Calvin's Institutes of Christian Religion / Book 3

វិទ្យាស្ថាននៃគ្រីស្ទសាសនារបស់ខាលវីន

សៀវភៅទី ៣

ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកណែនាំៈ វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon)

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

ការបោះពុម្ពជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន (2022)

ជាដំបូង ខ្ញុំសូមសរសើរតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យ និង ប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ ដែលបានរៀបចំផ្លូវដើម្បីចែករំលែកនូវព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ដែលបង្ហាញតាមរយៈវិទ្យាស្ថាននៃ ចន ខាលវីន នៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ជាទូទៅខ្ញុំមិនបានគិតពីគម្រោងការបកប្រែដ៏ធំនេះ និងសម្រាប់ការបោះពុម្ពផ្សាយជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន មុនពេលមានជំងឺរាតត្បាត កូវីត-19 នោះទេ ។ ខ្ញុំចាំពីស្ថានភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងរយៈពេលនោះប្រហែល 3 ឆ្នាំនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការគិតពីស្ថានភាពនៅពេលដែលការស្លាប់ដ៏ខ្មៅបានរីករាលដាលនៅក្នុងប្រទេសបែកអឺរ៉ុបក្នុងសតវត្សទី 14 ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំទទួលបានការបំផុសគំនិតឲ្យផ្តោតលើព័ន្ធកិច្ចអក្សរសាស្ត្រដើម្បីជួយនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមបកប្រែកូនស្បៃវែភៅរបស់លោក ចន ខាលវីន, មានចំណងជើងថា ជីវិតគ្រីស្ទានពិត និង សេចក្តីពិតសម្រាប់គ្រប់ពេលវេលា និង វិទ្យាស្ថានខាលវីន នៃគ្រីស្ទសាសនា, ហើយព្រះក៏បានដឹកនាំខ្ញុំឱ្យបកប្រែស្បៃវែភៅសំខាន់ៗរបស់ Jung Am, Yune Sun Park, Biblical Theology, Reformed Dogmatic, សេចក្តីអត្ថាធិប្បាយនៃវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហានជាភាសាអង់គ្លេសដើម្បីសម្រេចបានជាភាសាខ្មែរ ។ ក្នុងចំណោមពួកវា ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការបកប្រែរបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន 14 ភាគក្នុងឆ្នាំនេះ ខែធ្នូ ឆ្នាំ 2022 ដែលជាឆ្នាំរំលឹកខួបលើកទី 100 នៃការទទួលយកដំណឹងល្អចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ (1922) ក្នុងឈ្មោះ CEMF ។ CEMF បានបោះពុម្ព 14 ភាគជារចនាប័ទ្ម

ព្រាង ហើយបន្ទាប់ពីនោះ ក៏ត្រូវបានកែសម្រួលដោយស្ទៀវភៅចំនួន 4 យោង ទៅតាមការបោះពុម្ពដើម ។

ខ្ញុំសូមជម្រាបពីគំនិតរបស់ខ្ញុំដល់អ្នកអានដូចតទៅ ៖

1. វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន គឺជាស្ទៀវភៅដ៏មានតម្លៃខ្ពស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ ដែល ដែលលោក ខាលវីន បានសរសេរវានៅអាយុ 27 ឆ្នាំ សម្រាប់បង្ហាញពីប្រព័ន្ធនៃបទគម្ពីរដែលមានទំរង់គោលបំណងបួន ៖ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ព្រះអាទិករ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះដ៏ប្រោសលោះ របៀបដែលយើងទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងមធ្យោបាយខាងក្រៅ ឬជំនួយដែលព្រះបានអញ្ជើញយើងឱ្យចូលទៅក្នុងសង្គមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈការសម្រុះសម្រួលដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់គាត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពេលដែលយើងអានវា យើងអាចចាប់អារម្មណ៍ដោយការយល់យ៉ាងស្មោះត្រង់នូវសេចក្តីពិតរបស់គាត់ ។

2. វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាត្រូវការស្ទៀវភៅនេះនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេដោយសារហេតុផលជាច្រើន ។ ទី១ វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាកំពុងរង្វេងក្នុងស្ថានភាពមួយចំនួន ។ ជាតាមពិត ដូចជាបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ កង្វះអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងមានបេសកជនជាច្រើនបានវាយប្រហារពួកគេដោយមធ្យោបាយងាយស្រួលសម្រាប់ដំណោះស្រាយបណ្តោះអាសន្នរបស់ពួកគេ ។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំទទួលស្គាល់ការលះបង់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានគំនិតខុសគ្នាក្នុងការដាំគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ វាដូចជាការដាំទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់របស់ខាលវីន និងជំនឿរបស់វា ។ ថ្វីត្បិតតែវាមានកម្រិតខ្ពស់ក៏ដោយ បើអ្នកណាយល់ពីវា នោះពួកគេនឹងភ្ញាក់ផ្អើលជាមួយនឹងពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យមួយនេះ ។

3. ក្រុមការងារបកប្រែរបស់ CEMF បានលះបង់ដើម្បីបោះពុម្ពផ្សាយចំនួន 14 ភាគក្នុងវិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាដូចខាងក្រោម ។

១) ភាគ ១ (សេចក្តីផ្តើម) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

២) ភាគ ២ (ស្បៃវិភៅ ១ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

៣) វគ្គទី ៣ (ស្បៃវិភៅ ១ – ជំពូក ១៤-១៨) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

៤) វគ្គទី ៤ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១-៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

៥) ភាគ ៥ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១០-១៤) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចារ៉ានី

៦) វគ្គទី ៦ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១៥-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចារ៉ានី &ជា សុខេន

៧) ភាគ ៧ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

៨) ភាគ ៨ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ១៤-១៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចារ៉ានី

៩) វគ្គទី ៩ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ២០-២៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

១0) ភាគ ១0 (ស្បៃវិភៅ ៤ – ជំពូក ១-៥) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ស្រីលក្ខ ខន

១១) វគ្គទី ១១ (ស្បៃវិភៅ ៤ ជំពូក ៦-១0) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

១២) វគ្គ ១២ (ស្បៃវិភៅ ៤ – ជំពូក ១១-១៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

១៣) ភាគ ១៣ (ស្បៀវភៅទី ៤–ជំពូក១៦-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចារ៉ានី

១៤) ភាគ ១៤ (ស្បៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១៨-២០) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្កដា

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងឆ្នាំ1965 នៅ Moscova យើងស្តាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកកុម្មុយនីស្តប្រើប្រាស់ថវិកា ៨00លានដុល្លារ ដើម្បីធ្វើជាកូនស្បៀវភៅនៃការរួបរួម និងផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់៦៨ប្រទេស ។ ហើយក៏នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំកម្ពុជាផងដែរ នៅពេលដែលកូនស្បៀវភៅព្រះគម្ពីរត្រូវបានផ្ទេរទៅតាមបណ្តាខេត្តនានាតាមរយៈការលះបង់របស់បេសកជនដើមមួយចំនួន បន្ទាប់មកចំនួនអ្នកជឿបានកើនឡើង ។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសុំឱ្យក្រុមជំនុំកម្ពុជាទទួលយកការយល់ដឹងរបស់ ចន ខាល់វីន នោះគាត់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់និងជំនឿ ។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរដល់អ្នកបកប្រែរបស់CEMF ចំពោះការលះបង់ដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា ។

សូមឲ្យព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយអ្នកអានរបស់យើង ។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

អ្នកពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ វិទ្យាស្ថានខាលវីន បកប្រែជាភាសាខ្មែរ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន ប្រធាន CEMF & CRFI

លំដាប់លំដោយ

ជំពូកទី I ការដែលនិយាយទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើង ដោយកិច្ចការដែលអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះវិញ្ញាណ

1. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាចំណងដែលចងយើងទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទ
2. របៀបនិងហេតុផលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកជាមួយនឹងព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
3. នាមរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងបទគម្ពីរ
4. សេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណ

ជំពូក II សេចក្តីជំនឿ៖ អត្ថន័យរបស់ព្រះដែលដាក់មក និង លក្ខណៈរបស់វាត្រូវបានពន្យល់

1. តែវាងាយស្រួលទេដើម្បីយល់ពីការទាំងនេះ បន្ទាប់ពីដឹងអត្ថន័យច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវបានបង្ហាញមកនោះ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យអ្នកអានអាចនឹងចាប់បាននូវកម្លាំងនិងធម្មជាតិរបស់វា
2. សេចក្តីជំនឿស្ថិតនៅលើចំណេះដឹង មិនមែននៅលើជំនឿស្លាប់ដោយមិនដឹងអីនោះទេ
3. គោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿរបស់រូម៉ាំងនៃ សេចក្តីជំនឿ "ដែលមិនច្បាស់លាស់" គឺជាទូទៅវាមិនត្រឹមត្រូវទេ
4. សូម្បីតែជំនឿត្រឹមត្រូវគឺតែងតែហោមព័ទ្ធដោយកំហុសនិងសេចក្តីមិនជឿ
5. សេចក្តីជំនឿ "មិនច្បាស់" ជាលក្ខណៈដំបូងនៃសេចក្តីជំនឿ
6. សេចក្តីជំនឿដែលតាំងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
7. សេចក្តីជំនឿចេញបីសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះពីព្រះគុណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

8. ជំនឿដែល "តាំងជារូបរាង" និង "គ្មានរូបរាង"

9. កូរិនថូសទី១ 13:2 ភស្តុតាងនៃភាពខុសគ្នារវាង សេចក្តីជំនឿ "ដែលមានជារូបរាង" "ដែលគ្មានរូបរាង"

10. អ្វីដែលហៅថា សេចក្តីជំនឿ "ដែលមិនមានរូបរាង" គ្រាន់តែជាការបំភាន់នៃជំនឿប៉ុណ្ណោះ

11. "ជំនឿ" ទាំងនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលនឹងត្រូវវិនាសមែនទេ?

12. ជំនឿពិតនិងជំនឿក្លែងក្លាយ

13. អត្ថន័យខុសៗគ្នានៃពាក្យ "ជំនឿ" នៅក្នុងបទគម្ពីរ

14. ជំនឿជាចំណេះដឹងដែលខ្ពស់ជាង

15. សេចក្តីជំនឿអាចសំដៅទៅកាន់ភាពច្បាស់លាស់

16. ភាពច្បាស់លាស់នៃជំនឿ

17. សេចក្តីជំនឿនៅក្នុងទំនាស់នឹងសេចក្តីល្បួង

18. ជម្ពោះនៅក្នុងចិត្តនៃអ្នកជឿ

19. សូម្បីតែជំនឿខ្សោយក៏ជាជំនឿពិតដែរ

20. សេចក្តីកំសោយ និងកម្លាំងនៃសេចក្តីជំនឿ

21. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាខែលនៃសេចក្តីជំនឿ

22. សេចក្តីកោតខ្លាចត្រូវ

23. "សេចក្តីភ័យខ្លាច និងការញាប់ញ័រ"

24. ភាពច្បាស់លាស់ដែលមិនវិនាសនៃជំនឿសំអាងលើភាពតែមួយរបស់ព្រះជាមួយនឹងយើង

25. លោក Bernard នៃ Clairvaux ស្តីពីទស្សនៈពីរនៃសេចក្តីជំនឿ

26. សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះនិងការលើកដំកើងព្រះ

27. សេចក្តីកោតខ្លាចដូចជាកូនក្មេងនិងដោយបម្រើ

28. សេចក្តីជំនឿមិនបានធានាជាមួយយើងពីភាពចម្រុងចម្រើនខាងលោកិយទេ តែធានាពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះវិញ

29. សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះពីសេចក្តីជំនួយដល់សេចក្តីជំនឿ

30. ហេតុដែលសេចក្តីជំនឿពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើសេចក្តីសន្យានៃព្រះគុណ

31. ភាពសំខាន់នៃព្រះបន្ទូលសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ

32. សេចក្តីសន្យានៃជំនឿត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

33. ព្រះបន្ទូលក្លាយជាមានប្រសិទ្ធិភាពសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

34. មានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលនាំយើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ

35. គ្មានព្រះវិញ្ញាណមនុស្សមិនអាចមានជំនឿឡើយ

36. សេចក្តីជំនឿជាបញ្ហានៃចិត្ត

37. សេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យមិនអាចឈ្នះសេចក្តីជំនឿឡើយ

38. កំហុសផ្នែកសិក្សាទាក់ទងនឹងការធានាអះអាងនៃសេចក្តីជំនឿ

39. គ្រីស្ទានរីករាយនឹងការយាងគង់នៅខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណ

40. ការចោទប្រកាន់មិនច្បាស់លាស់ថាតើយើងនឹងស៊ូទ្រាំដល់ទីបញ្ចប់ទេ

41. សេចក្តីជំនឿតាមរយៈ ហេព្រើរ ១១:១

42. សេចក្តីជំនឿនិងក្តីសង្ឃឹមជាមួយគ្នា

43. សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីសង្ឃឹមមានគ្រឹះតែមួយជា ៖ សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ

ជំពូកទី III ការកើតជាថ្មីរបស់យើងដោយសេចក្តីជំនឿ ៖ ការលន់តួបាប

(ការលន់តួបាបជាផលផ្លែនៃសេចក្តីជំនឿ ៖ ការមើលទៅលើកំហុសមួយចំនួនទាក់ទងទៅនឹងចំនុចនេះ, 1-4)

1. ការលន់តួបាបជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿ

2. ការលន់តួបាបមានគ្រឹះរបស់វានៅក្នុងដំណឹងល្អ ដែលជំនឿបានអោបក្រសោបនោះ

3. សេចក្តីស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញ

4. ការប្រោសលោះនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យនិងក្រោមដំណឹងល្អ

5. និយមន័យ

6. ការប្រែចិត្តជាការត្រឡប់ទៅរកព្រះ

7. ការលន់តួបាបដែលបាននាំមកដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ

8. ការស្លាប់និងការរស់ឡើងវិញជាផ្នែករួមផ្សំនៃការលន់តួបាប

9. ការកើតម្តងទៀតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

10. អ្នកជឿនៅតែជាមនុស្សមានបាប

11. នៅក្នុងអ្នកជឿអំពើបាបបានបាត់បង់អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់វា តែវានៅតែបន្តនៅក្នុងពួកគេ

12. តើ "ការខូចអាក្រក់ខាងសាច់ឈាម" មានន័យដូចម្តេច?

13. លោកអប្តីស្ទីនជាសាក្សីពីភាពនៃការមានបាបរបស់អ្នកជឿ

14. ទាស់នឹងការបញ្ឆោតនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ

15. ការលន់តួបាបតាម កូរិនថូសទី២ 7:11

16. ការលន់តួបាបប្រែចិត្តខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ

17. ការអនុវត្តខាងក្រៅនៃការលន់តួបាបមិនត្រូវក្លាយជាការដែលចម្បងឡើយ

18. ការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះព្រះនិងចំពោះមនុស្ស

19. ការលន់តួបាបនិងការអត់ទោសបាបមានទំនាក់ទំនងគ្នា

20. តើនៅក្នុងន័យណាដែលការលន់តួបាបជាលក្ខខណ្ឌមុនការអត់ទោសបាបនោះ?

21. ការលន់តួបាបជាអំណោយទានដោយឥតបង់ថ្លៃមកពីព្រះ

22. អំពើបាបដែលមិនអាចអត់ទោសបាន

23. របៀបនៃការមិនអាចទៅរួចនៃ "ការលន់តួបាបជាលើកទីពីរ" ត្រូវបានយល់បែបណា

24. អ្នកដែលមិនអាចអត់ទោសអោយបានជាអ្នកដែលមិនអាចធ្វើការប្រែចិត្ត

25. ការលន់តួប្រែចិត្តក្លែងក្លាយនិងការប្រែចិត្តដោយស្មោះស្ម័គ្រ

ជំពូក IV តើឆ្ងាយពីភាពបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណា ដែលពួកគ្រូអ្នកប្រាជ្ញនៅក្នុងសាលារបស់ពួកគេនិយាយអំពីការប្រែចិត្ត ។ ការពិភាក្សាអំពីការសារភាព និងការផ្តាច់ចិត្ត

(គោលលិទ្ធនៃពួកអ្នកប្រាជ្ញពីការសារភាពនិងការទទួលស្គាល់ ដោយមានបទគម្ពីរជាគ្រឹះដែលបានសិក្សា 1-6)

1. គោលលិទ្ធិរបស់អ្នកសិក្សាវិទូពីការសារភាពអំពើបាប

2. គោលលិទ្ធរបស់អ្នករិទ្ធពីការលន់តួបាបធ្វើបាបដល់មនសិកា

3. មិនមែនជាការទួញសោករបស់មនុស្សមានបាបទេ តែដោយសារសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដែលមាននោះវិញ

4. ការសារភាពដែលមិនភ្ជាប់គ្នា ៖ ការប្រកែកទាស់នឹងការវែកញែកបែបបង្ហាញនិមិត្តសញ្ញាចេញពីមនុស្សឃ្លង់ដែលបានស្អាត

5. ការស្រាយសំពត់រុំឡាសាត្រូវបានពន្យល់ខុស

6. ការសារភាពនៅក្នុងបទគម្ពីរ

7. ការសារភាពដោយបង្ខំដែលក្រុមជំនុំដើមមិនបានដឹង

8. Chrysostom មិនបង្ខំឱ្យមនុស្សសារភាពទេ

9. ការសារភាពនៅចំពោះព្រះ

10. ការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះមនុស្ស

11. ការសារភាពអំពើបាបជាទូទៅ

12. ការសារភាពជាបុគ្គលក្នុងការព្យាបាលព្រលឹង

13. ការសារភាពជាបុគ្គលដើម្បីឱ្យបានដកសេចក្តីកំហុសរបស់យើង

14. ធម្មជាតិនិងតម្លៃនៃអំណាចនៃកូនសោ

15. ការសង្ខេបនៃគោលលិទ្ធិរបស់ពួករ៉ូម៉ាំងពីការសារភាពបាប

16. ការកត់ត្រានៃអំពើបាបទាំងអស់មិនអាចទៅរួចឡើយ

17. ការទាមទារនៃការសារភាពយ៉ាងពេញលេញជាការធ្វើបាបដែលមិនអាចវាល់បាន

18. ឥទ្ធិពលដ៏អាក្រក់នៃការទាមទារការសារភាពពេញលេញ

19. ជំទាស់នឹងការសារភាពក្លែងក្លាយ

20. ការអំពាវនាវដោយគ្មានមូលដ្ឋានចំពោះថាមពលនៃសោ

21. ការមិនច្បាស់លាស់នៃការចងនិងស្រាយរបស់សង្ឃ

22. ភាពខុសគ្នារវាងការប្រើខុស និងប្រើត្រឹមត្រូវនៃថាមពលនៃសោ

23. ការអះអាងខុសឆ្គងត្រូវលាតត្រដាង

24. ការសង្ខេប

25. ការបង្ហាញទូទៅ និងការបដិសេធនៃគោលលទ្ធិរ៉ូម

26. ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ការបង់ពេញលេញ

27. គោលលទ្ធិសេចក្តីជំនឿរបស់រ៉ូម៉ាំងបំបាត់ការគោរពដល់ព្រះគ្រីស្ទ និងការដឹងនៃរាល់ការធានាអះអាង

28. បាបតូចនិងបាបដែលនាំឱ្យស្លាប់

29. ការអត់ទោសបាបមានបញ្ជូលនូវការកាត់បន្ថយនូវការដាក់ទោស

30. ដង្វាយពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយអាចដកទាំងការដាក់ទោសនិងកំហុសចេញ

31. ការបកស្រាយខុសត្រូវបានបើកបង្ហាញ ៖ ការជំនុំជំរះ ការដាក់ទោស និងការកែប្រែរបស់ព្រះ

32. ការកាត់ទោសរបស់ព្រះនៅក្នុងការសងសឹកមានគោលបំណងមួយខុសគ្នាទាំងស្រុងពីការជំនុំជំរះនៅក្នុងការប្រៀនប្រដៅ ៖ ភាពខុសគ្នា

33. ការជំនុំជំរះដោយការសងសឹកមានបំណងដាក់ទោស ការជំនុំជំរះដោយការប្រដៅមានបំណងក្នុងការកែប្រែ

34. អ្នកជឿដែលឆ្លងកាត់ការវាយប្រដៅរបស់ព្រះមិនត្រូវបាក់ទឹកចិត្តឡើយ

35. ការដាក់ទោសរបស់ដាវីឌ

36. ការប្រព្រឹត្តល្អជាការរំដោះពីការដាក់ទោស

37. ស្ត្រីដែលធ្លាប់ជាមនុស្សមានបាប

38. គោលលិទ្ធិរបស់រ៉ូម៉ាំងមិនអាចអះអាងពីអំណាចរបស់ឪពុកដើមនៃក្រុមជំនុំទេ

39. អ្នកសិក្សាបង្ខូចការបង្រៀនរបស់បិតានៃក្រុមជំនុំ

ជំពូកទី V ការបន្ទាប់បន្សំដែលពួកគេបន្ថែមសម្រាប់ការស្តប់ស្តល់ចិត្ត និយាយរួមទៅជាការបង់ថ្លៃបាប និងស្ថាននរក

1. ការបង់ថ្លៃបាបនៅក្នុងគោលលិទ្ធិរបស់រ៉ូម៉ាំង និងការបោកបញ្ឆោតរបស់វា

2. ការបង់ថ្លៃបាបដែលផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរ

3. សិទ្ធិអំណាចទាស់នឹងការលក់ក្រដាស់បង់ថ្លៃបាបនិងបុណ្យរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់

4. ការឈ្លោះប្រកែកទាស់នឹងភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ

5. ការលក់ក្រដាស់បង់ថ្លៃបាបទាស់នឹងការរួបរួមនិងសកម្មភាពពេញលេញនៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

6. ការជំទាស់ទៅនឹងគោលលិទ្ធិនៃស្ថានឃុំប្រលឹងគឺចាំបាច់ណាស់

7. ភស្តុតាងដែលគាំទ្រដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងចេញពីដំណឹងល្អ

8. ចេញពីសំបុត្រទៅកាន់ក្រុងភីលីព វិវរណៈ និងម៉ាកាបីទី២

9. បទគម្ពីរសំខាន់នៅក្នុង កូរិនថូសទី១ ជំពូក៣

10. ការនិយាយពីក្រុមជំនុំដើមមិនមានអ្វីជួយដល់ពួករ៉ូម៉ាំងឡើយ

ជំពូកទី VI ជីវិតរបស់បុរសគ្រីស្ទាន ហើយជាជំហួង អំណះអំណាងអ្វីដែលអក្ខរាវិរុទ្ធជំរុញឱ្យយើងធ្វើវា

1. ផែនការនៃសន្និសញ្ញា

2. ការជម្រុញដល់ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

3. ជីវិតគ្រិស្តបរិស័ទទទួលការជម្រុញដ៏ខ្លាំងបំផុតរបស់ខ្លួនចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះតាមរយៈអង្គបុគ្គល និងទង្វើនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

4. ជីវិតរបស់គ្រីស្ទានមិនមែនត្រឹមតែអណ្តាតឡើយ តែពីចិត្តខាងក្នុងបំផុតវិញ

5. ភាពមិនល្អឥតខ្ចោះនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន

ជំពូក VII របូកសរុបនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន ៖ ការបដិសេធខ្លួនឯង

1. យើងមិនមែនជាម្ចាស់លើខ្លួនយើងឡើយ តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ

2. ការបដិសេធខ្លួនឯងតាមរយៈការគោរពថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ

3. ការលះបង់ខ្លួនតាមរយៈទីតុស ជំពូក២

4. ការបដិសេធខ្លួនឯងផ្តល់ដល់យើងនូវឥរិយាបថត្រឹមត្រូវទៅកាន់មនុស្សដូចគ្នា

5. ការលះបង់ខ្លួននាំទៅរកភាពមានប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវចំពោះអ្នកជិតខាងយើង

6. ការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងមិនពឹងផ្អែកលើឥរិយាបថរបស់មនុស្សឡើយតែមើលទៅកាន់ព្រះវិញ

7. ការងារខាងក្រៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់មិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែវាជាចេតនាដែលនឹងត្រូវបានរាប់!

8. ការបដិសេធខ្លួនទៅចំពោះព្រះ ៖ ការប្តេជ្ញាធ្វើតាមបំណងរបស់ទ្រង់

9. ទុកចិត្តនឹងព្រះពររបស់ព្រះតែមួយ

10. ការបដិសេធខ្លួនឯងជួយឱ្យយើងទ្រាំទ្រនឹងសត្រូវបាន

ជំពូកទី VIII ការលើឈើឆ្កាង ជាផ្នែកមួយនៃការបដិសេធខ្លួនឯង

1. ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងឈើឆ្កាងយើង

2. ឈើឆ្កាងដឹកនាំយើងទៅកាន់ការទុក្ខចិត្តដ៏ឥតខ្ចោះដល់អំណាចរបស់ព្រះ

3. ឈើឆ្កាងអនុញ្ញាតឱ្យយើងទទួលបានបទពិសោធន៍នូវភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ និងផ្តល់សង្ឃឹមដល់យើងពីថ្ងៃអនាគត

4. ឈើឆ្កាងបង្វឹកយើងនៅក្នុងការអត់ធ្មត់និងការស្តាប់បង្គាប់

5. ឈើឆ្កាងជាថ្នាំ

6. ឈើឆ្កាងដូចជាការវាយប្រដៅរបស់ឪពុក

7. ការរងទុក្ខដោយសារសេចក្តីសុចរិត

8. ការរងទុក្ខនៅក្រោមឈើឆ្កាង នោះគ្រីស្ទានរកឃើញការលួងលោមក្នុងព្រះ

9. គ្រីស្ទានមិនដូចជាពួក ទេ គេបង្ហាញពីអត្ថន័យនៃការឈឺចាប់និងសេចក្តីសោយសោករបស់ពួកគេ

10. ការសោកសៅពិតនិងការអត់ធ្មត់ពិតនៅក្នុងទំនាស់នឹងគ្នា

11. ការអត់ធ្មត់តាមការយល់ដឹងរបស់អ្នកប្រាជ្ញចិត្តវិទ្យានិងរបស់គ្រីស្ទាន

ជំពូកទី IX ការសញ្ជឹងគិតពីជីវិតនាពេលអនាគត

1. ភាពទទេរនៃជីវិតនេះ

2. ទំនោររបស់យើងនឹងចាកចេញទៅដោយគ្មានការកត់សម្គាល់ពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃជីវិតនេះ

3. ការដឹងគុណចំពោះជីវិតនេះ

4. ការទន្ទឹងរង់ចាំជីវិតអស់កល្បដែលត្រឹមត្រូវ

5. ទាស់នឹងសេចក្តីភ័យខ្លាចនៃការស្លាប់!

6. ការកំសាន្តដែលប្រៀបធៀបដល់អ្នកជឿដោយមហិច្ឆតាចង់បានជីវិតដែលនឹងមកដល់

ជំពូកទី X របៀបដែលយើងត្រូវប្រើជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះនិងជំនួយរបស់វា

1. គ្រោះថ្នាក់ទ្វេរ ៖ ភាពម៉ត់ចត់ដែលច្រឡំ និងភាពមិនប្រយ័ត្នដែលច្រឡំ

2. គោលការណ៍ចម្បង

3. ការក្រឡេកមើលទៅកាន់ព្រះអង្គដែលផ្តល់នូវអំណោយនោះរារាំងយើងចេញពីចិត្តចង្អៀតចង្អល់និងភាពមិនសមរម្យ

4. សេចក្តីប្រាថ្នាចង់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចក៏កំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវអាកប្បកិរិយាខាងក្រៅនៃជីវិតរបស់យើង

5. ភាពខ្មេះនៃទ្រព្យសម្បត្តិខាងលោកិយកាន់ខ្លាប់ដោយការទុកចិត្ត

6. ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាមូលដ្ឋាននៃផ្លូវជីវិតរបស់យើង

ជំពូកទី XI ការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ៖ និយមន័យទីមួយនៃព្រះបន្ទូលនិងរបស់

1. ទីកន្លែងនិងអត្ថន័យនៃគោលិទ្ធិនៃ "ការរាប់ជាសុចរិត"

2. ទស្សនៈនៃការរាប់ជាសុចរិត

3. ការប្រើប្រាស់បទគម្ពីរ

4. ការរាប់ជាសុចរិតជាការទទួលយកពេញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះនិងជាការអត់ទោសបាប

5. គោលលទ្ធិរបស់ Osiander អំពីសេចក្តីសុចរិតសំខាន់

6. លោក Osiander បានលាយឡំនូវការអត់ទោសបានជាមួយនឹងកំណើតជាថ្មីយ៉ាងមានកំហុសឆ្គង

7. សារៈសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិត

8. គោលលិទ្ធិរបស់លោក Osiander ដែលថាព្រះគ្រីស្ទតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់នោះទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង

9. ការរាប់ជាសុចរិតជាកិច្ចការរបស់ព្រះដែលផ្សះផ្សា

10. តើអ្វីជាធម្មជាតិនៃការរួបរួមរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ?

11. គោលលិទ្ធិរបស់លោក Osiander ពីសេចក្តីសុចរិតសំខាន់បានលុបបំបាត់នូវភាពច្បាស់លាស់របស់សេចក្តីសង្គ្រោះ

12. ការបញ្ជាក់ថាលោក Osiander ខុស

13. ការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ និងការរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត

14. ដូច្នេះការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកដែលបានកើតជាថ្មីមិនអាចទិញការរាប់ជាសុចរិតបានឡើយ

15. គោលលិទ្ធិរបស់ពួករ៉ូម៉ាំងពីព្រះគុណនិងការប្រព្រឹត្តល្អ

16. ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើងតាមរយៈការនិច្ឆ័យរបស់បទគម្ពីរ

17. ការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿ និងការរាប់ជាសុចរិតដោយសារក្រឹត្យវិន័យតាមរយៈប៉ូល

18. ការរាប់ជាសុចរិតមិនមែនជាឈ្នួលនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ តែជាអំណោយដែលឥតគិតថ្លៃវិញ

19. តាមរយៈជំនឿតែមួយគត់

20. "កិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យ"

21. ការរាប់ជាសុចរិត ការផ្សះផ្សា និងការអត់ទោសបាប

22. ភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរពីទំនាក់ទំនងជិតស្និតរវាងការរាប់ជាសុចរិតនិងការអត់ទោសបាប

23. សុចរិតមិនមែនដោយសារខ្លួនយើងឡើយ តែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូកទី XII យើងត្រូវនាំគំនិតរបស់យើងសម្លឹងមើលទៅកាន់បល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដើម្បីឱ្យយើងបានដឹងច្បាស់ពីការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់

1. គ្មាននរណាម្នាក់បានសុចរិតនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះឡើយ

2. សេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះមនុស្ស និងសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ

3. លោក អ័ហ្គឺស្ទីន និងលោក ប៊ែណាត មកពី Clairvaux ជាសាក្សីនៃសេចក្តីសុចរិតពិតប្រាកដ

4. ភាពច្បាស់លាស់នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបញ្ចប់គ្រប់ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនទាំងអស់

5. ចូរបោះចោលការកោតសរសើរខ្លួនចេញ

6. ការបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះជាអ្វី

7. ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ត្រាស់ហៅមនុស្សមានបាប មិនមែនមនុស្សសុចរិតឡើយ

8. ភាពក្រអឺតក្រទមនិងការស្កប់ស្កល់ចិត្តនៅចំពោះព្រះបានបិទផ្លូវទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូកទី XIII ការពីយ៉ាងដែលគួរកត់សម្គាល់នៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ

1. ការរាប់ជាសុចរិតបម្រើដល់កិត្តិយសរបស់ព្រះ និងការបើកសម្តែងពីសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់

2. អ្នកណាដែលថ្វាយសិរីរុងរឿងនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនបានទាញចោលកិត្តិយសចេញពីព្រះហើយ

3. ការក្រលេកមើលទៅកាន់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួននាំឱ្យគ្មានសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងសតិសម្បញ្ញៈ

4. ការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនក៏លុបបំបាត់ការសន្យាដែរ

5. ជំនឿលើព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលផ្តល់ឱ្យយើងនូវសន្តិភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈ និងសេចក្តីរីករាយក្នុងការអធិស្ឋាន

ជំពូកទី XIV ការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាសុចរិត និងដំណើរការបន្តរបស់វា

(មនុស្សនៅក្នុងស្ថានភាពធម្មជាតិរបស់គាត់បានស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបហើយត្រូវការការប្រោសលោះ១-៦)

1. វណ្ណៈ៤ យ៉ាងរបស់មនុស្សដែលទាក់ទងនឹងការរាប់ជាសុចរិត

2. គុណធម៌នៃអ្នកមិនជឿគឺព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមក

3. គ្មានគុណធម៌ពិត បើគ្មានស្នេហាពិត

4. បើគ្មានព្រះគ្រីស្ទទេ នោះគ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធពិតប្រាកដឡើយ

5. សេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ មិនមែនមកពីទង្វើរតាមរយៈការធ្វើល្អទេ ប៉ុន្តែមកពីព្រះគុណវិញ

6. មនុស្សមិនអាចរួមចំណែកអ្វីដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនឡើយ

7. សេចក្តីសុចរិតជារបស់ចិត្ត!

8. មនុស្សនិងការប្រព្រឹត្តិ

9. ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿពិតមិនធ្វើអំពើល្អដោយខ្លួនឯងទេ

10. អ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនមានសេចក្តីសុចរិត នោះយល់ខុសធ្ងន់នៃច្បាប់

11. សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកជឿគឺតែងតែជាសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ

12. ការគេចចេញពីពួកប្រឆាំង

13. អ្នកដែលនិយាយអំពី "កិច្ចការដែលមិនចាំបាច់ យល់ខុសអំពីភាពមុតស្រួចនៃសេចក្តីទាមទាររបស់ព្រះ និងទំនាញនៃអំពើបាប

14. សូម្បីតែការបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ក៏នឹងមិននាំមកនូវសិរីល្អដល់យើងដែរ ក៏ប៉ុន្តែនេះក៏មិនអាចទៅរួចទេ!

15. ព្រះមានអំណាចទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងមាន ដូច្នេះ វាមិនអាចមានការប្រព្រឹត្តដែលមានលក្ខណៈពិសេសនោះទេ

16. គ្មានទំនុកចិត្តលើការប្រព្រឹត្ត និងគ្មានសិរីរុងរឿងក្នុងការប្រព្រឹត្ត!

17. ដោយមិនគោរព ការងារអាចបម្រើជាបុព្វហេតុនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង

18. ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការមើលឃើញការប្រព្រឹត្តល្អអាចពង្រឹងជំនឿ

19. ការប្រព្រឹត្តដូចជាផលផ្លែនៃការត្រាស់ហៅ

20. ការប្រព្រឹត្តគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ហើយមិនអាចក្លាយជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងសម្រាប់អ្នកជឿនោះទេ

21. ហេតុផលដែលពេលខ្លះបាននិយាយពីកិច្ចការល្អជាមូលហេតុនៃផលប្រយោជន៍របស់ព្រះ*

ជំពូកទី XV ការអួតអំពីសេចក្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្តបំផ្លាញយើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់អំណោយនៃសេចក្តីសុចរិត, ក៏ដូចជាការធានានៃការសង្គ្រោះរបស់យើង

(គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សនៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិតដែលប្រឆាំងដោ Augustine និង Bernard ក៏ដូចជាបទគម្ពីរ, 9-4)

1. សំណួរមិនពិត និងពិត

2. «សេចក្តីល្អ» ជាពាក្យដែលមិនមានក្នុងគម្ពីរ ហើយគ្រោះថ្នាក់!

3. តម្លៃនៃកិច្ចការល្អទាំងអស់បានមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ

4. ការការពារប្រឆាំងនឹងការជំទាស់

5. ព្រះគ្រីស្ទជាគ្រឹះតែមួយគត់ ជាអ្នកចាប់ផ្តើម និងល្អឥតខ្ចោះ

6. ទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងបិតបាំងកម្លាំង និងកិត្តិយសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

7. ទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងមិនយល់ស្របទៅនឹង Augustine ឬ បទគម្ពីរទេ

8. ការដាស់តឿន និងការលើកទឹកចិត្ត ដោយផ្អែកលើគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ

ជំពូកទី XVI ការបដិសេធចំពោះការចោទប្រកាន់មិនពិតដោយ PAPISTS

(ដែលព្យាយាមបោះ ODIUM លើគោលលទ្ធិនេះ)

1. តើគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតបំផ្លាញកិច្ចការល្អឬ?

2. តើគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតរារាំងចំពោះកិច្ចការល្អឬទេ?

3. កិត្តិយសរបស់ព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាការជំរុញសម្រាប់ធ្វើសកម្មភាព: ការនៅក្រោមបង្គាប់ការប្រព្រឹត្ត

4. គោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិត ជាការញុះញង់ទៅកាន់មនុស្សមានបាប

ជំពូកទី XVII អាថ៌កំបាំងនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយថាតើវាបាននាំយកអ្វីសម្រាប់យើងខ្លះ

(ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ជាមួយនឹងសញ្ញានៃនំប៉័ងនិង ស្រាទំពាំងបាយជូរគឺជាការផ្តាល់ឲ្យនូវអាហារខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ)

1. សញ្ញា និង វត្ថុ៖

2. ការរួបរួមតែមួយជាមួយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាផលផ្លែខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

3. វត្តមានខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

4. អត្ថន័យនៃការសន្យានៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

5. របៀបដែលយើងអាចចូលរួមសេចក្តីជំនឿ

ជំពូកទី XVIII ការប្រព្រឹត្តសុចរិតគឺយល់ខុសចេញពីពីរដង្វាន់

(វគ្គដែលសំដៅទៅលើរង្វាន់មិនបានធ្វើជាមូលហេតុនៃការប្រព្រឹត្តរបស់សេចក្តីសង្គ្រោះ ឡើយ, ១-៤)

1. តើការតបស្នងតាមការប្រព្រឹត្តមានន័យយ៉ាងណា?

2. រង្វាន់ជា "មរតក"

3. រង្វាន់ជាព្រះគុណ

4. គោលបំណងនៃការសន្យានៃរង្វាន់

5. រង្វាន់ស្ថិតនៅលើការអត់ទោស

6. នៅលើ "កំណប់ទ្រព្យនៅស្ថានសួគ៌"

7. រង្វាន់សម្រាប់ទុក្ខលំបាកដែលបានស៊ូទ្រាំ

8. ការរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈក្តីស្រលាញ់

9. ម៉ាថាយ ១៩:១៧

10. សេចក្តីសុចរិត និង សេចក្តីទុច្ចរិត មិនអាចប្រៀបធៀបគ្នាបានដោយក្រឹត្តិវិន័យតែមួយ

ជំពូកទី XIX សេរីភាពរបស់គ្រីស្ទាន

(ភាពចាំបាច់នៃគោលលទ្ធិនៃសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ មានបីផ្នែក ដែលដំបូងគេឃើញនៅក្នុង កាឡាទី., chs. 1 ដល់ 3)

1. ត្រូវការការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីគោលលទ្ធិរបស់អំពីសេរីភាពគ្រីស្ទបរិស័ទ

2. សេរីភាពចេញពីច្បាប់

3. សេចក្តីសំអាងរបស់កាឡាទី*

4. សេរីភាពពីការង្គាប់នៃច្បាប់បង្កើតឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ពិតរបស់អ្នកជឿ

5. ឲ្យរួចដោយព្រះគុណ អ្នកជឿមិនចាំបាច់ខ្លាចសំណល់នៃអំពើបាប*

6. ផ្នែកទីបីនៃសេរីភាពគ្រីស្ទបរិស័ទស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចនេះ ៖

7. សេរីភាពក្នុងការប្រើប្រាស់អំណោយទានរបស់ព្រះសម្រាប់គោលបំណងរបស់ទ្រង់*

8. ប្រឆាំងនឹងការបំពានលើសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទសម្រាប់ភាពលោភលន់និងភាពប្រណីត!

9. ប្រឆាំងនឹងការបំពានសិទ្ធិសេរីភាពគ្រីស្ទានដល់របួសអ្នកទន់ខ្សោយ!

10. លើបទល្មើស

11. នៅលើការប្រើប្រាស់សិទ្ធិនៃសេរីភាពគ្រីស្ទាននិងការលះបង់សិទ្ធិរបស់វា

12. យើងមិនត្រូវប្រើលេសនៃសេចក្តីស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងប្រមាថប្រឆាំងនឹងព្រះទេ*

13. សេរីភាពនៃបញ្ហាចិត្តចេញពីច្បាប់របស់មនុស្សទាំងអស់

14. នគរពីរ

15. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ហាចិត្ត

ជំពូកទី XX ការអធិស្ឋាន ដែលជាការអនុវត្តចម្បងនៃសេចក្តីជំនឿ និងដោយសារការនេះហើយដែលយើងទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីព្រះរាល់ថ្ងៃ

(ធម្មជាតិនិងតម្លៃនៃការអធិស្ឋាន 1-3)

1. សេចក្តីជំនឿ និងការអធិស្ឋាន

2. ភាពចាំបាច់នៃការអធិស្ឋាន

3. ការបដិសេធ៖ តើការអធិស្ឋានមិនហួសទេឬអី? ហេតុផល៦យ៉ាងសម្រាប់ការនេះ

4. ចំណងដែលស្និត្រស្មោះទាមទារការសន្ទនាជាមួយនឹងព្រះ

5. ជំទាស់នឹងការអធិស្ឋានដែលគ្មានវិន័យនិងដោយការមិនគោរព

6. អារម្មណ៍នៃសេចក្តីត្រូវការដែលដកចេញនូវការដែលមិនពិតទាំងអស់

7. តើជួនកាលការអធិស្ឋានពឹងលើអារម្មណ៍ដែលតែងតែកន្លងផុតទៅរបស់យើងមែនទេ?

8. យើងចូលមកបែបជាអ្នកទូលអង្វរដោយបន្ទាបខ្លួនសូមសេចក្តីមេត្តា

9. សេចក្តីអង្វរករសុំការអត់ទោសបាបជាផ្នែកសំខាន់នៃការអធិស្ឋាន

10. ការលើកឡើងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់នរណាម្នាក់ផ្ទាល់?

11. សេចក្តីសង្ឃឹមនិងសេចក្តីជំនឿយកឈ្នះសេចក្តីភ័យខ្លាច

12. ទាស់នឹងការបដិសេធនៃភាពច្បាស់លាស់ដែលថាការអធិស្ឋានត្រូវបានឆ្លើយតប

13. ការបង្គាប់និងសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាកត្តាជម្រុញដល់ការអធិស្ឋាន

14. មនុស្សគួរតែអធិស្ឋានដោយទំនុកចិត្ត ដោយគ្មានការភ័យខ្លាចតែដោយការកោតខ្លាចដែលពេញដោយការគោរពវិញ

15. ការស្តាប់ទៅកាន់ការអធិស្ឋានដែលខូចបង់

16. ការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចទទួលបានចម្លើយតាមរយៈការអត់ទោសរបស់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ

17. ការអធិស្ឋាននៅក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ

18. ព្រះគ្រីស្ទដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញជាអ្នកទូលអង្វរជំនួសរបស់យើង

19. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះដែលផ្សះផ្សាតែមួយគត់ សូម្បីតែការទូលអង្វរជំនួសរួមរបស់អ្នកជឿ

20. ព្រះគ្រីស្ទជាអង្គដែលផ្សះផ្សាដែលនៅដល់កល្បនិងនៅជាប់ជានិច្ច

21. អ្នកដែលជ្រកក្រោមការទូលអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធបានប្តន់យកកិត្តិយសពិព្រះគ្រីស្ទនៃការផ្សះផ្សាហើយ

22. ការថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធ

23. ការបកប្រែបទគម្ពីរដែលច្រឡំត្រូវបានប្រើដើម្បីគាំទ្រការការទូលអង្វរជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ

24. ពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកផុតទៅមិនចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការខាងលោកិយទេ

25. ការទូលអង្វររបស់ឈ្មោះនៃពួកឰយុកោមិនសមស្រប

26. ពួកបរិសុទ្ធបានអធិស្ឋានដូចដែលយើងត្រូវអធិស្ឋានដែរ

27. ការសរុបនូវការនិយាយទាស់នៃគោលលិទ្ធិនៃការទូលអង្វរជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ

28. ការអធិស្ឋានដោយឯកជន

29. ភាពចាំបាច់និងគ្រោះថ្នាក់នៃការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ

30. ពេលនេះអាគារក្រុមជំនុំ តែខ្លួនយើងជាព្រះវិហាររបស់ព្រះ

31. ពីការនិយាយនិងការច្រៀងនៅក្នុងការអធិស្ឋាន

32. ការច្រៀងរបស់ក្រុមជំនុំ

33. ការអធិស្ឋានគួរតែនៅក្នុងភាសារបស់ប្រជាជន

34. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ជាជំនួយចាំបាច់សម្រាប់យើង

35. ការបែងចែកនិងខ្លឹមសារសំខាន់

36. "ឱព្រះវរបិតា"

37. "ឱព្រះវរបិតា" ៖ ជាទម្រង់មួយនៃការហៅដែលលើកទឹកចិត្តយើង

38. "ឱព្រះវរបិតាអើយ" ៖ ទម្រង់មួយនៃការហៅដែលដាក់យើងនៅក្នុងការប្រកបជាមួយនឹងបងប្អូន

39. ការប្រៀបធៀបនៃការអធិស្ឋាននិងការធ្វើទាន

40. "ឱព្រះវរបិតារបស់យើងដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌អើយ"

41. ការទូលអង្វរទីមួយ

42. ការទូលអង្វរទីពីរ

43. ការទូលអង្វរទីបី

44. ការទូលអង្វរទីបួន

45. ការទូលអង្វរទីប្រាំ

46. ការទូលអង្វរទីប្រាំមួយ

47. សរុបសេចក្តី

48. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ជាច្បាប់ដែលជាចំណងមួយ

49. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់មិនចងយើងទៅនឹងទ្រង់របស់វានៃព្រះបន្ទូលទេតែទៅនឹងអត្ថន័យរបស់វាវិញ

50. ការអធិស្ឋាននៅពេលទូទៅ

51. ការស៊ូទ្រាំដោយអត់ធ្មត់នៅក្នុងការអធិស្ឋាន

52. ការអធិស្ឋានដែលមិនបានស្តាប់ឮ?

ជំពូក ទីXXI ការរើសតាំងអស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះបានតម្រូវអ្នកខ្លះទុកមុនសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតសម្រាប់សេចក្តីវិនាស

(ភាពសំខាន់នៃគោលលិទ្ធិនៃការដៅទុកមុនរាប់បញ្ចូលទាំងការសន្មត់និងដែនកំណត់នៃការនិយាយពីវា 1-4)

1. ភាពចាំបាច់និងឥទ្ធិពលដែលមានប្រយោជន៍នៃគោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំង គ្រោះថ្នាក់នៃការងឿងឆ្ងល់

2. គោលលិទ្ធិនៃដៅទុកជាមុនដែលនឹងត្រូវបានស្វែករកនៅក្នុងបទគម្ពីរតែមួយគត់

3. គ្រោះថ្នាក់ទីពីរ ៖ ភាពស្ទើមស្ងាត់ដែលព្រួយបារម្ភអំពីគោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំង

4. គ្រោះថ្នាក់ដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់នៅក្នុងគោលលទ្ធិត្រូវបានច្រានចោល

5. ការដៅទុកជាមុន និងប្រាជ្ញាដឹងមុនរបស់ព្រះ ការរើសតាំងរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល

6. ដំណាក់កាលទីពីរ ៖ ការរើសតាំងនិងការបដិសេធនៃពួកអ៊ីស្រាអែលម្នាក់ៗ

ជំពូកទីXXII ការបញ្ជាក់នៃគោលលិទ្ធិនេះពីទីបន្ទាល់របស់ព្រះគម្ពីរ

(ការរើសតាំងមិនមែនមកពីចំណេះដឹងមុននៃសេចក្តីល្អទេ តែជាគោលបំណងផ្ទាល់របស់ព្រះវិញ 1-6)

1. ការរើសតាំង vs. ចំណេះដឹងមុននៃការធ្វើល្អ

2. ការរើសតាំងមុនការបង្កបង្កើត និងមិនចូលជាមួយនឹងការដឹងមុនពីការប្រព្រឹត្តល្អទេ

3. ត្រូវបានរើសតាំងឱ្យបានបរិសុទ្ធ មិនមែនបានបរិសុទ្ធរួចហើយនោះទេ

4. រួមជំពូក 9-11 និងអត្ថបទស្រដៀងគ្នានេះ

5. លក្ខខ័ណ្ឌរបស់យ៉ាកុបនិងអេសាវជំទាស់នឹងគំនិតនិយាយពីការប្រព្រឹត្ត

6. ការជ្រើសរើសយ៉ាកុបមិនមែនជាព្រះពរនៅផែនដីឡើយ

7. បន្ទាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទទាក់ទងនឹងការរើសតាំង

8. បិតានៃក្រុមជំនុំដើម ជាពិសេសលោក Augustine អំពីការដឹងមុនរបស់ព្រះ

9. តើការរើសតាំងមិនភ្ជាប់ជាមួយការដឹងមុនរបស់ព្រះពីការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្ស កាលដែលព្រះគុណដែលឥតគិតថ្លៃធ្វើឱ្យគុណតម្លៃទាំងនោះទៅរួចនោះ?

10. ភាពជាសកលនៃការអញ្ជើញរបស់ព្រះនិងភាពច្បាស់លាស់នៃការរើសតាំង

11. ការបដិសេធមិនស្ថិតនៅក្នុងមូលដ្ឋាននៃការប្រព្រឹត្តតែ តែតាមបំណងរបស់ព្រះវិញ

ជំពូក XXIII ការនិយាយប្រឆាំងនឹងការចោទប្រកាន់ខុសឆ្គងជាមួយនឹងអ្វីដែលគោលលិទ្ធបានត្រូវគេដាក់បន្ទុកយ៉ាងអយុត្តិធម៌

(ការត្រូវជាប់ទោសស្របគ្នានឹងការរើសតាំងនិងកិច្ចការនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ 1-3)

1. ការរើសតាំងតែគ្មានការត្រូវជាប់ទោស?

2. បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីសុចរិត

3. ព្រះទ្រង់សុចរិតទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវជាប់ទោស

4. សេចក្តីក្រឹត្យរបស់ព្រះត្រូវបានលាក់ក្នុងសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់

5. ការក្រិត្យដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះមិនសម្រាប់នឹងស្វែងរកទេ តែត្រូវបានកោតសរសើរដោយការស្តាប់បង្គាប់វិញ

6. ការប្រឆាំងទីពីរ ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងដកកំហុសនិងទំនួលខុសត្រូវចេញពីមនុស្ស

7. ព្រះក៏បានកំណត់ការធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើបាប

8. គ្មានការបែងចែករវាងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងការអនុញ្ញាតរបស់ព្រះទេ!

9. សេចក្តីសង្ខេបការជំទាស់នៃការបដិសេធទីពីរ

10. ការជំទាស់ទីបី ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងនាំទៅរកទស្សនៈថា ព្រះបង្ហាញភាពលំអៀងទៅកាន់បុគ្គល

11. សេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងការដៅទុកមុន

12. ការជំទាស់ទីបួន ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងបំផ្លាញគ្រប់ទាំងការខ្នះខ្នែងសម្រាប់ជីវិតដែលសុចរិតទាំងអស់

13. ការជំទាស់ទីប្រាំ ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងធ្វើឱ្យការព្រមានទាំងអស់ទៅជាគ្មានន័យ

14. លោក Augustine ជាគម្រូនៃឥរិយាបថត្រឹមត្រូវនៃការអធិប្បាយពីការដៅទុកជាមុន

ជំពូកទី XXIV ការរើសតាំងត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ។ លើសពីនោះទៀត មនុស្សអាក្រក់យកសេចក្តីវិនាសមកដាក់លើខ្លួនពួកគេ ដែលនោះពួកគេត្រូវបានកំណត់មកបែបនោះ

(អ្នករើសតាំងត្រូវបានហៅមកយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាព ហើយត្រូវបានរួបរួមនៅក្នុងការប្រកបនៃព្រះគ្រីស្ទ 1-5)

1. ការត្រាស់ហៅផ្អែកលើការរើសតាំងនិងតាមទាំងស្រុងលើកិច្ចការនៃព្រះគុណ

2. បញ្ហានៃការត្រាស់ហៅផ្ទាល់ចង្អុលយ៉ាងច្បាស់ថាវាពឹងផ្អែកលើព្រះគុណតែមួយគត់

3. សេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការនៃការរើសតាំង តែការរើសតាំងមិនពឹងផ្អែកលើជំនឿទេ

4. ផ្លូវដែលត្រូវនិងផ្លូវដែលខុសដើម្បីនឹងទទួលបានភាពប្រាកដប្រជានៃការរើសតាំង

5. ការរើសតាំងគួរតែត្រូវបានយល់និងសម្គាល់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់

6. ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ដល់រាស្ត្រទ្រង់នូវភាពច្បាស់លាស់ថា ការរើសតាំងរបស់ពួកគេនៅជាប់ជានិច្ចនិងជារៀងរហូត

7. អ្នកដែលជឿពិតប្រាកដមិនអាចនឹងធ្លាក់ចេញឡើយ

8. ការហៅទូទៅ និងពិសេស [ម៉ាថាយ ។ ២២:២]

9. គំរូរបស់យូដាសមិនមែនជាការប្រឆាំងទេ

10. អ្នកជ្រើសរើសមុនការហៅរបស់ពួកគេ ។ មិនមាន "គ្រាប់ពូជនៃការរើស"

11. ឥឡូវនេះ ការរីកលូតលាស់ពីគ្រាប់ពូជ ប៉ុន្តែការរំដោះពីព្រះ

12. ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌របស់ព្រះឆ្ពោះទៅរកការស្តីបន្ទោស

13. ការអធិប្បាយពីព្រះបន្ទូលផ្ទាល់អាចនាំឱ្យចិត្តរឹងប៉ឹង

14. មូលហេតុនៃបេះដូងរឹង

15. វគ្គបទគម្ពីរដែលហាក់ដូចជាបង្ហាញថាផ្នែកពីគោលលទ្ធិដែលបានចែងថា ៖ (ក) អេសាយ ៣៣:១១

16. (ខ) ធីម៉ូថេទី១ ២:៣-៤ និងវគ្គបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នា ។

17. ចម្លើយចំពោះការជំទាស់បន្ថែមទៀត

ជំពូកទី XXV ការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយបង្អស់

(ការប្រកាសពីគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញចុងក្រោយបង្អស់ 1-4)

1. សារៈសំខាន់នៃសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញ និងការរារាំងដល់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ

2. ការទន្ទឹងចង់នៅជាមួយនឹងព្រះ ជាកត្តាជំរុញសម្រាប់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ

3. សេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលសង្ឃឹមសម្រាប់រូបកាយនោះគឺ៖ សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាគំរូដើម

4. អំណាចចេស្តាលើគ្រប់ទាំងអស់របស់ព្រះជាគ្រឹះនៃការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ

5. ការបដិសេធរបស់អ្នកមិនជឿសេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលនៅកណ្តាលដោយពីធីបញ្ចុះសព ។ កំហុសរបស់ពួកអ្នកជឿលើរាជ១000ឆ្នាំ

6. សេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម តែភាពអស់កល្បនៃព្រលឹង!

7. សេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយនោះ ដែលនៅទីនោះយើងត្រូវបានបំពាក់នៅក្នុងជីវិតនេះ

8. សារៈសំខាន់នៃការធ្វើពិធីគោរពដល់រូបកាយ

9. សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់មនុស្សទុច្ចរិត

10. ភាពមានពរអស់កល្បជានិច្ច

11. កំណត់ទីតាំងនៃសំណួរដែលមិនចាំបាច់

12. ចំណែករបស់ពួកអ្នកដែលជាប់មានទោស

ស្សៀវភៅទី៣

របៀបដែលយើងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ៖ ផលប្រយោជន៍មកកាន់យើង និងឥទ្ធិពលផ្សេងទៀតដែលមកតាមក្រោយការនោះ

ជំពូកទី I

ការដែលនិយាយទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើង ដោយកិច្ចការដែលអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះវិញ្ញាណ

1. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាចំណងដែលចងយើងទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទ

យើងត្រូវតែសាកល្បងលើសំណួរមួយនេះឥឡូវនេះ ។ តើយើងនឹងទទួលបានប្រយោជន៍ ដែលព្រះវរបិតាប្រទានមកនៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ–មិនមែនឱ្យមកសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើង តែប្រើមកដើម្បីឱ្យទ្រង់នឹងចម្រើនដល់អ្នកដែលក្រនិងខ្វះខាត? ទីមួយ យើងត្រូវយល់ថា បើកាលណាព្រះគ្រីស្ទនៅខាងក្រៅយើង ហើយយើងត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ពីទ្រង់ នោះគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់បានរងទុក្ខនិងបានធ្វើសម្រេចសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សជាតិនៅតែគ្មានប្រយោជន៍និងគ្មានតម្លៃអ្វីទាំងអស់ដសម្រាប់យើង ។ ដូច្នេះដើម្បីនឹងចែករំលែកដល់យើងនូវអ្វីដែលទ្រង់បានទទួលមកពីព្រះវរបិតា ទ្រង់ត្រូវតែក្លាយទៅជារបស់យើងហើយគង់នៅក្នុងយើង ។ ដោយហេតុផលនេះហើយ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "ក្បាលរបស់យើង" [អេភេសូ 4:15] ហើយជា "កូនច្បងនៅក្នុងចំណោមបងប្អូន" [រ៉ូម 8:29] ។ ត្រឡប់មកវិញនោះ យើងក៏ត្រូវបាន "ផ្សាំទៅក្នុងទ្រង់" [រ៉ូម 11:17] ហើយត្រូវបាន "បំពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ" [កាឡាទី 3:27] ។ ដោយសារ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចហើយថា អ្វីដែលទ្រង់មាននឹង

គ្មានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងសោះ លុះត្រាតែយើងបានក្លាយជាខ្លួនតែមួយជាមួយនឹងទ្រង់ ។ ជាការពិតដែលយើងនឹងទទួលបានការនេះដោយសារសេចក្តីជំនឿ ។ តែ ក្នុងកាលដែលយើងឃើញថា មិនមែនទទួលយកទាំងអស់ដោយមិនពិចារណាថា ការប្រកបជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលផ្តល់មកតាមរយៈដំណឹងល្អនោះទេ ហេតុផលបានបង្រៀនយើងឱ្យឡើងទៅខ្ពស់ឡើង ហើយសាកល្បងទៅក្នុងអាថ៌កំបាំងថាមពលនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលដោយសារទ្រង់យើងបានរីករាយនឹងព្រះគ្រីស្ទនិងផលប្រយោជន៍ផ្សេងជារបស់ទ្រង់ផង ។

មុននេះខ្ញុំបានពិភាក្សាពីភាពជាព្រះអស់កល្បនិងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។ ពេលនេះ ចូរយើងស្តប់ស្តល់នឹងចំនុចនេះ ៖ ថាព្រះគ្រីស្ទក៏ "បានមកដោយទឹកហើយនឹងឈាម" ដើម្បីឱ្យព្រះវិញ្ញាណបានធ្វើជាសាក្សីដល់ទ្រង់ [យ៉ូហានទី១ 5:5-7] មិនដូច្នោះទេ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលផ្តល់មកតាមរយៈទ្រង់នឹងគេចចេញពីយើង ។ គឺប្រៀបដូចទៅនឹងសក្ខីភាពនៅក្នុងស្ថានសួគ៌មានបីគឺ ព្រះវរបិតា ព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណ–ដូច្នេះមានសក្ខីភាពបីនៅលើផែនដីផងដែរ ៖ ទឹក ឈាម និងព្រះវិញ្ញាណ [យ៉ូហានទី១ 5:7-8] ។ គឺមានហេតុផលដែលល្អក្នុងកាលដែលលើកមកដដែលៗនូវ "ទីបន្ទាល់របស់ព្រះវិញ្ញាណ" ជាទីបន្ទាល់ដែលយើងមានអារម្មណ៍ថាដូចជាបានឆ្លាក់ទុកដូចជាត្រានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ជាមួយនឹងលទ្ធផលដែលវាបានបោះត្រាចំណាំការលាងសំអាតនិងយញ្ញបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដោយហេតុផលនេះ ពេត្រុសក៏បាននិយាយថា អ្នកជឿត្រូវបាន "រើសមកនៅក្នុងការបន្សុតដោយព្រះវិញ្ញាណទៅកាន់ការស្តាប់បង្គាប់និងការគ្រលាស់មកដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ" [ពេត្រុសទី១ 1:2] ។ ដោយនិយាយពាក្យនេះ គាត់ពន្យល់ថា ដើម្បីឱ្យការបង្ហូរនូវលោហិតដ៏បរិសុទ្ធមិនត្រូវ

បានបាត់បង់ឥទ្ធិពល នោះព្រលឹងរបស់យើងនឹងត្រូវបានលាងសម្អាតដោយទឹកអាថ៌កំបាំងនៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ដោយសារហេតុផលតែមួយ ប៉ុលក៏បាននិយាយពីការសម្អាតនិងការរាប់ជាសុចរិត ថាយើងទទួលបានការទាំងពីរ "នៅក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនិងក្នុងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះនៃយើង" [កូរិនថូសទី១ 6:11] ។ សរុបមក ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាចំណងដែលព្រះគ្រីស្ទបានរួបរួមយើងទៅនឹងអង្គទ្រង់ដោយមានប្រសិទ្ធិភាព ។ ដោយសារការនេះ យើងសំដៅទៅលើអ្វីដែលយើងបានបង្រៀននៅក្នុងស្ទៀវភៅមុនស្តីពីការចាក់ប្រេងតាំង ។

2. របៀបនិងហេតុផលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

តែ ដើម្បីនឹងទទួលបានគំនិតច្បាស់លាស់ពីការនេះ ដែលសាកសមនឹងការសង្កេតនោះ យើងត្រូវរក្សាទុកនៅក្នុងគំនិតថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងវិធីដែលពិសេស ៖ នោះគឺ ការបំបែកយើងចេញពីលោកិយ ហើយដើម្បីប្រមូលយើងទៅក្នុងសង្ឃឹមពីមរតកនៅអស់កល្បជានិច្ចវិញ ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីបន្សុត" [ថែស្សាឡូនិចទី២ 2:13; ពេត្រុសទី១ 1:2; រ៉ូម1:4] ដោយសារទ្រង់មិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យយើងជឿនិងចម្រើនយើងដោយអំណាចចេស្តាទូទៅនោះទេ តែទ្រង់ក៏ជាឫសគល់និងជាគ្រាប់ពូជនៃជីវិតខាងស្ថានសួគ៌នៅក្នុងយើងផងដែរ ។ ទៅកាន់នគររបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះហោរាបានផ្តល់ចំណងជើងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពីពេលវេលា នៅពេលដែលមានការចាក់បង្ហូរមកនូវព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងបរិបូរណ៌ថែមទៀត ។ មានបន្ទូលមួយនៅក្នុងយ៉ូអែលដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់ខ្លាំងជាងគេ "ក្រោយគ្រានោះ អញនឹងចាត់វិញ្ញាណរបស់អញទៅលើគ្រប់ទាំងមនុស្ស" [2:28] ។ បើទោះជាហោរា

ហាក់ដូចជាមានដែនកំណត់ខាងអំណោយរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងតំណែងជាហោរាក៏ដោយ នៅក្រោមរូបភាពនេះ គាត់បានផ្តល់ទីសម្គាល់ថា នៅក្នុងការបើកសម្តែងព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ព្រះនឹងធ្វើឱ្យសិស្សដែលពីមុននោះខ្វះខាតនិងទទេរខាងគោលលិទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ ។

លើសពីនោះទៀត ព្រះវរបិតាផ្តល់ដល់យើងនូវព្រះវិញ្ញានបរិសុទ្ធដោយយល់ដល់ព្រះនាមរបស់បុត្រាទ្រង់ ហើយបានផ្តល់ភាពពេញបរិបូរណ៌នៃព្រះវិញ្ញាណដល់ព្រះរាជបុត្រា ឱ្យបានធ្វើជាអ្នកដឹកនាំនិងចាត់ចែងលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។

ដោយសារហេតុផលនេះ វិញ្ញាណជួនកាលត្រូវបានហៅថា "ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះវរបិតា" ហើយជួនកាល "ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះរាជបុត្រា" ប៉ុលនិយាយថា "តែបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះស្ថិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាមិននៅខាងសាច់ឈាមទៀតទេ គឺនៅខាងវិញ្ញាណវិញ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាគ្មានព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះមិនមែនជារបស់ផងទ្រង់ទេ" [រ៉ូម 8:9] ។ ដូច្នេះគាត់បានធ្វើឱ្យសង្ឃឹមរស់ឡើងនៃការបង្កើតជាថ្មីយ៉ាងពេញលេញ "មួយទៀត បើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអង្គ ដែលបានប្រោសឱ្យព្រះយេស៊ូវរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ទ្រង់សណ្ឋិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា នោះព្រះអង្គនោះឯង ដែលបានប្រោសឱ្យព្រះគ្រីស្ទរស់ពីស្លាប់ឡើង ទ្រង់នឹងប្រោសរូបកាយនៃអ្នករាល់គ្នាដែលទៀងនឹងស្លាប់ ឱ្យមានជីវិតឡើងវិញដែរដោយសារព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា" [រ៉ូម 8:11] ។ ដោយសារគ្មានអ្វីដែលមិនសមស្របនៅក្នុងការរៀបរាប់ពីការសរសើរដល់ព្រះវរបិតាដោយសារតែអំណោយទានទាំងនោះ ដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធ តែការដែលរៀបរាប់ពីអំណាចដូចគ្នាពីអង្គព្រះគ្រីស្ទ ដែល

អំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបានដាក់ទុកនៅក្នុងទ្រង់ដើម្បីនឹងផ្តល់ដល់រាស្ត្រទ្រង់ ។ ដោយសារហេតុផលនេះទ្រង់បានអញ្ជើញអស់អ្នកដែលស្រេកឱ្យមករកទ្រង់ ហើយផឹកចុះ [យ៉ូហាន 7:37] ។ ហើយប៉ុលបានបង្រៀនថាព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានផ្តល់ដល់គ្រប់គ្នា "តាមខ្នាតអំណោយទាននៃព្រះគ្រីស្ទ" [អេភេសូ 4:7] ។ ហើយយើងត្រូវដឹងថា ទ្រង់ជា "ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ" មិនមែនដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបន្ទូលអស់កល្បរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណដូចគ្នានឹងព្រះវរបិតា តែក៏មកពីលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ជាព្រះដែលផ្សះផ្សាផងដែរ ។ ដ្បិតទ្រង់នឹងបានយាងមកយើងដោយអសារឥតការប្រសិនបើទ្រង់មិនត្រូវបានបំពាក់ដោយអំណាចចេស្តានេះទេ ។ ក្នុងន័យនេះទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "អ័ដាមទីពីរ" ដែលត្រូវបានប្រទានមកពីស្ថានសួគ៌ទុកដូចជា "ព្រះវិញ្ញាណដែលផ្តល់ជីវិត" [កូរិនថូសទី១ 14:45] ។ ជីវិតដែលប្លែកពិសេសដែលព្រះរាជបុត្រាព្រះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ដូច្នេះពួកគេនឹងបានក្លាយទៅតែមួយជាមួយនឹងទ្រង់ ប៉ុលបានទាញភាពផ្ទុយគ្នានឹងជីវិតតាមធម្មជាតិដែលទូទៅសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិតផងដែរ ។ ដូច្នេះ គាត់បានសរសេរថា "ព្រះគុណ...របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ" សម្រាប់អ្នកជឿ ក្នុងពេលតែមួយគឺដើរទន្ទឹមគ្នា "ការរួមចំណែកនៅក្នុង...ព្រះវិញ្ញាណ" [កូរិនថូសទី ២ 13:14] ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចភ្លក់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ឬផលប្រយោជន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទក្រៅពីការនោះបានឡើយ ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា "ពីព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ បានផ្សាយមកសព្វក្នុងចិត្តយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះបានប្រទានមកយើងហើយ" [រ៉ូម 5:5] ។

3. នាមរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងបទគម្ពីរ

ហើយនៅទីនេះពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការសម្គាល់ ថានាមនានាត្រូវបានប្រើសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរមានអ្វីខ្លះ នៅក្នុងការចាប់ផ្តើមនិងការធ្វើឱ្យថ្មីឡើងទាំងស្រុងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងដែលស្ថិតនៅក្នុងការពិភាក្សា ។

ទីមួយ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "ព្រះវិញ្ញាណនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹម" ដោយសារទ្រង់ជាសាក្សីមកដល់យើងពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលព្រះវរបិតាបានអោបក្រសោបយើងនៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ឱ្យបានធ្វើជាព្រះវរបិតាដល់ពួកយើង ។ ហើយទ្រង់បានលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យមានការទុកចិត្តនៅក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ការពិតនោះ ទ្រង់ផ្តត់ផ្គង់គ្រប់ព្រះបន្ទូល ដើម្បីឱ្យយើងស្រែកទូលទ្រង់ដោយមិនខ្លាចសោះថា "អាបា ព្រះវរបិតា!" [រ៉ូម 8:15; កាឡាទី 4:6] ។

ដោយហេតុផលតែមួយនោះ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "ការធានា និងជាត្រា" នៃមរតករបស់យើង [កូរិនថូសទី២ 1:22; អេភេសូ 1:14] ដោយសារមកពីស្ថានសួគ៌ទ្រង់ក៏បានផ្តល់ជីវិតមកដល់យើង នៅក្នុងការធ្វើធម្មយាត្រានៅក្នុងលោកិយនិងដែលដូចមនុស្សស្លាប់ ដើម្បីនឹងផ្តល់ការធានាដល់យើងថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងការរក្សាដ៏មាំរបស់ព្រះ ។ ទ្រង់ក៏ត្រូវបានហៅថា "ជីវិត" ដោយសារសេចក្តីសុចរិត [រ៉ូម 8:10] ។

ដោយសារការស្រោយដោយព្រះវិញ្ញាណដោយសារសម្ងាត់នេះ បានធ្វើឱ្យយើងបង្កើតផលចេញត្រួយជាសេចក្តីសុចរិត ។ តាមនោះដែរ ជាញឹកញាប់

ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា "ទឹក" ដូចនៅក្នុងអេសាយ "ហឺយ អស់អ្នកដែលស្រេក អើយ ចូរមកឯទីទឹកចុះ" [អេសាយ 55:1] ។ ហើយ "ដ្បិតអញនឹងចាក់ទឹក ទៅលើអ្នកណាដែលកំពុងស្រេក ព្រមទាំងបង្ហូរទឹកទៅលើដីហួតហែងផង អញ នឹងចាក់ព្រះវិញ្ញាណអញទៅលើ ពូជពង្សរបស់ឯង" [អេសាយ 44:3] សម្រាប់ ខគម្ពីរទាំងនេះដែលជាពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានលើកយកមកខាងលើបាន ឆ្លើយតបថា "ប្រសិនបើអ្នកណាស្រេក ចូរមកឯខ្ញុំចុះ" [យ៉ូហាន 7:37] ។ បើ ទោះជា ជួនកាលទ្រង់ត្រូវបានហៅដូច្នោះ ដោយសារចេស្តារបស់ទ្រង់ដែល សម្អាត និងបន្សុត ដូចជានៅក្នុងអេសេគាល ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា "ទឹកស្អាត" ដែលទ្រង់យើងប្រើដើម្បី "លាងស្នាមប្រឡាក់ឱ្យអស់" ចេញពីរាស្ត្រ របស់ទ្រង់ [36:25] ។

ចេញពីសេចក្តីពិតដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យដូចដើមវិញ និងបំប៉ននៅក្នុង ថាមពលនៃជីវិតអស់អ្នកដែលបានទទួលនូវប្រភពទឹកនៃព្រះគុណ ទ្រង់ទទួលបាន នាមថា "ប្រេង" និង "ការចាត់ប្រេងតាំង" [យ៉ូហានទី១ 2:20, 27]

ម្យ៉ាងទៀត កម្តៅយ៉ាងជាប់លាប់ និងដុតបញ្ឆេះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែល អាក្រក់និងមិនត្រឹមត្រូវរបស់យើងចេញ ទ្រង់បញ្ឆេះចិត្តយើងដោយសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងដោយការថ្វាយបង្គំដោយស្មោះស្ម័គ្រ ។ ចេញពីឥទ្ធិពល ទាំងនេះមកលើយើង ទ្រង់ក៏ត្រូវបានហៅដោយត្រឹមត្រូវថា "ភ្លើង" [លូកា 3:16] ។

និយាយដោយខ្លី ទ្រង់ត្រូវបានរៀបរាប់ថាជា "ប្រភពទឹក" [យ៉ូហាន 4:14] ជាកន្លែងដែលគ្រប់ទាំងសេចក្តីបរិបូរណ៍នៃស្ថានសួគ៌ហូរចេញមកកាន់យើង ។

ឬជា "ព្រះហស្តរបស់ព្រះ" [កិច្ចការ 11:21] ដែលទ្រង់បានបង្ហាញចេស្តារបស់ទ្រង់ ។ គឺដោយសារតែការបើកសម្តែងនូវព្រះចេស្តាទ្រង់ ទ្រង់ក៏បានដកដង្ហើមជីវិតរបស់ព្រះនៅក្នុងយើង ដែលយើងលែងដំណើរការដោយខ្លួនយើងទៀតហើយ តែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសកម្មភាពរបស់ទ្រង់និងការនាំរបស់ទ្រង់វិញ ។ ដូច្នេះហើយ គ្រប់ទាំងសេចក្តីល្អណាដែលមាននៅក្នុងយើងសុទ្ធតែជាផលផ្លែនៃព្រះគុណទ្រង់ ។ ហើយបើមិនមានទ្រង់ អំណោយទានរបស់យើងជាសេចក្តីងងឹតខាងគំនិតនិងសេចក្តីស្មោកគ្រោកក្នុងចិត្តវិញ [កាឡាទី 5:19-21] ។

ដូចដែលបានពន្យល់មកច្បាស់ៗហើយ ទាល់តែគំនិតរបស់យើងត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណ បើនិយាយទៅ នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងនៅស្ងៀម ពីព្រោះយើងគ្រាន់តែគិតថាទ្រង់នៅខាងក្រៅខ្លួនយើង–ការពិតទៅនៅឆ្ងាយពីយើង ។[1] យើងដឹងថែមទៀតថា ទ្រង់ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់តែអ្នកណាដែលមាន "ក្បាល" ជាទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ [អេភេសូ 4:15] សម្រាប់ពួកគេទ្រង់ជា "កូនច្បងក្នុងចំណោមបងប្អូន" [រ៉ូម 8:29] ហើយជាចុងក្រោយអ្នកដែល "បានបំពាក់ដោយទ្រង់" [កាឡាទី 3:27] ។ ការរួបរួមនេះតែមួយបានអះអាងថា តាមដែលយើងដឹងទៅទ្រង់មិនបានយាងមកជាមួយនឹងនាមថាជាព្រះសង្គ្រោះដោយឥតប្រយោជន៍នោះទេ ។ តាមគោលបំណងតែមួយនោះដែលត្រូវបានប្រើនៅក្នុងការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលបរិសុទ្ធ ដោយសារការនោះយើងត្រូវបានបង្កើតទៅជាសាច់និងឆ្អឹងរបស់ទ្រង់ [អេភេសូ 5:30] ហើយក្លាយជាខ្លួនតែមួយជាមួយនឹងទ្រង់ ។ ដោយសារព្រះគុណនិងចេស្តារបស់ព្រះវិញ្ញាណតែមួយ នោះយើងត្រូវបានក្លាយ

ផ្នែកទី១ខាងលើ។

ជាសមាជិករបស់ទ្រង់ ដើម្បីនឹងរក្សាយើងនៅក្រោយអង្គទ្រង់ ហើយត្រឡប់មកវិញត្រូវទទួលបានទ្រង់មកផង ។

4. សេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណ

តែសេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការដែលសំខាន់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាលទ្ធផល ពាក្យនេះជាទូទៅត្រូវបានប្រើដើម្បីនឹងបង្ហាញពីចេស្តានិងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងទំហំធំ សំដៅទៅលើវាពីព្រោះដោយសារតែសេចក្តីជំនឿតែមួយដែលទ្រង់បាននាំយើងទៅកាន់ពន្លឺនៃដំណឹងល្អ ដូចជាលោកយ៉ូហានបង្រៀនថា ៖ សម្រាប់អ្នកដែលជឿ នោះនឹងទទួលបានសិទ្ធិធ្វើជាបុត្ររបស់ព្រះ មិនមែនកើតមកតាមសាច់ឈាមទេ តែកើតចេញមកពីព្រះ [យ៉ូហាន

:12-13] ។ ការដែលបែងចែកព្រះខុសពីសាច់និងឈាម ទ្រង់ប្រកាសថាវាជាអំណោយទានដ៏អស្ចារ្យ គឺអ្នកដែលនៅជាប់នឹងភាពគ្មានជំនឿនៅ

ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ការដែលស្រដៀងនេះគឺការឆ្លើយតបរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ "ដ្បិតមិនមែនសាច់ឈាមដែលបានសម្តែងឱ្យអ្នកស្គាល់ទេ គឺព្រះវរបិតានៃខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌វិញ" [ម៉ាថាយ 16:17] ។ ពេលនេះខ្ញុំនិយាយពាក់ព័ន្ធនឹងការនេះបន្តិច ពីព្រោះខ្ញុំបានរៀបរាប់ពីការនេះយ៉ាងវែងនៅផ្នែកផ្សេងទៀតរួចទៅហើយ ។ ការនិយាយរបស់លោកប៉ុលក៏ដូចគ្នានេះផងដែរ ដែលក្រុមជំនុំអេភេសូក៏ដូចគ្នា "នោះទ្រង់ក៏ដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានសន្យា" [អេភេសូ 1:13] ។ លោកប៉ុលបានបង្ហាញថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាគ្រូនៅខាងក្នុងខ្លួន ដោយសារតែចេស្តារបស់ទ្រង់ទើបសេចក្តីសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះជ្រាបចូលនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង មិនដូច្នោះ

ទេសេចក្តីសង្គ្រោះនោះនឹងទៅតាមខ្យល់ និងមកប៉ះត្រចៀករបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ។ ស្រដៀងគ្នានោះ ត្រង់កន្លែងដែលគាត់និយាយថាក្រុមជំនុំថែស្សាឡូនិកត្រូវបានជ្រើសរើសមកដោយសារព្រះ "ដោយសារព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ ញែកចេញជាបរិសុទ្ធ ហើយដោយមានចិត្តជឿ" [ថែស្សាឡូនិចទី២ 2:13] គាត់បានព្រមានយើងដោយខ្លីថា សេចក្តីជំនឿផ្ទាល់មិនមានប្រភពមកពីណាទៀតក្រៅពីព្រះវិញ្ញាណឡើយ ។ យ៉ូហានពន្យល់ការនេះច្បាស់ថែមទៀតថា ៖ "យើងដឹងថាទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង ដោយសារព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់ប្រទានមក" [យ៉ូហានទី១ 3:24] ។ ដូចគ្នានោះ "គឺយ៉ាងនោះដែលយើងដឹងថា យើងនៅជាប់ក្នុងទ្រង់ ហើយទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង ពីព្រោះទ្រង់បានប្រទានព្រះវិញ្ញាណទ្រង់មកយើងដែរ" [យ៉ូហានទី១ 4:13] ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យានឹងសិស្សទ្រង់ពី "ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត ដែលលោកិយមិនអាចទទួលបានឡើយ" [យ៉ូហាន 14:17] ដែលពួកគេនឹងអាចទទួលបានប្រាជ្ញាខាងស្ថានសួគ៌ ។ ដែលតាមតំណែងដែលសាកសមរបស់ព្រះវិញ្ញាណ នោះទ្រង់បានរៀបចំកិច្ចការក្នុងការនាំមកកាន់គំនិត នូវការដែលទ្រង់បានបង្រៀនដោយព្រះឱស្ឋទ្រង់ ។ ដ្បិតពន្លឺនឹងត្រូវផ្តល់ដល់អ្នកដែលមើលមិនឃើញជាអសារឥតការ ដែលមានព្រះវិញ្ញាណនៃចំណេះដឹងហើយ [យ៉ូប 20:3] មិនត្រូវបានបើកភ្នែកនៃគំនិតនោះ ។ ជាលទ្ធផល ត្រូវនឹងត្រូវបានហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជា សោដែលបើកកំណប្យនៃនគរស្ថានសួគ៌ដល់យើង [វិវរណៈ 3:7] ។ ហើយការបើកសម្តែង ភាពច្បាស់លាស់នៃចក្ខុរបស់យើង ។ លោកប៉ុលបានណែនាំពី "ព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះវិញ្ញាណ" យ៉ាងខ្លាំង ។ [កូរិនថូសទី២ 3:6] ហេតុផលដែលគ្រូស្រែកដោយឥតប្រយោជន៍ទេ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងសាលា មិនបានណាំយកអស់អ្នកដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានមក

ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ [យ៉ូហាន 6:44; 12:32; 17:6] ។ យើងបាននិយាយថាសេចក្តីសង្គ្រោះដែលឥតខ្ចោះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូចគ្នានោះ ដែលយើងនឹងបានក្លាយជាអ្នករួមចំណែកផង "ទ្រង់ជ្រមុចយើងនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងភ្លើង" [លូកា 3:16] នាំយើងទៅក្នុងពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ហើលក៏បានធ្វើឱ្យយើងបានកើតជាថ្មីដែលយើងនឹងបានក្លាយជាថ្មីឡើង [កូរិនថូសទី២ 5:17] ។ ហើយទ្រង់បានបន្សុតយើង ដកចេញនូវភាពស្មោកគ្រោកខាងលោកិយ ទុកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់ព្រះ [កូរិនថូសទី១ 3:16-17; 6:19; កូរិនថូសទី២ 6:16; អេភេសូ 2:21] ។

ជំពូក II

សេចក្តីជំនឿ ៖ អត្ថន័យរបស់ព្រះដែលជាក់មក និង លក្ខណៈរបស់វាត្រូវបានពន្យល់

(កម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាព្រះគ្រីស្ទ I)

1. ***តែវាងាយស្រួលទេដើម្បីយល់ពីការទាំងនេះ បន្ទាប់ពីដឹងអត្ថន័យ***

ច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវបានបង្ហាញមកនោះ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យអ្នកអានអាចនឹងចាប់បាននូវកម្លាំងនិងធម្មជាតិរបស់វា ។ នៅទីនេះយើងអាចនឹងលើកយកនូវអ្វីដែលបានពន្យល់រួចហើយមក ៖ ទីមួយ ព្រះបានលាតត្រដាងដល់យើងនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យពីអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើ ។ ហើយប្រសិនបើយើងធ្វេសប្រហែសមិនបានធ្វើការណាមួយនោះ ការដាក់ទោសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ជាអស់កល្ប ដែលត្រូវបានប្រកាសនោះនឹងមកលើយើង ។ ទីពីរ វាមិនត្រឹមតែពិបាកទេ តែវាហួសលើសពីកម្លាំងរបស់យើងផង ហើយក៏លើសពីសមត្ថភាពរបស់យើងក្នុងការសម្រេចតាមក្រិត្យវិន័យដោយសំបុត្រនោះផង ។ ដូច្នេះប្រសិនបើយើងគ្រាន់តែសម្លឹងមើលមកខ្លួនយើង ហើយសញ្ជឹងគិតពីលក្ខខណ្ឌអ្វីដែលយើងសមនឹងទទួល នោះនឹងមិនមានតម្រុយនៃសង្ឃឹមល្អអ្វីនៅសល់នោះឡើយ ។ តែនឹងត្រូវបោះបង់ចោលដោយសារព្រះ នោះយើងនឹងត្រូវដេកនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច ។ ទីបី វាត្រូវបានពន្យល់មកថា នៅមានផ្លូវនៃការរំដោះឱ្យរួច ដែលនឹងរំដោះយើងចេញពីសេចក្តីវិនាសដ៏លំបាកនេះ ៖ ការលេចមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលដោយសារព្រះហស្តទ្រង់ ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ បានអាណិតអាសូរយើងដោយចេញពីសេចក្តីសប្បុរសនិងសេ

ចក្តីមេត្តាដ៏ពិត ដែលទ្រង់មានបំណងនឹងជួយយើង ។ ប្រសិនបើ ដោយសេចក្តីជំនឿមាំមួន នោះយើងនឹងអោបក្រសោបសេចក្តីមេត្តានេះ និងសម្រាកក្នុងវាជាមួយនឹងសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏រឹងមាំ ។

តែពេលនេះយើងត្រូវពិនិត្យលើសេចក្តីជំនឿនេះ ថានឹងគួរទៅជាយ៉ាងណា ដែលដោយសារសេចក្តីជំនឿនេះមនុស្សត្រូវបានរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ព្រះមកធ្វើជាបុត្ររបស់ទ្រង់ ដែលនឹងមកកាន់មរដកនគរស្ថានសួគ៌ ក្នុងការដែលវាច្បាស់លាស់ថា មិនមានគំនិតឬការបញ្ចុះបញ្ចូលណាដែលអាចនាំយកការអស្ចារ្យមកបាននោះឡើយ ។ ហើយយើងត្រូវពិនិត្យវិច័យនិងស៊ើបសង្កេតពីបុគ្គលិកលក្ខណៈពិតនៃសេចក្តីជំនឿដោយការយកចិត្តទុកដាក់បំផុត និងដោយជំនឿ ដោយសារមានមនុស្សជាច្រើនយល់ខុសយ៉ាងគ្រោះថ្នាក់បំផុតនៅសព្វថ្ងៃនេះពីទស្សនៈនេះ ។ ការពិតនោះ មនុស្សជាច្រើននៅពេលដែលស្តាប់ឮពីការនេះ មិនយល់អ្វីជ្រៅជាងការយល់ស្របសាមញ្ញៗទៅកាន់ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ដំណឹងល្អនោះទេ ។ ការពិតទៅ នៅពេលដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានពិភាក្សានៅក្នុងសាលាពួកគេតែងតែហៅព្រះថាជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយដោយមានគិតរែងឆ្ងាយផង ដូចដែលយើងបាននិយាយនៅកន្លែងណាម្តងរួចទៅហើយ ដឹកនាំព្រលឹងដែលវេទនាឱ្យត្រូវទាសចេញឆ្ងាយ ជាជាងការដែលនាំពួកគេទៅកាន់គោលដៅចុងក្រោយបំផុត ។ ដោយសារក្នុងកាលដែល "ព្រះគង់នៅក្នុងទីដែលមិនទៅដល់ពន្លឺ" [ធីម៉ូថេទី១ 6:16] ព្រះគ្រីស្ទត្រូវក្លាយជានៅកណ្តាលរបស់យើង ។ ដូច្នេះទ្រង់បានហៅអង្គទ្រង់ថា "ពន្លឺនៃលោកិយ" [យ៉ូហាន 8:12] ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា "ជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត ហើយជាជីវិត" ដោយសារមិនមានអ្នកណាមកកាន់ព្រះវរបិតាដែលជា "ប្រភពនៃជីវិត" ឡើយ [ទំនុកដំកើង

36:9] លើកលែងតែតាមរយៈទ្រង់ [យ៉ូហាន 14:6] ដោយសារមានតែទ្រង់មួយប៉ុណ្ណោះដែលស្គាល់ព្រះវរបិតា ហើយបន្ទាប់មកអស់ទាំងអ្នកជឿដែលចង់បង្ហាញព្រះវរបិតាដល់ពួកគេ [លូកា 10:22] ។ នៅផ្នែកនេះ លោកប៉ុលបានប្រកាសថា គ្មានការអ្វីដែលមានតម្លៃជាជាងការដែលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ [កូរិនថូសទី ១ 2:2] ។ នៅក្នុងកិច្ចការជំពូក២0 គាត់បានភ្ជាប់ថាគាត់បានអធិប្បាយពី "សេចក្តីជំនឿនៅក្នុង...ព្រះគ្រីស្ទ" [ខ 21] ។ ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់និយាយពីព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា "ខ្ញុំបានញែកអ្នកចេញពីបណ្តាជនិងពីសាសន៍ដទៃ ដើម្បីនឹងចាត់អ្នកឱ្យទៅឯគេវិញ...ដើម្បីឱ្យគេបានរួចពីបាប ហើយបានទទួលមរដក ជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធ ដោយសារសេចក្តីជំនឿជឿដល់ខ្ញុំ ។" [កិច្ចការ 26:17-18] ។ ហើយប៉ុលបានធ្វើបន្ទាល់ថា សិរីល្អរបស់ព្រះបានលេចមកឱ្យយើងឃើញនៅក្នុងអង្គទ្រង់ ឬការដែលដូចនោះ ដែលចំណេះដឹងដែលបំភ្លឺដោយសារសិរីល្អនៃព្រះបានចែងចាំងនៅក្នុងព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់ [កូរិនថូសទី២ 4:6] ។

ជាក់ស្តែង វាជាការពិតថា សេចក្តីជំនឿសម្លឹងមើលទៅកាន់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែត្រូវបន្ថែមការនេះថា "ការដែលស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មួយអង្គដែលទ្រង់បានបញ្ជូនមក" [យ៉ូហាន 17:3] ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់អាចនឹងនៅលាក់កំបាំងឆ្ងាយដដែល ប្រសិនបើពន្លឺរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនបានចាំងមកលើយើងនោះទេ ។ ដោយសារគោលបំណងនេះ ព្រះវរបិតាបានដាក់នៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ គ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់ត្រូវបង្ហាញពីអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យព្រះគ្រីស្ទ ដោយការទំនាក់ទំនងផលប្រយោជន៍របស់ព្រះវរបិតាទ្រង់នឹងត្រូវបង្ហាញរូបឆ្លុះពិតនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ [ហេព្រើរ 1:3] ។ ដែលតែងត្រូវ

បាននិយាយថា យើងត្រូវតែបានដឹកដោយព្រះវិញ្ញាណដើម្បីឱ្យបានភ្ញាក់ឡើង ស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ត្រឡប់មកវិញ យើងត្រូវតែបានព្រមានទុកមុខ ថា ព្រះវរបិតាដែលយើងមើលមិនឃើញ ត្រូវតែបានស្វែករកទាំងស្រុងនៅក្នុងរូបឆ្លុះ នេះ ។ លោក អូហ្គីស្ទីន បាននិយាយពីបញ្ហានេះយ៉ាងល្អថា ៖ ក្នុងការពិភាក្សា ពីគោលដៅនៃសេចក្តីជំនឿ គាត់បានបង្រៀនថា យើងត្រូវតែដឹងពីទិសដៅ របស់យើង និងផ្លូវទៅកាន់ទិសដៅនោះ ។ ហើយបន្ទាប់ពីនោះ គាត់សរុបថា ផ្លូវដែលត្រូវបានការពារទាស់នឹងកំហុសឆ្គងនានានោះគឺ មួយអង្គដែលទ្រង់ជា ព្រះផងនិងជាមនុស្សផង ៖ និយាយរួមទៅ ជាព្រះនោះទ្រង់ជាទិសដៅដែល យើងត្រូវទៅ ហើយជាមនុស្ស ជាផ្លូវដែលយើងត្រូវទៅតាមនោះ ។ ទាំងពីរគឺ ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ។ តែ ក្នុងពេលដែល លោកប៉ុលប្រកាសជំនឿនៅក្នុងព្រះ គាត់គ្មានគំនិតនឹងត្រឡប់នូវអ្វីដែលគាត់ បានសង្កត់ន័យទាក់ទងនឹងសេចក្តីជំនឿឡើយ ៖ និយាយរួមទៅ គ្រប់ទាំងភាព ស្ថិតស្ថេររបស់វាគឺស្ថិតនៅលើព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយពេត្រុសបានតភ្ជាប់ការទាំងពី បានយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាពដោយនិយាយថា តាមរយៈទ្រង់នោះយើងជឿដល់ព្រះ [ពេត្រុសទី១ 1:21] ។

(សេចក្តីជំនឿមានទាក់ទងទៅនឹងចំណេះដឹង ។ គោលលិទ្ធិជំនឿពិតត្រូវបានស្រ ពិចស្រពិលដោយសារទំនោរការសិក្សានៃជំនឿជាក់ច្បាស់, 2-5)

2. សេចក្តីជំនឿស្ថិតនៅលើចំណេះដឹង មិនមែននៅលើជំនឿស្លាប់ដោយ មិនដឹងអីនោះទេ

ការអាក្រក់នេះ គឺដូចគ្នានឹងការដែលរាប់មិនអស់ផ្សេងទៀតដែរ ត្រូវតែរួម ចំណែកដល់អ្នកសិក្សា ជាអ្នកដែលបានយករបាំងមករបាំងលើព្រះគ្រីស្ទ ។

ទាល់តែយើងសម្លឹងមើលទៅទ្រង់ត្រង់ៗ នោះយើងនឹងត្រូវវង្វេងនៅក្នុងព្រៃជ្រៅគ្មានទីបញ្ចប់ហើយ ។

ប៉ុន្តែក្រៅពីការឿយណាយចិត្តនៃកំលាំងសេចក្តីជំនឿ និងស្ទើរតែបំផ្លាញវាដោយអត្ថន័យដែលស្រពិចស្រពិលនោះ ពួកគេបានស្វែងរកព័ត៌មានក្លែងក្លាយនៃ "ជំនឿដែលមិនច្បាស់លាស់" ។ ការសម្ងិតសម្ងាងដោយភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏គួរឱ្យខ្ពើមដោយពាក្យសម្តីនេះ ពួកគេបានបំបាត់ពួកមនុស្សដែលក្រីក្រនិងវេទនា ។

បន្ថែមលើនោះទៀត ដើម្បីនឹងនិយាយពិតនិងត្រង់ៗពីភាពពិតជាក់ស្តែងនៃការនេះ ការប្រឌិតនេះមិនត្រឹមតែកប់ តែក៏បានបំផ្លាញសេចក្តីជំនឿទាំងស្រុងផង ។ តើការជឿទៅជាបែបនេះឬ–ដែលមិនយល់អ្វីសោះ គ្រាន់តែប្រាប់ឱ្យអ្នកថ្វាយអារម្មណ៍ដែលស្តាប់បង្គាប់ទៅដល់ក្រុមជំនុំឬ? សេចក្តីចំនឿមិនស្ថិតនៅលើភាពល្ងង់ខ្លៅទេ តែនៅលើចំណេះដឹងវិញ ។ ហើយការនេះ តាមពិតមិនមែនត្រឹមតែចំណេះដឹងពីព្រះប៉ុណ្ណោះ តែពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះផង ។ យើងមិនបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសារយើងរៀបចំរួចរាល់នឹងអោបក្រសោបអ្វីដែលក្រុមជំនុំប្រាប់ឱ្យធ្វើតាមគ្រប់យ៉ាងនោះទេ ឬមិនមែនដោយសារយើងបានបែរត្រឡប់រកវាដែលជាតួនាទីនៃការរៀនសូត្រនិងចំណេះដឹងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងធ្វើដូច្នោះនៅពេលដែលយើងដឹងថា ព្រះជាព្រះវរបិតាដ៏ពេលដោយសេចក្តីមេត្តារបស់យើង ដោយសារតែការផ្សះផ្សាដែលមានឥទ្ធិពលតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី២ 5:18, 19] ហើយថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានមកដល់យើងជាសេចក្តីសុចរិត ការសន្សុត និងជីវិតផង ។ ដោយសារចំណេះដឹងនេះខ្ញុំនិយាយថា មិនមែនដោយការចុះចូលនៃអារម្មណ៍របស់យើងទេ ដែលយើងបានចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌នោះ ។ ព្រោះនៅពេលដែលពួកសាវ័កនិយាយថា

"ដ្បិតយើងបានសុចរិតដោយសារមានចិត្តជឿ ហើយក៏បានសង្គ្រោះដោយសារមាត់ទទួលថ្លែងប្រាប់" [រ៉ូម10:10] គាត់ចង់ចង្អុលប្រាប់ថា វាមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ទេឱ្យមនុស្សម្នាក់ជឿទៅលើអ្វីដែលគាត់មិនទាំងយល់ផងនោះ ឬក៏មិនបានពិនិត្យពិច័យផងនោះ ។ តែគាត់ទាមទារនូវការទទួលស្គាល់នូវសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះដែលសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងតាំងនៅលើនោះ ។

3. គោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿរបស់រូម៉ាំងនៃ សេចក្តីជំនឿ "ដែលមិនច្បាស់លាស់" គឺជាទូទៅវាមិនត្រឹមត្រូវទេ

តាមពិតទៅ ខ្ញុំមិនបដិសេធថា ការនេះជាសេចក្តីលង់ល្ងើដែលនៅព័ទ្ធជុំវិញយើងនោះទេ–ថាការខ្លះពេលនេះមិនច្បាស់លាស់សម្រាប់យើង ហើយនឹងនៅបន្តរហូតទាល់តែ ទុកចោលនូវបន្ទុកខាងសាច់ឈាមមួយកន្លែង ហើយយើងចូលមកជិតព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ។ នៅក្នុងបញ្ហាទាំងនេះ យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានប្រសើរជាងការព្យួរទុកការកាត់ក្តីទុកមួយឡែក និងផ្តល់សង្ឃឹមដល់ខ្លួនយើងឱ្យកាន់ខ្ជាប់ការរួបរួមជាមួយនឹងក្រុមជំនុំ ។ តែនៅក្នុងហេតុផលដែលមិនសមស្របនេះនោះវាពិតជាកម្ពស់នៃភាពស្រពិចស្រពិលដែលភ្ជាប់ភាពល្ងង់ខ្លៅដែលបង្ករដោយការបន្ទាបខ្លួន "សេចក្តីជំនឿ" ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿរាប់បញ្ចូលនូវចំណេះដឹងពីព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទ [យ៉ូហាន 17:3] មិនមែនដោយការគោរពទៅកាន់ក្រុមជំនុំនោះទេ ។ យើងឃើញពីប្រភេទនៃផ្លូវរញ៉ៅរញៃដែលត្រូវបានសាងសង់ឡើងដោយ "ការមិនច្បាស់លាស់" នេះរបស់ពួកគេ! ការណាដែលផ្តល់នូវសេចក្តីនេះ នឹងត្រូវបានរាប់ថាជា "ក្រុមជំនុំ" ជួនកាលសូម្បីតែកំហុសក៏គួរឱ្យខ្លាចបំផុត អ្នកដែលមិនបានណែនាំបានចាប់យកការប្រកាសដោយមិនចេះរើសសោះ ។ ការត្រចៀកសដោយមិនចេះស្តាប់ បើទោះជាវាជាតែមនៃសេចក្តីវិនាស

ក៏ដោយ តែត្រូវបានលើកលែងដោយពួកគេ ។ មានតែលក្ខខណ្ឌមួយប៉ុណ្ណោះ ដែល "វាជាជំនឿរបស់ក្រុមជំនុំ" ដូច្នេះវាពិតជាជឿលើគ្រប់យ៉ាង ។ ដូច្នេះពួកគេបានលើកដំកើងការនោះនៅក្នុងកំហុសដែលការទាំងនោះមានសេចក្តីពិត នៅក្នុងសេចក្តីងងឹត ពន្លឺ នៅក្នុងសេចក្តីលង់ខ្លៅ ចំណេះដឹងដែលត្រូវ ។

តែយើងមិនចាំបាច់ហត់នឹងឈ្លោះប្រកែកពីការទាំងនោះវែងឆ្ងាយធ្វើអ្វី ។ យើងគ្រាន់តែជួយដល់អ្នកអានឱ្យប្រៀបធៀបគោលលិទ្ធិទាំងនេះជាមួយនឹងគោលលិទ្ធិរបស់យើងវិញ ។ ភាពច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីពិតផ្ទាល់នឹងផ្តល់នូវអំណះអំណាងជាស្រេចហើយ ។ ដោយសារពួកគេមិនបានសួរថាតើសេចក្តីជំនឿត្រូវបានខ្ចប់រួចហើយឬនៅទេ នៅក្នុងពួកដែលសេសសល់ជាច្រើននៃសេចក្តីលង់ខ្លៅ តែផ្តល់និយមន័យដល់អ្នកជឿថាជាអ្នកដែលបានធ្វើឱ្យស្តឹកដោយសារសេចក្តីលង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ហើយថែមទាំងអួតពីវាផង ពួកគេបានផ្តល់ការយល់ស្របទៅកាន់អ្នកមានអំណាចនិងដល់ការកាត់ទោសដល់ក្រុមជំនុំពីការដែលពួកគេមិនស្គាល់នោះផង ។ ធ្វើហាក់ដូចជាព្រះគម្ពីរមិនបានបង្រៀនថា ចំណេះដឹងត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងសេចក្តីជំនឿនោះ!

4. សូម្បីតែជំនឿត្រឹមត្រូវគឺតែងតែហោមព័ទ្ធដោយកំហុសនិងសេចក្តីមិនជឿ

យើងពិតជាទទួលស្គាល់ថា បើកាលណាយើងនៅក្នុងលោកនេះដូចជាមនុស្សប្លែកមុខ នោះពិតជាមានជំនឿដែលមិនច្បាស់លាស់ហើយ ។ មិនមែនដោយសារតែមានការជាច្រើនដែលត្រូវលាក់កំបាំងពីយើងនោះទេ តែដោយសារត្រូវហោមព័ទ្ធដោយពពកជាច្រើននៃកំហុសដែលយើងមិនអាចយល់បានគ្រប់ការទាំងអស់នោះទេ ។ កម្ពស់នៃប្រាជ្ញាដែលល្អឥតខ្ចោះនោះគឺ ការបន្តទៅមុខ ដោយស្ងៀមស្ងាត់

និងដោយបន្ទាបខ្លួន ដែលព្យាយាមទៅកាន់តែឆ្ងាយទៀត ។ ដូច្នេះលោកប៉ុល បានជម្រុញដល់អ្នកជឿថា ប្រសិនបើមានអ្នកណាដែលមិនត្រូវគ្នាក្នុងរឿងអ្វីមួយ ពួកគេត្រូវតែរងចាំនូវការបើកសម្តែង [ភីលីព 3:15] ។ បទពិសោធន៍ពិតជាបង្រៀនថា រហូតទាល់តែយើងបានដោះនូវសាច់ឈាមចេញយើងទទួលបានតិចជាងអ្វីដែលយើងចង់បាន ។ ហើយនៅក្នុងការអានបទគម្ពីររាល់ថ្ងៃរបស់យើង យើងបានជួបនូវបទគម្ពីរដែលយើងមិនច្បាស់ជាច្រើន ដែលធ្វើឱ្យយើងមិនយល់មិនដឹង ។ នៅក្នុងបង្អៀរនេះព្រះរក្សាយើងនៅក្នុងព្រុំដែន ដោយទ្រង់បានរៀបចំសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗតាម "ទំហំនៃសេចក្តីជំនឿ" របស់គេម្នាក់ៗ [រ៉ូម 12:3] ដូច្នេះសូម្បីតែគ្រូដ៏ល្អបំផុតក៏ត្រូវតែរៀនទៀតដែរ ។

ឧទាហរណ៍ដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់នៃជំនឿមិនច្បាស់នេះ អាចនឹងសម្គាល់បាននៅក្នុងពួកសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទមុនពេលដែលពួកគេទទួលបានការបំភ្លឺពេញលេញ ។ យើងឃើញថាពួកគេបានភ្លក់នូវគោលការណ៍ដំបូងយ៉ាងលំបាកបែបណា រួញរាដោយសារតែការតូចតាចមួយ ហើយបើទោះជានៅជាប់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេក៏ដោយ នូវតែមិនមានការរីកចម្រើនខ្លាំង ។ ការពិត នៅពេលដែលត្រូវបានប្រាប់ដោយពួកស្រីៗ នោះពួកគេក៏ប្រញាប់ទៅកាន់ផ្នូរ ការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេហាក់ដូចជាការយល់សប្តិសម្រាប់ពួកគេ [លូកា 24:11-12; យ៉ូហាន 20:8] ។ ក្នុងកាលដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើបន្ទាល់ពីជំនឿរបស់ពួកគេទុកមុនហើយនោះ វាហុសដែលនិយាយថា ពួកគេអាចគេចរួចពីការនោះបានទាំងស្រុង ។ ទេ លើកលែងតែពួកគេត្រូវបានជឿថាព្រះគ្រីស្ទនឹងរស់ឡើងវិញម្តងទៀត ការស្វះស្វាញនឹងត្រូវបរាជ័យ ។ ហើយវាក៏មិនមែនជាអបិយជំនឿដែលធ្វើឱ្យពួកស្រីៗទៅអប់សពនឹងគ្រឿងទេស ដល់សព

បុរសម្នាក់ដែលជីវិតរបស់ទ្រង់មិនអាចផ្តល់សង្ឃឹមទៀតនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើទោះជាពួកគេមានសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ជាអង្គដែលពួកគេបានដឹងថាសុទ្ធតែជាសេចក្តីពិត ភាពល្ងង់ខ្លៅដែលនៅជាប់នឹងគំនិតរបស់ពួកគេបានហុំព័ទ្ធសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេនៅក្នុងសេចក្តីងងឹតដែលពួកគេស្ទើរតែត្រូវបានឱ្យពួកគេនៅតែល្ងង់ជឿ ។ ដូច្នេះ ត្រូវបាននិយាយថា ពួកគេបានជឿបន្ទាប់ពីពួកគេផ្ទាល់បានរកឃើញពីសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈសេចក្តីពិតដែលទ្រង់បានរស់ពីសុគតឡើងវិញនោះ ។ មិនមែនពួកគេចាប់ផ្តើមជឿនោះទេ តែដោយសារគ្រាប់ពូជនៃជំនឿដែលលាក់កំបាំង ដែលបានងាប់ទៅហើយនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេនោះ នៅពេលនោះក៏បានដុះឡើងតាមរយៈភាពរឹងមាំជាថ្មី! ដោយសារតែនៅក្នុងពួកគេមានជំនឿដែលពិត តែមិនច្បាស់នូវឡើយ ដោយសារពួកគេបាននៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទដោយគោរពទុកដូចជាគ្រូដ៏ពិតរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវបានបង្រៀនដោយសារទ្រង់ ពួកគេបានជឿថាទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ ហើយចុងក្រោយ ពួកគេជឿថាទ្រង់បានយាងមកពីស្ថានសួគ៌ថា តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះវរបិតាទ្រង់នឹងប្រមូលសិស្សរបស់ទ្រង់ទៅទីនោះ ។ យើងមិនគួរស្វែងរកភស្តុតាងណាទៀតពីការនេះ ជាជាងការមិនព្រមជឿដែលនៅក្នុងមនុស្សទាំងអស់ដែលតែងតែលាយឡំនឹងសេចក្តីជំនឿនោះទេ ។

5. សេចក្តីជំនឿ "មិនច្បាស់" ជាលក្ខណៈជំបួងនៃសេចក្តីជំនឿ

យើងក៏អាចហៅសេចក្តីជំនឿនោះថាមិនច្បាស់លាស់ មិនត្រូវហៅថាអ្វីក្រៅពីការត្រៀមលក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿនោះដែរ ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានផ្សាភ្ជាប់វាថាមានមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានជឿថា ត្រូវបានអូសទាញដោយការភ្ញាក់ផ្អើលរបស់

ការអស្ចារ្យតែមួយប៉ុណ្ណោះ ហើយគេមិនបានជឿអ្វីដែលលើសពីការដែលថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះមេស៊ីដែលបានសន្យានោះឡើយ បើទោះជាពួកគេមិនទទួលនូវអារម្មណ៍ពីស្នាមនៃការបង្រៀនរបស់ដំណឹងល្អសោះ ។ ការយកចិត្តទុកដាក់ដោយគោរពបែបនេះ ដែលបានបង្ហាញពួកគេឱ្យចុះចូលខ្លួនពួកគេដោយស្ម័គ្រចិត្តទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានប្រទាននាមថា "សេចក្តីជំនឿ" ។ តែវាមិនមែនជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីជំនឿទេ ។ ដូច្នេះ មន្ត្រីម្នាក់ជាអ្នកដែលជឿលើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទទាក់ទងនឹងការព្យាបាលកូនប្រុសរបស់គាត់ [យ៉ូហាន 4:50] បានត្រឡប់មកដល់ផ្ទះរបស់គាត់វិញ តាមដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានធ្វើបន្ទាល់ថាគាត់បានជឿជាថ្មីឡើង [យ៉ូហាន 4:53] ពីព្រោះដំបូងគាត់បានទទួលនូវការប្រកាស ជាអ្វីដែលគាត់បានឮពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបន្ទាប់មកក៏បានចុះចូលនឹងអំណាចចេស្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយទទួលនូវការបង្រៀន ។ តែយើងត្រូវដឹងផងដែរថា គាត់ជាមនុស្សដែលអាចបង្រៀនបាន ហើយក៏រួចរាល់នឹងរៀនដែរថា ដំបូងឡើយការទទួលស្គាល់របស់គាត់នៃជំនឿជាភស្តុតាងនៃជំនឿដែលជាក់លាក់មួយ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរទីពីរនោះ គាត់ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលជាមួយនឹងពួកសិស្សដែលមានកត់ឈ្មោះជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញគំរូមួយពីពួកស្រុកសាម៉ារី ដែលជាអ្នកជឿតាមពាក្យរបស់ស្ត្រីម្នាក់ ដែលពួកគេបានប្រញាប់រត់មកជួបនឹងព្រះគ្រីស្ទ តែនៅពេលដែលពួកគេបានជួបទ្រង់ក៏និយាយទៅកាន់នាងដូចនេះថា "ពេលនេះ យើងមិនមែនជឿដោយសារអ្វីដែលអ្នកនិយាយប្រាប់នោះឡើយ តែដោយសារយើងបានស្តាប់ទ្រង់ ហើយបានដឹងថាទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃលោកិយនេះ" [យ៉ូហាន 4:42] ។ ចេញពីហេតុ

ការណ៍នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា អ្នកដែលមិនបានជួបប្រទះនឹងព្រឹត្តិការណ៍ទីមួយ តែត្រូវបានទាក់

ទាញទៅឱ្យស្តាប់នោះហៅថា "អ្នកជឿ" មិនមែននៅក្នុងន័យចំតែម្តងទេ តាមពិតទៅ តាមដែលព្រះបានរៀបទុកមកនៅក្នុងសេចក្តីសប្បុរសដែលផ្តល់នូវព្រះគុណ ដែលធ្វើឱ្យការស្រឡាញ់របស់អ្នកដែលគោរពដល់ព្រះជាមួយនឹងកិត្តិយសនេះ ។ តែការបង្រៀនបាននេះ ជាមួយនឹងបំណងដែលចង់រៀន វាខុសគ្នាឆ្ងាយពីភាពល្ងង់ខ្លៅដែលអ្នកដែលខ្ជិលច្រអូសទាំងនោះមាន ជាពួកអ្នកដែលស្តប់ស្តល់នូវ "ជំនឿដែលមិនច្បាស់" ដែលជាការរកឃើញរបស់ពួកសម្តេចប៉ាប ។ ប្រសិនបើលោកប៉ុលនឹងធ្វើការកាត់ទោសអ្នកដែល "តែងតែរៀន តែមិនដែលមកដល់ចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិតឡើយ" [ធីម៉ូថេទី២ 3:7] តើវានឹងទៅជាសេចក្តីល្ងីល្ងើយ៉ាងណាដែលអ្នកទាំងនោះទទួលបានឥទ្ធិពលនៃភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងស្រុងនោះ!

(ទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងព្រះបន្ទូលនិងនិយមន័យខ្លីៗនៃសេចក្តីជំនឿ)

6. សេចក្តីជំនឿដែលតាំងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

អ៊ីចឹងនេះជាចំណេះដឹងពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើយើងទទួលទ្រង់ដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានមកនោះ ។ និយាយរួមទៅបានបំពាក់ទ្រង់ដោយដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។ ដោយកាលដែលទ្រង់ត្រូវបានតាំងមកជាទិសដៅនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដូច្នេះយើងមិនអាចរើសផ្លូវត្រូវទៅកាន់ទ្រង់បានឡើយ ទាល់តែដំណឹងល្អទៅពីមុខយើង ។ ហើយនៅទីនោះ ពិតណាស់កំណប់នៃព្រះគុណនឹងត្រូវបើកឡើងដល់យើង ។ ដ្បិតប្រសិនបើវាត្រូវបានបិទជិត នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងបានផ្តល់

ផលប្រយោជន៍យើងបន្តិច ។ ដូច្នេះហើយបានជាលោកប៉ុលបានទឹមសេចក្តីជំនឿទៅនឹងការបង្រៀន ប្រៀបដូចជាគូរកនដែលបំបែកគ្នាមិនបានដោយនិយាយដូច្នេះថា "តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានរៀនឱ្យស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងនោះទេ នោះគឺបើតិចណាស់អ្នករាល់គ្នាបានឮ ហើយរៀននឹងទ្រង់ តាមសេចក្តីពិតដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដែរ" [អេភេសូ 4:20-21] ។

តែខ្ញុំក៏មិនបង្ខាំងសេចក្តីជំនឿទៅកាន់ដំណឹងល្អ ដោយមិនសារភាពថា អ្វីដែលនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការសាងសង់វាឡើយដែលត្រូវបានផ្ទេរមកពីម៉ូសេនិងពួកហោរា ។ តែដោយសារការបើកសម្តែងដែលពេញលេញនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបានបើកសម្តែងនៅក្នុងដំណឹងល្អ លោកប៉ុលបានហៅវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "គោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីជំនឿ" [ធីម៉ូថេទី១ 4:6] ។ ដោយហេតុផលនេះ គាត់បាននិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា ដោយការមកដល់របស់សេចក្តីជំនឿ នោះក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានបង្កើតឡើង [រ៉ូម 10:4; កាឡាទី 3:25] ។ គាត់យល់បានដោយសារពាក្យនេះនូវប្រភេទដែលថ្មីនឹងអស្ចារ្យនៃការបង្រៀនដែល ព្រះគ្រីស្ទបន្ទាប់ពីទ្រង់បានក្លាយជាគ្រូរបស់យើង បានដាក់នូវសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះវរបិតាមកយ៉ាងច្បាស់ៗ ហើយបានធ្វើបន្ទាល់មកកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងយ៉ាងប្រាកដផង ។

តែវានឹងជាវិធីសាស្ត្រដែលកាន់តែងាយស្រួលនិងសាកសមថែមទៀត ប្រសិនបើយើងចុះពីកម្រិតទូទៅទៅកាន់កម្រិតជាក់លាក់វិញ ។ ទីមួយ យើងត្រូវរឭកថាវាមានទំនាក់ទំនងជាអចិន្ត្រៃយ៍រវាងជំនឿនិងព្រះបន្ទូល ។ គាត់មិនអាចញែកមួយចេញពីមួយទៀតបានឡើយជាជាង ដែលយើងអាចញែកកាំរស្មីពីព្រះអាទិត្យដែលពន្លឺនោះចេញមក ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនៅក្នុងអេ

សាយ "ចូរឱនត្រចៀកហើយមកឯអញ ចូរស្តាប់ចុះ នោះព្រលឹងឯងនឹងបានរស់នៅ" [អេសាយ 55:3] ។ ហើយលោកយ៉ូហានបានបង្ហាញប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿយ៉ាងល្អនេះដូចគ្នាដោយពាក្យថា "ការទាំងនេះត្រូវបានសរសេរមកដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានជឿ" [យ៉ូហាន 20:31] ។ ហោរាក៏ចង់ជម្រុញមនុស្សទៅកាន់សេចក្តីជំនឿថា "នៅថ្ងៃនេះ ប្រសិនបើអ្នកស្តាប់ឮសម្លេងទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 95:7; 94:8] ។ "ដែលស្តាប់" ជាទូទៅត្រូវបានយល់ន័យថាការជឿ ។ និយាយដោយខ្លី វាមិនមែនគ្មានហេតុផលនោះទេ ដែលនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរអេសាយ ព្រះបានបែងចែកកូនៗនៅក្នុងក្រុមជំនុំពីអ្នកខាងក្រៅដោយការសម្គាល់នេះ ៖ ទ្រង់នឹងបង្រៀនកូនៗរបស់ទ្រង់ [អេសាយ 54:13 យ៉ូហាន 6:45] ដែលគេនឹងបានរៀនពីទ្រង់ [យ៉ូហាន 6:45] ។ ដ្បិតបើផលប្រយោជន៍ត្រូវបានផ្តល់មកដោយមិនរើស ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់សំដៅព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មកកាន់មនុស្សមួយចំនួនតិចនោះ? សម្រាប់ការនេះ វាឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីពិតថា អ្នកផ្សាយដំណឹងជាទូទៅប្រើពាក្យថា "ពួកអ្នកជឿ" និង "ពួកសិស្ស" ជាពាក្យដែលមានន័យដូចគ្នា ។ ជាពិសេសនៅក្នុងការប្រើប្រាស់របស់លោកលូកានៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរកិច្ចការរបស់ពួកសាវ័ក ៖ តាមពិត ទ្រង់បានពង្រីកចំណងជើងនេះទៅកាន់មនុស្សស្រីម្នាក់នៅក្នុង កិច្ចការ 9:36 [កិច្ចការ 6:1-2, 7; 9:1, 10, 19, 25-26, 38; 11:26, 29; 13:52; 14:20, 28; 15:10 ហើយនៅក្នុងជំពូក 16 ដល់ 21] ។

ដូច្នេះប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបែរចេញសូម្បីតែត្រឹមកម្រិតតូចមួយពីគោលបំណងនេះទៅកាន់អ្វីដែលវាត្រូវទៅ វាមិនបានរក្សាធម្មជាតិរបស់វាឡើយ តែក្លាយជាសមត្ថភាពដែលមិនច្បាស់លាស់ និងជាកំហុសដែលស្រពិចស្រពិលនៃគំនិ

ត ។ ពាក្យដូចគ្នាជាមូលដ្ឋានដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានទ្រទ្រង់និងមាំឡើង ។ ប្រសិនបើវាបានបែរចេញពីព្រះបន្ទូល វានឹងធ្លាក់ចុះ ។ ដូច្នេះ ចូរយកព្រះបន្ទូលចេញ នោះក៏មិនមានសេចក្តីជំនឿនឹងនៅសល់ឡើយ ។

នៅទីនេះ យើងមិនពិភាក្សាថាព័ន្ធកិច្ចរបស់មនុស្សពិតជាចាំបាច់សម្រាប់សាបព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលធ្វើឱ្យចេញជាសេចក្តីជំនឿនោះឡើយ ។ នេះយើងនឹងត្រូវជជែកនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។ តែយើងនិយាយថាព្រះបន្ទូលផ្ទាល់មិនថាបានមកដល់យើងដោយរបៀបណានោះទេ គឺនៅតែដូចជាកញ្ចក់ដែលសេចក្តីជំនឿដែលនាំឱ្យយល់អំពីព្រះ ។ មិនថា ព្រះនឹងប្រើជំនួយរបស់មនុស្សនៅក្នុងការនេះ ឬក្នុងកិច្ចការដោយព្រះចេស្តាទ្រង់ផ្ទាល់តែមួយនោះទេ ទ្រង់តែងតែធ្វើតំណាងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់តាមរយៈព្រះបន្ទូល ទៅកាន់អ្នកដែលទ្រង់មានបំណងទាញមករកទ្រង់ ។ ហើយដោយហេតុផលនេះ លោកប៉ុលបានផ្តល់និយមន័យសេចក្តីជំនឿថា ជាការស្តាប់បង្គាប់ដែលផ្តល់មកនៅក្នុងដំណឹងល្អ [រ៉ូម 1:5] ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតសរសើរអ្នកដឹកនាំទៅកាន់ជំនឿនៅក្នុងក្រុងភីលីព [ភីលីព 1:3-5 ធីម៉ូថេទី១ 2:13] ។ ការយល់ពីសេចក្តីជំនឿ វាមិនមែនគ្រាន់តែជាសំណួរសាមញ្ញៗពីការដឹងពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះនោះទេ តែក៏អំពីថាអ្វីទៅជាបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់មកកាន់យើងផងដែរ ។ ដោយសារវាមិនមែនជាការខ្វល់ខ្វាយរបស់យើងប៉ុន្មាននោះទេ ដែលទ្រង់ជានរណានៅក្នុងអង្គទ្រង់នោះ ជាអ្វីដែលទ្រង់មានបំណងចង់ជាយ៉ាងណាមកកាន់យើង ។

ដូច្នេះពេលនេះ យើងកាន់ជាប់សេចក្តីជំនឿថាជា ចំណេះដឹងនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមកកាន់យើង ដែលចាប់បដិសន្ធិឡើងចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ គ្រឹះនៃការនេះជាសេចក្តីជំនឿដែលចាប់បដិសន្ធិតាំងពីមុននៃព្រះ

បន្ទូលទ្រង់ ។ សម្រាប់ភាពជាក់លាក់របស់វា បើកាលណាដែលគំនិតរបស់អ្នកនៅតែមានជម្លោះនឹងខ្លួនវាផ្ទាល់ នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងទៅជាគួរឱ្យសង្ស័យ និងអំណាចខ្សោយ ឬអាចជាគ្មានផង ។ ហើយវាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់នឹងជឿថា ព្រះទ្រង់គួរឱ្យទុកចិត្តបាននោះ [រ៉ូម 3:3] ដែលទ្រង់មិនអាចបោកបញ្ឆោត ឬកុហកសោះ [ទីតុស 1:2] ទាល់តែអ្នកនៅជាប់ដោយមិនមានការសង្ស័យថា អ្វីដែលចេញមកពីទ្រង់ជាសេចក្តីពិតដែលបរិសុទ្ធនិងមិនអាចបំពានផង ។

7. សេចក្តីជំនឿចេញបីសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះពីព្រះគុណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ប៉ុន្តែក្នុងកាលដែលចិត្តរបស់មនុស្សមិនបានកើតចេញជាជំនឿលើគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ នោះយើងនឹងរកឃើញត្រង់ចំណុចនេះ បើនិយាយច្បាស់ទៅថា ជាជំនឿដែលមើលទៅក្នុងព្រះបន្ទូល ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅកាន់អ័ដាមនោះគឺ "ឯងនឹងត្រូវស្លាប់" [លោកុប្បត្តិ 2:17] ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅកាន់កាអ៊ីនគឺ "ឈាមរបស់ប្អូនឯងស្រែកយំពីដីមកកាន់អញ" [លោកុប្បត្តិ 4:10] ។ ប៉ុន្តែពាក្យទាំងនេះពិតជាឆ្ងាយពីការដែលអាចបង្កើតសេចក្តីជំនឿ ដែលដោយខ្លួនវាផ្ទាល់មិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយតែរង្គើរវាវិញ ។ នៅក្នុងពេលនេះ យើងមិនបដិសេធថាវាជាតួនាទីរបស់សេចក្តីជំនឿ ដែលមានចំណែកទៅក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគ្រប់ពេលវេលានិងគ្រប់យ៉ាង និងគ្រប់ទាំងរបស់របៀបដែលវានិយាយផង ។ ប៉ុន្តែយើងគ្រាន់តែសួរថា តើសេចក្តីជំនឿស្វែងរកអ្វីនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលវាត្រូវផ្អែកនិងសម្រាកនៅលើព្រះបន្ទូលនោះ ។ កន្លែងដែលសតិរបស់យើងមើលឃើញតែសេចក្តីខឹងសម្បារនិងការសងសឹក តើវាអាចមិនញាប់ញ័រនិងភ័យខ្លាចម្តេចបានទៅ? ឬការដែលគេចពីព្រះ ដែលវាភ័យខ្លាចទ្រង់នោះ? តែសេចក្តីជំនឿត្រូវតែស្វែងរកព្រះ មិនមែនគេចពីទ្រង់ឡើយ ។

វាច្បាស់ណាស់ដែល យើងមិនទាន់មាននិយមន័យពេញលេញនៃសេចក្តីជំនឿ
យ៉ាងច្រើនត្រឹមដឹងពីអ្វីមួយអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលមិនត្រូវបានរាប់ថាជា
សេចក្តីជំនឿឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងត្រូវជំនួសនូវសេចក្តីសប្បុរស ឬសេច
ក្តីមេត្តាទ្រង់ ជំនួសបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់នោះ ភាគធំញឹកញាប់គឺសោកសៅ
និងការប្រកាសដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាច? ដូច្នេះ យើងគួរតែចូលជិតធម្មជាតិនៃសេ
ចក្តីជំនឿជាងនេះ ដោយសារបន្ទាប់ពីយើងបានរៀនថា សេចក្តីជំនឿរបស់យើង
ស្ថិតនៅក្នុងព្រះ ដែលធ្វើឱ្យយើងត្រូវទាក់ទាញឱ្យស្វែងរកទ្រង់ ។ សេចក្តីពិតនេះ
ត្រូវបានបញ្ជាក់សម្រាប់យើង នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា សេចក្តីជំនឿរបស់
យើងជាថែរក្សានិងការខ្វល់ខ្វាយរបស់ទ្រង់ ។ តាមការនោះដែរ យើងក៏ត្រូវការ
សេចក្តីសន្យានៃព្រះគុណ ដែលអាចធ្វើបន្ទាល់មកកាន់យើងថា ព្រះវរបិតាទ្រង់
ពេញដោយមេត្តា ។ ក្នុងកាលដែលយើងអាចខិតចូលជិតទ្រង់តាមតែផ្លូវមួយនេះ
ហើយស្ថិតនៅលើព្រះគុណតែមួយដែលចិត្តរបស់មនុស្សអាចសម្រាកបាននោះ ។

នៅលើមូលដ្ឋាននេះទំនុកដំកើងជាទូទៅផ្ទឹមការទាំងពីរ គឺសេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តី
ពិតដូចជាការទាំងពីរមានការទាក់ទងរួមគ្នាអីចឹង [ទំនុកដំកើង 89:14, 24;
92:2; 98:3; 100:5; 108:4; 115:1] ។ ដោយសារវានឹងមិនជួយយើងសោះឱ្យ
ស្គាល់ថាព្រះទ្រង់ពិត ទាល់តែទ្រង់អូសទាញយើងដោយសេចក្តីមេត្តាទៅកាន់អង្គ
ទ្រង់ ។ ក៏មិនមែនដោយសារអំណាចរបស់យើងដែរដែលកាន់ជាប់សេចក្តីមេត្តា
របស់ទ្រង់ ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានផ្តល់មកជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ៖
"ទូលបង្គំបានប្រកាសសេចក្តីពិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ។ ទូលបង្គំមិន
បានលាក់ទុកសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ឡើយ...ចូរឱ្យសេចក្តី
សប្បុរសនិងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់...បានរក្សាទូលបង្គំ" [ទំនុកដំកើង 40:10-11]

។ បទគម្ពីរផ្សេងទៀត "សេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់...លាតសន្ធឹងដល់ស្ថានសួគ៌ សេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដល់ពពកផង" [ទំនុកដំកើង 36:5] ដូច្នេះ "គ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់ព្រះយេហូវ៉ាសុទ្ធតែសប្បុរសនិងសេចក្តីពិតដល់អស់អ្នកណាដែលរក្សានូវការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 25:10] "ដោយសារសេចក្តីមេត្តាទ្រង់ចម្រើនឡើងមកលើយើង ហើយសេចក្តីពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បជានិច្ច" [ទំនុកដំកើង 117:2; 116:2] ។ ហើយម្តងទៀត "ទូលបង្គំនឹងច្រៀងពីព្រះនាមទ្រង់ដោយសារសេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 138:2] ។ ខ្ញុំបានរំលងនូវអ្វីដែលយើងបានអាននៅក្នុងពួកហោរាដោយល្បះដូចគ្នានេះ ដែលថាព្រះអម្ចាស់ត្រង់សប្បុរសនិងនៅខ្ជាប់ខ្ជួននៅក្នុងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ ។ ដោយសារវាដូចជាប្រញាប់សម្រាប់យើង ដែលសម្រេចថាព្រះទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញមកយើងយ៉ាងល្អនោះឡើយ ទាល់តែទ្រង់ផ្តល់សាក្សីនៃទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយរាប់បញ្ចូលយើងដោយការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះហឫទ័យទ្រង់នឹងមិនត្រូវសង្ស័យ ឬមិនច្បាស់លាស់ ។ តែយើងបានឃើញរួចហើយថា ការសន្យាដ៏ពិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើគ្មានទ្រង់ទេ នោះសញ្ញានៃការស្អប់និងសេចក្តីក្រោធលេចចេញមកគ្រប់ទីកន្លែង ។

ពេលនេះ ចំណេះដឹងនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះនឹងមិនត្រូវចាត់ទុកថាសំខាន់ខ្លាំងនោះទេ ទាល់តែវាធ្វើឱ្យយើងពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសប្បុរសនោះ ។ ជាលទ្ធផល ការយល់ដឹងដែលលាយនឹងការសង្ស័យនឹងត្រូវដកចេញ កាលដែលវាមិននៅក្នុងការយល់ស្របដែលរឹងមាំ តែនៅក្នុងការទាស់ទែងខ្លួនវាផ្ទាល់វិញ ។ តែតាមពិតគំនិតរបស់មនុស្សនោះកាន់តែខ្វាក់និងងងឹតស្រាប់ទៅហើយ ដែលវាឆ្ងាយចេញពីស្គាល់និងទទួលបាននូវទស្សនៈនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ!

ហើយចិត្តផងដែរ តែងតែរេរាដូចជានៅក្នុងការស្វាក់ស្ទើរជានិច្ច ដែលវានៅឆ្ងាយពីការសម្រាកឱ្យសុខសាន្តនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿនោះ! ដូច្នេះគំនិតយើងត្រូវតែបើកសម្តែង ហើយចិត្តរបស់យើងត្រូវតែបានពង្រឹងឡើង ថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងទទួលបានសេចក្តីជំនឿពេញលេញនៅក្នុងយើង ។ ពេលនេះយើងនឹងមានអត្ថន័យដែលត្រឹមត្រូវនៃសេចក្តីជំនឿ ប្រសិនបើយើងហៅវាថាជាចំណេះដឹងដែលរឹងមាំនិងច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះមកកាន់យើង ដែលតាំងនៅលើសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីសន្យាដែលផ្តល់មកដោយឥតគិតថ្លៃនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ទាំងបានបើកសម្តែងមកគំនិតនិងបានបោះត្រានៅលើចិត្តយើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផង ។

(ភាពសំខាន់ដែលមិនអាចទទួលយកបាននៃពាក្យ "ជំនឿ" 8-13)

8. ជំនឿដែល "តាំងជារូបរាង" និង "គ្មានរូបរាង"

តែមុននឹងយើងបន្តទៅរែងឆ្ងាយទៀត បុព្វហេតុខ្លះដែលសំខាន់នោះនឹងចាំបាច់ក្នុងការពន្យល់ពីការលំបាកដែលនឹងធ្វើឱ្យមានការប្រទាក់ដល់អ្នកអានរបស់យើង ។ ទីមួយ យើងត្រូវតែបង្ហាញថាខុសនូវភាពខុសគ្នាដែលគ្មានតម្លៃរវាងសេចក្តីជំនឿដែលចេញជារូបរាងនិងសេចក្តីជំនឿដែលមិនទាន់មានរូបរាងនោះ ដែលត្រូវប្រទាក់នឹងសាលា ។ ដោយសារពួកគេស្រមើស្រម៉ៃថា មនុស្សដែលគ្មានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ គេក៏គ្មានជំនឿពិតដែរ មិនដូច្នោះគេជឿនូវគ្រប់យ៉ាងដែលចាំបាច់ត្រូវដឹងសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រៀបដូចជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយបានបើសម្តែងមកក្នុងចិត្តរបស់យើងទៅកាន់សេចក្តីជំនឿរួចមកមិនមែនជាសាក្សីមកកាន់យើងពីការរើសជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យើង! តែដោយការបំពានភាពថ្លៃថ្នូរនៃអូសទាញនោះ ពួកគេបានគេចវេសពីសេចក្តីកោតខ្លាចដល់

ព្រះ ដោយនាមថា "សេចក្តីជំនឿ" បើទោះជាបទគម្ពីរទាំងមូលជំទាស់នឹងការនេះក៏ដោយ ។ យើងមិនត្រូវការពង្រីករឿងនេះជាអត្ថន័យអ្វីវែងឆ្ងាយទៀតនោះឡើយ ។ តួនាទីរបស់យើងជាធម្មតាគឺគ្រាន់តែពន្យល់ពីធម្មជាតិនៃជំនឿតាមដែលវាដាក់មកនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ចេញពីនេះ វានឹងច្បាស់ថាតើពួកគេស្រែកឡើងដោយល្ងីល្ងើនិងល្ងង់ខ្លៅជាងការដែលនិយាយអំពីវាយ៉ាងណាទៅ ។

ខ្ញុំបាននិយាយពាក់ព័ន្ធនឹងផ្នែកនោះរួចទៅហើយ ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំគួរតែបញ្ចូលផ្នែកដែលសេសសល់នៅកន្លែងដែលសមរម្យ ។ ពេលនេះខ្ញុំមិននិយាយអ្វីដែលច្បាស់ជាក់ស្តែងជាងការប្រឌិតរបស់ពួកគេក្នុងការស្រមើស្រម៉ៃឡើយ ។ ពួកគេចង់បានសេចក្តីជំនឿឱ្យបានយល់ស្របពីអស់អ្នកដែលមើលងាយដល់ព្រះ ឱ្យពួកគេបានទទួលយកអ្វីដែលបានផ្តល់មកនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែដំបូងឡើយពួកគេត្រូវមើលឃើញថា តើមនុស្សគ្រប់គ្នាទទួលបានជំនឿដោយសារការខិតខំរបស់គេឬទទួលបានដោយការធ្វើបន្ទាល់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹមរបស់គេ ។ ដូច្នេះពួកគេនៅតែព្រោកប្រាជ្ញដូចជាកូនក្មេងសួរថា តើសេចក្តីជំនឿជាជំនឿតែមួយដែលទេនៅពេលដែលវាត្រូវបានផ្តល់ជារូបរាងឡើងដោយគុណភាពដែលដាក់មកដោយអស្ចារ្យនោះ ឬមួយថាវាជាជំនឿថ្មី ឬជាជំនឿខុសគ្នាទៀត ។ ចេញពីអ្នកជជែកបែបនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាមើលទៅដូចជាពួកគេមិនដែលគិតពីអំណោយទានដែលអស្ចារ្យរបស់ព្រះវិញ្ញាណឡើយ ។ ដោយសារការចាប់ផ្តើមនៃជំនឿមានផ្ទុកនៅក្នុងនោះរួចទៅហើយនូវការផ្សះផ្សាដែលមនុស្សអាចខិតចូលជិតព្រះ ។ តែប្រសិនបើពួកគេថ្លឹងថ្លែងពាក្យរបស់លោកប៉ុលវិញ

ដែលថា "ដ្បិតយើងបានសុចរិតដោយមានចិត្តជឿ" [រ៉ូម 10:10] ពួកគេនឹងលែងរុករកពីគុណភាពដែលត្រជាក់នៃសេចក្តីជំនឿទៀត ។

ប្រសិនបើយើងមានតែហេតុផលមួយនេះ នោះវាគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងការបញ្ឈប់ជម្លោះហើយ ៖ ដែលគ្រប់ការយល់ស្របទាំងអស់ខ្លួនវាផ្ទាល់ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយដោយផ្នែកៗរួចមកហើយ ហើយខ្ញុំនឹងនិយាយបន្ថែមទៀតឱ្យបានពេញលេញ វាពាក់ព័ន្ធច្រើនទៅនឹងចិត្តជាជាងខួរក្បាល ហើយច្រើនខាងលក្ខណៈជាជាងការយល់ដឹង ។ ដោយហេតុផលនេះ វាត្រូវបានហៅថា "ការស្តាប់បង្គាប់ដោយសេចក្តីជំនឿ" [រ៉ូម 1:5] ហើយព្រះអម្ចាស់មិនចង់បានការស្តាប់បង្គាប់ណាផ្សេងឡើយ ក្នុងកាលដែលគ្មានអ្វីដែលមានតម្លៃដល់ទ្រង់ជាងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ដោយសារសេចក្តីពិតនេះ ពួកអ្នកជឿបានការបោះត្រាចំណាំរបស់ពួកគេ ប្រៀបដូចជាពួកគេបានត្រូវបិតភ្ជាប់ទៅនឹងត្រារបស់ពួកគេ ដូចជាអ្វីដែលយ៉ូហានប៉ាប់ទីស្ទបានធ្វើបន្ទាល់ដែរ [យ៉ូហាន 3:33] ។ ក្នុងកាលដែលគ្មានការមន្ទិលអ្វីនឹងបញ្ហានេះ យើងនិយាយនៅក្នុងពាក្យមួយម៉ាត់ថា ពួកគេនិយាយដោយល្ងីល្ងើនៅពេលដែលពួកគេនិយាយថាសេចក្តីជំនឿ "ត្រូវបានធ្វើរូបរាង" នៅពេលដែលទំនោរដោយជំនឿត្រូវបន្ថែមពីលើដើម្បីឱ្យបានយល់ស្របគ្នា ។ ដោយសារសូម្បីតែការយល់ស្របក៏តាំងនៅលើទំនោរដោយជំនឿនោះដែរ យ៉ាងហោចណាស់ការយល់ស្របតាមដែលវាត្រូវបានបង្ហាញមកនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។

ប៉ុន្តែការបកស្រាយដែលកាន់តែច្បាស់ថែមទៀតពេលនេះបានលេចចេញមកហើយ ។ ក្នុងកាលដែលសេចក្តីជំនឿប្រកាន់ជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ត្រូវបានថ្វាយមកយើងពីព្រះវរបិតាមកនោះ [យ៉ូហាន 6:29] គឺក្នុងកាលដែលទ្រង់

ត្រូវបានផ្តល់មកមិនមែនសម្រាប់តែការអត់ទោសបាបសេចក្តីសុខសាន្តប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏សម្រាប់ការបន្សុតផងដែរ [កូរិនថូសទី១1:30] ហើយជាប្រភពនៃទឹកជីវិត [យ៉ូហាន 7:38; 4:14] ដោយគ្មានការមន្ទិលសង្ស័យ គ្មាននរណាម្នាក់អាចស្គាល់ទ្រង់ច្បាស់ដោយគ្មានក្នុងពេលតែមួយយល់នូវសារៈសំខាន់នៃព្រះវិញ្ញាណនោះឡើយ ។ ឬប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់បានការពន្យល់ច្បាស់ជាងនេះទៀតដែលសេចក្តីជំនឿតាំងនៅលើចំណេះដឹងពីព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយមិនអាចស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទបានក្រៅពីការធ្វើឱ្យបរិសុទ្ធរបស់ព្រះវិញ្ញាណទ្រង់នោះឡើយ ។ វាបន្តមកដោយថាសេចក្តីជំនឿមិនអាចបំបែកចេញពីជំនឿពិតនោះឡើយ ។

9. កូរិនថូសទី១ 13:2 ភស្តុតាងនៃភាពខុសគ្នារវាង សេចក្តីជំនឿ "ដែលមានជារូបរាង" "ដែលគ្មានរូបរាង"

ពួកគេទម្លាប់ដែលជំរុញនូវពាក្យរបស់លោកប៉ុលថា "ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មានគ្រប់ទាំងសេចក្តីជំនឿទាំងអស់ តែមិនបានស្រឡាញ់ទេ នោះគាត់មិនជាអ្វីទាំងអស់" [កូរិនថូសទី១ 13:2] ។ ដោយការនេះគេនឹងបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយសេចក្តីជំនឿដោយការដកសេចក្តីស្រឡាញ់ចេញ ។ ពួកគេមិនបានពិចារណាពីអត្ថន័យដែលពួកសាវ័កថាអ្វីជា "ជំនឿ" នៅក្នុងបទគម្ពីរនេះ ។ ដ្បិតបន្ទាប់ពីគាត់បានពិភាក្សានៅក្នុងជំពូកមុខនូវអំណោយទានផ្សេងៗនៃព្រះវិញ្ញាណ រាប់បញ្ចូលទាំងការនិយាយភាសាដទៃខុសៗគ្នា អំណាចចេស្តា និងការទស្សទាយន៍ [កូរិនថូសទី ១ 12:4-10] ហើយបានជម្រុញឱ្យក្រុមជំនុំកូរិនថូសឱ្យ "ស្វែងរកអំណោយទានដែលប្រសើរជាង" ដោយហេតុនោះដើម្បីបង្ហាញផលប្រយោជន៍និងគុណប្រយោជន៍ដែលធំជាងដល់រូបកាយទាំងមូលនៃក្រុមជំនុំ គាត់បានបន្ថែមថាគាត់នឹងបង្ហាញ "ផ្លូវមួយដ៏ប្រសើរលើសលែងទៅទៀត" [កូរិនថូសទី១ 12:31]

។ អំណោយទានទាំងនោះ មិនថាវាល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងនោះផ្ទាល់យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែត្រូវបានពិចារណាមិនជាអ្វីទាំងអស់ទាល់តែការទាំងនោះបម្រើដល់សេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ដោយសារអំណោយទានទាំងនោះត្រូវបានប្រទានមកសម្រាប់ជាការកសាងដល់ក្រុមជំនុំ ហើយទាល់តែការទាំងនោះរួមចំណែកនៅក្នុងការនេះ មិនដូច្នោះវានឹងបាត់បង់នូវព្រះគុណរបស់វា ។ ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីការនេះ លោកប៉ុលបានបញ្ជាក់លម្អិតដោយនិយាយដដែលៗពីអំណោយទានទាំងនោះដែលគាត់បានលើកយកមករួចហើយពីមុន ប៉ុន្តែនៅក្រោមឈ្មោះផ្សេងទៀត ។ លើសពីនោះទៀត គាត់បានប្រើពាក្យ "អំណាច" និង "សេចក្តីជំនឿ" សម្រាប់ការដូចគ្នា ដែលវាជាសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើការអស្ចារ្យ ។ អំណាច ឬសេចក្តីជំនឿនេះ ជាអំណោយទានពិសេសរបស់ព្រះ ដែលគ្រប់មនុស្សដែលគោរពប្រតិបត្តិព្រះអាចអួតនិងបំពានផង ដូចជាអំណោយទាននៃភាសាដទៃ ទំនាយ ដូចជាព្រះគុណផ្សេងៗទៀតដែរ ។ មិនមានអ្វីគួរឱ្យឆ្ងល់ទេ ប្រសិនបើវាត្រូវបានដាច់ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ! តែសេចក្តីកំហុសទាំងមូលរបស់មនុស្សទាំងនេះគឺស្ថិតនៅលើការនោះឯង បើទោះជាអត្ថន័យនៃ "ជំនឿ" វាខុសគ្នា តែវាមិនបានប្រព្រឹត្តតាមការដែលខុសៗពីគ្នាឡើយ តែឈ្លោះប្រកែកដូចជាការទទួលយកនៃព្រះបន្ទូលនៅគ្រប់ទីកន្លែងដូចគ្នាអីចឹង ។ បទគម្ពីរយ៉ាកុប [យ៉ាកុប 2:21] ដែលពួកគេបាននាំមកនូវការគាំទ្រនៃកំហុសដូចគ្នាដែលនឹងត្រូវពិភាក្សានៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។

បើទោះជាយើងទទួលស្គាល់ថាជាពិត សម្រាប់ជាគោលបំណងនៃការណែនាំ ដែលថាវាមានទម្រង់ខុសៗគ្នានៃសេចក្តីជំនឿ ។ តែ ក្នុងកាលដែលយើងប្រាថ្នានឹងបង្ហាញពីចំណេះដឹងរបស់ព្រះដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែល

គោរពប្រតិបត្តិព្រះជាអ្វី ទោះជាយ៉ាងណាយើងសម្គាល់និងប្រកាសថា សេចក្តីជំនឿមានតែមួយប្រភេទប៉ុណ្ណោះក្នុងចំណោមអ្នកដែលគោរពប្រតិបត្តិព្រះ តាមដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀននោះ ។ ពិតណាស់ មនុស្សជាច្រើនជឿថាមានព្រះ ហើយពួកគេពិចារណាថា ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ដំណឹងល្អ និងផ្នែកដែលសេសសល់នៃបទគម្ពីរគឺពិត ។ ការកាត់ក្តីនេះគឺស្ថិតនៅលើចំណុចស្មើគ្នាជាមួយនឹងការកាត់ក្តីដែលយើងបង្កើតឡើងធម្មតាទាក់ទងនឹងការទាំងនោះ ដែលបានរៀបរាប់រួចម្តង ឬអ្វីដែលយើងបានឃើញជាអ្នកធ្វើបន្ទាល់ ។ ក៏មានមនុស្សខ្លះបានទៅហួសពីការនេះផងដែរ ដែលកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថាជាសេចក្តីប្រកាសដែលមិនអាចបដិសេធបាន ។ ពួកគេមិនបានធ្វើមិនដឹងមិនឮពីទស្សនៈរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុងនោះទេ ហើយជួនកាន ត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការគំរាមនិងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ផង ។ ការចុះបញ្ជីនៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់មនុស្សបែបនោះ ប៉ុន្តែដោយការប្រព្រឹត្តមិនត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះពួកគេមិនបានពិចារណាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាមួយនឹងភាពខ្វះខាតខាងសេចក្តីកោតខ្លាចព្រះ យ៉ាងបើកចំហរ ឬបដិសេធ ឬដោយមើលងាយផង តែបែរជាសម្តែងជាឈុតឆាកនៃការស្តាប់បង្គាប់ណាមួយទៅវិញ ។

10. អ្វីដែលហៅថា សេចក្តីជំនឿ "ដែលមិនមានរូបរាង" គ្រាន់តែជាការបំភាន់នៃជំនឿប៉ុណ្ណោះ

ប៉ុន្តែស្រមោល ឬរូបឆ្លុះនៃសេចក្តីជំនឿនេះ កាលដែលវាមិនសំខាន់អ្វីនោះ វាមិនសាកសមនឹងត្រូវបានហៅថាជំនឿនោះទេ ។ មិនយូរប៉ុន្មាននោះវានឹងត្រូវបានមើលឃើញថា តើវាចេញឆ្ងាយពីសេចក្តីពិតខ្លាំងប៉ុណ្ណា តែនៅតែគ្មានអ្វីដែលរារាំងវាមិនឱ្យបានលើកឡើងបន្តិចនេះនោះទេ ។ មានគេនិយាយថា សូម្បី

តែ លោក ស៊ីម៉ូន ម៉ាហ្គើស បានជឿផងដែរ [កិច្ចការ 8:13] គាត់ជាមនុស្ស
ម្នាក់ដែលបន្តិចក្រោយមកក៏បានក្បត់នឹងភាពដែលគ្មានជំនឿរបស់គាត់
[8:18] ។ នៅពេលដែលគេនិយាយថា គាត់មានជំនឿដែលផ្តល់ដល់គាត់ យើង
មិនយល់ការនិយាយនេះដូចជាមនុស្សមួយចំនួន ជាមនុស្សដែលប្រកាន់ថា គាត់
សម្តែងជាជំនឿនៅក្នុងពាក្យសម្តី ដែលគាត់មិនមានសោះនៅក្នុងចិត្តរបស់គា
ត់ ។ យើងគួរតែពិចារណាការនោះ ដែលបានយកឈ្នះដោយអំណាចនៃដំណឹង
ល្អវិញ ដែលគាត់បានបង្ហាញប្រភេទនៃជំនឿដែលជាក់លាក់ ហើយបានទទួល
ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកនិពន្ធនៃជីវិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះផង ដូច្នេះទ្រង់បានចុះបញ្ជី
រដោយសារទ្រង់ចេញពីចិត្ត ។ ដូចគ្នានៅក្នុងដំណឹងល្អលូកា ពួកគេត្រូវបាន
និយាយថាជឿមួយរយៈ [លូកា 8:13] ដែលគ្រាប់ពូជនៃព្រះបន្ទូលត្រូវបានហុំ
ព័ទ្ធឱ្យងាប់មុនពេលវាបង្កើតផលផ្លែ ឬវាក៏ក្រៀមស្វិតទៅមួយរំពេច ហើយក៏ងាប់
មុនពេលវាចាក់ឫសផង [លូកា 8:6-7] ។

យើងមិនសង្ស័យមនុស្សបែបហ្នឹងឡើយ ដែលគាត់បានភ្លក្សរសជាតិនៃព្រះបន្ទូល
ហើយបានទាញយកយ៉ាងលោភលន់ ហើយក៏ចាប់ផ្តើមទទួលអារម្មណ៍នៃចេស្តា
របស់ព្រះ ។ ដូច្នេះវាក៏ធ្វើឱ្យមានការបង្ហាញខុសឆ្គងនៃជំនឿទៅកាន់មិនត្រឹមតែ
ភ្នែកមនុស្សនោះទេ តែក៏នៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេផងដែរ ។ ដោយសារពួកគេ
បានទាក់ទាញខ្លួនរបស់ពួកគេថា ការគោរពប្រតិបត្តិដែលពួកគេបង្ហាញទៅកាន់
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថាជាការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះផ្ទាល់ ពីព្រោះពួកគេមិនបាន
រាប់វាជាការមិនគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះនោះទេ ទាល់តែវាជាការស្តីបន្ទោសដែល
បើកចំហរនិងបានទទួលស្គាល់ និងការមើលងាយដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។
មិនខ្វល់ថាវាជាការយល់ស្របអ្វីនោះឡើយ មិនមែនវាសុទ្ធតែជ្រាបចូលទៅក្នុងចិត្ត

ផ្ទាល់ទាំងអស់នោះទេ គឺវានៅទីនោះយ៉ាងពេញលេញ ។ ហើយបើទោះជាជួនកាលវាហាក់ដូចជាចេញឫសក៏ដោយ ក៏វាមិនមែនជាឫសដែលមានជីវិតដែរ ។ ចិត្តរបស់មនុស្សមានប្រហោងតូចៗជាច្រើនដែលជាកន្លែងដែលការឥតប្រយោជន៍លាក់ខ្លួន ប្រហោងជាច្រើនដែលការខុសឆ្គងលេចចេញមក ដែលវាចេញមកក្រៅជាមួយសេចក្តីកំពុតបោកប្រាស់ ដែលវាបញ្ឆោតខ្លួនវាជាញឹកញាប់ ។ តែចូរឱ្យអស់អ្នកដែលអួតពីស្រមោលនៃសេចក្តីជំនឿនោះបានយល់ថាតាមបែបនោះវាមិនខុសអ្វីពីអារក្សនោះឡើយ! ពិតណាស់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងថ្នាក់មុនៗពិតជាអន់ជាងអារក្សឆ្ងាយណាស់ ដោយសារពួកគេស្តាប់ដោយលើលា និងយល់សេចក្តីជាចំណេះដឹងដែលធ្វើឱ្យសូម្បីតែអារក្សក៏ភ័យញ័រ [យ៉ាកុប 2:19] អ្នកខ្លះទៀតដូចជាអារក្សនៅក្នុងលក្ខណៈនេះ មិនថាអារម្មណ៍ណាក៏ដោយដែលប៉ះពាល់ពួកគេនឹងបញ្ចប់នៅក្នុងការភ័យញាប់ញាប់ញ័រនិងការបារម្ភ ។

11. "ជំនឿ" ទាំងនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលនឹងត្រូវវិនាសមែនទេ?

ខ្ញុំដឹងថាការដែលថាជំនឿមានដល់អស់អ្នកដែលត្រូវវិនាសនោះ ហាក់ដូចជាពិបាកសម្រាប់អ្នកខ្លះ នៅពេលដែលលោកប៉ុលប្រកាសពីលទ្ធផលនៃការរើសតាំង [ថែស្សាឡូនិចទី១ 1:4-5] ។ តែការពិបាកនេះនឹងត្រូវបានដោះស្រាយដោយងាយៗ ។ បើទោះជាមានតែអស់អ្នកដែលបានដៅទុកជាមុនសម្រាប់ទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះទើបទទួលបានពន្លឺនៃជំនឿ ហើយពិតជាមានអារម្មណ៍ដឹងពីអំណាចចេស្តានៃដំណឹងល្អក៏ដោយ តែបទពិសោធន៍បានបង្ហាញថា អ្នកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោសជួនកាលក៏បានទទួលឥទ្ធិពលនូវអារម្មណ៍ស្រដៀងគ្នាជាច្រើនដូចជាអ្នកដែលបានរើសតាំងផងដែរ ។ ដូច្នេះ បើទោះបីជានៅក្នុងការកាត់ទោសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ក៏មិនមានអ្វីដែលខុសពីពួកអ្នកដែលត្រូវបានរើសតាំងដែរ [កិច្ចការ

13:48] ។ ដូច្នេះ វាមិនមែនប្លែកអ្វីទេដែល ពួកសាវ័កគួរតែថាពួកគេបានភ្លក្ស រសជាតិនៃអំណោយទានពីស្ថានសួគ៌នោះ [ហេព្រើរ 6:4-6] ហើយព្រះគ្រីស្ទ សេចក្តីជំនឿមួយរយៈ [កិច្ចការ 8:13] មិនមែនពួកគេបានចាប់ជាប់អំណាចនៃ ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ឬពន្លឺពិតនៃជំនឿជាប់រឹងមាំនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះ អម្ចាស់ បានផ្តល់ដល់ពួកគេនូវដែកថែបដែលធ្វើឱ្យមានជំនឿ ដោយគ្មានការ ដោះសារនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ដើម្បីឱ្យបានជ្រាបថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ ទ្រង់នឹងត្រូវបានភ្លក្សដោយគ្មានការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមខាងវិញ្ញាណ ។

ប្រសិនបើមានអ្នកណាដែលជំទាស់នឹងការនេះ នោះនឹងមិនមានអ្វីដែលនៅសេស សល់សម្រាប់អ្នកជឿដើម្បីអះអាងពីការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ពួកគេឡើយ ។ ខ្ញុំ យល់ថា ៖ បើទោះជាមានភាពដូចគ្នាខ្លាំង និងអារម្មណ៍យល់ជ្រួតជ្រាបខ្លាំងរវាង អ្នកដែលព្រះបានរើសតាំងនិងពួកអ្នកដែលបានទទួលជំនឿមួយរយៈខ្លីក៏ដោយ តែមានទែនៅក្នុងពួកដែលបានរើសតាំងប៉ុណ្ណោះ ដែលទំនុកចិត្តនោះនឹងលូត លាស់ឡើងដែលលោកប៉ុលបានលើកសរសើរ ដែលពួកគេនឹងប្រកាសយ៉ាងឮៗថា អាបា ព្រះវរបិតា [កាឡាទី 4:6; រ៉ូម 8:15] ។ ដូច្នេះ កាលដែលព្រះទ្រង់ធ្វើ ឱ្យអ្នកដែលបានរើសតាំងប៉ុណ្ណោះដែលបានកើតជាថ្មីជាមួយនឹងពូជដែលដែលមិន ចេះពុករលួយអស់កល្បជានិច្ច [ពេត្រុសទី១ 1:23] ដូច្នេះគ្រាប់ពូជនៃជីវិតត្រូវ បានសាបព្រោះនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេនឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ ដូច្នេះទ្រង់បាន បោះត្រាចំណាំយ៉ាងមាំជាអំណោយនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពួក គេ ដែលវានឹងនៅស្ថិតស្ថេរនិងប្រាកដជាង ។

តែការនេះមិនបានរារាំងដល់កិច្ចការទាបៗរបស់ព្រះវិញ្ញាណពីកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងចំណោមពួកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោសដែរ ។ នៅពេលនេះ អ្នកជឿ

ត្រូវបានបង្រៀនឱ្យល្បងលខ្លួនពួកគេដោយយកចិត្តទុកដាក់និងដោយបន្ទាបខ្លួន
មិនដូច្នោះទំនុកចិត្តខាងសាច់ឈាមនឹងជ្រៀតចូលហើយនឹងជំនួសឱ្យការធានា
អះអាងនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ក្រៅពីការនេះ អ្នកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោសមិន
ដែលបានទទួលអ្វីក្រៅពីសេចក្តីភ្ញាក់រឭកដែលមិនប្រាកដនៃព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ
ដូច្នេះពួកគេនឹងចាប់ជាប់នូវស្រមោលជាជាងចាប់បានរូបកាយពិតរបស់វា ។
ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបាននិយាយដោយច្បាស់ ទ្រង់បោះត្រាការអត់ទោសបាប
តែនៅក្នុងពួកដែលបានរើសតាំងប៉ុណ្ណោះ ។ តែពួកអ្នកដែលត្រូវទទួលបានការ
កាត់ទោសត្រូវបាននិយាយដោយយុត្តិធម៌ថា ពួកគេជឿថាព្រះពេញដោយសេចក្តី
មេត្តាដល់ពួកគេ ដ្បិតពួកគេបានទទួលអំណោយទាននៃការផ្សះផ្សា បើទោះជា
ស្រពិចស្រពិលហើយបែងចែកមិនដាច់ក៏ដោយ ។ មិនមែនពួកគេរួមចំណែកនៅ
ក្នុងជំនឿនិងការកើតជាថ្មីដូចគ្នានឹងកូនៗរបស់ព្រះនោះទេ តែពីព្រោះពួកគេ
ហាក់ដូចជានៅក្រោមអាវធំនៃសេចក្តីពុតត្បុតដែលធ្វើឱ្យមានការចាប់ផ្តើមជំនឿ
ដែលស្រដៀងគ្នា ។ ហើយខ្ញុំមិនបដិសេធថា ព្រះបានបំភ្លឺដល់គំនិតរបស់ពួកគេ
គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីនឹងឱ្យពួកគេអាចស្គាល់ពីព្រះគុណទ្រង់នោះឡើយ ។ តែទ្រង់ក៏
បែងចែកការភ្ញាក់រឭកនោះចេញពីទីបន្ទាល់ខុសគ្នាដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ពួក
ដែលបានទទួលការរើសតាំង ដែលពួកគេមិនបានទទួលឥទ្ធិពលនិងភាព
ជោគជ័យពេញលេញដូចគ្នានោះឡើយ ។ ទ្រង់មិនបានបង្ហាញដល់ពួកគេថាទ្រង់
ពេញដោយសេចក្តីមេត្តា ដើម្បីនឹងទាញពួកគេចេញពីសេចក្តីស្លាប់និងទទួលពួក
គេមកក្នុងការរក្សារបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបង្ហាញដល់ពួកគេពីសេចក្តីមេត្តាមួយរ
យៈប៉ុណ្ណោះ ។ មានតែពួកដែលបានរើសតាំងប៉ុណ្ណោះទើបទ្រង់រាប់ថាសាកសម
នឹងទទួលឫសដែលរស់នៃសេចក្តីជំនឿ ដូច្នេះពួកគេនឹងស៊ូទ្រាំរហូតដល់ទីបំផុត

[ម៉ាថាយ 24:13] ។ ដូច្នេះនេះជាចម្លើយដល់ការបដិសេធនេះគឺ៖ ប្រសិនបើព្រះពិតជាបង្ហាញព្រះគុណរបស់ទ្រង់ នោះការពិតនេះនឹងត្រូវបានតាំងឡើងនៅរហូត ។ ដោយសារគ្មានអ្វីដែលអាចរារាំងព្រះពីការបំភ្លឺដល់អ្នកខ្លះឱ្យបានដឹងពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់មួយពេល ហើយក្រោយមកត្រូវសាបសូន្យបាននោះទេ ។

12. ជំនឿពិតនិងជំនឿក្លែងក្លាយ

ហើយ បើទោះជាសេចក្តីជំនឿជាចំណេះដឹងនៃការប្រទានមកពីព្រះមកដល់យើង និងជាការទាក់ទាញពិតប្រាកដនៃសេចក្តីពិតរបស់វាក៏ដោយ គ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យឆ្ងល់ថា ការភ្ញាក់រឭកដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះតែងតែសាបសូន្យទៅនៅក្នុងកិច្ចការដែលនៅបណ្តោះអាសន្ននេះ ។ បើទោះជាវានៅជិតនឹងជំនឿក៏ដោយ តែវាខុសគ្នាពីសេចក្តីជំនឿច្រើនណាស់ ។ បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមិនប្រែប្រួលឡើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ ហើយសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់នៅជាប់ជានិច្ចនៅក្នុងភាពយល់ស្របគ្នាដោយខ្លួនឯង ។ តែខ្ញុំបដិសេធថា ពួកអ្នកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោសអាចឈានទៅដល់សេចក្តីយល់ជ្រួតជ្រាបពីការបើកសម្តែងអាថ៌កំបាំងដែលព្រះគម្ពីរប្រាប់ទៅកាន់តែអស់អ្នកដែលបានរើសតាំងតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេមិនចាប់បាននូវបំណងរបស់ព្រះទេក្នុងកាលដែលវាមិនចេះផ្លាស់ប្រែឡើយ ហើយក៏មិនអាចអោយក្រសោបឱ្យរឹងមាំនូវសេចក្តីពិតរបស់វាផងដោយសារវាបង្អង់នៅមួយកន្លែងបែបជាការដឹងៗនៅមួយរយៈខ្លីប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកគេប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលបានដាំទៅមិនជ្រៅល្មមអាចនឹងចាក់ឫសរស់បាននោះដែរ ។ ប្រហែលប៉ុន្មានឆ្នាំមក វានឹងអាចមិនត្រឹមតែលូតលាស់និងចេញស្លឹកប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏មានផលផ្លែផង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយវានឹងស្វិតស្រពោនទៅមួយរយៈក្រោយមក ។ សរុបមក ប្រៀបដូចនឹងការបះបោររបស់មនុស្សដំបូង

ដែលរូបឆ្នុះរបស់ព្រះត្រូវបានលុបចេញពីគំនិតនិងព្រលឹងរបស់គេ គ្មានអ្វីគួរឱ្យ ឆ្ងល់ទេដែលទ្រង់បំភ្លឺដល់មនុស្សទុច្ចរិតនូវរស្មីខ្លះនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដែល ក្រោយមកទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យវារលត់ទៅវិញនោះ ។ ក៏គ្មានអ្វីដែលរារាំងទ្រង់មិនឱ្យ ប៉ះពាល់មនុស្សខ្លះសើរៗជាមួយនឹងចំណេះដឹងមួយនៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ដែល ក្នុងពេលតែមួយបំពេញអារម្មណ៍យ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់អ្នកដទៃទៀតនោះឡើយ ។ នៅក្នុងពេលនេះ យើងត្រូវតែយល់ពីការនេះថា ៖ មិនថាសេចក្តីជំនឿរាងខ្វះខាត និងខ្សោយយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងអ្នកដែលបានរើសតាំង នៅតែ គឺដោយសារ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះសម្រាប់ពួកគេធ្វើជាការធានាអះអាងដ៏ច្បាស់លាស់និងជា គ្រានៃការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ពួកគេដដែល [អេភេសូ 1:14; កូរិនថូសទី២ 1:22] ជាសញ្ញាដែលទ្រង់បានចារឹកទុកដែលមិនអាចលុបចេញពីចិត្តរបស់ពួកគេ បានឡើយ តែនៅលើពួកទុច្ចរិតវិញ ពន្លឺនេះត្រូវបានចាំងមកដែលវានឹងត្រូវ កន្លងបាត់ទៅវិញ ។ ដោយសារទ្រង់មិនផ្តល់ជីវិតដល់ពូជដែលនៅក្នុងចិត្តរបស់ ពួកគេដើម្បីរក្សាវារហូតដែលមិនចេះពុករលួយដូចជានៅក្នុងពួកដែលបានរើស តាំងឡើយ ហើយមិនត្រូវស្មានថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខុសឆ្គងនោះឡើយ ។

បន្ថែមលើនេះទៀត បើទោះជាវាច្បាស់ចេញពីការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ និងបទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃថា ពួកទុច្ចរិតជួនកាលត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការរឭក ដឹងពីព្រះគុណដូចគ្នា ហើយបំណងដែលស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកនឹងកើតឡើង នៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ មានពេលមួយដែលលោកសូលបានលូតលាស់ នៅក្នុងការជម្រុញដែលនាំឱ្យគាត់ស្រឡាញ់ដល់ព្រះ ។ ដោយសារគាត់បានដឹង ថា ព្រះជាព្រះវរបិតាដល់គាត់ ហើយគាត់ត្រូវបានទាក់ទាញដោយការដែលនាំ ឱ្យមានអំណរអំពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ [សាំយ៊ូអែលទី១ ជំពូក 9 ដល់ 11]

។ ប៉ុន្តែដោយការទាក់ទាញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បែបជាបិតារបស់ព្រះមិនបាន ចាក់ឫសជ្រៅនៅក្នុងពួកអ្នកដែលត្រូវទទួលការកាត់ទោស ដូច្នេះពួកគេមិនបាន យល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់ទ្រង់បានល្អឥតខ្ចោះដូចជាកូនឡើយ តែពួកគេបែរជាធ្វើទ ង្វើដូចជាកូនឈ្នួលវិញ ។ ដោយសារវិញ្ញាណនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នោះត្រូវបានផ្ត ល់មកដល់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ ដោយមានលក្ខខណ្ឌថាទ្រង់នឹងដាំវានៅក្នុង សមាជិតរបស់ទ្រង់ ។ ហើយពិតណាស់ពាក្យសម្តីរបស់លោកប៉ុលគឺសំដៅទៅលើ តែពួករើសតាំងប៉ុណ្ណោះថា ៖ "ពីព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ បានផ្សាយមក សព្វក្នុងចិត្តយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះបានប្រទានមក យើងហើយ" [រ៉ូម 5:5] នេះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបង្កើតទំនុកចិត្តដែលបាន លើកមកនៅខាងលើ ដែលយើងអាចហៅទៅកាន់ទ្រង់បាន [កាឡាទី 4:6] ។

ចេញពីមួយចំហៀងទៀត យើងមើលឃើញថាព្រះ ក្នុងកាលដែលមិន រសាយនឹងការស្រឡាញ់ដល់កូនៗរបស់ទ្រង់ គឺទ្រង់អាចខឹងដល់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ផង មិនមែនដោយសារទ្រង់តាំងចិត្តថានឹងស្អប់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែដែលទ្រង់ នឹងបន្ទាចពួកគេដោយអារម្មណ៍នៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ដើម្បីនឹងបន្ទាបអំនួត ខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ គោះភាពច្រអូសរបស់ពួកគេចេញ ហើយធ្វើឱ្យពួក គេចេះលន់តួបាប ។ ដូច្នេះ ក្នុងពេលតែមួយ ពួកគេយល់ថាទ្រង់ខឹងជាមួយគេ មួយពេល ហើយមានសេចក្តីមេត្តាចំពោះពួកគេដូចគ្នា ឬទៅកាន់អំពើបាបរបស់ ពួកគេ ។ ដោយសារពួកគេនៅបន្តអធិស្ឋានឱ្យសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ទ្រង់ រសាយទៅ ដោយទំនុកចិត្តដែលស្ងប់ស្ងាត់ផងពួកគេគេចទៅរកទ្រង់ដើម្បីនឹង ជ្រកកោន ។ ពិតណាស់ ភស្តុតាងនេះបង្ហាញថា ខ្លះមិនមែនជាជំនឿដែលធ្វើ ពុតឡើយ ជាអ្នកដែលមិនខ្វះសេចក្តីជំនឿពិតឡើយ ។ តែនៅពេលដែលពួកគេ

ត្រូវបានដឹកនាំចេញដោយការជម្រុញភ្លាមៗនៃសេចក្តីឆេះឆួលនោះ នោះពួកគេបញ្ឆោតខ្លួនពួកគេនៅក្នុងគំនិតដែលខុស ។ គ្មានអ្វីដែលគួរសង្ស័យទេដែលភាពរឹងចចេសបំពេញនៅក្នុងពួកគេ ដែលធ្វើឱ្យពួកគេមិនបានល្បងលចិត្តរបស់ពួកគេបានត្រឹមត្រូវតាមដែលពួកគេគួរ ។ វាប្រៀបដូចជាពួកមនុស្សដែលយ៉ូហានថា ព្រះគ្រីស្ទ "ទ្វាយខ្លួនរបស់ទ្រង់នឹងពួកគេ" បើទោះជាពួកគេបានជឿដល់ទ្រង់ក៏ដោយ "ពីព្រោះទ្រង់ស្គាល់គ្រប់មនុស្សទាំងអស់ហើយ...ដឹងពីអ្វីដែលនៅក្នុងពួកគេផង" [យ៉ូហាន 2:24-25] ។ ប្រសិនបើ មនុស្សជាច្រើនមិនបានធ្លាក់ចេញពីសេចក្តីជំនឿទូទៅទេ (ខ្ញុំហៅថា "ទូទៅ" ពីព្រោះវាមានភាពដូចគ្នានិងអារម្មណ៍យល់យ៉ាងអស្ចារ្យរវាងជំនឿនៅមួយរយៈខ្លីនិងជំនឿដ៏រស់និងនៅជាអចិន្ត្រៃយ៍) ព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនមានបន្ទូលទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ថា "ប្រសិនបើអ្នកនៅជាប់នឹងពាក្យខ្ញុំ នោះអ្នកជាសិស្សរបស់ខ្ញុំពិត ហើយអ្នកនឹងស្គាល់សេចក្តីពិត ហើយសេចក្តីពិតនឹងឱ្យអ្នកមានសេរីភាព" [យ៉ូហាន 8:31-32] ។ ដោយសារទ្រង់កំពុងតែនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលអោយក្រសោបការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ហើយកំពុងតែជម្រុញពួកគេឱ្យបានចម្រើននៅក្នុងសេចក្តីជំនឿផង មិនដូច្នោះដោយភាពច្រអូសរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងពន្លត់ពន្លឺដែលបានផ្តល់មកដល់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ លោកប៉ុលនិយាយថារាប់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកដែលបានរើសតាំងខុសពីគេ [ទីតុស 1:1] មានន័យថា មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានរលាយសាបសូន្យទៅដោយសារតែពួកគេមិនបានចាក់ឫសដែលរស់ ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលពីការដូចគ្នានៅក្នុងដំណឹងល្អម៉ាថាយ ៖ "គ្រប់ទាំងដើមឈើណាដែលព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់ខ្ញុំមិនបានដាំនឹងត្រូវដកចេញ" [ម៉ាថាយ 15:13] ។

មានការកុហកជាប្រភេទដែលគួរឱ្យខ្ពើមនៅក្នុងអ្នកផ្សេងទៀត គឺពួកអ្នកដែលមិនខ្មាស់នឹងចំអកដល់ព្រះនឹងមនុស្ស ។ យ៉ាកុបធ្វើការរិះគន់យ៉ាងខ្លាំងទាស់នឹងមនុស្សប្រភេទនេះ ជាពួកដែលបង្ហាប់ដល់សេចក្តីជំនឿដោយមិនគោរពប្រតិតបត្តិដល់ព្រះ ដោយផ្អែកលើហេតុផលដែលបោកបញ្ឆោត [យ៉ាកុប 2:14-26] ។ ហើយលោកប៉ុលមិនបានទាមទាន "ជំនឿដែលមិនប្រាកដ" ពីកូនៗរបស់ព្រះឡើយ [ធីម៉ូថេទី១ 1:5] លើកលែងតែមនុស្សជាច្រើនបានអួតយ៉ាងហ៊ាន ពីអ្វីដែលពួកគេមិនមាន ហើយបញ្ឆោតអ្នកផ្សេងទៀត ហើយជួនកាលខ្លួនពួកគេជាមួយនឹងការធ្វើពុតឥតប្រយោជន៍វិញ ។ ដូច្នេះ គាត់បានប្រៀបធៀបមនសិការល្អទៅនឹងអ្នកដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានរក្សានៅទីនោះ ។ ដោយសារមនុស្សជាច្រើនដែលបានធ្លាក់ចេញពីមនសិការដែលល្អ "បានលិចបាត់ខាងឯសេចក្តីជំនឿ" [ធីម៉ូថេទី១ 1:19; 3:9] ។

13. អត្ថន័យខុសៗគ្នានៃពាក្យ "ជំនឿ" នៅក្នុងបទគម្ពីរ

យើងត្រូវយល់ថា អត្ថន័យនៃពាក្យ "ជំនឿ" វាមានន័យទូលំទូលាយ ។ ជាញឹកញាប់ជំនឿមានន័យថាជាការគោរពកោតខ្លាចព្រះតាមគោលលិទ្ធិដែលត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះ ដូចជានៅក្នុងបទគម្ពីរដែលយើងទើបតែលើកយកមកអីចឹង ។ ហើយនៅក្នុងសំបុត្រដូចគ្នា ដែលលោកប៉ុលចង់ឱ្យចាស់ទុំរក្សា "អាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងមនសិកាបរិសុទ្ធ" [ធីម៉ូថេទី១ 3:9] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថាអ្នកខ្លះនឹងចេញពីសេចក្តីជំនឿ [ធីម៉ូថេទី១ 4:1] ។ តែនៅក្នុងដៃម្ខាងទៀត គាត់បាននិយាយថា ធីម៉ូថេបាន "លូតលាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីជំនឿ" [ធីម៉ូថេទី១ 4:6] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលគាត់ប្រើពាក្យ "អ្នកដែលប៉ប៉ាច់ប៉ប៉ោចដែលមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះនិងការជំទាស់គ្នាដែលត្រូវបានគេ

ឈ្មោះខុសថាជាចំណេះដឹង" ជាហេតុដែលធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនចាកចេញពីសេចក្តីជំនឿ [ធីម៉ូថេទី១ 6:20-21 ធីម៉ូថេទី២ 2:16] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បានហៅពួកគេថា "អ្នកដែលត្រូវរងការកាត់ទោស" ដែលនិយាយពីសេចក្តីជំនឿ [ធីម៉ូថេទី២ 3:8] ។ ម្តងទៀត ត្រង់ដែលគាត់បញ្ជូលនឹងទីតុសថា "ប្រាប់ដល់ពួកគេ" [ទីតុស 2:2] "ដើម្បីឱ្យមានសេចក្តីជំនឿត្រឹមត្រូវ" [ទីតុស 1:13] ដោយប្រើពាក្យ "ត្រឹមត្រូវ" លោកប៉ុលដោយសាមញ្ញសំដៅទៅលើភាពបរិសុទ្ធនៃគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿ ដែលបង្ហាញដោយងាយដោយភាពងាយប្រែប្រួលរបស់មនុស្សដែលពុករលួយនិងអន់ថយ ។ គឺដោយសារនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់មានសេចក្តីជំនឿ "ដែលត្រូវបានលាក់ទុកគ្រប់ទាំងកំណប់នៃចំណេះដឹងនិងប្រាជ្ញា" [កូឡុស 2:3] សេចក្តីជំនឿត្រូវបានពង្រីកនៅក្នុងការសរុបទាំងមូលនៃគោលលិទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ ដែលវាមិនអាចបំបែកខ្លួនចេញបាន ។

មួយផ្នែកទៀត ជួនកាលវាត្រូវបានលាក់នៅក្នុងរបស់ណាមួយជាក់លាក់ដូចជានៅពេលដែលម៉ាថាយនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានមើលឃើញជំនឿរបស់ពួកអ្នកដែលបង្ហូតបុរសពិការនោះចុះមកតាមឥដ្ឋដំបូល [ម៉ាថាយ 9:2] ។ ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ទោះជានៅក្នុងចំណោមពួកអ៊ីស្រាអែលក៏មិនអាចរកឃើញនូវសេចក្តីជំនឿដ៏ខ្លាំងដែលលោកមេទ័ពនោះបានបង្ហាញមកនោះដែរ [ម៉ាថាយ 8:10] ។ តែវាមិនច្បាស់លាស់ថា លោកមេទ័ពនោះគ្រាន់តែមានបំណងទៅលើការព្យាបាលកូនប្រុសរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ [យ៉ូហាន 4:47] ដែលការជាសះស្បើយរបស់គេបានគ្រប់គ្រងលើគំនិតរបស់គាត់ទាំងមូល ពីព្រោះគាត់បានស្គប់ស្គល់ដោយការងក់ក្បាលនិងចម្លើយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលគាត់មិនបានទាមទារ

ព្រះវត្តមានខាងរូបកាយរបស់ទ្រង់នោះទេ ពាក់ព័ន្ធនឹងស្ថានភាពនេះ នោះសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានទទួលការសរសើរជាខ្លាំង ។

មុននេះបន្តិច យើងបានបង្រៀនថាលោកប៉ុលគិតថា "ជំនឿ" ជាអំណោយទាននៃការធ្វើការអស្ចារ្យ ជាអំណោយទានដែលអ្នកណាម្នាក់ដែលទទួលបាន ជាអ្នកដែលមិនទាន់បានទទួលការកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ក៏មិនបានថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយសុទ្ធចិត្តដែរ ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់បានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងការបង្រៀនថា យើងត្រូវបានបង្កើតនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ ។ ដោយសារនៅពេលដែលគាត់សរសេរថា ជំនឿនឹងត្រូវកន្លងបាត់ទៅ [កូរិនថូសទី១ 13:10; រ៉ូម 4:14] ដោយគ្មានការមន្ទិលគឺគាត់សំដៅទៅលើព័ន្ធកិច្ចរបស់ក្រុមជំនុំ ដែលសព្វថ្ងៃនេះមានប្រយោជន៍សម្រាប់ភាពកំសោយរបស់យើង ។ នៅពេលនេះ នៅក្នុងទម្រង់នៃការនិយាយទាំងនេះមានការស្រដៀងមួយលេចឡើង ។ នៅពេលពាក្យថា "ជំនឿ" ត្រូវបានប្តូរដោយមិនត្រឹមត្រូវទៅជាការសារភាពខុសឆ្គង ឬក្នុងលំដាប់មួយដែលកុហកការប្រើប្រាស់ខុសនៃពាក្យនេះមិនហាក់ដូចជាអាក្រក់ ជាងការហៅការថ្វាយបង្គំដែលសាហាវនិងខូចថាជា "សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ" ។ ឧទាហរណ៍ ការនេះជាញឹកញាប់ត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលបរិសុទ្ធដែលកុលសម្ព័ន្ធបរទេស ដែលត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ទៅនឹងពួកសាម៉ារីនិងជាស្រុកជិតខាងដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះក្លែងក្លាយនិងព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល [ពង្សាវតារក្សត្រទី២ 17:24-41] ។ ការនេះមានន័យថា នៅក្នុងពាក្យជាច្រើន គឺពួកគេត្រូវបានលាយស្ថានសួគ៌និងផែនដីជាមួយគ្នា ។

តែពេលនេះយើងសួរថា តើសេចក្តីជំនឿដែលបែងចែកកូនៗរបស់ព្រះពីអ្នកមិនជឿនោះជាប្រភេទបែបណា ដែលដោយសារជំនឿនោះយើងបានហៅព្រះថាព្រះវរបិតា ដោយសារវាយើងត្រូវបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅកាន់ជីវិត ហើយដោយសារវា ព្រះគ្រីស្ទ សេចក្តីសង្គ្រោះអស់កល្ប និងជីវិត បានគង់នៅក្នុងយើងនោះ? ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានពន្យល់ដោយខ្លីនិងច្បាស់ៗរួចមកហើយពីថាមពលនិងធម្មជាតិនៃសេចក្តីជំនឿ ។

(ការសាកល្បងលម្អិតនៃអ្វីជាអត្ថន័យនៃជំនឿនៅក្នុងកថាខណ្ឌទី៧ដែលបញ្ជាក់ថា ៖ ធាតុនៃចំណេះដឹង 14-15)

14. ជំនឿជាចំណេះដឹងដែលខ្ពស់ជាង

ពេលនេះចូរយើងពិនិត្យមើលផ្នែកដាច់ចេញពីគ្នាជាថ្មីឡើងវិញនៃអត្ថន័យរបស់សេចក្តីជំនឿ ។ បន្ទាប់ពីយើងបានពិនិត្យមើលទៅលើវានោះគ្មានអ្វីសង្ស័យទេ ដែលខ្ញុំជឿថា វានឹងនៅជាប់ ។ នៅពេលដែលយើងហៅសេចក្តីជំនឿ "ចំណេះដឹង" យើងមិនមែនមានន័យថាជាការយល់នៃប្រភេទ ដែលជាទូទៅពាក់ព័ន្ធនឹងការទាំងឡាយដែលនៅក្រោមការយល់ខាងញាណរបស់មនុស្សនោះទេ ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿវាលើសពីញាណទាំងនោះ ដែលគំនិតរបស់មនុស្សត្រូវទៅឱ្យហួសនិងលើសពីខ្លួនវាថែមទៀតដើម្បីនឹងយល់ដល់វា ។ ទោះបីជាគំនិតរបស់មនុស្សអាចទៅដល់ក៏ដោយ ក៏វាមិនអាចយល់ថាវាមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដែរ ។ តែក្នុងទាញទៅរកនូវអ្វីដែលវាចាប់មិនបាន ដោយភាពយ៉ាងច្បាស់លាស់នៃការអូសទាញរបស់វា វាយល់ច្រើនជាង ប្រសិនបើវាត្រូវបានយល់ការណាដែលជារបស់មនុស្សដោយកម្រិតរបស់វា ។ ដូច្នេះលោកប៉ុលរៀបរាប់ពីវាថាជាចេស្តា "ដែលយល់...អ្វីជាទទឹងនិងបណ្តោយនិងជម្រៅនិងកម្ពស់ ហើយដែលដឹងពីសេចក្តី

ស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលខ្ពស់លើអស់ទាំងចំណេះដឹងផង" [អេភេសូ 3:18-19] ។ គាត់ចង់មានន័យថា អ្វីដែលចិត្តរបស់យើងចាប់យកដោយជំនឿគឺនៅក្នុងផ្លូវដែលមិនអាចវាស់បាន ហើយថាប្រភេទចំណេះដឹងនេះវាប្រសើរជាងការយល់ដឹងទាំងអស់ ។ មិនដូច្នោះទេ ព្រះអម្ចាស់ "បានបង្ហាញដល់អ្នកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់" នូវអាថ៌កំបាំងនៃបំណងរបស់ទ្រង់ដែល "ត្រូវបានលាក់ជាយូរលង់និងជាច្រើនជំនាន់ទៅហើយ" [កូឡុស 1:26; 2:2] ។ ដោយសារគ្រប់ទាំងហេតុផលល្អទាំងអស់ នោះសេចក្តីជំនឿជាញឹកញាប់ត្រូវបានហៅថា "ការទទួលស្គាល់" [អេភេសូ 1:17; 4:13; កូឡុស 1:9; 3:10; ធីម៉ូថេទី១ 2:4; ទីតុស 1:1; ភីលេម៉ូន 6; ពេត្រុសទី២ 2:21] តែដោយសារលោកយ៉ូហានថា "ចំណេះដឹង" ដោយគាត់បានប្រកាសថា អ្នកជឿស្គាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេថាជាកូនៗរបស់ព្រះ [យ៉ូហានទី១ 3:2] ។ ហើយពួកគេដឹងយ៉ាងជាក់ពីការនេះ ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានចម្រើនកម្លាំងច្រើនជាងដោយការទាក់ទាញនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ជាងការដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយភស្តុតាងនៃហេតុផល ។ ពាក្យរបស់លោកប៉ុលក៏បានចង្អុលដូច្នេះថា ៖ "កាលដែលនៅក្នុងរូបកាយនេះ យើងវង្វេងចេញពីព្រះអម្ចាស់ ដោយសារយើងដើរដោយជំនឿ មិនមែនដោយមើលឃើញឡើយ" [កូរិនថូសទី២ 5:6-7] ។ ដោយពាក្យទាំងនេះ គាត់បង្ហាញថាការទាំងនោះដែលយើងស្គាល់តាមរយៈសេចក្តីជំនឿនឹងមិនត្រូវអវត្តមានពីយើងនិងលែងឃើញនោះឡើយ ។ ចេញពីនេះយើងសរុបថាចំណេះដឹងនៃជំនឿមាននៅក្នុងភាពប្រាកដប្រជាជាងនៅក្នុងការយល់ ។

15. សេចក្តីជំនឿអាចសំដៅទៅកាន់ភាពច្បាស់លាស់

យើងបន្ថែមពាក្យ "ប្រាកដនិងរឹងមាំ" ដើម្បីនឹងបង្ហាញភាពជាប់លាប់ថែមទៀតនៃការបញ្ចុះបញ្ចូល ។ ដោយសារ ក្នុងកាលដែលជំនឿមិនស្កប់ស្កល់ដោយសារគំនិតសង្ស័យនិងប្រែប្រួល ដូច្នេះវាក៏មិនស្កប់ស្កល់នឹងការជ្រួតជ្រាបដែលមិនប្រាកដនិងច្របូកច្របល់ដែរ ។ តែទាមទារភាពនឹងនរដែលពេញលេញវិញប្រៀបដូចជាមនុស្សយល់ស្របនឹងការដែលធ្លាប់មានបទពិសោធន៍និងត្រូវបានសាកល្បងរួច ។ ដោយសារការមិនជឿបានចាក់ឫសចូលយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ហើយយើងត្រូវបានទេរយ៉ាងខ្លាំងទៅរកវា ដែលលំបាកខ្លាំងនៅក្នុងការបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនគេពីអ្វីដែលគ្រប់គ្នាបានសារភាពនឹងបបូរមាត់របស់ពួកគេ៖ និយាយទៅ ថាព្រះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ។ ជាពិសេសនៅពេលដែលបែរមកសេចក្តីពិតផ្ទាល់វិញ នោះភាពរអាររបស់មនុស្សម្នាក់ៗបានបើកបង្ហាញពីសេចក្តីកំសោយដែលបានលាក់ទុក ។ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយសារនាមដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់នេះបានរាប់រៀបដោយគ្មានហេតុពីអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ទ្រង់ប្រថ្នាចង់ព្យាបាលជំងឺដែលខ្ញុំបានលើកមកនោះ ដូច្នេះព្រះនឹងបានទទួលសេចក្តីជំនឿពេញលេញលើសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមពួកយើង ។ "ឯព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា នោះសុទ្ធស្អាតទាំងអស់ គឺដូចប្រាក់ដែលគេសាកក្នុងបាវធ្វើពីដី ហើយបានសំរងអស់៧ដងផង" [ទំនុកដំកើង 12:6; ចូរប្រៀបធៀបទំនុកដំកើង 11:7] ដូច្នេះ "ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាត្រូវបានបន្សុត ។ វាជាខែលដល់អស់អ្នកដែលទុកចិត្តដល់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 18:30] បន្ថែមលើនោះទៀត ស្តេចសាឡូម៉ូនបានបញ្ជាក់ពីគំនិតនេះនៅក្នុងពាក្យសម្តីថា "គ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺត្រូវបានបន្សុត" [សុភាសិត 30:5] ។ តែស្ទើរតែពេញជំពូកទី ១១៩ទាំងមូលនៃទំនុកដំកើងត្រូវបានសរសេរមកធ្វើជាភស្តុតាងផង វានឹងទៅជា

ឥតប្រយោជន៍ក្នុងការសរសេរថែមទៀត ។ ប្រាកដណាស់ ជាញឹកញាប់នៅពេលដែលព្រះបង្គាប់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មកដល់យើង ទ្រង់តែងតែស្តីបន្ទោសយើងដោយប្រយោលពីភាពគ្មានជំនឿរបស់យើង ដោយសារទ្រង់មិនមានគោលបំណងអ្វីផ្សេងក្រៅពីការដក់ចេញនូវសេចក្តីសង្ស័យចេញពីចិត្តរបស់យើងនោះឡើយ ។

ហើយមានមនុស្សជាច្រើនដែលយល់ពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះថា ពួកគេស្ទើរតែមិនបានទទួលការលួងលោមចេញពីនោះទេ ។ ពួកគេត្រូវបានបង្ខំដោយភាពព្រួយបារម្ភយ៉ាងវេទនាក្នុងពេលតែមួយកាលដែលពួកគេមានសេចក្តីសង្ស័យថា ទ្រង់ពិតជាពេញដោយសេចក្តីមេត្តាដល់ពួកគេមែនឬអត់ ពីព្រោះពួកគេបានបំបិតសេចក្តីសប្បុរសដែលពួកគេហាក់ដូចជាជឿមែននៅក្នុងដែលកំណត់មួយយ៉ាងចង្អៀតខ្លាំងនោះ ។ ដោយសារនៅក្នុងចំណោមខ្លួនពួកគេ ពួកគេពិចារណាថា វាពិតជាធំនិងបរិបូរណ៌មែន ដែលបានបង្ហូរមកលើមនុស្សជាច្រើន រួចរាល់និងជាស្រេចសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ។ តែមិនច្បាស់ថា វានឹងបានមកដល់ពួកគេឬពួកគេនឹងត្រូវបានមករកវាដែរទេ ។ ការផ្តល់ហេតុផលនេះ នៅពេលដែលវាឈប់នៅពាក់កណ្តាល នោះវានៅតែពាក់កណ្តាល ។ ដូច្នេះ វាមិនបានចម្រើនកម្លាំងខ្លាំងដល់វិញ្ញាណនៅក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់ដោយសុវត្ថិភាពដូចជាបង្ករឱ្យមានបញ្ហាដល់វាដោយការសង្ស័យនោះទេ ។ តែមានអារម្មណ៍ដែលខុសគ្នាឆ្ងាយនៃភាពច្បាស់លាស់ដែលថា នៅក្នុងបងគម្ពីរតែងតែផ្តល់លក្ខណៈដល់សេចក្តីជំនឿ ។ វាជាការនេះហើយដែលដាក់មកលើសពីសេចក្តីសង្ស័យថាសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបានបង្ហាញមកយ៉ាងច្បាស់ដល់យើង [កូឡុស 2:2; ថែស្សាឡូនិចទី១ 1:5; ហេព្រើរ 6:11និង 10:22] ។ តែការនោះមិនអាចកើតឡើងបានក្រៅពី

អារម្មណ៍ពិតរបស់យើងពីភាពផ្អែមល្ហែមរបស់វា និងបទពិសោធន៍ពីវានៅក្នុងខ្លួនរបស់យើងនោះឡើយ ។ ដោយហេតុផលនេះ ពួកសាវ័កបានទាញថាការមានទំនុកចិត្តបានមកពីសេចក្តីជំនឿ ហើយចេញពីការមានទំនុកចិត្តត្រឡប់ទៅវិញបានមកជាសេចក្តីក្លាហាន ដោយសារគាត់បាននិយាយថា "ហើយក្នុងទ្រង់យើងរាល់គ្នាក៏មានសេចក្តីក្លាហាន និងច្បាប់ចូលដោយទុកចិត្តដោយសារសេចក្តីជំនឿជឿដល់ទ្រង់ដែរ" [អេភេសូ 3:12] ។ ដោយពាក្យទាំងនេះ គាត់ជាក់ស្តែងណាស់បង្ហាញថា គ្មានជំនឿពិតលើកលែងតែនៅពេលដែលយើងហ៊ានដោយមានចិត្តស្ងប់ស្ងាត់ឈរនៅលើសេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ។ នេះគឺពិតប្រាកដមែនដែលថា "សេចក្តីជំនឿ" ជាញឹកញាប់ត្រូវបានប្រើថាជាភាពមានទំនុកចិត្ត ។

(ភាពច្បាស់លាស់នៃជំនឿនៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងសេចក្តីកោតខ្លាច, 16-18)

16. ភាពច្បាស់លាស់នៃជំនឿ

ទីនេះ ពិតណាស់ជាត្រជៀកទ្វារសំខាន់ដែលសេចក្តីជំនឿអាចបង្ហិលនៅលើវាបាន ៖ ដែលយើងមិនគិតពីសេចក្តីសន្យានៃសេចក្តីមេត្តាដែលព្រះផ្តល់ពិតតែនៅខាងក្រៅខ្លួនយើង តែមិននៅក្នុងយើងទាល់តែសោះ ។ តែយើងគិតថាពួកវាជារបស់យើងដោយការអោបក្រសោបវានៅខាងវិញ ។ ដូច្នេះ ចុងក្រោយសេចក្តីទំនុកចិត្តនោះនឹងបានកើតឡើង ជាអ្វីដែលលោកប៉ុលបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងហៅថា "សេចក្តីសុខសាន្ត" [រ៉ូម 5:1] ទាល់តែអ្នកណាម្នាក់នឹងចង់ទាញសេចក្តីសុខសាន្តចេញពីវាមក ។ ពេលនេះវាជាការធានាដែលបង្ហាញនូវមនសិការដែលស្ងប់ស្ងាត់និងពេញដោយសេចក្តីសុខសាន្តនៅចំពោះការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ។ ក្រៅពីវានោះមនសិការនឹងត្រូវរំខានដោយពញាក់ដែលរំខាន ហើយស្ទើរតែត្រូវរហែក

ទៅជាបំណែកទៅហើយ ភ្លេចព្រះនិងខ្លួន ដោយសារវាបានដេកលក់មួយរំពេច នោះ។ ហើយពិតណាស់ រំពេចនោះ ដោយសារវាមិនបានរីករាយយូរនឹងការ ភ្លេចដ៏ចង្រៃនោះដោយគ្មានការចង់ចាំនៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះមកជាញឹកញាប់ ហើយបង្ហាញពីការនោះជាគំហុកផង។ និយាយដោយខ្លី មានតែគាត់ប៉ុណ្ណោះ ដែលជាអ្នកជឿពិត ជាអ្នកដែលត្រូវបានអូសទាញដោយជំនឿរឹងមាំថា ព្រះទ្រង់ ជាព្រះវរបិតាដែលសប្បុរសនិងត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដល់គេ ហើយព្រះទ្រង់ សន្យាគ្រប់យ៉ាងដោយផ្អែកលើភាពសប្បុរសរបស់ទ្រង់។ អ្នកដែលផ្អែកលើសេច ក្តីសន្យានៃព្រះគុណរបស់ព្រះមកដល់គេ នោះគេបានកាន់ជាប់នូវការរំពឹងទុក ដែលគ្មានការសង្ស័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះហើយ។ ដូចជាសាវ័កបានចង្អុលដោយ ពាក្យនេះ៖ "ដូច្នេះចូរប្រយ័ត្នបងប្អូនអើយ ក្រែងមានពួកអ្នករាល់គ្នាណាមួយ មានចិត្តអាក្រក់ ដោយមិនជឿ ព្រមបោះបង់ចោលព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅ។" [ហេព្រើរ 3:7]។ ដូច្នេះ គាត់បានគិតថា គ្មាននរណាដែលសង្ឃឹមដល់ព្រះអ ម្ចាស់បានល្អឡើយ លើកលែងតែម្នាក់ដែលថ្វាយសិរីល្អយ៉ាងមានទំនុកចិត្តនៅក្នុង មរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌នោះប៉ុណ្ណោះ។ គ្មានមនុស្សណាជាអ្នកជឿឡើយ ខ្ញុំ និយាយបែបនេះ លើកលែងតែម្នាក់ដែលពឹងផ្អែកលើការធានាអះអាងនៃសេចក្តី សង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ ដែលយកឈ្នះយ៉ាងមានទំនុកចិត្តលើអារក្សនិងសេចក្តីស្លាប់ ដូចដែលយើងត្រូវបានបង្រៀនចេញពីការបូកសរុបដ៏ពូកែរបស់លោកប៉ុលហើយ ថា៖ ខ្ញុំបានសារភាពថា "គ្មានសេចក្តីស្លាប់ ឬជីវិត គ្មានទេវតា ឬស្តេច ឬអំណាច ឬការអ្វីដែលនៅបច្ចុប្បន្ន ឬការដែលនឹងត្រូវមកដល់...អាចបំបែក យើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលចាប់យើងជាប់នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឡើយ" [រ៉ូម 8:38-39]។ ដូច្នេះ ដោយរបៀបដូចគ្នានោះ ពួកសាវ័កមិនបាន

ពិចារណាថាភ្នែកនៃគំនិតរបស់យើងត្រូវបានបំភ្លឺយ៉ាងល្អនោះដែរ លើកលែងតែយើងដឹងថាអ្វីទៅជាសង្ឃឹមនៃមរតកអស់កល្បជានិច្ចថាជាអ្វី ដែលយើងត្រូវបានហៅមករកវានោះ [អេភេសូ 1:18] ។ ហើយគ្រប់ទីកន្លែងគាត់ក៏បង្រៀនឱ្យយកត្រាប់តាម ដែលមិនដូច្នោះទេយើងក៏មិនយល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបានល្អឡើយ ទាល់តែយើងប្រមូលចេញពីវានូវផលផ្លែនៃការធានាអះអាងដ៏អស្ចារ្យនោះ ។

17. សេចក្តីជំនឿនៅក្នុងទំនាស់នឹងសេចក្តីល្បួង

នៅតែមានអ្នកខ្លះនឹងនិយាយថា ៖ "អ្នកជឿទទួលបទពិសោធន៍អ្វីមួយដែលខុសគ្នាខ្លាំង ៖ នៅក្នុងការសម្គាល់ព្រះគុណរបស់ព្រះមកកាន់ពួកគេ ពួកគេមិនមែនត្រូវបានសាកល្បងដោយអារម្មណ៍មិនសុខ ដែលមករកពួកគេជាញឹកញាប់នោះទេ តែពួកគេត្រូវបានរង្គោះរង្គើរដដែលៗដោយភាពរន្ធត់យ៉ាងខ្លាំង ។ ដូច្នេះការល្បងលជាការមួយដែលមានហិង្សា ដែលធ្វើឱ្យគំនិតរបស់ពួកគេលំបាកដែលហាក់ដូចជាសមគ្នាជាមួយនឹងភាពស្ថិតស្ថេររបស់សេចក្តីជំនឿ" ។ ដូច្នោះ យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែដោះស្រាយការលំបាកនេះ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់ឱ្យគោលលិទ្ធិដែលនិយាយមុននេះនៅជាប់ ។ ប្រាកដណាស់ ក្នុងពេលដែលយើងបង្រៀនសេចក្តីជំនឿនោះថាត្រូវតែស្ថិតស្ថេរនិងប្រាកដ នោះយើងមិនអាចស្រមៃឃើញការស្ថិតស្ថេរណាដែលមានភ្ជាប់ដោយការសង្ស័យ ឬការច្បាស់លាស់ណាដែលមិនត្រូវបានវាយប្រហារដោយភ្ជាប់នឹងសេចក្តីព្រួយបារម្ភខ្លះនោះទេ ។ ម៉្យាងទៀតយើងនិយាយថាអ្នកជឿកំពុងនៅក្នុងជម្លោះមិនឈប់ឈរជាមួយនឹងភាពគ្មានជំនឿរបស់ពួកគេរហូត ។ យើងនៅឆ្ងាយពីការដាក់មនសិការរបស់ពួកគេនៅក្នុងសភាពដែលសម្រាកដោយសុខសាន្តណាស់ ដែលគ្មានការរំខានដោយភាពច្របូក

ច្របល់អ្វីទាំងអស់ ។ តែ ម្តងទៀត យើងបដិសេធការនោះ មិនថាវាមានការ
ទាស់គ្នាបែបណានោះទេ នោះពួកគេបានធ្លាក់ចេញនិងបានចាកចេញពីការធានា
អះអាងដែលស្ថិតស្ថេរក៏បានទទួលសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដែរ ។

បទគម្ពីរមិនបានបន្ថែមឧទាហរណ៍ដែលពន្យល់និងគួរឱ្យចង់ចាំអ្វីនៃសេចក្តីជំនឿ
ជានៅក្នុងស្តេចដាវីឌនោះទេ ជាពិសេស ប្រសិនបើអ្នកមើលទៅកាន់ពេញមួយ
ជីវិតរបស់គាត់នោះ ។ តែទាំងមានការរអ៊ូរទាំងស្ទើររាប់មិនអស់ គាត់ប្រកាសថា
គំនិតរបស់គាត់មិនដែលបានសុខស្រួសយ៉ាងណានោះ ។ ចេញពីបណ្តឹងទាំងនេះ
នោះវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់នឹងរើសរកឧទាហរណ៍មួយចំនួនហើយ ។ នៅពេលដែល
គាត់បន្ទោសដល់ព្រលឹងរបស់គាត់ដោយសារតែអារម្មណ៍រំខាន តើគាត់បានខឹង
នឹងអ្វីទៀតជាងការមិនព្រមជឿរបស់គាត់នោះ? "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកភ័យញាប់
ញ័រ?" គាត់និយាយដូច្នេះ "ព្រលឹងខ្ញុំអើយ ហើយហេតុអ្វីបានជាឯងមិនស្រួល
នៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំដូចនេះ? ចូរសង្ឃឹមទៅលើព្រះចុះ" [ទំនុកដំកើង 42:5, 11;
43:5] ប្រាកដណាស់ ការធ្លាក់ទឹកចិត្តនោះជាសញ្ញាបើកចេញនៃភាពគ្មានជំនឿ
ប្រៀបដូចជាគាត់បានគិតថាព្រះបានបដិសេធគាត់អីចឹង ។ នៅកន្លែងផ្សេង
ទៀត យើងអាននូវការសារភាពយ៉ាងពេញលេញថែមទៀតថា ៖ "ខ្ញុំបាននិយាយ
ក្នុងការដែលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើងថា ខ្ញុំត្រូវបានបោះចេញពីមុនព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់"
[ទំនុកដំកើង 31:22] ។ នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់ប្រកែកជាមួយនឹងខ្លួន
គាត់នៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំងនិងវេទនាផង ។ ការពិត គាត់
ចាប់ផ្តើមឈ្លោះប្រកែកទាក់ទងនឹងធម្មជាតិរបស់ព្រះ ៖ "តើព្រះទ្រង់ភ្លេចប្រព្រឹត្ត
ដោយករុណារបស់ទ្រង់ហើយឬ...តើទ្រង់នឹងបែរចេញរហូតទៅតើមែនទេ?"
[ទំនុកដំកើង 77:9, 7] ។ អ្វីដែលនឹងមកតាមក្រោយនោះកាន់តែអាក្រក់ថែម

ទៀតថា ៖ "នោះទូលបង្គំបាននឹកថា នេះហើយជាសេចក្តីទុក្ខរបស់ទូលបង្គំ តែទូលបង្គំនឹងនឹកចាំពីគ្រាដែលព្រះហស្តស្តាំនៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតប្រោសវិញ ។" [ទំនុកដំកើង 77:10] ។ គាត់បានដាក់ទោសខ្លួនគាត់ដោយការអស់សង្ឃឹមឱ្យស្លាប់ចុះ ហើយគាត់មិនត្រឹមតែសារភាពខ្លួនថាជាមានបញ្ហាដោយការសង្ស័យតែប្រៀបដូចជាគាត់បានធ្លាក់នៅក្នុងសេចក្តីលំបាក គាត់មានអារម្មណ៍ថា គ្មានការអ្វីនៅសល់សម្រាប់គាត់សោះ ។ ដោយសារព្រះបានបដិសេធគាត់ ហើយបានបែរព្រះហស្តទ្រង់ដែលធ្លាប់តែជាជំនួយរបស់គាត់ ទៅកាន់សេចក្តីបំផ្លាញដល់គាត់វិញ ។ ដូច្នេះ គាត់បានជម្រុញព្រលឹងរបស់គាត់ឱ្យត្រឡប់ទៅកាន់សេចក្តីសម្រាករបស់វាវិញ [ទំនុកដំកើង 116:7] ពីព្រោះគាត់មានបទពិសោធន៍ថាវាយ៉ាងម៉េចដែលត្រូវបានបក់បោកដោយរលកព្រុះនោះ ។

តែយ៉ាងណា វាគួរឱ្យអស្ចារ្យណាស់ នៅកណ្តាលការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញនេះ សេចក្តីជំនឿនៅតែឈរនៅក្នុងចិត្តនៃការគោរពកោតខ្លាច ពិតប្រាកដដែលវាស្រដៀងទៅនឹងដើមត្នោត [ទំនុកដំកើង 92:12] ៖ ដោយសារវាបានជំនះទាស់នឹងគ្រប់ទាំងបន្ទុកទាំងអស់ ហើយបានលើកខ្លួនឡើងលើផង ។ ដូច្នេះស្តេចដេវីឌទោះបីជាពេលដែលគាត់ហាក់ដូចជាត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធយ៉ាងលំបាក នៅក្នុងការស្តីបន្ទោសខ្លួនគាត់នៅតែមិនខាននឹងឡើងទៅកាន់ព្រះនោះឡើយ ។ អ្នកដែលមានការលំបាកនឹងភាពកំសោយរបស់ខ្លួន ហើយប្រឹងទៅកាន់សេចក្តីជំនឿនៅក្នុងពេលដែលគាត់ខ្វល់ខ្វាយ គឺគាត់បានស្ថិតនៅក្នុងជ័យជំនះផ្នែកយ៉ាងធំរួចហើយ ។ ដូច្នេះ យើងនឹងសម្រេចចេញពីការនិយាយនេះនិងអ្វីមួយដូចនេះថា "ចូររង់ចាំព្រះយេហូវ៉ាចុះ ចូរមានកម្លាំងឡើង ទ្រង់នឹងពង្រឹងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ។ ចូររង់ចាំព្រះយេហូវ៉ាចុះ!" [ទំនុកដំកើង 27:14] ។ ស្តេចដាវីឌបានបង្ហាញខ្លួន

របស់ទ្រង់ថាមានកំហុសនៃសេចក្តីកំសាក ហើយការដែលមានគំនិតដដែលៗពីរ លើក បានសារភាពខ្លួនថាបានធ្លាក់ខ្លួនទៅកាន់អារម្មណ៍បង្ករបញ្ហាម្តងហើយម្តងទៀត ។ នៅពេលនោះ គាត់មិនត្រឹមតែមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនរបស់គាត់ដោយសារសេចក្តីកំសោយទាំងនោះនោះទេ តែក៏បានព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីនឹងកែតម្រូវការទាំងនោះដែរ ។

ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើយើងយកគាត់មកថ្លឹងលើជញ្ជីញត្រឹមត្រូវជាមួយនឹងស្តេចអ័ហាស់ យើងនឹងឃើញពីភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំង ។ អេសាយត្រូវបានបញ្ជូនដើម្បីនឹងយករូបមន្តសម្រាប់សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដល់ស្តេចដែលទុច្ចរិតនិងមានពុត ។ គាត់បាននិយាយទៅកាន់ស្តេចដោយពាក្យទាំងនេះថា ៖ "ចូររវាំងខ្លួន ហើយសង្រួមចិត្ត កុំភ័យឱ្យសោះ ក៏កុំឱ្យរាថយ" [អេសាយ 7:4] ផ្សេងៗទៀត ។ តើស្តេចអ័ហាស់ធ្វើអ្វីទៅ? វាត្រូវបាននិយាយពីមុននេះហើយថា នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានប៉ះពាល់ទោះបីជាដើមឈើនៃព្រៃត្រូវបានរង្គើរដោយខ្យល់ក៏ដោយ [អេសាយ 7:2] ។ ដូច្នេះ បើទោះជា គាត់បានឮពីសេចក្តីសន្យា ក៏គាត់នៅតែមិនឈប់ភ័យញ័រដែរ ។ នៅទីនេះ ជារង្វាន់ដែលសមស្របនិងជាការដាក់ទោសដែលសមនឹងសេចក្តីមិនព្រមជឿហើយ ។ ដូច្នេះការដែលភ័យញ័រដែលបានបែរចេញពីព្រះនៅពេលដែលអ្នកណាមិនព្រមបើកទ្វារសម្រាប់ទ្រង់ដោយជំនឿនោះ ។ តែ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿដែលត្រូវបានថ្លឹងសេចក្តីល្បងលបានលត់ចុះហើយស្ទើរតែត្រូវបានកំទេចខ្ទេចបានក្រោកឡើង ទោះជាមានការលំបាកនិងបញ្ហាយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ។ ហើយដោយសារតែពួកគេដឹងពីសេចក្តីកំសោយរបស់ពួកគេ នោះពួកគេអធិស្ឋានជាមួយនឹងហោរាថា "សូមកុំដកព្រះបន្ទូលដ៏ពិតចេញពីមាត់ទូលបង្គំអស់រលីងឡើយ" [ទំនុកដំកើង 119:43; 118:43] ។

យើងត្រូវបានបង្រៀនដោយពាក្យទាំងនេះថា ពេលខ្លះពួកគេបានក្លាយជាល្ងង់ប្រៀបដូចជាជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចុះអីចឹង តែពួកគេមិនបានធ្លាក់ចុះឬបែរចេញឡើយ តែនៅស៊ូទ្រាំនៅក្នុងសេចក្តីលំបាករបស់ពួកគេវិញ ។ ហើយដោយការអធិស្ឋានពួកគេបានយកចេញនូវភាពខ្វិលច្រអូសរបស់ពួកគេវិញ មិនដូច្នោះទេ យ៉ាងហោចណាស់ ចេញពីការផ្តាប់ខ្លួន នោះពួកគេនឹងទៅជាស្តឹកស្រពន់វិញ ។

18. ជម្ពោះនៅក្នុងចិត្តនៃអ្នកជឿ

ដើម្បីនឹងយល់ការនេះ វាចាំបាច់ត្រូវតែត្រឡប់ទៅកាន់ការសម្រេចចិត្តរបស់សាច់ឈាមនិងវិញ្ញាណ ដែលយើងបានលើកមកនៅកន្លែងណាមួយនោះ ។ វាបានបើកសម្តែងខ្លួនរបស់វាមកយ៉ាងច្បាស់បំផុតនៅត្រង់ចំណុចនេះ ។ ដូច្នេះ ចិត្តដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះអាចមានអារម្មណ៍នៅក្នុងខ្លួនវានូវការសម្រេចចិត្តមួយ ពីព្រោះវាត្រូវបានបំពេញដោយអារម្មណ៍ដោយផ្នែកជាមួយនឹងភាពផ្អែមល្អែមចេញពីរការកត់សម្គាល់របស់វាពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដោយផ្នែកវាតួញសោកនៅក្នុងភាពល្ងិញជូរចត់ចេញពីការដឹងនៃសេចក្តីអន្តរាយរបស់វា ដោយផ្នែកទៀតវាសម្រាកនៅលើសេចក្តីសន្យានៃដំណឹងល្អ ដោយផ្នែកខ្លះវាភ័យញាប់ញ័រដោយសារភស្តុតាងនៃភាពទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ដោយផ្នែកក៏មានអំណរនឹងការរំពឹងថាបានជីវិត ដោយផ្នែកត្រូវបានញាក់ញ័រដោយសារសេចក្តីស្លាប់ ។ ភាពខុសគ្នានេះកើតចេញមកពីភាពមិនល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីជំនឿ ក្នុងកាលដែលជីវិតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះវាមិនដែលដើរទៅបានល្អថា យើងនឹងត្រូវបានជាសះស្បើយដោយពេញលេញពីភាពគ្មានជំនឿនិងត្រូវបានបំពេញនិងមានទៅដោយសេចក្តីជំនឿទាំងអស់នោះទេ ។ ដូច្នេះ ការមានឡើងនូវជម្ពោះនោះមក ។ នៅ

ពេលដែលភាពគ្មានជំនឿត្រូវបានរក្សានៅក្នុងភាពសេសសល់នៃសាច់ឈាម វាក៏ងើបឡើងនឹងវាយប្រហារសេចក្តីជំនឿដែលបានកើតនៅខាងក្នុងមនុស្សនោះ ។

តែនៅក្នុងគំនិតដែលជឿរឿងវិញ្ញាវាពិតណាស់ត្រូវបានលាយជាមួយនឹងការមន្ទិលសង្ស័យ តើយើងតែងតែមិនត្រឡប់មករកការនេះទេ ដែលវាជាជំនឿដែលមិនសម្រាកនៅលើចំណេះដឹងដែលស្ថិតស្ថេរនិងច្បាស់លាស់ តែសម្រាកតែនៅលើចំណេះដឹងដែលមិនប្រាកដប្រជានិងច្របូកច្របល់នៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមកកាន់យើងវិញឬ? មិនមែនទាល់តែសោះ ។ បោះទោះជាយើងត្រូវបានប្រទាក់ដោយគំនិតជាច្រើនខុសគ្នាក៏ដោយ ក៏យើងមិនត្រូវស្ថិតនៅលើតំបន់មួយដែលត្រូវបានដាច់ចេញពីសេចក្តីជំនឿទាំងស្រុងដែរ ។ ក៏មិនមែនដោយសារយើងត្រូវបានធ្វើទុក្ខពីគ្រប់ទិសដោយសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយនៃភាពគ្មានជំនឿ មិនមែនដោយហេតុផលនោះយើងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងស្ថាននរកដែរ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានវាយប្រហារ ក៏មិនមែនដោយសារហេតុផលនោះយើងត្រូវបោះបង់ចោលពីតំណែងរបស់យើងដែរ ។ ដោយសារទីបញ្ចប់នៃជម្លោះគឺបែបនេះ ៖ ថាសេចក្តីជំនឿនឹងមានជ័យជម្នះលើការលំបាកទាំងអស់ ដែលហោមព័ទ្ធនិងហាក់ដូចជាមានអំណាចលើវានោះវិញ ។

19. សូម្បីតែជំនឿខ្សោយក៏ជាជំនឿពិតដែរ

សរុបមក ៖ ដំបូងសូម្បីតែដំណក់ដ៏តូចនៃសេចក្តីជំនឿក៏ត្រូវបានដាក់នៅក្នុងគំនិតរបស់យើង ដែលយើងចាប់ផ្តើមគិតយល់ពីព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ ដែលពេញដោយសន្តិភាពនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់និងពេញដោយព្រះគុណចំពោះយើង ។ យើងមើលឃើញទ្រង់ពីចម្ងាយ តែមើលឃើញច្បាស់ដោយយើងដឹងថាយើងមិនត្រូវបានបញ្ឆោតឡើយ ។ បន្ទាប់មក កាលដែលយើងកាន់តែរីកចម្រើនតាមដែល

យើងគួរតែរីកចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់ ជាមួយនឹងការរីកចម្រើនដែលមានលំនឹង ក្នុងកាលដែលវាកាន់តែទៅជិតទៅនិងកាន់តែប្រាកដទៅពីរូបភាពរបស់ទ្រង់ដែល យើងទទួលបាននោះ ហើយដោយការបន្តទៀត ទ្រង់កាន់តែច្បាស់មកកាន់យើង ថែមទៀត ។ ដូច្នេះយើងឃើញថា គំនិតដែលត្រូវបានបំភ្លឺដោយចំណេះដឹង របស់ព្រះ ដំបូងត្រូវបានស្រាបដោយភាពមិនដឹងអ្វីច្រើនទេ ហើយវាក៏ត្រូវបាន បណ្តេញចេញបន្តិចម្តងៗជាលំដាប់ផងដែរ ។ តែ ការដែលមិនសូវដឹងពីអ្វីមួយ ឬដោយការយល់អ្វីមួយដែលវាយល់មិនបានច្បាស់លាស់ គំនិតមិនត្រូវបានរារាំង ពីការរីករាយនឹងចំណេះដឹងច្បាស់លាស់នៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមកដល់វា នោះទេ ។ ដោយសារតែអ្វីដែលវាយល់នោះជាចំណែកនៃផ្នែកជាច្រើនដែលដំបូង និងជាគ្រឹះនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ ។ វាប្រៀបដូចជាបុរសម្នាក់ដែល ត្រូវបានឃុំ នៅក្នុងគុកដែលមានពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងមកតិចហើយវាមិនច្បាស់លាស់តាមបង្អួច តូចមួយដែរ ដែលត្រូវបានរារាំងនូវរូបភាពពេញលេញនៃព្រះអាទិត្យ ។ តែភ្នែក របស់គាត់ត្រូវបានដាក់នៅលើភាពភ្លឺដែលនៅស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះអាទិត្យវិញ ហើយគាត់បានទទួលយល់ផលប្រយោជន៍របស់វាផង ។ ដូច្នេះ ត្រូវបានចង ដោយការរារាំងនៃរូបកាយខាងលោកិយ យ៉ាងណាក៏ដោយដែលយើងត្រូវបាន គ្របដោយម្លប់នៅគ្រប់ជ្រុងដោយសេចក្តីងងឹតយ៉ាងខ្លាំង យ៉ាងណាយើងក៏ត្រូវ បានបំភ្លឺបានយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជាការអះអាងដែលរឹងមាំ ពេលដែលទ្រង់ បង្ហាញនូវសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ ពន្លឺរបស់ព្រះក៏ចែងចាំងពន្លឺរស្មីបន្តិចថែមមក ទៀត ។

20. សេចក្តីកំសោយ និងកម្លាំងនៃសេចក្តីជំនឿ

ពួកសាវ័កបង្រៀនយ៉ាងល្អចំណុចទាំងពីរនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើន ។ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថា "ដ្បិតយើងចេះមិនទាន់សព្វគ្រប់ ហើយយើងអធិប្បាយក៏មិនទាន់បានពេញខ្នាតផង" [កូរិនថូសទី១ 13:9, 12] ហើយ "ដ្បិតឥឡូវនេះយើងមើលឃើញបែបស្រអាប់" [កូរិនថូសទី១ 13:12] គាត់ចង្អុលបង្ហាញពីផ្នែកដ៏តូចមួយនៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះដ៏ពិតដែលត្រូវបានប្រទានមកដល់យើងនៅក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ ។ ពាក្យទាំងនេះមិនមែនចង្អុលទៅថាតែជំនឿរបស់យើងមិនទាន់គ្រប់លក្ខណ៍នោះទេ ក្នុងកាលដែលយើងថ្ងូញថ្ងូរនៅក្រោមបន្ទុកនៃសាច់ឈាមនេះ តែដោយសារភាពមិនគ្រប់លក្ខណ៍របស់យើងផ្ទាល់នោះយើងនឹងត្រូវតែបន្តរៀនជានិច្ច ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ចង់និយាយថាអ្វីដែលមិនអាចវាស់បានមិនអាចនឹងយល់បានដោយខ្នាតរង្វាស់ដែលមិនល្អគ្រប់គ្រាន់របស់យើងនិងសមត្ថភាពដ៏តូចចង្អៀតរបស់យើងបាននោះទេ ។ លោកប៉ុលក៏បានប្រកាសពីការនេះទៅកាន្ត្រុមជំនុំទាំងមូលថា ៖ មកកាន់យើងគ្រប់គ្នាភាពខ្វះចំណេះដឹងរបស់គេជាឧបសគ្គនិងជាការរាំងស្ទះមួយ ដែលរារាំងគេពីការមកចូលជិតតាមដែលគេចង់ ។

តែនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតសាវ័កតែមួយបង្ហាញពីរសជាតិដែលប្រាកដនិងស្មោះត្រង់របស់វាថា ទោះបីជាដំណក់ដ៏តូចនៃជំនឿផ្តល់មកយើងនៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថា តាមរយៈដំណឹងល្អ ដោយមិនគ្របមុខនិងគ្មានវាំងននដែលមកបំបាំងទៀត នើយើងបានមើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះជាមួយនឹងឥទ្ធិពលនោះ ដែលយើងត្រូវបានផ្លាស់ប្រែទៅជារូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់នោះ [កូរិនថូសទី២ 3:18] ។ ការមន្ទិលសង្ស័យនិងការភ័យខ្លាចដ៏ធំត្រូវបានលាយឡំជាមួយនឹងអារម្មណ៍ធម្មតានោះទៅកាន់ភាពគ្មានជំនឿ ។ ក្រៅពីការនេះ មានការល្បងល

ដែលរាប់មិនអស់និងខុសៗគ្នាដែលមកវាយប្រហារយើងដោយកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង ។ តែវាមកកាន់មនសិការរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំងថា វានឹងត្រូវបានធ្លាក់ចុះដោយសារអំពើបាបជាច្រើន នៅពេលនេះវាក៏រអ៊ូរទាំនិងថ្ងូញថ្ងូរ ហើយពេលនេះក៏ចោទប្រកាន់ខ្លួនវា ពេលនេះក៏ង៉ូវង៉ូវយ៉ាងសម្ងាត់ ហើយពេលនេះត្រូវបានផ្ទុះចេញមកយ៉ាងច្របូកច្របល់ ។ ហើយដូច្នេះ មិនថាសត្រូវបង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ឬថាមនសិការរកឃើញថាខ្លួនវាជាភស្តុតាងនិងជាគ្រឹះនោះ នោះភាពគ្មានជំនឿទទួលបានអាវុធរបស់វា ហើយនឹងធ្វើឱ្យជំនឿត្រូវបានចុះចាញ់ ។ តែការទាំងនេះនឹងត្រូវបានទាញតម្រង់ទៅរកវត្ថុបំណងនេះ ៖ ថា ការដែលគិតថាព្រះទាស់នឹងយើងហើយជាសត្រូវរបស់យើង នោះយើងមិនគួរសង្ឃឹមថាមានជំនួយពីទ្រង់ឡើយ ហើយគួរតែភ័យខ្លាចដល់ទ្រង់ប្រៀបដូចជាទ្រង់ជាសត្រូវស្លាប់របស់របស់យើងវិញ ។

21. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាខែលនៃសេចក្តីជំនឿ

ដើម្បីទ្រាំទ្រនឹងការវាយប្រហារទាំងនេះ សេចក្តីជំនឿបំពាក់ដោយអាវុធហើយពង្រឹងខ្លួនដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយនៅពេលដែលការល្បួងណាមួយវាយលុកយើង - ដែលប្រាប់ថាព្រះជាសត្រូវរបស់យើង ពីព្រោះទ្រង់មិនមានមេត្តាចំពោះយើង - ផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីជំនឿឆ្លើយតបថា ខណៈពេលដែលទ្រង់ធ្វើទុក្ខយើង ទ្រង់ក៏មានមេត្តាដែរ ព្រោះការប្រែនប្រដៅរបស់ទ្រង់កើតឡើងពីសេចក្តីស្រឡាញ់ជាជាងកំហឹង ។ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានបំផ្លិចបំផ្លាញដោយគំនិតថាព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកសងសឹកពីអំពើទុច្ចរិត នោះសេចក្តីជំនឿបានប្រឆាំងនឹងការនេះថា ការលើកលែងទោសរបស់ទ្រង់ គឺត្រៀមរួចជាស្រេចសម្រាប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបទទួលយកនូវ

សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ គំនិតដែលកោតខ្លាចព្រះ ទោះបីជាចម្លែកក្នុងផ្លូវដែលមានទុក្ខ និងរងទុក្ខលំបាកយ៉ាងណា ទីបំផុតបានឆ្លងផុតនូវការលំបាកទាំងអស់ ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនត្រូវដកចេញពីការធានាអះងាងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការទំនាស់ទាំងអស់ដែលសាកល្បង និងធ្វើឱ្យនឿយហត់ វានាំឱ្យមានភាពប្រាកដប្រជានៃការធានាអះអាងនេះ ។ ភស្តុតាងនៃរឿងនេះគឺថា ខណៈពេលដែលពួកបរិសុទ្ធហាក់ដូចជាត្រូវបានសង្កត់យ៉ាងខ្លាំងដោយការសងសឹករបស់ព្រះ ប៉ុន្តែពួកគេបានដាក់ពាក្យបណ្តឹងរបស់ពួកគេនៅចំពោះទ្រង់ ។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេហាក់ដូចជាមិនត្រូវបានគេឮទាល់តែសោះ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេបានអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ។ តើនឹងតើមានប្រយោជន៍អ្វីដែលត្រូវស្រែករកទ្រង់ ប្រសិនបើពួកគេសង្ឃឹមថាគ្មានការដោះស្រាយពីគាត់? ប្រាកដណាស់ វានឹងមិនចូលក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេថាត្រូវអំពាវនាវរកទ្រង់ឡើយ ប្រសិនបើពួកគេមិនជឿថា ទ្រង់បានរៀបចំជំនួយសម្រាប់ពួកគេនោះ ។ ដូច្នេះ ពួកសិស្សដែលព្រះគ្រីស្ទបានស្តីបន្ទោសដោយសារតែសេចក្តីជំនឿតិចរបស់ពួកគេបានត្អូញត្អែរថា ពួកគេត្រូវវិនាសទៅ ហើយក៏កំពុងតែអង្វរសុំជំនួយពីទ្រង់ [ម៉ាថាយ ៨:២៥-២៦] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខណៈពេលដែលទ្រង់បន្ទោសពួកគេចំពោះសេចក្តីជំនឿតិចរបស់ពួកគេ ទ្រង់មិនបានបណ្តេញពួកគេចេញពីជួរនៃពួកសិស្សទ្រង់ ឬរាប់ពួកគេក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ជំរុញពួកគេឱ្យបោះបង់កំហុសនោះចោលវិញ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលយើងបាននិយាយរួចមកហើយថា ឫសនៃសេចក្តីជំនឿមិនអាចកាត់ចេញពីដើមទ្រូងដែលគោរពព្រះបានឡើយ ប៉ុន្តែវាតោងជាប់នឹងផ្នែកភាគច្រើន ដែលទោះជាយ៉ាងណា សេចក្តីជំនឿហាក់ដូចជា

ត្រូវបានរង្គោះរង្គើ ឬពត់ដោយវិធីនេះនោះ ពន្លឺរបស់វា មិនដែលរលត់ ឬរលត់ទៅវិញទេ យ៉ាងហោចណាស់វាមិនបាននៅក្រោមផេះនោះទេ។ ហើយ ឧទាហរណ៍នេះបង្ហាញថា ព្រះបន្ទូលដែលជាគ្រាប់ពូជដែលមិនអាចរលួយបាន បង្កើតផលដូចខ្លួនវាដែរ ដែលការមានកូនរបស់វាមិនដែលរីងស្ងួតនិងស្លាប់ឡើយ។ មូលហេតុចុងក្រោយនៃភាពអស់សង្ឃឹមពីពួកបរិសុទ្ធគឺ ដើម្បីមានអារម្មណ៍ថាព្រះហស្តរបស់ព្រះនៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេដោយគិតរាប់នូវអ្វីដែលកើតមាន។ ប៉ុន្តែ យ៉ូបបានប្រកាសថា សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់នឹងបន្តរហូត បើទោះជាព្រះនឹងសម្លាប់គាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់នឹងមិនឈប់សង្ឃឹមលើទ្រង់ដែរ [យ៉ូប ១៣:១៥]។ បញ្ហានេះឈរយ៉ាងដូច្នេះថា៖ សេចក្តីមិនជឿមិនស្ថិតនៅក្នុងចិត្តអ្នកជឿទេ ប៉ុន្តែវាជួយពួកគេពីខាងក្រៅវិញ។ វាមិនធ្វើឱ្យពួកគេស្លាប់ដោយអាវុធរបស់វាទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែប្រែតប្រែនពួកគេ ឬភាគច្រើនធ្វើឱ្យពួកគេរងរបួសដោយអាវុធរបស់វា ដែលមុខរបួសនោះអាចព្យាបាលបាន។ ដូច្នេះ ជំនឿដូចដែលប៉ុលបង្រៀន វាបម្រើជាខែលរបស់យើង [អេភេសូ ៦:១៦]។ នៅពេលដែលទប់ទល់នឹងអាវុធ វាទទួលបានកម្លាំងរបស់ពួកគេ ដែលវាបង្វែរពួកវាទាំងស្រុងទៅម្ខាង ឬយ៉ាងហោចណាស់ធ្វើឱ្យកម្លាំងជម្រុញរបស់ពួកគេចុះខ្សោយ ដូច្នេះហើយពួកគេមិនអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងជីវិតរបស់យើងបានឡើយ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលជំនឿត្រូវបានរង្គោះរង្គើ វាប្រៀបបាននឹងអ្នកដែកដ៏ខ្លាំងម្នាក់ដែលបង្ខំដោយការចាក់ដោយលំពែងយ៉ាងឃោរឃៅ ដើម្បីរំកិលជើងរបស់គេដាក់ដល់ដីបន្តិច។ នៅពេលដែលជំនឿខ្លួនឯងត្រូវរបួស វាប្រៀបដូចជាខែលរបស់ទាហានត្រូវបានបាក់នៅពេលណាត្រូវមួយលំពែង ប៉ុន្តែមិនមែនតាមរបៀបដែលត្រូវទម្លុះនោះទេ។ ដ្បិតគំនិតដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះនឹងក្រោក

ឡើងជានិច្ច ដើម្បីនិយាយជាមួយនឹងដាវីឌថា "បើខ្ញុំដើរក្នុងមួប់នៃសេចក្តីស្លាប់ នោះខ្ញុំនឹងមិនខ្លាចអំពើអាក្រក់ ដ្បិតទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងទូលបង្គំ" [២២:៤; ២៣:៤] ។ ពិតជាគួរឱ្យរន្ធត់ណាស់ដែលដើរក្នុងសេចក្តីងងឹតនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ ហើយអ្នកជឿ ទោះជាកម្លាំងរបស់គេមានប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចភ័យខ្លាចដែរ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែការគិតបានយកឈ្នះថា ពួកគេមានព្រះនៅក្បែរពួកគេ ដោយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេ ការភ័យខ្លាចនាំឱ្យមានការធានាអះអាង ។ យ៉ាងណាមិញ ឧបករណ៍ដ៏អស្ចារ្យ ដូចដែលលោក Augustine បាននិយាយថា អារក្សបានវាយប្រហារមកលើយើង ខណៈពេលដែលវាមិនមានកន្លែងស្នាក់នៅក្នុងចិត្តឡើយ ដែលជាកន្លែងដែលមានជំនឿនោះវានឹងត្រូវបណ្តេញចេញ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងអាចវិនិច្ឆ័យពីលទ្ធផលវិញ អ្នកជឿមិនត្រឹមតែងើបឡើងដោយសុវត្ថិភាពពីគ្រប់សមរភូមិនោះទេ ដូច្នេះហើយដោយទទួលបានកម្លាំងថ្មី ពួកគេនឹងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីចុះមកលើសង្វៀនម្តងទៀត ។ ប៉ុន្តែក្រៅពីនេះ អ្វីដែលយ៉ូហាននិយាយនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ក៏ត្រូវបានសម្រេចផងដែរ ៖ "នេះជាជ័យជំនះដែលយកឈ្នះលើលោកីយ៍ គឺជាសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក" [យ៉ូហានទី 1 5:4] ។ ហើយគាត់បញ្ជាក់ថា ជំនឿរបស់យើងនឹងទទួលបានជ័យជម្នះ មិនត្រឹមតែក្នុងសមរភូមិមួយ ឬមួយចំនួនទៀត ឬប្រឆាំងនឹងការវាយលុកណាមួយនោះទេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាវាត្រូវបានវាយប្រហារមួយពាន់ដងក៏ដោយ វានឹងឈ្នះលើលោកិយទាំងមូលនេះវិញ ។

22. សេចក្តីកោតខ្លាចត្រូវ

មាន "ការភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ" មួយប្រភេទទៀត [ភីលីព 2:12] មួយដែល រហូតមកដល់ពេលនេះ វាមិនបានកាត់បន្ថយការធានាអះអាងនៃសេចក្តី

ជំនឿទេ តែវាកាន់តែធ្វើឱ្យរឹងមាំវិញ ។ វាកើតឡើងនៅពេលដែលអ្នកជឿដោយការពិចារណាពីគំរូនៃកំហឹងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានធ្លាក់មកលើមនុស្សទុច្ចរិតជាការព្រមានដល់ពួកគេ ពួកគេក៏យកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសដើម្បីកុំឱ្យកំហឹងរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងពួកគេដោយការប្រព្រឹត្តដូចគ្នានេះ ។ ឬនៅពេលសញ្ជឹងគិតពីខាងក្នុងនូវទុក្ខសោករបស់ពួកគេ គេក៏ឃ្លេនពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង ថាបើគ្មានទ្រង់គេក៏មើលឃើញខ្លួនឯងថាមិនរឹងមាំ និងមិនទៀងដូចជាខ្យល់ ។ សម្រាប់សាវ័ក ដោយរៀបរាប់អំពីការប្រែនប្រដៅ ដែលព្រះអម្ចាស់ពីដើមបានដាក់ទណ្ឌកម្មលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ធ្វើឱ្យមានការភិតភ័យដល់ពួកជំនុំកូរិនថូស ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងអំពើអាក្រក់ [កូរិនថូសទី១ ១០:១១] ។ តាមរបៀបនោះ ទ្រង់មិនធ្វើឱ្យទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេចុះខ្សោយទេ គឺគ្រាន់តែអង្រួនភាពច្រអូសនៃសាច់ឈាមរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដែលដោយសារភាពច្រអូសនេះសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបំផ្លាញជាងបានពង្រឹងឡើយ ។ ហើយខណៈដែលគាត់យកការដួលចុះរបស់ពួកយូដាមកធ្វើជាមូលដ្ឋាននៃការដាស់តឿនរបស់គាត់ថា "អ្នកណាដែលឈរ ចូរប្រុងប្រយ័ត្នក្រែងគាត់ដួល" [កូរិនថូសទី១ ១០:១២; រ៉ូម 11:20] ទ្រង់មិនបានដេញយើងឱ្យងាកចេញ ប្រៀបដូចជាយើងមិនប្រាកដពីភាពរឹងមាំស្ថិតស្ថេររបស់យើងទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់គ្រាន់តែដកនូវភាពក្រអឺតក្រទម និងទំនុកចិត្តហួសហេតុទៅលើកម្លាំងរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះបន្ទាប់ពីសាសន៍យូដាត្រូវបានបដិសេធ នោះសាសន៍ដទៃ បានទទួលជំនួសពួកគេ នោះពួកគេនឹងមិនអាចមានសេចក្តីត្រេកអរកាន់តែខ្លាំងឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅទីនោះគាត់មិនត្រឹមតែនិយាយទៅកាន់អ្នកជឿប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់រួមបញ្ចូលផងដែរនូវមនុស្សលាក់ពុត ដែល

លើកតម្កើងតែនៅក្នុងការបង្ហាញខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយគាត់មិនដាស់តឿនមនុស្សម្នាក់ៗទេ តែធ្វើការប្រៀបធៀបរវាងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃ ។ ហើយគាត់បង្ហាញថា ជនជាតិយូដាដែលត្រូវបានបដិសេធ បានទទួលការផ្តន្ទាទោសដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការមិនជឿ និងការរមិលគុណរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏បានដាស់តឿនសាសន៍ដទៃកុំឱ្យបាត់បង់ តាមរយៈអំនួត និងការបង្ហាញខ្លួនឯង ដែលនាំឱ្យព្រះគុណនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹមដែលទើបផ្ទេរទៅពួកគេ ។ ដូចគ្នានឹងការបដិសេធរបស់សាសន៍យូដានោះ អ្នកខ្លះនៅសេសសល់ដែលមិនបានចាកចេញពីការតាំងសញ្ញានៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹម ដូច្នេះចេញពីសាសន៍ដទៃនឹងមានអ្នកខ្លះអាចកើតឡើងដែរដោយគ្មានជំនឿពិត នោះនឹងបានត្រឹមតែជ្រួលច្របល់ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅនៃសាច់ឈាម ហើយដូច្នេះ សេចក្តីវិនាសរបស់ពួកគេនឹងបំពានលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាអ្នកយកសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះទៅប្រើចំពោះអ្នកដែលបានរើសតាំង និងអ្នកជឿក៏ដោយ វានឹងមិនបណ្តាលឱ្យមានការរអាក់រអួលឡើយ ។ ព្រោះវាជារឿងមួយដែលរារាំងការសន្មត់ ដែលជួនកាលជ្រៀតជ្រែកមកលើពួកបរិសុទ្ធពីផ្នែកខាងសាច់ឈាម ដើម្បីកុំឱ្យវាលេងសើចដោយទំនុកចិត្តឥតប្រយោជន៍ ។ វាជារឿងមួយទៀតដែលធ្វើឱ្យមនសិការត្រូវបានធ្លាក់ចុះដោយខ្លាចថាវាមិនអាចសម្រាកដោយការធានាអះអាងពេញលេញក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។

23. "សេចក្តីភ័យខ្លាច និងការញាប់ញ័រ"

បន្ទាប់មក នៅពេលដែលសាវ័កបង្រៀនថា យើងគួរតែ "ធ្វើការសង្គ្រោះដោយការភ័យខ្លាច ហើយញាប់ញ័រ" [ភីលីព ២:១២] គាត់ទាមទារឱ្យយើងទម្លាប់គោរពព្រះចេស្តារបស់ព្រះអម្ចាស់ ខណៈដែលយើងបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង ។ ព្រោះ

គ្មានអ្វីដែលជំរុញយើងឱ្យរក្សាការធានាអះអាង និងភាពប្រាកដនៃចិត្តរបស់យើងនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដូចជាការមិនទុកចិត្តលើខ្លួនយើង និងការថប់បារម្ភដែលកើតឡើងដោយសារការដឹងអំពីការខូចខាតរបស់យើងឡើយ ។ ក្នុងន័យនេះ យើងត្រូវយល់នូវអ្វីដែលហោរាមានបន្ទូលថា ៖ "ទូលបង្គំនឹងចូលទៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់តាមរយៈភាពបរិបូរណ៌នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយបង្គំ... ដោយភ័យខ្លាច" [ទំនុកដំកើង ៥:៧] ។ នៅទីនេះគាត់បានចូលរួមយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងសេចក្តីក្លាហាននៃសេចក្តីជំនឿដែលពឹងផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាមួយនឹងសេចក្តីកោតខ្លាចយ៉ាងគោរពយ៉ាងខ្លាំង ដែលយើងត្រូវជួបប្រទះរាល់ពេលដែលយើងចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិហើយដោយភាពត្រចះត្រចង់របស់វាយល់ពីភាពកខ្វក់របស់យើងថាខ្លាំងប៉ុណ្ណា ។ សាឡូម៉ូនក៏មានប្រសាសន៍យ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា មនុស្សដែលបានពរជាអ្នកដែលតែងតែភ័យខ្លាចក្នុងចិត្តរបស់របស់ខ្លួនជានិច្ច ពីព្រោះដោយភាពរឹងចចេសនោះវានឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីអាក្រក់ [សុភាសិត ២៨:១៤] ។ ប៉ុន្តែគាត់មានន័យថា ការភ័យខ្លាចដែលធ្វើឱ្យយើងមានការប្រុងប្រយ័ត្នជាងមុន - មិនមែនជាប្រភេទដែលធ្វើឱ្យយើងឈឺចាប់ ហើយធ្វើឱ្យយើងដួលទេ - ខណៈពេលដែលចិត្តដែលច្របូកច្របល់នៅក្នុងខ្លួនវា ងើបឡើងវិញនៅក្នុងព្រះ ការបន្ទាបខ្លួននៅក្នុងខ្លួនវាងើបឡើងនៅក្នុងគាត់ ការអស់សង្ឃឹមនឹងរស់ឡើងវិញតាមរយៈការជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ ។

ដូច្នោះហើយ គ្មានអ្វីរារាំងអ្នកជឿពីការភ័យខ្លាចឡើយ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ មានការលួងលោមចិត្តដ៏ប្រាកដបំផុត ។ ស្របពេលដែលពួកគេបើកភ្នែកមើលភាពឥតប្រយោជន៍របស់ខ្លួនឥឡូវនេះ ហើយបន្ទាប់មកយកគំនិតនៃចិត្ត

របស់ពួកគេមកកាន់តាមសេចក្តីពិតនៃព្រះ ។ តើនរណាម្នាក់នឹងសួរថា តើការភ័យខ្លាច និងជំនឿស្ថិតនៅក្នុងចិត្តតែមួយដោយរបៀបណា? តាមពិត តាមរបៀបដែលផ្ទុយទៅវិញ ភាពច្រអូស និងការព្រួយបារម្ភក៏ស្ថិតនៅជាមួយគ្នាដែរ ។ ដ្បិតកាលដែលមនុស្សទុច្ចរិតស្វែងរកសេរីភាពពីការឈឺចាប់របស់ខ្លួនគេ ដើម្បីកុំឱ្យមានការភ័យខ្លាច ឬកុំឱ្យព្រះអាចរំខានពួកគេ ប៉ុន្តែការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះបានសង្កត់គេយ៉ាងខ្លាំងដែលធ្វើឱ្យមិនអាចសម្រេចបាននូវអ្វីដែលខ្លួនចង់បាន ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីរារាំងព្រះពីការបង្ហាត់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឱ្យមានចិត្តបន្ទាបនោះទេ ដើម្បីឱ្យពួកគេចេះទប់ចិត្តខ្លួនឯងឱ្យស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃគ្រប់គ្រងខ្លួនបានល្អ ។ ហើយតាមបរិបទនោះ វាច្បាស់ណាស់ថា នេះគឺជាចេតនារបស់សាវ័ក ដែលគាត់បានកំណត់មូលហេតុនៃការភ័យខ្លាច និងការញាប់ញ័រចំពោះសេចក្តីអំណររបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានផ្តល់ឱ្យដល់រាស្ត្រទ្រង់នូវសមត្ថភាពនូវបំណងចង់ធ្វើការត្រឹមត្រូវ និងដើម្បីអនុវត្តដោយក្លាហាន [ភីលីព ២:១២-១៣] ។ ក្នុងន័យនេះ យើងប្រហែលជាយល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវពាក្យរបស់ហោរាដែលថា ៖ "កូនចៅអ៊ីស្រាអែលនឹងកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់" [ហូសេ ៣:៥] ។ ព្រោះមិនត្រឹមតែសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះបង្កើតការគោរពដល់ព្រះនោះទេ តែក៏បង្កើតនូវភាពផ្អែមល្ហែម និងសេចក្តីអំណរនៃព្រះគុណផងដែលធ្វើឱ្យមនុស្សដែលត្រូវធ្លាក់ចុះក្នុងខ្លួនដោយការភ័យខ្លាច ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានឹងការកោតសរសើរ គឺថាគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះ ហើយដោយបន្ទាបខ្លួនចំពោះអំណាចរបស់ទ្រង់ផង ។

24. ភាពច្បាស់លាស់ដែលមិនវិនាសនៃជំនឿសំអាងលើភាពតែមួយរបស់ព្រះជាមួយនឹងយើង

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនទទួលយកទស្សនវិជ្ជាដ៏កាចសាហាវបំផុត ដែលពួកប៉ាបពាក់កណ្តាលមួយចំនួនកំពុងចាប់ផ្តើមច្នៃម៉ូតសម័យនាពេលបច្ចុប្បន្ន នេះទេ ។ ដោយសារពួកគេមិនអាចការពារការសង្ស័យដ៏ឃោរឃៅដែលត្រូវបានគេប្រគល់នៅក្នុងសាលានោះទេ ទើបពួកគេជ្រកកោនក្នុងរឿងប្រឌិតមួយទៀត ៖ ដែលដើម្បីឱ្យពួកគេលាយការធានាអះអាងជាមួយនឹងការមិនជឿ ។ នៅពេលណាដែលយើងក្រឡេកមើលព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេសារភាពថាយើងរកឃើញឱកាសពេញលេញសម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមដ៏ល្អនៅក្នុងទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងមិនសក្តិសមនឹងអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់ដែលត្រូវបានផ្តល់ដល់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះពួកគេនឹងធ្វើឱ្យយើងរវើរវាយ ហើយស្ទាក់ស្ទើរចំពោះការមើលឃើញភាពមិនសក្តិសមរបស់យើង ។ សរុបមក ពួកគេបានកំណត់មនសិការរវាងក្តីសង្ឃឹម និងការភ័យខ្លាច ដែលវាឆ្លាស់គ្នាពីមួយទៅមួយមិនឡើងទាត់ និងដោយវេន ។ ពួកគេធ្វើការទាក់ទងរវាងក្តីសង្ឃឹម និងការភ័យខ្លាចថា នៅពេលដែលអ្នកមុនងើបឡើង អ្នកក្រោយត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ។ ពេលអ្នកក្រោយងើបឡើងវិញ អ្នកមុនក៏ដួលម្តងទៀត ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលសាតាំងធ្លាប់ឃើញថាឧបករណ៍បើកទាំងនោះដែលវាពីមុនធ្លាប់មិនប្រើដើម្បីបំផ្លាញភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីជំនឿឥឡូវនេះគ្មានប្រយោជន៍ទេ វាបានព្យាយាមបំផ្លាញវាដោយឧបករណ៍បំប្លែង ។ ប៉ុន្តែ តើការជឿជាក់បែបណាវិញ ដែលពេលនេះនឹងទៅជាយ៉ាងណា ដែលម្តងទៀតនាំឱ្យអស់សង្ឃឹមនោះ? ប្រសិនបើពួកគេនិយាយថា អ្នកសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះគ្រីស្ទ នោះប្រាកដជាមានសេចក្តីសង្គ្រោះ ៖ ប្រសិនបើអ្នកត្រលប់មករកខ្លួនឯងវិញ នោះប្រាកដជាមានទោស ។ ដូច្នេះ ការមិនជឿ និងក្តីសង្ឃឹមល្អ ត្រូវតែគ្រប់គ្រងនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក ។ ដូចជាយើងគួរតែគិតដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយ

ឈរពីចម្ងាយ ហើយមិនគង់នៅក្នុងយើងនោះទេ! ដ្បិតយើងរង់ចាំសេចក្តីសង្គ្រោះពីទ្រង់ មិនមែនដោយសារទ្រង់លេចមកឱ្យយើងឃើញពីចម្ងាយទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងជាប់ក្នុងអង្គរបស់ទ្រង់ អ្នកចូលរួមមិនត្រឹមតែទទួលប្រយោជន៍ទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ដោយខ្លួនគេដែរ។ ដូច្នេះខ្ញុំបង្ហែរអំណោះអំណាងនេះទៅខាងគេវិញ៖ បើអ្នកសញ្ជឹងគិតខ្លួនឯង នោះប្រាកដជាត្រូវខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសប្រទានឱ្យអ្នកនូវអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ ទើបអ្វីៗទាំងអស់របស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតជារបស់អ្នក ដូច្នេះហើយបានជាអ្នកបានក្លាយជាសមាជិកនៃទ្រង់ ពិតប្រាកដណាស់មួយជាមួយនឹងទ្រង់ សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់គ្របសង្កត់លើអំពើបាបរបស់អ្នក។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់នឹងបំបាត់ការថ្កោលទោសរបស់អ្នក។ ដោយភាពសក្តិសមរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានអង្វរថាភាពមិនសក្តិសមរបស់អ្នកអាចនឹងមិនបានមកដល់មុខព្រះ។ ប្រាកដណាស់ នេះគឺដូច្នេះ៖ យើងមិនគួរញែកព្រះគ្រីស្ទចេញពីខ្លួនយើង ឬខ្លួនយើងពីទ្រង់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែកាន់ដៃទាំងសងខាងដោយក្លាហានចំពោះការប្រកបដែលទ្រង់បានចងភ្ជាប់ខ្លួននឹងយើង។ ដូច្នេះសាវ័កបង្រៀនយើងថា៖ "ឥឡូវនេះ រូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នាស្លាប់ដោយសារអំពើបាប។ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទដែលសណ្ឋិតក្នុងអ្នករាល់គ្នា នោះជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរ" [រ៉ូម. ៨:១០]។ យោងទៅតាមការយល់ឃើញរបស់មនុស្សទាំងនេះ គាត់គួរតែនិយាយថា៖ "ព្រះគ្រីស្ទពិតជាមានជីវិតនៅក្នុងអង្គទ្រង់។ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាជាមនុស្សមានបាប អ្នកនៅតែស្ថិតនៅក្រោមការស្លាប់ និងការថ្កោលទោស។" ប៉ុន្តែគាត់និយាយខុសពីនេះទៅទៀត ត្បិតគាត់បង្រៀនថា ការថ្កោលទោសដែលយើងសមនឹងទទួលបាននោះ ត្រូវបានលេប

បាត់ទៅដោយសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទហើយ ។ ហើយដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការនេះ គាត់បានប្រើហេតុផលដូចគ្នាដែលខ្ញុំបានលើកឡើងថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទមិនបាននៅខាងក្រៅយើងប៉ុន្តែគង់នៅក្នុងយើង ។ ទ្រង់មិនត្រឹមតែនៅជាប់នឹងយើងដោយចំណងដែលមិនអាចបំបែកបានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការរួបរួមដ៏អស្ចារ្យពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ទ្រង់បានរីកចម្រើនកាន់តែច្រើនឡើងជារូបកាយតែមួយជាមួយយើង រហូតដល់ទ្រង់ក្លាយជាមនុស្សតែមួយជាមួយយើង ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបដិសេធនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយខាងលើទេ ៖ ការរំខានមួយចំនួននៃសេចក្តីជំនឿកើតឡើងម្តងម្កាល ដោយសារភាពទន់ខ្សោយត្រូវបានវាយលុកយ៉ាងខ្លាំងក្លានៅទីនេះ និងទីនោះ ។ ដូច្នេះ ក្នុងគំនិតងងឹតនៃការល្បួង ពន្លឺរបស់វាត្រូវបានរលត់ចេញ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនថាមានអ្វីកើតឡើង វានៅតែមិនឈប់ស្វែងរកព្រះឡើយ ។

25. លោក Bernard នៃ Clairvaux ស្តីពីទស្សនៈពីរនៃសេចក្តីជំនឿ

លោក Bernard នៃ Clairvaux ផ្តល់ហេតុផលស្រដៀងគ្នានេះ នៅពេលដែលគាត់ពិភាក្សាយ៉ាងច្បាស់អំពីសំណួរនេះនៅក្នុងការអធិប្បាយទីប្រាំរបស់គាត់ស្តីពីការសម្ពោធរបស់ក្រុមជំនុំ ។ "ឥឡូវនេះ ពេលខ្ញុំសញ្ជឹងគិតពីព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ—ដែលដោយព្រះគុណនៃព្រះ ពេលខ្លះខ្ញុំធ្វើ—វាហាក់ដូចជាខ្ញុំដូចជាខ្ញុំរកឃើញនៅក្នុងវា ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ទស្សនៈផ្ទុយគ្នាពីរ ។ ប្រសិនបើខ្ញុំពិចារណាវាដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ខ្ញុំមិនអាចនិយាយអ្វីបានពិតជាងការកាត់បន្ថយទៅជាអ្វីឡើយ [ទំនុកដំកើង ៧២:២២] ។ តើមានអ្វីត្រូវការឥឡូវនេះ ដើម្បីរាប់បញ្ចូលនូវទុក្ខវេទនាបុគ្គលនៃព្រលឹង ។ តើត្រូវរងបន្ទុកដោយអំពើបាប រុំព័ទ្ធក្នុងភាពងងឹត ធ្វើជាទាសករនៃសេចក្តីរីករាយ រមាស់ដោយតណ្ហា ជាកម្មវត្ថុនៃតណ្ហា ពោរ

ពេញដោយសេចក្តីលោភលន់ តែងតែងាយទោរទន់ទៅរកអំពើអាក្រក់ កោងកាចក្នុងពាក្យសម្តី ពោរពេញដោយសេចក្តីអាម៉ាស និងច្របូកច្របល់? ដើម្បីប្រាកដថា ប្រសិនបើរាល់អំពើសុចរិតរបស់យើងដែលបានសាកល្បងនៅក្នុងពន្លឺនៃសេចក្តីពិត នោះត្រូវបានរកឃើញថា វាដូចជា "កន្ទបរបស់ស្ត្រីដែលមានរដូវ" [អេសាយ ៦៤:៦] ដូច្នេះ តើអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងនឹងត្រូវប្រៀបធៀបទៅនឹងអ្វីទៅ? "ប្រសិនបើពន្លឺនៅក្នុងយើងជាសេចក្តីងងឹត នោះសេចក្តីងងឹតនឹងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា! ។" [៦:២៣] ចុះវាយ៉ាងណាទៅ? ដោយគ្មានការសង្ស័យ... 'មនុស្សត្រូវបានបង្កើតមកក្លាយទៅជាឥតប្រយោជន៍' [ទំនុក. ១៤៣:៤] ។ មនុស្ស "បានត្រូវថយចុះទៅជាគ្មានអ្វីទាំងអស់" [ទំនុកដំកើង ៧២:២២] ។ មនុស្សគឺមិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ តើអ្នកដែលព្រះបានលើកតម្កើងមិនបានអ្វីសោះ? តើគាត់ដែលព្រះបានដាក់ចិត្តបង្កើត ដូចម្តេចបានជាគេមិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ដូច្នេះ?

"បងប្អូនអើយ សូមឱ្យយើងមានចិត្តម្តងទៀត ។ ទោះបីយើងមិនមានអ្វីនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្វីមួយរបស់យើងអាចនឹងត្រូវបានលាក់ទុកក្នុងចិត្តរបស់ព្រះ ។" ឱ "បិតានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា" [កូរិនថូសទី២ ១:៣]! ឱ បិតាដ៏សេចក្តីកំសត់អើយ! តើឯងអាចដាក់ចិត្តមកលើយើងបានយ៉ាងដូចម្តេច...' ព្រោះទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកនៅឯណា ចិត្តរបស់អ្នកក៏នៅដែរ" [៦:២១] ។ ប៉ុន្តែតើយើងជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកយ៉ាងណា បើយើងមិនមែនជាអ្វីនោះ? "ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ប្រៀបដូចជាគ្មានអ្វីទាំងអស់នៅចំពោះមុខទ្រង់ ហើយនឹងត្រូវបានចាត់ទុកដោយទ្រង់ថាមិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ ។" [៤០:១៧] ។ ដូច្នេះពិតប្រាកដណាស់ នៅចំពោះមុខទ្រង់ មិនមែននៅក្នុងទ្រង់ទេ ដូច្នេះនៅក្នុងកា

រវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនមែននៅក្នុងចេតនានៃភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់នោះទេ។ ដូច្នេះ ប្រាកដហើយ ទ្រង់ "ហៅរបស់ណាដែលមិនដូចជាអ្វីទាំងអស់" [រ៉ូម. ៤:១៧]។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនមានសោះ ព្រោះវាជារបស់ដែលមិនមានជាអ្វីសោះដែលទ្រង់បានហៅ ហើយពួកគេនៅពេលតែមួយក៏មានឡើង ដោយសារតែទ្រង់ហៅពួកគេ។ ទោះជាយ៉ាងណា បើនិយាយពីពួកគេ ពួកគេមិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ តែដោយសារទ្រង់ពួកគេក៏បានមានឡើង។ ប៉ុន្តែ ដូចជាសាវ័កបាននិយាយថា "មិនមែនមកពីការប្រព្រឹត្តរបស់គេឡើយ" គឺសេចក្តីសុចរិត "មកពីទ្រង់ដែលហៅវិញ" [រ៉ូម ៩:១១]។ បន្ទាប់មកគាត់និយាយថាការទំនាក់ទំនងរវាងការពិចារណាទាំងពីរនេះគឺអស្ចារ្យណាស់។
ប្រាកដណាស់ របស់ដែលជាប់គ្នាមិនត្រូវបានបំផ្លាញគ្នាទេ! ។"

ម្យ៉ាងទៀត សរុបសេចក្តីមក លោកបានប្រកាសយ៉ាងបើកចំហថែមទៀតនូវពាក្យទាំងនេះថា "ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យដោយឧស្សាហ៍ពិនិត្យមើលថាតើយើងជាអ្វី ក្រោមការពិចារណាទាំងពីរនេះ ឬផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យមើលពីទស្សនៈមួយថា យើងគ្មានអ្វីសោះ និងពីទស្សនៈមួយទៀត។ អស្ចារ្យប៉ុណ្ណា... ខ្ញុំជឿថា សិរីល្អរបស់យើងនឹងលេចចេញជាកម្រិតមធ្យម ប៉ុន្តែភាពល្អិតល្អន់នឹងធំជាង និងល្អជាងមុន ដើម្បីកុំឱ្យយើងលើកតម្កើងខ្លួនយើងប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ [កូរិនថូសទី២ ១០:១៧]។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើយើងគិតថា 'ប្រសិនបើទ្រង់បានធ្វើសម្រេចដើម្បីសង្គ្រោះយើង នោះយើងនឹងត្រូវបានរួចទោសភ្លាម' [បប្រៀបធៀប យេរេមា ១៧:១៤]។ នៅក្នុងនេះយើងអាចមានកម្លាំងចិត្តបាន ។

"ប៉ុន្តែការឡើងទៅកាន់ប៉មយាមដ៏ខ្ពស់មួយ ចូរយើងស្វែងរកក្រុងនៃព្រះ ចូរយើងស្វែងរកព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ ចូរយើងស្វែងរកផ្ទះរបស់ទ្រង់ ហើយឱ្យយើងស្វែងរកកូនក្រមុំរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំមិនបានបំភ្លេច... ប៉ុន្តែដោយការភ័យខ្លាច និងការគោរព... ខ្ញុំនិយាយថា ៖ "យើងខ្ញុំនិយាយថាគឺនៅក្នុងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ។ យើងបានមកគឺដោយសារតែឱ្យឱ្យតម្លៃយើង មិនមែនដោយសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់យើងទេ ។"

26. សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះនិងការលើកដំកើងព្រះ

ឥឡូវនេះ "ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់"—ដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ធ្វើជាសាក្សី—ហើយដែលនៅកន្លែងខ្លះហៅថា "ដើមចមនៃប្រាជ្ញា" [ទំនុកដំកើង ១១១:១០; សុភាសិត ១:៧] នៅកន្លែងផ្សេងទៀត "មានប្រាជ្ញា" [សុភាសិត ១៥:៣៣; យ៉ូប ២៨:២៨]—ទោះបីជាអ្នកណាម្នាក់ ដែលទាញចេញពីន័យពីរ ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មានសិទ្ធិគោរពដល់បិតា និងព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលគោរពប្រណិប័តន៍ទ្រង់បានត្រឹមត្រូវនឹងព្យាយាមបង្ហាញខ្លួនថាជាកូនប្រុសដែលស្តាប់បង្គាប់ដល់ទ្រង់ និងជាអ្នកបម្រើដែលមានកាតព្វកិច្ចត្រូវធ្វើ ។ ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈហោរា ហៅថា "ការថ្វាយកិត្តិយស" ដែលការស្តាប់បង្គាប់ដែលបានធ្វើដល់ទ្រង់ទុកជាព្រះវរបិតា ។ ទ្រង់ហៅការបម្រើដែលត្រូវធ្វើចំពោះទ្រង់ថា "សេចក្តីកោតខ្លាច" ។ គាត់និយាយថា "កូនប្រុស" គឺ "គោរពឪពុករបស់គេ អ្នកបំរើគោរពដល់ម្ចាស់របស់គាត់ ។" បើខ្ញុំជាឪពុក តើកិត្តិយសខ្ញុំនៅឯណា? បើខ្ញុំជាលោកម្ចាស់ តើការភ័យខ្លាចនៅឯណា? [ម៉ាឡាគី ១:៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់អាចបែងចែកពួកវាបាន អ្នកឃើញពីរបៀបដែលគាត់បញ្ចូលគ្នានូវពាក្យទាំងពីរ ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាការគោរពរាប់

បញ្ចូលទាំងការផ្តល់កិត្តិយស និងកោតខ្លាចផង ។ មិនឆ្ងល់ទេថាចិត្តតែមួយ ទទួលបានការទាំងពីរ! ដ្បិតអ្នកណាដែលសញ្ជឹងគិតក្នុងខ្លួនឯងថា ព្រះជាព្រះវរបិតាទ្រង់មានព្រះហឫទ័យយ៉ាងណាចំពោះយើង នោះបានធ្វើឱ្យគ្រប់គ្រាន់ ទោះជាគ្មាននរកក៏ដោយ សេចក្តីកោតខ្លាចធ្វើបាបអ្នកនោះខ្លាំងជាងសេចក្តីស្លាប់ទៅទៀត ។ ប៉ុន្តែ វាជាចំណង់នៃសាច់ឈាមរបស់យើងដែលធ្វើបាបដោយគ្មានការទប់ចិត្ត—ដើម្បីពិនិត្យមើលវាតាមគ្រប់មធ្យោបាយ យើងត្រូវតែចាប់យកគំនិតនេះថា ព្រះអម្ចាស់ ដែលយើងរស់នៅក្រោមអំណាចរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ស្អប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ។ ហើយអ្នកណាដែលរស់នៅដោយទុច្ចរិត បង្កកំហឹងប្រឆាំងនឹងខ្លួន នោះនឹងមិនរួចផុតពីការសងសឹករបស់ខ្លួនឡើយ ។

27. សេចក្តីកោតខ្លាចដូចជាកូនក្មេងនិងដោយបម្រើ

ម្យ៉ាងទៀត យ៉ូហាននិយាយថា ៖ «គ្មានការភ័យខ្លាចក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនោះបណ្តេញការភ័យខ្លាចចេញ ពីព្រោះការភ័យខ្លាចនៅជាប់នឹងការដាក់ទោស" [យ៉ូហានទី១ ៤:១៨] ។ នេះមិនប៉ះពាល់នឹងអ្វីដែលយើងបាននិយាយនោះទេ ។ ដ្បិតគាត់កំពុងនិយាយអំពីការភ័យខ្លាចដែលកើតចេញពីការមិនជឿ ខុសពីការភ័យខ្លាចរបស់អ្នកជឿ ។ មនុស្សទុច្ចរិតមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ទេ ព្រោះគេខ្លាចនឹងធ្វើអោយព្រះអង្គមិនពេញចិត្ត ប្រសិនបើគេអាចធ្វើដូច្នេះដោយភាពបានរួចទោស ។ ប៉ុន្តែដោយពួកគេដឹងថាទ្រង់មានអំណាចដើម្បីសងសឹក ពួកគេញ័ររន្ធត់ពេលឮព្រះពិរោធរបស់ទ្រង់ ហើយពួកគេភ័យខ្លាចព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងខ្លាំង ដោយពួកគេគិតថា វានឹងធ្លាក់មកលើពួកគេ ព្រោះគេរំពឹងថា វានឹងធ្លាក់មកលើក្បាលពួកគេនៅពេលណាមួយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿដូចបាននិយាយមកហើយថា ទាំងខ្លាចធ្វើបាបនឹងព្រះ

ខ្លាំងជាងការដាក់ទោស ហើយមិនភ័យខ្លាចនឹងការដាក់ទោស ដូចជាវាត្រូវដាក់មកឡើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានបង្ហាញការប្រុងប្រយ័ត្នបន្ថែមទៀតដើម្បីកុំឱ្យវាកើតឡើង ។ ដូច្នេះនិយាយពីសាវ័ក ពេលគាត់និយាយទៅកាន់អ្នកជឿថា ៖ "កុំឱ្យអ្នកណាបញ្ឆោតអ្នករាល់គ្នាឡើយ ពីព្រោះហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះមកលើពួកអ្នកមិនជឿ [អេភេសូ ៥:៦; cf. កូឡុស ៣:៦] ។ គាត់មិនគំរាមថា សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះនឹងចុះមកលើពួកគេទេ ប៉ុន្តែគាត់ព្រមានពួកគេឱ្យគិតអំពីព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលរៀបចំសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិតដោយសារអំពើទុច្ចរិតទាំងនោះ ដែលទ្រង់បានរំលឹកឡើងវិញ ក្រែងពួកគេនឹងជួបប្រទះនឹងវា ។ ប៉ុន្តែ ការគំរាមកំហែងដ៏សាមញ្ញនេះមិនអាចធ្វើអ្វីបានដល់មនុស្សអាក្រក់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលណាដែលព្រះផ្គរលាន់ជាព្រះបន្ទូលពីស្ថានសួគ៌មក ភាពរឹងចចេស និងយឺតយ៉ាវរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងនៅតែបន្តក្នុងភាពរឹងចចេសដដែល ។ ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានវាយដោយព្រហស្តរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេត្រូវបានបង្ខំ មិនថាពួកគេចង់ឬមិនចង់ភ័យខ្លាចក៏ដោយ ។ ការភ័យខ្លាចនេះ មនុស្សជាទូទៅហៅថា "ការបម្រើ" ហើយផ្ទុយពីវាថាជា ការភ័យខ្លាចដោយសេរី និងស្មគ្រចិត្តដែលផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់កូនៗវិញ ។ អ្នកផ្សេងទៀតលាយឡំនឹងការភ័យខ្លាចកម្រិតមធ្យមមួយយ៉ាងស្មុគស្មាញ ពីព្រោះអារម្មណ៍ដែលបម្រើ និងបង្ខិតបង្ខំនោះ ជួនកាលធ្វើឱ្យចិត្តមនុស្សចុះចាញ់ដែលពួកគេយល់ព្រមដោយស្មគ្រចិត្តចំពោះការកោតខ្លាចព្រះត្រឹមត្រូវ ។

28. សេចក្តីជំនឿមិនបានធានាជាមួយយើងពីភាពចម្រុងចម្រើនខាងលោកិយទេ តែធានាពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះវិញ

ឥឡូវនេះ នៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានគេនិយាយថាសេចក្តីជំនឿបានសម្លឹងមើលទៅ នោះយើងយល់ថាការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានមក ។ ដ្បិតបើសិនជាព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ នោះគ្មានអ្វីល្អណាមួយអាចខ្វះបានឡើយ កាលណាទ្រង់ធានាយើងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ នោះយើងនឹងមានសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងបរិបូរហើយ ហោរានិយាយថា ៖ "ឱទ្រង់បង្ហាញព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់មក នោះយើងនឹងបានសង្គ្រោះ ។" [ទំនុកដំកើង ៨0:៣; cf. ទំនុកដំកើង ៧៩:៤] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បទគម្ពីរកំណត់ថានេះជាផលសរុបនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ដែលទ្រង់បានលុបបំបាត់ចោលនូវសត្រូវទាំងអស់ ហើយបានទទួលយើងទៅក្នុងព្រះគុណ [អេភេសូ ២: ១៤] ។ ដោយសារនេះ ពួកគេយល់ច្បាស់ថា ពេលព្រះផ្សះផ្សានឹងយើង គ្មានគ្រោះថ្នាក់ណាអាចរារាំងអ្វីៗទាំងអស់ពីការរីកចម្រើនសម្រាប់យើងឡើយ ។

ដូច្នេះ ដោយបានចាប់យកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ សេចក្តីជំនឿមានការសន្យាអំពីជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ និងការដែលនឹងត្រូវមកដល់ [ធីម៉ូថេទី១ ៤:៨] និងការធានាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់អំពីអ្វីដែលល្អទាំងអស់ ប៉ុន្តែតាមប្រភេទដែលអាចត្រូវបានយល់ចេញពីព្រះបន្ទូល ។ ដ្បិតសេចក្តីជំនឿមិនសន្យាប្រាកដថាដោយខ្លួនឯងពីរយៈពេលយូរអង្វែង ឬកិត្តិយស ឬទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងជីវិតនេះឡើយ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យមិនឱ្យរបស់ទាំងនេះត្រូវបានកំណត់សម្រាប់យើងឡើយ ។

ប៉ុន្តែវាពេញចិត្តនឹងភាពប្រាកដប្រជានេះថា ៖ ទោះជាមានអ្វីជាច្រើនព្យាយាមរារាំងយើងដោយសារការថែរក្សាជីវិតនេះក៏ដោយ ព្រះមិនដែលបរាជ័យឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការធានាអះអាងដ៏សំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿគឺស្ថិតនៅក្នុងការរំពឹងទុកនៃជីវិតដែលនឹងមកដល់ ដែលត្រូវបានដាក់ហួសពីការសង្ស័យ ទោះបីជាព្រះ

បន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទុក្ខវេទនា និងគ្រោះមហន្តរាយ នៅលើផែនដីកំពុងរង់ចាំអ្នកដែលព្រះបានឱបក្រសោបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ទ្រង់ នោះវាមិនអាចរារាំងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ពីការក្លាយជាភាពមាន ពរពេញលេញរបស់ពួកគេបានទេ ។ ដូច្នោះហើយ នៅពេលដែលយើងនឹង បង្ហាញពីការបូកសរុបនៃពរជ័យ យើងបានរៀបរាប់អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ពី ប្រភពទឹកនេះ របស់ល្អគ្រប់បែបយ៉ាងហូរមករកយើង ។ ហើយជាទូទៅយើង អាចសង្កេតឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរដែលយើងនឹកឃើញដល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលណាដែលការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងមិនត្រឹមតែពីសេចក្តី សង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការល្អណាមួយដែលយើងអាចមានផង ។ ហេតុនេះហើយ បានជាដាវីឌច្រៀងពីសេចក្តីល្អរបស់ព្រះនោះ ដែលកាល ណាមានចិត្តក្នុងចិត្តព្រះ នោះផ្អែមជាង ហើយគួរឱ្យចង់បានជាងជីវិតទៅទៀត [ទំនុកដំកើង ៦៣:៣] ។

សរុបមក ប្រសិនបើអ្វីៗទាំងអស់ហូរមករកយើងតាមបំណងរបស់យើង ប៉ុន្តែ យើងមិនប្រាកដក្នុងចិត្តចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ ឬសេចក្តីស្អប់របស់ព្រះ នោះ សុភមង្គលរបស់យើងនឹងត្រូវបណ្តាសា ដូច្នេះហើយក៏វេទនា ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះមានពន្លឺមកលើយើងបែបជាឪពុក នោះសូម្បីតែទុក្ខលំបាក របស់យើងក៏នឹងបានរាប់ថាជាពរដែរ ។ ដ្បិតពួកគេនឹងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជា ជំនួយដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលប្រមូលការអាក្រក់ទាំងអស់ ប៉ុន្តែសិរីល្អ ដែលយើងមិនត្រូវបានញែកចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះតាមរយៈការទាំង នោះ [រ៉ូម. ៨:៣៥, cf. ខ 39] ហើយតែងតែចាប់ផ្តើមការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ ពីណាមកនូវភាពចម្រុងចម្រើនទាំងអស់ ។ ដូច

គ្នាដែរ ប្រឆាំងនឹងការភ័យខ្លាចទាំងឡាយដែលរំខានយើង ដាវីឌបានដាក់ការ ពេញចិត្តពីព្រះតែមួយថា ៖ "បើខ្ញុំដើរនៅកណ្តាលស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់ នោះ ខ្ញុំនឹងមិនខ្លាចអំពើអាក្រក់ឡើយ ត្បិតទ្រង់នៅជាមួយនឹងទូលបង្គំ" [២២:៤; ២៣:៤]។ ហើយយើងតែងតែមានអារម្មណ៍ថាចិត្តរបស់យើងរំលែរំល់ លុះត្រា តែបានស្តប់ចិត្តនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ ពួកគេស្វែងរកសេចក្តីសុខសាន្តក្នុង នោះ ហើយរក្សាទុកយ៉ាងជ្រៅក្នុងសេចក្តីដែលមានចែងក្នុងទំនុកតម្កើងថា ៖ "មានពរហើយអស់អ្នកដែលព្រះជាព្រះយេហូវ៉ា ហើយជាប្រជាជាតិដែលទ្រង់បាន ជ្រើសរើសជា មរតករបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង ៣៣:១២]

(មូលដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ ការសន្យាដោយសេរី ដែលបានប្រទានឱ្យនៅក្នុងព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ នៃព្រះគុណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ 29-32)

29. សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះពីសេចក្តីជំនួយដល់សេចក្តីជំនឿ

យើងធ្វើការសន្យាដោយសេរីរបស់ព្រះជាគ្រឹះនៃសេចក្តីជំនឿ ពីព្រោះសេចក្តី ជំនឿស្ថិតនៅលើវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ជំនឿប្រាកដថា ព្រះពិតប្រាកដក្នុងគ្រប់ ការទាំងអស់ ទោះជាទ្រង់បង្គាប់ ឬហាម មិនថាទ្រង់សន្យា ឬគំរាមក្តី។ ហើយវាក៏ទទួលបានបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដោយគោរព ប្រតិបត្តិតាមការហាម ប្រាមរបស់ទ្រង់ ស្តាប់តាមការគំរាមកំហែងរបស់ទ្រង់។ យ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីជំនឿត្រូវចាប់ផ្តើមដោយការសន្យា ស្ថិតនៅក្នុងវា ហើយបញ្ចប់នៅក្នុងវា ផង។ ដ្បិតក្នុងព្រះនោះជំនឿបានស្វែងរកជីវិត ៖ ជាជីវិតដែលមិននៅក្នុង ក្រិត្យវិន័យឬការប្រកាសអំពីការដាក់ទោសទេ គឺនៅក្នុងការសន្យានៃសេចក្តីមេត្តា ករុណា ហើយមានតែនៅក្នុងការសន្យាដោយសេរីប៉ុណ្ណោះ។ ចំពោះការសន្យា តាមលក្ខខណ្ឌដែលបញ្ជូនយើងត្រឡប់ទៅរកការងាររបស់យើងវិញមិនសន្យាដល់

ជីវិតឡើយ លុះត្រាតែយើងស្គាល់វត្តមានរបស់វានៅក្នុងខ្លួនយើងវិញ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមិនមានសេចក្តីជំនឿរបស់យើងញាប់ញ័រ ហើយរវើរវាយទេ នោះ យើងត្រូវតែសង្កត់វាជាមួយនឹងការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បាន ប្រទានដោយស្មគ្រចិត្ត និងដោយសេរីដល់យើង ដោយពិចារណាលើទុក្ខវេទនា របស់យើង ជាជាងការចោលនៅវាលរហោស្ថាន ។ ដូច្នេះ សាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ នេះចំពោះដំណឹងល្អ៖ ថាវាជាពាក្យនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម ១០:៨] ។ គាត់បាន បែងចែកដំណឹងល្អទាំងពីគោលការណ៍នៃក្រឹត្យវិន័យ និងពីការសន្យា ពីព្រោះ គ្មានអ្វីដែលអាចបង្កើតសេចក្តីជំនឿបានឡើយ លើកលែងតែស្ថានទូតដ៏សប្បុរស នោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្សះផ្សាលោកិយនេះជាមួយព្រះអង្គទ្រង់ [ប្រៀបធៀប កូរិនថូសទី២ ១៩–២០] ។ ហេតុដូច្នេះដែរ ការជាប់ទាក់ទងគ្នាជាញឹកញាប់នៃសេចក្តីជំនឿ និងដំណឹងល្អនៅក្នុងសាវ័ក នៅពេលគាត់បង្រៀនថា កិច្ចបម្រើផ្សាយនៃដំណឹងល្អត្រូវបានប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះគាត់ដើម្បីបន្ថែម "ការគោរពប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ" [រ៉ូម 1:15] ថា "វាជាឫទ្ធានុភាពនៃព្រះសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់អ្នកជឿគ្រប់រូប... ក្នុងនោះសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះបានបើកសម្តែងតាមរយៈសេចក្តីជំនឿសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ" [រ៉ូម ១:១៦-១៧] ។ ហើយកុំឆ្ងល់! ពិតហើយ ដោយសារដំណឹងល្អគឺជា "កិច្ចបម្រើនៃការផ្សះផ្សាគ្នា" [កូរិនថូសទី២ ៥:១៨] គ្មានទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំណាមួយទៀតអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ចំពោះយើង ដែលជាចំណេះដឹងដែលសេចក្តីជំនឿដែលស្វែងរក ។

ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងនិយាយថា សេចក្តីជំនឿត្រូវតែស្ថិតនៅលើការ សន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយសេរី នោះយើងមិនបដិសេធថាអ្នកជឿទទួលយក និងចាប់យកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងគ្រប់រូបភាពនោះទេ ប៉ុន្តែយើងចង្អុលបង្ហាញ

ពីការសន្យានៃសេចក្តីមេត្តាករុណាជាគោលដៅត្រឹមត្រូវនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកជឿគួរតែទទួលស្គាល់ថាព្រះជាចៅក្រម និងជាអ្នកសងសឹកអំពើអាក្រក់ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេសញ្ជឹងគិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ដោយសារទ្រង់ត្រូវបានពណ៌នាដល់ពួកគេថាត្រូវបានរាប់ថាជា "អ្នកសប្បុរស" [cf. ទំនុកដំកើង ៨៦:៥, Comm.], "និងមេត្តាករុណា" [ទំនុកដំកើង ១០៣:៨, ជំពូក ១០២:៨] "នៅឆ្ងាយពីកំហឹង និងសេចក្តីល្អជាខ្លាំង" [cf. ទំនុកដំកើង ១០៣:៨, ជំពូក ១៤៤:៩] "បង្ហូរសេចក្តីមេត្តាដល់គ្រប់ទាំងការរបស់ទ្រង់" [cf. ទំ. ១៤៥:៩] ។

30. ហេតុដែលសេចក្តីជំនឿពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើសេចក្តីសន្យានៃព្រះគុណ

ហើយខ្ញុំក៏មិនទ្រាំនឹងការព្រុសរបស់ Pighius និងឆ្កែដូចគាត់ដែរ នៅពេលដែលពួកគេវាយប្រហារការពិតបន្តឹងនេះ ហាក់ដូចជាដោយការហែកជំនឿទៅជាបំណែកៗដែលពួកគេអាចចាប់បានមួយដុំ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយថា សេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺ ដូចដែលគេហៅវាថា ជាឧបករណ៍ទូទៅនៃសេចក្តីជំនឿ មិនថាទ្រង់គំរាមកំហែង ឬរារាំងក្តីសង្ឃឹមនៃព្រះគុណនោះទេ ។ ដូច្នេះ សាវ័កសន្មត់ថាមានជំនឿថាណូអេខ្លាចការវិនាសរបស់ពិភពលោកនៅពេលដែលវាមិនទាន់មើលឃើញនៅឡើយ [ហេព្រើ ១១:៧] ។ ខ្ញុំខ្លាចការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលជិតមកដល់គឺជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿ បន្ទាប់មកការគំរាមកំហែងមិនគួរត្រូវបានដកចេញពីនិយមន័យរបស់វានោះទេ ។ នេះជាការពិត ។ ប៉ុន្តែអ្នកបង្កាច់បង្ខូចយើងបានចោទប្រកាន់យើងដោយអយុត្តិធម៌ថាមិនព្រមទទួលខុសត្រូវដូចដែលមានទេ ជំនឿនោះទាក់ទងនឹងគ្រប់ផ្នែកនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ វាគឺជាចេតនារបស់យើងក្នុងការធ្វើតែចំណុចទាំងពីរនេះប៉ុណ្ណោះ ៖ ទី

មួយ ជំនឿនោះមិនស្ថិតស្ថេរឡើយ រហូតទាល់តែមនុស្សទទួលបាននូវការសន្យា ដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយសេរី។ ទីពីរ វានឹងមិនផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះទាល់តែសោះ លុះត្រាតែវារួបរួមយើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ ចំណុចទាំងពីរគឺគួរអោយកត់សំគាល់។ យើងស្វែងរកសេចក្តីជំនឿដែលបែងចែកកូនព្រះពីមនុស្សទុច្ចរិត និងអ្នកជឿពីអ្នកមិនជឿ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជឿថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បង្គាប់ដោយយុត្តិធម៌នូវអ្វីដែលទ្រង់បង្គាប់មក ហើយពិតជាគំរាមកំហែង តើគេនឹងត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកជឿឬ? ដោយគ្មានមធ្យោបាយណា! ដូច្នេះ វាមិនអាចមានលក្ខខណ្ឌរឹងមាំនៃសេចក្តីជំនឿឡើយ លុះត្រាតែវាអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះ តើអ្វីជាគោលបំណងរបស់យើងក្នុងការពិភាក្សាអំពីជំនឿនេះ? មិនមែនថាយើងអាចយល់ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេឬ? ប៉ុន្តែតើអាចមានសេចក្តីជំនឿដែលបានការសង្គ្រោះដោយរបៀបណា លើកលែងតែវាបញ្ចូលយើងក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ដូច្នោះហើយ នៅពេលដែលយើងកំណត់វា វាមិនមានភាពមិនសាកសមនៅក្នុងយើងយើងទេ ដូច្នេះការសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើឥទ្ធិពលជាក់លាក់របស់វា ហើយជាភាពខុសគ្នាមួយ ការអនុលោមតាមថ្នាក់ដែលសម្គាល់ពិសេសដែលបំបែកអ្នកជឿពីអ្នកមិនជឿ។ សរុបមក នៅក្នុងគោលលទ្ធិនេះ មនុស្សព្យាបាទមិនមានអ្វីអាចចាប់បាន ដោយមិនមាននិយាយពីប៉ុល ក្នុងរិះគន់ដូចគ្នាជាមួយយើង ដែលហៅដំណឹងល្អថា "ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីជំនឿ" យ៉ាងត្រឹមត្រូវ [រ៉ូម ១០:៨]។

31. ភាពសំខាន់នៃព្រះបន្ទូលសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ

ដូច្នេះ យើងសន្និដ្ឋានម្តងទៀតនូវអ្វីដែលបានពន្យល់ពីមុន៖ ជំនឿនោះត្រូវការព្រះបន្ទូល ដូចជាផ្លែឈើត្រូវការឫសរស់របស់ដើមឈើដែរ។ ដូចជា ដាវីឌបាន

ធ្វើបន្ទាល់ថា គ្មានអ្នកណាអាចសង្ឃឹមលើព្រះបានឡើយ មានតែអ្នកដែលស្គាល់ព្រះនាមទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ [ទំនុក. ៩:១០]។ ប៉ុន្តែ ចំណេះដឹងនេះមិនកើតចេញពីការស្រមើស្រមៃរបស់អ្នកណាម្នាក់នោះទេ គឺទាល់តែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើបន្ទាល់ចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ នេះជាការបញ្ជាក់របស់ហោរានៅកន្លែងមួយទៀតថា ៖ "សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់" [ទំនុក. ១១៩:៤១]។ ដូចគ្នាដែរ "ទូលបង្គំសង្ឃឹមលើព្រះបន្ទូលទ្រង់ ធ្វើឱ្យទូលបង្គំមានសុវត្ថិភាព" ។ [ទំនុក. ១១៩:៤២, ៤០, ៩៤]។ នៅទីនេះ យើងត្រូវកត់សម្គាល់ពីទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងព្រះបន្ទូលជាមុនសិន បន្ទាប់មកលទ្ធផលរបស់វា គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលនេះ យើងមិនដកអំណាចរបស់ព្រះចេញពីការនោះទេ លុះត្រាតែមានជំនឿទ្រទ្រង់ខ្លួនឯង នោះវាមិនអាចផ្តល់កិត្តិយសដល់ព្រះបានឡើយ ។ ប៉ុលហាក់ដូចជាប្រើការនេះចំពោះលោកអ័ប្រាហាំជារឿងដែលគ្មានកូនធម្មតាមួយដែលថាគាត់បានជឿលើព្រះ ដែលបានសន្យាថាទ្រង់បានប្រទានពរដល់ពូជពង្សរបស់គាត់ឱ្យក្លាយជាអ្នកមានអំណាច [រ៉ូម ៤:២១]។ ដូចគ្នាដែរ គាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតអំពីខ្លួនគាត់ថា ៖ "ខ្ញុំស្គាល់ព្រះអង្គដែលខ្ញុំបានជឿ ហើយខ្ញុំប្រាកដថាទ្រង់មានកម្លាំងដើម្បីការពាររហូតដល់ថ្ងៃនោះ អ្វីដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យខ្ញុំ" [ធីម៉ូថេទី២ ១:១២]។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ពិចារណាក្នុងខ្លួនគាត់ថាតើការសង្ឃរ្យជាច្រើនទាក់ទងនឹងព្រះចេស្តានៃព្រះជាញឹកញយ នោះគាត់នឹងទទួលស្គាល់គ្រប់គ្រាន់ថាអ្នកដែលបានលើកតម្កើងវាដូចដែលសមនឹងទទួលបាននោះ មិនបានរីកចម្រើនបន្តិចក្នុងជំនឿនោះទេ ។ យើងទាំងអស់គ្នានឹងសារភាពថា ព្រះទ្រង់អាចធ្វើអ្វីៗតាមដែលទ្រង់ចង់បាន ។ ប៉ុន្តែនៅពេល

ដែលការល្បួងតិចតួចបំផុតធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ក្នុងភាពភ័យខ្លាច ហើយធ្វើឱ្យយើងស្រឡាំងកាំងដោយការភ័យខ្លាចនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាយើងដកខ្លួនចេញពីអំណាចរបស់ព្រះ ដោយចូលចិត្តការគំរាមកំហែងរបស់សាតាំងប្រឆាំងនឹងការសន្យារបស់ទ្រង់ ។ នេះហើយជាមូលហេតុដែលអេសាយ ពេលគាត់ចង់ចាប់អារម្មណ៍ពីភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីសង្គ្រោះមកលើចិត្តមនុស្ស ដូច្នេះគាត់ពិភាក្សាយ៉ាងខ្លាំងអំពីអំណាចគ្មានព្រំដែនរបស់ព្រះ [អេសាយ ៤០:២៥] ហើយជាញឹកញាប់នៅ[អេសាយ ជំពូក ៤០ - ៤៥] ។ ជារឿយៗ វាហាក់ដូចជានៅពេលដែលគាត់ចាប់ផ្តើមនិយាយទាក់ទងនឹងក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសនិងការផ្សះផ្សា គាត់ងាកទៅរកអ្វីផ្សេងទៀត ហើយក៏ត្រូវវង្វេងតាមផ្លូវដ៏វែងនិងមិនល្អឥតខ្ចោះ ។ ដោយនឹកចាំពីរបៀបដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះគ្រប់គ្រងលើផ្ទៃមេឃនិងផែនដីរួមជាមួយសណ្តាប់ធ្នាប់ទាំងមូលនៃធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែមិនមានអ្វីនៅទីនេះដែលមិនបម្រើកាលៈទេសៈបច្ចុប្បន្ននេះទេ ។ លុះត្រាតែព្រះចេស្តានៃព្រះដែលទ្រង់អាចធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ នៅចំពោះមុខនឹងភ្នែករបស់យើង ត្រចៀករបស់យើងនឹងស្តើរតែទទួលព្រះបន្ទូល ឬមិនគោរពវាតាមតម្លៃពិតរបស់វា ។

លើសពីនេះ ឥទ្ធិពលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រកាសនៅទីនេះ ចាប់តាំងពីការគោរពថ្វាយបង្គំ ដូចដែលបានបង្ហាញខ្លួននៅកន្លែងផ្សេង — តែងតែសម្របតាមអំណាចរបស់ព្រះក្នុងការប្រើប្រាស់ និងតម្រូវការ ។ ហើយជាពិសេសកំណត់នៅចំពោះមុខខ្លួនឯងនូវកិច្ចការរបស់ព្រះដែលទ្រង់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថាទ្រង់គឺជាព្រះវរបិតា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការលើកឡើងជាញឹកញាប់បំផុតនៃការប្រោសលោះនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលអាចរៀនថា ព្រះដែលធ្លាប់ជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គឺក៏ជាអ្នកការពារដ៏អស់កល្បរបស់វាផង ។ តាមគំរូរបស់

គាត់ ដាវីឌក៏រំឭកយើងថាអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះដែលព្រះប្រទានឱ្យបុគ្គលម្នាក់ៗបម្រើដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿលើទ្រង់សម្រាប់អនាគត ។ ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលវាហាក់បីដូចជាទ្រង់បានបោះបង់យើងចោល យើងត្រូវតែលាតត្រដាងគំនិតរបស់យើងឱ្យកាន់តែឆ្ងាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ពីអតីតកាលរបស់ទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យយើងរស់ឡើងវិញ ដូចមានចែងនៅក្នុងទំនុកតម្កើងមួយទៀតថា ៖ "ទូលបង្គំចងចាំពីអតីតកាល ទូលបង្គំបានសញ្ជឹងគិតលើគ្រប់កិច្ចការរបស់ទ្រង់ ..." [ទំនុកដំកើង ១៤៣:៥; ១៤២:៥] ។ ដូចគ្នាដែរ "ខ្ញុំនឹងចងចាំកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ... និងការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់តាំងពីដើមដំបូងមក ។" [ទំនុក. ៧៧:១១] ។

ប៉ុន្តែដោយសារអ្វីក៏ដោយដែលយើងគិតអំពីកម្លាំង និងកិច្ចការរបស់ព្រះកំពុងបាត់ភ្លាមៗដោយគ្មានព្រះបន្ទូល នោះយើងប្រកាសដោយហេតុផលល្អថាគ្មានសេចក្តីជំនឿទាល់តែព្រះបំភ្លឺវាដោយទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។

នៅទីនេះ វាអាចនឹងលើកជាសំណួរថា តើយើងគួរគិតយ៉ាងណាចំពោះសារ៉ា និងរេបិកា? អ្នកទាំងពីរហាក់ដូចជាត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយសេចក្តីជំនឿដ៏ខ្នះខ្នែង ហើយបានហួសពីដែនកំណត់នៃព្រះបន្ទូល ។ សារ៉ាប្រាថ្នាចង់បានពូជពង្សដែលបានសន្យាយ៉ាងងប់ងល់ បានប្រគល់អ្នកបំរើរបស់នាងដល់ស្វាមី [លោកុ. ១៦:២, ៥] ។ យើងមិនត្រូវបដិសេធថានាងបានធ្វើបាបតាមរបៀបជាច្រើនឡើយ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ខ្ញុំកំពុងដោះស្រាយជាមួយនឹងភាពបរាជ័យរបស់នាងនៅពេលដែលបានអនុវត្តដោយការខ្នះខ្នែង ដើម្បីបង្ខាំងខ្លួននាងនៅក្នុងដែនកំណត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែវាប្រាកដណាស់ថាបំណងប្រាថ្នានោះបានកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ ។ រេបិកា ដែលធានាដោយពាក្យសម្តីរបស់ទេវតានៃ

ជម្រើសរបស់យ៉ាកុប កូនប្រុសរបស់នាង ទទួលបានពរជ័យរបស់គេដោយឧបាយកលដ៏អាក្រក់ [លោកុ. ២៧:៩]៖ នាងបោកបញ្ឆោតប្តីរបស់នាង ដែលគាត់ជាសាក្សី និងជាអ្នកបម្រើនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ។ នាងបានបង្ខំកូនប្រុសរបស់នាងឱ្យកុហក។ នាងបង្ខូចសេចក្តីពិតរបស់ព្រះដោយល្បិចបោកបញ្ឆោតផ្សេងៗ។ និយាយឱ្យខ្លី ក្នុងការមើលងាយការសន្យារបស់ទ្រង់ នាងបំផ្លាញវាឱ្យខ្លាំងតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន [លោកុ. ២៧]។

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទង្វើនេះ ថ្វីត្បិតតែបរាជ័យ និងសមនឹងទទួលការស្តីបន្ទោសក៏ដោយ ក៏មិនមែនថាគ្មានជំនឿដែរ។ ព្រោះវាចាំបាច់ដែលនាងជំនះឧបសគ្គតូចតាចជាច្រើន ដែលនាងអាចព្យាយាមយ៉ាងមុតមាំបន្ទាប់ពីអ្វីមួយដែលមិនផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមនៃផលប្រយោជន៍នៅលើផែនដី ហើយកំពុងជួបនឹងបញ្ហា និងគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំសម្បើម។ ដូចគ្នាដែរ យើងមិនចាត់ទុកលោកបុព្វបុរសអ៊ីសាក ថាគ្មានជំនឿទាំងស្រុងនោះទេ ដោយហេតុផលថា ដោយបានដាស់តឿនដោយព្រះបន្ទូលដដែល ទាក់ទងនឹងកិត្តិយសដែលបានផ្ទេរទៅកូនប្រុសពៅរបស់គាត់ គាត់នៅតែមិនឈប់មានទំនោរទៅរកកូនប្រុសច្បងរបស់គាត់ អេសាវឡើយ។ ឧទាហរណ៍ទាំងនេះច្បាស់ជាបង្រៀនថា កំហុសច្រើនតែត្រូវបានផ្សំជាមួយសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលនៅពេលដែលវាជាសេចក្តីជំនឿពិត វាតែងតែមានចំណុចកំពូល។ ដោយសារកំហុសពិសេសរបស់ រេបេកាមិនបានធ្វើឱ្យបាត់បង់ឥទ្ធិពលនៃព្រះពរឡើយ ដូច្នេះវាមិនបានធ្វើឱ្យបាត់បង់ជំនឿរបស់នាង ដែលជាទូទៅបានគ្រប់គ្រងនៅក្នុងគំនិតរបស់នាង ហើយជាការចាប់ផ្តើម និងជាមូលហេតុនៃសកម្មភាពនោះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រេបេកា បានក្បត់នៅក្នុងរបៀបដែលរអិលជ្រុលគឺជាការផ្លាស់ប្តូរនៃចិត្តមនុស្សភ្លាមៗនៅពេលដែលវាបន្ទរ

បន្ថយការគ្រប់គ្រងរបស់វាក្នុងកម្រិតតិចតួចបំផុត ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាភាពខុសឆ្គង និងភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្សធ្វើឱ្យបាត់ជំនឿក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនពន្លត់វាដែរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេព្រមានយើងពីរបៀបដែលយើងត្រូវរង់ចាំ ដោយយកចិត្តទុកដាក់នូវសំឡេងរបស់ព្រះ ។ ហើយនៅពេលដំណាលគ្នានោះ ពួកគេបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលយើងបានបង្រៀន ៖ ជំនឿនោះនឹងត្រូវរលាយបាត់ លើកលែងតែនៅពេលដែលវាត្រូវបានគាំទ្រដោយព្រះបន្ទូល ។ គំនិតរបស់សារ៉ា និងអ៊ីសាក និងរេបិកានឹងរលាយបាត់នៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរដ៏ឃោរឃៅរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេមិនត្រូវបានគេរក្សាទុកនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់នៃឃ្មុំសម្ងាត់របស់ព្រះនោះទេ ។

32. សេចក្តីសន្យានៃជំនឿត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ជាថ្មីម្តងទៀត វាមិនមែនដោយគ្មានមូលហេតុដែលយើងរួមបញ្ចូលការសន្យាទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទេ ចាប់តាំងពីសាវ័ករួមបញ្ចូលដំណឹងល្អទាំងមូលថាជាការស្គាល់ទ្រង់ [រ៉ូម ១:១៧] ។ ហើយកន្លែងផ្សេងទៀតបង្រៀនថា "ទោះបីជាមានសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាច្រើនក៏ដោយ ពួកគេរកឃើញយល់ស្រប និងអាម៉ែនក្នុងទ្រង់" [កូរិនថូសទី២ ១:២០] ។ ហេតុផលសម្រាប់ការពិតនេះគឺនៅនឹងដៃ ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់សន្យាអ្វីក៏ដោយ ព្រះអង្គនឹងធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ដោយហេតុនេះ ដើម្បីកុំឱ្យមានការសន្យាអំពីព្រះអង្គដែលមិនមែនជាទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គឡើយ ។ វាមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នាទេដែលថា ខណៈពេលដែលមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានទទួលយកនូវអត្ថប្រយោជន៍ដ៏ធំ ម្តងហើយម្តងទៀតនៃអំណោយទានរបស់ព្រះ ពួកគេនាំមកនូវការកាត់ទោសកាន់តែធ្ងន់មកលើខ្លួនឯង ។ ដ្បិតគេមិនគិត ឬទទួលស្គាល់ថា

ប្រយោជន៍ទាំងនេះមកដល់គេពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬបើគេទទួលស្គាល់មែន នោះគេមិនគិតពីសេចក្តីល្អរបស់ខ្លួនឡើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនអាចត្រូវបានគេដឹងអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់លើសពីសត្វព្រៃអាចធ្វើបាន ដែលតាមលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេ ទទួលបានផលផ្លែនៃសេរីភាពរបស់ព្រះដូចគ្នា ប៉ុន្តែមិនអាចយល់បានឡើយ។ គ្មានអ្វីរារាំងពួកគេឡើយ ដោយទម្លាប់បដិសេធការសន្យាដែលមានបំណងសម្រាប់ពួកគេ ពីការនាំមកនូវការសងសឹកកាន់តែខ្លាំងមកលើខ្លួនគេ។ ត្បិតតែប្រសិទ្ធភាពនៃការសន្យាលេចឡើងនៅពេលដែលពួកគេបានជំរុញឱ្យមានជំនឿមកលើយើងក៏ដោយ ក៏កម្លាំង និងលក្ខណៈពិសេសនៃការសន្យាមិនដែលត្រូវបានរលត់ទៅដោយភាពមិនស្មោះត្រង់ និងការរមិលគុណរបស់យើងឡើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារព្រះអម្ចាស់តាមការសន្យារបស់ទ្រង់ ទ្រង់អញ្ជើញមនុស្សឱ្យមិនត្រឹមតែទទួលផលនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ដោយការគិតអំពីពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ទ្រង់ក៏ប្រកាសអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សផងដែរ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែត្រឡប់ទៅរកចំណុចដែលថា៖ ថារាល់ការសន្យាទាំងអស់សុទ្ធតែជាទីបន្ទាល់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះយើង។

ប៉ុន្តែ វាជារឿងដែលមិនអាចប្រកែកបានដែលគ្មានអ្នកណាត្រូវបានព្រះស្រឡាញ់ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ៖ "នេះហើយជាបុត្រដ៏ជាទីស្រឡាញ់" [ម៉ាថាយ ៣:១៧; ១៧:៥] ដែលទ្រង់គង់នៅ ហើយសម្រាកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា។ ហើយចេញពីទ្រង់ វាក៏ចាក់មកលើយើង ដូចប៉ុលបានបង្រៀនថា៖ " យើងទទួលបានព្រះគុណដោយអ្នកជាទីស្រឡាញ់" [អេភេសូ ១:៦]។ ដូច្នេះ វាត្រូវតែទទួលបាន និងទៅដល់យើង នៅពេលដែលទ្រង់ផ្ទាល់បានទូលអង្វរ។

ដូច្នេះ សារ៉ាក្នុងបទគម្ពីរមួយហៅទ្រង់ថា "សេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង" [អេភេសូ ២:១៤] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប៉ុលបានរាប់ទ្រង់ថាជាចំណងដែលព្រះអាចនឹងត្រូវបានរកឃើញដល់យើងក្នុងភាពស្មោះត្រង់ជាឪពុក [រ៉ូម ៨:៣] ។ នេះជាការដែលយើងគួរបើកភ្នែកមើលទ្រង់ឱ្យបានញឹកញាប់តាមការសន្យាណាដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង ។ ហើយប៉ុលបង្រៀនយើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ការសន្យារបស់ព្រះទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ជាក់ និងសម្រេចក្នុងទ្រង់ [រ៉ូម ១៥:៨] ។

ករណីខ្លះមិនយល់ស្របនឹងរឿងនេះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលលោកណាម៉ាន់ជាជនជាតិស៊ីរីបានសួរហោរាអំពីរបៀបថ្វាយបង្គំព្រះ នោះវាមិនទំនងថាគាត់ត្រូវបានណែនាំអំពីអ្នកផ្សះផ្សានោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សេចក្តីអាណិតអាសូររបស់ទ្រង់ត្រូវបានសរសើរ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៥:១-១៤; លូកា ៤:២៧] ។ កូនេលាស ជាសាសន៍ដទៃ និងជាជនជាតិរ៉ូម៉ាំង ស្ទើរតែមិនអាចយល់បាននូវអ្វីដែលបានស្គាល់ដោយលាក់កំបាំងចំពោះជនជាតិយូដា ហើយមិនមែនចំពោះពួកគេទាំងអស់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែការធ្វើទាន និងការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ [កិច្ចការ ១០:៣១] ។ ហើយការបូជារបស់ណាម៉ាន់ត្រូវបានយល់ស្របដោយការឆ្លើយតបរបស់ហោរា [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៥:១៧-១៩] ។ ទាំងនោះមិនអាចកើតឡើងបានឡើយ លើកលែងតែដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ហេតុផលដូចគ្នានេះបានប្រើចំពោះឥស្សរជនដែលភីលីពបាននាំមក៖ លុះត្រាតែគាត់បានទទួលអំណោយទានខាងសេចក្តីជំនឿខ្លះ នោះគាត់នឹងមិនត្រូវនឿយហត់និងចំណាយនៃការធ្វើដំណើរដ៏លំបាកដើម្បីមកថ្វាយបង្គំទេ [កិច្ចការ 8:27] ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញថា នៅពេលដែលភីលីពសួរ គាត់បានបង្ហាញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ចំពោះអ្នកផ្សះផ្សា [កិច្ចការ 8:31] ។ ហើយខ្ញុំថែមទាំងសារភាពថា

សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេគឺនៅក្នុងផ្នែកខ្លះដោយមិនច្បាស់លាស់ មិនត្រឹមតែគោរពចំពោះបុគ្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយការគោរពចំពោះអំណាច និងតំណែងដែលបានដាក់មកលើទ្រង់ដោយព្រះវរបិតាផងដែរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ប្រាកដណាស់ថាពួកគេត្រូវបានណែនាំតាមគោលការណ៍ដូចជាអាចផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវរសជាតិខ្លះនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះមិនគួរមើលទៅចម្លែកទេ ត្បិតមហាតលិកមិនប្រញាប់ទៅក្រុងយេរូសាឡិមពីតំបន់ឆ្ងាយដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះដែលមិនស្គាល់ ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ កូនេលាស ដែលធ្លាប់បានទទួលយកសាសនាយូដា មិនបានចំណាយពេលច្រើនទេ ដោយមិនបានស្គាល់ពីមូលដ្ឋាននៃគោលលទ្ធិពិត ។ តាមដែលណាម៉ាន់មានការព្រួយបារម្ភ វាពិតជាមិនទំនងទាល់តែសោះ នៅពេលដែលអេលីសេបានណែនាំគាត់អំពីរឿងតូចតាច ឱ្យនៅស្ងៀមនៅលើចំណុចសំខាន់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាការដឹងអំពីព្រះគ្រីស្ទមានភាពស្រពិចស្រពិលក្នុងចំនោមពួកគេក៏ដោយ វាពិតជាមិនអាចនឹកស្មានដល់ថាមិនមានទាល់តែសោះ ។ ដោយសារតែពួកគេបានអនុវត្តយញ្ញបូជាតាមក្រិត្យវិន័យ ដែលចុងបញ្ចប់របស់ពួកគេ - ពោលគឺព្រះគ្រីស្ទ - គួរតែត្រូវបានសម្គាល់ពីយញ្ញបូជាខុសឆ្គងរបស់សាសន៍ដទៃ ។

(សេចក្តីជំនឿបើកបង្ហាញក្នុងចិត្តយើងដោយព្រះវិញ្ញាណ ៣៣-៣៧)

33. ព្រះបន្ទូលក្លាយជាមានប្រសិទ្ធិភាពសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ហើយភ័ស្តុតាងទទេនិងពីខាងក្រៅនេះនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គួរតែគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបង្កើតសេចក្តីជំនឿ មិនមែនភាពងងឹតងងុលរបស់យើង និងរារាំងវាទេ ។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងមានទំនោរទៅរកភាពឥតប្រយោជន៍ ដែលវាមិនអាចតោង

ជាប់នឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះបានឡើយ ។ ហើយវាមានភាពស្រពិចស្រពិល ដែលវាតែងតែខ្វាក់ភ្នែកចំពោះពន្លឺនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ។ ដូច្នោះហើយ បើគ្មានការបំភ្លឺពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ នោះព្រះបន្ទូលមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ។ ពីនេះផងដែរ វាច្បាស់ណាស់ថាជំនឿគឺខ្ពស់ជាងចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស ។ ហើយវានឹងមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គំនិតដើម្បីបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះទេ លុះត្រាតែចិត្តត្រូវបានពង្រឹង និងគាំទ្រដោយព្រះវិញ្ញាណដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងរឿងនេះ អ្នកសិក្សាបានវង្វេងទាំងស្រុង ដែលក្នុងគិតអំពីសេចក្តីជំនឿដោយកំណត់វាដូចទៅនឹងការយល់ព្រមសាមញ្ញដែលកើតចេញពីចំណេះដឹង ហើយទុកចោលនូវទំនុកចិត្ត និងការធានាអះអាងនៃចិត្ត ។ តាមវិធីទាំងពីរយ៉ាង ហេតុដូច្នេះហើយ សេចក្តីជំនឿគឺជាអំណោយទានតែមួយរបស់ព្រះ ទាំងនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានជម្រះ ដើម្បីអាចភ្លក់រសជាតិនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ហើយនៅក្នុងចិត្តរបស់គេត្រូវបានតាំងនៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណមិនត្រឹមតែជាអ្នកផ្តើមនៃសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្កើនវាមួយកម្រិតរហូតដល់ទ្រង់នាំយើងទៅនគរស្ថានសួគ៌ ប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា "ចូរឱ្យម្នាក់ៗការពារសេចក្តីពិតដ៏វិសេស ... ដែលបានប្រគល់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលសណ្ឋិតក្នុងយើង ។" [ធីម៉ូថេទី២ ១:១៤] ។ យើងមិនអាចពន្យល់ពីរបៀបដែលប៉ុលបង្រៀនថា ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានប្រទានមកដោយការឮអំពីសេចក្តីជំនឿ [កាឡាទី ៣:២] ។ ប្រសិនបើមានអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណតែមួយ នោះវាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះរបស់ប៉ុលក្នុងការហៅព្រះវិញ្ញាណថាជា "ឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីជំនឿ" ក្នុងកាលដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធ និងជាបុព្វហេតុរបស់ជំនឿផងនោះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់ប្រកាសអំពីអំណោយដែលព្រះបានស្នាងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់

ហើយនាំវាឱ្យល្អឥតខ្ចោះដោយការរីកចម្រើននៃសេចក្តីជំនឿ នោះវាមិនគួរឱ្យ
ឆ្ងល់ទេប្រសិនបើទ្រង់ប្រាប់ពីសេចក្តីជំនឿ ដែលរៀបចំយើងឱ្យទទួលពួកគេ ។
នេះពិតជាត្រូវបានចាត់ទុកថាជារឿងចម្លែកបំផុត ៖ នៅពេលដែលគេនិយាយថា
គ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចជឿលើព្រះគ្រីស្ទបានទេ លុះត្រាតែមានសេចក្តីជំនឿដល់
ទ្រង់ ទើបអាចជឿលើព្រះគ្រីស្ទបាន [យ៉ូហាន 6:65] ។ ប៉ុន្តែ នេះមួយផ្នែក
ដោយសារតែមនុស្សមិនបានពិចារណាថាតើប្រាជ្ញានៅស្ថានសួគ៌មានភាពសម្ងាត់
និងខ្ពង់ខ្ពស់ប៉ុណ្ណា ឬក៏មនុស្សល្ងង់ខ្លាំងប៉ុណ្ណាក្នុងការយល់ឃើញនូវអាថ៌កំបាំង
របស់ព្រះ ។ មួយផ្នែកដោយសារពួកគេមិនបានគិតពីភាពរឹងប៉ឹង និងខ្ជាប់ខ្ជួន
នៃចិត្ត ដែលជាផ្នែកសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿ ។

34. មានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលនាំយើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ

ក៏ប៉ុន្តែ បើដូចដែលប៉ុលបានអធិប្បាយនោះ គ្មានអ្នកណា "លើកលែងតែ
វិញ្ញាណនៃមនុស្សដែលនៅក្នុងខ្លួននោះទេ" [កូរិនថូសទី១ ២:១១] ធ្វើបន្ទាល់អំពី
ឆន្ទៈរបស់មនុស្ស តើអ្នកណានឹងប្រាកដពីបំណងរបស់ព្រះ? ហើយប្រសិនបើ
សេចក្តីពិតនៃព្រះមិនគួរឱ្យទុកចិត្តក្នុងចំណោមពួកយើងផងដែរនៅក្នុងរឿងទាំង
នោះដែលយើងមើលដោយភ្នែករបស់យើងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ធ្វើដូចម្តេចវានឹង
អាចរឹងមាំ និង ខ្ជាប់ខ្ជួន នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់សន្យានូវរឿងបែបនេះដែល
ភ្នែកមើលមិនឃើញ ឬការយល់ដឹងមិនអាចចាប់បាន [ប្រៀបធៀប កូរិនថូសទី
១ ២:៩]? ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ការយល់ឃើញរបស់មនុស្សមានច្រើនលើសលប់
ហើយបរាជ័យយ៉ាងខ្លាំង ដែលកម្រិតដំបូងនៃការរីកចម្រើននៅក្នុងសាលារបស់
ព្រះអម្ចាស់គឺត្រូវលះបង់វាចោល ។ ព្រោះដូចជាស្បែបាំងមកលើយើង វារារាំង
យើងពីការទទួលបាននូវអាថ៌កំបាំងនៃព្រះ "បានលាតត្រដាងដល់ទារកតែម្នាក់

ឯង" [ម៉ាថ. ១១:២៥; លូកា ១០:២១]។ "ត្បិតសាច់និងឈាមមិនបានបង្ហាញពីការនេះទេ" [ម៉ាថ. ១៦:១៧] "តែមនុស្សខាងលោកិយមិនយល់ឃើញនូវអ្វីដែលមកពីព្រះវិញ្ញាណឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការបង្រៀនរបស់ព្រះគឺជា "ភាពល្ងីល្ងើចំពោះគេវិញ ... ដោយសារវាត្រូវតែយល់តាមខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ" [កូរិនថូសទី១ ២:១៤]។ ដូច្នេះ ការគាំទ្រពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាការចាំបាច់ឬជាជាង អំណាចរបស់ទ្រង់តែមួយគត់លូតលាស់នៅទីនេះ ។ «គ្មានអ្នកណាដែលស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះ ឬជាទីប្រឹក្សារបស់ខ្លួនឡើយ។" [រ៉ូម ១១:៣៤]។ ប៉ុន្តែ "ព្រះវិញ្ញាណស្វែងយល់គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ សូម្បីតែជម្រៅនៃព្រះ។" [កូរិនថូសទី១ ២:១៦]។ គាត់និយាយថា៖ "គ្មានអ្នកណាអាចមកឯខ្ញុំបានទេ លុះត្រាតែព្រះវរបិតាដែលបានចាត់ខ្ញុំឱ្យមកទាញគាត់មក។" [យ៉ូហាន ៦:៤៤]។ "អស់អ្នកណាដែលបានឮពីព្រះវរបិតា ហើយបានរៀន នោះមក។" [យ៉ូហាន ៦:៤៥]។ គ្មានអ្នកណាធ្លាប់បានឃើញព្រះវរបិតាទេ គឺមានតែអ្នកដែលព្រះចាត់ឱ្យមកប៉ុណ្ណោះ [យ៉ូហាន ១:១៨ និង ៥:៣៧]។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចមករកព្រះគ្រីស្ទបានទេ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានទាញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងត្រូវបានទាញ នោះយើងត្រូវបានគេលើកឡើងក្នុងគំនិត និងចិត្តលើសពីការយល់ដឹងរបស់យើង។ សម្រាប់ព្រលឹងដែលបំភ្លឺដោយទ្រង់ ទទួលយកនូវភាពបិនប្រសប់ថ្មីមួយ ដូចជាការសញ្ជឹងគិតអំពីអាថ៌កំបាំងនៃស្ថានសួគ៌ដែលភាពអស្ចារ្យដែលបានធ្វើឱ្យងងឹតភ្នែកពីមុនមក? ហើយការយល់ដឹងរបស់មនុស្សដូច្នេះត្រូវបានបំភ្លឺដោយពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទីបំផុតពិតជាចាប់ផ្តើមភ្លក់របស់ទាំងនោះដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់នគររបស់ព្រះ ដោយពីមុនធ្លាប់ល្ងីល្ងើ និងមិនល្អក្នុងការភ្លក់វា។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងការបក

ស្រាយយ៉ាងច្បាស់នូវអាថ៌កំបាំងនៃព្រះរាជរបស់ទ្រង់ដល់សិស្សពីរនាក់ [លូកា 24:27] នៅតែមិនអាចទៅរួច រហូតដល់ "ទ្រង់បើកគំនិតរបស់ពួកគេដើម្បីយល់បទគម្ពីរ" [លូកា 24:45] ។ ទោះបីជាពួកសាវ័កត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាងដូច្នេះដោយផ្ទាល់ព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតត្រូវតែត្រូវបានបញ្ជូនមកដើម្បីចាក់ចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេនូវគោលលទ្ធិដូចគ្នាដែលពួកគេបានយល់ដោយត្រចៀករបស់ពួកគេ [យ៉ូហាន 16:13] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបដូចជាព្រះអាទិត្យ ចាំងមកលើអ្នកទាំងអស់នោះដែលវាត្រូវបានប្រកាស ប៉ុន្តែមិនមានឥទ្ធិពលអ្វីសោះក្នុងចំណោមមនុស្សខ្វាក់ ។ ឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នាបានងងឹតភ្នែកពីធម្មជាតិនៅក្នុងទស្សនៈនេះ ។ ដូច្នោះហើយ វាមិនអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់យើងបានឡើយ លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណ ដែលជាគ្រូខាងក្នុង តាមរយៈការបំភ្លឺរបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យវាចូលបាន ។

35. គ្មានព្រះវិញ្ញាណមនុស្សមិនអាចមានជំនឿឡើយ

នៅកន្លែងមួយទៀត នៅពេលដែលយើងត្រូវពិភាក្សាអំពីភាពពុករលួយនៃធម្មជាតិ យើងបានបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលមនុស្សដែលមិនសមនឹងជឿយ៉ាងដូចម្តេច ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំនឹងមិនធ្វើឱ្យអ្នកអានធុញទ្រាន់នឹងការនិយាយដដែលៗនោះទេ ។ សូមឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការដែលប៉ុលហៅសេចក្តីជំនឿថ្នាល់ ដែលព្រះវិញ្ញាណប្រទានឱ្យយើង តែដែលយើងមិនមានពីធម្មជាតិនោះគឺ "ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីជំនឿ" [កូរិនថូសទី២ ៤:១៣] ។ ដូច្នេះ គាត់អធិស្ឋាននៅក្រុងថែស្សាឡូនីចថា "ព្រះ ... អាចសម្រេចដោយអំណាចនៃបំណងព្រះហឫទ័យដ៏ល្អរបស់ទ្រង់ ... និងកិច្ចការនៃសេចក្តីជំនឿ" [ថែស្សាឡូនិចទី២ ១:១១] ។ នៅទីនេះប៉ូលហៅជំនឿថា "កិច្ចការរបស់ព្រះ" ហើយ

ជំនួសឱ្យការសម្គាល់វាដោយគុណនាមមួយយ៉ាងត្រឹមត្រូវហៅវាថា "ព្រះហឫទ័យល្អ" ។ ដូច្នេះ គាត់បដិសេធថាមនុស្សខ្លួនឯងជាអ្នកផ្តើមជំនឿ ហើយមិនទាន់ពេញចិត្តនឹងរឿងនេះ គាត់ក៏បន្ថែមថាវាជាការបង្ហាញពីអំណាចចេស្តារបស់ព្រះ ។ ក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូរិនថូស គាត់បានចែងថា សេចក្តីជំនឿមិនអាស្រ័យលើប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណ [កូរិនថូសទី១ ២:៤-៥] ។ ទ្រង់គឺមានបន្ទូល ដែលជាអព្ភូតហេតុពីខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សទុច្ចរិត ដែលខ្វាក់ភ្នែក មិនអាចមើលឃើញការទាំងនេះ ទ្រង់ក៏រួមបញ្ចូលគ្រាខាងក្នុងដែលគាត់បានលើកឡើងនៅកន្លែងផ្សេងទៀត [អេភេសូ ១:១៣; ៤:៣0] ។ ហើយព្រះ ដើម្បីបង្ហាញនូវសេរីភាពនៃចេស្តារបស់ទ្រង់កាន់តែពេញលេញនៅក្នុងអំណោយដ៏ពេញដោយសិរីល្អបែបនេះ ទ្រង់មិនប្រទានវាដោយមិនបានរើសអើងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយឯកសិទ្ធិ៍តែមួយបានផ្តល់វាដល់អ្នកដែលទ្រង់ចង់ឱ្យវិញ ។ យើងបានលើកឡើងពីទីបន្ទាល់ខាងលើអំពីរឿងនេះរួចហើយ ។ អូហ្គើស្ទីន ជាអ្នកបកប្រែដ៏ស្មោះត្រង់នៃការទាំងនោះបានលាន់មាត់ថា ៖ "ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង ដើម្បីបង្រៀនយើងថាជំនឿជាអំណោយមួយ ហើយមិនមែនមកពីបុណ្យទេ គាត់បាននិយាយថា ៖ "គ្មានអ្នកណាមកឯខ្ញុំឡើយ លើកលែងតែព្រះវរបិតាខ្ញុំ ... ទាញគេមកប៉ុណ្ណោះ" [យ៉ូហាន ៦:៤៤] ហើយ '... វាត្រូវបានប្រទានមកដោយព្រះវរបិតាខ្ញុំ' [យ៉ូហាន 6:65] ។ ចម្លែកណាស់ដែលពីរនាក់ឮថា ៖ ម្នាក់មើលងាយ ម្នាក់ទៀតក្រោកឡើង! ចូរឱ្យអ្នកណាដែលមើលងាយនោះបន្ទាបខ្លួនឯង ។ ចូរឱ្យអ្នកដែលក្រោកឡើងកុំអួតខ្លួនឯងឡើយ ។" ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត គាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖ "ហេតុអ្វីបានជាឱ្យទៅម្នាក់ ហើយមិនឱ្យទៅអ្នកផ្សេងទៀតអីចឹង

? ខ្ញុំមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការនិយាយថា ៖ 'នេះគឺជាជម្រៅនៃឈើឆ្កាង ។ ចេញពីជម្រៅមួយ ឬពីជម្រៅមួយទៀតដែលជាការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ដែលយើងមិនអាចយល់បាន ... ក៏ចេញមកនូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន ។ ...ខ្ញុំអាចមើលឃើញអ្វីដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន ។ ខ្ញុំមិនឃើញថាពេលណាដែលខ្ញុំអាចធ្វើវាបានទេ លើកលែងតែខ្ញុំឃើញឆ្ងាយជាងនេះថា ៖ នោះគឺមកពីព្រះ ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាការមួយនេះ ហើយមិនមែនការនោះទៅវិញ? នេះមានន័យច្រើនចំពោះខ្ញុំ ។ វាគឺជាទីជ្រៅបំផុតនៃឈើឆ្កាង ។ ខ្ញុំអាចឧទានដោយឆ្ងល់ថា ខ្ញុំមិនអាចបង្ហាញវាតាមរយៈវិវាទបានទេ ។ សរុបមក ៖ ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់បំភ្លឺយើងឱ្យជឿដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ទ្រង់ក៏បញ្ចូលយើងទៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងរួមចំណែកនៃគ្រប់ទាំងការឈឺទាំងអស់ ។

36. សេចក្តីជំនឿជាបញ្ហានៃចិត្ត

ឥឡូវនេះវានៅតែចាក់ចូលទៅក្នុងចិត្តផ្ទាល់ នូវអ្វីដែលចិត្តបានស្រូបយក ។ ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនត្រូវបានទទួលដោយសេចក្តីជំនឿទេ ប្រសិនបើវាហោះឡើងនៅក្នុងខួរក្បាលកំពូល ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាចាក់ឫសនៅក្នុងជម្រៅចិត្ត នោះវាអាចជាការការពារដ៏វិសេសវិសាលក្នុងការទប់ទល់ និងបណ្តេញចេញពីឧបាយកលនៃការល្បួងទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាការពិតដែលថាការយល់ដឹងពិតប្រាកដនៃចិត្តគឺជាការបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ នោះនៅក្នុងការបញ្ចាក់អះអាងនៃចិត្តពីអំណាចរបស់ទ្រង់នោះ គឺកាន់តែបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដល់កម្រិតដែលការមិនទុកចិត្តរបស់ចិត្តគឺធំជាងភាពងងឹតនៃគំនិត ។ ចិត្តដែលត្រូវបានធានាគឺពិបាកជាងចិត្តដែលត្រូវបានផ្តល់ដោយគំនិត ។ ព្រះវិញ្ញាណដើរតួជា

ត្រាចំណាំ ដែលផ្សាភ្ជាប់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង ការសន្យាយ៉ាងមុតមាំនូវភាពប្រាកដប្រជានៃគំនិតរបស់យើងពីមុនមកទាំងប៉ុន្មាននោះ ។ ហើយជំនួសកន្លែងនៃការធានាដើម្បីបញ្ជាក់ដល់ពួកគេ និងបង្កើតពួកគេ ។ បន្ទាប់ពី "អ្នកបានជឿ" (សារកប្រកាស) "អ្នកត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការសន្យា ដែលជាអ្នកធានាអះអាងនៃមរតករបស់យើង" [អេភេសូ ១:១៣-១៤] ។ តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលប៉ុលបង្រៀនថា ចិត្តនៃអ្នកជឿត្រូវបានបោះត្រាចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណឬទេ? ដោយហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលហៅទ្រង់ថា "ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីសន្យា" ដោយសារទ្រង់បង្កើតដំណឹងល្អនៅក្នុងចំណោមយើងឱ្យរឹងមាំឡើង ។ ដូចគ្នាដែរ គាត់មានប្រសាសន៍នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកកូរិនថូសថា ៖ «អ្នកដែល ... បានចាក់ប្រេងតាំងយើង គឺជាព្រះ ។ ដែលបានបិទត្រាយើងផង ហើយបានប្រទានការធានាអះអាងពីព្រះវិញ្ញាណក្នុងចិត្តយើងផង" [កូរិនថូសទី២ ១:២១-២២] ។ ហើយនៅបទគម្ពីរមួយទៀត នៅពេលប៉ុលនិយាយអំពីទំនុកចិត្ត និងភាពក្លាហាននៃក្តីសង្ឃឹម គាត់បានដាក់គ្រឹះគឺជាការធានាពីព្រះវិញ្ញាណ [កូរិនថូសទី២ ៥:៥] ។

37. សេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យមិនអាចឈ្នះសេចក្តីជំនឿឡើយ

ហើយខ្ញុំមិនបានភ្លេចនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយពីមុននោះទេ គឺការចងចាំដែលកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតដោយបទពិសោធន៍ ៖ ជំនឿត្រូវបានប្រគោងប្រតាយដោយការសង្ស័យផ្សេងៗ ដូច្នេះចិត្តរបស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះគឺកម្រមានភាពសុខសាន្តណាស់ - យ៉ាងហោចណាស់ពួកគេមិនតែងតែរីករាយនឹងស្ថានភាពដែលសុខសាន្តរហូតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមិនថាមានការឡោមព័ទ្ធយ៉ាងណាក៏ដោយដែលអាចនឹងអង្រួនពួកគេ ពួកគេនៅតែអាចងើបឡើងចេញពីការល្បួង

ឬឈរយ៉ាងរហ័សដោយសេចក្តីប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ពួកគេ ។ ពិតហើយ ការធានានេះតែមួយគត់ដែលចិញ្ចឹម និងការពារសេចក្តីជំនឿ—នៅពេលដែលយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលមានចែងក្នុងទំនុកតម្កើងដែលថា ៖ "ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាការការពាររបស់យើង ជាជំនួយរបស់យើងក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ។ ហេតុនេះយើងនឹងមិនភ័យខ្លាច ពេលដែលផែនដីញ័រ ហើយភ្នំលោតចូលទៅក្នុងបាតសមុទ្រ" [៤៦:២-៣] ។ ទំនុកតម្កើងមួយទៀតក៏លើកតម្កើងការសម្រាកដ៏ផ្អែមល្ហែមនេះផងដែរថា ៖ "ខ្ញុំដេកចុះ! ខ្ញុំភ្ញាក់ឡើងម្តងទៀត ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានជួយខ្ញុំ" [ទំនុក. ៣:៥] ។ មិនមែនថាដាវីឌតែងតែនៅក្នុងសភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងមានសុភមង្គលនោះទេ! ប៉ុន្តែក្នុងកម្រិតដែលគាត់បានសាកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ តាមទំហំនៃសេចក្តីជំនឿ គាត់អួតថា គាត់មិនខ្លាចញញើតអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលអាចរំខានដល់សន្តិភាពក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ។ ដោយហេតុនេះ ព្រះគម្ពីរមានន័យជាស់តឿនយើងឱ្យមានជំនឿ ធ្វើឱ្យយើងស្ងប់ស្ងាត់ ។ នៅក្នុងអេសាយថា ៖ "ដោយសេចក្តីសង្ឃឹម និងភាពស្ងៀមស្ងាត់នឹងមានកម្លាំងរបស់អ្នក" [ជំពូក ៣០:១៥] ។ ក្នុងទំនុកតម្កើង ៖ "នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ហើយរង់ចាំ... ទ្រង់ចុះ" [ទំនុកដំកើង ៣៧:៧] ។ ចំពោះខគម្ពីរទាំងនេះត្រូវគ្នានឹងការថ្លែងរបស់សាវ័កក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរថា ៖ "ដ្បិតអ្នកត្រូវការការអត់ធ្មត់ ។ល។" [១០:៣៦] ។

(ការបដិសេធនៃការជំទាស់នឹងការសិក្សានេះ ៣៨-៤០)

38. កំហុសផ្នែកសិក្សាទាក់ទងនឹងការធានារ៉ះរាងនៃសេចក្តីជំនឿ

ដូច្នេះ យើងអាចវិនិច្ឆ័យថាតើគោលលិទ្ធិនៃអ្នកសិក្សាមានគ្រោះថ្នាក់ប៉ុនណា ដែលយើងអាចយល់ឃើញពីព្រះគុណរបស់ព្រះចំពោះយើងដោយគ្រាន់តែថាជា

ការសន្និដ្ឋានខាងសីលធម៌ យោងទៅតាមមនុស្សគ្រប់រូបចាត់ទុកខ្លួនឯងថាមិនសក្តិសមចំពោះវា។ ជាការពិតណាស់ ប្រសិនបើយើងវិនិច្ឆ័យពីកិច្ចការរបស់យើងពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចំពោះបែបណាមកកាន់យើង សម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតថា យើងមិនអាចសម្រេចវាបានដោយការស្មាននោះទេ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារសេចក្តីជំនឿគួរតែត្រូវនឹងការសន្យាសាមញ្ញ និងសេរីនោះគ្មានកន្លែងសម្រាប់ការសង្ស័យនោះទេ។ ដោយសារតែយើងនឹងមានទំនុកចិត្តបែបណានឹងប្រដាប់អាវុធ ខ្ញុំអធិដ្ឋានប្រសិនបើយើងលើកហេតុផលថា ព្រះជាម្ចាស់អំណោយផលដល់យើងដែលបានផ្តល់ជាភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិតរបស់យើង ដូច្នេះក៏មានប្រយោជន៍ដែរ? ប៉ុន្តែដោយសារខ្ញុំបានទុកកន្លែងសមរម្យដើម្បីព្យាបាលបញ្ហាទាំងនេះ ខ្ញុំនឹងមិនដេញតាមពួកគេទៀតទេ។ ជាពិសេសដោយសារវាច្បាស់ណាស់ថា គ្មានអ្វីជាខគម្ពីរសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ ជាងការសន្និដ្ឋាន ឬអ្វីផ្សេងទៀតដែលស្រដៀងនឹងការសង្ស័យនោះទេ។

សិស្សសាលាបានបង្ហែរទីបន្ទាល់របស់សាស្តាដោយអាក្រក់បំផុត ដែលពួកគេមានជាប់នឹងបបូរមាត់របស់ពួកគេថា៖ "គ្មានអ្នកណាដឹងថាគេសមនឹងទទួលការស្អប់ឬសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ" [សាស្តា ៩:១]។ ដើម្បីឆ្លងកាត់ពីរបៀបដែលវគ្គនេះត្រូវបានបកប្រែខុសនៅក្នុង Vulgate សូម្បីតែកូនក្មេងអាចយល់ពីអ្វីដែលសាឡូម៉ូនមានន័យដោយពាក្យទាំងនេះដែរ។ ពោលគឺថា បើអ្នកណានឹងវិនិច្ឆ័យតាមស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន ថាមនុស្សនាដែលព្រះដេញតាមដោយស្អប់ ហើយអ្នកណាដែលព្រះដេញតាមដោយការឱបក្រសោបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ អ្នកនោះខំធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយធ្វើទុក្ខដល់ខ្លួនឯងដោយមិនបានប្រយោជន៍ "ព្រោះគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់កើតឡើងដូចគ្នាដល់មនុស្សសុចរិតនិង

ទុច្ចរិត ។ ... ចំពោះអ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជា អ្នករងគ្រោះ និងអ្នកដែលមិនថ្វាយដង្វាយ" [សាស្តា ៩:២]។ ពីនេះទៅទៀត ព្រះជាម្ចាស់មិនធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់អស់កល្បជានិច្ចចំពោះអ្នកដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់រីកចម្រើននោះទេ ហើយក៏មិនតែងតែបង្ហាញការស្អប់របស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកដែលទ្រង់រងទុក្ខដែរ ។ ហើយទ្រង់ធ្វើបែបនេះដើម្បីបញ្ជាក់អំពីភាពល្ងង់ខ្លៅពីកំណើតរបស់មនុស្សជាតិ ចាប់តាំងពីក្នុងចំនោមអ្វីដែលចាំបាច់ដើម្បីដឹងថាវាត្រូវបានចាប់យកដោយភាពល្ងង់ខ្លៅយ៉ាងខ្លាំងបែបនេះ ។ ដូចដែលសាឡូម៉ូនបានសរសេរមុននេះបន្តិចថា មនុស្សម្នាក់មិនអាចយល់ពីរបៀបដែលព្រលឹងរបស់មនុស្សខុសពីព្រលឹងរបស់សត្វនោះទេ ពីព្រោះពួកគេទាំងពីរហាក់ដូចជាស្លាប់តាមរបៀបដូចគ្នា [សាស្តា ៣:១៩]។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់សន្និដ្ឋានពីនេះថាគំនិតដែលយើងប្រកាន់យកអំពីភាពអស់កល្បនៃព្រលឹងស្ថិតនៅលើការស្មានតែម្នាក់ឯងនោះ តើយើងមិនគួរចាត់ទុកគាត់ថាជាមនុស្សឆ្កួតទេឬ? តើពួកគេជាមនុស្សល្ងង់ដែលសន្មត់ថាយើងមិនអាចយល់អ្វីបានដោយការមើលរូបកាយនៃវត្ថុបច្ចុប្បន្ន—ថាមិនមានភាពប្រាកដប្រជានៃព្រះគុណរបស់ព្រះទេឬ?

39. ត្រីស្នានរីករាយនឹងការយាងគង់នៅខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណ

ប៉ុន្តែពួកគេប្រកែកថា វាជាបញ្ហានៃការសន្មត់ដ៏ច្របូកច្របល់សម្រាប់យើងដែលទាមទារចំណេះដឹងដែលមិនគួរសង្ស័យអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងទទួលស្គាល់ចំណុចចំពោះពួកគេ លុះត្រាតែយើងយកខ្លួនយើងទៅជាក់លើផែនការដែលមិនអាចយល់ដល់របស់ព្រះមកការយល់ដឹងដ៏តូចរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងនិយាយយ៉ាងសាមញ្ញជាមួយប៉ុលថា "យើងមិនបានទទួលវិញ្ញាណនៃលោកីយនេះទេ ប៉ុន្តែជាព្រះវិញ្ញាណដែលមកពីព្រះវិញ ...

[2:12] តើពួកគេអាចស្រែកប្រឆាំងនឹងយើងដោយមិនធ្វើបង្ហាប់ដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្តេចបាន? ប៉ុន្តែបើវាជាការប្រមាថដ៏គួរឱ្យខ្លាចក្នុងការចោទប្រកាន់ពីភាពមិនច្បាស់លាស់ តើយើងប្រព្រឹត្តល្មើសយ៉ាងណាក្នុងកាលប្រកាសអំពីភាពប្រាកដប្រជានោះ?

ប៉ុន្តែពួកគេស្រែកខ្លាំងៗថា វាជាភាពអត់ធ្មត់ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់យើង ដែលដូច្នេះយើងហ៊ានថ្វាយសិរីរុងរឿងដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ។ តើអ្នកណានឹងផ្តល់កិត្តិយសដល់ភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ចំពោះអ្នកដែលមានបំណងចង់ឱ្យគេគិតថាជាចៅហ្វាយនាយនៃពិភពលោកនេះ ដែលពួកគេបានធ្វើដំណើរយ៉ាងអាម៉ាស់លើអ្វីដែលគួរឱ្យទុកចិត្តចំពោះខ្ញុំប្រសិនបើការសរសេររបស់ពួកគេមិនបានបញ្ជាក់ពីវា។ ប៉ុលប្រកាសថា អ្នកទាំងនោះ "ដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ គឺជាបុត្ររបស់ព្រះ ..." [រ៉ូម ៨:១៤]។ ហើយអ្នកទាំងនេះនឹងដឹងថា អស់អ្នកដែលជាកូនរបស់ព្រះត្រូវបានជំរុញដោយវិញ្ញាណរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះវិញ។ ប៉ុលបង្រៀនថាព្រះត្រូវបានហៅថា "ព្រះវរបិតា" ដោយយើងតាមការជម្រុញនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលមានតែមួយអង្គគត់អាច "ធ្វើជាបន្ទាល់ដល់វិញ្ញាណរបស់យើងថាយើងជាកូនរបស់ព្រះ" [រ៉ូម ៨:១៦]។ ទោះបីជាអ្នកទាំងនេះមិនបានរារាំងយើងពីការអំពាវនាវដល់ព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេដកព្រះវិញ្ញាណចេញ ដោយការដឹកនាំរបស់ទ្រង់គួរតែត្រូវបានហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុលបដិសេធថា អស់អ្នកដែលមិនត្រូវបានជំរុញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទថាជាសាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរនោះទេ [រ៉ូម ៨:៩]។ អ្នកទាំងនេះបង្កើតគ្រីស្ទសាសនាដែលមិនទាមទារព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ។ គេមិនសង្ឃឹមលើការរស់

ឡើងវិញដ៏មានពរទេ លុះត្រាតែយើងមានដឹងថាព្រះវិញ្ញាណគង់នៅក្នុងយើង [រ៉ូម ៨:១១]។ អ្នកទាំងនេះបង្កើតក្តីសង្ឃឹមដោយគ្មានអារម្មណ៍បែបនេះ ។

ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ពួកគេនឹងឆ្លើយថា ពួកគេមិនបដិសេធថា យើងគួរតែទទួលអំណោយទានដោយព្រះវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែថាវាជាបញ្ហានៃភាពសមរម្យ និងការបន្ទាបខ្លួនដែលមិនប្រាកដអំពីវា ។ ដូច្នេះ តើគាត់មានន័យយ៉ាងណា ពេលគាត់ស្នើឱ្យពួកកូរិនថូសពិនិត្យមើលខ្លួនឯងថាតើពួកគេមានជំនឿឬអត់ ដើម្បីបញ្ជាក់ខ្លួនឯងថាតើពួកគេមានព្រះគ្រីស្ទឬទេ? លុះត្រាតែអ្នកណាម្នាក់ដឹងថាព្រះគ្រីស្ទសណ្ឋិតនៅក្នុងគេ នោះគេគ្រាន់តែជាអ្នកដែលត្រូវជាប់ទោសប៉ុណ្ណោះ [កូរិនថូសទី២ ១៣:៥]។ យ៉ូហាននិយាយថា៖ "ឥឡូវនេះយើងដឹងហើយថាទ្រង់គង់នៅក្នុងយើងដោយសារព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យើង" [យ៉ូហានទី១ ៣:២៤; ៤:១៣]។ ហើយតើយើងនឹងធ្វើអ្វីទៀត ប៉ុន្តែហៅការសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទមកជាចម្ងល់ នៅពេលយើងចង់ឱ្យគេចាត់ទុកថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះក្រៅពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រកាសថាទ្រង់នឹងបង្ហូរមកលើរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទាំងអស់នោះ? [អេសាយ ៤៤:៣; យ៉ូអែល ២:២៨]។ ដូច្នេះតើមានអ្វីទៀតដែលប្រសើរជាងដែលធ្វើឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបួស ក្នុងកាលដែលយើងព្យែកសេចក្តីជំនឿ ដែលជាកិច្ចការពិសេសរបស់ទ្រង់ចេញពីទ្រង់នោះ ? ដោយសារការទាំងនេះគឺជាការចាប់ផ្តើមដំបូងនៃការគោរពថ្វាយបង្គំ វាគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃភាពងងឹតងងុលដ៏វេទនាបំផុតក្នុងការចោទប្រកាន់ពួកគ្រីស្ទាន ដែលមានភាពក្រអឺតក្រទមដែលហ៊ានលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយមិនដែលការលើកតម្កើងសាសនាគ្រីស្តផ្ទាល់ នោះគេមិនបានឈរឡើយ! ប៉ុន្តែតាមពិត ពួកគេប្រកាសតាមគំរូរបស់ពួកគេផ្ទាល់អំពី

របៀបដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលយ៉ាងពិតប្រាកដថា ៖ "វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំមិនស្គាល់ដល់លោកីយ៍ទេ ។ ទ្រង់ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់តែក្នុងចំណោមអ្នកដែលទ្រង់គង់នៅប៉ុណ្ណោះ" [យ៉ូហាន ១៤:១៧] ។

40. ការចោទប្រកាន់មិនច្បាស់លាស់ថាតើយើងនឹងស៊ូទ្រាំដល់ទីបញ្ចប់ទេ

មិនស្គប់ស្គល់នឹងការព្យាយាមធ្វើឱ្យខូចភាពរឹងមាំនៃសេចក្តីជំនឿក្នុងវិធីមួយប៉ុណ្ណោះ ពួកគេវាយលុកវាពីជ្រុងមួយទៀត ។ ដូច្នេះ ពួកគេនិយាយថា ទោះបីជាយោងទៅតាមស្ថានភាពនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ យើងអាចវិនិច្ឆ័យអំពីការកាន់កាប់របស់យើងនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ចំណេះដឹងនៃការស៊ូទ្រាំរហូតដល់ចុងក្រោយនៅតែស្ថិតក្នុងភាពស្រពិចស្រពិល ។ ទំនុកចិត្តដ៏ល្អនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានទុកសម្រាប់យើង ប្រសិនបើដោយការសន្និដ្ឋានខាងសីលធម៌ យើងវិនិច្ឆ័យថា ពេលនេះយើងនៅក្នុងព្រះគុណ ប៉ុន្តែយើងមិនដឹងថានឹងទៅជាយ៉ាងណាចំពោះយើងនៅថ្ងៃស្អែកឡើយ! សាវ័កនិយាយផ្ទុយទៅវិញថា ៖ "ខ្ញុំប្រាកដជាជឿថា ទាំងទេវតា ឬអំណាច ឬអំណាចគ្រប់គ្រង ឬសេចក្តីស្លាប់ ឬជីវិត ឬការនាពេលបច្ចុប្បន្ន ឬរបស់ដែលនឹងមកដល់ ... " [រ៉ូម ៨:៣៨-៣៩] ។ ពួកគេព្យាយាមគេចចេញជាមួយនឹងដំណោះស្រាយដ៏តូចមួយដោយសរសើរថាសាវ័កមានគឺជាការធានាអះអាងពីការបើកសម្តែងពិសេសមួយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានឃុំឃាំងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងដើម្បីគេចខ្លួន ។ សម្រាប់នៅទីនោះ គាត់កំពុងពិភាក្សាអំពីអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះ ដែលកើតមានចំពោះអ្នកជឿទាំងអស់ ដែលរួមមកពីជំនឿ មិនមែនជារឿងដែលគាត់ជួបប្រទះទាំងស្រុងនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ សាវ័កដដែល នៅកន្លែងមួយទៀត ធ្វើឱ្យយើងភ័យខ្លាចដោយនិយាយអំពីចិត្តទន់ខ្សោយ និងភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា ៖ "សូមឱ្យអ្នកណា

ដែលឈរឱ្យបានល្អ" ប៉ុលនិយាយថា "ចូរប្រយ័ត្នក្រែងគាត់ដួលចុះ" [១ កូរិនថូស ១០:១២]។ វាជាការពិត ប៉ុន្តែមិនមែនជាការភ័យខ្លាចបែបនេះដែលធ្វើឱ្យយើងយល់ច្រឡំនោះទេ ប៉ុន្តែជាការដែលយើងអាចរៀនបន្ទាបខ្លួនក្រោមព្រះហស្តដ៏មហិមារបស់ព្រះ ដូចពេត្រុសពន្យល់វា [១ពេត្រុស ៥:៦]។

ដូច្នេះ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះ ដែលភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានកំណត់ត្រឹមចំណុចនៃពេលវេលាមួយ តាមលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់វា វាមើលទៅជាភាពអស់កល្បនាពេលអនាគតបន្ទាប់ពីជីវិតនេះចប់ទៅ! ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកជឿបានចាត់ទុកព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា ជាការបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ពួកគេរីករាយ ទោះបីជាមានជំនឿលើការសញ្ជឹងគិតអំពីជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ក៏ដោយ សិរីល្អបែបនេះគឺនៅឆ្ងាយពីភាពក្រអឺតក្រទម ដែលប្រសិនបើនរណាម្នាក់ខ្ចាស់អៀនក្នុងការសារភាពចំពោះទង្វើនោះ គាត់ ក្បត់ការអកតញ្ញូដ៏ក្រៃលែងរបស់គាត់ ដោយសង្កត់លើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះដោយអាក្រក់បំផុត ច្រើនជាងគាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះភាពថ្លៃថ្នូរឬការចុះចូលរបស់គាត់ ។

(ទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ទំព័រ ៤១–៤៣)

41. សេចក្តីជំនឿតាមរយៈ ហេព្រើរ ១១:១

ធម្មជាតិនៃសេចក្តីជំនឿអាចហាក់ដូចជាមិនប្រសើរជាង ឬត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់លាស់ជាងដោយខ្លឹមសារនៃការសន្យាដែលវាសាកល្បងថាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់វា ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលការសន្យានោះត្រូវបានលុបចោល

វានឹងធ្លាក់ចុះទាំងស្រុង ឬក៏រលាយបាត់ទៅវិញ ។ ដូច្នេះ យើងបានយកនិយមន័យរបស់យើងចេញពីការពិតនេះ ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនខុសពីនិយមន័យរបស់សាវ័កទាំងស្រុងនោះទេ ឬផ្ទុយទៅវិញជាការពិពណ៌នាដែលគាត់បានអនុវត្តចំពោះសម្តីរបស់គាត់ ដែលគាត់បង្រៀនថា "សេចក្តីជំនឿគឺជាខ្លឹមសារនៃអ្វីដែលត្រូវសង្ឃឹម ជាការបង្ហាញអំពីអ្វីដែលមើលមិនឃើញ" [ហេព្រើរ ១១:១] ។ ឥឡូវនេះ តាមរយៈពាក្យ "hypostasis" ដែលគាត់ប្រើ គាត់មានន័យថាប្រភេទនៃការគាំទ្រដែលគំនិតដែលគោរពដល់ព្រះអាចពឹងផ្អែកទៅលើ និងសម្រាកបាន ។ វាហាក់ដូចជាគាត់និយាយថា សេចក្តីជំនឿខ្លួនឯងគឺជាកម្មសិទ្ធិពិតប្រាកដ និងជាទ្រព្យដែលមានសុវត្ថិភាព ដែលព្រះបានសន្យានឹងយើង លុះត្រាតែនរណាម្នាក់មិនចូលចិត្តយល់ពី "hypostasis" ថាជាទំនុកចិត្ត! ទាំងនោះមិនធ្វើឱ្យខ្ញុំមិនពេញចិត្តទេ ទោះបីជាខ្ញុំទទួលយកអ្វីដែលដែលមនុស្សទូទៅទទួលយកក៏ដោយ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប៉ុលមានបំណងបញ្ជាក់ថា សូម្បីតែដល់ថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ជាពេលដែល "ស្បៃវែកនឹងត្រូវបើក" [ដានីយ៉ែល 7:10] ការដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺខ្ពស់ពេកដែលមិនអាចយល់បានដោយវិញ្ញាណរបស់យើង ឬមើលឃើញដោយភ្នែករបស់យើង ឬដោយដៃរបស់យើងឡើយ ។ ហើយថាក្នុងពេលនេះ យើងមិនមានវត្ថុទាំងនេះតាមមធ្យោបាយផ្សេងក្រៅពីការដែលយើងឆ្លងផុតដែនកំណត់ទាំងអស់នៃញាណរបស់យើង ហើយដឹកនាំការយល់ឃើញរបស់យើងឱ្យលើសពីអ្វីៗទាំងអស់នៃលោកិយនេះនោះទេ ហើយនិយាយឱ្យខ្លីទៅថាគឺលើសពីខ្លួនយើង ។ កម្មសិទ្ធិគឺជារបស់ដែលនៅក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម ដូច្នេះហើយគេមើលមិនឃើញ ។ ដូចប៉ុលបានសរសេរថា "អ្វីក៏ដោយដែលមើលឃើញ មិនមែនជាក្តីសង្ឃឹមទេ ។ យើងក៏មិនសង្ឃឹមចំពោះអ្វីដែល

យើងឃើញដែរ" [រ៉ូម ៨:២៤]។ នៅពេលដែលគាត់ហៅវាថាជា "ការចង្អុលបង្ហាញ" ឬ "ភស្តុតាង" ឬដូចដែល Augustine បានបកប្រែវាជាញឹកញាប់ "ជាជំនឿចំពោះអ្វីដែលមិនមាននៅឡើយ" (ពាក្យសម្រាប់ "ជំនឿ" គឺ ----- ជាភាសាក្រិក [ហេព្រើរ 11 :1]) ប៉ូលនិយាយដូចជានិយាយថា ជំនឿគឺជាភស្តុតាងនៃអ្វីដែលមិនលេចឡើង ការមើលឃើញនៃអ្វីដែលមិនអាចមើលឃើញ ភាពច្បាស់លាស់នៃអ្វីដែលមិនច្បាស់លាស់ វត្តមានរបស់អ្វីដែលមិនមាន ការបង្ហាញពីអ្វីដែលលាក់កំបាំង។ អាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះ និងជាពិសេសអ្វីដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង មិនអាចត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងខ្លួនគេ ឬដូចដែលវាត្រូវបានគេនិយាយនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់ពួកគេនោះទេ។ ប៉ុន្តែយើងសញ្ជឹងគិតពួកគេតែនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ អំពីការពិតដែលយើងគួរត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូល ដូច្នេះយើងគួរតែរាប់អ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលដូចដែលបានធ្វើរួច និងបានសម្រេចនោះវិញ។

(ជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់)

ប៉ុន្តែ តើធ្វើដូចម្តេចទើបគំនិតអាចដាស់អារម្មណ៍ដើម្បីភ្លក់នូវសេចក្តីល្អរបស់ព្រះដោយមិនមានការឆេះឆួលដែលស្រឡាញ់ត្រឡប់វិញនោះ? ជាការពិតណាស់ភាពផ្អែមល្ហែមដ៏បរិបូរណ៍ដែលព្រះបានរក្សាទុកសម្រាប់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់មិនអាចត្រូវបានគេដឹងបានទេ បើក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះបានជំរុញយើងចិត្តយើងយ៉ាងខ្លាំងនោះ។ ហើយនៅពេលដែលនរណាម្នាក់ត្រូវបានប៉ះពាល់ចិត្តនោះវាគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនិងទាក់ទាញគេទៅរកខ្លួនវាផ្ទាល់។ ហេតុនេះ វាមិនចម្លែកទេប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់ និងចិត្តអាក្រក់មិនដែលបានជួបប្រទះនូវអារម្មណ៍នោះដែលទៅដល់ស្ថានសួគ៌ផ្ទាល់ នោះយើងត្រូវបានគេអនុញ្ញាតឱ្យចូលទៅក្នុងកំណប់

ទ្រព្យដ៏លាក់កំបាំងបំផុតរបស់ព្រះ និងទៅកាន់ទីដ៏បរិសុទ្ធបំផុតនៃអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ ដែលមិនត្រូវបានសៅហ្មងឡើយដោយសារច្រកចូលនៃចិត្តមិនបរិសុទ្ធឡើយ ។

សម្រាប់ការបង្រៀនរបស់អ្នកសិក្សាថា សេចក្តីស្រឡាញ់នោះគឺកើតមុនសេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីសង្ឃឹម នោះវាគឺគ្រាន់តែជាការឆ្លុតប៉ុណ្ណោះ ។ ពីព្រោះវាជាសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់ដែលបង្កើតសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូងនៅក្នុងយើង ។ លោក Bernard និយាយត្រឹមត្រូវជាងនេះទៅទៀតថា ៖ "ខ្ញុំជឿថា ទីបន្ទាល់នៃសតិសម្បជញ្ញៈ ដែលប៉ុលហៅថា "សិរីល្អនៃអ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះ" [កូរិនថូសទី២ ១:១២] មានបីយ៉ាង ។ ជាដំបូង អ្នកត្រូវជឿថា អ្នកមិនអាចមានការអត់ទោសបាប ក្រៅពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះឡើយ ។ ទីពីរ អ្នកមិនអាចធ្វើល្អទាល់តែសោះ លុះត្រាតែទ្រង់ផ្តល់ឱ្យ ។ ចុងក្រោយបំផុត អ្នកមិនអាចទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយទង្វើណាមួយទេ លុះត្រាតែវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយឥតគិតថ្លៃផងដែរ ។" បន្តិចក្រោយមក គាត់បន្ថែមថា របស់ទាំងនេះមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ដោយសារការជឿថាអំពើបាបមិនអាចលើកលែងបានឡើយ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងនៅពេលជាមួយគ្នា ជឿថា អំពើបាបទាំងនោះត្រូវបានលើកលែងទោសឱ្យ ដរាបណាយើងត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់យើង ។ ហើយដោយសារព្រះអង្គទ្រង់អត់ទោសបាប ផ្តល់ព្រះគុណ និងផ្តល់រង្វាន់មកវិញ យើងក៏ត្រូវជឿដែរថា យើងមិនអាចប្រកាន់ជំហររឹងមាំក្នុងការចាប់ផ្តើមនេះទេ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាទាំងនេះ និងបញ្ហាផ្សេង

ទៀតនឹងត្រូវពិភាក្សានៅកន្លែងរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ សូមឱ្យយើងស្តប់ចិត្ត ដោយគ្រាន់តែចាប់យកនូវអ្វីទៅដែលជាជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។

42. សេចក្តីជំនឿនិងក្តីសង្ឃឹមជាមួយគ្នា

ប៉ុន្តែ នៅទីណាដែលសេចក្តីជំនឿនេះនៅរស់ វាត្រូវតែមានជាមួយវានូវសេចក្តី សង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប ជាដៃគូគ្នាដែលមិនអាចបំបែកបានរបស់វា ។ ឬផ្ទុយទៅវិញ វាបង្ករ និងបង្កើតក្តីសង្ឃឹមចេញពីខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ នៅពេល ដែលក្តីសង្ឃឹមនេះត្រូវបានដកចេញ ទោះជាយើងនិយាយយ៉ាងស្ងាត់ជំនាញ ឬ ប្រកបដោយភាពឆើតឆាយក៏ដោយ ពួកយើងត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានដែរ ។ សម្រាប់សេចក្តីពិតនៃព្រះ—នោះថាវាមិនអាចកុហកយើង ឬបញ្ឆោតយើង ឬ ក្លាយជាឥតប្រយោជន៍ទេ-- បន្ទាប់មកអស់អ្នកដែលយល់ច្បាស់អំពីភាពប្រាកដ ប្រជានេះ ប្រាកដជារំពឹងថានឹងដល់ពេលដែលព្រះនឹងបំពេញការសន្យារបស់ ទ្រង់ ដែលពួកគេត្រូវបានទាក់ទាញទៅតែមិនមែនជាការពិត ។ ដូច្នោះហើយ និយាយឱ្យខ្លី ក្តីសង្ឃឹមគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការរំពឹងទុកនៃការទាំងនោះ ដែលជំនឿ បានជឿថាការទាំងនោះត្រូវបានសន្យាយ៉ាងពិតប្រាកដដោយព្រះ ។ ដូច្នេះ សេ ចក្តីជំនឿជឿថាព្រះជាពិត ក្តីសង្ឃឹមរង់ចាំពេលដែលសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវ បានបង្ហាញ សេចក្តីជំនឿជឿថាទ្រង់ជាព្រះវរបិតារបស់យើង ក្តីសង្ឃឹមរំពឹងថា ទ្រង់នឹងបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះវរបិតាចំពោះយើង ។ សេចក្តីជំនឿ ជឿថា ជីវិត អស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង ក្តីសង្ឃឹមរំពឹងថាវានឹងត្រូវលាតត្រដាងនៅ ពេលណាមួយ ។ ព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់លើកលែងតែអ្នកដែលបានជឿការសន្យា របស់ទ្រង់រួចហើយដែលអាចស្វែងរកអ្វីមួយពីព្រះបានដូច្នេះម្តងទៀត ភាពទន់ ខ្សោយនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវតែត្រូវបានទ្រទ្រង់ និងចិញ្ចឹមដោយក្តី

សង្ឃឹម និងការរំពឹងទុកដោយអត់ធ្មត់ ក្រែងលោវាបរាជ័យ ហើយដួលចុះទៅ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវការសង្គ្រោះរបស់យើងខ្ញុំ សង្ឃឹម [រ៉ូម ៨:២៤]។ សម្រាប់ក្តីសង្ឃឹម ខណៈពេលដែលវាទន្ទឹងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រារាំងសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីកុំឱ្យវាធ្លាក់ចុះដោយសារភាពប្រញាប់ប្រញាល់ពេក។ ក្តីសង្ឃឹមពង្រឹងជំនឿថា វាប្រហែលជាមិនផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការសន្យារបស់ព្រះ ឬចាប់ផ្តើមសង្ស័យអំពីសេចក្តីពិតទាំងនោះទេ។ សេចក្តីសង្ឃឹមធ្វើឱ្យសេចក្តីជំនឿបានស្រស់ស្រាយ ដើម្បីកុំឱ្យវាអស់កម្លាំង។ វាទ្រទ្រង់សេចក្តីជំនឿដល់គោលដៅចុងក្រោយ។ ដើម្បីកុំឱ្យវាបរាជ័យនៅពាក់កណ្តាលពេល ឬសូម្បីតែនៅច្រកទ្វារចាប់ផ្តើម។ សរុបមក តាមរយៈការបន្ត និងការស្តារឡើងវិញដោយឥតឈប់ឈរ វាធ្វើឱ្យមានជំនឿម្តងហើយម្តងទៀតជាមួយនឹងការស៊ូទ្រាំ។

ហើយយើងនឹងឃើញកាន់តែច្បាស់ថាតើការគាំទ្រនៃក្តីសង្ឃឹមគឺចាំបាច់ក្នុងការបង្កើតសេចក្តីជំនឿយ៉ាងណា ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតថាតើការល្បួងមានប៉ុន្មានទម្រង់ដែលវាយប្រហារអ្នកដែលបានឱបក្រសោបព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ទីមួយ ព្រះអម្ចាស់ ដោយការពន្យារការសន្យារបស់ទ្រង់ ជាញឹកញាប់ធ្វើឱ្យយើងមានការស្ងើចក្នុងចិត្តយូរជាងយើងចង់បាន។ នេះជាមុខងារនៃសេចក្តីសង្ឃឹម ដើម្បីអនុវត្តនូវអ្វីដែលព្យាការីបានស្នើថា៖ "នោះបើពួកគេត្រូវពន្យារ យើងរង់ចាំពួកគេ" [ហេព្រើរ ២:៣]។ ម្តងម្កាល ទ្រង់មិនត្រឹមតែអនុញ្ញាតឱ្យយើងដួលប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបង្ហាញការខឹងសម្បារចំពោះយើងទៀតផង។ នៅទីនេះវាកាន់តែចាំបាច់សម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមដែលជួយយើង ដែលយោងទៅតាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្យាការីម្នាក់ទៀត យើងអាច "រង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ដែលលាក់មុខ

ពី ... យ៉ាកុប" [អេសាយ ៨:១៧]។ អ្នកចំអកក៏ក្រោកឡើង ដូចពេត្រុស និយាយ [ពេត្រុសទី២ ៣:៣] ដោយសួរថា៖ "តើសេចក្តីសន្យានៃការយាងមក របស់ទ្រង់នៅឯណា? តាំងពីឪពុកបានដេកលក់ អ្វីៗក៏នៅតែបន្តដូចជាតាំងពី ដើមកំណើតមក" [ពេត្រុសទី២ ៣:៤]។ ពិតប្រាកដណាស់ សាច់ឈាម និង លោកកិយបានខ្សឹបប្រាប់រឿងដូចគ្នានេះមកកាន់យើង។ នៅទីនេះ យើងត្រូវ តែរក្សាសេចក្តីជំនឿរបស់យើងឱ្យជាប់ដោយក្តីសង្ឃឹមដោយអត់ធ្មត់ ដូច្នេះត្រូវ កំណត់លើការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ច ឱ្យបានរាប់ថាមួយពាន់ឆ្នាំជា ថ្ងៃមួយ [ទំនុកដំកើង ៩០:៤; ពេត្រុសទី២ ៣:៨]។

43. សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីសង្ឃឹមមានគ្រឹះតែមួយជា៖ សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ

ដោយសារតែទំនាក់ទំនងនិងញាតិសន្តាននេះ ជួនកាលបទគម្ពីរប្រើពាក្យ "សេចក្តីជំនឿ" និង "សេចក្តីសង្ឃឹម" ជំនួសគ្នា។ ត្បិតនៅពេលដែលពេត្រុស បង្រៀនថា យើងត្រូវបាន "ការពារដោយព្រះចេស្តារបស់ព្រះ ដោយសារ សេចក្តីជំនឿ ដរាបណាសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបើកសម្តែង" [ពេត្រុសទី១ 1:5] នោះគាត់សន្មត់ថាជាសេចក្តីជំនឿទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម។ ហើយមិន មែនជារឿងអយុត្តិធម៌ទេ ដោយសារយើងបានបង្រៀនរួចហើយថា ក្តីសង្ឃឹមគឺ គ្មានអ្វីក្រៅពីការចិញ្ចឹមនិងកម្លាំងនៃសេចក្តីជំនឿ។

ពេលខ្លះពួកគេត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដូចក្នុងសំបុត្រតែមួយ៖ "ដូច្នេះថាសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកបាននៅក្នុងព្រះ" [ពេត្រុសទី១ ១:២១]។ ប៉ុន្តែនៅ ក្នុងសំបុត្រផ្ញើទៅពួកភីលីព ប៉ុលបានទាញភាពរំពឹងទុកមកពីសេចក្តីសង្ឃឹម ពី ព្រោះដោយការសង្ឃឹមដោយអត់ធ្មត់ យើងនឹងផ្គាកបំណងប្រាថ្នារបស់យើងរហូត

ដល់ពេលកំណត់របស់ព្រះត្រូវបានបើកបង្ហាញ [ភីលីព ១:២០]។ រឿង ទាំងមូលនេះអាចយល់បានកាន់តែច្បាស់ពីជំពូកទី១១នៃហេព្រើរ ដែលខ្ញុំបាន លើកឡើងរួចហើយ [ខ. ១]។ ក្នុងវគ្គមួយទៀត ទោះបីជានិយាយមិនច្បាស់ក៏ ដោយ ប៉ុលក៏មានន័យដូចគ្នាដោយពាក្យទាំងនេះ ៖ "ដោយព្រះវិញ្ញាណ ដោយ សារសេចក្តីជំនឿ យើងរង់ចាំសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសុចរិត" [កាឡាទី ៥:៥] ។ នោះគឺដោយសារការឱបក្រសោបទីបន្ទាល់អំពីរបៀបដែលព្រះនឹងបង្ហាញ ដោយចំហនូវអ្វីដែលឥឡូវនេះត្រូវបានលាក់ទុកក្រោមសេចក្តីសង្ឃឹម ។

ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ពេត្រុស ឡុមបាដ បង្ហាញគ្រឹះពីរនៃក្តីសង្ឃឹម យ៉ាងល្ងង់ខ្លៅប៉ុណ្ណា ៖ ព្រះគុណនៃព្រះ និងគុណបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ក្តី សង្ឃឹមមិនអាចមានគោលដៅផ្សេងក្រៅពីជំនឿនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ យើងបាន ពន្យល់យ៉ាងច្បាស់រួចហើយថា គោលដៅនៃសេចក្តីជំនឿតែមួយគឺសេចក្តីមេត្តា ករុណារបស់ព្រះ—ដែលវាគួរតែនិយាយ ដើម្បីមើលដោយភ្នែកទាំងពីរ ។ ប៉ុន្តែវា ធ្វើឱ្យយើងស្តាប់នូវហេតុផលជាក់ស្តែងដែល Lombard លើកឡើងថា "ប្រសិនបើ" គាត់និយាយថា "អ្នកហ៊ានសង្ឃឹមសម្រាប់អ្វីដោយគ្មានអំពើបុណ្យ នោះមិនគួរត្រូវបានគេហៅថា "ក្តីសង្ឃឹម"ទេ ប៉ុន្តែជា "ការសន្មត់" វិញ ។ តើ មិនត្រឹមតែមើលងាយសត្វបែបនេះទេឬ ដែលប្រកាសថាមនុស្សប្រព្រឹត្តដោយ ញញើត ហើយសន្មត់ថាខ្លួនជឿថាព្រះពិតនោះ? ទោះបីជាព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះ ហឫទ័យឱ្យយើងរង់ចាំអ្វីៗទាំងអស់ពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេនិយាយ ថា វាជាការសន្មត់ថានឹងពឹងផ្អែកលើវា ។ ចៅហ្វាយពិតជាស័ក្តិសមជាមួយនឹង សិស្សដូចដែលគាត់រកឃើញនៅក្នុងសាលាឆ្កួតៗនៃអ្នកប្រយុទ្ធនោះមែន! ប៉ុន្តែ សម្រាប់ផ្នែករបស់យើង នៅពេលដែលយើងជាមនុស្សមានបាបឃើញថា យើង

ត្រូវបានបញ្ជាដោយព្រះអម្ចាស់ឱ្យមាននូវក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ចូរយើងមានចិត្តទទួលយកលើការពិតរបស់ទ្រង់ថា ដោយពឹងផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែមួយ នោះបានលះបង់ការពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្ត យើងហ៊ានធ្វើមានសង្ឃឹមល្អ ។ ទ្រង់នឹងមិនបោកបញ្ឆោតឡើយ ដែលបាននិយាយថា "តាមជំនឿរបស់អ្នក ចូរឱ្យបានសម្រេចចំពោះអ្នកចុះ" [ម៉ាថាយ ៩:២៩] ។

ជំពូកទី III

ការកើតជាថ្មីរបស់យើងដោយសេចក្តីជំនឿ៖ ការលន់តួបាប

(ការលន់តួបាបជាផលផ្លែនៃសេចក្តីជំនឿ៖ ការមើលទៅលើកំហុសមួយចំនួនទាក់ទងទៅនឹងចំនុចនេះ, 1-4)

1. ការលន់តួបាបជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿ

ទោះបីជាយើងបានបង្រៀនជាផ្នែកអំពីរបៀបដែលសេចក្តីជំនឿទទួលបានព្រះគ្រីស្ទ ហើយតាមរយៈវាយើងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់យ៉ាងណា នោះវានឹងនៅតែមិនច្បាស់លាស់ ប្រសិនបើយើងមិនបានបន្ថែមការពន្យល់អំពីឥទ្ធិពលដែលយើងមានអារម្មណ៍ដឹង។ ដោយមានហេតុផលដ៏ល្អ ការបូកនៃដំណឹងល្អត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដើម្បីរួមបញ្ចូលក្នុងការប្រែចិត្ត និងការអត់ទោសពីបាប [លូកា 24:47; កិច្ចការ ៥:៣១]។ ដូច្នេះ ការពិភាក្សាអំពីជំនឿណាក៏ដោយដែលលុបចោលប្រធានបទទាំងពីរនេះ នឹងមិនមានភាពរអាក់រអួល និងត្រូវបានបំផ្លិចបំផ្លាញ និងក្លាយជាគ្មានប្រយោជន៍។ ឥឡូវនេះ ទាំងការប្រែចិត្ត និងការអត់ទោសពីអំពើបាប—ពោលគឺ ជីវិតថ្មី និងការផ្សះផ្សាដោយសេរី—ត្រូវបានប្រទានមកយើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយទាំងពីរត្រូវបានសម្រេចដោយយើងតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ។ ជាលទ្ធផល ហេតុផល និងលំដាប់លំដោយនៃការបង្រៀនទាមទារឱ្យខ្ញុំចាប់ផ្តើមពិភាក្សាទាំងពីរនៅចំណុចនេះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗរបស់យើងនឹងមានចាប់ពីសេចក្តីជំនឿទៅការប្រែចិត្ត។ នៅពេលដែលប្រធានបទនេះត្រូវបានគេយល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះវានឹងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលមនុស្សបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តី

ជំនឿតែមួយគត់ និងការលើកលែងទោសសាមញ្ញ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ភាព បរិសុទ្ធពិតប្រាកដនៃជីវិត មិនអាចបំបែកចេញពីការបញ្ចូលឱ្យនូវសេចក្តីសុចរិត ដោយឥតគិតថ្លៃនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ វាគួរតែក្លាយជាការពិតហួសពីភាព ចម្លែងចម្រាសដែលថា ការប្រែចិត្តមិនត្រឹមតែដើរតាមសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏កើតចេញពីសេចក្តីជំនឿផងដែរ ។ ដោយសារការលើកលែងទោស និង ការលើកលែងទោសត្រូវបានផ្តល់មក ទោះបីជាការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីឱ្យ មនុស្សមានបាបរួចផុតពីអំពើឃោរឃៅរបស់សាតាំង នឹមនៃអំពើបាប និង ចំណងនៃអំពើអាក្រក់ឱ្យអាចឆ្លងចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះ ប្រាកដណាស់គ្មាន នរណាម្នាក់ អាចទទួលយកព្រះគុណនៃដំណឹងល្អដោយមិនដកខ្លួនគាត់ចេញពី កំហុសក្នុងជីវិតអតីតកាលរបស់គាត់ទៅក្នុងផ្លូវត្រឹមត្រូវនោះទេ ហើយអនុវត្តប្រឹង ប្រែងទាំងស្រុងរបស់គាត់អនុវត្តនូវការប្រែចិត្ត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មាន អ្នកខ្លះដែលសន្មត់ថាការប្រែចិត្តនោះនាំមុខសេចក្តីជំនឿ ជាជាងហូរចេញពីវា ឬ ត្រូវបានបង្កើតជាផលពីដើមមក ។ មនុស្សបែបនេះមិនដែលស្គាល់អំណាចនៃការ ប្រែចិត្តទេ ហើយត្រូវបានជំរុញឱ្យមានអារម្មណ៍បែបនេះដោយការឈ្លោះប្រកែក គ្នាបន្តិចបន្តួច ។

2. ការលន់តួបាបមានគ្រឹះរបស់វានៅក្នុងដំណឹងល្អ ដែលជំនឿបានអោប ក្រសោបនោះ

1. ពួកគេនិយាយ ហើយយ៉ូហាននៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់ពួកគេដំបូង ជំរុញមនុស្សឱ្យប្រែចិត្ត ព្រះគ្រីស្ទបន្ទាប់មកបន្ថែមថាព្រះរាជនៃស្ថានសួគ៌បានមក ជិតដល់ហើយ [ម៉ាថាយ ៣:២; ៤:១៧] ។ នេះជាបញ្ហាដែលសាវ័កបានទទួល ឱ្យធ្វើការអធិប្បាយ ។ នោះគឺជាការបង្គាប់ដែលប៉ុលបានធ្វើតាម ដូចដែលលូកា

រាយការណ៍ [កិច្ចការ ២០:២១] ។ ប៉ុន្តែ ខណៈពេលដែលពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នូវជំនឿជ្រុលក្នុងការភ្ជាប់គ្នានៃព្យាង្គ ពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់លើអត្ថន័យដែលភ្ជាប់ពាក្យទាំងនេះជាមួយគ្នានោះទេ ។ ដ្បិតខណៈពេលដែលព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ និងលោកយ៉ូហានអធិប្បាយក្នុងរបៀបនេះថា ៖ "ចូរប្រែចិត្ត ដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌ជិតមកដល់ហើយ" [ម៉ាថាយ ៣:២] តើពួកគេមិនទទួលបានហេតុផលសម្រាប់ការប្រែចិត្តពីព្រះគុណខ្លួនឯង និងការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេឬ? ដូច្នេះហើយ ពាក្យរបស់ពួកគេមានន័យដូចគ្នានឹងការនិយាយថា "កាលដែលនគរស្ថានសួគ៌បានមកជិតដល់ហើយ នោះចូរប្រែចិត្តចុះ" ។ សម្រាប់ម៉ាថាយ នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយអំពីការដែលយ៉ូហានបានអធិប្បាយនោះ បង្រៀនថាទំនាយរបស់អេសាយត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងទ្រង់: "សំឡេងរបស់ម្នាក់ដែលស្រែកនៅទីរហោស្ថានថា ចូររៀបចំផ្លូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ចូរតម្រង់ផ្លូវនៃព្រះរបស់យើងចុះ" [ម៉ាថាយ ៣:៣; អេសាយ ៤០:៣] ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងហោរា សំឡេងនោះត្រូវចាប់ផ្តើមដោយការលួងលោម និងដំណឹងដ៏រីករាយ [អេសាយ ៤០:១-២] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងយោងប្រភពដើមនៃការប្រែចិត្តទៅជាសេចក្តីជំនឿ យើងមិននឹកស្មានដល់ចន្លោះពេលណាមួយដែលវានាំវាទៅកំណើតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងចង់បង្ហាញថាមនុស្សម្នាក់មិនអាចអនុវត្តខ្លួនឯងយ៉ាងហ្មត់ចត់ចំពោះការប្រែចិត្ត ដោយមិនដឹងថាខ្លួនគេថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងពិតប្រាកដថាខ្លួនជារបស់ព្រះ លុះត្រាតែគេបានទទួលស្គាល់ព្រះគុណរបស់ព្រះជាមុនសិន ។ បញ្ហាទាំងនេះនឹងត្រូវបានពិភាក្សាកាន់តែច្បាស់នៅបន្ទាប់ ។ ប្រហែលជាអ្នកខ្លះត្រូវបានបញ្ឆោតដោយការពិតដែលថាមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយគុណ

សម្បត្តិនៃសតិសម្បជញ្ញៈឬត្រូវបានបង្ខំឱ្យស្តាប់បង្គាប់មុនពេលពួកគេត្រូវបានបំភាន់ជាមួយនឹងចំណេះដឹងនៃព្រះគុណ មិនមែនសូម្បីតែភ្លក់វាក៏ដោយ។ ហើយនេះគឺជាការភ័យខ្លាចដំបូងដែលមនុស្សមួយចំនួនគិតក្នុងចំនោមគុណធម៌ត្បិតពួកគេយល់ថាវាជិតដល់ការស្តាប់បង្គាប់ពិត និងត្រឹមត្រូវហើយ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាមិនមែនជាសំណូរអំពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទទាញយើងមកឯអង្គទ្រង់ ឬរបៀបចំយើងសម្រាប់ការស្វែងរកភាពជាព្រះនោះទេ។ ខ្ញុំនិយាយតែថា គ្មានភាពទៀងត្រង់ណាអាចរកឃើញឡើយ លើកលែងតែនៅកន្លែងដែលព្រះវិញ្ញាណសោយរាជ្យ ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលយក ដើម្បីទាក់ទងទៅកាន់សមាជិករបស់ទ្រង់។ ទីពីរ ខ្ញុំនិយាយថានេះបើយោងតាមសេចក្តីពាក្យនៃទំនុកតម្កើង៖ "ទ្រង់មានព្រះទ័យអត់ទោសវិញ ដើម្បីឱ្យគេបានកោតខ្លាចដល់ទ្រង់។" [ទំនុកដំកើង 130:4] គ្មាននរណាម្នាក់នឹងគោរពដល់ព្រះឡើយ មានតែអ្នកដែលជឿទុកចិត្តថាព្រះជាមានការអត់ទោសដល់គេ។ គ្មាននរណានឹងចងខ្លួនឯងដោយស្ម័គ្រចិត្តទៅធ្វើតាមក្រិត្យវិន័យទេ តែមានតែអ្នកដែលជឿថាព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់គេប៉ុណ្ណោះ។ ភាពស្រាលៗដែលមើលរំលងនិងបន្ទរបន្តុយនឹងអំពើអាក្រក់ ជាសញ្ញានៃសេចក្តីមេត្តាជាឪពុករបស់ព្រះ។ ការជម្រុញរបស់ហូសេក៏បង្ហាញការនេះដែរ៖ "ចូរមក យើងវិលត្រឡប់ទៅឯព្រះយេហូវ៉ាចុះ ដ្បិតទ្រង់បានហែកហួរយើងហើយ ទ្រង់ក៏នឹងប្រោសឱ្យជាផង ទ្រង់បានវាយឱ្យរបួស ហើយទ្រង់នឹងរុំបិទវិញ" [ហូសេ 6:1]។ ដោយសារសង្ឃឹមនៃការអត់ទោសត្រូវបានបន្ថែមមកដូចជាបង្អៀរ ដែលដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សដេកនៅក្នុងអំពើបាបរបស់គេដោយច្រអូលនោះឡើយ។ តែការខ្វះខាតនូវភាពដូចគ្នានៃហេតុផលជាសេចក្តីល្ងីល្ងើរបស់អ្នក ដែលពួកគេនឹងចាប់ផ្តើមពីការលន់តួបាប ក៏

ឆ្លើយតបទៅនឹងការផ្លាស់ប្រែរបស់គេនៅថ្ងៃណាមួយក្នុងកំឡុងដែលពួកគេត្រូវតែអនុវត្តនូវការបង់ថ្លៃលោះ ហើយនៅពេលដែលវាត្រូវបានផុតទៅ ក៏ទទួលពួកគេចូលទៅក្នុងការប្រកបនៃព្រះគុណនៃដំណឹងល្អ ។ ខ្ញុំកំពុងនិយាយពីពួកខាងអាណាបាប់ទីស្ទជាច្រើនសន្ធឹក ជាពិសេសពួកអ្នកដែលសប្បាយដែលត្រូវបានគេគិតថាជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយដោយសារកូនកនរបស់ពួកគេ សហគមន៍អ្នកជឿព្រះយេស៊ូវ និងអ្នកដែលនៅសេសសល់ទៀត ។ ច្បាស់ណាស់ដោយសារវិញ្ញាណវិលរវិល់ដែលនាំមកនូវផលផ្លែ វាដាក់កំហិតដល់ថ្ងៃដ៏ខ្លីមួយនូវការលន់តួបាប សម្រាប់ឱ្យអ្នកដែលជាគ្រីស្ទានបានបន្តពេញមួយជីវិតរបស់គេ ។

3. សេចក្តីស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញ

តែមនុស្សខ្លះចេះសរសេរពីការប្រោសលោះបានបានយ៉ាងល្អ ទោះបីជាយូរមកហើយ មានន័យចង់និយាយដោយបង្កប់និងដោយស្មោះតាមក្បួនគម្ពីរថា វាមានពីរផ្នែក គឺការស្លាប់និងរស់ឡើងវិញ ។ ការស្លាប់ត្រូវបានពួកគេពន្យល់ថាជាទុក្ខសោកនៃព្រលឹង និងការភ័យខ្លាចដែលកើតចេញពីការដឹងពីបាប និងការយល់ដឹងពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ ដ្បិតកាលណាអ្នកណាបានស្គាល់អំពើបាបយ៉ាងពិតប្រាកដ នោះអ្នកនោះក៏ចាប់ផ្តើមស្អប់ខ្ពើមអំពើបាបយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ពេលនោះគាត់មានចិត្តមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនគាត់ គាត់សារភាពថាខ្លួនអាក្រក់ ហើយបានបាត់បង់ ហើយប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាមនុស្សផ្សេង ។ ជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានប៉ះដោយអារម្មណ៍នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ (ដោយផ្លូវមួយធ្វើតាមមួយផ្សេងទៀត) នោះគាត់ផ្តេកផ្តួលនិងផ្តួលរំលំ ។គាត់ញ័រដោយការបន្ទាបខ្លួន ហើយធ្លាក់ចុះ ។ គាត់ធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងអស់សង្ឃឹម ។ នេះគឺជាផ្នែកដំបូងនៃការប្រែចិត្ត ដែលគេហៅជាទូទៅថា "ការបន្ទាបដោយសោកស្តាយ" ។

"ការរស់រវើក" ពួកគេយល់ថាជាការលួងលោមដែលកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ ។ នោះគឺនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនដោយដឹងពីបាបហើយត្រូវបានទទួលរងនូវការកោតខ្លាចដល់ព្រះហើយក្រោយមកមើលទៅសេចក្តីសប្បុរសនៃព្រះ - ចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណា ព្រះគុណ និងការសង្គ្រោះរបស់គាត់ដែលជាព្រះគ្រីស្ទ - គាត់បានក្រោកឡើង ។ យកចិត្តទុកដាក់ គាត់បានស្តារឡើងវិញនូវភាពក្លាហាន ហើយដូចជាបានត្រឡប់ពីសេចក្តីស្លាប់ទៅជាជីវិតវិញ ។ ឥឡូវនេះ ពាក្យទាំងនេះ ប្រសិនបើពួកគេមានការបកស្រាយត្រឹមត្រូវ នោះបានបង្ហាញពីកម្លាំងនៃការប្រែចិត្តគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេយល់ពីភាពរស់រវើកជាសុភមង្គលដែលចិត្តទទួលបានបន្ទាប់ពីការរំខាននិងភាពភ័យខ្លាចរបស់វាបានស្ងប់ស្ងាត់ ខ្ញុំមិនយល់ស្របទេ ។ វាមានន័យថា ជាបំណងប្រាថ្នាដើម្បីរស់នៅក្នុងលក្ខណៈបរិសុទ្ធ និងលះបង់ ដែលជាបំណងប្រាថ្នាដែលកើតចេញពីកំណើត ។ ដូចជាមានគេនិយាយថា មនុស្សត្រូវតែស្លាប់ខាងខ្លួនឯង ដើម្បីឱ្យគេចាប់ផ្តើមរស់នៅចំពោះព្រះ ។

4. ការប្រែសណោះនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យនិងក្រោមដំណឹងល្អ

អ្នកផ្សេងទៀត ដោយសារពួកគេបានឃើញអត្ថន័យផ្សេងៗនៃពាក្យនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរ បានបង្កើតទម្រង់នៃការប្រែចិត្តពីរ ។ ដើម្បីសម្គាល់ពួកគេដោយសញ្ញាណខ្លះ ពួកគេបានហៅមួយថា "ការប្រែចិត្តខាងក្រឹត្យវិន័យ" ។ តាមរយៈនេះ មនុស្សមានបាប ដែលត្រូវរបួសដោយមានសញ្ញានៃអំពើបាប ហើយត្រូវរងគ្រោះដោយការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ នោះនៅតែជាប់ក្នុងស្ថានភាពរំខាននោះ ហើយមិនអាចដកខ្លួនចេញពីវាបានឡើយ ។ មួយទៀតគេហៅថា "ការប្រែចិត្តនៃដំណឹងល្អ" ។ តាមរយៈវា មនុស្សមានបាបត្រូវរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង

ប៉ុន្តែក្រោកឡើងពីវា ហើយដាក់ព្រះគ្រីស្ទទុកជាថ្នាំសម្រាប់លួងលោមពីការភ័យខ្លាចរបស់គេ ជាជម្រកនៃទុក្ខលំបាករបស់គេ។ ទាំងនេះបានជាឧទាហរណ៍នៃ "ការប្រែចិត្តពីក្រិត្យវិន័យ" កាអ៊ីន [លោកុ. ៤:១៣], សូល [អេសាយ ១៥:៣0] និង យូដាស [ម៉ាថ. ២៧:៤]។ ខណៈពេលដែលបទគម្ពីរឈ្បៀបរាប់ពីការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេដល់យើង វាតំណាងពួកគេថាជាការទទួលស្គាល់ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយខ្លាចព្រះពិរោធរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេបានយល់ពីព្រះតែគ្រាន់តែជាអ្នកដាក់ទោស និង ចៅក្រមប៉ុណ្ណោះ នោះគំនិតនោះបានគ្របសង្កត់ពួកគេ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការចូលទៅក្នុងឋាននរកមួយទេ ដែលពួកគេបានចូលក្នុងជីវិតនេះរួចហើយ ហើយបានចាប់ផ្តើមទទួលការផ្តន្ទាទោសនៅចំពោះសេចក្តីក្រោធនៃព្រះចេស្តានៃព្រះ។ យើងឃើញ "ការប្រែចិត្តនៃដំណឹងល្អ" នៅក្នុងអស់អ្នកដែលបានធ្វើបាបដោយខ្សែសង្វាក់នៃអំពើបាប ប៉ុន្តែត្រូវបានជម្រុញ និងថ្មីឡើងដោយការទុកចិត្តលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ បានងាកទៅរកព្រះអម្ចាស់។ ពេលហេសេគាលបានទទួលដំណឹងអំពីសេចក្តីស្លាប់ គាត់ភ័យខ្លាច។ ប៉ុន្តែ គាត់បានយំ ហើយអធិស្ឋាន ហើយសម្លឹងមើលទៅលើសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ គាត់បានមានទំនុកចិត្តឡើងវិញ [២ពង្សាវតារក្សត្រ 20:2; អេសាយ ៣៨:២]។ ពួកនីនីវេមានបញ្ហាដោយការគំរាមកំហែងដ៏អាក្រក់នៃការវិនាស ប៉ុន្តែពួកគេស្បែកបាវនិងផេះ ពួកគេបានអធិស្ឋាន ដោយសង្ឃឹមថាព្រះអម្ចាស់អាចបែរមករកពួកគេ ហើយបែរចេញពីកំហឹងរបស់ទ្រង់ [យ៉ូណាស ៣:៥, ៩]។ ដាវីឌបានសារភាពថាគាត់បានធ្វើបាបយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការធ្វើជំរឿនប្រជាជន ប៉ុន្តែគាត់បានបន្ថែមថា "ឱព្រះអម្ចាស់ ... សូមដកអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ចេញ"

[សាំយ៊ូអែលទី២ ២៤:១០]។ ពេលណាថានស្តីបន្ទោស ដាវីឌបានទទួលស្គាល់អំពើផិតក្បត់របស់គាត់ ហើយគាត់បានក្រាបនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ គាត់បានរង់ចាំការលើកលែងទោស [សាំយ៊ូអែលទី២ ១២:១៣, ១៦] ។ នោះគឺជាការប្រែចិត្តរបស់អស់អ្នកដែលមានវិប្បដិសារីក្នុងចិត្តចំពោះការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុស។ ប៉ុន្តែ ដោយទុកចិត្តលើសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ ពួកគេបានបន្តែមថា៖ "បងប្អូនអើយ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី? [កិច្ចការ ២:៣៧]។ នេះក៏ជាការប្រែចិត្តរបស់ពេត្រុសដែរ។ គាត់បានយំយ៉ាងជូរចត់ [ម៉ាថ. ២៦:៧៥; លូកា ២២:៦២] ប៉ុន្តែលោកមិនបានឈប់សង្ឃឹមឡើយ។

(ការលន់តួត្រូវបានឱ្យនិយមន័យ៖ ការពន្យល់នៃធាតុរបស់វា គឺការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមនិងការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ, 5-9)

5. និយមន័យ

បោះទោះជាការទាំងនេះសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវក៏ដោយ តែពាក្យថា "ការលន់តួបាប" ផ្ទាល់បើតាមដែលខ្ញុំបានរៀនពីបទគម្ពីរ គឺគួរតែបានយល់ដូច្នេះ។ សម្រាប់ការសរុបរបស់ពួកគេពីជំនឿនៅក្រោមការលន់តួបាបមិនយល់ស្របនឹងអ្វីដែលប៉ុលនិយាយនៅក្នុងកិច្ចការថា៖ "ក៏ធ្វើបន្ទាល់អស់ពីចិត្ត ដល់ពួកសាសន៍យូដា និងពួកសាសន៍ក្រិកផង ពីការប្រែចិត្តទៅឯព្រះ ហើយពីសេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទនៃយើងរាល់គ្នា។" [កិច្ចការ 20:21]។ នៅទីនោះគាត់បានសរុបថាការលន់តួបាបនិងសេចក្តីជំនឿជាការពីផ្សេងគ្នា។ អីចឹងយ៉ាងម៉េចទៅ? តើការលន់តួបាបពិតប្រាកដអាចឈរបានដោយដាច់ចេញពីជំនឿទេ? មិនអាចទាល់តែសោះ។ ប៉ុន្តែបើទោះជាការទាំងពីរមិនអាចបំបែកគ្នាបានក៏

ដោយ ការទាំងពីរត្រូវតែវែកញែកឱ្យបានដាច់ដែរ ។ ដូចដែលសេចក្តីជំនឿមិនអាចគ្មានសេចក្តីសង្ឃឹមបាន តែសេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីសង្ឃឹមជាការពីរខុសគ្នា ដូច្នេះការលន់តួបាបនិងសេចក្តីជំនឿក៏ដូចគ្នាដែរ ។ បើទោះជាការទាំងពីត្រូវបានបង្រួមមកតែជាមួយគ្នាដោយចំណងដែលនៅជាប់ជានិច្ចក៏ដោយ ក៏នៅតែទាមទារការចូលរួមគ្នាជាជាងការដែលច្របល់ចូលគ្នា ។

តាមការពិត ខ្ញុំដឹងថាការប្រែចិត្តទាំងមូលត្រូវបានយល់នៅក្នុងពាក្យថា "ការលន់តួបាប" ហើយសេចក្តីជំនឿក៏មិនមែនជាផ្នែកដ៏តូចបំផុតនៅក្នុងការប្រែចិត្តដែរ ។ តែនៅក្នុងន័យនេះ ការនេះក៏នឹងត្រូវបានលេចមករួចហើយ កាលដែលឥទ្ធិពលនិងធម្មជាតិរបស់ការទាំងនេះត្រូវបានពន្យល់នោះ ។ ពាក្យភាសាហេព្រើរសម្រាប់ "ការលន់តួបាប" ត្រូវបានដកយកមកពីការកើតជាថ្មីឬការត្រឡប់មក ។ ពាក្យក្រិកវិញ ការផ្លាស់ប្រែនៃគំនិត ឬនៃគោលបំណង ។ ហើយការនោះផ្ទាល់វាឆ្លើយតបទៅនឹងការសិក្សាឬសនៃពាក្យទាំងពីរយ៉ាងជិតស្និត ។ អត្ថន័យនោះគឺថា ការចាកចេញពីខ្លួនយើង នោះយើងក៏ត្រលប់ទៅកាន់ព្រះ ហើយដោយបានដកចេញនូវគំនិតពីដើមរបស់យើង នោះយើងបានដាក់គំនិតថ្មីវិញ ។ ដោយសារតែការនេះ តាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំ ការលន់តួបាបអាចជាឱ្យនិយមន័យដូច្នេះទើបល្អ៖ វាជាការបែរត្រឡប់ពិតនៃជីវិតរបស់យើងទៅកាន់ព្រះ ការត្រឡប់ដែលលូតចេញពីការកោតខ្លាចបរិសុទ្ធនិងស្មោះស្ម័គ្រដល់ទ្រង់ ហើយវាមានដូចជាការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមនិងមនុស្សចាស់ ព្រមទាំងការកើតជាថ្មីខាងវិញ្ញាណផង ។

នៅក្នុងន័យនោះ យើងត្រូវយល់ពីការអធិប្បាយទាំងនោះ ដែលពួកហោរាពីដើមនិងពួកសាវ័កយកមកធ្វើការជម្រុញមនុស្សនៅសម័យនោះពីការលន់តួបាប ។

ដោយសារពួកគេព្យាយាមសម្រាប់ការមួយនេះ ៖ ដែលត្រូវបានច្របូកច្របល់ដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបានបែកជាបំណែកដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ការកាត់ទោសរបស់ព្រះ នោះពួកគេបានដួលចុះហើយបានបន្ទាបខ្លួនរបស់ពួកគេនៅចំពោះទ្រង់ដែលគេបានធ្វើបាបចំពោះទ្រង់ ហើយជាមួយនឹងការលន់តួបាបដ៏ពិតគេក៏ត្រឡប់ទៅកាន់ផ្លូវដែលត្រូវ ។ ដូច្នេះ ពាក្យទាំងនោះត្រូវបានប្រើដោយផ្លាស់ប្តូរគ្នានៅក្នុងន័យដូចគ្នា ៖ "ចូរត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់" "ចូរលន់តួបាប" "ចូរធ្វើការប្រែចិត្ត" [ម៉ាថាយ 3:2] ។ នៅពេលដែលប្រវត្តិដ៏បរិសុទ្ធនិយាយថា "ការប្រែចិត្តត្រូវបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីព្រះ" ដែលមនុស្សដែលបានរស់នៅដោយលោភលន់នៅក្នុងសេចក្តីតណ្ហារបស់ពួកគេ មិនខ្វល់ពីទ្រង់ ក៏បានចាប់ផ្តើមស្តាប់ព្រះបន្ទូលទ្រង់វិញ [សាំយ៊ូអែលទី២ 7:2-3] ហើយក៏រួចរាល់នឹងទៅកន្លែងដែលអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេហៅ ។ ហើយយ៉ូហាននិងប៉ុលប្រើពាក្យថា "ការបង្កើតផលផ្លែដែលសាកសមនឹងការប្រែចិត្ត"[លូកា 3:8; កិច្ចការ 26:20; រ៉ូម 6:4] ការដែលរស់នៅក្នុងជីវិតដែលបង្ហាញនិងធ្វើបន្ទាល់នៅក្នុងគ្រប់ទង្វើរបស់វាជាការប្រែចិត្តបែបនេះហើយ ។

6. ការប្រែចិត្តជាការត្រឡប់ទៅរកព្រះ

ប៉ុន្តែមុនពេលយើងទៅកាន់តែឆ្ងាយ វានឹងមានប្រយោជន៍ក្នុងការពន្យល់ឱ្យកាន់តែច្បាស់អំពីនិយមន័យដែលយើងបានដាក់ចុះ ។ យើងត្រូវតែពិនិត្យមើលការប្រែចិត្តជាចម្បងនៅក្រោមចំណងជើងបី ។ ទីមួយ នៅពេលយើងហៅវាថាជា "ការប្រែជីវិតទៅរកព្រះ" យើងទាមទារឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរ មិនត្រឹមតែនៅក្នុងកិច្ចការខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រលឹងខ្លួនផ្ទាល់ផងដែរ ។ លុះត្រាតែវាស្លាប់ខាងធម្មជាតិចាស់របស់វា ទើបវាបង្កើតផលនៃការងារស្របនឹងការ

កើតជាថ្មី ។ ហោរាដែលមានបំណងចង់បង្ហាញពីការផ្លាស់ប្តូរនេះ ស្នើឱ្យអ្នកណាដែលលោកហៅឱ្យប្រែចិត្ត ឱ្យគេមានចិត្តថ្មី [អេសេគាល ១៨:៣១] ។ ដូច្នេះ ម៉ូសេមានបំណងបង្ហាញពីរបៀបដែលពួកអ៊ីស្រាអែលអាចនឹងប្រែចិត្ត ហើយបែរទៅរកព្រះអម្ចាស់ដោយត្រឹមត្រូវ ជារឿយៗបង្រៀនថាវាត្រូវធ្វើដោយ "អស់ពីចិត្ត" និង "អស់ពីព្រលឹង" [ចោទិយកថា ៦:៥; ១០:១២; ៣០:២, ៦, ១០] ។ ពាក្យនេះយើងឃើញនិយាយជាញឹកញាប់ដោយហោរា [យេរេមា ២៤:៧] ។ ម៉ូសេក៏បានហៅវាថាជា "ការកាត់ចិត្ត" ផងដែរ នោះក៏ស្វែងរកអារម្មណ៍ដែលមិនពេញចិត្តដែរ [ចោទិយកថា ១០:១៦; ៣០:៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានបទគម្ពីរណាដែលបង្ហាញពីចរិតពិតនៃការប្រែចិត្តប្រសើរជាង យេរេមា ជំពូក ៤ ៖ "ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ បើឯងត្រឡប់មកឯអញវិញ ។" ...ភ្ជួររាស់ដីបង្កបង្កើនផលរបស់អ្នក ហើយកុំសាបព្រោះក្នុងបន្លា ។ ចូរអ្នករាល់គ្នាកាត់ស្បែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយដកស្បែកចុងស្វាសចេញ" [vs. ១, ៣–៤] ។ សូមមើលពីរបៀបដែលទ្រង់ប្រកាសថាពួកគេនឹងមិនបានសម្រេចអ្វីសោះក្នុងការចាប់យកការស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត លុះត្រាតែអំពើទុច្ចរិតមិនត្រូវបានដេញចេញពីចិត្តរបស់ពួកគេជាមុនសិន ។ ហើយដើម្បីប្រៃពួកគេយ៉ាងហ្មត់ចត់ នោះទ្រង់ព្រមានពួកគេថា វាគឺជាមួយនឹងព្រះដែលពួកគេត្រូវដោះស្រាយជាមួយនឹងអ្នកណាដែលមិនបានផលអ្វីឡើយ ត្បិតទ្រង់ស្អប់មនុស្សពីរ [យ៉ាកុប 1:8] ។ សម្រាប់ហេតុផលនេះ អេសាយធ្វើទាញចេញមកនូវការខិតខំរបស់ពួកអ្នកថាមានពុតត្បុត ដែលបានខិតខំយ៉ាងសកម្មបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តតែពីខាងក្រៅក្នុងការប្រារព្ធផ្សេងៗ ខណៈពេលដែលពួកគេមិនខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីដោះស្រាយបន្ទុកនៃភាពអយុត្តិធម៌ដែលពួកគេបានចងជនក្រីក្រនោះទេ [អេសាយ ៥៨:៦] ។

នៅទីនោះ គាត់ក៏បង្ហាញយ៉ាងល្អផងដែរនូវកាតព្វកិច្ចណាដែលការប្រែចិត្តមិនលាក់លៀមមាន ។

7. ការលន់តួបាបដែលបាននាំមកដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ

ចំណុចទីពីរគឺការថ្លែងរបស់យើងថា ការប្រែចិត្តកើតចេញពីការកោតខ្លាចព្រះយ៉ាងខ្លាំង ។ ឬតមុនពេលដែលចិត្តរបស់មនុស្សមានបាបទំនោរទៅរកការប្រែចិត្ត វាត្រូវតែត្រូវបានដាស់តឿនដោយការគិតអំពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ កាលណាការគិតពិចារណាយ៉ាងហ្មត់ចត់ក្នុងចិត្ត ថាថ្ងៃណាមួយ ព្រះនឹងតម្កល់សាលជំនុំជម្រះរបស់ខ្លួន ដើម្បីទាមទារឱ្យពិចារណានូវពាក្យសម្តី និងអំពើទាំងអស់នោះនឹងមិនអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សអាក្រក់បានសម្រាក ឬដកដង្ហើមដោយសេរី សូម្បីតែមួយភ្លែតដោយមិនកកូរគេជាបន្តទៀតនោះឡើយ ដើម្បីសញ្ជឹងឱ្យគេគិតពីរបៀបមួយផ្សេងទៀតនៃជីវិត ដែលគាត់អាចនឹងអាចឈរយ៉ាងរឹងមាំក្នុងការវិនិច្ឆ័យនោះ ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះគម្ពីរតែងតែលើកឡើងអំពីកាកាត់ទោសនៅពេលដែលវាជំរុញឱ្យមានការប្រែចិត្ត ដូចនៅក្នុងទំនាយរបស់យេរេមា ៖ "ក្រែងសេចក្តីក្រោធរបស់ខ្ញុំរលត់ទៅដូចភ្លើង... [យេរេមា ៤:៤] ។ នៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់ប៉ុលទៅកាន់អ្នកក្រុងអាថែន ៖ "ទោះជាព្រះបានមើលរំលងគ្រានៃភាពល្ងង់ខ្លៅនេះក៏ដោយ ក៏ឥឡូវនេះទ្រង់អំពាវនាវដល់មនុស្សទាំងអស់នៅគ្រប់ទីកន្លែងឱ្យប្រែចិត្ត ពីព្រោះទ្រង់បានកំណត់ថ្ងៃមួយដែលទ្រង់នឹងជំនុំជំរះពិភពលោកដោយសមធម៌" [កិច្ចការ ១៧:៣០- ៣១] ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើនទៀត ។

ជួនកាល តាមរយៈការដាក់ទណ្ឌកម្ម បទគម្ពីរបានប្រកាសថាព្រះជាចៅក្រម ដើម្បីអោយមនុស្សមានបាបអាចឆ្លុះបញ្ចាំងពីការដាក់ទណ្ឌកម្មកាន់តែធំ ដែលគំរាមកំហែង ប្រសិនបើពួកគេមិនប្រែចិត្តទាន់ពេល ។ អ្នកមានឧទាហរណ៍នៃរឿងនេះនៅក្នុង ចោទិយកថា ជំពូក 29 [ទល់នឹង ជំពូក ១៩] ។ ដរាបណាការប្រែចិត្តជឿចាប់ផ្តើមដោយការភ័យខ្លាច និងការស្អប់អំពើបាប នោះសាវ័កថា "សេចក្តីសោកសង្រេង ... តាមព្រះ" ជាបុព្វហេតុនៃការប្រែចិត្ត [កូរិនថូសទី២ ៧:90] ។ គាត់ហៅវាថា "ទុក្ខព្រួយ...យោងទៅតាមព្រះ" នៅពេលដែលយើងមិនត្រឹមតែស្អប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្អប់ និងស្អប់ខ្ពើមអំពើបាបខ្លួនឯង ពីព្រោះយើងដឹងថាវាធ្វើឱ្យព្រះមិនពេញចិត្ត ។ ហើយគ្មានអ្វីឆ្ងល់នោះទេ! ព្រោះបើយើងមិនត្រូវគេវាយខ្លាំងទេ ភាពខ្ជិលនៃសាច់ឈាមយើងមិនអាចកែតម្រូវបានឡើយ ។ ពិតហើយ ការចាក់មូលទាំងនេះនឹងមិនគ្រប់គ្រាន់ប្រឆាំងនឹងភាពរឹល និងភាពរាំងស្ទះរបស់វាឡើយ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនបានជ្រាបចូលកាន់តែជ្រៅក្នុងការដោះកំណាត់ឈើរបស់គាត់ ។ ក្រៅពីនេះក៏មានភាពរឹងទទឹងដែលត្រូវវាយដំដូចនឹងញញួរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ភាពខូចបង់នៃធម្មជាតិរបស់យើងបង្ខំព្រះឱ្យប្រើការគំរាមកំហែងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះយើង ។ ត្បិតវាជាការឥតប្រយោជន៍សម្រាប់គាត់ដើម្បីទាក់ទាញអ្នកដែលកំពុងដេកលក់ ។ ខ្ញុំមិនរាយបញ្ជីនូវអ្វីដែលយើងបានយកមកដដែលៗទេ ។ វាក៏មានហេតុផលមួយទៀតដែលការកោតខ្លាចព្រះ គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃការប្រែចិត្ត ។ ត្បិតថាជីវិតមនុស្សពោរពេញទៅដោយគុណធម៌ទាំងប៉ុន្មានក៏ដោយ បើការនោះមិនបាននាំគេទៅថ្វាយបង្គំព្រះទេ នោះលោកិយពិតជាអាចសរសើរបាន ។ ប៉ុន្តែនៅស្ថានសួគ៌ វានឹងត្រូវស្អប់ខ្ពើមខ្លាំងណាស់ ពីព្រោះផ្នែកសំខាន់នៃសេចក្តីសុចរិតគឺ

ការថ្វាយដល់ព្រះនូវសិទ្ធិ និងកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់ត្រូវបានបន្ទំដោយឥតសៅហ្មង នៅពេលយើងមិនចង់ចុះចូលក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។

8. ការស្លាប់និងការរស់ឡើងវិញជាផ្នែករួមផ្សំនៃការលន់តួបាប

នៅកន្លែងទីបី វានៅសល់សម្រាប់យើងដើម្បីពន្យល់ពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យើងថា ការប្រែចិត្តមានពីរផ្នែក៖ គឺការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម និងការរស់ឡើងវិញនៃវិញ្ញាណ ។ ហោរាបង្ហាញវាយ៉ាងច្បាស់—ទោះបីជាសាមញ្ញ និងឈ្លើយស្របតាមសមត្ថភាពនៃមនុស្សខាងសាច់ឈាមរបស់អ្នក—ពេលពួកគេនិយាយថា ៖ "ឈប់ធ្វើអាក្រក់ ហើយធ្វើល្អទៅ" [ទំនុក. ៣៦:៨, ៣, ២៧] ។ ដូចគ្នាដែរ "លាងខ្លួន ធ្វើឱ្យខ្លួនអ្នកស្អាត; ចូរដកអំពើអាក្រក់ចេញពីមុខអញ ។ ឈប់ធ្វើអាក្រក់; រៀនធ្វើល្អ; ស្វែងរកការវិនិច្ឆ័យ; ជួយជនរងគ្រោះ" ។ [អេសាយ ១:១៦-១៧] ។ ដ្បិតកាលណាគេនឹកឃើញមនុស្សពីសេចក្តីអាក្រក់ គេទាមទារឱ្យគេបំផ្លាញសាច់ឈាមទាំងមូល ដែលពោរពេញទៅដោយអំពើអាក្រក់ និងសេចក្តីវិនាស ។ វាជារឿងពិបាកនិងពិបាកណាស់ក្នុងការលះបង់ខ្លួនយើងចេញពីកំណើត ។ យើងក៏មិនអាចគិតថាសាច់ឈាមត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុងដែរ កាលណាយើងមិនបានលុបបំបាត់អ្វីដែលយើងមានពីខ្លួនយើងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារអារម្មណ៍ទាំងអស់នៃសាច់ឈាមគឺជាសត្រូវទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះ [រ៉ូម ៨:៧] ។ ជំហានដំបូងដើម្បីធ្វើតាមច្បាប់របស់លោកគឺការបដិសេធការខាងធម្មជាតិរបស់យើង ។ ក្រោយមក ពួកគេចាត់ទុកការបន្តដោយផលដែលកើតចេញពីវា—គឺសេចក្តីសុចរិត ការវិនិច្ឆ័យ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា ។ វានឹងមិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការលះបង់កាតព្វកិច្ចបែបនេះ លុះត្រាតែចិត្តខ្លួនឯង និងចិត្តដាក់ទំនោរទៅរកសេចក្តីសុចរិត ការវិនិច្ឆ័យ និងសេចក្តីមេត្តាករុណាជាមុនសិន ។ វាកើត

ឡើងនៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបានធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់យើងជាប់គាំងនៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទាំងគំនិត និងអារម្មណ៍ថ្មី ដែលពួកគេអាចចាត់ទុកថាជារឿងថ្មី។ ប្រាកដណាស់ ដូចដែលយើងមិនខុសពីព្រះដោយធម្មជាតិ លុះត្រាតែការបដិសេធខ្លួនឯងមិនដំណើរការទេ នោះយើងនឹងមិនដែលចូលទៅជិតអ្វីដែលត្រឹមត្រូវឡើយ។ ដូច្នេះហើយ បានជាយើងឧស្សាហ៍ លះបង់មនុស្សចាស់ លះបង់លោកិយ និងសាច់ឈាម លាចាកសេចក្តីប្រាថ្នាអាក្រក់ ឱ្យបានកើតជាថ្មី ក្នុងចិត្តរបស់យើង [អេភ. ៤:២២-២៣]។ ប្រាកដណាស់ ពាក្យថា "ការស្លាប់" ព្រមានយើងថាវាលំបាកប៉ុណ្ណាក្នុងការបំភ្លេចធម្មជាតិពីមុនរបស់យើង។ ពី "ការស្លាប់" យើងសន្មត់ថាយើងមិនស្របតាមការកោតខ្លាចដល់ព្រះហើយមិនរឿនពីផ្នែកនៃការគោរពបូជាទេលុះត្រាតែយើងត្រូវបានសម្លាប់ដោយដាវនៃព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងឃោរឃៅហើយនាំយកទៅដោយឥតប្រយោជន៍។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះបានប្រកាសថាដើម្បីឱ្យយើងត្រូវបានគេរាប់ក្នុងចំណោមកូនរបស់ទ្រង់ នោះធម្មជាតិធម្មតារបស់យើងត្រូវតែស្លាប់សិន!

9. ការកើតម្តងទៀតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

រឿងទាំងពីរកើតឡើងចំពោះយើងដោយការរួបរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ដ្បិតបើយើងពិតជាចូលរួមនៅក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ នោះ "មនុស្សរបស់យើងត្រូវបានឆ្កាងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយរូបកាយនៃអំពើបាបក៏ត្រូវវិនាសទៅ" [រ៉ូម ៦:៦] ដើម្បីឱ្យអំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិដើមមិនអាចលួតលាស់បានទៀតទេ។ ប្រសិនបើយើងចូលរួមក្នុងរស់ឡើងវិញតាមរយៈការនោះ យើងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងទៅក្នុងជីវិតថ្មី ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងពាក្យមួយ ខ្ញុំបានបកស្រាយការប្រែចិត្តថាជាការកើតជាថ្មីឡើង

វិញ ដែលទីបញ្ចប់តែមួយគត់គឺដើម្បីស្តារឡើងវិញនៅក្នុងយើងនូវរូបឆ្លុះនៃព្រះ ដែលត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយ ហើយទាំងអស់លើកលែងតែត្រូវបានលុបចោលតាមរយៈអំពើរំលងរបស់អ័ដាម ។ ដូច្នេះ សាវ័កបង្រៀនពេលគាត់និយាយថា ៖ "ឥឡូវនេះ យើងខ្ញុំបានឃើញសិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ា ដោយមិនកំបាំងឡើយ ឃើញពីសិរីល្អដែលជាសិរីល្អចេញពីព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេហូវ៉ា" ។ [៣:១៨] ។ ដូចគ្នានេះដែរ អត្ថបទមួយទៀត ៖ "ចូរអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តគំនិតឡើងវិញ ហើយដាក់មនុស្សថ្មីដែលបន្ទាប់ពីព្រះបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីពិតបរិសុទ្ធ" [អេភ. ៤:២៣] ។ "ការបំពាក់នូវមនុស្សថ្មី... ដែលកំពុងត្រូវបានបន្តក្នុងចំណេះដឹង និងរូបភាពនៃអ្នកដែលបានបង្កើតគាត់" ។ [កូឡុស ៣:១០] ។ ដូច្នោះហើយ យើងត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយការកើតជាថ្មីឡើងវិញនេះ តាមរយៈកិច្ចការនៃព្រះគ្រីស្ទ បានចូលទៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ។ ដែលយើងបានធ្លាក់ចេញតាមរយៈអ័ដាម ។ តាមរបៀបនេះ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យយ៉ាងពេញលេញក្នុងការស្តារអ្នកណាឱ្យគេបានទទួលមរតកនៃជីវិត ។ ហើយជាការពិតណាស់ ការស្តារឡើងវិញនេះមិនធ្វើឡើងក្នុងពេលតែមួយ ឬមួយថ្ងៃ ឬមួយឆ្នាំនោះទេ ។ ប៉ុន្តែតាមរយៈការបន្តទៅមុខ និងជួនកាលសូម្បីតែការជឿនលឿនយឺតៗ ព្រះទ្រង់លុបចោលនូវការពុករលួយនៃសាច់ឈាមរបស់អ្នកដែលត្រូវបាន រើសតាំងរបស់ទ្រង់ សម្អាតពួកគេពីកំហុស ញែកពួកគេសម្រាប់អង្គទ្រង់ទុកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធ រំឭកឡើងវិញនូវគំនិតទាំងអស់របស់ពួកគេទៅកាន់ភាពបរិសុទ្ធពិត ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចអនុវត្តការប្រែចិត្តពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយដឹងថានេះ សង្គ្រាមនឹងបញ្ចប់ត្រឹមការស្លាប់ ។ អ្វីដែលអាក្រក់បំផុតទៅទៀតគឺភាពអាក្រក់របស់អ្នកប្រឆាំងដ៏អាក្រក់នោះ ហើយជាអ្នកក្បត់

Staphylus ដែលនិយាយថាខ្ញុំច្រឡំស្ថានភាពនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នទៅនឹងសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ ពេលខ្ញុំបកស្រាយពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះរបស់ប៉ុល [២ កូរិនថូស ៤:៤] ថា "ភាពបរិសុទ្ធ និង សេចក្តីសុចរិតពិត" [អេភេសូ ៤:២៤]។ ដូចជានៅពេលដែលអ្វីៗត្រូវបានកំណត់ យើងមិនគួរស្វែងរកភាពសុចរិត និងភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់វានោះទេ។ ឥឡូវនេះ នេះមិនមែនជាការបដិសេធកន្លែងសម្រាប់ការលូតលាស់ទេ។ ជាជាងខ្ញុំនិយាយថា អ្នកណាម្នាក់កាន់តែខិតទៅជិតរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ នោះរូបភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់កាន់តែភ្លឺនៅក្នុងគេ។ ដើម្បីឱ្យអ្នកជឿអាចឈានដល់គោលដៅនេះ ព្រះបានចាត់ឱ្យពួកគេមានការប្រណាំងដោយការប្រែចិត្ត ដែលពួកគេត្រូវរត់ពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ។

(អ្នកជឿជួបប្រទះការល្បែកជាបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនមែនជាភាពល្អឥតខ្ចោះដែលគ្មានបាបក្នុងជីវិតនេះទេ 10-15)

10. អ្នកជឿនៅតែជាមនុស្សមានបាប

ដូច្នេះ ដែលបុត្ររបស់ព្រះត្រូវបានមានសេរីភាពតាមរយៈការកើតជាថ្មីចេញពីចំណងនៃបាប។ តែពួកគេមិនបានទទួលមរដកពេញលេញនៃសេរីភាព ដែលធ្វើកុំឱ្យមានការរំខានពីខាងសាច់ឈាមទៀតនោះឡើយ តែនៅតែមាននៅក្នុងពួកគេនូវឱកាសជាបន្តដែលវានៅតែធ្វើការនៅទីនោះដដែល ដែលធ្វើឱ្យលំបាកនោះគេនឹងត្រូវបានសាកល្បង មិនត្រឹមតែធ្វើការសាកល្បងទេ តែក៏ពេលនោះពួកគេក៏នឹងបានរៀនពីសេចក្តីកំសោយរបស់ពួកគេផងដែរ។ នៅក្នុងបញ្ហានេះ គ្រប់អ្នកសរសេរដែលមានការកាត់សេចក្តីដែលត្រឹមត្រូវក៏យល់ស្របថា ការនោះនៅតែបន្តនៅក្នុងមនុស្សដែលបានកើតជាថ្មីជាអណ្តាតភ្លើងរបស់អារក្ស ដែលសេចក្តី

ប៉ងប្រាថ្នាលេចចេញពីនោះមកជាបន្តដើម្បីនឹងល្បួងនិងទាក់ទាងគេឱ្យធ្វើបាប ។ ពួកគេក៏ទទួលស្គាល់ថា ពួកបរិសុទ្ធប្រកាន់យ៉ាងនេះឯង មិនអាចទ្រាំទ្របាន ដោយការញុះញង់ ទាក់ទាញ ឬបញ្ឆុះបញ្ឆូល ឱ្យមានតណ្ហា ឬវៀរចាកមហិច្ឆតា ឬអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗ ។ ហើយយើងមិនចាំបាច់ធ្វើការច្រើនលើការស៊ើបអង្កេតអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធបុរាណបានគិតអំពីរឿងនេះទេ ។ លោក Augustine តែម្នាក់ឯងនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គោលបំណងនេះ ចាប់តាំងពីគាត់បានប្រមូលមតិទាំងអស់ដោយស្មោះត្រង់ និងឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ ដូច្នេះ សូមអ្នកអានអ្វីដែលខ្ញុំទទួលបានពីគាត់នូវអ្វីដែលគេចង់បានជាក់លាក់ទាក់ទងនឹងការយល់ឃើញអំពីការពីបុរាណ ។

តែរវាងលោក Augustine និងពួកយើង យើងអាចមើលឃើញថា មានភាពខុសគ្នានៃគំនិតោះ នៅពេលដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថាអ្នកជឿ បើកាលណាដែលពួកគេនៅតែស្ថិតនៅក្នុងរូបកាយ ពួកគេនៅតែភ្ជាប់ដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាជាច្រើន ដែលពួកគេមិនអាចនឹងមិនប្រាថ្នាយ៉ាងច្រើនបាននោះទេ តែគាត់មិនបានហៅការនេះថាជាជំងឺ "បាប" ទេ ។ ចូរស្តាប់ចិត្តការដែលប្រៀបវាទៅនឹងពាក្យថា "សេចក្តីកំសោយ" គាត់បង្រៀនថា វាបានក្លាយជាបាបនៅពេលដែលទង្វើនិងការយល់ស្របដែលដើរតាមការយល់ឃើញ ឬការខ្វល់ខ្វាយរបស់វា នោះគឺ នៅពេលដែលបំណងបង្កើតទំនោរយ៉ាងខ្លាំងជាដំបូង ។ តែម្ខាងទៀត យើងគិតថាវាជាបាបនៅពេលមនុស្សចាប់មានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាណាមួយទាស់នឹងក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ ។ តាមពិត យើងប្រៀបប្រដូច "បាប" ដែលជាការអាក្រក់ខ្លាំងដែលបង្កើតនៅក្នុងយើងនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបែបនេះ ។ ដូច្នេះយើងបង្រៀនថានៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ រហូតទាល់ពួកគេត្រូវបានបកយកចេញនូវរូបកាយសាច់ឈាម

នេះចេញ នោះវានៅតែមានបាប ដោយសារនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេមាន សេចក្តីអាក្រក់នៃការប៉ងប្រាថ្នាជាច្រើនរស់នៅ ដែលវាធ្វើទាស់នឹងសេចក្តីសុចរិត ។ ហើយលោក Augustine មិនតែងតែជៀសវាងពីការប្រើពាក្យថា "បាប" នោះទេ ដូចជានៅពេលដែលគាត់និយាយថា ៖ "លោកប៉ុលបានហៅថា បាប ជាប្រភពដែលគ្រប់អស់ទាំងបាបលូតលាស់ចេញជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម ។ ដរាបណាការនោះសំដៅដល់ពួកបរិសុទ្ធ នោះវាបានបាត់បង់អំណាចរបស់វានៅលើផែនដី ហើយវិនាសនៅស្ថានសួគ៌" ។ ដោយពាក្យទាំងនេះ គាត់ទទួលស្គាល់ថា កាលដែលដែលអ្នកជឿធ្វើតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាជាច្រើនរបស់សាច់ឈាម នោះពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានបាប ។

11. នៅក្នុងអ្នកជឿអំពើបាបបានបាត់បង់អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់វា តែវានៅតែបន្តនៅក្នុងពួកគេ

ព្រះត្រូវបាននិយាយថាទ្រង់បានដឹកក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ចេញពីគ្រប់អំពើបាបទាំងអស់ គឺតាមរយៈការជ្រមុចទឹកដែលទ្រង់សន្យាថា ព្រះគុណនៃសេចក្តីប្រោសលោះ និងសម្រេចវានៅក្នុងពួកគេដែលបានរើសតាំង [អេភេសូ 5:26-27] ។ ការថ្លែងនេះយើងសំដៅដល់កំហុសនៃបាប ជាងសារធាតុរបស់បាប ។ ព្រះពិតជាទាញការនេះចេញដោយការកើតជាថ្មីនៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដូច្នេះដែលពួកគេគ្រប់គ្រងលើបាបត្រូវបានលុបបំបាត់នៅក្នុងពួកគេ ។ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណផ្តល់នូវអំណាចមួយ ដែលពួកគេនឹងចម្រើនកម្លាំង ហើយបានក្លាយជាអ្នកឈ្នះនៅក្នុងការលំបាក ។ តែអំពើបាបគ្រាន់តែត្រូវបានបញ្ឈប់ពីការសោយរាជ្យប៉ុណ្ណោះ ។ តែវាមិនបានឈប់នៅក្នុងពួកគេនោះទេ ។ ដូច្នេះ យើងនិយាយថាមនុស្សចាស់ត្រូវបានឆ្កាង [រ៉ូម 6:6], ហើយក្រិត្យវិន័យខាងបាប [រ៉ូម 8:2]

ក៏ត្រូវបានលុបចេញនៅក្នុងបុត្ររបស់ព្រះ ដែលមានសំណល់មួយចំនួននៅ មិនៅដើម្បីនឹងគ្រប់គ្រងលើពួកគេនោះទេ តែនៅដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យពួកគេបន្ទាបខ្លួនដោយមនសិការដឹងពីភាពកំសោយរបស់ពួកគេ ។ ហើយយើង តាមពិតទៅទទួលស្គាល់ថាជានទាំងនេះមិនត្រូវបានប្រកែកនោះឡើយ ប្រៀបដូចជាពួកគេមិនបានមាននៅដែរ ។ តែក្នុងពេលតែមួយយើងយល់ថា ការនេះនឹងកន្លងផុតតាមរយៈសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ដូចនេះពួកបរិសុទ្ធសមជាអ្នកមានបាបយ៉ាងសាកសមហើយគេមានកំហុសនៅចំពោះព្រះ ហើយត្រូវបានដោះឱ្យមានសេរីចេញពីកំហុសនោះ ។ ហើយវាមិនពិបាកទេសម្រាប់យើងដែលអះអាងពីគំនិតនេះ ក្នុងកាលដែលមានទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់ដោយមានសេចក្តីពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរហើយនោះ ។ តើយើងចង់បានទីបន្ទាល់ណាដែលច្បាស់ជាងការដែលប៉ុលពោលនៅក្នុងរ៉ូមជំពូកទីប្រាំពីរខ្សែតនោះ? ទីមួយ ប៉ុលនិយាយនៅទីនោះដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលបានកើតជាថ្មី [រ៉ូម 7:6] ។ ការនេះយើងបានបង្ហាញនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ហើយលោក Augustine បញ្ជាក់វាជាមួយនឹងហេតុផលដែលមិនអាចប្រកែកបាន ។ ខ្ញុំគ្មានអ្វីនឹងនិយាយពីការពិតដែលគាត់ប្រើពាក្យថា "ការអាក្រក់" និង "អំពើបាប" ដែលពួកគេជាអ្នកដែលប្រាថ្នានឹងស្រែកទាស់នឹងយើងអាចទាស់នឹងពាក្យទាំងនោះបាន ។ តែតើអ្នកដែលនឹងបដិសេធនូវការទាស់ទៅនឹងក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះនោះជាមនុស្សអាក្រក់ឬ? តើអ្នកណានឹងបដិសេធនូវការរារាំងទៅនឹងសេចក្តីសុចរិតថាជាបាបនោះ? តើនរណា និយាយដោយខ្លីទៅនឹងផ្តល់នូវកំហុសនោះថាជាកំហុសដែលមានចូលរួមនៅកន្លែងណាដែលមានសេចក្តីកំសត់ខាងវិញ្ញាណនោះ? តែប៉ុលប្រកាសការពិតទាំងនេះទាក់ទងទៅនឹងជម្ងឺនេះ ។

បន្ទាប់មកយើងមានសេចក្តីកំហឹងដែលអាចទុកចិត្តបានមួយចេញពីក្រិត្យវិន័យ ដែលយើងនឹងប្រើដើម្បីនឹងដោះស្រាយនូវសំណួរទាំងមូលនេះ ។ ដោយសារយើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យ "ស្រឡាញ់ព្រះឱ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីសមត្ថភាពទាំងអស់" [ចោទិយកថា 6:5; ម៉ាថាយ 22:37] ។ ក្នុងកាលដែលគ្រប់ទាំងកម្លាំងនៃព្រលឹងរបស់យើងគួរតែត្រូវបានបំពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ នោះវាប្រាកដថាគំនិតនេះមិនត្រូវបានសម្រេចដោយអ្នកទាំងនោះ ជាអ្នកដែលអាចប្រមូលមកនៅក្នុងចិត្តនូវទំនោរបន្តិច ឬអាចទទួលស្គាល់នៅក្នុងគំនិតនូវគំនិតណាមួយសោះថា នឹងនាំពួកកេចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះទៅកាន់ការអសាឥតការវិញ ។ អីចឹងយ៉ាងម៉េចវិញ? ការដែលយល់ឃើញក្នុងអារម្មណ៍ ការដែលយល់ឃើញក្នុងចិត្ត តើមិនមែនជាអំណាចនៃព្រលឹងទេឬ? ហេតុដូច្នេះហើយ ពេលអ្នកទាំងនេះបើកចិត្តឱ្យទូលាយចំពោះគំនិតដែលឥតប្រយោជន៍ និងថោកទាប តើពួកគេមិនបង្ហាញថាខ្លួនពួកគេស្ថិតក្នុងកម្រិតដែលទទេនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះទេឬ? ដោយហេតុផលនេះ អ្នកណាដែលមិនទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមគឺជាអំពើបាប ប៉ុន្តែថាជំងឺនៃសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ច្រើន ដែលគេហៅថា "សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា" គឺជាប្រភពនៃអំពើបាប ត្រូវតែបដិសេធថា ការបំពាននៃក្រឹត្យវិន័យគឺជាអំពើបាប ។

12. តើ "ការខូចអាក្រក់ខាងសាច់ឈាម" មានន័យដូចម្តេច?

វាអាចហាក់ដូចជាមិនទំនងចំពោះអ្នកខ្លះ ដែលគ្រប់ទាំងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលមនុស្សមានពីធម្មជាតិ ថាទោះជាវាត្រូវបានផ្តល់មកពីព្រះផ្ទាល់ដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធក៏ដោយ ។ ដើម្បីនឹងឆ្លើយតបនឹងការនេះ ខ្ញុំ ឆ្លើយថា យើងមិនកាត់ទោសនូវទំនោរទាំងនោះដែលព្រះបានចរិកវានៅក្នុងអាកប្បកិរិយារបស់

មនុស្សនៅក្នុងការបង្កើតដំបូងរបស់ទ្រង់នោះទេ ដែលទាំងនោះមិនអាចលុបបំបាត់បានដោយភាពជាមនុស្សផ្ទាល់ទេ តែមានតែការជម្រុញទាំងឡាយដែលធំៗនិងមិនអាចគ្រប់គ្រងបានដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ ។ ពេលនេះ សមត្ថភាពរបស់មនុស្សទាំងអស់ បើស្ថិតនៅលើភាពខូចបង់ពីធម្មជាតិវាបានខូចហើយរលួយ នៅក្នុងគ្រប់ទង្វើដែលរប៉េរប៉ាយជានិច្ចនិងភាពលោភលន់ដែលធ្វើការគម្រាមកំហែង ពីព្រោះទំនោរទាំងនេះមិនអាចបំបែកបានពីដែលកំណត់ដែលខ្វះខាតនោះឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងទាស់ថាពួកវាអាក្រក់ ។ ឬប្រសិនបើអ្នកនឹងសរុបសេចក្តីទាំងនេះមកនៅក្នុងពាក្យដែលខ្លី នោះយើងបង្រៀនថាគ្រប់ទាំងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែអាក្រក់ ហើយដែលបណ្តាលពួកគេមិនអាចនឹងមិនធ្វើបាបបានឡើយពីធម្មជាតិមក តែពួកវាច្រើនលើសលប់ពេក ។ លើសពីនោះទៀត យើងប្រកាន់តែពួកគេច្រើនលើសលប់ ពីព្រោះគ្មានអ្វីបរិសុទ្ធនិងស្មោះត្រង់ដែលអាចចេញមកពីធម្មជាតិដែលពុករលួយនិងខូចនោះទេ ។

ការបង្រៀននេះក៏មិនយល់ស្របនឹងការបង្រៀនរបស់លោក Augustine ដូចដែលបានលេចឡើងនៅលើផ្ទៃខាងលើនោះដែរ ។ ខណៈពេលដែលគាត់ភ័យខ្លាចខ្លាំងពេកនូវការស្អប់ខ្ពើមដែលលោក Pelagians ព្យាយាមដាក់លើគាត់ជួនកាលគាត់បដិសេធមិនប្រើពាក្យ "អំពើបាប" ទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់សរសេរថា ខណៈពេលដែលក្រិត្យវិន័យនៃអំពើបាបនៅតែមាននៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធកំហុសតែម្នាក់ឯងត្រូវបានដកចេញ គាត់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាគាត់មិនយល់ស្របនឹងអត្ថន័យរបស់យើងណាស់នោះទេ ។

13. លោកអហ្គីស្ទីនជាសាក្សីពីភាពនៃការមានបាបរបស់អ្នកជឿ

យើងនឹងលើកយកការនិយាយមួយចំនួនទៀត ដែលវានឹងបង្ហាញឱ្យឃើញ កាន់តែច្បាស់នូវអ្វីដែលគាត់បានគិត ។ នៅក្នុងស្បៃវភៅទីពីរនៃសន្ធិសញ្ញា ប្រឆាំងនឹងលោក Julian គាត់និយាយថា៖ "ច្បាប់នៃអំពើបាបនេះត្រូវបាន លុបចោលទាំងពីរ ពោលគឺដោយសារតែកំហុសត្រូវបានដកចេញនៅក្នុងពិធីដែល អ្នកជឿត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែវានៅតែមានព្រោះវាជំរុញឱ្យមានសេចក្តី ប៉ងប្រាថ្នាប្រឆាំងនឹងអ្នកជឿ ។" អត្ថបទមួយទៀត៖ "ដូច្នេះ ក្រិត្យវិន័យនៃ អំពើបាបដែលមាននៅក្នុងសមាជិកនៃសាវ័កដ៏អស្ចារ្យផងដែរនោះត្រូវបានដក ចេញក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មិនមែនចប់ទេ ។" អត្ថបទមួយទៀត៖ "Ambrose បានហៅច្បាប់នៃអំពើបាបថា 'អំពើទុច្ចរិត' ដែលជាកំហុសដែលត្រូវ បានដកចេញនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ទោះបីជាវានៅតែមានក៏ដោយ ។ ព្រោះជាអំពើទុច្ចរិតដែល "សាច់ឈាមប្រាថ្នាទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណ" [កាឡ. ៥: ១៧] ។ វគ្គមួយទៀត៖ "អំពើបាបបានស្លាប់នៅក្នុងកំហុសដែលវាបានឃុំឃាំង យើង ។ ហើយរហូតដល់វាត្រូវបានព្យាបាលដោយភាពល្អឥតខ្ចោះនៃការបញ្ចុះ សព ទោះបីស្លាប់ក៏ដោយ វានៅតែបះបោរ ។" វគ្គទីប្រាំ កាន់តែច្បាស់ជាង នេះទៅទៀត៖ "ភាពខ្វាក់នៃចិត្តគឺនៅពេលតែមួយ អំពើបាប ការដាក់ទណ្ឌកម្ម នៃអំពើបាប និងមូលហេតុនៃអំពើបាប - អំពើបាបដោយសារតែ មនុស្សមិន ជឿលើព្រះ ។ ទោសនៃអំពើបាប ពីព្រោះចិត្តអំនួតត្រូវទទួលទោស ដោយសារ កំហុសនៃចិត្តខ្វាក់ ។ ដូចគ្នាដែរ សេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម ដែលប្រាថ្នាចង់ បាន នោះជាបាប ទោសនៃអំពើបាប ហើយជាហេតុនៃបាប: បាបកម្មព្រោះ មាននៅក្នុងខ្លួន ការមិនគោរពតាមអំណាចនៃចិត្ត ។ ទោសនៃអំពើបាប ពីព្រោះវាជាការទូទាត់សម្រាប់ការដែលបោះបង់ចោលនៃអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គា

ប់ ។ មូលហេតុនៃអំពើបាបនៅក្នុងមនុស្សដែលយល់ព្រមដោយការបះបោរ ឬ នៅក្នុងអ្នកដែលកើតដោយការឆ្លងពីគ្នា ។ ត្រង់នេះគាត់ហៅវាថាជាអំពើបាប ដោយមិនមានភាពស្រពិចស្រពិលទេ ព្រោះនៅពេលដែលកំហុសត្រូវបានដាក់ នៅទាប ហើយការពិតបានពង្រឹងគាត់ខ្លាចការបង្កាច់បង្ខូចតិចជាងមុន ។ ដូច គ្នាដែរ នៅក្នុងស្បៃវរភៅ Homily 41 ស្តីពីយ៉ូហាន ដែលដោយគ្មានការឈ្លោះ ប្រកែកគ្នា គាត់បាននិយាយតាមការយល់ដឹងរបស់គាត់ផ្ទាល់ ៖ ប្រសិនបើអ្នក គោរពក្រឹត្យវិន័យនៃអំពើបាបជាមួយនឹងសាច់ឈាមរបស់អ្នក ចូរធ្វើតាមអ្វីដែល សាវ័កខ្លួនឯងបាននិយាយថា ៖ "កុំឱ្យអំពើបាប ... សោយរាជ្យនៅក្នុងរូបកាយ ដែលរមែងតែស្លាប់របស់អ្នកឡើយ ឱ្យគោរពតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់វាឡើយ" [រ៉ូម ៦:១២] ។ គាត់មិនបាននិយាយថា ៖ "កុំឱ្យវាកើតឡើយ" ប៉ុន្តែ "កុំឱ្យវា សោយរាជ្យ" ។ ដរាបណាអ្នកនៅរស់ អំពើបាបត្រូវតែមាននៅក្នុងសមាជិក របស់អ្នក ។ យ៉ាងហោចណាស់ធ្វើឱ្យវាបាត់បង់នូវការគ្រប់គ្រងរបស់វា ។ កុំឱ្យ ធ្វើអ្វីដែលវាប្រាប់ឱ្យធ្វើឡើយ ។ អ្នកដែលអះអាងថាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាមិនទៀង ទាត់នោះគឺគ្មានអំពើបាបនោះទេ ជាទូទៅបានដកស្រង់សម្តីរបស់យ៉ាកុបដោយ របៀបនៃការជំទាស់ ៖ "សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបន្ទាប់ពីវាបានបង្កើតជាអំពើបាប" [យ៉ាកុប ១:១៥] ។ ប៉ុន្តែនេះអាចត្រូវបានបដិសេធដោយគ្មានបញ្ហា ។ បើយើង យល់ថាគាត់និយាយតែពីអំពើអាក្រក់ ឬអំពើបាបពិតប្រាកដទេ សូម្បីតែចេតនា អាក្រក់ក៏មិនចាត់ទុកជាអំពើបាបដែរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារការដែលគាត់ហៅអំពើ ដែលគួរឱ្យអាម៉ាស់ និងអំពើអាក្រក់ថាជា "ពូជនៃសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាមិនធម្មតា" ហើយយកឈ្មោះថា "អំពើបាប" មកប្រើនោះ វាតាមត្រង់ថា ការប្រាថ្នាដោយ មិនទៀងត្រង់ជាអំពើអាក្រក់ និងគួរឱ្យអាណិតចំពោះព្រះ ។

14. ទាស់នឹងការបញ្ឆោតនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ

ពួកខាងអាណាបាប់ទីស្ទមួយចំនួននៅជំនាន់យើងបានលើកមកនូវការហួសចិត្ត មួយបែបជំនួសឱ្យការកើតជាថ្មីខាងវិញ្ញាណទៅវិញ ។ បុត្ររបស់ព្រះ ពួកគេបានលើកថា ត្រូវបានស្តារទៅកាន់សភាពនៃការមិនដឹងអ្វីទាំងអស់ ថាពេលនេះមិនចាំបាច់ខ្វល់ដើម្បីនឹងទប់នូវសេចក្តីតណ្ហាខាងសាច់ឈាមឡើយ តែគួរតែដើរតាមព្រះវិញ្ញាណទុកជាអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេវិញ ដែលនៅក្នុងការជម្រុញរបស់ទ្រង់នោះពួកគេនឹងមិនអាចដើរទាសចេញឆ្ងាយឡើយ ។ វានឹងអស្ចារ្យណាស់នៅពេលដែលគំនិតរបស់មនុស្សត្រូវប៉ះជាមួយនឹងភាពល្ងីល្ងើ ប្រសិនបើពួកគេមិនបាននិយាយពីគោលលិទ្ធិបែបនេះរបស់ពួកគេដោយបើកចំហនិងយ៉ាងមានអំណួតនោះ ។ ការនេះពិតជាអាក្រក់ណាស់! តែវាពិតជាសមណាស់ដល់អ្នកដែលជឿនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដែលគេបានបែរចេញពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះទៅកាន់សេចក្តីខុសឆ្គង ដែលពួកគេត្រូវរងទុក្ខនូវការដាក់ទោសដោយសារភាពក្លាហានដោយបំពានរបស់ពួកគេ ។ តើជម្រើសទាំងអស់រវាងភាពមិនទៀងត្រង់ និងទៀងត្រង់ សុចរិតនិងមិនសុចរិត ល្អនិងអាក្រក់ គុណធម៌ និងការអាក្រក់ត្រូវដកចេញយ៉ាងនេះឬទេ? ពួកគេនិយាយថា៖ "ការខុសគ្នាបែបនេះកើតឡើងពីបណ្តាសារបស់អ័ដាមចាស់ ដែលយើងត្រូវបានរំដោះដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ។" ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ វានឹងមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នារវាងអំពើសហាយស្មន់និងព្រហ្មចារីភាព សុចរិតភាព និងល្បិចកល ការពិត និងភាពមិនពិត ការដោះស្រាយដោយយុត្តិធម៌ និងការជំរិតទារប្រាក់ឡើយ ។ ពួកអាណាបាទីស្ទនិយាយថា "ចូរយកទៅឆ្ងាយ ដោយការភ័យខ្លាចឥតប្រយោជន៍ - ព្រះវិញ្ញាណនឹងមិនទាមទារអំពើអាក្រក់ពីអ្នកទេ ប្រសិនបើអ្នកថ្វាយខ្លួនអ្នកដោយ

ទំនុកចិត្ត និងក្លាហានចំពោះការបំផុសគំនិតរបស់ទ្រង់ ។" តើអ្នកណាមិនភ្ញាក់ផ្អើលនឹងភាពអស្ចារ្យទាំងនេះ? ប៉ុន្តែវាគឺជាទស្សនវិជ្ជាដ៏ពេញនិយមក្នុងចំណោមអ្នកដែលខ្វាក់ភ្នែកដោយភាពឆ្កួតនៃតណ្ហា ហើយបានផ្តាច់សុភវិនិច្ឆ័យ ។

តែខ្ញុំសូមសួរអ្នកថា តើព្រះគ្រីស្ទប្រភេទម៉េច ដែលពួកគេប្រាប់មកយើងនោះ? ហើយវិញ្ញាណបែបម៉េចដែលពួកគេបានលើកមកនោះ? ដោយសារយើងបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយនិងវិញ្ញាណតែមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាអង្គដែលហោរាបានប្រាប់មក ហើយដំណឹងល្អបានប្រកាសមកដល់យើង ហើយយើងមិនបានឮពីអ្នកណាបែបដូចនោះទេ ។ វិញ្ញាណនោះមិនមែនជាបុព្វហេតុបង្កនៃឃាតកម្ម អំពើសហាយស្មន់ ការស្រវឹង អំនួត ការឈ្លោះទាស់ទែង ការរើសអើង ឬការក្លែងបន្លំ ។ ប៉ុន្តែជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីស្រឡាញ់, សុភាពរាបសា, ស្លូតបូត, សន្តិភាព , និស្ស័យ, សេចក្តីពិត ។ ព្រះវិញ្ញាណមិនត្រេកត្រអាលក្នុងការរត់ទៅណាមកណាដោយឥតគិត ទាំងត្រូវ និងខុសទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ពោពេញទៅដោយប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីយល់ច្បាស់រវាងយុត្តិធម៌ និងអយុត្តិធម៌ ។ ព្រះវិញ្ញាណមិនញុះញង់មនុស្សឱ្យផ្តាច់ការ និងគ្មានច្បាប់អនុញ្ញាតឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើតាមការបែងចែករវាងច្បាប់ និងមិនស្របច្បាប់ វាបង្រៀនមនុស្សឱ្យចេះរក្សារង្វាស់ និងចិត្តអត់ធ្មត់ ។ តែហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវចំណាយកម្លាំងថែមទៀតនៅក្នុងការប្រកែកពីសេចក្តីចំកួតដែលអាក្រក់នេះទៅវិញ? សម្រាប់គ្រីស្ទាន ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាខ្មោចដែលតាមរំខានឡើយ ដែលគេពួកគេត្រូវបានយកចេញមកនៅក្នុងយល់សប្តិ ឬបានទទួលមកតាមការប្រឌិតរបស់អ្នកណាឡើយ ។ តែ ពួកគេបានស្វែងរកចំណេះដឹងដែលស្មោះត្រង់ពីទ្រង់ចេញពីបទគម្ពីរ ដែលបានបង្រៀនពីទ្រង់ចេញពីគម្ពីរនេះមក ។

ទីមួយ ទ្រង់ត្រូវបានប្រទានដល់យើងសម្រាប់ការញែកជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីឱ្យទ្រង់អាចនាំយើង ដោយបានសម្អាតភាពស្មោកគ្រោក និងពុករលួយចេញ មកក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ការគោរពប្រតិបត្តិនេះមិនអាចឈរបានទេ លើកលែងតែនៅពេលដែលបំណងប្រាថ្នាជាច្រើន ដែលមនុស្សទាំងនេះនឹងជាក់ពង្រាយ ដែលត្រូវរួបរួមដោយអំពើអាក្រក់ជាច្រើន និងភាពកំសោយជាច្រើនដរាបណាយើងនៅជាប់នឹងរាងកាយរបស់យើង។ ដូច្នេះវាកើតឡើងអំពីរឿងនោះ ដែលនៅឆ្ងាយពីភាពល្អឥតខ្ចោះ យើងត្រូវតែឆ្ពោះទៅមុខជាលំដាប់ ហើយទោះបីជាមានការជាប់គាំងនៅក្នុងជីវិតក៏ដោយ ក៏ការតស៊ូប្រចាំថ្ងៃប្រឆាំងនឹងពួកគេ។ ពីនេះវាក៏ធ្វើតាមដែរ ដែលយើងត្រូវដោះចេញនូវភាពខ្ជិលច្រអូស និងភាពព្រងើយកន្តើយ ហើយមើលដោយចេតនា ក្រែងលោយើងត្រូវគ្របសង្កត់ដោយល្បិចនៃសាច់ឈាមរបស់យើង។ បើគ្មានហេតុផលទេ យើងមានទំនុកចិត្តថាយើងមានការរីកចំរើនខ្លាំងជាងសាវ័ក ដែលនៅតែរងការប្រៀតប្រៀនដោយទេវតារបស់សាតាំង [កូរិនថូសទី២ ១២:៧] "ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់បានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ" [កូរិនថូស ទី២ ១២:៩] ហើយទ្រង់ក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ដោយមិនលាក់លៀមតំណាងឱ្យការបែងចែករវាងសាច់និងវិញ្ញាណ [រ៉ូម ៧:៦]។

15. ការលន់តួបាបតាម កូរិនថូសទី២ 7:11

វាគឺសម្រាប់ហេតុផលដ៏ល្អមួយដែលសាវ័កបានរាប់បញ្ចូលនូវមូលហេតុ ឬផ្នែកចំនួនប្រាំពីរនៅក្នុងការពិពណ៌នារបស់គាត់អំពីការប្រែចិត្ត។ ការទាំងនោះគឺជាការតាំងចិត្តឬការប្រយ័ត្នប្រយែង លេស កំហឹង ការភ័យខ្លាច ការចង់បានភាពខ្នះខ្នែង និងការសងសឹក [កូរិនថូសទី២ ៧:១១]។ វាមិនគួរមើលទៅមិន

ទំនងទាល់តែសោះ ដែលខ្ញុំមិនហ៊ានកំណត់ថា តើពួកគេគួរតែជាមូលហេតុ ឬ ផលដែលគិតគូរនោះទេ ព្រោះវាក៏អាចជជែកគ្នាបាន ។ ហើយពួកគេក៏អាចហៅថាទំនោរចិត្តដែលបានចូលរួមជាមួយនឹងការប្រែចិត្ត ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែការទុកសំណួរទាំងនោះ យើងអាចយល់ពីអត្ថន័យរបស់ប៉ុល យើងនឹងពេញចិត្តនឹងការបកស្រាយដ៏សាមញ្ញមួយ ។

ដូច្នេះ គាត់និយាយថាមកពី "ទុក្ខព្រួយ … តាមព្រះ" [កូរិនថូសទី២ ៧:១០] នោះការធ្វេសប្រហែសក៏កើតឡើង ។ បុគ្គលដែលមានសេចក្តីមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួន ព្រោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះ នោះក៏តាំងចិត្តឱ្យឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីឱ្យរួចផុតពីអន្ទាក់របស់អារក្ស ដើម្បីឱ្យប្រុងប្រយ័ត្ននឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ។ ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ថយចេញពីការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្រោយមក ហើយក៏មិនត្រូវបានបញ្ឆោតថាមានសុវត្ថិភាពនោះដែរ ។

បន្ទាប់គឺ "លេស" ដែលនៅក្នុងវគ្គនេះមិនបញ្ជាក់ពីការការពារ ដែលមនុស្សមានបាប ដើម្បីគេចចេញពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ទាំងបដិសេធថាគាត់បានបំពាន ឬពង្រីក ឬពង្រីកកំហុសរបស់គាត់ ប៉ុន្តែជាការបន្សុត ដែលពឹងផ្អែកលើការសុំការលើកលែងទោសច្រើនជាងការជឿជាក់លើបុព្វហេតុផ្ទាល់ខ្លួន ។ ដូចកូនក្មេងដែលមិនបានទៅមុខ ខណៈពេលដែលពួកគេទទួលស្គាល់ និងសារភាពកំហុសរបស់ពួកគេ សូមអង្វរសុំការលើកលែងទោស ហើយដើម្បីទទួលបានវាផ្តែងទីបន្ទាល់តាមមធ្យោបាយដែលពួកគេអាចធ្វើបាន ថាពួកគេមិនបានបោះបង់ចោលនូវការគោរពដែលជំពាក់ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេទាល់តែសោះ ។ សរុបមកគេដោះសារខ្លួនឯងថា ខ្លួនជាមនុស្សសុចរិត និងគ្មានទោសឡើយ គឺគ្រាន់តែសុំ

ការលើកលែងទោសប៉ុណ្ណោះ ទើបមានសេចក្តីក្រោធ នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបស្រែកថ្ងូរខាងក្នុងខ្លួន ឃើញកំហុសខ្លួនឯង ហើយខឹងនឹងខ្លួនឯង ទាំងដឹងថាខ្លួនមានកំហុស ។ និងការមិនដឹងគុណរបស់គាត់ចំពោះព្រះ ។

តាមរយៈពាក្យ "ការភ័យខ្លាច" ប៉ុលមានន័យថា ការញាប់ញ័រដែលកើតឡើងក្នុងចិត្តយើងជាញឹកញាប់ ពេលយើងពិចារណាទាំងអ្វីដែលយើងសមនឹងទទួលនិងកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងរបស់ព្រះចំពោះមនុស្សមានបាបនោះគឺជាការគួរឱ្យខ្លាចយ៉ាងណា ។ បន្ទាប់មក យើងត្រូវតែមានបញ្ហាជាមួយនឹងភាពរំជើបរំជួលដ៏វិសេសវិសាល ដែលទាំងពីរនេះបង្រៀនយើងនូវការបន្ទាបខ្លួន និងធ្វើឱ្យយើងមានការប្រុងប្រយ័ត្នបន្ថែមទៀតនៅពេលនោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការប្រយ័ត្នប្រយែងដែលយើងបាននិយាយកន្លងមកកើតចេញពីការភ័យខ្លាច នោះយើងឃើញថាចំណងដែលអ្នកទាំងពីរត្រូវបានរួមគ្នា ។

វាហាក់ដូចជាខ្ញុំថាគាត់បានប្រើពាក្យ "ចង់បាន" ដើម្បីបង្ហាញពីការឧស្សាហ៍ព្យាយាមនោះក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើង និងការត្រៀមខ្លួនដើម្បីគោរពតាមការទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់យើងជាពិសេសដើម្បីហៅយើង ។ ចំពោះរឿងនេះក៏ទាក់ទងនឹង "ការខ្នះខ្នែង" ដែលចូលរួមដោយផ្ទាល់ចំពោះវា ព្រោះវាបង្ហាញសញ្ញា និងសេចក្តីអំណត់ដែលពួកយើងត្រូវបានដាស់តឿននៅពេលដែលការជំរុញទាំងនោះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះយើង ។ តើខ្ញុំបានធ្វើអ្វី? តើខ្ញុំបានធ្លាក់ទៅណា បើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះមិនបានជួយខ្ញុំ?

ចុងក្រោយគឺ "ការសងសឹក" ។ ចំពោះយើងកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរចំពោះខ្លួនយើងហើយយើងពិនិត្យមើលអំពើបាបរបស់ខ្លួនយើងកាន់តែច្បាស់ នោះយើងគួរតែ

សង្ឃឹមថាព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ និងមេត្តាករុណាចំពោះយើងកាន់តែខ្លាំង ។ ហើយតាមពិតទៅ វាមិនអាចកើតឡើងក្រៅពីព្រលឹងខ្លួនឯងដែលរងទុក្ខដោយការភ័យខ្លាចនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ គួរតែធ្វើសកម្មភាពផ្នែកនៃអ្នកសងសឹកក្នុងការអនុវត្តការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ខ្លួន ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលជាអ្នកកាន់សាសនាពិត បទពិសោធន៍នៃទណ្ឌកម្មប្រភេទណា គឺជាការអាម៉ាស់ ការភាន់ច្រឡំ ការថ្ងូរ ការមិនសប្បាយចិត្តនឹងខ្លួនឯង និងអារម្មណ៍ផ្សេងទៀតដែលកើតឡើងពីការទទួលស្គាល់អំពើបាបយ៉ាងរស់រវើក ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវចាំថាត្រូវចេះអត់ធ្មត់ ក្រែងមានទុក្ខព្រួយ ។ គ្មានអ្វីងាយកើតឡើងចំពោះសតិសម្បជញ្ញៈដ៏គួរឱ្យខ្លាចជាងការធ្លាក់ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមនោះទេ ។ ហើយតាមរបៀបនេះផងដែរ អ្នកណាដែលសាតាំងមើលឃើញគ្របសង្កត់ដោយការកោតខ្លាចដល់ព្រះ វាកាន់តែលិចចូលទៅក្នុងអន្លង់នៃទុក្ខព្រួយដ៏ជ្រៅនោះ ដើម្បីកុំឱ្យពួកវាអាចនឹងរស់ឡើងវិញបាន ។ ការភ័យខ្លាចនោះពិតជាមិនអាចធំពេកទេ ដែលបញ្ចប់ដោយការបន្ទាបខ្លួន ហើយមិនចាកចេញពីក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសនោះទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ តាមការបង្គាប់របស់សាវ័ក មនុស្សមានបាបគួរប្រុងប្រយ័ត្នជានិច្ច ក្រែងលោគាត់ព្រួយបារម្ភខ្លួនឯងទៅនឹងភាពមិនពេញចិត្តដែលធ្លាក់ចុះដោយការភ័យខ្លាចខ្លាំងពេក គាត់ក៏ដួលសន្លប់ [ហេព្រើរ ១២:៣] ។ ដោយរបៀបនេះ យើងរត់ចេញពីព្រះ ដែលហៅយើងមករកខ្លួនឯង ដោយគិតថានឹងប្រែចិត្ត ។ លើបញ្ហានេះ ការដាស់តឿនរបស់លោក Bernard ក៏មានប្រយោជន៍ផងដែរ ៖ "ការសោកសៅចំពោះអំពើបាបគឺចាំបាច់ ប្រសិនបើវាមិនមានការរំសាយឡើយ ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកឱ្យងាកថយក្រោយពេលខ្លះពីការនឹកឃើញពីបញ្ហា និងកង្វល់អំពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះ ។ ចូរយើងលាយទឹកឃ្មុំ

ជាមួយដង្កូវឈើ ដែលភាពល្ងីល្ងើជូរចត់របស់វាអាចនាំមកនូវសុខភាពពេល វាស្រវឹងដោយមានរសជាតិផ្អែម ។ ប្រសិនបើអ្នកគិតលើខ្លួនអ្នកដោយចិត្តរាបទាប ចូរគិតដូចគ្នាទៅលើព្រះអម្ចាស់ដោយសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ ។"

(ផលផ្លែនៃការប្រែចិត្ត ៖ ភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត ការសារភាព និងការផ្តាច់បាប ការប្រែចិត្តគឺពេញមួយជីវិត ១៦–២០)

16. ការលន់តួបាបប្រែចិត្តខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ

ពេលនេះយើងអាចយល់ពីធម្មជាតិនៃផលផ្លែនៃការលន់តួបាបហើយ៖ ជាតួនាទីនៃការគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ នៃភាពសប្បុរសទៅកាន់មនុស្ស និងនៅក្នុងពេញមួយជីវិតជាសេចក្តីបរិសុទ្ធនិងស្អាតស្អំ ។ និយាយដោយខ្លីទៅ មនុស្សណាដែលរាស់ជីវិតរបស់គាត់ឱ្យបានស្មោះត្រង់ដោយសាររង្វាស់នៃក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ នោះគេកាន់តែប្រាកដនូវសញ្ញានៃការលន់តួបាបដែលគាត់បង្ហាញមក ។ ដូច្នេះ ព្រះវិញ្ញាណកាលដែលទ្រង់ជម្រុញយើងឱ្យលន់តួបាប នោះជាញឹកញាប់ក៏រំលឹកដល់យើងពេលនេះម្ខាក់ៗឱ្យយល់ពីគោលគំនិតនៃក្រិត្យវិន័យផងដែរ ។ ពេលនេះទៅកាន់តួនាទីនៃផ្នាំងទីពីរ ។ តែនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត ព្រះវិញ្ញាណបានធ្វើការដាក់ទោសជាដំបូងនូវភាពមិនស្អាតដែលនៅក្នុងលំហូរដែលចេញមកពីចិត្ត ហើយបន្ទាប់មកក៏បែរទៅរកភស្តុតាងខាងក្រៅដែលសម្គាល់ពីការលន់តួបាបដែលស្មោះស្ម័គ្រ ។ បន្តិចទៀតខ្ញុំនឹងលើកមកដាក់នៅចំពោះភ្នែករបស់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំនូវបញ្ហានេះនៅក្នុងការរៀបរាប់ពីជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន ។ ខ្ញុំនឹងមិនប្រមូលភស្តុតាងពីហោរាទេ ដែលពេលខ្លះពួកគេធ្វើការស្តីបន្ទោសដល់ភាពល្ងីល្ងើរបស់អ្នកដែលព្យាយាមរំសាយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដោយការពិធីផ្សេងៗ ហើយការនោះ

បង្ហាញថាពួកគេធ្វើគួរឱ្យអស់សំណើចវិញ ហើយនៅពេលខ្លះទៀតបង្រៀនថា ភាពត្រឹមត្រូវនៅខាងក្រៅនៃជីវិតមិនមែនជាចំណុចដែលសំខាន់នៃការលន់តួបាប ទេ ដោយសារព្រះមើលទៅកាន់ចិត្តរបស់មនុស្ស ។ អ្នកដែលសរសេរបទគម្ពីរនI ងយល់ដោយខ្លួនឯងយ៉ាងច្បាស់ ដោយមិនមានអ្នកណាជួយ ដែលនៅពេល ដែលយើងត្រូវដោះស្រាយជាមួយនឹងព្រះ នោះគ្មានអ្វីដែលអាចសម្រេចបាន ឡើយ ទាល់តែយើងចាប់ផ្តើមចេញពីខាងក្នុងចិត្តមកវិញ ។ ហើយបទគម្ពីរចេញ ពីយ៉ូអែលនឹងបន្ថែមបន្តិចបន្តួចដល់ការយល់ដឹងដែលនៅសេសសល់ "មិនមែន ត្រូវហែកអាវខ្លួនទេ គឺត្រូវហែកចិត្តវិញ" [2:13] ។ ការជម្រុញទាំងពីរនេះបាន បង្ហាញដោយខ្លីនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះរបស់យ៉ាកុបថា "ឱពួកមានបាបអើយ ចូរ លាងដៃឱ្យស្អាតចុះ ឱពួកមានចិត្តពីរអើយ ចូរសំអាតចិត្តឡើង" [យ៉ាកុប 4:8] ត្រង់ដែលមានការបន្ថែមនៅក្នុងប្រយោគដំបូង តែប្រភពនិងដើមកំណើតត្រូវ បានបង្ហាញមកថា ៖ និយាយទៅ មនុស្សទាំងនោះត្រូវតែសម្អាតគ្រប់សេចក្តីស្មោ គគ្រោកដែលសម្ងាត់ទាំងអស់ចេញ ដើម្បីឱ្យអាសនាត្រូវបានសង់ឡើងដល់ព្រះ នៅក្នុងចិត្តរបស់វាផ្ទាល់ ។

ក្រៅពីនោះ មានការអនុវត្តច្បាស់ៗនៅខាងក្រៅ ដែលយើងប្រើផ្ទាល់ខ្លួនទុកជា រៀបចំ ទាំងការបន្ទាបខ្លួនយើង ឬការបង្វឹកដល់សាច់ឈាមរបស់យើង តែជាទី បន្ទាល់ជាសារធារណៈពីការលន់តួបាបផង [កូរិនថូសទី២ 7:11] ។ លើសពី នោះទៀត ការទាំងនោះកើតចេញពី "ការតបស្នង" ដែលប៉ុលនិយាយ [កូរិនថូ សទី២ 7:11] ។ ដោយសារទាំងនេះជាលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់គំនិតដែលត្រូវបាន រងទុក្ខ ៖ ការដែលនៅក្នុងភាពកខ្វក់ ការថ្ងូញថ្ងូរ និងទឹកភ្នែកដែលគេចចេញ អន្ទាក់យ៉ាងខ្លាំងបែបនោះ ដើម្បីនឹងចាកចេញពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីសប្បាយទាំងអ

ស់ ។ បន្ទាប់មកអ្នកដែលដឹងពីការបះបោរដ៏អាក្រក់នៃសាច់ឈាម នឹងព្យាយាមរកគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីនឹងគេចចេញពីវា ។ បន្ថែមលើនោះទៀត អ្នកដែលពិចារណាបានត្រឹមត្រូវថាតើវាពិបាកប៉ុណ្ណាដែលត្រូវប្រឈមនូវចំពោះសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ គេនឹងមិនអាចសម្រាកនៅស្ងៀមបានឡើយ នៅក្នុងការបន្ទាបខ្លួន នោះគាត់បានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះវិញ ។

អ្នកសរសេរពីដើមបាននិយាយពីការអនុវត្តដូច្នេះ នៅពេលដែលពួកគេពិភាក្សាពីផលផ្លែនៃការលន់តួបាប ។ តែបើទោះជាពួកគេមិនបានដាក់នូវការជម្រុញដល់ការលន់តួបាបនៅក្នុងនោះក៏ដោយ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងអភ័យទោសដល់ខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំនិយាយនូវអ្វីដែលខ្ញុំគិត សម្រាប់ខ្ញុំពួកគេហាក់ដូចជាពឹងផ្អែកខ្លាំងទៅលើការអនុវត្តបែបនោះ ។ ហើយប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងថ្លឹងថ្លែងដោយប្រាជ្ញា នោះគេនឹងយល់ស្របជាមួយខ្ញុំដែរ ខ្ញុំទុកចិត្តថា ពួកគេមានទស្សនៈពីរដែលទៅហួសពីរង្វាស់ខ្នាត ។ ដោយសារនៅពេលដែលពួកគេជម្រុញខ្លាំង និងលើកសរសើរដោយលើសលប់ពេកថាការអនុវត្តខាងរូបកាយ នោះពួកគេបានសម្រេចនៅក្នុងធ្វើឱ្យមនុស្សឱបក្រសោបវាដោយចិត្តឆេះឆួលថែមទៀត ។ តែជួនកាលពួកគេមិនប្រាកដពីអ្វីដែលត្រូវមានសារៈសំខាន់ថែមទៀត ។ ទីពីរ នៅក្នុងការបង្ហាញពីការដាក់ទោសនោះពួកគេនឹងនៅរឹងចេសជាងភាពសុភាពរាបសារដែលក្រុមជំនុំលើកយកមក ដែលដូចជាយើងបង្ហាញម្តងម្កាលនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។

17. ការអនុវត្តខាងក្រៅនៃការលន់តួបាបមិនត្រូវក្លាយជាការដែលចម្បងឡើយ

មនុស្សមួយចំនួន នៅពេលដែលពួកគេស្តាប់ពីការទួញសោក ការតមអាហារ និងផេះដែលត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើន ហើយជាពិសេសនៅក្នុងយ៉ូអែល [ជំពូក 2:12] ពិចារណាថាការលន់តួបាបជាចម្បងមាននូវការតមនិងការទួញយំ ។ ការបញ្ឆោតនេះត្រូវតែដកចេញ ។ តើមានអ្វីដែលត្រូវបាននិយាយពីការប្រែចិត្តនៃចិត្តទាំងមូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអំពីការដែលមិនហែកអាវទេតែជាការហែកចិត្តវិញ ដែលជាការលន់តួបាបដែលត្រឹមត្រូវ ។ តែការទួញយំនិងការតមមិនមែនបញ្ចូលគ្នាតែមួយដូចជាឥទ្ធិពលដែលនៅបន្តនិងចាំបាច់នៃការនេះឡើយ តែការទាំងនោះមានឱកាសដែលសមរម្យរបស់វា ។ ពីព្រោះគាត់បានទស្សទាយន៍ថា ពួកយូដាត្រូវបានគម្រាមដោយគ្រោះយ៉ាងខ្លាំង ដែលគាត់ធ្វើការផ្តល់ការព្រឹក្សាដល់ពួកគេឱ្យចេះមើលឃើញមុននូវសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។ មិនមែនដោយការលន់តួបាប តែដោយការបង្ហាញនូវសេចក្តីសោកសៅរបស់ពួកគេផង ។ គឺប្រៀបដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវបានគេចោទប្រកាន់ដែលត្រូវបង្ហាញខ្លួនមកដូចជាអ្នកសុំទានដែលមានពុកមាត់វែង សក់មិនសិត និងមានសំលៀកបំពាក់ដូចជាអ្នកដែលទួញសោក ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យចៅក្រមប្តូរទៅជាសេចក្តីមេត្តាវិញ ។ ដូច្នេះវាជាតួនាទីដល់ពួកគេដែលត្រូវរៀបចំចំពោះបល្ល័ង្កនៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះដែលត្រូវអង្វរក នៅក្នុងស្ថានភាពដែលអាក្រក់របស់ពួកគេ ដែលរឹងមាំរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានរសាយទៅ ។ តែបើទោះជាបាវនិងផេះសាកសមនៅក្នុងសម័យនោះក៏ដោយ វាច្បាស់ណាស់ថាមានការប្រើប្រាស់យ៉ាងសមនៅក្នុងចំណោមយើង ដោយសារការទួញយំនិងការតមនៅពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់ហាក់ដូចជាគម្រាមយើងដោយការវិនាសនិងគ្រោះមហន្តរាយណាមួយ ។ នៅពេលដែលទ្រង់បណ្តាលឱ្យមានគ្រោះណាមួយកើតមានឡើង នោះទ្រង់ប្រកាសថា

ទ្រង់រួចរាល់និងបំពាក់រួចរាល់សម្រាប់នឹងធ្វើការសងសឹក ។ ដូច្នេះ ហោរាធ្វើបានល្អដែលបានជម្រុញរាស្ត្ររបស់គេឱ្យទួញយំនិងតមអាហារ ដែលជាសេចក្តីសោកសង្រេងរបស់មនុស្សដែលត្រូវទទួលបានការចោទប្រកាន់ ដោយសារគាត់ទើបតែបានរៀបរាប់ពីទង្វើអាក្រក់របស់ពួកគេដែលបានយកមកដោះស្រាយ ។

តាមបែបនោះដែរ គ្រូគង្វាលនៃក្រុមជំនុំនឹងមិនធ្វើអាក្រក់ឡើយថ្ងៃនេះប្រសិនបើនៅពេលដែលពួកគេឃើញពីសេចក្តីអន្តរាយដែលព្យួរនៅកនៃរាស្ត្ររបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវតែយំស្រែកទៅកាន់ពួកគេឱ្យប្រញាប់តមនិងទួញសោក ។ នេះជាចំណុចគោលដែលបានផ្តល់មក ពួកគេតែងតែជម្រុញដោយការខ្វល់ខ្វាយនិងខំប្រឹងយ៉ាងខ្លាំងថា "ពួកគេមិនគួរហែកអាវឡើយ តែហែកចិត្តរបស់ពួកគេវិញ" [យ៉ូអែល 2:13] ។ គ្មានអ្វីសង្ស័យទេថាការតមមិនតែងតែទាក់ទងយ៉ាងស្និតជាមួយការលន់តួបាបឡើយ តែមានចេតនាជាពិសេសសម្រាប់ពេលដែលមានគ្រោះមហន្តរាយ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានភ្ជាប់វាជាមួយនឹងទួញសោក នៅពេលដែលទ្រង់ដោះពួកសាវ័កចេញពីសេចក្តីត្រូវការវា រហូតដល់ពេលដែលទ្រង់លែងនៅជាមួយពួកគេ នោះពួកគេគួរតែមានហ៊ុំព័ទ្ធដោយសេចក្តីទុក្ខសោក [ម៉ាថាយ 9:15] ។ ខ្ញុំកំពុងនិយាយពីការតមជាសាធារណៈ ដោយសារជីវិតរបស់អ្នកកោតខ្ជាចព្រះត្រូវតែពិបាកដោយសារការបដិសេធខ្លួនឯងនិងការដឹងខ្លួនថា ពេញមួយជីវិតការតមអាហារជាបន្តរហូតនេះនឹងត្រូវលេចមក ។ តែដោយសារបញ្ហាទាំងមូលត្រូវតែយកមកពិចារណាម្តងទៀត ត្រង់ដែលយើងពិភាក្សាការមានវិន័យរបស់ក្រុមជំនុំ ពេលនេះខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយពីវាបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ។

18. ការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះព្រះនិងចំពោះមនុស្ស

មិនដូច្នោះទេ ខ្ញុំនឹងបញ្ចូលចំណុចនេះទីនេះ ៖ នៅពេលដែលពាក្យ "លន់តួបាប" ត្រូវបានប្រើសំដៅដល់ការសារភាពដែលនៅខាងក្រៅនេះ វាត្រូវបានបង្វែរចេញពីអត្ថន័យដែលត្រឹមត្រូវរបស់វាដែលបានដាក់មកហើយ ។ ដោយសារមិនមែនជាការបែរទៅរកព្រះច្រើនណាស់ណាដូចជាការសារភាពនៃកំហុសនោះទេ បូកជាមួយនឹងការអង្វរកដល់ព្រះឱ្យបែរពីការដាក់ទោសនិងការចោទប្រកាន់ ។ ដូច្នេះ "ការលន់តួនៅក្នុងដោយពាក់បាវនិងផេះ" [ម៉ាថាយ 11:21; លូកា 10:13] ជាភស្តុតាងតែមួយពីការមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯងនៅពេលដែលព្រះខឹងនឹងយើង ពីព្រោះដោយសារកំហុសដ៏អាក្រក់របស់យើង ។ តាមពិត សារធារណៈជាប្រភេទនៃការសារភាព ដែលយើងកាត់ទោសខ្លួនយើងនៅចំពោះទេវតានិងលោកិយផងដែលដឹងមុនពីការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ។ ដោយសារប៉ុល ការដែលស្តីបន្ទោសភាពច្រអូសរបស់ពួកអ្នកដែលបន្ទរបន្តុយជាមួយនឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយនិយាយថា "ប្រសិនបើយើងកាត់ទោសខ្លួនយើង យើងនឹងត្រូវបានកាត់ទោសវិញ" ដោយព្រះ [កូរិនថូសទី១ 11:31] ។ ពេលនេះ នៅពេលដែលវាមិនចាំបាច់រហូតដែលធ្វើឱ្យមនុស្សឱ្យបើកនិងដឹងពីសាក្សីនៃការលន់តួបាបរបស់យើង តែឱ្យបានសារភាពដល់ព្រះដោយផ្ទាល់ជាផ្នែកមួយនៃការលន់តួបាបពិត ដែលមិនអាចរំលងបាន ។ ដោយសារគ្មានអ្វីដែលមានហេតុផលជាដែលព្រះត្រូវអត់ទោសដល់អស់ទាំងអំពើបាបនោះដែលយើងបានសរសើរដល់ខ្លួនឯងពីការទាំងនោះ ហើយដែលយើងបន្តដោយមិនស្មោះត្រង់មិនដូច្នោះព្រះនឹងនាំពួកគេមកកាន់ពន្លឺ ។

មិនត្រឹមតែវាសមនឹងការសារភាពអំពើបាបទាំងនោះ ដែលយើងបានធ្វើប្រចាំថ្ងៃនោះទេ តែកំហុសដ៏ធ្ងន់ជាងគួរតែបានទាញយើងវែងឆ្ងាយជាងនោះទៀត ហើយ

លើកយកនូវគំនិតរបស់យើងពីអ្វីដែលហាក់ដូចជាបានកប់បាត់មកវិញ ។ ដាវីឌ បង្រៀនយើងដោយគម្រូរបស់គាត់ ។ ដោយសារ បានប៉ះពាល់ដោយសេចក្តីអាម៉ាស់ដោយសារតែមានទោសថ្មីៗ គាត់បានរៀនពីខ្លួនគាត់តាំងពីពេលដែលគាត់នៅក្នុងពោះម្តាយរបស់គាត់ ហើយបានទទួលស្គាល់ថា ទោះជានៅពេលនោះក៏ដោយគាត់មានសេចក្តីពុករលួយនិងមានប្រឡាក់ដោយសេចក្តីស្មោគគ្រោកខាងសាច់ឈាម [ទំនុកដំកើង 51:3-5] ។ គាត់មិនបានធ្វើការនេះដើម្បីនឹងពង្រីកនូវទោសរបស់គាត់ទេ ដូចមនុស្សជាច្រើនបានលាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ហើយស្វែងរកឱ្យបានរួចទោសដោយឱ្យអ្នកផ្សេងទៀតបានចូលរួមជាមួយពួកគេដែរ ។ ដេវីឌ បានធ្វើវែងឆ្ងាយដូច្នេះ ។ គាត់បានបើកបង្ហាញដោយចំហរពីកំហុសរបស់គាត់សារភាពថា ត្រូវបានពុករលួយតាំងពីនៅជាទារក ហើយគាត់មិនបានឈប់នឹងគរនូវការប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងទេ ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់បានឆ្លងកាត់ការអង្កេតពីជីវិតពីអតីតកាលរបស់គាត់ កាលដែលអង្វរកដល់សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះសម្រាប់អំពើបាបកាលពីក្មេងរបស់គាត់ [ទំនុកដំកើង 25:7] ។ ពិតណាស់ ចុងក្រោយ យើងនឹងបញ្ជាក់ថា ភាពច្រអូសរបស់យើងត្រូវបានអង្រួនចេញពីយើង ប្រសិនបើយើងស្វែងរកចេញពីព្រះនូវការរំដោះដោយការថ្ងូញថ្ងូរដោយសារបន្ទុករបស់យើង ដោយទួញសោកដោយសារអំពើអាក្រក់របស់យើង ។

បន្ថែមលើនោះទៀត យើងគួរតែសម្គាល់ពីការលន់តួបាបដែលយើងត្រូវបានភ្ជាប់យ៉ាងខ្លាំងទៅនឹងការអនុវត្ត ដែលខុសពីការលន់តួបាបនោះដែល ដែលវាលូតចេញពីការស្លាប់ ជាអ្នកដែលបានធ្លាក់ចុះដោយអាម៉ាស ឬដោយមានអំពើបាបយ៉ាងច្រើនបានទម្លាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេទៅក្នុងការធ្វើបាប ហើយបានបោះចោលនូវបន្ទុករបស់ព្រះដោយការបះបោរណាមួយ ។ ដោយសារជាញឹកញាប់បទគម្ពីរ

ក្នុងការដែលជម្រុញឱ្យមានការលន់តួបាប បែបនោះមានន័យថាជាបទគម្ពីរនិង ជាការរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់មកកាន់ជីវិត ។ ហើយការដែលសំដៅទៅកាន់រា ស្ត្រមួយដែល "លន់តួបាប" វាមានន័យថាពួកគេបានផ្លាស់ប្រែចិត្តពីការ ថ្វាយបង្គំរូបព្រះនិងការធ្វើខុសដ៏គួរឱ្យខ្ពើមផ្សេងទៀត ។ ដោយសារហេតុផលនេះ ប៉ុលប្រកាសថា គាត់នឹងទូញសម្រាប់អស់អ្នកមានបាបដែល "មិនទាន់បានលន់ នូវសេចក្តីអាក្រក់ ការអាសអាភាស និងការសាហាយស្មន់" [កូរិនថូសទី២ 12:21] ។ យើងត្រូវតែពិនិត្យយ៉ាងហ្មត់ចត់នូវការខុសគ្នានេះ មិនដូច្នោះនៅ ពេលដែលយើងស្តាប់ឮដែលត្រូវហៅទៅកាន់ការលន់តួបាប នោះយើងនឹងទៅជា ធ្វេសប្រហែស ដូចជាការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមនឹងមិនជាបញ្ហាដល់យើងទៀតឡើ យ ។ ដោយសារតែបំណងប្រាថ្នាគ្រឹះដែលតែងតែរំខានយើង និងអំពើបាបដែល តែងតែលូតមកបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងយើង មិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងបន្ធូរពីការខ្វល់ខ្វាយ របស់យើងពីការស្លាប់នោះឡើយ ។ ដូច្នេះ ការលន់តួបាបពិសេសដែលត្រូវបាន ទាមទារនូវការណាដែលជាក់លាក់ ជាអ្នកដែលអារក្សបានបំបែរចេញពីសេចក្តី កោតខ្លាចដល់ព្រះ និងចង់ភ្ជាប់ដោយអន្ទាក់ដ៏អាក្រក់ដែលមិនបានចេញមិននៅ ឆ្ងាយពីការលន់តួបាបធម្មតាទេ ដែលសេចក្តីពុករលួយពីធម្មជាតិបង្ខំយើងឱ្យយក ចិត្តទុកដាក់ពេញមួយជីវិតរបស់យើង ។

19. ការលន់តួបាបនិងការអត់ទោសបាបមានទំនាក់ទំនងគ្នា

ពេលនេះ ប្រសិនបើវាពិត ការពិតដែលច្បាស់យ៉ាងហូរហៀរ ដែលដំណឹងល្អ ទាំងមូលត្រូវបានផ្ទុកនៅខាងក្រោមចំណងចើងទាំងពីរនេះ ការលន់តួបាបនិង ការអត់ទោសបាប យើងមិនបានឃើញថាព្រះអម្ចាស់នឹងរាប់ជាសុចរិតដោយទទេ ដល់រាស្ត្រទ្រង់ដើម្បីឱ្យក្នុងពេលតែមួយដើម្បីនឹងស្តារពួកគេទៅកាន់សេចក្តីសុចរិត

ពិតដោយការបន្សុតវិញ្ញាណរបស់គេនោះ? យ៉ូហានជាអ្នកនាំសារត្រូវបានបញ្ជូនមកមុនព្រះគ្រីស្ទ ឱ្យបានរៀបចំផ្លូវដល់ទ្រង់ [ម៉ាថាយ 11:10] បានប្រកាសថា ៖ "ចូរប្រែចិត្ត ដោយសារនគរស្ថានសួគ៌បានជិតមកដល់ហើយ" [ម៉ាថាយ 3:2; 4:17] ។ ដោយហៅពួកគេមកកាន់ការលន់តួបាប នោះគាត់បានជួយពួកគេឱ្យបានស្គាល់ថាពួកគេជាមនុស្សមានបាប ហើយគ្រប់យ៉ាងរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានដាក់ទោសនៅជំពោះព្រះ ដែលពួកគេនឹងប្រាថ្នាអស់ពីចិត្តរបស់ពួកគេនូវការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម និងការកើតជាថ្មីខាងវិញ្ញាណ ។ ដោយការប្រកាសពីនគររបស់ព្រះ គាត់បានហៅពួកគេមកកាន់សេចក្តីជំនឿ ដោយសារនគររបស់ព្រះដែលគាត់បានបង្រៀននោះជិតមកដល់ហើយ គាត់មានន័យថាការអត់ទោសបាប សេចក្តីសង្គ្រោះ ជីវិត និងគ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់ដែលនឹងយើងនឹងទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះយើងអាននៅក្នុងដំណឹងល្អផ្សេងទៀតថា ៖ "លោកយ៉ូហានបានមកប្រកាសពីបុណ្យជ្រមុជនៃការលន់តួបាប" [ម៉ាកុស 1:4; លូកា 3:3] ។ តើមានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីការនេះដែលពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចុះនិងខ្ទល់ខ្ទាយដោយបន្ទុកនៃបាប គួរតែបែរទៅរកព្រះនិងមានសង្ឃឹមនៃការអត់ទោសបាបនិងសេចក្តីសង្គ្រោះបាបនោះ? ហើយ ព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ជូលនៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់ទ្រង់ថា ៖ "នគររបស់ព្រះបានមកជិតហើយ ចូរប្រែចិត្ត ហើយជឿលើដំណឹងល្អ" [ម៉ាកុស 1:15] ។ ទីមួយ ទ្រង់បានប្រកាសថាកំណប់នៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះបានបើកមកនៅក្នុងអង្គទ្រង់ហើយ ។ ហើយបន្ទាប់មក ទ្រង់ទាមទារការលន់តួបាបជាចុងក្រោយ ចូរទុកចិត្តលើការសន្យារបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះនៅពេលដែលទ្រង់ចង់សង្ខេបដំណឹងល្អទាំងមូលយ៉ាងខ្លី នោះទ្រង់មានបន្ទូលថាទ្រង់ "នឹងត្រូវរងទុក្ខ រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ និងការលន់តួបាបនិងការអត់ទោស

បាបនឹងត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងនាមរបស់ទ្រង់" [លូកា 24:26, 46-47] ។ ហើយបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ពួកសាវ័កបានប្រកាសថា "ព្រះបានប្រោសព្រះយេស៊ូវ ដែលផ្តល់ការលន់តួបាបដល់ពួកអ៊ីស្រាអែលនិងការអត់ទោសបាប" [កិច្ចការ 5:30-31] ។ ការលន់តួបាបត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេល តាមរយៈការបង្រៀនដំណឹងល្អ នោះមនុស្សស្តាប់ឮគ្រប់ទាំងគំនិតរបស់ពួកគេ គ្រប់ទាំងទំនោររបស់ពួកគេ គ្រប់ទាំងការខិតខំរបស់ពួកគេត្រូវបានខូចនិងអាក្រក់ ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវតែកើតជាថ្មី ប្រសិនបើពួកគេត្រូវចូលក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ។ ការអត់ទោសបាបត្រូវបានប្រកាស នៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានបង្រៀនថាដោយសារពួកគេ ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាការប្រោសលោះ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាជីវិត [កូរិនថូសទី1 1:30] ដោយសារព្រះនាមទ្រង់នោះពួកគេត្រូវបានរាប់ថាជាសុចរិតនិងគ្មានទោសនៅចំពោះព្រះ ។ ក្នុងកាលដែលព្រះគុណទាំងពីរប្រភេទត្រូវបានទទួលដោយជំនឿ ដូចដែលខ្ញុំបានបញ្ជាក់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដោយសារតែកម្មវត្ថុសាកសមជាជំនឿនោះជាសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដោយសារការនេះដែលអំពើបាបត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ វាជាប្រយោជន៍ដែលគួរតែត្រូវបានបែងចែកឱ្យបានច្បាស់ចេញពីការលន់តួបាប ។

20. តើនៅក្នុងន័យណាដែលការលន់តួបាបជាលក្ខខណ្ឌមុនការអត់ទោសបាបនោះ?

ឥឡូវនេះ ការស្តប់ខ្ពើមពីអំពើបាប ដែលជាការចាប់ផ្តើមនៃការប្រែចិត្ត ជាដំបូងផ្តល់ឱ្យយើងនូវចំណេះដឹងអំពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់នរណាម្នាក់ក្រៅពីមនុស្សមានបាបអាក្រក់ និងរងទុក្ខ ដែលថ្ងូរ នឿយហត់ មានបន្ទុកធ្ងន់

ស្រែកឃ្លាន ស្រែក និងចាកចេញដោយទុក្ខសោកនិងទុក្ខព្រួយ [អេភេសូ ៦១:
១-៣; ម៉ាត់ ១១:៥, ២៨; លូកា ៤:១៨] ។ ដូច្នោះហើយ យើងត្រូវតែខិតខំ
ឆ្ពោះទៅរកការប្រែចិត្ត ដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ លះបង់ខ្លួនយើងសម្រាប់វាពេញមួយ
ជីវិត ហើយបន្តវាដល់ទីបញ្ចប់ ប្រសិនបើយើងនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិត
ទ្រង់បានមកដើម្បីហៅមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែគឺដើម្បីប្រែចិត្ត [cf. ម៉ាត់ ៩:១៣]
។ ទ្រង់ត្រូវបានចាត់ឱ្យទៅប្រទានពរដល់អ្នកដែលមិនសក្តិសម ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យ
គ្រប់គ្នាបានងាកចេញពីអំពើទុច្ចរិត [កិច្ចការ ៣:២៦; ៥:៣១] ។ ខគម្ពីរគឺពោរ
ពេញដោយទីបន្ទាល់បែបនេះ ។ ដោយហេតុផលនេះ នៅពេលដែលព្រះផ្តល់ការ
អភ័យទោសបាប ជាធម្មតាទ្រង់តម្រូវឱ្យមានការប្រែចិត្តពីយើងជាលំដាប់ ដោយ
បង្កប់ន័យថា សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់គួរតែជាបុព្វហេតុសម្រាប់មនុស្សឱ្យ
បានប្រែចិត្ត ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ "ចូរធ្វើការវិនិច្ឆ័យនិងសេចក្តីសុចរិត
ចុះ ដ្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះបានមកជិតដល់ហើយ ។" [អេសាយ ៥៦:១] ។ ជាថ្មី
ម្តងទៀត "ព្រះដ៏ប្រោសលោះនឹងមកដល់ក្រុងស៊ីយ៉ូន និងដល់អស់អ្នកនៅក្នុង
លោកយ៉ាកុប ដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។" [អេសាយ ៥៩:២០] ។ ជា
ថ្មីម្តងទៀត "ចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ពេលដែលទ្រង់អាចរកឃើញ ចូរអង្វរក
ទ្រង់ ពេលទ្រង់គង់នៅជិត ។ ចូរឱ្យមនុស្សអាក្រក់លះចោលផ្លូវនិងគំនិតទុច្ចរិត
របស់ខ្លួន ។ សូមឱ្យគាត់ត្រឡប់ទៅឯព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយទ្រង់នឹងអាណិត
អាសូរគេ ។" [អេសាយ ៥៥:៦-៧] ។ ដូចគ្នានេះដែរ "ចូរត្រឡប់មកវិញ
ហើយប្រែចិត្ត ដើម្បីឱ្យអំពើបាបរបស់អ្នកត្រូវបានលុបបំបាត់ចោលវិញ ។" [កិច្ច
ការ ៣:១៩] ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែចំណាំថាលក្ខខណ្ឌនេះមិនត្រូវបានដាក់ចុះដូច
ជាប្រសិនបើការប្រែចិត្តរបស់យើងជាមូលដ្ឋាននៃការលើកលែងទោសដែលសក្តិ

សមរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ថានឹងអាណិតដល់មនុស្សរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចប្រែចិត្ត ទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញក្នុងទិសដៅអ្វី មនុស្សគួរតែបន្តប្រសិនបើពួកគេចង់ទទួលបានព្រះគុណ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដរាបណាយើងរស់នៅក្នុងគុកនៃរូបកាយរបស់យើង យើងត្រូវតែតទល់នឹងភាពខ្វះខាតនៃធម្មជាតិដ៏អាក្រក់របស់យើង យ៉ាងពិតប្រាកដជាមួយនឹងព្រលឹងធម្មជាតិរបស់យើងផ្ទាល់។ ជួនកាល ផ្លាតូ និយាយថា ជីវិតរបស់ទស្សនវិទូ គឺជាសមាធិពីសេចក្តីស្លាប់។ ប៉ុន្តែ យើងអាចនិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដថា ជីវិតរបស់គ្រីស្ទានគឺជាការខិតខំប្រឹងប្រែង និងការអនុវត្តជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងការស្លាប់របស់សាច់ឈាម រហូតដល់វាត្រូវបានសម្លាប់ទាំងស្រុង ហើយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបានសោយរាជ្យនៅក្នុងយើង។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំគិតថា គាត់បានចំណេញច្រើន ដែលបានរៀនមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនគាត់ខ្លាំង មិនមែនចង់នៅជាប់ក្នុងភក់នេះ ហើយរីកចម្រើនទៅមុខទៀតនោះទេ គឺត្រូវប្រញាប់ប្រញាល់ទៅរកព្រះ ហើយប្រាថ្នាចង់បានគទ្រង់ជាលំដាប់ជានិច្ច។ នៅក្នុងជីវិតនិងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគេអាចយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការប្រែចិត្តជាបន្តបន្ទាប់។ ពិតប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលត្រូវបានឃុំឃាំងដោយការស្អប់ខ្ពើមនៃអំពើបាបយ៉ាងពិតប្រាកដ មិនអាចធ្វើអ្វីផ្សេងបានទេ។ ពីព្រោះគ្មានអ្នកណាស្អប់អំពើបាបឡើយ លុះត្រាតែគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីសុចរិតជាមុនសិន។ គំនិតនេះ ព្រោះវាសាមញ្ញបំផុត ដូច្នេះវាហាក់ដូចជាខ្ញុំយល់ស្របល្អបំផុតជាមួយនឹងសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរ។

(អំពើបាបដែលគ្មានការប្រែចិត្ត ឬការលើកលែងទោស ២១-២៥)

21. ការលន់តួបាបជាអំណោយទានដោយឥតបង់ថ្លៃមកពីព្រះ

លើសពីនេះ ការប្រែចិត្តគឺជាអំណោយតែមួយរបស់ព្រះ ដែលខ្ញុំជឿថាច្បាស់ណាស់ពីការបង្រៀនខាងលើ ដែលមិនចាំបាច់មានថ្លែងវែងឆ្ងាយដើម្បីពន្យល់វានោះទេ។ ដូច្នោះហើយ ក្រុមជំនុំសរសើរគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះ ហើយអស្ចារ្យណាស់ដែលទ្រង់ "បានប្រទានការប្រែចិត្តដល់សាសន៍ដទៃដើម្បីឱ្យសេចក្តីសង្គ្រោះ" [កិច្ចការ 11:18, កូរិនថូសទី២ ៧:១០]។ ហើយប៉ូលបានអង្វរធីម៉ូថេឱ្យអត់ធ្មត់ចំពោះអ្នកដែលមិនជឿ: ប្រសិនបើនៅពេលណាមួយគាត់និយាយថាព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការប្រែចិត្តដើម្បីសង្គ្រោះពីអន្ទាក់របស់អារក្ស [ធីម៉ូថេទី២ ២:២៥-២៦]។ ពិតណាស់ ព្រះបានប្រកាសថាទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងការប្រែចិត្តជឿនៃមនុស្សទាំងអស់ ហើយទ្រង់បានដឹកនាំការដាស់តឿនដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលជាមនុស្សរួមតែមួយ។ ប៉ុន្តែប្រសិទ្ធភាពនៃវាអាស្រ័យលើព្រះវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញ។ ព្រោះវាងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការបង្កើតមនុស្សជាជាងសម្រាប់យើងដែលមានអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដើម្បីដាក់លើធម្មជាតិដ៏ល្អឥតខ្ចោះ។ ដូច្នោះហើយ នៅក្នុងដំណើរនៃការបង្កើតឡើងវិញទាំងមូល យើងមានហេតុផលដ៏ល្អដែលហៅថា " ស្នាដៃរបស់ព្រះ ដែលបានបង្កើត ... សម្រាប់កិច្ចការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំទុកជាមុន ដើម្បីឱ្យយើងដើរក្នុងវា" [អេភេសូ ២:១០]។ អ្នកណាដែលព្រះសព្វព្រះទ័យឆក់យកពីសេចក្តីស្លាប់ នោះទ្រង់ប្រោសដោយព្រះវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញ។ មិនមែនជាការប្រែចិត្តនោះទេ ដែលនិយាយដោយត្រឹមត្រូវ គឺជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាត្រូវបានគេមើលឃើញថាមិនអាចបំបែកចេញពីសេចក្តីជំនឿ និងពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ នៅពេលដែលអេសាយថ្លែងទី

បន្ទាល់ថា "ព្រះអង្គសង្គ្រោះនឹងមកដល់ស៊ីយ៉ូន ហើយចំពោះអ្នកនៅក្នុងយ៉ាកុប ដែលត្រឡប់ ត្រឡប់ពីអំពើទុច្ចរិតវិញ" [អេសាយ ៥៩:២០]។

ការពិតនេះពិតជាមានជំហររឹងមាំ៖ កន្លែងណាដែលការកោតខ្លាចព្រះរីកចម្រើន នោះព្រះវិញ្ញាណបានធ្វើការឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះ អ្នកជឿ យោងទៅតាមអេសាយ ខណៈពេលដែលពួកគេត្អូញត្អែរ និងសោកសៅ ដែលពួកគេត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះ ចូរកំណត់នេះជាសញ្ញាមួយនៃការ ស្តីបន្ទោសថា ចិត្តរបស់ពួកគេបានរឹងរូសនឹងទ្រង់ [អេសាយ ៦៣:១៧]។ សាវ័កក៏មានបំណងដកអ្នកក្បត់ជំនឿចេញពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ផ្តល់ហេតុផលថា "វាមិនអាចធ្វើឱ្យពួកគេប្រែចិត្តឡើងវិញបានឡើយ" [ហេព្រើរ ៦:៤-៦]។ ជាក់ស្តែងព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់នឹងបន្តបង្កើតជាថ្មីឡើងនូវអ្នកដែលទ្រង់មិនចង់ឱ្យវិនាស បង្ហាញសញ្ញានៃការពេញចិត្តបែបជាបិតារបស់ទ្រង់ ហើយដូច្នេះដើម្បីនិយាយថា ទាញពួកគេមករកទ្រង់ដោយកាំរស្មីនៃទឹកមុខស្ងប់ស្ងាត់ និងរីករាយរបស់ទ្រង់។ ចំណែកឯម្ខាងវិញទៀត ទ្រង់ធ្វើឱ្យរឹងរូស ហើយផ្តរលាន់ប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលមិនត្រូវបានសង្គ្រោះ ជាអ្នកដែលអន់ខ្សោយមិនអាចអត់ទោសបាន។

ដោយការសងសឹកបែបនេះ សាវ័កគំរាមងាកចិត្តចេញដែលនៅពេលដែលពួកគេធ្លាក់ចេញពីសេចក្តីជំនឿលើដំណឹងល្អ ចំអកឱ្យព្រះ ប្រមាថមើលងាយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ប្រមាថមើលងាយ និងជាន់ឈ្លីលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ហេព្រើរ 10:29] មែនហើយ ឱ្យតែវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់ពួកគេ ចូរឆ្កាងគាត់ម្តងទៀត [ហេព្រើរ ៦:៦]។ សម្រាប់ប៉ុល មិនមែនទេ ដូចដែលមនុស្សមួយចំនួនដែលមានភាពក្រៀមក្រំនឹងមានវាពីមុនមក កាត់ផ្តាច់ក្តីសង្ឃឹមនៃការលើក

លែងទោសពីអំពើបាបស្ម័គ្រចិត្តទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែគាត់បង្រៀនថាការក្បត់សាសនាមិនសមនឹងទទួលបានលេសដោះសារទេ ដូច្នេះគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលព្រះជាម្ចាស់សងចំពោះការមើលងាយទ្រង់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ។ "ត្បិត" គាត់បង្រៀនថា "វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការស្តារឡើងវិញនូវការប្រែចិត្តឡើងវិញ អស់អ្នកដែលធ្លាប់បានបំភ្លឺ ហើយដែលបានភ្លក់នូវអំណោយទានពីស្ថានសួគ៌ បានក្លាយជាអ្នកចូលរួមក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបានភ្លក់នូវភាពល្អនៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និង អំណាចនៃយុគសម័យខាងមុខ ប្រសិនបើពួកគេធ្លាក់ទៅឆ្ងាយ ដោយព្រោះគេឆ្កាងព្រះបុត្រានៃព្រះ ដោយសារឈឿងខ្លួនគេ ហើយចាប់ទ្រង់ឡើងដើម្បីមើលងាយ ។" [ហេព្រើរ ៦:៤-៦] ។ បទគម្ពីរមួយទៀត៖ "ប្រសិនបើយើងធ្វើបាបដោយចេតនា" គាត់និយាយថា "បន្ទាប់ពីបានទទួលចំណេះដឹងអំពីសេចក្តីពិត នោះនឹងលែងមានយញ្ញបូជាសម្រាប់អំពើបាបទៀតហើយ ប៉ុន្តែការរំពឹងទុកដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃការជំនុំជំរះវិញ ។ល។" [ហេព្រើរ ១០:២៦] ។

ទាំងនេះក៏ជាបទគម្ពីរដែលមកពីការយល់ដឹងខុស ដែលពួក Novatinists យូរមកហើយបានរកឃើញឱកាសសម្រាប់ការច្រណែនរបស់ពួកគេ ។ ដោយមានការអាក់អន់ចិត្តនឹងភាពឃោរឃៅនៅក្នុងវគ្គនេះ មនុស្សល្អមួយចំនួនបានជឿថានេះជាពាក្យដ៏អាក្រក់ ទោះបីជានៅគ្រប់ផ្នែកវាដកដង្ហើមវិញ្ញាណសាវកក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងកំពុងជំទាស់តែអ្នកដែលទទួលយកសំបុត្រនេះ វាជាការងាយស្រួលក្នុងការបង្ហាញពីរបៀបដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះមិនគាំទ្រកំហុសរបស់ពួកគេទាល់តែសោះ ។ ទីមួយ វាចាំបាច់សម្រាប់សាវ័កដែលត្រូវយល់ស្របជាមួយម្ចាស់របស់គាត់ ដែលប្រកាសថា "រាល់អំពើបាប និងការប្រមាថ

នឹងត្រូវបានលើកលែងទោស ... ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ" ដែលមិនត្រូវបានលើកលែងទោសឱ្យឡើយ "មិនថានៅក្នុងយុគសម័យនេះ ឬនៅសម័យខាងមុខឡើយ។" [ម៉ាថាយ ១២:៣១-៣២; ម៉ាកុស ៣:២៨-២៩; លូកា ១២:១០]។ ខ្ញុំនិយាយថា វាប្រាកដណាស់ថាសាវ័កពេញចិត្តនឹងការលើកលែងនេះ លុះត្រាតែយើងធ្វើគាត់ជាអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពីនេះទៅទៀត ការលើកលែងទោសមិនត្រូវបានបដិសេធចំពោះអំពើបាបរបស់បុគ្គលណាម្នាក់ឡើយ លើកលែងតែមួយ ដែលកើតចេញពីភាពឆ្កួតលីលា មិនអាចកំណត់បានថាជាភាពទន់ខ្សោយ ហើយបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអារក្ស។

22. អំពើបាបដែលមិនអាចអត់ទោសបាន

ប៉ុន្តែដើម្បីដោះស្រាយចំណុចនេះ វាធ្វើឱ្យយើងសាកសួរពីលក្ខណៈនៃទោសដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនេះ ដែលមិនអាចលើកលែងទោសបានឡើយ។ លោក Augustine នៅកន្លែងណាមួយកំណត់វាថាជាការរឹងចចេសជាប់រហូតរហូតដល់ស្លាប់ជាមួយនឹងការមិនទុកចិត្តលើការលើកលែងទោស។ ប៉ុន្តែ នេះមិនយល់ស្របនឹងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទគ្រប់គ្រាន់ទេ ដែលថា វាមិនត្រូវបានលើកលែងទោសនៅសម័យនេះឡើយ [ម៉ាថាយ ១២:៣១-៣២]។ ទាំងនេះត្រូវបាននិយាយដោយឥតប្រយោជន៍ ឬអំពើបាបដែលមិនអាចលើកលែងទោសបាន អាចត្រូវបានប្រព្រឹត្តនៅក្នុងត្រីវិស័យនៃជីវិតនេះ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនិយមន័យរបស់ Augustine គឺពិត វាមិនត្រូវបានប្តេជ្ញាទេ លុះត្រាតែវាបន្តរហូតដល់ស្លាប់។ អ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា អ្នកណាដែលច្រណែននឹងព្រះគុណដែលបានប្រទានដល់បងប្អូនខ្លួន

នោះធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ខ្ញុំមិនឃើញថាគេទទួលគំនិតនេះពីណាទេ ។

ប៉ុន្តែ ចូរយើងកំណត់និយមន័យពិត ដែលនៅពេលដែលវាត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំ នោះនឹងអាចយកឈ្នះអ្នកដទៃបានយ៉ាងងាយ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលមានចេតនាអាក្រក់ ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ទោះបីជាដោយពន្លឺរបស់វា ពួកគេត្រូវបានប៉ះពាល់ខ្លាំងណាស់ដែលពួកគេមិនអាចទាមទារភាពល្ងង់ខ្លៅបានឡើយ ។ ការតស៊ូបែបនេះតែម្នាក់ឯងបង្កើតជាអំពើបាបនេះ ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីពន្យល់ពីអ្វីដែលគាត់បាននិយាយនោះ ភ្លាមៗនោះបន្ថែមថា ៖ "អ្នកណាដែលនិយាយទាស់នឹងកូនមនុស្ស នោះនឹងបានអត់ទោសបាបរបស់គាត់ហើយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះនឹងមិនត្រូវបានអត់ទោសឡើយ" [ម៉ាថាយ ១២:៣២, ៣១; លូកា ១២:១០; ម៉ាកុស ៣:២៩] ។ ហើយម៉ាថាយបានសរសេរជំនួសឱ្យ "ការប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណ" ដែលជា "វិញ្ញាណនៃការប្រមាថ" ។

ប៉ុន្តែ តើធ្វើដូចម្តេចបានជាអ្នកណាអាចបន្ទោសព្រះបុត្រា ដោយមិនបានបង្ហាត់បង្រៀនពីព្រះវិញ្ញាណក្នុងពេលដំណាលគ្នា? អ្នកដែលអាចវាយប្រហារសេចក្តីពិតរបស់ព្រះដោយមិនដឹងខ្លួន នោះគេមិនស្គាល់ ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលអាចដាក់បណ្តាសាព្រះគ្រិស្តដោយមិនដឹងខ្លួន ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនដឹងខ្លួននឹងពន្លត់សេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបើកសម្តែងដល់ពួកគេ អ្នកណានឹងមិនព្រមដោយពាក្យមួយម៉ាត់ថាជាព្រះអង្គដែលពួកគេដឹងថាជាអ្នកចាក់ប្រេងតាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ មនុស្សបែបនេះ គឺជាអ្នកដែលធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះបិតា

និងព្រះរាជបុត្រា ។ ដូច្នេះហើយ សព្វថ្ងៃនេះ មានមនុស្សជាច្រើនដែលជេរប្រមាថការបង្រៀនដំណឹងល្អដោយអាក្រក់បំផុត ដែលប្រសិនបើពួកគេដឹងថាវាជាដំណឹងល្អ នោះពួកគេនឹងត្រៀមខ្លួនគោរពដោយអស់ពីចិត្ត ។

ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈ ទោះបីបានជឿជាក់ថាអ្វីដែលគេបដិសេធនិងមិនស្អាតនោះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏មិនឈប់បន្ទាំវាដែរ—ពាក្យទាំងនេះត្រូវបានគេនិយាយថាប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណ ព្រោះពួកគេព្យាយាមប្រឆាំងនឹងការបំភ្លឺថា ជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជនជាតិយូដាបែបនេះប្រាកដណាស់ ដែលទោះជាពួកគេមិនអាចទប់ទល់នឹងព្រះវិញ្ញាណដែលមានបន្ទូលតាមរយៈស្ទេផានក៏ដោយ ក៏បានព្យាយាមទប់ទល់ដែរ [កិច្ចការ ៦:១០] ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថា ពួកគេជាច្រើនត្រូវបានជំរុញដោយចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះច្បាប់នេះ ប៉ុន្តែវាហាក់ដូចជាមានអ្នកខ្លះទៀតដែលខឹងសម្បាប្រឆាំងនឹងព្រះដោយចេតនាអាក្រក់ ។ ពោលគឺប្រឆាំងនឹងលទ្ធិដែលគេដឹងច្បាស់ថាមកពីព្រះ ។ ពួកផារីស៊ីក៏ដូចគ្នាដែរ ដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា ប្រឆាំងនឹងអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បង្កាច់បង្ខូចទ្រង់ដោយព្រះនាម "បេលសេប៊ូល" [ម៉ាថាយ ៩:៣៤; ១២:២៤] ។ នេះហើយជាវិញ្ញាណនៃការប្រមាថនៅពេលដែលភាពក្លាហានរបស់មនុស្សលោតចូលទៅក្នុងការប្រមាថព្រះនាមព្រះដោយចេតនា ។ ប៉ុលប្រាប់ពីចំណុចនេះ ពេលគាត់អះអាងថា គាត់បានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា ដោយសារគាត់បានប្រព្រឹត្តរឿងទាំងនោះដោយល្ងង់ខ្លៅដោយមិនជឿ [ធីម៉ូថេទី១ 1:13] ដោយគុណធម៌ដែលគាត់នឹងមិនសក្តិសមនឹងការពេញចិត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប្រសិនបើភាពល្ងង់ខ្លៅចូលរួមជាមួយភាពមិនជឿនាំឱ្យគាត់ទទួលបានការលើកលែងទោសនោះវាកើតឡើងថាគ្មានកន្លែងសម្រាប់ការលើក

លែងទោសដែលជាកន្លែងដែលចំណេះដឹងត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងភាពមិនជឿទេ ។

23. របៀបនៃការមិនអាចទៅរួចនៃ "ការលន់តួបាបជាលើកទីពីរ" ត្រូវបានយល់បែបណា

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ នោះអ្នកនឹងយល់ថា សាវ័កនេះកំពុងនិយាយមិនទាក់ទងនឹងការរំលងជាក់លាក់មួយ ឬអ្វីផ្សេងទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែទាក់ទងនឹងការបះបោរជាសាកល ដែលអ្នកមិនត្រូវបានសង្គ្រោះបានបោះបង់ចោលការសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីចម្លែកទេ ព្រះទ្រង់មិនអាចអត់ឱនចំពោះអ្នកដែលយ៉ូហានសរសេរនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់អះអាងថាពួកគេមិនមែនជាអ្នកត្រូវបានរើសតាំង ដែលពួកគេបានចេញទៅ [យ៉ូហានទី១ ២:១៩]! ព្រោះគាត់កំពុងដឹកនាំការនិយាយរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលស្រមៃថាពួកគេអាចត្រលប់ទៅកាន់ក្រុមជំនុំវិញទោះបីជាពួកគេបានចាកចេញពីវាម្តងក៏ដោយ ។ ដោយចង់ហៅពួកគេឱ្យឆ្ងាយពីគំនិតមិនពិត និងអាក្រក់នេះ គាត់និយាយអ្វីមួយដែលពិតថាការវិលត្រឡប់ទៅកាន់ការរួបរួមនឹងព្រះគ្រីស្ទគឺមិនបើកចំហចំពោះអ្នកដែលបដិសេធដោយចេតនាទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបដិសេធវាមិនមែនជាអ្នកដែលមានជីវិតដែលកើតជាថ្មីនិងគ្មានការគ្រប់គ្រង គ្រាន់តែបំពានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបដិសេធដោយចេតនានូវការបង្រៀនទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះការភូតភរគឺស្ថិតនៅក្នុងពាក្យថា "រំលង" និង "អំពើបាប" ។ [ទំ:ទ; 10:26] ចាប់តាំងពីពួក Novatianists បកស្រាយថា "ការរំលង" មានន័យថាជាទង្វើរបស់បុរសម្នាក់ដែលបង្រៀនដោយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនឱ្យលួចឬសហាយស្មន់ មិនជៀសវាងពីការលួច ឬសហាយស្មន់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំ

សូមបញ្ជាក់ថា នេះជាការប្រឆាំងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងជាមូលដ្ឋាន ដែលអ្វីៗទាំងអស់គួរត្រូវបានសង្ខេបឡើងវិញ ដែលផ្ទុយទៅនឹងអ្វីដែលបានបញ្ជាក់ពីមុនមក ។ ដូច្នេះ វាមិនមែនជាការបរាជ័យជាក់លាក់ណាមួយដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅទីនេះទេ ប៉ុន្តែការបង្វែរចេញពីព្រះទាំងស្រុង ហើយដើម្បីនិយាយ គឺការក្បត់សាសនារបស់មនុស្សទាំងមូល ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលអំពីអស់អ្នកដែលបានដួលទៅ បន្ទាប់ពីពួកគេបានបំភ្លឺម្តងរួចមកហើយ បានភ្លក់នូវអំណោយទានពីស្ថានសួគ៌ បានធ្វើជាអ្នករួមចំណែកនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយថែមទាំងបានភ្លក់នូវព្រះបន្ទូលដ៏ល្អរបស់ព្រះ និងអំណាចនៃគ្រាខាងមុខ ។ [៦:៤-៥] ត្រូវយល់ថាអស់អ្នកណាដែលបង្អាក់ពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណដោយចេតនាទុច្ចរិត ហើយបញ្ចេញរសជាតិនៃអំណោយទានពីស្ថានសួគ៌ នោះនឹងផ្តាច់ខ្លួនចេញពីការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណ ហើយជាន់ឈ្លីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងអំណាចនៃគ្រាដែលនឹងត្រូវមកដល់ខាងមុខ ។ ហើយកាន់តែល្អក្នុងការបង្ហាញពីចេតនាទុច្ចរិតដោយចេតនា ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតបន្ទាប់មកគាត់បានបន្ថែមពាក្យថា "ដោយចេតនា" ។ ដ្បិតកាលណាទ្រង់មានបន្ទូលថា អ្នកណាដែលស្ម័គ្រចិត្ត តាំងពីក្រោយពីបានដឹងសេចក្តីពិត នោះគ្មានគ្រឿងបូជាណាសល់សម្រាប់ពួកគេឡើយ [ហេព្រើរ10:26] គាត់មិនបដិសេធថាព្រះគ្រីស្ទជាយញ្ញបូជាជាបន្តបន្ទាប់ដើម្បីដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធឡើយ ។ ស្មើរតែសំបុត្រទាំងមូលប្រកាសយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់អំពីរឿងនេះ ដោយពន្យល់អំពីភាពជាសង្ឃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែគាត់និយាយថា គ្មានការលះបង់ណាផ្សេងទៀតនៅឡើយ ពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានគេបដិសេធ ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាត្រូវបានបដិសេធនៅពេលដែលសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងច្បាស់ ។

24. អ្នកដែលមិនអាចអត់ទោសអោយបានជាអ្នកដែលមិនអាចធ្វើការប្រែចិត្ត

សម្រាប់អ្នកខ្លះ វាហាក់ដូចជាពិបាកពេកហើយចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលអ្នកណាដែលភៀសខ្លួនទៅជ្រកកោនដោយការអំពាវនាវដល់ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានដកហូតការអត់ទោសទាំងស្រុងនោះ។ នេះត្រូវបានឆ្លើយយ៉ាងងាយស្រួល។ សម្រាប់អ្នកនិពន្ធនៃកណ្ឌគម្ពីរហេព្រើរ មិនបាននិយាយថា ការលើកលែងទោសត្រូវបានបដិសេធទេ ប្រសិនបើពួកគេងាកទៅរកព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែគាត់បានបដិសេធទាំងស្រុងថាពួកគេអាចក្រោកឡើងដើម្បីប្រែចិត្ត ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានវាយប្រហារដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ ដោយភាពងងឹតងងុលដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់ពួកគេ។

គ្មានអ្វីដែលប្រឆាំងនឹងការនេះនៅក្នុងឧទាហរណ៍របស់អេសាវដែលក្រោយមកគាត់បានអនុវត្តចំពោះចំណុចនេះគឺ អេសាវបានព្យាយាមដោយឥតប្រយោជន៍ដើម្បីទាញយកសិទ្ធិពីកំណើតដែលបាត់បង់របស់គាត់ដោយទឹកភ្នែកនិងយំស្រែក ផង [ហេព្រើរ ១២:១៦-១៧]។ នេះមិនមែនជាការពិតតិចតួចឡើយ វាជាការព្រមានរបស់ព្យាការីនោះថា៖ "ពេលគេយំ អញនឹងមិនឮឡើយ" [សាការី ៧:១៣]។ សម្រាប់ការបញ្ចេញមតិបែបនេះមិនកំណត់ទាំងការប្រែចិត្តជឿពិតប្រាកដនៃការអំពាវនាវដល់ព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែការថប់បារម្ភដែលមនុស្សមិនសមរម្យបំផុតត្រូវបានចង ហើយបង្ខំឱ្យមានការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលពួកគេធ្លាប់បានព្រងើយកន្តើយពីមុនមក ការពិតដែលថារាល់អំពើល្អរបស់ពួកគេអាស្រ័យទៅលើជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ។ ប៉ុន្តែគេមិនអង្វរច្រើនដូចថ្ងូរដែលគេយកពីគេ។ ដោយ "យំ" ហោរ [សាការី ៧:១៣] ហើយដោយ "ទឹក

ភ្នែក" សាវ័ក [ហេព្រើរ 12:17], គ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការធ្វើទារុណកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលដុតនិងធ្វើទារុណកម្មមនុស្សអាក្រក់ដោយភាពអស់សង្ឃឹមរបស់ពួកគេទេ ។

ការពិតនេះសមនឹងការកត់សម្គាល់ដោយប្រយ័ត្ន៖ បើមិនដូច្នេះទេ ព្រះតាមដែលហោរាប្រកាសថាទ្រង់នឹងអាណិតអាសូរភ្លាមៗនៅពេលដែលមនុស្សមានបាបប្រែចិត្តនឹងធ្វើសង្គ្រាមជាមួយខ្លួនគាត់ [អេសេគាល ១៨:២១-២២] ។ ហើយដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយថា វាប្រាកដណាស់ថាចិត្តរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើងទេ លើកលែងតែដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត ការសន្យារបស់ទ្រង់ចំពោះអស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់នឹងមិនបោកបញ្ឆោតឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវទេក្នុងការកំណត់ថាជា "ការប្រែចិត្តជឿ" និង "ការអធិស្ឋាន" ការដាក់ទារុណកម្មមនុស្សខ្លាក់ដែលរំខានដល់ការស្តីបន្ទោស នៅពេលដែលពួកគេឃើញថាពួកគេត្រូវតែស្វែងរកព្រះដើម្បីស្វែងរកមធ្យោបាយដោះស្រាយសម្រាប់សំណាងអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយនៅតែគេចខ្លួនតាមវិធីរបស់គាត់ទៅវិញ ។

25. ការលន់តួប្រែចិត្តក្លែងក្លាយនិងការប្រែចិត្តដោយស្មោះស្ម័គ្រ

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សំណួរកើតឡើងកាលដែលសាវ័កបដិសេធថា ការប្រែចិត្តដោយក្លែងក្លាយ ធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្ត របៀបដែលអហាប់បានទទួលការលើកលែងទោស ហើយទ្រង់បែរចេញពីការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលដាក់មកលើគាត់ ។ ចាប់តាំងពីគាត់បានលេចមក ពីការប្រព្រឹត្តនៅពេលក្រោយនៃជីវិតរបស់គាត់ ទើបត្រូវបានវាយប្រហារដោយការភ័យខ្លាចភ្លាមៗ [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 21:28-

29] ។ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់ស្បែកបាវ បោះផេះពីលើខ្លួនគាត់ ដេកលើដី [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 21:27] ហើយដូចដែលបានបញ្ជាក់អំពីគាត់ គាត់បានបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែ វាមានន័យតិចតួចក្នុងការដោះសម្បៃកបំពាក់របស់គាត់ ខណៈដែលចិត្តគាត់នៅតែរឹងរូស និងបំប៉ោងដោយអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះត្រូវបានបែរទៅសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ ។

ខ្ញុំឆ្លើយថា: ពេលខ្លះមនុស្សលាក់ពុតត្រូវបានទុកចោលមួយរយៈ ប៉ុន្តែព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែងតែមានមកលើពួកគេ ហើយនេះមិនត្រូវបានធ្វើច្រើនសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់ពួកគេទេ សម្រាប់ជាគំរូដល់ទាំងអស់គ្នា ។ ទោះជាអ័ហាប់បានបន្ធូរបន្ថយទោសក៏ដោយ តើការនេះបានចំណេញអ្វីដល់គាត់ ប៉ុន្តែកាលនៅរស់នៅលើផែនដីនេះ គាត់មិនគួរទទួលអារម្មណ៍នោះទេ? ហេតុដូច្នេះហើយ បណ្តាសារបស់ព្រះ ទោះជាសម្ងាត់ក៏ដោយ មានកន្លែងអង្គុយថេរនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ហើយគាត់បានទៅកាន់ការបំផ្លិចបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច ។

ដូចគ្នាដែរ គឺត្រូវឃើញនៅអេសាវ ។ ត្បិតទោះជាគាត់រងទុក្ខវេទនាក៏ដោយ ក៏បានប្រទានពរជ័យបណ្តោះអាសន្នដល់ទឹកភ្នែកគាត់ [លោកុប្បត្តិ ២៧:៤០] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារកេរដំណែលខាងវិញ្ញាណពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះអាចស្ថិតនៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សតែម្នាក់គត់ក្នុងចំណោមបងប្អូនទាំងពីរ នោះពេលអេសាវត្រូវបានមើលរំលង ហើយយ៉ាកុបត្រូវបានជ្រើសរើស ការមិនទទួលមរតករបស់អេសាវមិនរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែការសម្រាលទុក្ខនេះនៅតែមានដល់គាត់ក្នុងនាមជាអ្នកមើលសត្វ៖ ឱ្យបានធាត់ដោយភាពខ្លាញ់នៃផែនដី និងទឹកសន្សើមនៃស្ថានសួគ៌ [លោកុប្បត្តិ ២៧:២៨] ។

ហើយនេះដែលខ្ញុំទើបតែនិយាយគួរតែយកមកអនុវត្តជាគំរូសម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀតដែរ ដើម្បីយើងអាចរៀនបានកាន់តែងាយស្រួលក្នុងការអនុវត្តគំនិត និងការខិតខំរបស់យើងចំពោះការប្រែចិត្តដោយស្មោះ ពីព្រោះវាច្បាស់ជាគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថានៅពេលដែលយើងប្រែចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដ និងដោយដួងចិត្ត ។ ព្រះដែលបានពង្រីកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ សូម្បីតែចំពោះអ្នកដែលមិនសក្តិសមនៅពេលដែលពួកគេបង្ហាញការមិនពេញចិត្តចំពោះខ្លួនឯង នោះទ្រង់នឹងអត់ទោសឱ្យយើងយ៉ាងងាយ ។ ដោយវិធីនេះផងដែរ យើងក៏ត្រូវបានបង្រៀនពីអ្វីដែលការវិនិច្ឆ័យដ៏គួរឱ្យខ្លាចនៅក្នុងដែលមានទុកសម្រាប់មនុស្សរឹងចចេសទាំងអស់ ដែលមានថ្ងាសដ៏គួរឱ្យអាម៉ាសដែលជាចិត្តរឹងមិនចាញ់ដែក ដែលឥឡូវនេះធ្វើឱ្យវាក្លាយជាកីឡាដើម្បីបង្វែរ និងកម្ចាត់ការគំរាមកំហែងពីព្រះ ។ ដោយវិធីនេះ ទ្រង់បានលើកដៃរបស់ទ្រង់ទៅកាន់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលជាញឹកញយ ដើម្បីសម្រាលទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេ ទោះបីជាការយំរបស់ពួកគេក្លែងបន្លំ ហើយចិត្តរបស់ពួកគេបានបោកបញ្ឆោតនិងមិនពិតក៏ដោយ [ទំនុក. ៧៨:៣៦-៣៧] ដូចដែលលោកបានតម្បាញឆ្អែរក្នុងទំនុកតម្កើង ថាពួកគេបានត្រឡប់ទៅតាមផ្លូវរបស់ខ្លួនវិញភ្លាម [ខ. ៥៧] ។ ដូច្នេះហើយ ដោយចិត្តស្លូតបូតបែបនេះ ទ្រង់សុខចិត្តនាំពួកគេទៅរកការប្រែចិត្តជឿដោយស្មោះត្រង់ ឬធ្វើឱ្យពួកគេអាចរួចទោសបាន ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ក្នុងការកាត់ទោសមួយគ្រានោះ គាត់មិនចងខ្លួនឯងដោយច្បាប់ជាប់លាប់នោះទេ ប៉ុន្តែជួនកាលវាកាន់តែខ្លាំងឡើងប្រឆាំងនឹងពួកពុតត្បុត ហើយដាក់ទណ្ឌកម្មទ្វេដង ដើម្បីបង្ហាញថាការក្លែងបន្លំរបស់ពួកគេមិនគាត់ដល់ទ្រង់ទេ ។ ប៉ុន្តែដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ ទ្រង់បានលើកឧទាហរណ៍ខ្លះៗអំពីការត្រៀមខ្លួនក្នុងការលើកលែងទោស ដោយការលើកទឹកចិត្ត

ពីដល់អ្នកកោតខ្លាចព្រះនៃការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយដល់អំណួតរបស់អ្នក ដែលរឹងរូសទាត់ធាក់ទាស់នឹងបន្ទានឹងត្រូវថ្កោលទោសកាន់តែខ្លាំង ។

ជំពូក IV

តើឆ្ងាយពីភាពបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណា ដែលពួកគ្រូអ្នកប្រាជ្ញនៅក្នុងសាលារបស់ពួកគេនិយាយអំពីការប្រែចិត្ត ។ ការពិភាក្សាអំពីការសារភាព និងការផ្តាច់ចិត្ត

(គោលលិទ្ធនៃពួកអ្នកប្រាជ្ញពីការសារភាពនិងការទទួលស្គាល់ ដោយមានបទគម្ពីរជាគ្រឹះ ដែលបានសិក្សា 1-6)

1. គោលលិទ្ធិរបស់អ្នកសិក្សាវិទ្ធពីការសារភាពអំពើបាប

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមកពិភាក្សាអំពីអ្វីដែលពួកគ្រូខាងអ្នកប្រាជ្ញបានបង្រៀនទាក់ទងនឹងការប្រែចិត្ត ។ នេះខ្ញុំនឹងនិយាយឱ្យខ្លីតាមតែអាចធ្វើទៅបាន ព្រោះវាមិនមែនជាចេតនារបស់ខ្ញុំក្នុងការបន្តអ្វីគ្រប់យ៉ាងទេ ក្រែងលោសៀវភៅនេះដែលខ្ញុំខ្វល់ខ្វាយក្នុងការរៀបចំទុកជាសៀវភៅសិក្សាខ្លីៗនឹងផ្ទុះឡើងទាំងអស់ ។ ពួកគេបានពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហានេះ បើមិនដូច្នេះទេមិនមានភាពស្មុគស្មាញខ្លាំងទេ ក្នុងភាគជាច្រើនដែលវានឹងមិនមានវិធីងាយស្រួលធ្វើចេញឡើយ ប្រសិនបើអ្នកត្រូវជ្រមុជខ្លួនអ្នកសូម្បីតែបន្តិចនៅក្នុងភាពរអិលរបស់ពួកគេ ។

ទីមួយ នៅក្នុងនិយមន័យរបស់ពួកគេ ពួកគេបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកគេមិនដែលយល់ពីអ្វីដែលការប្រែចិត្តនោះទេ ។ ត្បិតគេយកពាក្យខ្លះពីចុងភៅរបស់អ្នកនិពន្ធសម័យបុរាណ ដែលមិនបង្ហាញពីកម្លាំងនៃការប្រែចិត្តទាល់តែសោះ ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ការប្រែចិត្តគឺជាការយំដោយអំពើបាបពីមុន ហើយនិងការមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលត្រូវយំទៀត ។ ម្តងទៀត ជាការសោកស្តាយចំពោះអំពើ

អាក្រក់ ហើយកុំប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ទៀតឡើយ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាគឺជាការសងសឹកដ៏ក្រៀមក្រំមួយ ដែលដាក់ទោសលើខ្លួនឯង នូវអ្វីដែលខ្លួនសោកស្តាយដែលបានប្រព្រឹត្ត ។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាជាទុក្ខនៃចិត្ត និងជូរចត់នៃព្រលឹងចំពោះអំពើអាក្រក់ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត ឬចំពោះអំពើដែលបានយល់ព្រមធ្វើ ។

សូមឱ្យយើងយល់ថាការទាំងនេះត្រូវបានបិតាខាងជំនឿនិយាយយ៉ាងល្អ ទោះជាអ្នកដែលពូកែឈ្លោះអាចបដិសេធដោយគ្មានការពិបាកក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនត្រូវបាននិយាយដោយចេតនាដើម្បីកំណត់ការប្រែចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីជាសំណើនចិត្តរបស់ពួកគេកុំឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការរំលងដដែលៗនូវអ្វីដែលពួកគេបានទទួលការសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេនឹងប្រែក្លាយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងអស់នៃប្រភេទនេះទៅជានិយមន័យ នោះអ្នកផ្សេងទៀតក៏គួរតែមានសិទ្ធិស្មើៗគ្នាផងដែរដើម្បីត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ។ បែបនេះគឺជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់លោក Chrysostom ៖ "ការប្រែចិត្តគឺជាថ្នាំដែលបំបាត់អំពើបាប ដែលជាអំណោយដែលផ្តល់ពីស្ថានសួគ៌ ជាអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ជាព្រះគុណលើសពីអំណាចនៃក្រិត្យវិន័យ" ។

ម្យ៉ាងទៀត គោលលទ្ធិដែលបង្រៀនដោយសិក្សាវិទូនៅសម័យក្រោយៗទៀតគឺអាក្រក់ជាងនិយមន័យពួកគ្រីស្ទានដើម ទាំងនេះទៅទៀត ។ ដ្បិតពួកគេត្រូវបានកំណត់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការអនុវត្តខាងក្រៅ ដែលអ្នកមិនប្រមូលអ្វីផ្សេងពីទំហំដ៏ធំរបស់ពួកគេជាងការប្រែចិត្តនោះទេ នោះគឺជាការប្រៀនប្រដៅ និងការថ្កោលទោសដែលបម្រើមួយផ្នែកដើម្បីបង្កាត់សាច់ឈាម មួយផ្នែកដើម្បីប្រដៅ និងផ្តន្ទាទោសកំហុស ។ ពួកគេមានភាពស្ទើរមស្ងាត់យ៉ាងអស្ចារ្យ ទាក់ទងនឹងការកែចិត្តឡើងជាថ្មី ដែលទ្រាំនឹងការផ្លាស់ប្រែជីវិតពិត ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ

ពិតជាមានការនិយាយជាច្រើនទាក់ទងនឹងការខូចចិត្ត និងការបាក់ទឹកចិត្ត ។ ពួកគេធ្វើទារុណកម្មព្រលឹងដោយការយល់ខុសជាច្រើន ហើយដាក់ខ្លួនក្នុងសមុទ្រនៃបញ្ហា និងការថប់បារម្ភ ។ ប៉ុន្តែកន្លែងដែលពួកគេហាក់បីដូចជាមានរបួសដួងចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ គឺពួកគេបានព្យាបាលភាពជូរចត់ទាំងអស់ដោយការប្រោះព្រំស្រាលៗនៃពិធីផ្សេងៗ ។

ពួកគេបែងចែកការប្រែចិត្ត ដែលបានកំណត់យ៉ាងតូចតាច តែទៅជាការទទួលខុសត្រូវនៃចិត្តប៉ុណ្ណោះ ជាការសារភាពដោយមាត់ និងការពេញចិត្តនឹងការប្រព្រឹត្ត ។ ការបែងចែកនេះមិនសមហេតុផលជាងនិយមន័យនោះទេ បើទោះបីជាពួកគេមើលទៅហាក់ដូចជាបានចំណាយពេលពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេក្នុងការរៀបចំជាការសរុបការពីរចូលគ្នាក៏ដោយ ។ ឧបមាថាមានហេតុផលពីនិយមន័យរបស់ពួកគេ - ប្រភេទនៃជម្លោះដែលរីករាលដាលក្នុងចំណោមអ្នកគ្រាមភាសា - ថានរណាម្នាក់ក៏អាចយំចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តពីមុនហើយមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលគួរយំ ហើយអាចយំពីអំពើអាក្រក់និងមិនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដែលគួរសោកសៅ ។ អាចដាក់ទោសនូវអ្វីដែលខ្លួនសោកស្តាយដែលបានប្រព្រឹត្ត ។ល។ ទោះបីគាត់មិនសារភាពដោយមាត់ក៏ដោយ ។ តើពួកគេនឹងរក្សាការបែងចែករបស់ពួកគេដោយរបៀបណា? ត្បិតបើគេមិនសារភាពទោះជាមានការសោកស្តាយយ៉ាងពិតប្រាកដ នោះអាចនឹងមានការប្រែចិត្តដោយគ្មានការសារភាព ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយតបថា ការបែងចែកនេះអនុវត្តចំពោះតែការលើកលែងទោសតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារវាជាពិធី ឬត្រូវបានគេយល់ទាក់ទងនឹងការយល់ឃើញទាំងមូលនៃការប្រែចិត្ត ដែលពួកគេមិនរួមបញ្ចូលនៅក្នុងនិយមន័យរបស់ពួកគេ វាគ្មានហេតុផលដើម្បីចោទប្រកាន់ខ្ញុំទេ ។ ទុកឱ្យពួក

គេបន្ទោសខ្លួនឯងដែលមិនបានកំណត់វាឱ្យច្បាស់ជាងនេះនិងច្បាស់លាស់ ។ ទេ សម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្ញុំ នៅពេលដែលមានវិវាទអំពីរឿងអ្វីមួយ ខ្ញុំលង់គ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបង្វែរអ្វីៗទាំងអស់ត្រឡប់ទៅនិយមន័យខ្លួនឯងវិញ ដែលជាគន្លឹះ និងជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការជជែកដេញដោលទាំងមូល ។

ប៉ុន្តែទុកឱ្យនោះជាអាជ្ញាប័ណ្ណគ្រូវិញ ។ ឥឡូវនេះអនុញ្ញាតឱ្យយើងស្ទង់មតិតាមលំដាប់លំដោយនៃផ្នែកផ្សេងៗដោយខ្លួនឯង ។ ខ្ញុំធ្វេសប្រហែសដែលលោតពីលើរឿងតូចតាចដែលពួកវាជាមួយមនុស្សអាក្រក់ ត្មាត ដែលអាថ៌កំបាំង ហើយខ្ញុំមិនធ្វើរឿងនេះដោយមិនដឹងខ្លួនទេ ។ ព្រោះវាមិនមែនជាការពិបាកទេសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការស៊ើបអង្កេតទាំងអស់ដែលពួកគេគិតថាពួកគេមានភាពប៉ិនប្រសប់ និងជជែកវែកញែក ។ ប៉ុន្តែ វាគ្រាន់តែជាការល្អិតល្អន់សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការធ្វើឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឿយហត់នឹងរឿងតូចតាចបែបនេះ ដោយមិនមានប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ ។ ប្រាកដណាស់ វាងាយស្រួលក្នុងការទទួលស្គាល់ពីសំណួរដែលរំជើបរំជួលនិងធ្វើឱ្យពួកគេរំភើប ហើយដែលរំខានពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ថាពួកគេកំពុងជជែកគ្នាអំពីរឿងដែលមិនស្គាល់ ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ថាតើការប្រែចិត្តពីអំពើបាបមួយគឺជាការគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលភាពរឹងចចេសរបស់អ្នកដទៃនៅតែមាន ។ ឬ ៖ ថាតើការប្រែចិត្តអាចត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតជាញឹកញាប់សម្រាប់អំពើបាបក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ ឬអត់ នៅពេលដែលពួកគេកំណត់ថាមនុស្សប្រចាំថ្ងៃអនុវត្តការអភ័យទោសចំពោះអំពើបាបដ៏សាហាវតែប៉ុណ្ណោះ ។
ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ដោយផ្អែកលើសំដីរបស់លោក Jerome ពួកគេបានធ្វើទារុណកម្មខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងដោយកំហុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដែលការប្រែចិត្តគឺជា "បន្ទះទីពីរបន្ទាប់ពីលិចកប៉ាល់" ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាពួកគេបង្ហាញខ្លួនថាមិន

ដែលបានភ្ជាក់ពីភាពច្របូកច្របល់របស់ពួកគេដើម្បីទទួលអារម្មណ៍មួយពាន់ភាគ ឬតិចជាងនេះនៃកំហុសរបស់ពួកគេ ។

2. គោលលិទ្ធរបស់អ្នកវិទូពីការលន់តួបាបធ្វើបាបដល់មនសិកា

ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកត់សម្គាល់ថា នេះមិនមែនជាការឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើស្រមោលនៃលាមួយនោះទេ ប៉ុន្តែថាបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនៃការទាំងអស់គឺស្ថិតនៅក្រោមការពិភាក្សា ៖ គឺការអត់ទោសបាប ។ ខណៈពេលដែលពួកគេទាមទារការបីយ៉ាងសម្រាប់ការប្រែចិត្ត - ការបង្រួបបង្រួមនៃចិត្ត ការសារភាពពីមាត់ និងការពេញចិត្តនឹងការប្រព្រឹត្ត - នៅពេលដំណាលគ្នានោះ ពួកគេបង្រៀនថាការទាំងនេះគឺចាំបាច់ដើម្បីទទួលបាននូវការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើមានអ្វីមួយនៅក្នុងសាសនាទាំងមូលដែលយើងគួរដឹងច្បាស់បំផុតនោះគឺយើងត្រូវយល់ឱ្យបានដិតដល់បំផុតថាដោយហេតុផលអ្វី ច្បាប់បែបណា ក្រោមលក្ខខណ្ឌបែបណា ងាយស្រួល ឬលំបាក ការអត់ទោសបាបទទួលបានមកនោះ! លុះត្រាតែចំណេះដឹងនេះនៅតែច្បាស់លាស់ និងប្រាកដ នោះមនសិការមិនអាចសម្រាកបានទាំងអស់ គ្មានសន្តិភាពជាមួយព្រះ គ្មានការធានា ឬសុវត្ថិភាពឡើយ ។ ប៉ុន្តែ វាញាប់ញ័រ រេរា បោះចោល ធ្វើទារុណកម្ម និងញាប់ញ័រស្ទប់ ហើយគេចចេញពីព្រះនេត្រព្រះ ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើការអភ័យទោសពីអំពើបាបអាស្រ័យទៅលើលក្ខខណ្ឌទាំងនេះដែលពួកគេភ្ជាប់ជាមួយវានោះ គ្មានអ្វីជាទុក្ខ ឬគួរឱ្យអាណិតជាងនេះសម្រាប់យើងទេ ។ ពួកគេបង្កើតការលើកលែងទោសជាជំហានដំបូងក្នុងការទទួលបានការលើកលែងទោស ហើយពួកគេតម្រូវឱ្យវាក្លាយជាការលើកលែងទោសជាជំហាន

ដំបូងក្នុងការទទួលការលើកលែងទោស ហើយពួកគេតម្រូវឱ្យវាក្លាយជាការលើកលែងទោសត្រឹមត្រូវ ពោលគឺត្រឹមត្រូវ និងពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេមិនកំណត់ថានៅពេលណាដែលមនុស្សម្នាក់អាចមានការធានាដែលថាគាត់មាននៅក្នុងការវាស់វែងគ្រាន់តែអនុវត្តការទទួលទោសរបស់គាត់ ។

យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ដោយប្រយ័ត្នប្រយែងនឹងការដាស់តឿនមនុស្សគ្រប់រូបឱ្យយំសោកយ៉ាងជូរចត់ចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ចំពោះអ្វីដែលគាត់មិនពេញចិត្ត និងស្អប់ចំពោះការទាំងនោះ ត្បិតយើងមិនគួរប្រែចិត្តពីទុក្ខព្រួយនេះដែលនាំឱ្យប្រែចិត្តទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះ [កូរិនថូសទី២ ៧:១០] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមានការទាមទារនូវភាពជូរចត់នៃទុក្ខសោកដែលត្រូវនឹងទំហំនៃបទល្មើស ហើយដែលអាចមានតុល្យភាពក្នុងមាត្រដ្ឋានជាមួយនឹងការធានានូវការលើកលែងទោសនោះ មនសិការដ៏ក្រៀមក្រំនេះត្រូវបានគេធ្វើទារុណកម្មដោយវិធីចម្លែកៗ ហើយមានកង្វល់នៅពេលដែលពួកគេឃើញសមិទ្ធិផលនៃអំពើបាបដែលបានកំណត់ពួកគេ ។ ហើយពួកគេមិនយល់ពីទំហំនៃបំណុល ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចយល់ដឹងក្នុងចិត្តថា ពួកគេបានសងអ្វីដែលពួកគេជំពាក់នោះទេ ។ បើគេថាយើងត្រូវធ្វើអ្វីដែលមានក្នុងខ្លួនយើង ។ យើងតែងតែត្រូវបាននាំត្រឡប់ទៅចំណុចដដែល ។ ចុះតើនៅពេលណាដែលអ្នកណាហ៊ានធានាខ្លួនឯងថាខ្លួនបានប្រើអំណាចទាំងអស់ដើម្បីទូញសោកចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន? ដូច្នេះហើយ កាលណាសតិសម្បជញ្ញៈ តម្កល់ខ្លួនយូរហើយ ខំប្រឹងតស៊ូយូរៗទៅ ក៏នៅតែរកមិនឃើញ ទីទួលសម្រាប់សម្រាក ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដើម្បីធ្វើឱ្យខ្លួនឯងស្ងប់ យ៉ាងហោចណាស់មួយផ្នែក ពួកគេបានពុះពារនូវទុក្ខសោកចេញពីខ្លួនគេ ហើយស្រក់ទឹកភ្នែកចេញ ដើម្បីឱ្យពួកគេសម្រេចនូវសេចក្តីទុក្ខ ។

3. មិនមែនជាការទួញសោករបស់មនុស្សមានបាបទេ តែដោយសារសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដែលមាននោះវិញ

ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេនិយាយថាខ្ញុំចោទប្រកាន់ពួកគេមិនពិត អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបញ្ជូនបន្តហើយបង្ហាញនរណាម្នាក់ដែលតាមគោលលទ្ធិនៃការយល់ឃើញបែបនេះមិនត្រូវបានជំរុញឱ្យអស់សង្ឃឹម ឬមិនបានបំពេញតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះដោយធ្វើពុតជាជាងមានទុក្ខព្រួយពិតប្រាកដនោះ ។ ហើយយើងបាននិយាយនៅកន្លែងខ្លះថា ការអភ័យទោសបាបមិនអាចកើតមានដល់នរណាម្នាក់ដោយគ្មានការប្រែចិត្តទេ ពីព្រោះមានតែអ្នកដែលរងទុក្ខ និងរបួសដោយសារការយល់ដឹងពីអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចអំពាវនាវដោយស្មោះរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងបានបន្ថែមក្នុងពេលជាមួយគ្នាថា ការប្រែចិត្តមិនមែនជាមូលហេតុនៃការអភ័យទោសពីអំពើបាបនោះទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងបានរួចផុតពីទារុណកម្មនៃព្រលឹងដែលពួកគេចង់ឱ្យយើងធ្វើជាកាតព្វកិច្ច ។ យើងបានបង្រៀនថា មនុស្សមានបាបមិនអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់តែមួយនោះទេ ។ យើងគ្រាន់តែរំលឹកគាត់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅអស់អ្នកដែល "ធ្វើការនឿយ ហើយផ្ទុកធ្ងន់" [ម៉ាថាយ 11:28] នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានចាត់ឱ្យទៅផ្សាយដំណឹងល្អដល់ជនក្រីក្រ ព្យាបាលអ្នកខូចចិត្ត ប្រកាសដោះលែងដល់អ្នកជាប់ឃុំ ដោះលែងអ្នកទោស ដើម្បីសម្រាលទុក្ខអ្នកកាន់ទុក្ខ [អេសាយ ៦១:១; លូកា ៤:១៨] ។ ដូច្នេះ ត្រូវដកចេញទាំងពួកខាងគណៈផារីស៊ី ដែលគិតតែពីសេចក្តីសុចរិតរបស់គេ មិនទទួលស្គាល់ភាពក្រីក្ររបស់គេ ។ ហើយពួកអ្នកមើលងាយដែលភ្លេចព្រះពិរោធរបស់ព្រះ មិនស្វែងរកមធ្យោបាយដោះស្រាយអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនឡើយ ។ មនុស្សដូច្នេះហើយបានជា

មិនធ្វើការ មិនត្រូវផ្ទុកធ្ងន់ មិនខូចចិត្ត មិនមានអ្នកទោស ឬអ្នកជាប់ឃុំ ។ ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យមានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំង ថាតើអ្នកបង្រៀនពីការអត់ទោសបាបដែលសមនឹងទទួលដោយការទទួលទោសដោយយុត្តិធម៌ និងពេញលេញដែលមនុស្សមានបាបមិនអាចធ្វើបានទេ ។ ឬថាតើអ្នកជំរុញគាត់ឱ្យស្រេកឃ្លាន និងស្រេកឃ្លាននូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដើម្បីបង្ហាញគាត់តាមរយៈការទទួលស្គាល់ពីទុក្ខលំបាករបស់គាត់ ភាពសូប៉ស្ងាត់របស់គាត់ ភាពនឿយហត់របស់គាត់ និងការជាប់ឃុំរបស់គាត់ - ជាកន្លែងដែលគាត់គួរតែស្វែងរកភាពស្រស់ស្រាយ សម្រាក និងសេរីភាព ។ ជាការល្អ ដើម្បីបង្រៀនគាត់ដោយបន្ទាបខ្លួន ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ ។

4. ការសារភាពដែលមិនភ្ជាប់គ្នា ៖ ការប្រកែកទាស់នឹងការរើកញ្ជែកបែបបង្ហាញនិមិត្តសញ្ញាចេញពីមនុស្សឃ្លង់ដែលបានស្អាត

វាតែងតែមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងមេធាវីខាងបទគម្ពីរនិងអ្នកប្រាជ្ញសាសន:វិទូទាក់ទងនឹងការសារភាព ។ បញ្ញត្តិក្រោយមកប្រកែកថា ការសារភាពត្រូវបានបញ្ជូតដោយទស្សន:ពីព្រះ ។ អតីតកាលបានអះអាងថាវាត្រូវបានបញ្ជាដោយក្រុមជំនុំ ។

ឥឡូវនេះ នៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានោះ ភាពដ៏គួរឱ្យខ្ពាស់អៀនរបស់ពួកអ្នកសាសន:វិទូគឺបានបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ដែលបានបង្ខូច និងបង្ខិតបង្ខំបំប្លែងបទគម្ពីរទាំងអស់ ដែលពួកគេបានដកស្រង់សម្រាប់គោលបំណងរបស់ពួកគេ ។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេឃើញថាអ្វីដែលពួកគេចង់បានមិនអាចទទួលបានសូម្បីតែតាមរបៀបនេះក៏ដោយ អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បានភាពវៃឆ្លាតជាងអ្នក

ដទៃបានងាកទៅរកការគេចវេសថា ការសារភាពគឺមកពីច្បាប់របស់ព្រះទាក់ទងនឹងខ្លឹមសាររបស់វា ប៉ុន្តែក្រោយមកបានយកវាចេញពីច្បាប់វិជ្ជមាន។ ជាការពិតណាស់ មេធាវីដែលអសមត្ថភាពបំផុតក្នុងចំណោមមេធាវីដែលនិយាយកុហក ដូច្នេះទាក់ទងនឹងក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ ព្រោះវាត្រូវបានគេនិយាយថា៖ "អ័ដាម អ្នកនៅឯណា? [លោកុប្បត្តិ ៣:៩] ការលើកលែងនេះដែរ ដោយសារអ័ដាមបានឆ្លើយដូចជាការដោះសារថា៖ ប្រពន្ធដែលទ្រង់បានឱ្យទូលបង្គំនោះ" ។ល។ ៣:១២]។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងករណីទាំងពីរទម្រង់នេះចេញមកពីច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងមើលតាមរយៈភស្តុតាងអ្វីខ្លះដែលពួកគេបង្ហាញពីការសារភាពនេះដែលបានបង្កើតឡើង ឬមិនបានបង្កើតឡើងដើម្បីជាការបង្គាប់របស់ព្រះ។

ពួកគេនិយាយថា ព្រះយេហូវ៉ាបានចាត់មនុស្សឃ្លង់ឱ្យទៅឯពួកសង្ឃ [ម៉ាថាយ ៨:៤; ម៉ាកុស ១:៤៤; លូកា ៥:១៤; ១៧:១៤]។ អ្វីទៅ? តើទ្រង់បានបញ្ជូនពួកគេទៅសារភាពមែនទេ? អ្នកណាដែលធ្លាប់ឮគេនិយាយថា ពួកសង្ឃលេវីត្រូវបានតែងតាំងឱ្យស្តាប់ចម្លើយសារភាព [ចោទិ. ១៧:៨-៩]? ដូច្នេះ ពួកគេជ្រកកោនក្នុងការលើកឡើង៖ វាត្រូវបានដាក់ចេញដោយច្បាប់របស់លោកម៉ូសេដែលសង្ឃគួរបែងចែករវាងដំណាក់កាលនៃជំងឺឃ្លង់ [លេវី. ១៤:២-៣]។ អំពើបាបគឺជាជំងឺឃ្លង់ខាងវិញ្ញាណ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់សង្ឃក្នុងការប្រកាសអំពីរឿងនេះ។

មុននឹងខ្ញុំឆ្លើយ ខ្ញុំសូមសួរដោយឆ្លងកាត់ថា ហេតុអ្វីបានជាប្រសិនបើការអនុម័តនេះធ្វើឱ្យពួកគេរិនច្ចៃជំងឺឃ្លង់ខាងវិញ្ញាណ តើពួកគេសន្មត់ថាការយល់ដឹងអំពីបទគម្ពីរ៖ ក្រិត្យវិន័យប្រគល់ការទទួលស្គាល់ជំងឺឃ្លង់ដល់ពួកបូជាចារ្យលេវី ចូរ

យើងទទួលយករឿងនេះសម្រាប់ខ្លួនយើង ។ អំពើបាបគឺជាជំងឺឃ្លង់ខាងវិញ្ញាណ ចូរយើងពិនិត្យអំពើបាបផង!

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយតបថា ៖ "ពេលសង្ឃត្រូវបានផ្ទេរ នោះក៏មានការផ្ទេរក្រិត្យវិន័យជាចាំបាច់ដែរ" [ហេព្រើរ ៧:១២]។ តំណែងជាសង្ឃទាំងអស់ត្រូវបានផ្ទេរទៅព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានបំពេញ និងសម្រេចនៅក្នុងទ្រង់ ។ ដូច្នេះ សិទ្ធិ និងកិត្តិយសទាំងស្រុងនៃបព្វជិតភាពត្រូវបានផ្ទេរទៅទ្រង់ ។ ប្រសិនបើពួកគេពេញចិត្តនឹងការដេញតាមពាក្យមិនសមរម្យ ចូរឱ្យពួកគេតាំងខ្លួនជាព្រះគ្រីស្ទជាសង្ឃតែមួយគត់របស់ពួកគេ ហើយនៅក្នុងសាលជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ផ្តោតលើអំណាចគ្មានដែនកំណត់លើគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ ។ យើងនឹងអនុញ្ញាតវាដោយងាយ ។ ជាងនេះទៅទៀត ការលើកឡើងរបស់ពួកគេ ដែលគិតតែពីច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ក្នុងចំណោមពិធីនោះ គឺមិនសមស្របទេ ។

ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទបញ្ជូនមនុស្សឃ្លង់ទៅឯសង្ឃ? គឺដើម្បីកុំឱ្យសង្ឃចោទគាត់ពីបទល្មើសនឹងច្បាប់ ដែលធ្វើឱ្យអ្នកជំងឺឃ្លង់ត្រូវបង្ហាញដល់សង្ឃ ហើយដង្វាយធួនដោយការថ្វាយយញ្ញបូជា ។ ទ្រង់បង្គាប់អ្នកឃ្លង់ដែលបានជាស្អាត ហើយធ្វើអ្វីដែលក្រិត្យវិន័យបានចែង ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា "ចូរទៅចុះ!" "ហើយថ្វាយដង្វាយដែលម៉ូសេបានចែងក្នុងក្រិត្យវិន័យទុកជាភស្តុតាងដល់ប្រជាជន" [ម៉ាថាយ ៨:៤]។ ពិតប្រាកដណាស់ អព្ភូតហេតុនេះគឺដើម្បីជាភស្តុតាងសម្រាប់ពួកគេ ។ ពួកគេបានប្រកាសថាពួកគេជាមនុស្សឃ្លង់ ។ ឥឡូវនេះ ពួកគេប្រកាសថាពួកគេបានជាសះស្បើយហើយ ។ តើពួកគេមិនបានបង្ខំពួកគេឱ្យក្លាយជាសាក្សីនៃអព្ភូតហេតុរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេឬ? ព្រះគ្រីស្ទអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេស៊ើបអង្កេតអព្ភូតហេតុរបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេមិនអាចបដិសេធបានទេ ។ ប៉ុន្តែ

ដោយសារពួកគេនៅតែព្យាយាមគេចខ្លួន ការងារនេះបម្រើសម្រាប់ពួកគេជាទីបន្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត ៖ "ដំណឹងល្អនេះនឹងត្រូវផ្សាយពាសពេញពិភពលោក ដើម្បីជាទីបន្ទាល់ដល់គ្រប់ទាំងសាសន៍" [ម៉ាថាយ ២៤:១៤] ។ ដូចគ្នានេះដែរ "អ្នកនឹងត្រូវបានអូសទៅចំពោះស្តេច និងអភិបាល ... ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់នៅចំពោះមុខពួកគេ" [ម៉ាថាយ ១០:១៨] ។ នោះគឺថា ពួកគេអាចនឹងត្រូវបានកាត់ទោសកាន់តែខ្លាំងឡើងដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេចង់យល់ព្រមជាមួយលោក Chrysostom នោះគាត់ក៏បង្រៀនថា នេះត្រូវបានធ្វើដោយព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារសាសន៍យូដា ដើម្បីកុំឱ្យគេចាត់ទុកថាទ្រង់ជាអ្នកបំពានក្រិត្យវិន័យ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងរឿងច្បាស់លាស់បែបនេះ មនុស្សម្នាក់គួរតែខ្ចាស់អៀនក្នុងការស្វែងរកការគាំទ្រពីមនុស្សណាម្នាក់ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថាទ្រង់បានលះបង់សិទ្ធិស្របច្បាប់ទាំងស្រុងចំពោះពួកសង្ឃ សូម្បីតែចំពោះសត្រូវដែលប្រកាសថាជាសត្រូវនៃដំណឹងល្អ ដែលតែងតែមានបំណងចង់ស្រែកប្រឆាំងនឹងវា ប្រសិនបើមាត់របស់ពួកគេមិនត្រូវបានបញ្ឈប់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យអ្នកថ្វាយដង្វាយខាងសម្តេចប៉ាបអាចរក្សាកម្មសិទ្ធិនេះបាន សូមឱ្យពួកគេបើកចំហជាមួយនឹងអ្នកដែលចាំបាច់ត្រូវបង្ខំកុំឱ្យដាក់បណ្តាសាព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់រឿងនេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងអ្នកបម្រើពិតរបស់ទ្រង់ទេ ។

5. ការស្រាយសំពត់រុំឡាសាត្រូវបានពន្យល់ខុស

ពួកគេទទួលបានអំណះអំណាងទីពីរពីប្រភពដូចគ្នាដែលមកពីការចោទប្រកាន់មួយ - ដូចជាប្រសិនបើការចោទប្រកាន់មានតម្លៃដ៏អស្ចារ្យក្នុងការបញ្ជាក់ពីគោលលិទ្ធិបង្រៀនណាមួយ! ប៉ុន្តែ សូមឱ្យពួកគេមានតម្លៃ លុះត្រាតែខ្ញុំបង្ហាញ

ថាខ្ញុំអាចអនុវត្តការចោទប្រកាន់ទាំងនោះបានច្រើនជាងពួកគេទៅទៀត ។ ឥឡូវនេះ គេអាចឱ្យព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ពួកសិស្សឱ្យស្រាយឡាសាដែលបានរស់ឡើងវិញ ហើយឱ្យគាត់ទៅ [យ៉ូហាន ១១:៤៤] ។ ដំបូង ពួកគេប្រកាសរឿងនេះដោយមិនពិត ព្រោះគ្មាននរណាអាចថាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលនេះទៅកាន់សិស្សរបស់ព្រះអង្គឡើយ ។ វាទំនងជាច្រើនដែលទ្រង់បាននិយាយរឿងនេះទៅកាន់ជនជាតិយូដា (ដែលមានវត្តមានដើម្បីឱ្យអព្ភូតហេតុរបស់គាត់អាចបង្ហាញអំណាចដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់) ដោយគាត់បានប្រោសមនុស្សស្លាប់ដោយសំលេងរបស់គាត់តែឯងមិនមែនដោយការប៉ះរបស់គាត់ទេ ។ ដូច្នេះ តើខ្ញុំបកស្រាយការពិតថា ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យរបស់ជនជាតិយូដា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឱ្យពួកគេរមៀលថ្ម ធុំក្លិនក្លិនស្អុយ ក្រឡេកមើលទីសំគាល់ដ៏ប្រាកដនៃសេចក្តីស្លាប់ ឃើញទ្រង់ក្រោកឡើងដោយអំណាចនៃទ្រង់ ។ ពាក្យតែម្នាក់ឯង ហើយក្លាយជាមនុស្សដំបូងដែលប៉ះគាត់នៅរស់ ។ ហើយនេះគឺជាគំនិតរបស់ Chrysostom ។

ប៉ុន្តែឧបមាថា យើងចាត់ទុកការថ្លែងនេះចំពោះពួកសិស្ស តើអ្នកប្រឆាំងនឹងរក្សាអ្វី? តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានអំណាចដល់ពួកសាវ័កក្នុងការស្រាយឬទេ? តើវាកាន់តែត្រឹមត្រូវ និងប៉ិនប្រសប់ជាងនេះទៅទៀត នេះអាចត្រូវបានចាត់ទុកជាពាក្យប្រៀបធៀប ប្រសិនបើយើងគួរតែនិយាយថា តាមរយៈតួលេខនេះ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងស្រាយអ្នកជឿដល់ទ្រង់ ។ រំដោះអ្នកដែលទ្រង់បានលើកឡើង ពោលគឺដើម្បីកុំឱ្យពួកគេនឹកចាំពីអំពើបាបរបស់ពួកគេដែលខ្លួនបានបំភ្លេចចោល ឬបង្ហាប់ថាជាមនុស្សមានបាប ដែលខ្លួនបានរំដោះរួច ថែមទាំងមិនដាស់តឿនពួកគេចំពោះអំពើទាំងឡាយដែលខ្លួនមាន ។ អត់ទោស ហាមឃោ

ឃៅ ដាក់ទោសឯណា អាណិតខ្លួនឯង ត្រៀមទុក! ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្វីគួរដាក់បញ្ចូលយើងក្នុងការលើកលែងទោសច្រើនជាងឧទាហរណ៍របស់ចៅក្រមដែលព្រមានថាគាត់នឹងមិនអាចកាត់ទោសចំពោះអ្នកដែលអាក្រក់ខ្លាំងពេក និងអមនុស្សធម៌ឡើយ។ ឥឡូវចូរឱ្យពួកគេទៅដើរញុះញង់ពាក្យបង្ខូចរបស់ពួកគេចុះ។

6. ការសារភាពនៅក្នុងបទគម្ពីរ

ឥឡូវនេះ ពួកគេចូលមកប្រយុទ្ធកាន់តែជិត នៅពេលដែលពួកគេស្មានថា ពួកគេប្រយុទ្ធ ប្រដាប់ដោយទីបន្ទាល់សាមញ្ញនៃបទគម្ពីរ៖ អស់អ្នកដែលមកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានបានសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ៣:៦]; ហើយយ៉ាកុបនឹងឱ្យយើង "ចូរសារភាពអំពើបាបរបស់យើងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក" [យ៉ាកុប 5:10]។

កុំឆ្ងល់ថាតើអ្នកដែលចង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកបានសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ! ព្រោះដូចដែលបាននិយាយពីមុនមក "យ៉ូហាន ... បានផ្សាយពីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃការប្រែចិត្ត" [ម៉ាកុស 1:4] ។ គាត់បានជ្រមុជទឹកដល់ការប្រែចិត្ត។ ដូច្នេះ តើគាត់នឹងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់អ្នកណា លើកលែងតែអ្នកដែលបានសារភាពខ្លួនថាជាមនុស្សបាប? ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជានិមិត្តរូបនៃការអត់ទោសបាប។ តើអ្នកណានឹងទទួលសញ្ញានេះ ប៉ុន្តែមនុស្សមានបាប និងអ្នកដែលទទួលស្គាល់ខ្លួនឯងថាជាមនុស្សបែបនេះឬ? ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេសារភាពអំពើបាបរបស់ខ្លួនដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក។

វាជាហេតុផលដ៏ល្អដែលយ៉ាកុបបង្គាប់យើងឱ្យ "សារភាព ... ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក" [យ៉ាកុប ៥:១៦] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេបានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលបន្ទាប់មកភ្លាមៗ ពួកគេនឹងយល់ថានេះក៏ផ្តល់ការគាំទ្រតិចតួចដល់ពួកគេដែរ ។ គាត់និយាយថា "ចូរសារភាពអំពើបាបរបស់អ្នកចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអធិស្ឋានឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក" [យ៉ាកុប ៥:១៦] ។ គាត់រួមបញ្ចូលគ្នានូវការសារភាពទៅវិញទៅមក និងការអធិស្ឋានទៅវិញទៅមក ។ បើយើងត្រូវសារភាពចំពោះសង្ឃតែម្នាក់ នោះយើងត្រូវអធិស្ឋានឱ្យគេតែម្នាក់ឯង ។ យ៉ាងម៉េចទៅ? ឧបមាថាវាធ្វើតាមពាក្យរបស់យ៉ាកុបដែលមានតែសង្ឃប៉ុណ្ណោះដែលអាចសារភាពបាន? ពិតប្រាកដណាស់ ខណៈពេលដែលទ្រង់ចង់ឱ្យយើងសារភាពចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ទ្រង់បានថ្លែងទៅកាន់អ្នកតែម្នាក់ឯងដែលអាចស្តាប់ការសារភាពរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ἀλλήλοις គឺជាពាក្យរបស់គាត់ថា "ទៅវិញទៅមក" "ត្រឡប់មកវិញ" "ផ្លាស់ប្តូរគ្នា" ឬប្រសិនបើពួកគេចង់នោះ "ទៅវិញទៅមក" ។ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលមានសមត្ថភាពស្តាប់ចម្លើយសារភាពប៉ុណ្ណោះដែលអាចសារភាពចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ដោយសារគេប្រគល់បុព្វសិទ្ធិនេះដល់សង្ឃតែម្នាក់ យើងក៏ដកមុខងារសារភាពចំពោះគេតែម្នាក់ឯងដែរ ។

ជាមួយនឹងការតូចតាចនៃប្រភេទនេះ! ចូរយើងទទួលយកទស្សនៈរបស់សាវ័កដែលមានលក្ខណៈសាមញ្ញ និងបើកចំហ៖ មានន័យថា យើងគួរតែដាក់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងនៅលើទ្រូងរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីទទួលបានការទូន្មានគ្នាទៅវិញទៅមក ការអាណិតអាសូរគ្នាទៅវិញទៅមក និងការលួងចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ។ បន្ទាប់មក ពេលយើងដឹងអំពីជំងឺរបស់បងប្អូនយើង សូមឱ្យយើងអធិស្ឋានទៅព្រះសម្រាប់ការទាំងនេះ ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេដក

ស្រង់យ៉ាកុបមកប្រឆាំងនឹងយើង ទោះបីជាយើងទទូចយ៉ាងខ្លាំងដល់ការសារភាព នៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ? ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់អាចសារភាពពីសេចក្តី មេត្តាករុណារបស់ព្រះបានឡើយ រហូតទាល់តែគាត់បានសារភាពពីទុក្ខលំបាក របស់ខ្លួនពីមុន។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងប្រកាសអំពីភាពស្អប់ខ្ពើមចំពោះអ្នក ទាំងឡាយណាដែលមិនបានសារភាពថាខ្លួនជាអ្នកមានបាបនៅចំពោះព្រះ នៅ ចំពោះពួកទេវតារបស់គាត់ នៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំ និងដោយសង្ខេប នៅ ចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បាន "បិទអ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោម អំពើបាប" [កាឡ. ៣:២២] "ដើម្បីឱ្យគ្រប់មាត់ត្រូវបានបញ្ឈប់" [រ៉ូម ៣:១៩] ហើយគ្រប់ទាំងសាច់ត្រូវបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ [រ៉ូម ៣:២0; កូរិនថូសទី១ ១: ២៩]។ ប៉ុន្តែទុកឱ្យទ្រង់បានសុចរិតតែមួយអង្គ [រ៉ូម ៣:៤] ហើយត្រូវបាន លើកតម្កើង។

(ភ័ស្តុតាងសម្រាប់ប្រភពដើមចុងក្រោយនៃការសារភាពរបស់ auricular, 7-8)

7. ការសារភាពដោយបង្ខំដែលក្រុមជំនុំដើមមិនបានដឹង

ប៉ុន្តែខ្ញុំងឿងឆ្ងល់ថា តើគូបដិបក្ខរបស់យើងហ៊ានប្រកែកថាការសារភាពដែលគេ និយាយនោះត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះទេ។ ជាការពិតណាស់ យើងទទួល ស្គាល់ថាការអនុវត្តរបស់វាមានលក្ខណៈបុរាណណាស់ ប៉ុន្តែយើងអាចបញ្ជាក់បាន យ៉ាងងាយថាពីមុនវាឥតគិតថ្លៃ។ ប្រាកដណាស់ សូម្បីតែកំណត់ត្រារបស់ពួក គេក៏ប្រកាសថាគ្មានច្បាប់ ឬរដ្ឋធម្មនុញ្ញណាមួយដែលទាក់ទងនឹងវាត្រូវបាន បង្កើតឡើងមុនសម័យលោក Innocent III នោះទេ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកគេមានច្បាប់ចាស់ជាងច្បាប់នោះ ពួកគេនឹងចាប់យកវា ជាជាង

ការពេញចិត្តនឹងក្រឹត្យក្រមរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Lateran ដែលធ្វើឱ្យពួកគេសើចចំអកដល់កុមារ ។ ក្នុងរឿងផ្សេងទៀត ពួកគេមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបង្កើតការប្រឌិត ដែលពួកគេចាត់ទុកក្រុមប្រឹក្សាបុរាណបំផុត ថាដោយការគោរពចំពោះវត្ថុបុរាណ ពួកគេអាចនឹងធ្វើឱ្យមនុស្សសាមញ្ញយល់ឃើញបាន ។ ត្រង់ចំណុចនេះ វាមិនបានចូលក្បាលគេដើម្បីបង្ហាញការមិនពិតបែបនេះទេ ។ ដូច្នេះដូចដែលពួកគេផ្ទាល់ធ្វើជាសាក្សី មិនទាន់បានបីរយឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅទេ ចាប់តាំងពី Innocent III បានដាក់អន្ទាក់នោះ ហើយបានដាក់នូវភាពចាំបាច់នៃការសារភាព ។

ប៉ុន្តែនិយាយអ្វីមិនចេញ ភាពព្រៃផ្សៃនៃពាក្យតែមួយគត់ធ្វើឱ្យខូចច្បាប់នោះ! ឪពុកដ៏ល្អទាំងនេះណែនាំមនុស្សទាំងពីរភេទម្តងក្នុងមួយឆ្នាំឱ្យសារភាពអំពើបាបទាំងអស់នៅមុខសង្ឃរបស់ខ្លួន ។ មនុស្សដែលល្ងង់តែលើកលែងតែថា គោលគំនិតនេះសំដៅទៅលើតែជនពាលប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនអនុវត្តចំពោះបុគ្គលណាដែលមិនថាប្រុសឬស្រីឡើយ ។ បន្ទាប់មក ភាពមិនសមហេតុផលដ៏អាក្រក់មួយកើតឡើងនៅក្នុងសិស្សរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលពួកគេមិនអាចពន្យល់ពីអត្ថន័យនៃពាក្យថា "សង្ឃរបស់ពួកគេ" ។

អ្វីក៏ដោយដែលពួកអ្នករើសអើងទាំងនេះរបស់សម្តេចប៉ាបអាចសរសើរយើងថាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាអ្នកនិពន្ធនៃច្បាប់នេះដែលបង្ខំមនុស្សឱ្យរាយបញ្ជីអំពើបាបរបស់ពួកគេ - ពិតប្រាកដណាស់ដប់ពីរយឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមុនពេលច្បាប់បែបនេះត្រូវបានចេញផ្សាយ ។ ដូច្នេះហើយភាពផ្តាច់ការនេះ ត្រូវបានណែនាំនៅពេលក្រោយ ពីការគោរពសាសនា និង

លទ្ធិត្រូវរលត់ទៅ មានតែខ្មោចគ្រូគង្វាល បានយកអាជ្ញាប័ណ្ណទាំងអស់ ដោយគ្មានភាពខុសគ្នា មកលើខ្លួនគេ ។

បន្ទាប់មក មានទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់ ទាំងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ និងក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធបុរាណដទៃទៀត ដែលបង្រៀនថា នេះជាវិន័យនៃសីលធម៌ ដែលបង្កើតឡើងដោយពួកដឹកណាំក្រុមជំនុំ មិនមែនជាច្បាប់ដែលដាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ ឬពួកសាវ័កនោះទេ ។ ខ្ញុំនឹងលើកយកតែទីបន្ទាល់មួយក្នុងចំណោមទីបន្ទាល់ជាច្រើននេះ ដែលនឹងផ្តល់ភស្តុតាងច្បាស់លាស់អំពីបញ្ហានេះ ។ Sozomen រៀបរាប់ថារដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំត្រូវបានគោរពយ៉ាងឧស្សាហ៍ព្យាយាមនៅក្នុងក្រុមជំនុំលោកខាងលិច ជាពិសេសនៅរ៉ូម ។ នេះមានន័យថាវាមិនមែនជាការអនុវត្តជាសាកលនៃក្រុមជំនុំទាំងអស់នោះទេ ។ ជាងនេះទៅទៀត គាត់និយាយថា អ្នកដឹកនាំម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាពិសេសសម្រាប់ដំណែងនេះ ។ នេះបដិសេធយ៉ាងខ្លាំងនូវអ្វីដែលអ្នកកាសែតនិយាយមិនពិតទាក់ទងនឹងកូនសៅដែលបានផ្តល់ឱ្យដូចគ្នាទៅនឹងលំដាប់សង្ឃទាំងមូលសម្រាប់ការប្រើប្រាស់នេះ ។ ជាការពិត វាមិនមែនជាមុខងារធម្មតាសម្រាប់បូជាចារ្យទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែមុខងារផ្តាច់មុខរបស់សង្ឃម្នាក់ដែលត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់វាដោយអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ ។ វាគឺជាគាត់ដែលសូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះពួកគេហៅនៅក្នុងព្រះវិហារនីមួយៗថា "អ្នកទោស" ដែលជាអ្នកពិនិត្យឧក្រិដ្ឋកម្មធ្ងន់ធ្ងរនិងអ្នកដែលនឹងត្រូវចោទប្រកាន់ជាឧទាហរណ៍ ។ បន្ទាប់មកគាត់បន្ថែមថានេះក៏ជាទម្លាប់នៅ Constantinople រហូតដល់មាតាដើមជាក់លាក់ដែលធ្វើពុតជាសារភាព ត្រូវបានគេរកឃើញថាបានលាក់បាំងនៅក្រោមការសារភាពនៃកិច្ចការសាហាយស្មន់ដែលនាងកំពុងមានជាមួយចាស់ទុំណាមួយនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។

ដោយសារបទល្មើសនេះ Nectarius បុរសម្នាក់ដែលល្បីខាងភាពបរិសុទ្ធ និង ការសិក្សារបស់គាត់ ជាបឋមនៃព្រះវិហារនោះ បានលុបចោលពិធីសារភាព ។ នៅទីនេះ ទុកឱ្យសត្វលាទាំងនេះចាក់ត្រចៀកទៅ! បើការសារភាពតាមត្រចៀក ជាក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ ហេតុអ្វីបានជា Nectarius ហ៊ានបោះវាចោលមួយ ចំហៀង? តើពួកគេនឹងចោទប្រកាន់ Nectarius ដែលជាបុរសដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានយល់ព្រមដោយការយល់ព្រមពីពួកឪពុកទាំងអស់ - នៃសាសនា ខុសឆ្គង និងសាសនាខុសឆ្គងដែរឬទេ? ប៉ុន្តែជាមួយនឹងរឿងនេះ Sozomen ប្រកាសថាការអនុវត្តនៃការសារភាពមិនត្រឹមតែត្រូវបានធ្វេសប្រហែសមួយរយៈ ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការមិនប្រើក្នុងការចងចាំ របស់គាត់ ។ ជាការពិតណាស់ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេចោទប្រកាន់ពីការរត់ចោល ស្រុក មិនត្រឹមតែក្រុមជំនុំConstantinople ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំនៅបូព៌ា ទាំងអស់ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយការពិត - ដែលបានមិនអើពើនឹងក្រិត្យវិន័យ ដែលមិនអាចរំលោភបានដែលបានចែងចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ ។

8. Chrysostom មិនបង្ខំឱ្យមនុស្សសារភាពទេ

ឥឡូវនេះនៅក្នុងវគ្គជាច្រើន Chrysostom បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីការលុប បំបាត់ការសារភាពនេះ ហើយគាត់គឺជាបឋមនៃក្រុមជំនុំ Constantinople ដូច្នេះវាជាការអស្ចារ្យដែលពួកគេហ៊ាននិយាយផ្ទុយពីនេះ ។ គាត់មានប្រសាសន៍ ថា ៖ "ចូរប្រាប់ពីអំពើបាបរបស់អ្នក ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាលុបបំបាត់អំពើបាបទាំង នោះចោល ។ ប្រសិនបើអ្នកខ្ជាស់អៀនក្នុងការប្រាប់នរណាម្នាក់ពីអំពើបាបដែល អ្នកបានធ្វើ ចូរសូត្រវាជារៀងរាល់ថ្ងៃទៅកាន់ព្រលឹងរបស់អ្នក ។ ខ្ញុំមិនប្រាប់អ្នក រាល់គ្នាឱ្យសារភាពវាចំពោះអ្នកបម្រើរបស់អ្នក ដែលអាចនឹងធ្វើឱ្យអ្នកខឹង ។ ចូរ

សូត្រការទាំងនោះទៅកាន់ព្រះដែលប្រោសពួកគេវិញ ។ ចូរសារភាពអំពើបាបរបស់អ្នកនៅលើគ្រែរបស់អ្នក ដើម្បីឱ្យសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នករាល់ថ្ងៃអាចទទួលស្គាល់អំពើខុសឆ្គងរបស់ខ្លួន" ។ ជាថ្មីម្តងទៀត៖ "ឥឡូវនេះ លើសពីនេះទៅទៀត វាមិនចាំបាច់ក្នុងការសារភាពនៅចំពោះមុខសាក្សីនោះទេ ។ ពិនិត្យមើលអំពើបាបរបស់អ្នកនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក ។ សូមឱ្យការជំនុំជម្រះនេះគ្មានសាក្សីឡើយ៖ ទុកឱ្យព្រះទ្រង់ឃើញអ្នកសារភាព" ។ ម្តងទៀត៖ "ខ្ញុំមិននាំអ្នកឡើងលើឆាកនៅចំពោះមុខអ្នកបំរើរបស់អ្នកទេ ។ ខ្ញុំមិនបង្ខំអ្នកឱ្យលាតត្រដាងអំពើបាបរបស់អ្នកចំពោះមនុស្សទេ ។ យកមនសិការរបស់អ្នកទៅកាន់វត្តមានរបស់ព្រះ ហើយបើកវានៅចំពោះទ្រង់ ។ ចូរបង្ហាញរបួសរបស់អ្នកដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាគ្រូពេទ្យដ៏ពូកែបំផុត ហើយស្វែងរកវិធីព្យាបាលពីទ្រង់ ។ ចូរបង្ហាញការទាំងនោះទៅកាន់ទ្រង់ ដែលទ្រង់មិនជេរប្រមាថទេ តែជាព្យាបាលដោយទន់ភ្លន់បំផុត" ។ ម្តងទៀត៖ "ប្រាកដណាស់ អ្នកមិនត្រូវប្រាប់អ្នកណាឡើយក្រែងលោគាត់ប្រមាថអ្នក ។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវសារភាពអ្វីចំពោះអ្នកបម្រើរួមម្នាក់ ដែលអាចនឹងប្រកាសជាសាធារណៈនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ចូរបង្ហាញរបួសរបស់អ្នកដល់ព្រះអម្ចាស់ ដែលមើលថែអ្នក ហើយជាគ្រូពេទ្យដ៏សប្បុរសរបស់អ្នក" ។ ក្រោយមក គាត់បាននិយាយថា៖ "ខ្ញុំមិនបង្ខំអ្នកឱ្យឡើងលើឆាកនៅចំពោះមុខសាក្សីជាច្រើនទេ ។ ចូរប្រាប់ពីអំពើបាបរបស់អ្នកជាសម្ងាត់ដល់ខ្ញុំ ហើយឱ្យខ្ញុំអាចព្យាបាលការឈឺចាប់របស់អ្នកបាន" ។ តើយើងអាចនិយាយបានទេថា Chrysostom បានធ្វើសកម្មភាពយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់នៅពេលដែលគាត់សរសេររឿងទាំងនេះ ហើយចូលចិត្តដើម្បីរំដោះមនសិការរបស់មនុស្សចេញពីចំណងដែលពួកគេត្រូវបានបង្ខាំងដោយក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះឬ? មិនមែន

ទាល់តែសោះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនហ៊ានទាមទារអ្វីដែលគាត់យល់ថាមិនដែលត្រូវបានកំណត់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។

(ការសារភាពអំពើបាបតាមបទគម្ពីរទាំងសាធារណៈ និងឯកជន, ៩-១៣)

9. ការសារភាពនៅចំពោះព្រះ

ប៉ុន្តែ ដើម្បីធ្វើឱ្យរឿងទាំងមូលកាន់តែច្បាស់ និងងាយស្រួលជាងមុន យើងនឹងប្រាប់ដោយស្មោះត្រង់នូវប្រភេទនៃការសារភាពដែលបានបង្រៀននៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងបន្ថែមទន្ទឹនយ័នៃការច្នៃប្រឌិតរបស់ពួកគេ - មិនមែនទាំងអស់នោះទេ សម្រាប់អ្នកដែលអាចធ្វើឱ្យសមុទ្រដ៏ធំសម្បើមបែបនេះ - ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលទទួលយកនូវការបូកសរុបនៃការសារភាពសម្ងាត់របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។

នៅទីនេះខ្ញុំខ្ចាស់អៀនក្នុងការចង់ចាំថាតើអ្នកបកប្រែចាស់តែងតែបកប្រែពាក្យ "សរសើរ" ថា "សារភាព" [ទំនុក. ៧:១៨; ៩:២; ៩៤ (៩៥, ហេព្រើរ)៖ ២; 99 (100. ហេព្រើរ): 4; 117 (118, ហេព្រើរ) : 1, ទាំងអស់] ដែលជាកន្លែងធម្មតាសម្រាប់ឧបាសក្តដែលមិនចេះអក្សរច្រើនបំផុត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាការប្រសើរណាស់ក្នុងការដាក់ចេញនូវភាពក្លាហានរបស់ពួកគេដោយផ្ទេរដូចដែលពួកគេធ្វើចំពោះច្បាប់ដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេនូវអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរអំពីការសរសើរតម្កើងព្រះ ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាការសារភាពមានអំណាចសម្រាប់ធ្វើឱ្យចិត្តរីករាយ ពួកគេអួសក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃទំនុកតម្កើង "ដោយសំឡេងនៃការអរសប្បាយ និងការសារភាព" [ទំនុក. ៤២:៤; ៤១:៥] ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើការផ្លាស់ប្តូរបែបនេះមានសុពលភាព យើងអាចទាញ

យកអ្វីពីអ្វីទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេក្លាយជាមនុស្សអៀនខ្មាស ដូច្នេះ សូមឱ្យអ្នកអានដ៏គួរឱ្យគោរពនឹកចាំថា ពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ទៅក្នុងគំនិតស្តី បន្ទោសដោយការសង្ឃឹករបស់ព្រះដើម្បីឱ្យភាពក្លាហានរបស់ពួកគេកាន់តែគួរឱ្យ ស្អប់ខ្ពើម ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងសុខចិត្តសម្រាកលើការបង្រៀនតាមបទគម្ពីរ សាមញ្ញ នោះនឹងគ្មានគ្រោះថ្នាក់នៃការបោកបញ្ឆោតយើងដោយពណ៌មិនពិត បែបនេះឡើយ ។

សម្រាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរវិធីមួយនៃការសារភាពត្រូវបានចេញវេជ្ជបញ្ជាសម្រាប់ឥទ្ធិ ពលនេះ: ដោយសារតែវាគឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលបានអត់ទោស បំភ្លេច និងលុប ចេញអំពើបាប អនុញ្ញាតឱ្យយើងសារភាពអំពើបាបរបស់យើងទៅទ្រង់ដើម្បី ទទួលបានការលើកលែងទោស ។ ទ្រង់គឺជាគ្រូពេទ្យ ដូច្នេះ ចូរយើងដាក់របួស របស់យើងទៅដល់ទ្រង់ ។ អ្នកនោះជាអ្នកដែលឈឺចាប់ ហើយអាក់អន់ចិត្ត ។ ពីទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យយើងស្វែងរកសន្តិភាពបាន ។ ទ្រង់ជាអ្នកដឹងចិត្ត ជាអ្នក ត្រាស់ដឹងនូវការគិតទាំងអស់ [ហេព្រើរ ៤:១២] ។ ចូរយើងប្រញាប់ប្រញាល់ ថ្វាយចិត្តនៅចំពោះទ្រង់ ។ ទីបំផុត ទ្រង់គឺជាអ្នកដែលហៅមនុស្សមានបាប ៖ ចូរយើងកុំបង្អង់យូរ ហើយមកឯព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា ៖ "ទូលបង្គំបានទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់ទូលបង្គំនៅចំពោះទ្រង់ ហើយទូលបង្គំមិន បានលាក់បាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំទេ ។ ទូលបង្គំបាននិយាយថា "ទូលបង្គំ នឹងសារភាពការរំលងរបស់ទូលបង្គំចំពោះព្រះអម្ចាស់" ហើយទ្រង់បានអត់ទោស អំពើទុច្ចរិតនៃចិត្តទូលបង្គំ" [ទំនុក. ៣២:៥; ៣១:៥] ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ គឺ ការសារភាពរបស់ដាវីឌផ្ទាល់ថា ៖ "ឱព្រះអើយ សូមអាណិតមេត្តាទូលបង្គំ តាម សេចក្តីសប្បុរសដ៏ធំរបស់ទ្រង់" [ទំនុក. ៥១:១; ៥0:៣] ។ នេះក៏ជាការលើក

ឡើងរបស់ដានីយ៉ែលដែរថា ៖ "យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយបានប្រព្រឹត្តខុស ហើយបានប្រព្រឹត្តដោយទុច្ចរិត ហើយបះបោរដោយងាកចេញពីបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់" [ដានីយ៉ែល ៩:៥]។ ហើយមានការសារភាពផ្សេងទៀតដែលជារឿយៗកើតឡើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលជាការសូត្រដែលស្ទើរតែពេញមួយភាគ។ យ៉ូហានមានប្រសាសន៍ថា "ប្រសិនបើយើងលន់តួអំពើបាបរបស់យើង ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ស្មោះត្រង់ ... នឹងអត់ទោសបាបរបស់យើង" [យ៉ូហានទី១ ១:៩]។ តើយើងគួរសារភាពចំពោះអ្នកណា? ប្រាកដណាស់នៅចំពោះទ្រង់ នោះគឺប្រសិនបើយើងដួលនៅចំពោះទ្រង់ដោយចិត្តព្រួយ ហើយបន្ទាបខ្លួន។ ប្រសិនបើយើងចោទប្រកាន់ និងថ្កោលទោសខ្លួនយើងដោយអស់ពីចិត្តនៅចំពោះទ្រង់ នោះយើងចង់បានរួចទោសដោយសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។

10. ការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះមនុស្ស

អ្នកណាដែលនឹងចាប់យកការសារភាពនេះនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ និងនៅចំពោះព្រះដោយគ្មានមន្ទិលសង្ស័យ ក៏មានអណ្តាតដែលបានរៀបចំសម្រាប់ការសារភាពនៅពេលណាដែលចាំបាច់ នោះបានប្រកាសសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងចំណោមមនុស្ស។ ហើយមិនត្រឹមតែខ្សឹបប្រាប់អាថ៌កំបាំងនៃដួងចិត្តរបស់គាត់ទៅកាន់មនុស្សតែម្នាក់ នៅពេលតែមួយក្នុងត្រចៀកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជារឿយៗ ជាសាធារណៈផង ឱ្យពិភពលោកទាំងមូលបានឮ ដោយមិនក្លែងបន្លំ ដើម្បីរាប់ទាំងភាពអាម៉ាស់របស់គាត់ និងពីសិរីរុងរឿង និងកិត្តិយសរបស់ព្រះ។ ដោយវិធីនេះ នៅពេលដែលដាវីឌត្រូវបានណាថានស្តីបន្ទោស គាត់ត្រូវបានចាក់នៅក្នុងចិត្ត ហើយបានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់នៅចំពោះ

ព្រះ និងមនុស្ស ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់" ។ [សាំយ៉ូអែលទី២ ១២:១៣] ។ នោះគឺថាឥឡូវនេះខ្ញុំមិនបានដោះសា ខ្ញុំមិនព្យាយាមគេចពីការវិនិច្ឆ័យដោយថាមនុស្សទាំងអស់ថាជាមនុស្សមានបាបទេ ហើយក៏មិនរារាំងអ្វីដែលខ្ញុំព្យាយាមលាក់បាំងពីព្រះអម្ចាស់ដែលនឹងត្រូវបានបើកសម្តែងដល់មនុស្សដែរ ។ ដូច្នេះ ការសារភាពដោយស្មោគ្រគិតក្នុងចំណោមមនុស្សធ្វើតាមការសារភាពសម្ងាត់ដែលធ្វើឡើងចំពោះព្រះ ជាញឹកញាប់ដូចជាសិរីល្អរបស់ព្រះ ឬភាពអាម៉ាស់របស់យើងទាមទារវា ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងពីបុរាណក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា បន្ទាប់ពីសង្ឃប្រកាសព្រះបន្ទូលរួចហើយ ប្រជាជនត្រូវសារភាពអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួនជាសាធារណៈក្នុងព្រះវិហារ [លេវី. ១៦:២១] ។ ព្រោះគាត់បានគិតទុកជាមុនថាជំនួយនេះគឺចាំបាច់សម្រាប់ពួកគេ ដើម្បីអោយពួកគេម្នាក់ៗអាចនាំទៅរកការដឹងអំពីខ្លួនពួកគេកាន់តែប្រសើរឡើង ។ ហើយវាសមដែរ ដែលតាមរយៈការសារភាពពីភាពអាក្រក់របស់យើង យើងបង្ហាញសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះរបស់យើង ក្នុងចំណោមខ្លួនយើង និងនៅចំពោះមុខពិភពលោកទាំងមូល ។

11. ការសារភាពអំពើបាបជាទូទៅ

ឥឡូវនេះ ប្រភេទនៃការសារភាពនេះគួរតែជារឿងធម្មតានៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយត្រូវបានប្រើប្រាស់យ៉ាងពិសេសនៅក្នុងវិធីពិសេសៗ នៅពេលណាដែលវាកើតឡើងថាមនុស្សមានកំហុសនៃអំពើរំលងមួយចំនួន ។ យើងមានឧទាហរណ៍មួយនៃប្រភេទទីពីរនេះនៅក្នុងការសារភាពជាសាធារណៈដែលមនុស្សទាំងអស់បានធ្វើក្រោមការណែនាំ និងការដឹកនាំរបស់អែសរ៉ា និងនេហេមា [នេហ. ១:៧; ៩:

១-២] ។ ចាប់តាំងពីការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការបះបោររួមរបស់មនុស្សទាំងអស់មាននៅក្នុងការនិរទេសដ៏យូរនោះ ការបំផ្លាញទីក្រុង និងព្រះវិហារ និងការផ្តួលរំលំសាសនា ពួកគេមិនអាចទទួលស្គាល់បានត្រឹមត្រូវអំពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការរំដោះទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានចោទប្រកាន់ខ្លួនឯងពីមុនមក ។ ឥឡូវនេះតើវាមានបញ្ហាទេ ប្រសិនបើពេលខ្លះក្រុមជំនុំមួយចំនួនតូចគ្មានកំហុសទេ ព្រោះពេលដែលពួកគេជាសមាជិកនៃរាងកាយទន់ខ្សោយ និងមានជំងឺ ពួកគេមិនគួរអួតអំពីសុខភាពឡើយ ។ ពួកគេមិនអាចឆ្លងមេរោគខ្លះ ហើយទទួលកំហុសខ្លះទេ ។

ដូច្នេះហើយ រាល់ពេលដែលយើងរងទុក្ខដោយរោគរាតត្បាត ឬសង្គ្រាម ឬភាពរាំងស្ងួត ឬគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងៗ ប្រសិនបើវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងក្នុងការជ្រកកោនក្នុងការកាន់ទុក្ខ ការតមអាហារ និងសញ្ញាផ្សេងទៀតនៃកំហុសរបស់យើង យើងត្រូវតែធ្វេសប្រហែសពីការសារភាពនេះដែលអ្វីៗដែលនៅសល់អាស្រ័យលើវា ។

ក្រៅពីការពិតដែលការសារភាពធម្មតាត្រូវបានសរសើរដោយព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់ គ្មានអ្នកណាដែលមានចិត្តល្អដែលថ្លឹងថ្លែងពីប្រយោជន៍របស់វាអាចមិនយល់ព្រមបានឡើយ ។ ដោយសារនៅក្នុងសន្និបាតដ៏ពិសិដ្ឋនីមួយៗ ដែលយើងឈរនៅចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះ និងពួកទេវតា តើនឹងមានការចាប់ផ្តើមសកម្មភាពអ្វីទៀត ជាងការទទួលស្គាល់ភាពមិនសក្តិសមរបស់យើង? ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយថា វាត្រូវបានធ្វើតាមរយៈរាល់ការអធិស្ឋាន ។ នៅពេលណាដែលយើងអធិស្ឋានសុំការលើកលែងទោស យើងសារភាពអំពើបាបរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកពិចារណាថាតើភាពរីករាយរបស់យើង ភាពងងុយគេង ឬភាព

យើតយ៉ាវរបស់យើងខ្លាំងប៉ុណ្ណានោះ អ្នកនឹងយល់ស្របជាមួយខ្ញុំថា វានឹងជាបទបញ្ញាត្តិសម្រាប់ការថ្វាយបង្គំ ប្រសិនបើគ្រីស្ទានត្រូវអនុវត្តការបន្ទាបខ្លួនតាមរយៈការសារភាពជាសាធារណៈមួយចំនួននោះ ។ ទោះជាពិធីដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់សម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាផ្នែកមួយនៃការបង្រៀននៃក្រិត្យវិន័យក៏ដោយ ក៏ការពិតនៅតែបង្កប់ក្នុងលក្ខណៈខ្លះទាក់ទងនឹងយើងដែរ ។ ហើយជាការពិតណាស់ យើងឃើញទំនៀមទម្លាប់នេះត្រូវបានអនុវត្តដោយលទ្ធផលល្អនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលមានការគ្រប់គ្រងល្អ៖ ថារ្យៀងអ្នកបម្រើរាល់ថ្ងៃព្រះអម្ចាស់ បង្កើតរូបមន្តនៃការសារភាពក្នុងនាមរបស់គាត់និងប្រជាជនរបស់គាត់ ហើយដោយសារវាគាត់បានរៀបរាប់ចោទពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ហើយសុំការលើកលែងទោសពីព្រះអម្ចាស់ ។ សរុបមក ជាមួយនឹងគន្លឹះនេះ ច្រកទ្វារទៅកាន់ការអធិស្ឋានត្រូវបានបើកទាំងសម្រាប់បុគ្គលនោះផ្ទាល់ និងសម្រាប់ទាំងអស់គ្នានៅជាសាធារណៈ ។

12. ការសារភាពជាបុគ្គលក្នុងការព្យាបាលព្រលឹង

លើសពីនេះទៅទៀត បទគម្ពីរបានអនុម័តទម្រង់នៃការសារភាពជាឯកជនពីរយ៉ាង៖ មួយត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យ៉ាកុបសំដៅថាយើងគួរតែសារភាពអំពើបាបរបស់យើងចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក [យ៉ាកុប 5:16] ។ សម្រាប់គាត់មានន័យថា ការលាតត្រដាងចំណុចខ្សោយរបស់យើងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក យើងជួយគ្នាទៅវិញទៅមកដោយការទូន្មានគ្នានិងការលួងលោមគ្នា ។ ទម្រង់មួយទៀតដែលយើងត្រូវប្រើសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ដើម្បីផ្តាប់ចិត្តគាត់និងដើម្បីផ្សះផ្សាគាត់ជាមួយយើង ប្រសិនបើកំហុសរបស់យើងគាត់បានរងរបួសដោយវិធីណាមួយនោះ ។ ហើយនៅក្នុងប្រភេទនៃការសារភាពដំបូង ទោះជាយ៉ា

កុប ដោយមិនកំណត់ច្បាស់ថាយើងគួរដោះបន្ទុកខ្លួនអ្នកណាក៏ដោយ ទុកយើងឱ្យជ្រើសរើសដោយសេរី ដើម្បីសារភាពចំពោះហ្វូងចៀមនៃក្រុមជំនុំដែលហាក់ដូចជាសមរម្យបំផុត ។ ប៉ុន្តែ យើងក៏គួរតែជ្រើសរើសគ្រូគង្វាលផងដែរ ដរាបណាពួកគេគួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យជាពិសេសថាមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់លើសអ្នកផ្សេងទៀតទេ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេសមជាងអ្នកដ៏ទៃទៀត ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងពួកគេដោយការត្រាស់ហៅរបស់ព័ន្ធកិច្ច ដើម្បីណែនាំយើងតាមរយៈពាក្យសម្តីដើម្បីយកឈ្នះ និងកែតម្រូវអំពើបាបរបស់យើង ហើយថែមទាំងផ្តល់ការលួងលោមដល់យើងតាមរយៈការធានាការលើកលែងទោស [ម៉ាថាយ ១៦:១៩; ១៨:១៨; យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ សម្រាប់ ខណៈពេលដែលកាតព្វកិច្ចនៃការដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមក និងការស្តីបន្ទោសត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ វាត្រូវបានណែនាំជាពិសេសចំពោះអ្នកបម្រើ ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាយើងទាំងអស់គ្នាគួរតែលួងចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបញ្ជាក់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយធានានូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏យើងឃើញថាអ្នកបម្រើខ្លួនឯងត្រូវបានតែងតាំងជាសាក្សី និងជាអ្នកគាំទ្រវាដើម្បីធានាដល់សតិសម្បជញ្ញៈរបស់យើងក្នុងការអត់ទោសបាប ដល់កម្រិតដែលពួកគេមាន ។ បាននិយាយថាដើម្បីអត់ទោសអំពើបាបនិងដើម្បីដោះលែងព្រលឹង ។ នៅពេលអ្នកឮថានេះជាហេតុផលសម្រាប់ពួកគេ ចូរទទួលស្គាល់ថាវាជាប្រយោជន៍របស់អ្នក ។

ដូច្នេះ ចូរអ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវចាំថា ប្រសិនបើគាត់មានបញ្ហាជាឯកជន ហើយរងទុក្ខដោយអារម្មណ៍នៃអំពើបាប ដូច្នេះបើគ្មានជំនួយពីខាងក្រៅ គាត់នឹងមិនអាចរំដោះខ្លួនចេញពីពួកគេបានឡើយ ។ វាជាផ្នែកមួយនៃកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់

ដែលមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់គាត់តាមវិធីនៃការព្យាបាល ។ មានន័យថា សម្រាប់ការធូរស្បើយរបស់គាត់ គាត់គួរតែប្រើការសារភាពឯកជនចំពោះគ្រូគង្វាលរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ហើយសម្រាប់ការលួងលោមគាត់ គាត់គួរតែសុំជំនួយជាឯកជនពីគាត់ដែលគាត់មានកាតព្វកិច្ចទាំងសាធារណៈ និងជាឯកជន ដើម្បីសម្រាលទុក្ខរាស្ត្រនៃព្រះដោយការបង្រៀនពីដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែគាត់គួរប្រតិបត្តិតាមក្រិត្យវិន័យនេះជានិច្ច ៖ ត្រង់កន្លែងណាដែលព្រះមិនកំណត់អ្វីច្បាស់លាស់ សតិសម្បជញ្ញៈមិនត្រូវជាប់នឹងនឹមច្បាស់លាស់ទេ ។ ដូច្នេះហើយ វាធ្វើតាមការសារភាពនៃប្រភេទនេះ គួរតែមានសេរីភាព ដើម្បីកុំឱ្យមានការទាមទារទាំងអស់ ប៉ុន្តែត្រូវសរសើរចំពោះតែអ្នកដែលដឹងថាពួកគេត្រូវការវាប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលប្រើប្រាស់វាតាមតម្រូវការរបស់ពួកគេ មិនត្រូវបង្ខំដោយក្រិត្យវិន័យណាមួយ ឬត្រូវបានជំរុញដោយល្បិចណាមួយ ដើម្បីរាប់ឡើងវិញនូវអំពើបាបរបស់ពួកគេឡើយ ។ប៉ុន្តែ សូមឱ្យពួកគេធ្វើដូច្នេះរហូតដល់ពួកគេគិតថាវាជាការសមរម្យ ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានផ្លែផ្កាដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃការលួងលោម ។ គ្រូគង្វាលដ៏ស្មោះត្រង់មិនគួរត្រឹមតែទុកសេរីភាពនេះដល់ក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងការពារវា និងការពារវាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ផងដែរ ប្រសិនបើពួកគេចង់ជៀសវាងការជិះជាន់ក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយ និងអបិយជំនឿនៅក្នុងប្រជាជន ។

13. ការសារភាពជាបុគ្គលដើម្បីឱ្យបានដកសេចក្តីកំហុសរបស់យើង

ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលអំពីប្រភេទនៃការសារភាពផ្សេងទៀតនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយ ៖ "ប្រសិនបើអ្នកកំពុងថ្វាយដង្វាយរបស់អ្នកនៅអាសនៈ ហើយនៅទីនោះ ចាំថា បងប្អូនរបស់អ្នកមានអ្វីមួយទាស់នឹងអ្នក ចូរទុកដង្វាយ

របស់អ្នកនៅទីនោះ ... ហើយទៅចុះ ។ ចូរផ្សះផ្សានឹងបងប្អូនជាមុនសិន រួចមកថ្វាយអំណោយរបស់អ្នកចុះ" [ម៉ាថាយ ៥:២៣-២៤] ។ ចំពោះស្នេហា ដែលខូចដោយការប្រព្រឹត្តខុសរបស់យើង នោះត្រូវបានជួសជុលដោយការទទួលស្គាល់ខុសដែលយើងបានប្រព្រឹត្ត ហើយសុំការលើកលែងទោសវិញ ។

នៅក្នុងថ្នាក់នេះត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទាំងការសារភាពនៃអ្នកដែលបានធ្វើបាបសូម្បីតែរហូតដល់ចំណុចនៃការប្រមាថប្រឆាំងនឹងក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទចាត់ទុកការប្រព្រឹត្តិខុសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់បុគ្គលនោះធ្ងន់ធ្ងរ រហូតដល់ទ្រង់ហាមឃាត់អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបចំពោះបងប្អូនរបស់ពួកគេ រហូតទាល់តែពួកគេបានផ្សះផ្សាដោយការស្តប់ស្តល់នោះ តើមានហេតុផលធំជាងអ្នកណាដែលធ្វើបាបក្រុមជំនុំ ។ ដោយគំរូអាក្រក់ណាមួយគួរតែត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយវាដោយការទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះហើយជាពួកកូរិនថូសបានទទួលការរួបរួមជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលដែលគេបានគោរពប្រតិបត្តិតាមការកែប្រែ [កូរិនថូសទី២ ២:៦] ។

នេះក៏ជាទម្រង់នៃការសារភាពនៅក្នុងក្រុមជំនុំដើមដែរ ខណៈដែល Cyprian ក៏បានរំឭកវាដែរ ។ គាត់និយាយថា ៖ "ពួកគេធ្វើបាបក្នុងរយៈពេលមួយបន្ទាប់មកពួកគេមកសារភាព ហើយតាមរយៈការដាក់ដៃរបស់ប៊ីស្សព និងបព្វជិតលើ ក៏ទទួលបានឯកសិទ្ធិនៃការរួបរួមគ្នា" ។ បទគម្ពីរមិនដឹងពីវិធី ឬទម្រង់នៃការសារភាពអ្វីផ្សេងទៀតទេ ហើយមិនមែនជាកិច្ចការរបស់យើងក្នុងការចងភ្ជាប់ជាមួយនឹងសតិសម្បជញ្ញៈថ្មី ដែលព្រះគ្រីស្ទហាមដាច់ខាតមិនឱ្យធ្វើជាទាសករ ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំមិនដំទាស់នឹងចៀមដែលបង្ហាញខ្លួនទៅកាន់អ្នកគង្វាលរបស់ពួកគេជាញឹកញាប់ដូចដែលពួកគេចង់ទទួលទានអាហារដ៏ពិសិដ្ឋនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ឱ្យរឿងនេះត្រូវបានគេសង្កេតឃើញគ្រប់ទីកន្លែង ។ ទាំងអ្នកដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់ ហើយអ្នកដែលគួរដាស់តឿនអាចត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការដាស់តឿន តែការបង្ខិតបង្ខំ និងអបិយជំនឿត្រូវបានដកចេញជានិច្ច!

(អំណាចនៃកូនសោ និងការផ្តាច់ចេញ ១៤-១៥)

14. ធម្មជាតិនិងតម្លៃនៃអំណាចនៃកូនសោ

អំណាចនៃសោមានកន្លែងមួយនៅក្នុងការសារភាពទាំងបីប្រភេទនេះ ៖ ទាំងនៅពេលដែលក្រុមជំនុំទាំងមូលជាមួយនឹងការទទួលស្គាល់យ៉ាងឱឡារិកអំពីកំហុស ការអង្វរសុំការលើកលែងទោស ឬនៅពេលដែលបុគ្គលម្នាក់ដែលមានដោយការបំពានគួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយចំនួនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសធម្មតា ប្រកាសពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់ ឬនៅពេលដែល អ្នកដែលត្រូវការជំនួយពីអ្នកបម្រើ ដោយសារមនសិការមានការលំបាក បង្ហាញភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ដល់គាត់ ។ កន្លែងដែលបទល្មើសត្រូវដកចេញ វិធីសាស្ត្រគឺខុសគ្នា ។ ត្បិតទោះបីជាក្នុងករណីនោះសន្តិភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក៏ដោយ ទីបញ្ចប់សំខាន់គឺការដកសេចក្តីស្អប់ ហើយបង្រួបបង្រួមចិត្តមនុស្សទៅវិញទៅមកក្នុងចំណងនៃសន្តិភាព [អេភេសូ ៤:៣] ។

ប៉ុន្តែ ប្រយោជន៍ដែលខ្ញុំបាននិយាយ គឺមិនត្រូវបង្ខូចទាល់តែសោះ ដើម្បីឱ្យយើងបានស្ម័គ្រចិត្តលន់តួបាបរបស់យើងថែមទៀត ។ សម្រាប់ពេលដែលក្រុម

ជំនុំទាំងមូលឈរនៅចំពោះមុខទីជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សារភាពថាខ្លួនមានកំហុស ហើយមានទីពឹងតែមួយគត់គឺនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ វាមិនមែនជារឿងធម្មតា ឬស្រាលទេក្នុងការមានវត្តមាននៅទីនោះជាទូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលប្រដាប់ដោយអាណត្តិនៃ ការផ្សះផ្សាដែលខ្លួនបានឮបានប្រកាសពីការអត់ទោសខ្លួន [កូរិនថូសទី២ ៥:២០]។ នៅទីនេះ ភាពមានប្រយោជន៍នៃសោរគឺគួរសរសើរ នៅពេលដែលកិច្ចការនេះត្រូវបានអនុវត្តដោយយុត្តិធម៌ តាមលំដាប់លំដោយ និងដោយការគោរព។ ស្រដៀងគ្នាដែរ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ដែលបានឃ្លាតឆ្ងាយពីក្រុមជំនុំ បានទទួលការលើកលែងទោស ហើយត្រូវបានស្តារឡើងវិញក្នុងភាពរួបរួមជាបងប្អូន នោះវាពិតជាមានប្រយោជន៍ណាស់ដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថាខ្លួនគាត់ត្រូវបានអត់ទោសដោយអ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា "អ្នកណាដែលអ្នកនឹងលះបង់អំពើបាបនៅលើផែនដី ពួកគេនឹងត្រូវបានដកចេញនៅស្ថានសួគ៌ដែរ" (យ៉ូហាន ២០:២៣; ជាមួយ ម៉ាថាយ ១៨:១៨]! ហើយការអត់ទោសជាឯកជនគឺមានប្រសិទ្ធភាព ឬអត្ថប្រយោជន៍មិនតិចនោះទេ នៅពេលដែលវាត្រូវបានស្វែងរកដោយអ្នកទាំងឡាយណាដែលត្រូវការដកចេញនូវភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេដោយមធ្យោបាយដោះស្រាយឯកវចនៈ។ ជារឿយៗ វាកើតឡើងថា អ្នកដែលឮការសន្យាទូទៅដែលមានបំណងសម្រាប់ក្រុមជំនុំទាំងមូលនៃអ្នកជឿ នៅតែស្ថិតក្នុងការសង្ស័យខ្លះ ហើយហាក់ដូចជាគាត់មិនទាន់ទទួលបានការអភ័យទោសនៅឡើយ នៅតែមានគំនិតដែលពិបាកចិត្ត។ ដូចគ្នាដែរ ប្រសិនបើគាត់បើកអាថ៌កំបាំងនៃបេះដូងរបស់គាត់ចំពោះគ្រូគង្វាលរបស់គាត់ ហើយពីគ្រូគង្វាលរបស់គាត់បានឮសារនៃដំណឹងល្អដែលណែនាំជាពិសេសចំពោះខ្លួនគាត់ថា "អំពើបាបរបស់អ្នកត្រូវបានអត់ទោសហើយ ចូរ

មានកម្លាំងឡើង" [ម៉ាថាយ ៩:២] ។ គាត់នឹងមានទំនុកចិត្តឡើងវិញក្នុងចិត្ត ហើយរួចផុតពីការថប់បារម្ភដែលធ្លាប់ធ្វើទារុណកម្មគាត់ ។

ប៉ុន្តែ នៅពេលវាជាសំណួរនៃកូនសោ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នជានិច្ច ក្រែងយើងសុបិនឃើញអំណាចខ្លះដាច់ដោយឡែកពីការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ខ្ញុំនឹងពន្យល់អំពីបញ្ហានេះម្តងទៀតយ៉ាងពេញលេញនៅកន្លែងមួយទៀត ដែលខ្ញុំនឹងដោះស្រាយជាមួយអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ ។ នៅទីនោះ យើងនឹងឃើញថា សិទ្ធិនៃការចង ឬ ការស្រាយណាមួយដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ គឺត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងព្រះបន្ទូល ។ នេះជាការពិតជាពិសេសនៅក្នុងកិច្ចបម្រើការងារនៃកូនសោ ដែលអំណាចទាំងមូលស្ថិតនៅលើការពិតដែលថា តាមរយៈអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំង ព្រះគុណនៃដំណឹងល្អត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ជាសាធារណៈ និងជាឯកជននៅក្នុងដួងចិត្តនៃអ្នកជឿ ។ នេះអាចកើតឡើងបានតែតាមរយៈការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលប៉ុណ្ណោះ ។

15. ការសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិរបស់ពួករ៉ូម៉ាំងពីការសារភាពបាប

តើអ្នកសាសនៈវិទូរ៉ូម៉ាំងនិយាយយ៉ាងណា? ពួកគេសម្រេចថា មនុស្សទាំងអស់ "ទាំងពីរភេទ" នៅពេលដែលពួកគេឈានដល់អាយុសម្រេចចិត្ត គួរតែសារភាពអំពើបាបទាំងអស់របស់ពួកគេទៅកាន់បូជាចារ្យរបស់ពួកគេយ៉ាងហោចណាស់ម្តងក្នុងមួយឆ្នាំ ហើយថាអំពើបាបរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានលើកលែងទេលុះត្រាតែពួកគេមានចេតនាច្បាស់លាស់ ដើម្បីសារភាពវា ។ ហើយប្រសិនបើពួកគេមិនអនុវត្តបំណងនេះនៅពេលឱកាសត្រូវបានផ្តល់ជូនទេ ច្រកចូលទៅកាន់ឋានសួគ៌គឺលែងបើកចំហសម្រាប់ពួកគេទៀតហើយ ។ ឥឡូវនេះ ពួកសាសនៈវិទូអះអាងថា

បូជាចារ្យមានអំណាចនៃកូនសោដែលអាចចងនិងស្រាយមនុស្សមានបាប ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនត្រូវជាអសារឥតការឡើយ៖ "ពេលណាដែលអ្នកចង" ។ល។ [ម៉ាថាយ ១៨:១៨] ។

ប៉ុន្តែពួកគេឈ្លោះប្រកែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអំណាចនេះ ។ អ្នកខ្លះថាមានគន្លឹះសំខាន់តែមួយប៉ុណ្ណោះគឺអំណាចចងនិងស្រាយ - ចំណេះដឹងពិតជាត្រូវការសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ដ៏ល្អ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែដូចជាគ្រឿងបន្សំប៉ុណ្ណោះ មិនជាប់នឹងខ្លឹមផ្សេងទៀតឡើយ ។ អ្នកផ្សេងទៀត ដោយសារតែពួកគេបានឃើញថានេះជាប័ណ្ណមានផ្ទុកហួសហេតុពេក ទើបបានដាក់សោពីរគឺ បំណងនិងអំណាច ។ ឯខ្លះទៀត ដោយសារគេឃើញអំពើថោកទាបរបស់សង្ឃដែលឃាត់ទុកដោយការលួមបែបនេះ ទើបបង្កើតកូនសោផ្សេងទៀត៖ សិទ្ធិអំណាចក្នុងការយល់ឃើញ ដែលគួរប្រើក្នុងប្រយោគ និងអំណាចដែលគេគួរប្រើក្នុងការប្រតិបត្តិទោស ហើយពួកគេបន្ថែមចំណេះដឹងជាអ្នកប្រឹក្សា ។

ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនហ៊ានបកស្រាយការចង និងការស្រាយដោយសាមញ្ញថាជាការលះបង់ និងលុបបំបាត់អំពើបាបឡើយ ដ្បិតពួកគេបានឮព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈហោរាថា៖ "អញនេះហើយមិនមែនជាអ្នកផ្សេងទៀតទេ ។ ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ អញជាអ្នកដែលបំបាត់អំពើរំលងរបស់ឯង" ។ [អេសាយ ៤៣:១១, ២៥] ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថារៀជាភារកិច្ចរបស់សង្ឃក្នុងការប្រកាសថាអ្នកណាត្រូវចងឬស្រាយចេញ ហើយប្រាប់ថាអំពើបាបរបស់អ្នកណាត្រូវដកចេញ ឬរក្សាទុក ។ ដើម្បីប្រកាសអំពីរឿងនេះ លើសពីនេះទៅទៀត ទាំងតាមរយៈការសារភាពនៅពេលគាត់រួចខ្លួន និងរក្សាអំពើបាប ឬតាមរយៈការកាត់ទោសនៅពេលដែលគាត់បណ្តេញចេញ ឬទទួលចូលទៅក្នុងការទទួលពិធីបុណ្យផ្សេងៗ ។

ជាចុងក្រោយ ឧបមាថាគេយល់ថា ខ្លួនមិនទាន់បានដកការលំបាកនេះចេញទេ ប៉ុន្តែការជំទាស់អាចលើកតម្កើងពួកគេជានិច្ច បុគ្គលដែលមិនសក្តិសមតែងតែត្រូវបានចង និងបន្ទរបន្តុយដោយសង្ឃរបស់ពួកគេ ដែលនឹងមិនចង ឬបន្ទរបន្តុយនៅស្ថានសួគ៌ ។ ទីជំរកចុងក្រោយរបស់ពួកគេគឺត្រូវឆ្លើយតបថា ការប្រគល់កូនសោគឺត្រូវយល់ជាមួយនឹងដែនកំណត់មួយនេះ ៖ ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យាថាការកាត់ទោសរបស់សង្ឃនឹងត្រូវបានអនុម័តនៅចំពោះទីជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ ប្រសិនបើវាត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមវាលរហោស្ថាន ។ តម្រូវឱ្យចង ឬស្រាយ ឥឡូវនេះ ពួកគេនិយាយថា កូនសោទាំងនេះត្រូវបានផ្តល់ដោយព្រះគ្រីស្ទដល់សង្ឃទាំងអស់ ហើយត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេដោយបីស្សពនៅពេលផ្សព្វផ្សាយ ប៉ុន្តែការប្រើប្រាស់ដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ពួកគេនៅតែមានតែនៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដែលបំពេញមុខងារខាងសាសនាប៉ុណ្ណោះ ។ ថាសោពិតជាស្ថិតក្នុងកម្មសិទ្ធរបស់សង្ឃដែលត្រូវបានគេបណ្តេញចេញ និងត្រូវបានព្យួរ ប៉ុន្តែត្រូវបានច្រេះ និងចង ។ ហើយអ្នកដែលនិយាយរឿងទាំងនេះប្រហែលជាមើលទៅជាសុភាពរាបសា និងមានប្រាជ្ញាបើប្រៀបធៀបនឹងអ្នកដែលបានក្លែងបន្លំកូនសោថ្មីលើទ្រុងថ្មី ហើយអ្នកដែលបង្រៀនថាកំណប់នៃក្រុមជំនុំត្រូវបានចាក់សោក្រោមកូនសោទាំងនេះ ។ យើងនឹងពិភាក្សាអំពីបញ្ហាទាំងនេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀតជំនួសពួកគេ ។

(ការរិះគន់អំពីកំហុសរបស់ពួករ៉ូម៉ាំង និងការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទាក់ទងនឹងការសារភាព និងការផ្តាប់ចិត្ត ១៦-២៥)

16. ការកត់ត្រានៃអំពើបាបទាំងអស់មិនអាចទៅរួចឡើយ

ឥឡូវនេះខ្ញុំនឹងឆ្លើយតបទៅចំណុចនីមួយៗដោយពាក្យពីរបីម៉ាត់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងនៅស្ងៀមសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះថាតើសិទ្ធិ ឬការខ្វះសិទ្ធិអ្វីដែលពួកគេត្រូវចង់ព្រលឹងនៃអ្នកជឿជាមួយនឹងច្បាប់របស់ពួកគេ ព្រោះវានឹងត្រូវដោះស្រាយជំនួសវិញ ។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចទ្រាំទ្របានទាំងស្រុងនោះទេ ដែលពួកគេបានដាក់ច្បាប់ស្តីពីការរាប់ឡើងវិញនូវអំពើបាបទាំងអស់ ដែលថាពួកគេបដិសេធថាអំពើបាបមិនត្រូវបានលើកលែង លើកលែងតែក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលថា ចេតនាដើម្បីសារភាពត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ហើយពួកគេសូត្រថា គ្មានច្រកចូលទៅកាន់ឋានសួគ៌ ប្រសិនបើតំណែងនៃការសារភាពមិនត្រូវបានធ្វេសប្រហែស ។

តើអំពើបាបទាំងអស់នឹងត្រូវរាប់ឡើងវិញទេ? ឥឡូវនេះ ដាវីឌ ដែលមានក្នុងខ្លួនគាត់ ខ្ញុំជឿថាបានសញ្ជឹងគិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះការសារភាពពីអំពើបាប បានលាន់មាត់ថា ៖ "តើអ្នកណានឹងយល់ពីកំហុស? សូមសម្អាតទូលបង្គំឱ្យរួចពីកំហុសសម្ងាត់របស់ទូលបង្គំផង" [ទំនុកដំកើង ១៩:១២] ។ ហើយនៅកន្លែងមួយទៀត ៖ "អំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្ញុំបានធ្លាក់មកលើក្បាលខ្ញុំ ហើយដូចជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ដែលវាដាក់បន្ទុកខ្ញុំលើសពីកម្លាំងរបស់ខ្ញុំ" [ទំនុកដំកើង ៣៨:៤; ទំនុកដំកើង ៣៧:៥] ។ គាត់បានយល់យ៉ាងច្បាស់ថា តើរណ្តៅនៃអំពើបាបរបស់យើងមានជម្រៅប៉ុនណា មុខនៃឧក្រិដ្ឋកម្ម មានប៉ុន្មានក្បាល hydra bore និងកន្ទុយវែងដែលវាអូសតាមនោះ ។ ដូច្នេះ គាត់មិនបានធ្វើការកត់ត្រាការទាំងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែពីជម្រៅនៃអំពើអាក្រក់របស់គាត់ គាត់បានស្រែកអង្វរព្រះអម្ចាស់ថា ៖ "ខ្ញុំហួសចិត្ត ខ្ញុំត្រូវគេកប់ ខ្ញុំត្រូវចុកពោះ ទ្វារនរកបានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំហើយ" [ទំនុកដំកើង ១៨:៦; ទំនុកដំកើង ១៧:៦] ខ្ញុំត្រូវលិចទៅក្នុងរណ្តៅដ៏ជ្រៅ [ទំនុកដំកើង ៦៩:២-៣, ១៥-១៦] សូមឱ្យព្រះហស្តទ្រង់ទាញទូលបង្គំ

ចេញ ដោយទន់ខ្សោយ និងស្លាប់ ។ តើឥឡូវនេះ តើនរណានឹងគិតពីការរាប់អំពើបាបរបស់គាត់ ពេលគាត់ឃើញថាដាវីឌមិនអាចចាប់ផ្តើមរាប់អំពើបាបរបស់គាត់ផងនោះ?

17. ការទាមទារនៃការសារភាពយ៉ាងពេញលេញជាការធ្វើបាបដែលមិនអាចវាល់បាន

ព្រលឹងនៃអ្នកដែលបានរងឥទ្ធិពលដោយការយល់ដឹងអំពីព្រះខ្ពះត្រូវបានហែកហួរយ៉ាងសាហាវបំផុតដោយកន្លែងពិឃាតនេះ ។ ដំបូងគេហៅខ្លួនគេមករាប់បញ្ចូលហើយបែងចែកអំពើបាបជាដៃ មែក ធាង និងស្លឹក តាមរូបមន្តរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានថ្លឹងថ្លែងពីគុណភាព បរិមាណ និងកាលៈទេសៈ ។ ហើយដូច្នេះបញ្ហាបានទាញទៅមុខបន្តិច ។ ប៉ុន្តែពេលដែលពួកគេបានឈានទៅមុខកាន់តែឆ្ងាយ ហើយមេឃ និងសមុទ្រនៅគ្រប់ទិសទី នោះគ្មានច្រកឬយុថ្កាឡើយ ។ ពេលដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់កាន់តែច្រើន នោះកាន់តែធំឡើងគឺទំហំដែលធ្លាប់លេចមុខនៅចំពោះមុខពួកគេ ពិតប្រាកដណាស់ វាបានកើនឡើងដូចភ្នំខ្ពស់ៗ ។ ហើយក៏មិនមានក្តីសង្ឃឹមនៃការរត់គេចខ្លួនដែរ សូម្បីតែបន្ទាប់ពីផ្លូវវាងឆ្ងាយក៏ដោយ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបានជាប់គាំងរវាងជនរងគ្រោះ និងកាំបិត ។ ហើយទីបំផុតគ្មានលទ្ធផលអ្វីផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែការអស់សង្ឃឹមត្រូវបានរកឃើញ ។

នៅទីនោះ ពួកអ្នកកាប់ឈើដ៏ឃោរឃៅទាំងនេះ ដើម្បីសម្រាលនូវរបួសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តនោះ បានអនុវត្តនូវឱសថមួយចំនួន ដោយអះអាងថា មនុស្សម្នាក់ៗត្រូវធ្វើនូវអ្វីដែលខ្លួនមាននៅក្នុងអំណាចរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែការថប់បារម្ភថ្មីបាន

ចូលមក ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការធ្វើទារុណកម្មថ្មីបានធ្វើឱ្យព្រលឹងអស់សង្ឃឹម ៖ "ខ្ញុំមិនបានចំណាយពេលគ្រប់គ្រាន់ទេ" "ខ្ញុំមិនបានលះបង់ខ្លួនឯងឱ្យត្រឹមត្រូវទេ" "ខ្ញុំបានមើលរំលងរឿងជាច្រើនដោយការធ្វេសប្រហែស ហើយការភ្លេចភ្លាំងដែលកើតចេញពីការធ្វេសប្រហែសរបស់ខ្ញុំគឺមិនអាចលើកលែងទោសបាន!"

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ឱសថផ្សេងទៀតដែលបន្តយការឈឺចាប់ប្រភេទនេះត្រូវបានប្រើផង ។ ប្រែចិត្តពីការធ្វេសប្រហែសរបស់អ្នក ប្រសិនបើវាមិនមែនជាការធ្វេសប្រហែសទាំងស្រុងនោះទេ វានឹងត្រូវបានលើកលែងទោស ។ ប៉ុន្តែវត្ថុទាំងអស់នេះមិនអាចបិទបាំងមុខរបួសបានទេ ហើយជាការធូរស្រាលនៃអំពើអាក្រក់ជាងថ្នាំពុលក្លែងបន្លំជាមួយទឹកឃ្មុំ ដើម្បីកុំឱ្យមានការអាក់អន់ស្រពន់ចិត្តនៅពេលស្គាល់រសជាតិដំបូង ដោយសារតែភាពសាហាវរបស់វា ប៉ុន្តែជ្រាបចូលទៅក្នុងជ្រៅមុនពេលមានអាចអារម្មណ៍ ។ ដូច្នេះ សំឡេងដ៏គួរឱ្យខ្លាចនោះតែងបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀកថា ៖ "សូមលន់តួរាល់អំពើបាបរបស់អ្នកចុះ" ។ ហើយការភ័យខ្លាចនេះមិនអាចបន្ធូរបន្ថយបានឡើយ លើកលែងតែដោយការលួងលោមយ៉ាងប្រាកដ ។

នៅទីនេះ ទុកឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំពិចារណាពីរបៀបដែលវាអាចធ្វើទៅបានឱ្យបានគិតឡើងវិញនូវអំពើទាំងអស់នៃឆ្នាំទាំងមូលនិងដើម្បីប្រមូលនូវអំពើបាបដែលពួកគេបានធ្វើជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ សម្រាប់បទពិសោធន៍បញ្ចុះបញ្ចូលម្នាក់ៗថា ពេលយប់ ចាំមើលរំលងមួយថ្ងៃ ការចងចាំក៏ច្របូកច្របល់ ។ ភាពសម្បូរបែប និងសម្បូរបែបនៃពួកវាដែលសង្កត់មកលើយើងពិតជាអស្ចារ្យណាស់! ហើយខ្ញុំមិននិយាយអំពីមនុស្សពុតត្បុត និងឆោតល្ងង់ ដែលយកចិត្តទុកដាក់លើបទល្មើសធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះបី ឬបួន គិតថាពួកគេបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយអំពីអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះពិត ដែលបន្ទាប់ពីពួកគេឃើញខ្លួនគេតក់ស្លុតដោយការពិនិត្យរួចហើយ នោះក៏បន្ថែមពាក្យរបស់យ៉ូហានថា៖ "បើចិត្តយើងថ្កោលទោសយើង នោះព្រះទ្រង់ធំជាងចិត្តយើងទៅទៀត" [យ៉ូហាន ១ ៣:២០]។ ដូច្នេះ ពួកគេញាប់ញ័រនៅចំពោះមុខចៅក្រម ដែលចំណេះដឹងគឺហួសពីការយល់ដឹងរបស់យើង ។

18. ឥទ្ធិពលដ៏អាក្រក់នៃការទាមទារការសារភាពពេញលេញ

ជាងនេះទៅទៀត ការលួងលោមនៃមនុស្សជាច្រើនដោយពាក្យបញ្ជោរ ដែលជាថ្នាំពុលដ៏ប្រល័យបែបនេះ មិនបានធ្វើឱ្យពួកគេជឿថា ភាពត្រេកត្រអាលទាំងនេះនឹងផ្តាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ឬសូម្បីតែបំពេញចិត្តខ្លួនឯងពិតប្រាកដនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ឥទ្ធិពលនោះគឺដូចជាការបោះយុថ្កានៅលើសមុទ្រជ្រៅ ផ្តល់ការសម្រាកមួយភ្លែតពីការជិះទូក ឬការសម្រាកតាមផ្លូវរបស់អ្នកដំណើរដែលហត់នឿយ ។ ខ្ញុំមិនខំប្រឹងបញ្ជាក់ចំណុចនេះទេ ។ មនុស្សគ្រប់រូបអាចធ្វើជាសាក្សីផ្ទាល់របស់ខ្លួនផ្ទាល់អំពីរឿងនេះ ។

ខ្ញុំនឹងសង្ខេបថាតើប្រភេទនេះជាអ្វី ទីមួយ វាមិនអាចទៅរួចទេ។ ដូច្នេះ វាគ្រាន់តែអាចបំផ្លាញ ថ្កោលទោស បង្ខូច ហើយបោះចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស និងអស់សង្ឃឹមប៉ុណ្ណោះ ។ បន្ទាប់មក ការហាមមនុស្សបាបកុំឱ្យដឹងច្បាស់ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន វាធ្វើឱ្យពួកគេជាមនុស្សមានពុតត្បុត ល្ងង់ខ្លៅមិនដឹងព្រះ និងខ្លួនគេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខណៈពេលដែលត្រូវបានកាន់កាប់ទាំងស្រុងដោយការចាត់ថ្នាក់នៃអំពើបាបនោះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេភ្លេចថា អំពើអាក្រក់លាក់កំបាំង អំពើទុច្ចរិត និងសេចក្តីសៅហ្មងខាងក្នុងរបស់ពួកគេ ដែល

ជាការដឹងច្បាស់អំពីអ្វីដែលគួរនាំទុក្ខដល់ពួកគេមកផ្ទះ ។ ប៉ុន្តែច្បាប់ដ៏ប្រាកដមួយសម្រាប់ការសារភាពគឺត្រូវទទួលស្គាល់ និងសារភាពថា ទីជ្រៅបំផុតនៃអំពើអាក្រក់របស់យើងគឺហួសពីការយល់ឃើញរបស់យើង ។ យើងឃើញថា ការសារភាពរបស់អ្នកទារពន្ធត្រូវបានផ្សំឡើងតាមច្បាប់នេះ ៖ "ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមអាណិតមេត្តាទូលបង្គំជាមនុស្សមានបាបផង" [លូកា ១៨:១៣] ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ "ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាបធំប៉ុនណា! ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាបទាំងស្រុង ហើយក៏មិនអាចចាប់ចិត្ត ឬអណ្តាតខ្ញុំនិយាយពីទំហំនៃអំពើបាបរបស់ខ្ញុំបានដែរ! សូមឱ្យទីជ្រៅនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់លេបយកទីជ្រៅនៃអំពើបាបនេះទៅ" ។

អ្វីទៅ? អ្នកនឹងសួរបែបនេះ ។ ដូច្នេះ តើអំពើបាបនីមួយៗមិនត្រូវសារភាពទេឬ? ដូច្នេះ តើគ្មានការសារភាពដែលព្រះបានទទួលទេ លុះត្រាតែមានពាក្យសាមញ្ញទាំងនេះ ៖ "ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប?" ទេ យើងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ឱ្យបានច្រើនតាមដែលយើងអាចចាក់អស់ពីដួងចិត្តរបស់យើងនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនត្រឹមតែសារភាពខ្លួនយើងជាមនុស្សមានបាបក្នុងពាក្យមួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវទទួលស្គាល់ខ្លួនយើងថាជាមនុស្សបែបនោះយ៉ាងពិតប្រាកដ និងដោយស្មោះ ។ ដើម្បីទទួលស្គាល់ដោយគំនិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាថាតើស្នាមប្រឡាក់នៃអំពើបាបរបស់យើងខ្លាំងប៉ុណ្ណា និងច្រើនបែបយ៉ាងណា ។ ទទួលស្គាល់ថាយើងមិនគ្រាន់តែមិនស្អាតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែតើភាពស្មោកគ្រោករបស់យើងមានលក្ខណៈបែបណា និងធំប៉ុនណា ។ ដើម្បីទទួលស្គាល់មិនត្រឹមតែថាយើងជាកូនបំណុលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងបំណុលដ៏ធំដែលយើងមានបន្ទុក និងជាមួយនឹងកាតព្វកិច្ចជាច្រើនដែលយើងត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយផ

ង ។ មិនត្រឹមតែរងរបួសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងត្រូវរបួសប៉ុន្មានរំពាត់ និងប៉ុន្មានឆ្នូត ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល ជាមួយនឹងការទទួលស្គាល់នេះ ពិចារណាដោយស្មោះស្ម័គ្រ និងដោយត្រង់ថា នៅមានអំពើបាបជាច្រើនទៀត ហើយថាការធ្លាក់នៃអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេគឺជ្រៅហួសពីការស្មាន ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យគាត់និយាយជាមួយនឹងដាវីឌថា ៖ "តើអ្នកណាអាចយល់ពីកំហុសបាន? សូមសម្អាតទូលបង្គំឱ្យរួចពីកំហុសសម្ងាត់របស់ទូលបង្គំផង" [ទំនុកដំកើង ១៩:១២] ។

ចូរយើងកុំសារភាពចំពោះការអះអាងរបស់ពួកគេថាអំពើបាបត្រូវបានលើកលែងទោស លុះត្រាតែមានឆន្ទៈដ៏រឹងមាំក្នុងការសារភាព ហើយទ្វារទៅកាន់ឋានសួគ៌ត្រូវបានបិទសម្រាប់អ្នកដែលបានធ្វេសប្រហែសនូវឱកាសដែលផ្តល់ឱ្យគាត់សារភាព ។ ដ្បិតឥឡូវនេះ គ្មានការអត់ទោសបាបផ្សេងទៀតដែលតែងតែមាននោះទេ ។ នៅពេលណាដែលយើងអានថា មនុស្សបានទទួលការអត់ទោសបាបពីព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងមិនអានថាពួកគេបានសារភាពនៅក្នុងត្រចៀករបស់សង្ឃមួយចំនួននោះទេ ។ តាមមើលទៅ ពួកគេមិនអាចសារភាពបានទេ ដែលជាកន្លែងដែលមិនមានសង្ឃ ឬសូម្បីតែសារភាពខ្លួនឯង ។ ហើយអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក ការសារភាពនេះមិនត្រូវបានគេឮឡើយ ប៉ុន្តែគ្រប់ពេលដែលអំពើបាបត្រូវបានលើកលែងទោសដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឱ្យយើងឈ្លោះគ្នាយូរពេក ដូចជារឿងដែលគួរឱ្យសង្ស័យ នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះច្បាស់លាស់ ហើយស្ថិតនៅជារៀងរហូត ៖ "កន្លែងណាដែលមនុស្សមានបាបយំសោកពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន នោះខ្ញុំនឹងមិននឹកចាំពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់របស់ខ្លួនឡើយ" [១៨:២១-២២] ។ អ្នកណាដែលហ៊ានបន្ថែមអ្វីទៅក្នុងពាក្យនេះ នោះមិនបានចងបាបទេ ប៉ុន្តែចងនូវព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ ។

ត្បិតមានដំណោះស្រាយត្រៀមរួចជាស្រេចសម្រាប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដែលសាលក្រមមិនអាចសម្រេចបានលុះត្រាតែមានហេតុផលត្រូវបានគេស្តាប់ ពោលគឺថាអស់អ្នកដែលតាំងខ្លួនជាចៅក្រមបានយករឿងនេះមកលើខ្លួនឯងដោយញញើត ។ ហើយវាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ដែលពួកគេបានប្រឌិតគោលការណ៍ ដែលគ្មាននរណាហ៊ានទទួលស្គាល់! គេអួតពីតំណែងនៃការចងនិងស្រាយដែលបានដាក់ឱ្យគេធ្វើដូចជាដែនសមត្ថកិច្ចជាក់លាក់ រួមជាមួយការស៊ើបអង្កេត! លើសពីនេះទៀត គោលលទ្ធិទាំងមូលរបស់ពួកគេប្រកាសថា សិទ្ធិនេះមិនត្រូវបានស្គាល់ចំពោះពួកសាវ័កឡើយ ។ ហើយដើម្បីដឹងច្បាស់ថាតើមនុស្សមានបាបត្រូវបានដោះលែងឬអត់ មិនទាក់ទងនឹងសង្ឃទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលបានដោះលែងនោះមកពីអ្នកដែលបានស្តាប់ហើយមិនអាចដឹងថាតើបញ្ជីនោះពិតប្រាកដឬអត់ទេ ។ ដូច្នេះ វានឹងមិនមានការដោះលែងឡើយ លុះត្រាតែវាត្រូវបានដាក់កម្រិតចំពោះពាក្យរបស់អ្នកដែលត្រូវកាត់ទោស ។ លើសពីនេះ ការរាប់ទាំងមូលនៃការដោះលែងគឺអាស្រ័យលើជំនឿ និងការប្រែចិត្ត ។ ហើយរឿងទាំងពីរនេះគេចផុតពីការចេះដឹងរបស់មនុស្សនៅពេលដែលគាត់ត្រូវកាត់ទោសលើមនុស្សម្នាក់ទៀត ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេចក្តីថា ការចង និងស្រាយមិនស្ថិតនៅលើការចាត់តាំងនៃសេចក្តីវិនិច្ឆ័យរបស់ផែនដីនេះទេ ព្រោះថា អ្នកអនុវត្តនៃពាក្យនេះ កាលណាបំពេញមុខងាររបស់ខ្លួនបានត្រឹមត្រូវ អាចដោះលែងបានដោយលក្ខខណ្ឌតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ នេះត្រូវបានគេនិយាយសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សមានបាប "ប្រសិនបើអ្នកអត់ទោសបាបឱ្យអ្នកណាមួយនោះ" [យ៉ូហាន 20:23] បើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេនឹងមានការសង្ស័យថាការសន្យាពីការអត់ទោសនៅក្នុងបទបញ្ញត្តិនិងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅស្ថានសួគ៌ទេ ។

19. ជំទាស់នឹងការសារភាពក្លែងក្លាយ

ដូច្នេះ គ្មានអ្វីគួរឆ្ងល់ទេ ដែលពួកយើងថ្កោលទោសការសារភាពនេះនោះ ហើយចង់ឱ្យវាត្រូវបានបណ្តេញចេញពីកណ្តាលពួកយើង ដែលជារឿងដ៏កាចសាហាវ និងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ក្រុមជំនុំជាច្រើនយ៉ាង! ទោះបីនេះជាអ្វីដែលព្រងើយកន្តើយក៏ដោយ ក៏នៅតែគ្មានប្រយោជន៍ និងគ្មានផ្លែផ្កា ប៉ុន្តែបានជួបនូវឧបាយកល ការលះបង់ និងកំហុសជាច្រើន តើអ្នកណាមិនពិចារណាថាវាគួរតែត្រូវបានលុបចោលភ្លាមៗ? ពួកគេពិតជាពឹងផ្អែកលើការប្រើប្រាស់មួយចំនួនដែលពួកគេបានដើរលេងជាផ្លែផ្កា ប៉ុន្តែទាំងនេះគឺជាការមិនពិត ឬគ្មានតម្លៃទាំងស្រុង។ ជាពិសេស ពួកគេចាត់ទុកតែរឿងមួយប៉ុណ្ណោះ៖ ថាការខ្ចាស់អៀនរបស់អ្នកសារភាព គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់មួយ ដែលមនុស្សមានបាបទាំងពីរកាន់តែប្រយ័ត្នប្រយែងនៅពេលក្រោយ ហើយការដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯង បែរចេញពីការសងសឹករបស់ព្រះ។ ដូចជាយើងមិនបានបន្ទាបខ្លួនមនុស្សគ្រប់គ្រាន់ដោយមានការអៀនខ្មាសជាខ្លាំង ពេលដែលយើងហៅគាត់ ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់កន្លែងជំនុំជម្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៃស្ថានសួគ៌នោះ ដើម្បីត្រូវពិនិត្យមើលដោយព្រះ! វាពិតជាចំណេញណាស់ បើយើងឈប់ធ្វើបាប ដោយសារភាពការអាម៉ាស់របស់មនុស្សម្នាក់ ហើយមិនខ្មាសក្នុងការមានព្រះធ្វើជាសាក្សីនៃមនសិការអាក្រក់របស់យើង!

យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្លួនវាផ្ទាល់ក៏មិនពិតដែរ ព្រោះយើងអាចមើលឃើញថា គ្មានអ្វីផ្តល់ទំនុកចិត្ត ឬសិទ្ធិអំណាចឱ្យយើងធ្វើបាបខ្លាំងជាងពេលដែលបានសារភាពចំពោះសង្ឃ ដែលមនុស្សគិតថាខ្លួនឯងអាចជូតមាត់បាន ហើយនិយាយថា "ខ្ញុំមិនបានធ្វើវាទេ។" [សុភាសិត ៣0:២0]។ ហើយមិនមាននរណាម្នាក់ត្រូវបាន

លើកទឹកចិត្តពេញមួយឆ្នាំដើម្បីធ្វើបាប ។ ប៉ុន្តែដោយរួចផុតពីភាពចាំបាច់នៃការ សារភាពពេញមួយឆ្នាំ ពួកគេមិនដែលដកដង្ហើមធំចំពោះព្រះទេ ពួកគេមិនដែល ត្រលប់មកដឹងខ្លួនវិញទេ ប៉ុន្តែប្រមូលអំពើបាបដែលជាប់នឹងអំពើបាបរហូតដល់ ពួកគេក្អួតទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយដូចដែលពួកគេស្មាន ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេបានបន្ទំខ្លួនពួកគេ ហាក់បីដូចជាខ្លួនឯងគ្មានបន្ទុក ហើយមានអារម្មណ៍ ថា ពួកគេបានផ្ទេរការរិនិច្ឆ័យពីព្រះ ហើយប្រគល់វាទៅសង្ឃ ហើយបានធ្វើឱ្យ ព្រះភ្លេចនៅពេលដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យសង្ឃមានទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ពិត ប្រាកដណាស់ តើអ្នកណាដែលទន្ទឹងរង់ចាំថ្ងៃសារភាព? តើអ្នកណាដែល ប្រញាប់សារភាពដោយចិត្តអន្ទះសារ ហើយមិនចូលមកប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់ខ្លួន ដោយស្ងាក់ស្ទើរ ដូចគេអូសកដាក់គុកនោះ? លើកលែងតែពួកបូជាចារ្យខ្លួនឯង ដែលរីករាយក្នុងការផ្តាស់ប្តូររឿងអាស្រូវនៃអំពើខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ដូចជារឿង ដែលគួរឱ្យអស់សំណើច ។ ខ្ញុំនឹងមិនខ្ជះខ្ជាយក្រដាសជាច្រើនសន្លឹក ដោយ និយាយអំពីការគួរស្អប់ខ្ពើមដ៏អាក្រក់ទាំងនោះ ជាមួយនឹងការសារភាពជាច្រើន របស់ auricularទេ! ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ប្រសិនបើអ្នកបរិសុទ្ធនោះមិនបាន ប្រព្រឹត្តដោយអចេតនាទេ ដែលដោយសារពាក្យចចាមអារ៉ាមមួយអំពីការ សហាយស្មន់បានដកការសារភាពចេញពីក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ឬជាជាងពីការចង ចាំរបស់រាស្ត្រទ្រង់ នោះយើងត្រូវបានគេព្រមានថា តើត្រូវធ្វើអ្វីនៅពេលដែល សព្វថ្ងៃនេះ គឺគ្មានដែនកំណត់ទេ ។ ការសេពសន្តវៈ ការផិតក្បត់ ការរួមរ័ក និងការសេពគប់អំពើអាក្រក់ ។

20. ការអំពាវនាវដោយគ្មានមូលដ្ឋានចំពោះថាមពលនៃសោ

អ្នកសារភាពចោទថាអំណាចនៃកូនសោសម្រាប់គោលបំណងនេះ ហើយនៅក្នុងនោះមានដាក់កប៉ាល់ទាំងមូលនៃនគររបស់ពួកគេ - "អវិយវៈ និងលាមក" ដូចពាក្យនិយាយ ។ យើងគួរតែមើលថាតើអ្វីទាំងអស់នេះបន្ថែមទៅលើអ្វី ។ បើដូច្នេះ តើកូនសោត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយគ្មានគោលបំណងឬ? ពួកគេសួរបែបនេះ ។ ពេលនោះ ពួកគេសួរថា ៖ "អ្វីដែលអ្នកស្រាយនៅលើផែនដីក៏នឹងស្រាយនៅស្ថានសួគ៌ដែរ" [១៨:១៨]? ដូច្នេះ តើយើងធ្វើឱ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅជាអសារឥតការឬ? ខ្ញុំឆ្លើយតប ៖ វាគឺសម្រាប់ហេតុផលដ៏ធ្ងន់មួយ ដែលកូនសោត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ដូចដែលខ្ញុំបានពន្យល់នាពេលថ្មីៗនេះ ហើយខ្ញុំនឹងចាត់ចែងវាឱ្យកាន់តែពិសេសម្តងទៀត នៅពេលដែលខ្ញុំដោះស្រាយជាមួយនឹងការផ្តាច់មុខ ។ ប៉ុន្តែ ចុះបើខ្ញុំកាត់បង្ហាន់ដៃនៃរាល់ការទាមទាររបស់ពួកគេដោយដាវតែមួយនោះ ៖ សង្ឃរបស់ពួកគេមិនមែនជាគ្រូបង្រៀន ឬអ្នកស្នងពីសាវ័កទេ? ប៉ុន្តែនេះក៏នឹងត្រូវព្យាបាលនៅកន្លែងផ្សេងដែរ ។ ឥឡូវនេះ ដោយចង់ពង្រឹងខ្លួន ពួកគេបានដំឡើងម៉ាស៊ីនឡោមព័ទ្ធ ដើម្បីតែទម្លាក់ចោលដោយហេតុនេះការសមគំនិតទាំងអស់ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានប្រទានអំណាចនៃការចងនិងការស្រាយដល់ពួកសាវ័កមុនទ្រង់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់ពួកគេទេ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបដិសេធថា អំណាចនៃកូនសោជារបស់មនុស្សណាដែលមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាលើកដំបូង ។ ខ្ញុំបដិសេធថានរណាម្នាក់អាចប្រើកូនសោបាន លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកបង្រៀនគាត់ជាមុន ហើយប្រាប់គាត់ពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។ ពួកគេនិយាយកុហកថា ពួកគេមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែតាមការពិត ពួកគេបដិសេធវា លុះត្រាតែពួកគេប្រាថ្នាចង់បានដូចដែលពួកគេប្រាកដជាធ្វើ ថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអ្វីដែលឥតប្រយោជន៍ និង

គ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនត្រូវបានគេជឿទេ ។ ហើយដោយឧបករណ៍នេះ ជាការពិត ពួកគេត្រូវបានផ្តួលរំលំទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាទ្វារណាដែលគេអួតថាខ្លួនមានកូនសោនោះ គេត្រូវសួរជានិច្ចថា តើពួកគេមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាអ្នកកាត់ក្តី និងជាអ្នករក្សាសោនោះឬទេ? ប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយថាពួកគេមានទ្រង់ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវតែត្រូវបានសួរថាតើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចធ្វើខុសឬអត់ ។ នេះគេនឹងមិនហ៊ាននិយាយត្រង់ៗទេ បើទោះជាគេចង្អុលប្រាប់វាដោយត្រង់ៗក្នុងការបង្រៀនរបស់គេក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែសន្មត់ថា គ្មានសង្ឃណាមានអំណាចនៃកូនសោ ដែលដោយគ្មានការរើសអើង ម្តងហើយម្តងទៀត ស្រាយនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ចង ហើយចងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រាប់ឱ្យស្រាយនោះទេ ។

21. ការមិនច្បាស់លាស់នៃការចងនិងស្រាយរបស់សង្ឃ

នៅពេលដែលពួកគេឃើញខ្លួនឯងត្រូវបានកាត់ទោសដោយភស្តុតាងច្បាស់លាស់នៃការស្រាយ និងចងអ្នកសក្តិសម និងអ្នកដែលមិនសក្តិសមដោយរើសអើង ពួកគេដណ្តើមអំណាចដោយគ្មានចំណេះដឹង ។ ពួកគេមិនហ៊ានបដិសេធទេថាចំណេះដឹងត្រូវបានទាមទារសម្រាប់ការប្រើប្រាស់អំណាចឱ្យបានល្អ ប៉ុន្តែពួកគេសរសេរថា អំណាចខ្លួនឯងត្រូវបានប្រគល់ឱ្យអ្នកបម្រើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែ នេះជាអំណាច៖ "អ្វីដែលអ្នកចង ឬស្រាយនៅលើផែនដី នោះនឹងត្រូវបានចង ឬស្រាយនៅស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ ១៦:១៩ ឬ ១៨:១៨] ។ ទាំងការសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែជាការកុហក ឬអ្នកដែលបានទទួលអំណោយជាអំណាចនេះត្រូវចងនិងស្រាយដោយត្រឹមត្រូវ ។

ពួកគេក៏មិនអាចគេចវេសពីបញ្ហានេះបានដែរ ដោយនិយាយថាការប្រកាសប្រាប់
របស់ព្រះគ្រីស្ទមានកម្រិតតាមគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គដែលត្រូវបានចង ឬ
ស្រាយនោះ ។ ហើយយើងក៏ទទួលស្គាល់ផងដែរថាមានតែអ្នកដែលសក្តិសមនឹង
ត្រូវបានចងឬដោះចេញប៉ុណ្ណោះដែលអាចចងឬស្រាយបាន ។ ប៉ុន្តែអ្នកនាំសារ
នៃដំណឹងល្អ និងក្រុមជំនុំមានព្រះបន្ទូលដើម្បីវាស់ស្ទង់ភាពសក្តិសមនេះ ។ នៅ
ក្នុងព្រះបន្ទូលនេះ អ្នកនាំសារនៃដំណឹងល្អអាចតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ សន្យាថា
នឹងអភ័យទោសអំពើបាបដល់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពួកគេអាច
ប្រកាសដាក់ទោសចំពោះមនុស្សទាំងអស់ និងលើអស់អ្នកដែលមិនឱបក្រសោប
ព្រះគ្រីស្ទផង ។ នៅក្នុងព្រះបន្ទូលនេះ ក្រុមជំនុំប្រកាសថា "មិនថាមនុស្សផិត
ក្បត់ ... អ្នកផិតក្បត់ ... ចោរ ឃាតក អ្នកលោភលន់ ឬមនុស្សទុច្ចរិតនឹង
ទទួលបាននូវព្រះរាជ្យនៃព្រះឡើយ" [កូរិនថូសទី១ ៦:៩-១០] ។ ក្រុមជំនុំចង
មនុស្សបែបនេះដោយគ្មានចំណងមិនច្បាស់លាស់ ។ ហើយជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល
តែមួយ នោះពួកជំនុំបានបន្ធូរបន្ថយ និងសម្រាលទុក្ខអស់អ្នកដែលស្តប់ចិត្ត ។
ប៉ុន្តែតើអំណាចអ្វីនឹងមិនដឹងថាត្រូវចង ឬដោះចេញនោះទេ តែមិនអាចចង ឬ
ស្រាយបាន លុះត្រាតែដឹង? ចុះហេតុអីបានជាគេនិយាយថា ស្រាយដោយសិទ្ធិ
អំណាចដែលផ្តល់ឱ្យពួកគេ នៅពេលដែលការស្រាយរបស់ពួកគេមិនប្រាកដ
នោះ? តើអ្វីទៅជាអំណាចសង្ឃឹមថានឹងមានសម្រាប់យើង បើវាគ្មានប្រយោជន៍
នោះ? ឥឡូវនេះខ្ញុំប្រកាន់ថាវាមិនមានអ្វីឬមិនប្រាកដថាវាគួរតែចាត់ទុកថាជាអ្វី
សោះ ។ ពីព្រោះគេទទួលស្គាល់ថាសង្ឃល្អច្រើនរូបមិនបានប្រើកូនសោឱ្យបាន
ត្រឹមត្រូវ ហើយអំណាចគ្មានប្រសិទ្ធភាពដោយមិនបានប្រើច្បាប់ តើអ្នកណានឹង
បញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំថា អ្នកណាដែលខ្ញុំដោះសោនោះជាអ្នកចែកសោយ៉ាងល្អ? តែបើ

គាត់អាក្រក់ តើគាត់មានអ្វីទៀតក្រៅពីការចែកចាយទទេនេះ! "ខ្ញុំមិនដឹងថាគួរ ចង ឬស្រាយអ្វីនៅក្នុងអ្នកទេ ព្រោះខ្ញុំខ្វះសោរសម្រាប់ប្រើ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកសមនឹងទទួលបានវា ខ្ញុំដោះលែងអ្នកហើយ។" ខ្ញុំមិននិយាយថា "មនុស្សកំសាក" ទេ ព្រោះគេមិនអាចទ្រាំនឹងឮរឿងនេះបានទេ ប៉ុន្តែពួក Turk ឬអារក្សអាចធ្វើបានច្រើន។ សម្រាប់ការនោះគឺជាការនិយាយថា៖ ខ្ញុំមិនមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលជាក្បួនប្រាកដនៃការស្រាយនោះទេ ប៉ុន្តែសិទ្ធិអំណាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យខ្ញុំដើម្បីរំដោះអ្នកដែលបានផ្តល់គុណសម្បត្តិរបស់អ្នកបែបនេះ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងស្រងាកចិត្តនូវអ្វីដែលពួកគេមានគោលបំណងនៅពេលដែលពួកគេបានពន្យល់ថា គន្លឹះគឺជាសិទ្ធិអំណាចក្នុងការយល់ដឹងនិងអំណាចដើម្បីអនុវត្ត។ ចំណេះដឹងនោះត្រូវបានបន្ថែមក្នុងនាមជាអ្នកផ្តល់ប្រឹក្សា និងដូចជាអ្នកប្រឹក្សាដើម្បីប្រើប្រាស់ឱ្យបានល្អ។ ពោលគឺពួកគេប្រាថ្នាគ្រប់គ្រងដោយតណ្ហា ដោយមិនមានព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

22. ភាពខុសគ្នារវាងការប្រើខុស និងប្រើត្រឹមត្រូវនៃថាមពលនៃសោ

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជំទាស់ថា អ្នកបម្រើស្របច្បាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមានការងឿងឆ្ងល់ក្នុងភារកិច្ចរបស់ពួកគេមិនតិចទេ ពីព្រោះការដោះលែងដែលអាស្រ័យលើជំនឿនឹងនៅតែមិនច្បាស់ជានិច្ចហើយលើសពីនេះទៅទៀតនឹងមិនមានការលួងលោមឬការលួងលោមត្រជាក់សម្រាប់មនុស្សមានបាបទេ ព្រោះអ្នកបម្រើខ្លួនឯងដែលមិនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីវិនិច្ឆ័យសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ នោះក៏មិនប្រាកដអំពីការរំលាយចោលរបស់ពួកគេ—បន្ទាប់មកមានចម្លើយត្រៀមខ្លួនជាស្រេច។ ពីព្រោះគេថាបាបមិនត្រូវដោះចេញដោយសង្ឃទេ លុះត្រាតែគេប្រាប់គេ។ ដូច្នេះ ការលើកលែងទោសអាស្រ័យលើការវិនិច្ឆ័យរបស់បូជាចារ្យ ហើយ

ប្រសិនបើគាត់យល់ដោយប្រាជ្ញាថាអ្នកណាសមនឹងទទួលបានការលើកលែងទោស សកម្មភាពរបស់គាត់ទាំងមូលគឺទុកជាឥតប្រយោជន៍ ។ នៅក្នុងពាក្យមួយអំណាចដែលពួកគេនិយាយ គឺជាយុត្តាធិការដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងការពិនិត្យដែលការលើកលែងទោស និងការលើកលែងទោសត្រូវបានបង្ខាំង ។ ត្រង់ចំណុចនេះ គេរកមិនឃើញមានមូលដ្ឋានច្បាស់លាស់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ គឺមានរណ្តៅដែលគ្មានបាត ។ ចំពោះកន្លែងដែលការសារភាពមិនពេញលេញ ក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសក៏អន់ថយដែរ ។ ទីពីរ សង្ឃត្រូវផ្អាកការវិនិច្ឆ័យដរាបណាគាត់មិនដឹងថាតើមនុស្សមានបាបរំពឹកពីការរំលងរបស់គាត់ដោយសេចក្តីសុចរិតឬអត់ ។ ទីបំផុតការលូងខ្លៅរបស់សង្ឃដែលភាគច្រើនមិនស័ក្តិសមនឹងការកាន់តំណែងនេះជាងជាងអ្នកធ្វើស្បែកជើងទៅវាលស្រែ ។ ហើយស្មើរតែទាំងអស់ផ្សេងទៀតគួរតែដោយសិទ្ធិក្នុងការសង្ស័យខ្លួនឯង ។ ហេតុដូច្នេះហើយការងឿងឆ្ងល់ និងការស្ទាក់ស្ទើរទាក់ទងនឹងការដោះលែងរបស់ប៉ាបដោយសារតែពួកគេនឹងមានវានៅលើបុគ្គលនៃបូជាចារ្យ ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ថែមទាំងតាមចំណេះដឹងរបស់គាត់ ដើម្បីឱ្យគាត់អាចវិនិច្ឆ័យបានតែចំពោះបញ្ហាដែលបានរាយការណ៍ ស៊ើបអង្កេត និងបញ្ជាក់រួចហើយ ។

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់សួរគ្រូពេទ្យល្អទាំងនេះថា តើបន្ទាប់ពីអំពើបាបមួយចំនួនត្រូវបានលើកលែងទោសរួច មនុស្សមានបាបនឹងត្រូវផ្សះផ្សាជាមួយព្រះ ខ្ញុំមិនឃើញអ្វីដែលពួកគេអាចឆ្លើយបានឡើយ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវមានកាតព្វកិច្ចសារភាពថា អ្វីក៏ដោយដែលសង្ឃអាចប្រកាសអំពីអំពើបាបដែលបានលើកលែងទោស ។ ការសូត្រដែលលោកបានឮគឺគ្មានផលអ្វីឡើយ ដរាបណាអំពើបាបផ្សេងទៀតនៅបើកចំហចំពោះការចោទប្រកាន់ ។ នៅលើផ្នែកនៃការ

សារភាព ការថប់បារម្ភដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលចងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់នោះជា ជាភស្តុតាងដែលថាខណៈពេលដែលគាត់ពឹងផ្អែកលើសិទ្ធិខាងចេតនារបស់សង្ឃ ដូចដែលពួកគេនិយាយគាត់មិនអាចកំណត់អ្វីពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានទេ ។

គោលលទ្ធិដែលយើងបង្រៀនគឺច្បាស់លាស់និងមិនមានភាពមិនទំនងទាល់តែសោះ ។ សម្រាប់ការផ្តាច់ខ្លួនគឺមានលក្ខខណ្ឌលើការទុកចិត្តរបស់មនុស្សមាន បាបថាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាចំពោះគាត់ ប្រសិនបើគាត់ស្វែងរកការ លះបង់ដោយស្មោះពីការលះបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយពេញចិត្តនឹងព្រះគុណដែល បានផ្តល់ឱ្យគាត់ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមានមុខងារជាអ្នកប្រកាសផ្សាយនូវអ្វីដែល បានបង្គាប់មកគាត់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនអាចធ្វើខុសបានឡើយ ។ ពិត ប្រាកដណាស់ មនុស្សមានបាបអាចទទួលយកការដោះលែងពិត និង ច្បាស់លាស់ នៅពេលដែលលក្ខខណ្ឌដ៏សាមញ្ញនោះត្រូវបានអនុវត្តនៃការឱប ក្រសោបព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យោងទៅតាមច្បាប់ទូទៅរបស់ម្ចាស់ខ្លួនឯង ដែលជាច្បាប់មួយត្រូវបានបង្ខូចដោយទុច្ចរិតនៅក្នុងភាពជាប៉ាបថា "យោងទៅ តាមជំនឿរបស់អ្នក ចូរធ្វើវាទៅ" [ម៉ាថាយ ៩:២៩; cf. ជំពូក ៨:១៣] ។

23. ការអះអាងខុសឆ្គងត្រូវលាតត្រដាង

ខ្ញុំបានសន្យាថានឹងពិភាក្សានៅកន្លែងមួយទៀតអំពីរបៀបដែលពួកគេលាយ បញ្ចូលគ្នានូវអ្វីដែលបទគម្ពីរបង្រៀនអំពីអំណាចនៃកូនសោ ។ ឱកាសដែលសម ស្របជាងនេះ នឹងស្ថិតនៅក្រោមផ្នែកដែលទាក់ទងនឹងអ្នកនាំនៃក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែ សូមឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹកចាំថា ពាក្យសម្តីរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានធ្វើ ឡើងមួយផ្នែកទាក់ទងនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អ មួយផ្នែកទាក់ទងនឹងការផ្តាច់

ចេញពីក្រុមជំនុំ គឺត្រូវបានបង្វែរទៅជាការសារភាពដោយត្រចៀក និងសម្ងាត់ [ម៉ាថាយ ១៦:១៩; ១៨:១៥-១៨; យ៉ូហាន ២០:២៣]។ ហេតុដូច្នេះហើយ ខ ណៈពេលដែលពួកគេជំទាស់ថាសិទ្ធិនៃការស្រាយដែលអនុវត្តដោយសង្ឃក្នុងការ លើកលែងទោសអំពើបាបដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយពួកគេ ត្រូវបានផ្តល់ទៅ ឱ្យពួកសាវ័កនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាគោលការណ៍នេះគឺត្រូវបានចាត់ទុកថាមិន ពិត និងល្ងង់ខ្លៅ ពីព្រោះការស្រាយដែលបម្រើសេចក្តីជំនឿគឺគ្មានអ្វីក្រៅពី ទី បន្ទាល់នៃការលើកលែងទោសដែលដកចេញពីការសន្យាដែលបានផ្តល់ដោយឥត បង់ថ្លៃនៃដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែការសារភាពប្រភេទផ្សេងទៀត ដែលអាស្រ័យលើ ការប្រែនប្រដៅរបស់ពួកជំនុំ គឺមិនពាក់ព័ន្ធនឹងអំពើបាបសម្ងាត់នោះទេ ប៉ុន្តែ ជាឧទាហរណ៍ ដើម្បីបំបាត់ការប្រមាថជាសាធារណៈចំពោះក្រុមជំនុំ ។

ប៉ុន្តែពួកគេបានប្រមូលផ្តុំគ្នាពីទីនេះ ហើយនៅទីនោះផ្តល់សក្ខីកម្មដែលបង្ហាញថា វាមិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការសារភាពចំពោះព្រះតែមួយអង្គ ឬចំពោះមនុស្សនោះ ឡើយ លុះត្រាតែសង្ឃជាអ្នកពិនិត្យ ។ ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់ពួកគេគឺគួរឱ្យ ស្អប់ខ្ពើម ។ ប្រសិនបើបុព្វបុរសពីបុរាណតែងតែផ្តល់ដំបូន្មានដល់មនុស្សមាន បាបឱ្យដកខ្លួនចេញនៅចំពោះមុខគ្រូគង្វាលរបស់ពួកគេ នោះមិនអាចយល់បាន ពីការអធិប្បាយដែលនៅពេលនោះមិនប្រើនោះទេ ។ បន្ទាប់មក Lombard មានភាពច្របូកច្របល់ និងបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ ដែលថាពួកគេហាក់បីដូច ជាមានចេតនាញៀននឹងស្បៀវភៅដែលបំភ្លៃ ដើម្បីបញ្ឆោតមនុស្សដែលមាន គំនិតសាមញ្ញដោយការក្លែងបន្លំរបស់ពួកគេ ។ ពិតហើយ ពួកគេទទួលស្គាល់ យ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ដរាបណាការបាត់បង់តែងតែអមជាមួយការប្រែចិត្ត នោះគ្មាន ចំណងណាមួយនៅតែជាកន្លែងដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានប៉ះដោយការប្រែចិត្ត

ទោះបីជាគាត់ប្រហែលជាមិនទាន់បានសារភាពក៏ដោយ ។ ហើយដោយហេតុផលនេះ សង្ឃមិនបានអត់ទោសបាបច្រើនដូចជាប្រកាស និងប្រកាសថាបានអត់ទោសនោះទេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងពាក្យ "ប្រកាស" ពួកគេណែនាំកំហុសឆ្គងដោយចេតនាដោយជំនួសគោលលទ្ធិដោយពិធីបុណ្យវិញ ។ ប៉ុន្តែពួកគេបន្ថែមថា អ្នកដែលបានទទួលការលើកលែងទោសរួចហើយនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ នឹងត្រូវដោះលែងនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេទាញយកដោយមិនសមហេតុផលចំពោះការប្រើប្រាស់ឯកជននីមួយៗនូវអ្វីដែលយើងបាននិយាយរួចហើយថាមានគោលបំណងសម្រាប់វិន័យទូទៅដែលបទល្មើសធ្ងន់ធ្ងរនិងដឹងត្រូវដកចេញ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ពួកគេបានបង្ខូច និងបង្ខូចការសម្របសម្រួលរបស់ពួកគេ ដោយបន្ថែមវិធីមួយទៀតនៃការអភ័យទោស ៖ ពោលគឺការពិន័យ និងការពេញចិត្ត ។ នៅក្នុងនេះ ពួកគេទាមទារសម្រាប់ការលះបង់របស់ពួកគេនូវសិទ្ធិដើម្បីបែងចែកជាពាក់កណ្តាលនូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យានៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលយើងមិនបែងចែក ។ ដោយសារគាត់គ្រាន់តែទាមទារការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿ ការបែងចែក ឬករណីលើកលែងនេះគឺជាការលះបង់ទាំងស្រុង ។ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានកម្លាំងដូចគ្នានឹងសង្ឃ ដែលទទួលតួនាទីជាព្រះចៅក្រម គួរអង្វរព្រះ ហើយមិនគួររង់ទុក្ខចំពោះព្រះដែលមានចិត្តត្រឹមតែទទួលនូវព្រះគុណ ដែលមិនបានក្រាបបង្គំគាល់នៅមុខអាសនៈរបស់អង្គជំនុំជម្រះឡើយ ។ វាយធ្វើនៅទីនោះ ។

24. ការសង្ខេប

បញ្ហាទាំងមូលបន្ថែមលើការនេះ ៖ ប្រសិនបើពួកគេចង់ធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកនិពន្ធការសារភាពប្រឌិតនេះ នោះអំណួតរបស់ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានទទួលយកឡើយ

ដូចដែលខ្ញុំបានបង្ហាញថាពួកវាសុទ្ធតែក្លែងក្លាយនៅក្នុងអត្ថបទមួយចំនួនដែលពួកគេបានលើកមក ។ តែក្នុងកាលដែលវាច្បាស់ដែលថាក្រិត្យវិន័យត្រូវបានដាក់មកដោយមនុស្ស នោះខ្ញុំនិយាយថា វាជាក្រិត្យវិន័យដែលត្រូវបានធ្វើមកដោយតែភាគីម្ខាងនិងត្រូវបានផ្សាយមកនៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ដែលជាអ្នកចងសតិសម្បញ្ញៈរបស់ពួកគេទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ចង់ឱ្យពួកគេស្រាយចេញពីអំណាចរបស់មនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលរឿងដែលព្រះសព្វព្រះទ័យចង់ឱ្យមានសេរីភាពត្រូវបានចេញបង្គាប់មកជាចាំបាច់ ដើម្បីទទួលបានការលើកលែងទោស នោះខ្ញុំហៅវាថាជាយញ្ញបូជាដែលមិនអាចអត់អោនបានទាំងស្រុង ពីព្រោះតែគ្មានមុខងារត្រឹមត្រូវសម្រាប់ព្រះជាងការអភ័យទោសពីអំពើបាប ដែលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងសម្រាកនោះទេ ។ ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំបានបង្រៀនថា វាជាច្បាប់នៃជំងឺរាតត្បាត ដែលនៅពេលដែលការកោតខ្លាចដល់ព្រះរីកចំរើន ធ្វើឱ្យព្រលឹងដែលមានទុក្ខព្រួយធ្លាក់ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹម ឬកន្លែងដែលមានការមិនខ្វល់ខ្វាយ ធ្វើឱ្យពួកគេធូរស្រាលដោយភាពស្លេកស្លាំងហើយធ្វើឱ្យពួកគេកាន់តែមានភាពយឺតយ៉ាវ ។ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំបានពន្យល់ថាការបន្ទរបន្តុយអ្វីក៏ដោយ ដែលពួកគេបាននាំមកមុខ មានទំនោរទៅរកតែការជាប់គាំង ភាពមិនច្បាស់លាស់ និងពុករលួយ លទ្ធិសុទ្ធសាធ ក្លែងបន្លំនូវសកម្មភាពមិនសមរម្យរបស់ពួកគេ ។

25. ការបង្ហាញទូទៅ និងការបដិសេធនៃគោលលទ្ធិរ៉ូម

ពួកគេចាត់តាំងទី៣ ក្នុងការអត់ទោសបាបទៅជាការផ្តាប់ចិត្តវិញ ។ ជាមួយនឹងពាក្យមួយ យើងអាចលុបចោលការនិយាយទទេរបស់ពួកគេទាំងអស់អំពីរឿងនេះ ។ ពួកគេនិយាយថា វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេសម្រាប់ការស្រាយឱ្យបានជ្រៅស

វាងពីអំពើអាក្រក់ពីអតីតកាល ហើយផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើង លុះត្រាតែគាត់ធ្វើសេចក្តីពេញចិត្តចំពោះព្រះជាម្ចាស់ចំពោះអំពើដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តនោះ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា មានជំនួយជាច្រើនដែលយើងអាចប្រោសលោះពីអំពើបាប៖ ទឹកភ្នែក ការតមអាហារ ការថ្វាយដង្វាយ និងកិច្ចការសប្បុរសធម៌។ ដោយការទាំងនេះ យើងត្រូវតែលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់។ ជាមួយនឹងការទាំងនេះ យើងត្រូវសងបំណុលរបស់យើងចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ជាមួយនឹងការទាំងនេះ យើងត្រូវបានប៉ះប៉ូវការរំលងរបស់យើង។ ជាមួយនឹងការទាំងនេះ យើងទទួលបានការលើកលែងទោសមកពីទ្រង់។ ទោះបីគាត់បានអត់ទោសកំហុសដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ធំរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែទទួលការផ្តន្ទាទោសដោយការប្រៀនប្រដៅដោយយុត្តិធម៌។ វាគឺជាទោសនេះដែលត្រូវស្រាយដោយការពេញចិត្ត។ វាទាំងអស់កើតឡើងចំពោះរឿងនេះ៖ យើងពិតជាទទួលបានការលើកលែងទោសចំពោះការរំលងរបស់យើងពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុន្តែមានតែតាមរយៈការអន្តរាគមន៍នៃអំពើល្អ ដែលការបំពាននៃអំពើបាបរបស់យើងអាចត្រូវបានទូទាត់ដើម្បីឱ្យបានការពេញចិត្តនឹងយុត្តិធម៌របស់ព្រះ។ .

ប្រឆាំងនឹងការភូតភរបែបនេះ ខ្ញុំបានដាក់ការលើកលែងទោសដោយសេរី។ គ្មានអ្វីត្រូវបានចែងច្បាស់ជាងនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរ [អេសាយ ៥២:៣; រ៉ូម ៣:២៤-២៥; ៥:៨; កូឡុស ២:១៣-១៤; ធីម៉ូថេទី២ ១:៩; ទីតុស ៣:៥]! ទីមួយ តើអ្វីទៅជាការអត់ទោស ប៉ុន្តែជាអំណោយនៃសេរីភាពឬ? សម្រាប់ម្ចាស់បំណុលដែលផ្តល់បង្កាន់ដៃសម្រាប់ប្រាក់ដែលបង់មិនមែនជាអ្នកដែលនិយាយថានឹងអត់ទោសទេ តែអ្នកដែលស្ម័គ្រចិត្តលុបចោលបំណុលដោយចេតនារបស់គាត់។

ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពាក្យ "ដោយឥតបង់ថ្លៃ" ត្រូវបានបន្ថែមប៉ុន្តែដើម្បីដកការគិតពីការពេញចិត្តទាំងអស់? ដូច្នេះ តើពួកគេនៅតែតាំងចិត្តស្តប់ស្តល់យ៉ាងណា ដែលត្រូវធ្លាក់ចុះដោយផ្តរលាន់ខ្លាំងម្ល៉េះ? ចុះយ៉ាងណាវិញ? ពេលព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈអេសាយថា ៖ "យើងជាអ្នកដែលលុបបំបាត់ការរំលងរបស់អ្នកដោយយល់ដល់អញ ហើយអញនឹងមិននឹកចាំពីអំពើបាបរបស់ឯងឡើយ" [៤៣:២៥] តើគាត់មិនប្រកាសដោយចំហថា បុព្វហេតុ និងមូលដ្ឋាននៃការអភ័យទោសត្រូវតែស្វែងរកដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់តែម្នាក់ឯងទេ?

លើសពីនេះទៅទៀត ដោយសារបទគម្ពីរទាំងអស់ធ្វើជាបន្ទាល់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ—ថាដោយសារព្រះនាមទ្រង់ យើងនឹងទទួលបានការអត់ទោសបាប [កិច្ចការ 10:43]—តើវាមិនរាប់បញ្ចូលឈ្មោះផ្សេងទៀតទាំងអស់ទេ? ដូច្នេះ តើពួកគេបង្រៀនថាការអភ័យទោសត្រូវយល់ដោយរបៀបណាក្រោមពាក្យ "ការផ្តាប់ចិត្ត" នោះ? ពួកគេក៏មិនអាចបដិសេធបានដែរថាពួកគេចាត់ទុកនេះជាការផ្តាប់ចិត្ត ទោះបីជាពួកគេហាក់ដូចជាណែនាំពួកគេថាជាជំនួយក៏ដោយ ។ នៅពេលដែលបទគម្ពីរចែងថា "ដោយព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ" វាមានន័យថាយើងមិនយកអ្វីមកយើងមិនទាមទារអ្វីដោយខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែពឹងផ្អែកតែលើការសរសើររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចដែលប៉ុលបានប្រកាសថា "ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់គង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាមនុស្សលោកទៅនឹងទ្រង់ ។ មិនរាប់បញ្ចូលការរំលងរបស់ពួកគេចំពោះមនុស្សនៅក្នុងដំណើរឿងរបស់គេឡើយ" [កូរិនថូសទី២ ៥:១៩] ។ ហើយគាត់ក៏បន្ថែមអំពីរបៀបនិងមូលហេតុភ្លាមៗថា ៖ "ដោយយល់ដល់យើងទ្រង់បានធ្វើឱ្យទ្រង់ទៅជាបាបដែលទ្រង់គ្មានបាបសោះ" [កូរិនថូសទី២ ៥:២១] ។

(ព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ផ្តល់គ្រប់គ្រាន់ពិតសម្រាប់អំពើបាប និងសន្តិភាពដល់សតិសម្បជញ្ញៈ ២៦-២៧)

26. ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ការបង់ពេញលេញ

ប៉ុន្តែ ភាពច្របូកច្របល់របស់ពួកគេ ដែលពួកគេនិយាយថា ទាំងការអភ័យទោសបាប និងការផ្សះផ្សាកើតឡើងតែម្តងគត់ នៅពេលដែលយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ទៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ថាបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវក្រោកឡើងម្តងទៀតដោយការពេញចិត្ត។ ថាព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគ្មានប្រយោជន៍ទេ លើកលែងតែវាត្រូវបានចែកចាយតាមរយៈកូនសៅនៃក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះ។ ហើយខ្ញុំមិននិយាយអំពីរឿងដែលគួរឱ្យសង្ស័យទេ ព្រោះមិនមែនមួយឬអ្វីផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សាទាំងអស់មាននៅក្នុងការសរសេរយ៉ាងច្បាស់បានក្បត់ភាពមិនស្អាតរបស់ពួកគេ។ សម្រាប់ម្ចាស់របស់ពួកគេ បន្ទាប់ពីគាត់បានសារភាពថាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាដើមណាដែលសងការពិន័យនៃអំពើបាបរបស់យើងទេ យោងទៅតាមការបង្រៀនរបស់ពេត្រុស [ពេត្រុសទី1 2:24] បានកែតម្រូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍នោះដោយបន្ថែមករណីលើកលែងថានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក រាល់ការពិន័យខាងសាច់ឈាមនៃអំពើបាបត្រូវបានបន្ធូរបន្ថយ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពួកគេត្រូវបានកាត់បន្ថយដោយជំនួយនៃអត់ទោសបាប ដូច្នេះឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិង ការអត់ទោសរបស់យើងអាចដំណើរការជាមួយគ្នា។ ប៉ុន្តែ យ៉ូហាននិយាយខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ថា ៖ "បើអ្នកណាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះយើងមានអ្នកទូលអង្វរជាមួយនឹងព្រះវរបិតា គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ... ហើយទ្រង់ជាអ្នកលោះបាបយើង" [យ៉ូហានទី ១ ២:១-២]។ "ខ្ញុំសរសេរទៅអ្នករាល់គ្នា កូនតូចអើយ ពីព្រោះអំពើបាបរបស់

អ្នកត្រូវបានអត់ទោសដោយព្រះនាមទ្រង់" [យ៉ូហានទី១ ២:១២] ។ ប្រាកដ ណាស់ គាត់កំពុងនិយាយទៅកាន់អ្នកជឿ ពីព្រះគ្រីស្ទបានតាំងទ្រង់ជាអ្នកសង ថ្លៃលោះបាប គាត់បង្ហាញថាគ្មានការស្កប់ស្កល់អ្វីផ្សេងទៀតទេ ដែលការអាក់អន់ ចិត្តរបស់ព្រះ អាចត្រូវបានបង់ថ្លៃរួច ឬសម្រាលទុក្ខនោះ ។ គាត់មិននិយាយថា ៖ "ព្រះជាម្ចាស់បានផ្សះផ្សាជាមួយអ្នករាល់គ្នាតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ឥឡូវនេះ ចូរស្វែងរកមធ្យោបាយផ្សេងសម្រាប់ខ្លួនឯង" ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ធ្វើឱ្យទ្រង់ជាអ្នក អង្វរជំនួសរហូត ដើម្បីដោយការអង្វររបស់ទ្រង់ ទ្រង់អាចនឹងស្តារយើងឡើងវិញ ដែលបំពេញចិត្តរបស់ព្រះវរបិតាជានិច្ច ។ ការបង់ថ្លៃលោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលធ្វើឱ្យអំពើបាបត្រូវបានលុបចោល ។ ដ្បិតអ្វីដែលយ៉ូហានបាននិយាយគឺពិត មែន ៖ "មើលកូនចៀមនៃព្រះ ដែលដកយកអំពើបាបរបស់លោកីយ៍ចេញ!" [យ៉ូហាន ១:២៩; ១:៣៦] ។ ខ្ញុំនិយាយថា គាត់មិនមែនជាអ្នកយកវាចេញទេ ។ នោះគឺដោយសារតែទ្រង់តែមួយគត់គឺជាកូនចៀមនៃព្រះ ទ្រង់ក៏ជាតង្វាយតែមួយ គត់សម្រាប់អំពើបាប ការដកចេញតែមួយគត់ ការពេញចិត្តតែមួយគត់ ។ ខ ណៈពេលដែលសិទ្ធិ និងអំណាចនៃការអត់ទោសបាបជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវរបិតា ដែលការគោរពទ្រង់ត្រូវបានសម្គាល់ពីព្រះរាជបុត្រា ដូចដែលយើងបានឃើញរួច មកហើយ នោះព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅទីនេះមួយកម្រិតទៀត ដោយសារទ្រង់ទទួល យកទោសដែលយើងជំពាក់មកលើទ្រង់ ។ បានលុបបំបាត់កំហុសរបស់យើង នៅចំពោះការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ ពីនេះទៅទៀត យើងនឹងចូលរួមនៅក្នុងការ លះបង់ដែលធ្វើឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ លុះត្រាតែកិត្តិយសនោះបានសម្រាកជាមួយ ទ្រង់ ដែលអស់អ្នកដែលព្យាយាមផ្គាប់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ដោយការតបស្នងរបស់ពួក គេចាប់យកសម្រាប់ខ្លួនគេ ។

27. គោលលទ្ធិសេចក្តីជំនឿរបស់វ៉ូម៉ាំងបំបាត់ការគោរពជល់ព្រះគ្រីស្ទ និងការជឿនៃរាល់ការធានាអះអាង

ហើយនៅទីនេះ យើងត្រូវពិចារណារឿងពីរយ៉ាង ៖ កិត្តិយសរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរក្សាទាំងស្រុង និងមិនចេះថយចុះ ។ សតិសម្បជញ្ញៈដែលធានាការលើកលែងទោសចំពោះអំពើបាបអាចមានសន្តិភាពជាមួយព្រះ ។

អេសាយបាននិយាយថា ព្រះវរបិតាបានដាក់មកលើព្រះរាជបុត្រា នូវរាល់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងរាល់គ្នា [អេសាយ ៥៣:៦] ដែលព្យាបាលយើងដោយស្នាមរបួសរបស់ទ្រង់ [អេសាយ ៥៣:៦, ៥] ។ ពេត្រុសនិយាយពាក្យនេះម្តងទៀតថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងរូបកាយទ្រង់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងនៅលើដើមឈើ [១ ពេត្រុស ២:២៤] ។ ប៉ុលបានសរសេរថា អំពើបាបត្រូវបានកាត់ទោសនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានរងទោសជំនួសយើង [កាឡាទី ៣:១៣; រ៉ូម ៨:៣] នោះគឺកម្លាំង និងបណ្តាសានៃអំពើបាបត្រូវបានសម្លាប់នៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានផ្តល់មកឱ្យរងទោសជំនួសដោយបន្ទុកទាំងមូលនៃអំពើបាបរបស់យើង - ដោយការដាក់បណ្តាសា និងការប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងការវិនិច្ឆ័យដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់ព្រះ និងការកាត់ទោសនៃសេចក្តីស្លាប់ - គួរតែត្រូវបានដកចេញ ។ នៅទីនេះយើងមិនដែលឮការភូតកុហកបែបនេះទេ ៖ ដូចដែលថាបន្ទាប់ពីការបោសសំអាតដំបូង យើងម្នាក់ៗមានអារម្មណ៍ថាមានប្រសិទ្ធភាពនៃការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងសមទៅនឹងរង្វាស់នៃការពេញចិត្តនៃការអត់ទោសបាប ប៉ុន្តែជាញឹកញាប់នៅពេលដែលយើងរំលង យើងត្រូវបានគេនឹកឃើញតែមួយគត់ចំពោះការពេញចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ឥឡូវនេះ ចូរកំណត់ចំពោះខ្លួនអ្នកនូវភាពមិនសមហេតុផលដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ ៖ ថានៅក្នុងការអភ័យទោសពីអំពើបាបដំបូងមានតែព្រះគុណរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលដំណើរការ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងបានធ្លាក់ចុះនៅពេលក្រោយ កិច្ចការរបស់យើងសហការគ្នាដើម្បីទទួលបានការលើកលែងទោសទីពីរ ។ ប្រសិនបើគោលការណ៍ទាំងនេះមានកន្លែងមួយ តើមុខងារទាំងនោះដែលពីមុនត្រូវបានសន្មត់ថាជាព្រះគ្រីស្ទនៅដដែលជាមួយគាត់ឬទេ? អ្វីជាភាពខុសគ្នាដ៏ធំធេងរវាងការនិយាយថា អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងត្រូវបានគេដាក់នៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទហើយឱ្យត្រូវដកបាបចេញពីយើង និងការនិយាយថាពួកគេត្រូវបានលុបចោលដោយកិច្ចការរបស់យើង ។ ថាព្រះគ្រិស្តជាអ្នកលោះអំពើបាបរបស់យើង ហើយថាព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែគាប់ព្រះទ័យដោយកិច្ចការនោះផង!

ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាសំណួរនៃការស្ងប់ស្ងាត់សតិសម្បជញ្ញៈ តើការស្ងប់ស្ងាត់នេះនឹងទៅជាយ៉ាងណាប្រសិនបើបុរសម្នាក់បានឮថាអំពើបាបត្រូវបានលោះដោយការពេញចិត្ត? តើនៅពេលណាដែលគាត់អាចដឹងច្បាស់អំពីរង្វាស់នៃការពេញចិត្តនោះ? ពេលនោះ គាត់នឹងសង្ស័យជានិច្ចថាតើគាត់មានព្រះដ៏មេត្តាករុណាឬទេ? គាត់នឹងមានទុក្ខព្រួយជានិច្ច ហើយញាប់ញ័រ ។ សម្រាប់អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើការផ្គាប់ចិត្តតិចតួច កាន់ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះដោយមើលងាយ ហើយគិតថាតិចតួចជាបន្ទុកដ៏ធំនៃអំពើបាប ដូចជាយើងនឹងនិយាយនៅកន្លែងផ្សេង ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយើងគួរផ្តល់ឱ្យពួកគេលោះអំពើបាបមួយចំនួនដោយការពេញចិត្តសមរម្យក៏ដោយ ក៏ពួកគេនឹងត្រូវធ្វើអ្វីនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយអំពើបាបជាច្រើនសម្រាប់ការពេញចិត្តដែលទោះបីជាជីវិតមួយរយដែលពួកគេលះបង់ទាំងស្រុងសម្រាប់គោលបំណងនេះមិនអាចនឹងគ្រប់គ្រាន់

ផង? ម្យ៉ាងវិញទៀត វគ្គទាំងអស់ដែលប្រកាសពីការអត់ទោសបាប មិនទាក់ទងនឹងអ្នកដែលត្រូវទទួលការជ្រមុជទឹកទេ ប៉ុន្តែចំពោះកូនដែលកើតជាថ្មីរបស់ព្រះ ដែលបានទទួលការចិញ្ចឹមបីបាច់ឃ្លាំមើលរួចហើយនៅក្នុងទ្រូងនៃក្រុមជំនុំ។ បេសកកម្មនោះដែលប៉ុលបានលើកតម្កើងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ "ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកក្នុងនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សូមបានផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះចុះ" [កូរិនថូសទី២ 5:20]—គឺមិនមែនសំដៅទៅលើអ្នកក្រៅទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលបានកើតឡើងវិញ។ ប៉ុន្តែ ដោយបានលាគ្នាដោយការស្កប់ចិត្ត នោះគាត់ក៏ទម្លាក់ពួកគេទៅឈើឆ្កាងនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ កន្លែងដែលប៉ុលសរសេរទៅកាន់កូល៉ុសថា ព្រះគ្រីស្ទបាន "ផ្សះផ្សាអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅស្ថានសួគ៌ ឬផែនដី ... ដោយលោហិតនៃឈើឆ្កាង" [កូឡុស 1:20] គាត់មិនបង្ខាំងរឿងនេះដល់ពេលដែលយើងបានទទួលចូលក្នុងក្រុមជំនុំទេ ប៉ុន្តែពង្រីកវាពេញមួយជីវិត។ នេះច្បាស់ណាស់ពីបរិបទដែលគាត់និយាយថាអ្នកជឿមានការប្រោសលោះតាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាការអភ័យទោសពីអំពើបាប [កូឡុស ១:១៤]។ ឥឡូវនេះវាជារឿងហួសហេតុក្នុងការប្រមូលរបៀបបែបនេះបន្ថែមទៀត ដែលកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀត។

(ការបែងចែកនិងការជំទាស់ផ្សេងៗដែលបានពិនិត្យយ៉ាងខ្លាំង ២៨-៣៩)

28. បាបតូចនិងបាបដែលនាំឱ្យស្លាប់

ត្រង់ចំណុចនេះ ពួកគេបានជ្រកកោនក្នុងភាពខុសគ្នាដ៏ល្ងង់ខ្លៅដែលថាបាបកម្មខ្លះជាទោសតូច ឯខ្លះទៀតរមែងស្លាប់។ សម្រាប់អំពើបាបក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ តម្រូវឱ្យមានការសងដោយពេញចិត្តជាខ្លាំង។ អំពើបាបតូចអាច

ត្រូវបានបន្សុតដោយមធ្យោបាយដោះស្រាយងាយស្រួលជាងមុនដោយការ
អធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការប្រោះទឹកបរិសុទ្ធដោយការលះបង់ដែលផ្តល់
ដោយពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេលេងសើចជាមួយព្រះ ។
ទោះបីជាពួកគេតែងតែនិយាយអំពីអំពើបាបដ៏អាក្រក់ និងជីវិតរមែងស្លាប់ក៏
ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែមិនអាចបែងចែកអំពើបាបមួយពីមួយផ្សេងទៀត លើក
លែងតែពួកគេធ្វើឱ្យចិត្តមិនបរិសុទ្ធ និងភាពមិនស្អាតស្មុគស្មាញនៃចិត្តជាអំពើបាបយ៉ាង
ខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែយើងប្រកាសដូចជាបទគម្ពីរដែលជាការគ្រប់គ្រងនៃសុចរិត និង
ទុច្ចរិត បង្រៀនថា "ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់" [រ៉ូម ៦:២៣] ។
ហើយ "ព្រលឹងដែលធ្វើបាបគឺសក្តិសមនឹងសេចក្តីស្លាប់" [អេសេគាល ១៨:២០]
។ ប៉ុន្តែថាអំពើបាបរបស់អ្នកជឿគឺជាបាបតូច មិនមែនដោយសារពួកគេមិន
សមនឹងទទួលសេចក្តីស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ
"គ្មានការថ្កោលទោសដល់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវឡើយ" [រ៉ូម ៨:១] ។
ដោយសារពួកគេមិនត្រូវបានគេដាក់ទោស ព្រោះពួកគេត្រូវបានលុបចោលដោយ
ការលើកលែងទោស [cf. ទំនុកដំកើង ៣២:១-២] ។

ខ្ញុំដឹងថាពួកគេនិយាយបង្កាច់បង្ខូចគោលលទ្ធិរបស់យើងដោយអយុត្តិធម៌ប៉ុនណា
ត្បិតពួកគេហៅវាថាជាភាពផ្ទុយគ្នានៃ Stoics ទាក់ទងនឹងសមភាពនៃអំពើបាប
ប៉ុន្តែពួកគេនឹងត្រូវបដិសេធដោយមាត់របស់ពួកគេយ៉ាងងាយ ។ សម្រាប់ខ្ញុំសួរថា
តើក្នុងចំណោមអំពើបាបទាំងនោះដែលពួកគេសារភាពថារមែងនឱ្យស្លាប់ នោះ
ពួកគេទទួលស្គាល់មួយតិចជាងបាបមួយផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ វាមិនធ្វើតាមភ្លាម
ៗទេដែលថា អំពើបាបដែលរមែងស្លាប់គឺនៅពេលតែមួយស្មើគ្នា ។ ដោយសារ
បទគម្ពីរចែងយ៉ាងច្បាស់ថា "ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់" [រ៉ូម 6:23]

ប៉ុន្តែការគោរពតាមក្រិត្យវិន័យគឺជាផ្លូវនៃជីវិត [លេវីវិន័យ ១៨:៥; អេសេគាល ១៨:៩; ២០:១១, ១៣; កាឡាទី ៣:១២; រ៉ូម ១០:៥; លូកា 10:28] - ការរំលងច្បាប់ក្រិត្យវិន័យ ការស្លាប់ [រ៉ូម ៦:២៣; អេសេគាល ១៨:៤, ២០]—ពួកគេមិនអាចបដិសេធសាលក្រមនេះទេ។ ក្នុងចំណោមអំពើបាបដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់បែបនេះ តើគេនឹងទទួលបានលទ្ធផលអ្វីនៃការពេញចិត្ត? ប្រសិនបើវាចំណាយពេលមួយថ្ងៃដើម្បីបំពេញចិត្តចំពោះអំពើបាបមួយ ខណៈពេលដែលពួកគេកំពុងសញ្ជឹងគិតអំពីវា នោះពួកគេបង្កប់ន័យខ្លួនឯងបន្ថែមទៀត។ ដ្បិតមិនមានថ្ងៃកន្លងផុតទៅទេ ដែលមនុស្សសុចរិតបំផុតមិនដួលម្តងហើយម្តងទៀត [សុភាសិត ២៤:១៦]។ ខណៈពេលដែលពួកគេក្រវាត់ខ្លួនដើម្បីធ្វើការសងចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងប្រមូលផ្តុំនូវចំនួនច្រើន ឬច្រើនរាប់មិនអស់។ ឥឡូវនេះការធានាថាអាចធ្វើឱ្យបានស្កប់ស្កល់ចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួនត្រូវបានកាត់ចេញ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេនៅស្ងៀម? តើគេហ៊ានគិតធ្វើម៉េចឱ្យគេស្កប់ចិត្ត?

29. ការអត់ទោសបាបមានបញ្ហូលនូវការកាត់បន្ថយនូវការដាក់ទោស

ពិតហើយ ពួកគេព្យាយាមដកខ្លួនចេញ ប៉ុន្តែ "ទឹក" ដូចសុភាសិតនិយាយថា "ជាប់នឹងគេ"។ ពួកគេបង្កើតភាពខុសគ្នារវាងការដាក់ទោស និងទោស។ ពួកគេសារភាពថាកំហុសត្រូវបានលុបចោលដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីកំហុសត្រូវបានលុបចោល នោះនៅតែមានទោសដែលដោយភាពយុត្តិធម៌របស់ព្រះទាមទារឱ្យបង់។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេចាត់ទុកថា ការសងយ៉ាងពេញចិត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវ គឺទាក់ទងនឹងការលើកលែងទោស។

ព្រះជាម្ចាស់អើយ ភាពល្ងីល្ងើជូរចត់នេះជាអ្វីទៅ! ពួកគេទទួលស្គាល់ថា ការលើកលែងទោសចំពោះកំហុសគឺអាចរកបានដោយឥតបង់ថ្លៃ ប៉ុន្តែតែងតែបង្រៀនមនុស្សឱ្យធ្វើឱ្យសមនឹងទទួលវាតាមរយៈការអធិស្ឋាន និងទឹកភ្នែក និងការត្រៀមលក្ខណៈផ្សេងៗទៀត ។ ហើយអ្វីដែលយើងត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរទាក់ទងនឹងការអត់ទោសបាបប្រឆាំងនឹងភាពខុសគ្នានេះដោយផ្ទាល់ ។
ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំជឿថា ខ្ញុំបានអះអាងលើសពីនេះយ៉ាងពេញលេញក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមទីបន្ទាល់មួយចំនួនទៀត ឱ្យសត្វពស់ដែលកំពុងតែរើរវាយទាំងនេះ អាចនឹងមានភាពរហ័សរហួន ដូច្នេះបន្ទាប់ពីនេះ ពួកវានឹងមិនអាចចងបានសូម្បីតែចុងកន្ទុយរបស់វា ។ នេះជាកិច្ចសន្យាថ្មីដែលព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើជាមួយនឹងយើង ថាទ្រង់នឹងមិននឹកចាំពីអំពើបាបរបស់យើងទៀតឡើយ [យេរេមា ៣១:៣១, ៣៤] ។ អ្វីដែលគាត់មានន័យតាមរយៈពាក្យទាំងនេះ យើងរៀនពីហោរាម្នាក់ទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ "បើមនុស្សសុចរិតបែរចេញពីសេចក្តីសុចរិតទៅ ...អញនឹងមិននឹកចាំពីអំពើសុចរិតរបស់គេឡើយ" [អេសេគាល ១៨:២៤] ។ "បើមនុស្សអាក្រក់បែរចេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន នោះអញនឹងមិននឹកចាំពីអំពើបាបទាំងអស់របស់គេឡើយ ។" ១៨:២១-២២, ខ.២៧] ។ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ដែលថាទ្រង់នឹងមិនចងចាំអំពើសុចរិតរបស់ពួកគេមានន័យថា ៖ ទ្រង់នឹងមិនរក្សាទុកពីទង្វើរបស់ពួកគេដើម្បីផ្តល់រង្វាន់ដល់ពួកគេទេ ។ ព្រះបន្ទូលដែលថាទ្រង់នឹងមិនចងចាំអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដូច្នេះមានន័យថាទ្រង់នឹងមិនទាមទារឱ្យមានការពិន័យសម្រាប់ពួកគេទេ ។ រឿងដដែលនេះត្រូវបានគេនិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ "ចូរបោះ ... ពីក្រោយខ្នងខ្ញុំ" [អេសាយ ៣៨:១៧] ។ "បានរសាត់ទៅដូចពពក" [អេសាយ ៤៤:២២] ។ "ចូរបោះ ... ទៅ

ក្នុងជម្រៅនៃសមុទ្រ" [មីកា 7:19]។ "កុំឱ្យគេរាប់បញ្ចូលក្នុងបញ្ជីរបស់ទ្រង់ ហើយលាក់ទុកវា" [ទំនុក. ៣២:១-២]។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលបែបនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីអត្ថន័យរបស់ទ្រង់ដល់យើង ប្រសិនបើយើងបានស្តាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសអំពើបាប នោះទ្រង់នឹងចោទប្រកាន់ពួកគេក្នុងបញ្ជីរបស់យើង ប្រសិនបើទ្រង់សងគាត់ដោយចងចាំការទាំងនោះ។ ប្រសិនបើទ្រង់ហៅទៅជំនុំជម្រះ ទ្រង់មិនលាក់បាំងពួកគេឡើយ។ ប្រសិនបើទ្រង់ថ្លឹងទម្ងន់ ទ្រង់នឹងមិនបានបោះវាចោលពីក្រោយទ្រង់ទេ។ ប្រសិនបើទ្រង់ពិនិត្យមើល នោះទ្រង់មិនបានលុបបំបាត់ពួកគេដូចពពកឡើយ។ ប្រសិនបើទ្រង់ផ្ទុំវា នោះក៏មិនបោះវាទៅក្នុងជម្រៅសមុទ្រដែរ។ ហើយលោក Augustine ពន្យល់វាដោយពាក្យច្បាស់លាស់ដូចតទៅ៖ "ប្រសិនបើទ្រង់មិនចង់យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការទាំងនោះ ទ្រង់នឹងមិនដាក់ទណ្ឌកម្មពួកគេទេ។ ទ្រង់មិនចង់ទទួលស្គាល់ពួកគេទេ ហើយទ្រង់ចូលចិត្តមើលរំលងការទាំងនោះ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មានបន្ទូលថា 'បាបត្រូវបានបិទបាំង'? ដើម្បីកុំឱ្យគេឃើញ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះទតឃើញអំពើបាប តែលើកលែងមិនព្រមដាក់ទោស?

ប៉ុន្តែ សូមឱ្យយើងស្តាប់ពីបទគម្ពីរមួយទៀតរបស់ហោរា ដោយច្បាប់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់អត់ទោសឱ្យអំពើបាប៖ "ទោះជាអំពើបាបរបស់អ្នក" គាត់មានប្រសាសន៍ថា "មានពណ៌ក្រហមឆ្អៅ នោះនឹងប្រែក្លាយដូចជាព្រិល។ ទោះជាមានពណ៌ក្រហមដូចពណ៌ក្រហមឆ្អៅក៏ដោយ ក៏នឹងប្រែដូចជារោមចៀម។" [អេសាយ ១:១៨]។ នៅក្នុងយេរេមា យើងអានដូចតទៅ៖ "នៅថ្ងៃនោះ អំពើទុច្ចរិតនឹងត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងយ៉ាកុប ហើយអ្នកដែលខ្ញុំទុកឱ្យនៅសល់នឹងត្រូវធ្វើ

បាប" [ch. ៥0:២0] ។ តើអ្នកចង់យល់ដោយខ្លីថាពាក្យទាំងនេះមានន័យដូចម្តេច? សូមសញ្ជឹងគិតអំពីអ្វីដែលទ្រង់មានន័យដោយពាក្យទាំងនេះ ៖ ព្រះអម្ចាស់ "ប្រមូលអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្ញុំដាក់ក្នុងថង់មួយ" [យ៉ូប ១៤:១៧] ។ "ចងវាទុកជាបាច់" [ហូសេ ១៣:១២] ។ "ដោយបិចដែកឆ្លាក់វានៅលើពេជ្រ" [យេរេមា ១៧:១] ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើវគ្គទាំងនេះមានន័យថា ការសងសឹកនឹងត្រូវសង - ដែលហួសពីការសង្ស័យ - យើងក៏មិនត្រូវសង្ស័យដែរថា តាមរយៈពាក្យដែលផ្ទុយពីនេះ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់ថា ទ្រង់នឹងលះបង់រាល់ការពិន័យនៃការសងសឹក ។ ត្រង់នេះ ខ្ញុំត្រូវតែដាស់តឿនអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកុំឱ្យធ្វើតាមភាពរលើងរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីផ្តល់កន្លែងខ្លះចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។

30. ជង្វាយពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយអាចដកទាំងការដាក់ទោសនិងកំហុសចេញ

ខ្ញុំសុំសួរអ្នកថា តើព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានអ្វីមកលើយើងទេ ប្រសិនបើការដាក់ទោសអំពើបាបរបស់យើងនៅតែត្រូវទាមទារ? ដ្បិតនៅពេលយើងនិយាយថាទ្រង់បានទទួលទោសទាំងអស់ក្នុងរូបកាយទ្រង់នៅលើដើមឈើ [ពេត្រុសទី១ ២:២៤] នោះយើងមានន័យថាទ្រង់បានទទួលទោស និងសងនូវអំពើបាបរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ។ អេសាយបានថ្លែងអំពីរឿងនេះកាន់តែមានអត្ថន័យនៅពេលគាត់និយាយថា ៖ "ការដាក់ទោស (ឬការកែតម្រូវ) នៃសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើងបានមកលើទ្រង់" [អេសាយ ៥៣:៥] ។ តើអ្វីទៅជា "ការកែតម្រូវសន្តិភាពរបស់យើង" ប៉ុន្តែការទទួលទោសពីអំពើបាបដែលយើងនឹងត្រូវផ្តល់មកមុនពេលយើងអាចផ្សះផ្សាជាមួយព្រះទេ—ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានមកជំនួសយើង? មែន

ហើយ អ្នកឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលទោសនៃអំពើបាប ដើម្បីរំដោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចេញពីបាប ហើយនៅពេលណាដែលប៉ុលនិយាយអំពីការប្រោសលោះត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ នោះគាត់បានហៅវាតាមទម្លាប់ ἀπολύτρωσις [រ៉ូម ៣:២៤; កូរិនថូសទី១ ១:៣0; កូឡុស ១:១៤] ។ តាមរយៈនេះ គាត់មិនគ្រាន់តែបង្ហាញពីការប្រោសលោះ ដូចដែលគេយល់ជាទូទៅនោះទេ ប៉ុន្តែជាតម្លៃ និងការពេញចិត្តនៃការប្រោសលោះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលសរសេរថា ព្រះគ្រីស្ទបានប្រគល់ខ្លួនគាត់ជាថ្លៃលោះយើង [ម៉ូថេទី១ ២:៦] ។ អូហ្គើស្ទីនសួរថា ៖ "តើការថ្វាយយញ្ញបូជាចំពោះព្រះយេហូវ៉ាជាអ្វី? តើយញ្ញបូជាគឺជាអ្វី ប៉ុន្តែតើអ្វីបានត្រូវផ្តល់ដល់យើងក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ?

ប៉ុន្តែ អ្វីដែលត្រូវបានចែងនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេសម្រាប់ការលប់ចោលផលអាក្រក់នៃអំពើបាប ផ្តល់ជូនយើង ជាដំបូងដោយច្បៀមឈ្មោលដ៏រឹងមាំ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មិនបានបង្កើតរបៀបនេះ ឬរបៀបនៃការធ្វើផ្តាប់ចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់តម្រូវឱ្យមានការបង់ថ្លៃពេញលេញក្នុងការថ្វាយ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការគោរពផ្សេងទៀត គាត់បានកំណត់ភ្លាមៗ និងតាមលំដាប់លំដោយបំផុត រាល់ពិធីដង្វាយធួនបាប [និក្ខមនំ ៣0:១0; លេវីវិន័យ ៤ ដល់ ៧:១៦; លេវីវិន័យ ១៥:២២] ។ តើវាកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេចដែលគាត់ប្រាប់ថាការប្រព្រឹត្តអំពើរំលងត្រូវបានសងដោយគ្មានការប្រព្រឹត្តសោះនោះ ប៉ុន្តែទាមទារការលះបង់តែមួយគត់លុះត្រាតែគាត់មិនព្រមធ្វើបន្ទាល់ថា មានតែការពេញចិត្តមួយបែបប៉ុណ្ណោះដែលសាលក្រមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដោះស្រាយ? សម្រាប់យញ្ញបូជាដូចដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានថ្វាយនោះ មិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាកិច្ចការរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែ

ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យតាមការពិតរបស់ពួកគេ ពោលគឺដោយការលះបង់ដ៏ពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហូសេបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ក្នុងពាក្យប៉ុន្មានម៉ាត់អំពីការតបស្នងដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីយើងថា ៖ "ទ្រង់នឹងដកចេញ" ឱព្រះអើយ "អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់" ។ សូមមើល ការអត់ទោសបាប "ហើយយើងនឹងធ្វើឱ្យកូនគោនៃបបូរមាត់របស់យើង" [ហូសេ ១៤:២] ។ ឃើញហើយពិតជាមានការពេញចិត្ត ។

ខ្ញុំដឹងប្រាកដណាស់ថា ពួកគេនៅតែគេចវេសកាន់តែច្បាស់ នៅពេលពួកគេបែងចែករវាងការដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ច និងខាងសាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបង្រៀនថា ទោសបណ្តោះអាសន្ន គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មប្រភេទណាក៏ដោយ ដែលព្រះដាក់លើរូបកាយ ឬលើព្រលឹង—ក្រៅពីសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច—ការកំណត់នេះជួយពួកគេតិចតួចណាស់ ។ ចំពោះបទគម្ពីរខាងលើដែលយើងបានលើកមកមានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ យើងត្រូវបានទទួលដោយព្រះនៅក្នុងព្រះគុណក្នុងលក្ខខណ្ឌថា យើងត្រូវបានទទួលដោយព្រះឱ្យបានចូលទៅក្នុងដោយតាមលក្ខខណ្ឌថា រាល់ទោសទណ្ឌដែលយើងសមនឹងទទួលបាន ទ្រង់នឹងស្រាយដោយការលើកលែងទោសកំហុសរបស់យើង ។ ហើយនៅពេលណាដែលដាវីឌ ឬព្យាការីផ្សេងទៀតស្វែងរកការលើកលែងទោសពីអំពើបាប ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេអធិស្ឋានឱ្យរួចផុតពីទោស ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការយល់ដឹងអំពីការវិនិច្ឆ័យដ៏ខ្លាំងជំរុញពួកគេឱ្យទៅរកទ្រង់ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលដែលពួកគេទទួលបានការសន្យានូវសេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះអម្ចាស់ ពួកគេស្ទើរតែតែងតែអធិប្បាយអំពីទោស និងការលើកលែងទោសរបស់ពួកគេ ។ ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈអេសេគាលថា ទ្រង់

នឹងនាំជនជាតិបាប៊ីឡូនដែលនិរទេសខ្លួនទៅទីបញ្ចប់ មិនមែនសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់សាសន៍យូដាទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អង្គទ្រង់វិញ [អេសេគាល ៣៦:២២, ៣២] គាត់បង្ហាញថាអ្នកទាំងពីរមានសេរីភាព ។ ជាចុងក្រោយ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានរំដោះពីកំហុសតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ នោះទោសដែលកើតឡើងពីវាត្រូវតែលុបចោលវិញ ។

31. ការបកស្រាយខុសត្រូវបានបើកបង្ហាញ ៖ ការជំនុំជំរះ ការដាក់ទោស និងការកែប្រែរបស់ព្រះ

ប៉ុន្តែដរាបណាពួកគេបំពាក់ខ្លួនដោយទីបន្ទាល់ពីបទគម្ពីរ សូមឱ្យយើងពិនិត្យមើលថាតើពួកគេនឹងលើកឡើងបែបណា ។ ដាវីឌ ពួកគេនិយាយថា ព្យាការីណាថានបានស្តីបន្ទោសចំពោះការផិតក្បត់ និងឃាតកម្ម បានទទួលការលើកលែងទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយក្រោយមកគាត់ត្រូវបានផ្តន្ទាទោសដោយការស្លាប់របស់កូនប្រុសរបស់គាត់ដែលកើតពីការផិតក្បត់ [សាំយ៊ូអែលទី២ ១២:១៣-១៤] ។ យើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យសងវិញដោយការពេញចិត្តនូវការដាក់ទណ្ឌកម្មដូចជាត្រូវបានធ្វើបាបសូម្បីតែបន្ទាប់ពីការរួចផុតពីកំហុស ។ សម្រាប់ដានីយ៉ែលបានប្រាប់នេប៊ូក្នេសាឱ្យសងចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ដោយការធ្វើទាន [ដានីយ៉ែល ៤:២៧] ។ ហើយសាឡូម៉ូនសរសេរថា ៖ "ដោយសារសមធម៌និងអំពើទុច្ចរិតនៃការគោរពកោតខ្លាចព្រះបានរួចហើយ" [សុភាសិត ១៦:៦] ។ នៅកន្លែងមួយទៀតដែរ ៖ "សេចក្តីស្រឡាញ់គ្របបាំងអំពើបាបជាច្រើន" [សុភាសិត ១០:១២] ។ ពេត្រុសក៏បញ្ជាក់អំពីគំនិតនេះ [១ពេត្រុស ៤:៨] ។ នៅក្នុងលូកា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចគ្នាអំពីស្ត្រីដែលមានបាបនោះថា

"អំពើបាបជាច្រើនរបស់នាងត្រូវបានអត់ទោសឱ្យហើយ ព្រោះនាងស្រឡាញ់ច្រើន" [លូកា 7:47] ។

តើពួកគេតែងតែវិនិច្ឆ័យការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះដោយខុសឆ្គងយ៉ាងណា! ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេបានសង្កេតមើលឃើញ—ហើយវាគឺជាអ្វីដែលពួកគេមិនគួរមើលរំលងឡើយ—ថាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះមានពីរប្រភេទ នោះពួកគេនឹងបានឃើញទម្រង់នៃការពិន័យខុសគ្នាឆ្ងាយនៅក្នុងការស្តីបន្ទោសរបស់ដាវីឌពីអ្វីដែលត្រូវគិតដូចដែលបានកំណត់ចំពោះការសងសឹក ។

ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាខ្វល់ខ្វាយមិនគិចទេដើម្បីឱ្យយល់ពីគោលបំណងនៃការដាក់ទោសដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសលោះអំពើបាបរបស់យើង ហើយតើវាខុសគ្នាយ៉ាងណាពីគំរូដែលទ្រង់ដេញតាមមនុស្សទុច្ចរិត និងការស្តីបន្ទោសដោយកំហឹងរបស់ទ្រង់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំគិតថាយើងអាចសង្ខេបរឿងទាំងមូលដោយហេតុផលដ៏ល្អ ។

សេចក្តីជំនុំជំរះមួយ ដែលយើងដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ការបង្រៀនហៅថា ការសងសឹក ។ ហើយមួយទៀតហៅថា ការប្រែនប្រដៅ ។

ឥឡូវនេះ ដោយការកាត់ទោសបែបជាការសងសឹក ព្រះជាម្ចាស់គួរតែគេយល់ថាជាការសងសឹកលើសត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់ព្រះពិរោធនឹងគេ ទ្រង់បំភ័ន្តគេ ទ្រង់កំចាត់កំចាយគេ ទ្រង់ធ្វើឱ្យគេទៅជាឥតប្រយោជន៍ ។ ដូច្នេះចូរយើងចាត់ទុកនេះថាជាការសងសឹករបស់ព្រះ ដោយនិយាយឱ្យបានត្រឹមត្រូវ៖ ពេលដែលការដាក់ទោសត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងកំហឹងរបស់ទ្រង់ ។

ក្នុងការកាត់ទោសទ្រង់មិនឆេវឆាវដូចជាខឹង ក៏មិនសងសឹកដើម្បីបំផ្លុះដោយសេចក្តីវិនាស ហើយអនុវត្តទោសចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មនោះដែរ ។ ប៉ុន្តែពេលឪពុកកែកូនយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ គាត់មិនធ្វើបែបនេះដើម្បីសងសឹក ឬធ្វើបាបកូនទេ គឺដើម្បីបង្រៀនកូនឱ្យប្រយ័ត្នប្រយែងជាងមុន ។ Chrysostom នៅកន្លែងណាមួយប្រើការប្រៀបធៀបខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចប៉ុន្តែវាជាដូចគ្នា ។ គាត់និយាយថា "កូនប្រុស" ត្រូវបានវាយដំ ។ ទាសករក៏ត្រូវគេវាយដែរ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក ក្នុងនាមជាខ្ញុំបម្រើត្រូវទទួលទោសដោយសារគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ អ្នកមុនត្រូវបានប្រដៅជាអ្នកមានសេរីភាព និងជាកូនប្រុសដែលត្រូវទទួលការពិន័យ ការកែតម្រូវកូនប្រុសទុកជាជាការកាត់ក្តី និងកែប្រែ ។ សម្រាប់ទាសករ ដូចជាការវាយដំ និងការដាក់ទណ្ឌកម្ម" ។

32. ការកាត់ទោសរបស់ព្រះនៅក្នុងការសងសឹកមានគោលបំណងមួយខុសគ្នាទាំងស្រុងពីការជំនុំជំរះនៅក្នុងការប្រៀនប្រដៅ ៖ ភាពខុសគ្នា

ដើម្បីអោយយើងអាចសង្ខេបរឿងទាំងមូលបានយ៉ាងឆាប់រហ័ស នោះដាក់វាឈរជាទីមួយនៃភាពខុសគ្នាទាំងពីរ ៖ កន្លែងណាដែលមានការដាក់ទណ្ឌកម្មដោយការសងសឹក នៅទីនោះមានបណ្តាសា និងកំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញអោយឃើញដោយខ្លួនឯង ហើយការទាំងនេះទ្រង់តែងតែរារាំងចេញពីអ្នកជឿ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការប្រៀនប្រដៅជាព្រះពរមួយរបស់ព្រះ ហើយក៏ជាបន្ទាល់ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ដូចដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀន [យ៉ូប ៥:១៧ សុភាសិត ៣:១១-១២ ហេព្រើរ ១២:៥-៦] ។

ភាពខុសគ្នានេះត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញគ្រប់គ្រាន់តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងអស់ ។ ចំពោះទុក្ខលំបាកទាំងអស់ ដែលមនុស្សអាក្រក់បង្កើតក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន បង្ហាញដល់យើងថា ដូចជាផ្លូវចូលនៃនរកដែលគេឃើញពីចម្ងាយនូវទោសដ៏អស់កល្បរបស់គេ ។ ប៉ុន្តែរហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេនៅឆ្ងាយពីការផ្លាស់ប្តូរខ្លួនឯងដោយសារការនេះ ឬទទួលបានផលចំណេញពីវាទាល់តែសោះ ដែលថាតាមរយៈការបឋមបែបនេះ ពួកគេត្រូវបានរៀបចំជាជាងសម្រាប់ Gehenna ដ៏អាក្រក់ដែលនៅទីបំផុតរង់ចាំពួកគេ ។

ព្រះអម្ចាស់ប្រៀនប្រដៅអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់យ៉ាងឈឺចាប់ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនចោលពួកគេទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ឡើយ [ទំនុកដំកើង 118:18] ។ ដូច្នេះ ពួកគេសារភាពថា ការដែលត្រូវវាយដំដោយរំពាត់ទ្រង់ជាការល្អដល់ពួកគេ ហើយបានបណ្តេញសេចក្តីអន្តរាយរបស់ពួកគេចេញឆ្ងាយផង [ទំនុកដំកើង 119:71] ។ ដូចដែលយើងបានអាននៅគ្រប់កន្លែងថា ពួកបរិសុទ្ធបានទទួលរងការដាក់ទោសបែបនោះដោយគំនិតស្ងប់ស្ងាត់ ដូច្នេះពួកគេតែងតែអធិស្ឋានជាប់ជានិច្ចដើម្បីអាចគេចផុតពីបណ្តាសានៃប្រភេទទីមួយនោះ ។ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមផ្ទាល់ទូលបង្គំចុះ តែគឺតាមសេចក្តីទៀតត្រង់ មិនមែនដោយសេចក្តីខ្ជាល់របស់ទ្រង់ឡើយ ក្រែងទ្រង់ធ្វើឱ្យទូលបង្គំសាបសូន្យទៅ ។ សូមទ្រង់ចាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ទៅលើសាសន៍ដទៃទាំងប៉ុន្មាន ដែលមិនស្គាល់ទ្រង់វិញ ហើយទៅលើអស់ទាំងគ្រួមនុស្សដែលមិនអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ផង ដ្បិតគេបានត្របាក់លេបពួកយ៉ាកុប អើគេបានត្របាក់លេប ព្រមទាំងរំលើងអស់ទៅផង ហើយបានទាំងបំផ្លាញទីលំនៅរបស់គេដែរ ។" [យេរេមា10:24-25] ។ លើសពីនោះទៀត ដេវីឌបាននិយាយថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំស្តីបន្ទោសទូលបង្គំនៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់

ឡើយ ហើយកុំប្រដៅទូលបង្គំនៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ឡើង" [ទំនុកដំកើង 6:1 ឬ 38:2; 6:2 ឬ 37:2] ។

ហើយមានការទាស់គ្នានៅក្នុងការពិតដែលថា ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេនិយាយថា ទ្រង់តែងតែខឹងអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រដៅពួកគេដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ ដូចនៅក្នុងអេសាយ "ឱ ព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទូលបង្គំនឹងអរព្រះគុណដល់ទ្រង់ ដ្បិតទោះបើទ្រង់បានខ្ញាល់នឹងទូលបង្គំក៏ដោយ តែឥឡូវនេះ សេចក្តីខ្ញាល់នោះបានបែរចេញទៅហើយ ទ្រង់បានកំសាន្តចិត្តទូលបង្គំវិញ ។" [អេសាយ 12:1] ។ ដូច្នេះ ហាបាគុកថា ៖ "ហើយក្នុងគ្រាដែលទ្រង់ក្រោធ សូមនឹងចាំពីសេចក្តីមេត្តាករុណាផង" [ហាបាគុក 3:2] ។ ហើយមីកាផងដែរថា ៖ "ខ្ញុំនឹងរងទ្រាំចំពោះសេចក្តីគ្នាន់ក្នាញ់របស់ព្រះយេហូវ៉ា ពីព្រោះខ្ញុំបានធ្វើបាបនឹងទ្រង់ហើយ" [មីកា 7:9] ។ នៅទីនេះ គាត់បង្រៀនថា ព្រះអង្គដែលដាក់ទោសដោយយុត្តិធម៌មិនបានចំនេញអ្វីក្រៅពីការរអ៊ូរទាំងឮៗនោះទេ តែអ្នកជឿក៏បានទទួលការសម្រាលពីទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេដោយពិចារណាពីគោលបំណងរបស់ព្រះ ។ ដោយសារហេតុផលតែមួយ ទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថាបានបង្ខូចមរតករបស់ទ្រង់ [អេសាយ 47:6; 42:24] តែ ដូចដែលយើងដឹង ទ្រង់មិនបំផ្លាញវារហូតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ នោះមិនសំដៅទៅលើគោលបំណង ឬបំណងរបស់ព្រះថាទ្រង់ជាអ្នកដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ ប៉ុន្តែសំដៅទៅលើអារម្មណ៍ឈឺចាប់ខ្លាំង ដែលបទពិសោធន៍ទាំងនោះត្រូវទទួលរងនូវភាពតឹងតែងណាមួយរបស់វា ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់មិនត្រឹមតែវាយអ្នកជឿដល់ទ្រង់ដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរបន្តិចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពេលខ្លះធ្វើឱ្យពួកគេរបួសរហូតដល់ពួកគេហាក់ដូចជាមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានពីការដាក់ទោសនៃឋាននរកទេ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ថ្លែងទីបន្ទាល់

ថា ពួកគេសមនឹងទទួលបានសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះវាសមសម្រាប់ពួកគេ ដែលមិនពេញចិត្តនឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ហើយត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការយក ចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងជាងមុនលើការផ្គាប់ចិត្តព្រះ ហើយប្រញាប់ស្វែងរកការលើក លែងទោសដោយអន្ទះសា ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ការពិតគាត់បង្ហាញ ទីបន្ទាល់ច្បាស់ជាងអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ជាងកំហឹងរបស់ទ្រង់ ។ មានការតាំងសញ្ញាដែលនៅតែមានជាធរមានដែលព្រះបានតាំងជាមួយនឹងយើង នៅក្នុងសាឡូម៉ូនដ៏ពិតរបស់យើង [សាំយ៉ូអែលទី២ ៧:១២-១៣] ។ ទ្រង់ដែល មិនចេះបញ្ឆោតទ្រង់បានប្រកាសថា កម្លាំងរបស់វានឹងមិនត្រូវអសារឥតការឡើយ ។ "បើកូនចៅរបស់ដាវីឌបោះបង់ចោលច្បាប់អញ ឥតប្រតិបត្តិតាមបញ្ញត្តិអញ បើគេក្បត់ក្រិត្យក្រមអញ ឥតរក្សាសេចក្តីបង្គាប់ឡើយ នោះអញនឹងធ្វើ ទោសចំពោះការរំលងរបស់គេដោយដំបង ហើយចំពោះការទុច្ចរិតរបស់គេដោយ ស្នាមរំពាត់ ប៉ុន្តែអញមិនដកសេចក្តីសប្បុរសរបស់អញចេញពីដាវីឌឡើយ ។" [ទំនុកដំកើង 89:30-33; 88:31-34] ។ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យយើងបានប្រាកដពីសេ ចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ថែមទៀត ទ្រង់មានបន្ទូលថា ដំបងដែលទ្រង់ប្រើដើម្បី បញ្ជាក់ពីភាពចម្រុងចម្រើនរបស់សាឡូម៉ូន នឹងជាបុរសម្នាក់ ។ ស្នាមរំពាត់នៃ បុត្រមនុស្ស [សាំយ៉ូអែលទី២ 7:14] ។ ដោយសារឃ្លាទាំងនេះ ទ្រង់បង្ហាញពី ភាពសមស្របនិងភាពទន់ភ្លន់ ហើយក្នុងពេលតែមួយទ្រង់បង្ហាញតម្រុយថា អ្នក ដែលមានអារម្មណ៍ដឹងពីព្រះហស្តរបស់ព្រះទាស់នឹងពួកគេ នឹងត្រូវហោមព័ទ្ធ ដោយភាពភ័យញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងស្ទើរស្លាប់ស្ទើររស់ ។ នៅក្នុងពួកហោរា ទ្រង់ បង្ហាញថាទ្រង់មានការខ្វល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់យ៉ាងណានៅក្នុងការប្រដៅ រាស្ត្ររបស់ទ្រង់អ៊ីស្រាអែល ៖ "អញបានសំរងឯង តែមិនមែនដូចជាសំរងប្រាក់

ទេ" [អេសាយ 48:10] ។ បន្ទាប់មកអ្នកនឹងត្រូវឆេះទាំងស្រុង [អេសាយ 43:2] ។ បើទោះជាព្រះអម្ចាស់បង្រៀនថា ការប្រដៅមានបំណងនឹងសំអាតរាស្ត្រទ្រង់ ទ្រង់បានបន្ថែមថា ទ្រង់ខ្ជាល់ដោយការប្រដៅទាំងនោះមែន តែមិនធ្វើឱ្យវាធ្វើឱ្យរាស្ត្រទ្រង់ត្រូវបំបាក់ជ្រុលពេកទេ ។ ហើយវាជាការចាំបាច់ណាស់ ។ ដ្បិតបើមនុស្សណាម្នាក់កោតខ្លាចព្រះហើយដាក់ខ្លួននឹងបង្កើតការគោរពកោតខ្លាចព្រះ នោះគេនឹងទទួលបានសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះកាន់តែតិច ។ បើទោះជាមនុស្សទុច្ចរិតថ្ងូញថ្ងូរដោយសារការវេទនារបស់គេក៏ដោយ តែដោយសារពួកគេមិនបានវាស់នូវស្ថានភាពនោះ តែបែរជាបែរខ្នងដាក់អំពើបាបរបស់ខ្លួននិងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះវិញ ដោយការមិនខ្វល់នេះនោះពួកគេកាន់តែរឹងជជេសថែមទៀត ។ ឬដោយការរអ៊ូរបស់ពួកគេ ហើយបានទាត់ទាស់នឹងចៅក្រមរបស់ពួកគេ សេចក្តីកំហឹងដ៏ខ្លាំងរបស់ពួកគេរំខានពួកគេដោយសារភាពល្ងីល្ងើនិងកំហឹង ។ តែអ្នកជឿ ភ្លាមនោះបានគិតមកដល់ខ្លួនគេ ហើយពិចារណាពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវរងទុក្ខដោយសេចក្តីភ័យខ្លាចនិងធិតភ័យ រួចគេចចេញទៅកាន់ការអធិស្ឋានជាការអង្វរសុំការអត់ទោស ។ ទាល់តែព្រះបន្ថយទុក្ខសង្រេងទាំងនេះដែលព្រលឹងយ៉ាងវេទនាត្រូវបានធ្វើទុក្ខដល់ខ្លួនពួកគេ នោះពួកគេនឹងដួលមួយរយដងបើទោះជាត្រូវទទួលបានសញ្ញានៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបន្តិចក៏ដោយ ។

33. ការជំនុំជំរះដោយការសងសឹកមានបំណងដាក់ទោស ការជំនុំជំរះដោយការប្រដៅមានបំណងក្នុងការកែប្រែ

បន្ទាប់មក សូមឱ្យយើងកត់សម្គាល់ភាពខុសគ្នាទីពីរថា ខណៈពេលដែលមនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានវាយដំដោយការវាយដំរបស់ព្រះ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមទទួល

ទណ្ឌកម្មតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់រួចហើយ ។ ហើយទោះបីជាពួកគេនឹងមិនរួចផុតពីការផ្តន្ទាទោស ដោយសារពួកគេមិនបានស្តាប់តាមភស្តុតាងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រូវបានផ្តន្ទាទោសដើម្បីឱ្យពួកគេអាចមានគំនិតប្រសើរជាងមុនដែរ ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងទុក្ខព្រួយដ៏ខ្លាំងរបស់ពួកគេដែលពួកគេរកឃើញថាព្រះជាចៅក្រម និង ជាអ្នកសងសឹក ។ ប៉ុន្តែ កូនៗត្រូវបានគេវាយដោយដំបង មិនមែនដើម្បីសងទោសអំពើបាបរបស់ពួកគេចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីនាំពួកគេទៅរកការប្រែចិត្ត ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងយល់ថា រឿងទាំងនេះពាក់ព័ន្ធនឹងអនាគតជាជាងអតីតកាល ។ ខ្ញុំចង់បង្ហាញពីគំនិតនេះនៅក្នុងពាក្យរបស់ Chrysostom ជាជាងពាក្យខ្ញុំផ្ទាល់ ៖ គាត់និយាយថា "ដោយហេតុនេះ" គាត់និយាយថា "ទ្រង់ដាក់ទណ្ឌកម្មមកលើយើង - មិនមែនដើម្បីដាក់ទោសយើងសម្រាប់អំពើបាបពីមុននោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីកែតម្រូវយើងប្រឆាំងនឹងអនាគត ។" ដូច្នេះ Augustine ផងដែរថា ៖ "អ្វីដែលអ្នករងទុក្ខ អ្វីដែលអ្នកឆ្ងល់ឆ្ពែរ គឺជាថ្នាំរបស់អ្នក មិនមែនជាការពិន័យរបស់អ្នកទេ ។ ការដាក់ទោសរបស់អ្នក មិនមែនជាការថ្កោលទោសរបស់អ្នកទេ ។ កុំលះបង់ចោលសេចក្តីក្រោធឡើយ បើអ្នកមិនចង់ដកចេញពីមរតកនោះទេ" ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តដកស្រង់អត្ថបទទាំងនេះ ដើម្បីឱ្យពាក្យដែលខ្ញុំបានប្រើមិនហាក់ដូចជាមិនច្បាស់ ឬមិនធម្មតាសម្រាប់នរណាម្នាក់ ។

ហើយនេះគឺជាការអះអាងនៃពាក្យបណ្តឹង ចោទប្រកាន់ពីបទខឹងសម្បារ ដែលព្រះឧស្សាហ៍ពន្យល់អំពីការមិនកតញ្ញូរបស់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ពីព្រោះពួកគេប្រកាន់យកទោសទណ្ឌទាំងអស់ដោយមើលងាយ ។ ក្នុងអេសាយ ៖ "ឯងរាល់គ្នាចង់ត្រូវរំពាត់ទៀតធ្វើអ្វី ... ចាប់ពីបាតជើងរហូតដល់ក្បាលក៏គ្មានកន្លែងណាដែលមាំមួន

ឡើយ" [1:5–6] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារហោរាមានច្រើននៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍បែបនេះ វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លីថា គោលបំណងតែមួយគត់របស់ព្រះក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ គឺដើម្បីអោយក្រុមជំនុំបន្ទាបខ្លួនហើយប្រែចិត្ត ។ ដូច្នេះ ពេលទ្រង់ដកសូលចេញពីនគរ ។ ទ្រង់ដាក់ទោសដោយការសងសឹក [សាំយ៉ូអែលទី១ ១៥:២៣] ។ ពេលទ្រង់ដកកូនប្រុសរបស់ដាវីឌចេញពីគាត់ [សាំយ៉ូអែលទី២ 12:18] ទ្រង់បានស្តីបន្ទោសដើម្បីឱ្យបានកែប្រែឡើងវិញ ។ ការថ្លែងរបស់ប៉ុលគឺត្រូវយល់ក្នុងន័យនេះថា ៖ "តែកាលណាយើងរាល់គ្នាត្រូវជាប់ជំនុំជំរះ នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់វាយផ្ចាលយើងវិញ ដើម្បីកុំឱ្យយើងជាប់ទោសរួមជាមួយនឹងលោកីយ៍ឡើយ" [កូរិនថូសទី១ ១១:៣២] ។ នោះគឺខណៈពេលដែលយើងជាកូនរបស់ព្រះត្រូវបានរងទុក្ខដោយព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ នេះមិនមែនជាការពិន័យដើម្បីបំផ្លាញយើងទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាការប្រៀនប្រដៅដើម្បីណែនាំយើងប៉ុណ្ណោះ ។

ក្នុងរឿងនេះ អូហ្គើស្ទីន គឺនៅខាងយើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ត្បិតគាត់បង្រៀនថាទោសដែលមនុស្សត្រូវបានប្រៀនប្រដៅស្មើៗគ្នាដោយព្រះ គួរតែត្រូវយកមកពិចារណាផ្សេងៗគ្នា ។ សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ គឺបន្ទាប់ពីការអត់ទោសបាប ការទាំងនេះ ជាការដាក់ទណ្ឌកម្មនៃអំពើទុច្ចរិត ។ នៅទីនោះ គាត់រាយបញ្ជីការពិន័យដែលដាក់លើដាវីឌ និងអ្នកគោរពព្រះដទៃទៀត ហើយនិយាយថាការទាំងនោះទាក់ទងនឹងការអនុវត្ត ឬសាកល្បងការកោតខ្លាចដល់ព្រះរបស់ពួកគេ តាមរយៈបទពិសោធន៍ដ៏រាបទាបបែបនេះ ។ ហើយការថ្លែងរបស់អេសាយដែលថាអំពើទុច្ចរិតត្រូវបានលើកលែងទោសដល់សាសន៍យូដា ដោយសារពួកគេបានរងការប្រដៅយ៉ាងពេញលេញនៅព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ [អេសាយ ៤០:២] មិន

បញ្ជាក់ថាការលើកលែងទោសចំពោះការរំលងរបស់យើងអាស្រ័យលើការបង់ពិន័យនោះទេ។ ប៉ុន្តែ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា៖ "ឯងបានរងទណ្ឌកម្មគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ដោយសារតែទម្ងន់ និងភាពកុះកររបស់ពួកគេ ដោយសារអ្នកត្រូវបានវិនាសដោយទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខព្រួយជាយូរមកហើយ វាដល់ពេលដែលឯងត្រូវទទួលដំណឹងអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ពេញលេញ ដើម្បីឱ្យចិត្តឯងរាល់គ្នាអរសប្បាយ ហើយទទួលអារម្មណ៍ថាអញជាព្រះវរបិតារបស់ឯង"។ ដ្បិតនៅទីនោះ ព្រះទ្រង់យកព្រះអង្គទ្រង់ជាបុគ្គលជាព្រះវរបិតា ហើយបែរចិត្តចេញសូម្បីតែពីភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលត្រូវបង្ខំឱ្យធ្វើការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដល់កូនៗរបស់ទ្រង់។

34. អ្នកជឿដែលឆ្លងកាត់ការវាយប្រដៅរបស់ព្រះមិនត្រូវបាក់ទឹកចិត្តឡើយ

នៅក្នុងភាពជូរចត់នៃទុក្ខវេទនា អ្នកជឿត្រូវតែបានពង្រឹងដោយគំនិតទាំងនេះ។ "ដ្បិតពេលវេលាដែលសេចក្តីជំនុំជំរះ ត្រូវចាប់ផ្តើមពីដំណាក់នៃព្រះទៅ" [ពេត្រុសទី1 4:17] ... ដែលគេបានអំពាវនាវរកព្រះនាមទ្រង់ [យេរេមា ២៥:២៩]។ តើកូនរបស់ព្រះនឹងធ្វើយ៉ាងណា ប្រសិនបើពួកគេជឿថាភាពធ្ងន់ធ្ងរដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាជាការសងសឹករបស់ទ្រង់? ដ្បិតអ្នកណាដែលវាយដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គិតថាព្រះជាម្ចាស់ជាចៅក្រមដែលដាក់ទណ្ឌកម្មមិនអាចគិតពីទ្រង់ក្រៅពីកំហឹង និងជាសត្រូវឡើយ។ មិនអាចធ្វើអ្វីក្រៅពីស្តប់ការវាយប្រហាររបស់ព្រះថាជាបណ្តាសា និងការបង្ខូច ឈ្មោះឡើយ។ សរុបមក អ្នកដែលមានអារម្មណ៍ថាព្រះនៅតែមានបំណងដាក់ទណ្ឌកម្មគាត់ មិនអាចត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថាគាត់ត្រូវបានស្រឡាញ់ដោយព្រះនោះទេ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលបានផលចំណេញដោយការវាយដំរបស់ព្រះនៅទីបំផុត គឺជាអ្នកដែលចាត់

ទុកថាព្រះខឹងនឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមានចិត្តមេត្តា និងសប្បុរសចំពោះខ្លួន ។ បើមិនដូច្នោះទេ ច្បាស់ជាមានអ្វីដែលហោរាតួញញែរថាបានជួបប្រទះ៖ "កំហឹងរបស់ទ្រង់បានបោកបក់មកលើទូលបង្គំ" [ទំនុកដំកើង ៨៨:១៦] "ការភ័យខ្លាចរបស់ទ្រង់បានសង្កត់សង្កិនទូលបង្គំ" [ទំនុកដំកើង ៨៧:១៧] ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្វីដែលម៉ូសេសរសេរថា៖ "ដ្បិតយើងត្រូវវិនាសទៅដោយសេចក្តីខ្ញាល់របស់ទ្រង់ ហើយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ក៏បំភ័យយើងខ្ញុំ ។ ទ្រង់បានដាក់អស់ទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំនៅចំពោះទ្រង់ ព្រមទាំងអំពើបាបដែលយើងខ្ញុំប្រព្រឹត្តដោយលាក់កំបាំង ឱ្យទៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់ផង ។ ដ្បិតអស់ទាំងថ្ងៃអាយុរបស់យើងខ្ញុំបានកន្លងបាត់ទៅ ដោយសេចក្តីក្រោធនៃទ្រង់ យើងខ្ញុំបង្ហើយអាយុយើងខ្ញុំដូចជាសូរថ្ងូរ ។" [ទំនុកដំកើង ៩០:៧-៩; ៨៩:៧-៩] ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដាវីឌ ដើម្បីបង្រៀនថាអ្នកជឿត្រូវបានជួយដោយការប្រៀនប្រដៅពីឪពុកដ៏ជាព្រះ ជាជាងការជិះជាន់ដោយពួកគេ ច្រៀងពីទាំងនោះដូចនេះ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ មានពរហើយមនុស្សណាដែល ទ្រង់វាយផ្ចាល ហើយបង្ហាត់បង្រៀនតាមក្រឹត្យវិន័យទ្រង់ផង គឺដើម្បីឱ្យទ្រង់បានប្រោស ឱ្យអ្នកនោះមានសេចក្តីសម្រាកនៅថ្ងៃអាក្រក់ ទំរាំតែគេជីករណ្តៅសម្រាប់មនុស្សប្រព្រឹត្តទំនាស់ ។" [ទំនុកដំកើង ៩៤:១២-១៣; ៩៣:១២-១៣] ។ ប្រាកដណាស់ នេះគឺជាការសាកល្បងដ៏លំបាកមួយ នៅពេលដែលព្រះដែលរក្សាទុកអ្នកមិនជឿ ហើយមិនអើពើនឹងអាក្រក់របស់ពួកគេ តែហាក់ដូចជាកាន់តែតឹងរឹងប្រឆាំងនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ នៅលើការនេះ គាត់បានបន្ថែមហេតុផលសម្រាប់ការលួងលោម៖ ការដាស់តឿននៃក្រឹត្យវិន័យ ដែលពួកគេអាចរៀនថាមានទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេហៅត្រឡប់ទៅរកផ្លូវវិញ ។

ប៉ុន្តែថាមនុស្សមិនល្អត្រូវទទួលខុសត្រូវដោយខ្លួនឯង ដែលទីបញ្ចប់គឺរណ្តៅ ។ ទោះជាការពិន័យស្ថិតនៅជារៀងរហូតឬបណ្តោះអាសន្ននោះក៏មិនមានអ្វីខុសគ្នាឡើយ ។ សម្រាប់សង្គ្រាម ទុរ្ភិក្ស ជំងឺរាតត្បាត ជំងឺនានា គ្រាន់តែជាបណ្តាសារបស់ព្រះ ដូចជាការជំនុំជំរះនៃសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានធ្វើបាបដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីពួកគេអាចជាឧបករណ៍នៃសេចក្តីក្រោធ និងការសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងមនុស្សទុច្ចរិត ។

35. ការដាក់ទោសរបស់ដាវីឌ

ឥឡូវនេះ អ្នកទាំងអស់គ្នាមើលចុះ ទាល់តែខ្ញុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោត គោលបំណងនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងដាវីឌ ។ វាគឺថាវាអាចជាភស្តុតាងមួយដែលថាការសម្លាប់និងអំពើផិតក្បត់បានធ្វើឱ្យព្រះមិនពេញចិត្ត ។ ទ្រង់បានប្រកាសថាអង្គទ្រង់មានខកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះរឿងនេះនៅក្នុងអ្នកបំរើដ៏ស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ ដែលដាវីឌអាចនឹងត្រូវបានបង្រៀនមិនឱ្យហ៊ានប្រព្រឹត្តទោសបែបនេះនៅពេលក្រោយ ។ ប៉ុន្តែ មិនមែនថា វាអាចនឹងជាការពិន័យដែលគាត់គួរតែបង់ជាក់លាក់ទៅព្រះ ។ ដូច្នេះ យើងគួរវិនិច្ឆ័យផងដែរអំពីការកែតម្រូវផ្សេងទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើទុក្ខដល់រាស្ត្រទ្រង់ដោយគ្រោះកាចដ៏ឃោរឃៅ [សាំយ៊ូអែលទី២ 24:15] ។ ដោយសារតែការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់ដាវីឌ ដែលគាត់បានធ្លាក់ក្នុងការដែលធ្វើជំរឿនប្រជាជនរបស់គាត់ ។ ដោយសារទ្រង់បានអត់ទោសឱ្យដាវីឌដោយលើកលែងនូវកំហុសរបស់គាត់ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាសម្រាប់ទាំងគំរូដ៏សមរម្យជាសាធារណៈគ្រប់សម័យកាល និងសម្រាប់ការអាម៉ាស់របស់ដាវីឌផងដែរ ដែលទោសបែបនេះមិនគួរត្រូវបានកាត់ទោសនោះទេ ទ្រង់បានប្រដៅគាត់យ៉ាងឃោរឃៅដោយការសងសឹករបស់ទ្រង់ ។

ទីបញ្ចប់នេះ យើងគួរតែពិចារណាទាក់ទងនឹងបណ្តាសាសកលនៃពូជមនុស្ស [លោកុប្បត្តិ ៣:១៦-១៩] ។ បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលព្រះគុណហើយ ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ពួកយើងបានស៊ូទ្រាំនឹងទុក្ខវេទនាទាំងអស់ដែលបានធ្វើបាបដល់ឪពុកម្តាយដំបូងរបស់យើងជាការដាក់ទោសសម្រាប់អំពើបាប យើងមានអារម្មណ៍ថាយើងត្រូវបានព្រមានដោយការសាកល្បងបែបនេះថា តើព្រះមិនពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការបំពានច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ ការធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងបន្ទាបខ្លួនដោយចេតនានៃទុក្ខវេទនារបស់យើង យើងប្រាថ្នាចង់បានព្រះពរពិតប្រាកដកាន់តែខ្លាំងឡើង ។ នរណាម្នាក់នឹងលង់ទាំងស្រុងក្នុងការគិតថា គ្រោះមហន្តរាយនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នត្រូវបានដាក់មកលើយើងសម្រាប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មនៃអំពើបាបរបស់យើង ។ នេះជាអ្វីដែល Chrysostom ហាក់ដូចជាខ្ញុំចង់មានន័យ នៅពេលដែលគាត់បានសរសេរដូចខាងក្រោម៖ "ប្រសិនបើព្រះដាក់ទណ្ឌកម្មលើរឿងនេះ - ថាគាត់អាចហៅអ្នកដែលស៊ូទ្រាំនឹងអំពើអាក្រក់ដើម្បីប្រែចិត្ត - បន្ទាប់ពីការសោកសៅត្រូវបានបង្ហាញ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនឹងមានភាពច្របូកច្របល់រួចទៅហើយ ។ "

អាស្រ័យហេតុនេះ កាលដែលទ្រង់ជ្រាបថា ជាការគួរសមតាមធម្មជាតិរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ទ្រង់ប្រព្រឹត្តចំពោះបុគ្គលនេះដោយសេចក្តីឃោរឃៅជាង ហើយបុគ្គលនោះដោយចិត្តសប្បុរសជាង ។ ហេតុនោះ កាលបើទ្រង់បង្រៀនថា ទ្រង់មិនប្រកាន់ទោសៈ រមែងតិះដៀលមនុស្សរឹងរូស ព្រោះកាលគេត្រូវវាយគេមិនឈប់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប [យេរេមា ៥:៣] ។ ក្នុងន័យនេះ ទ្រង់ត្អូញត្អែរថា អេប្រាអ៊ីមប្រៀបដូចជានំដែលឆេះខ្លោចនៅម្ខាង ឯម្ខាងទៀតឆៅអីចឹង [ហូសេ ៧:៨] ។ ច្បាស់ណាស់ ដោយសារការកែតម្រូវមិនបានចូលដល់ចិត្ត ដូច្នេះដោយ

អំពើអាក្រក់ត្រូវបំផ្លាញ នោះមនុស្សនឹងអាចទទួលបានការលើកលែងទោស ។ ប្រាកដណាស់ អ្នកណាដែលនិយាយដូច្នេះ បង្ហាញថា កាលណាអ្នកណាម្នាក់ប្រែចិត្ត នោះគាត់នឹងអាចទទួលយកបាន ។ ហើយថាវាគឺជាការរឹងចចេសរបស់យើងចំពោះទ្រង់ ដែលនាំឱ្យទ្រង់អនុវត្តភាពហ្មត់ចត់ក្នុងការប្រៀនប្រដៅដោយការរំលងរបស់យើង—ជាភាពរឹងប៉ឹងដែលការកែតម្រូវដោយស្ម័គ្រចិត្តអាចបន្ថយបាន ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារយើងទាំងអស់គ្នាមានភាពរឹងចចេសនិងភាពល្ងង់ខ្លៅហើយការត្រូវការការប្រៀនប្រដៅ នោះព្រះវរបិតាដ៏ឈ្លាសវៃបំផុតរបស់យើងបានយល់ឃើញថា វាសមណាស់ដែលត្រូវអនុវត្តមកលើយើងទាំងអស់គ្នាដោយគ្មានករណីលើកលែងពេញមួយជីវិតជាមួយនឹងការវាយប្រហារធម្មតា ។

ប៉ុន្តែវាចម្លែកណាស់ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេសម្លឹងមើលទៅគំរូតែមួយរបស់ស្តេចដាវីឌ ហើយមិនត្រូវបានរំជួលចិត្តដោយគំរូផ្សេងទៀតដែលពួកគេអាចសញ្ជឹងគិតអំពីការលើកលែងទោសដោយកលើកលែងនូវអំពើបាប ។ យើងអានថា អ្នកទារពន្ធចុះពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានរាប់ជាសុចរិត "គ្មានការដាក់ទោសអ្វីឡើយ" [លូកា ១៨:១៤] ។ ពេត្រុសបានទទួលការលើកលែងទោសចំពោះការរំលង [លូកា ២២:៦១] ។ លោក Ambrose និយាយថា យើងអានទឹកភ្នែករបស់គាត់ យើងមិនបានអានពីការពេញចិត្តនោះទេ ។ ហើយអ្នកពិការបានឮថា៖ "ចូរក្រោកឡើង អំពើបាបរបស់អ្នកត្រូវបានអត់ទោសហើយ" [ម៉ាថាយ ៩:២] ។ គ្មានការដាក់ទណ្ឌកម្មទេ ។ ការលើកលែងទោសទាំងអស់ដែលត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានពិពណ៌នាថាឥតគិតថ្លៃ ។ ច្បាប់គួរតែត្រូវបានស្វែងរកពីឧទាហរណ៍ញឹកញាប់ទាំងនេះ ជាជាងពីច្បាប់តែមួយដែលមានលក្ខណៈពិសេសមួយចំនួន ។

36. ការប្រព្រឹត្តល្អជាការរំដោះពីការដាក់ទោស

ដានីយ៉ែល តាមរយៈការដាស់តឿនដែលគាត់បានបញ្ចុះបញ្ចូលនេប៊ូក្នេសាឱ្យសង ចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ដោយសេចក្តីសុចរិត និងសងអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់ ដោយអាណិតដល់ជនក្រីក្រ [ដានីយ៉ែល 4:27]។ មិនមែនមានន័យថា សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីមេត្តាករុណាគឺជាការសងដល់ព្រះ និងការតបស្នងនៃ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ។ ចូរលុបចោលការគិតថានឹងមានថ្លៃលោះផ្សេងទៀត ជាងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះចេញ! ប៉ុន្តែនៅក្នុងឃ្លា "ដើម្បីសង" គាត់បាន សំដៅទៅលើមនុស្សជាជាងចំពោះព្រះ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ ឱស្តេចអើយ ទ្រង់បានប្រើអំណាចដ៏អយុត្តិធម៌ និងទ្រង់បានសង្កត់សង្កិនមនុស្សរាបទាប ទ្រង់ បានបង្ខូចអ្នកក្រ ទ្រង់បានប្រព្រឹត្តចំពោះរាស្ត្ររបស់យើងយ៉ាងឃោរឃៅ និងអ យុត្តិធម៌។ ឥឡូវនេះ ជំនួសដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសុចរិត នោះជាភាពអយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ អំពើហិង្សា និងការជិះជាន់របស់ទ្រង់វិញ"។

ស្រដៀងគ្នាដែរ សាឡូម៉ូនមានប្រសាសន៍ថា "សេចក្តីស្រឡាញ់គ្របបាំងអំពើ បាបជាច្រើន" [សុភាសិត 10:12]។ មិនមែននៅចំពោះព្រះទេ តែក្នុង ចំណោមមនុស្ស។ ខទាំងមូលអានថា៖ "សេចក្តីស្អប់នាំឱ្យមានជម្លោះ ប៉ុន្តែ សេចក្តីស្រឡាញ់គ្របដណ្តប់គ្រប់ការប្រមាថ" [សុភាសិត ១0:១២]។ នៅក្នុង ខនេះ តាមទម្លាប់របស់គាត់ តាមរយៈនិយាយប្រឆាំង គាត់បានប្តូរពីអំពើ អាក្រក់ដែលកើតចេញពីការស្អប់ជាមួយនឹងផលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ អត្ថន័យ របស់គាត់គឺថា អ្នកដែលស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមកខាំគ្នា ធ្វើបាបគ្នា តិះដៀលគ្នា បង្ករបួសគ្នានិងធ្វើឱ្យមានកំហុសនៃអ្វីគ្រប់យ៉ាង។ ប៉ុន្តែថាអ្នកដែលស្រឡាញ់គ្នា លាក់រឿងច្រើនក្នុងចំណោមខ្លួន ក្រឡេកមើលរឿងជាច្រើន ព្រមព្រៀងគ្នាទៅ

វិញទៅមក មិនមែនថាអ្នកណាយល់ស្របនឹងកំហុសរបស់អ្នកដទៃនោះទេ គឺឱ្យអ្នកនោះអត់ធ្មត់ ហើយប្រោសគេដោយដាស់តឿនជាជាងជេរប្រមាថ។ ដោយមិនសង្ស័យ ពេត្រុសបានដកស្រង់បទគម្ពីរនេះក្នុងន័យដូចគ្នា លុះត្រាតែយើងចោទប្រកាន់គាត់ពីការជេរប្រមាថ និងបង្វែរបទគម្ពីរ [ពេត្រុសទី១ ៤:៨]។

កន្លែងដែលសាឡូម៉ូនបង្រៀនថា "ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសប្បុរស អំពើបាបត្រូវបានបង់ថ្លៃជំនួស" [សុភាសិត ១៦:៦]។ ទ្រង់មិនមានន័យថា គេបានបង់ថ្លៃចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ថាព្រះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដោយការពេញចិត្តនោះ អាចនឹងដកទណ្ឌកម្មដែលទ្រង់នឹងយាងចេញ។ ផ្ទុយទៅវិញ តាមរបៀបដែលធ្លាប់ស្គាល់ពីបទគម្ពីរ ទ្រង់បង្ហាញថាទ្រង់នឹងត្រូវបានគេរកឃើញថាមានមេត្តាករុណាចំពោះអស់អ្នកដែលបានដើរចេញពីអំពើទុច្ចរិតនិងអំពើអាក្រក់ពីមុនមក ដោយមានការគោរព និងការពិតបានបែរមករកទ្រង់វិញ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថាព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់បានរលត់ ហើយការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់នឹងឈប់ នៅពេលការរំលងរបស់យើងបានស្លាប់។ ហើយគាត់មិនបានរៀបរាប់អំពីមូលហេតុនៃការលើកលែងទោសទេ ប៉ុន្តែជាមធ្យោបាយនៃការប្រែចិត្តជឿពិត។ ដូចគ្នានឹងព្យាការីជារឿយៗបរិហារមនុស្សពុតត្បុតចំពោះការបង្ហាញដោយឥតប្រយោជន៍លើព្រះ ធ្វើពិធីមិនពិតជំនួសឱ្យការប្រែចិត្ត នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ ជាជាងដោយទៀងត្រង់ និងកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ដូចគ្នាដែរ អ្នកនិពន្ធសំបុត្រហេព្រើរ ដោយសរសើរសេចក្តីសប្បុរស និងមនុស្សធម៌ រំឭកយើងថាការលះបង់បែបនេះគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ [ហេព្រើរ ១៣:១៦]។ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់ចំអកឱ្យពួកផារីស៊ីថា យកចិត្តទុកដាក់តែនឹងការលាងចាន

តែមិនអើពើនឹងភាពស្អាតស្អំនៃចិត្ត ទ្រង់បង្គាប់ឱ្យពួកគេឱ្យទានដើម្បីធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់បរិសុទ្ធ [លូកា ១១:៣៩-៤១; ម៉ាថាយ ២៣:២៥] ។ ទ្រង់ច្បាស់ជាមិនជំរុញពួកគេឱ្យធ្វើការផ្គាប់ចិត្តឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់បង្រៀនតែភាពបរិសុទ្ធប្រភេទណាដែលព្រះពេញចិត្ត ។ យើងបានពិភាក្សាអំពីការបញ្ចេញមតិនេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។

37. ស្ត្រីដែលធ្លាប់ជាមនុស្សមានបាប

បើតាមបទគម្ពីរលូកានិយាយទាក់ទងពីថា [លូកា ៧:៣៦-៥០] គ្មានអ្នកណាដែលបានអានដោយការវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវនោះទេ រឿងប្រៀបប្រដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកឡើងនៅទីនោះនឹងមានជម្លោះជាមួយយើង ។ ផារិស៊ីគិតក្នុងចិត្តថា ព្រះអម្ចាស់មិនស្គាល់ស្ត្រីដែលទ្រង់បានទទួលរួចហើយនោះទេ ។ ដ្បិតគាត់មានអារម្មណ៍ថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនបានទទួលនាងទេ ប្រសិនបើទ្រង់ដឹងថានាងជាមនុស្សមានបាបខ្លាំងប្រភេទណា ។ ហើយគាត់បានសន្និដ្ឋានពីការនេះថា ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាហោរាទេ ព្រោះគាត់អាចត្រូវបានគេបញ្ឆោតដល់កម្រិតនេះ ។ ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីបង្ហាញថា នាងមិនមែនជាមនុស្សមានបាប ដែលអំពើបាបដែលព្រះអង្គបានលើកលែងទោសរួចហើយ នោះទ្រង់បានលើកឧទាហរណ៍មួយមក ។ "អ្នកអោយខ្ចីលុយម្នាក់មានកូនបំណុលពីរនាក់ ។ ម្នាក់ជំពាក់ហាសិប មួយទៀតប្រាំរយ ។ បំណុលរបស់ម្នាក់ៗត្រូវបានលើកលែង ។ តើមួយណាមានការដឹងគុណច្រើនជាង? ផារិស៊ីបានឆ្លើយថា "ខ្ញុំស្មានថាម្នាក់ដែលគាត់បានអត់ទោសឱ្យច្រើនជាងនេះហើយ" ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ អ្នកឃើញថា ទ្រង់មិនបានធ្វើឱ្យនាងស្រឡាញ់ហេតុដែលបង្ករនោះទេ ប៉ុន្តែជាភស្តុតាងនៃការអត់ទោសបាប ។ ពីព្រោះគេដកចេញពីការប្រៀបធៀបកូនបំណុល

នោះ ដែលត្រូវបានអត់ទោសប្រាំរយដួង ។ ចំពោះគាត់ គាត់មិនបាននិយាយ ថាត្រូវបានអត់ទោសដោយសារគាត់ស្រឡាញ់ច្រើនទេ ប៉ុន្តែថាគាត់ស្រឡាញ់ខ្លាំង ដោយសារតែគាត់ត្រូវបានអត់ទោសវិញ ។ ដូច្នេះ ការប្រៀបធៀបនេះគួរតែត្រូវ បានអនុវត្តក្នុងទម្រង់នេះ ៖ អ្នកគិតថាស្ត្រីនេះជាមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែអ្នកគួរតែ ទទួលស្គាល់ថានាងមិនមែនជាមនុស្សបែបនោះទេ ចាប់តាំងពីអំពើបាបរបស់នាង ត្រូវបានលើកលែងទោសឱ្យរួចមក ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់នាង ដែលនាងអរ ព្រះគុណចំពោះប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ ការនេះគួរតែបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកឱ្យជឿពីការ អត់ទោសបាបរបស់នាង ។ ឥឡូវនេះ នេះជាអំណះអំណាងក្រោយខ្នង ដែលអ្វី មួយត្រូវបានអះអាងដោយភស្តុតាងដែលមានបន្តបន្ទាប់ ។ ព្រះអម្ចាស់ថ្លែងទី បន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបដែលនាងបានទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាប ៖ "សេចក្តីជំនឿរបស់នាង" ទ្រង់មានបន្ទូលថា "បានសង្គ្រោះនាងហើយ" [លូ កា 7:50] ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងទទួលបានការអភ័យទោស ។ ដោយក្តីស្រឡាញ់ យើងសូមអរព្រះគុណ និងថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះសេចក្តី សប្បុរសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

38. គោលលិទ្ធិរបស់រ៉ូម៉ាំងមិនអាចអះអាងពីអំណាចរបស់ឪពុកដើមនៃក្រុមជំនុំទេ

គំនិតដែលបានបង្ហាញយ៉ាងទូលំទូលាយនៅក្នុងស្បៃវែរបស់អ្នកនិពន្ធពីដើម ទាក់ទងនឹងការផ្តាប់ចិត្តធ្វើឱ្យខ្ញុំជឿតិចតួចណាស់ ។ ខ្ញុំឃើញជាក់ស្តែងថា មួយ ចំនួន- ខ្ញុំនឹងនិយាយយ៉ាងសាមញ្ញថា ស្បៃវែរបស់ពួកគេស្ទើរតែទាំងអស់ ដែលមានស្រាប់-បានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងការគោរពនេះ ឬបាននិយាយខ្លាំងពេក និងឃោរឃៅពេក ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនទទួលស្គាល់ថាពួកគេជាមនុស្សឈ្លើយ និងគ្មាន

ការបង្រៀនដែលការសរសេររឿងទាំងនោះក្នុងន័យដែលពួកគេត្រូវបានយល់ដោយគួរបដិប្បថ្មីនៃការពេញចិត្តរបស់យើងទេ ។ Chrysostom នៅកន្លែងមួយសរសេរដូចខាងក្រោមថា ៖ "កន្លែងណាដែលសេចក្តីមេត្តាករុណាត្រូវបានគេនាំចូល ការស៊ើបអង្កេតនឹងឈប់ ។ ទីណាដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាត្រូវបានទូលសូម នោះការវិនិច្ឆ័យនឹងមិនឆេះឆួលឡើយ ។ កន្លែងដែលត្រូវស្វែងរកសេចក្តីមេត្តាករុណា គ្មានកន្លែងសម្រាប់ការដាក់ទោសទេ ។ ទីណាមានមេត្តាគ្មានការសួរនាំទេ ។ កន្លែងណាមានសេចក្តីមេត្តាករុណា ការឆ្លងតបនោះគឺត្រូវបានលើកលែងទោសឱ្យ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពាក្យទាំងនេះអាចមានភាពច្របូកច្របល់ ពួកគេមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីយល់ស្របនឹងគោលការណ៍របស់អ្នកសិក្សាឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងស្បៀវភៅមួយក្បាលឈ្មោះ The Dogmas of the Church ដែលបានសរសេរទៅកាន់ Augustine មានត្រូវបានអានដូចតទៅ ៖ "ការផ្តាប់ចិត្តនៃការប្រែចិត្តគឺដើម្បីកាត់ផ្តាច់មូលហេតុនៃអំពើបាប មិនមែនដើម្បីផ្តល់យោបល់ដល់ពួកគេឡើយ" ។ ពីនេះវាច្បាស់ណាស់ថាសូម្បីតែនៅក្នុងសម័យនោះគោលលទ្ធិនៃការពេញចិត្តដែលត្រូវបានគេនិយាយថាជាការតបស្នងសម្រាប់អំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តនោះត្រូវបានគេសើចជាទូទៅចាប់តាំងពីពួកគេបានភ្ជាប់ការពេញចិត្តទាំងអស់ជាមួយនឹងការប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការជៀសវាងពីអំពើបាបបន្ទាប់មក ។ ខ្ញុំនឹងមិនដកស្រង់នូវអ្វីដែល Chrysostom ដូចគ្នាបង្រៀននោះទេ ថាព្រះមិនត្រូវការអ្វីពីយើងលើសពីការសារភាពអំពើរំលងរបស់យើងនៅចំពោះទ្រង់ដោយទឹកភ្នែក ចាប់តាំងពីការថ្លែងបែបនេះកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅក្នុងសំណេររបស់គាត់ និងអ្នកដទៃ ។ វាជាការពិត Augustine នៅកន្លែងណាមួយហៅកិច្ចការនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាថា

"ឱសថដើម្បីទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាប" ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងមានអ្នកណាជំពប់ដួលនឹងពាក្យនេះ គាត់ជួបការជំទាស់នេះនៅកន្លែងផ្សេង ។ គាត់និយាយថា "សាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាយញ្ញបូជាពិត និងតែមួយគត់សម្រាប់អំពើបាប មិនត្រឹមតែសម្រាប់អំពើបាបដែលត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុងក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដែលលូនចូលនៅពេលក្រោយដោយភាពទន់ខ្សោយ ។ ដោយហេតុនេះ ក្រុមជំនុំទាំងមូលស្រែកជារៀងរាល់ថ្ងៃថា ៖ "សូមអត់ទោសឱ្យយើងនូវអំពើបាបរបស់យើង" [ម៉ាថាយ ៦:១២] ។ ហើយពួកគេត្រូវបានលើកលែងទោសតាមរយៈដង្វាយដ៏ពិសេសនោះ" ។

39. អ្នកសិក្សាបង្ខូចការបង្រៀនរបស់បិតានៃក្រុមជំនុំ

ឥឡូវនេះ ពួកគេបានហៅការផ្តាប់ចិត្តរួចហើយថា មិនមែនជាការបង់ប្រាក់ដែលថ្វាយដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាបន្ទាល់ជាសាធារណៈ ដែលពួកអ្នកដែលត្រូវបានកាត់ទោសដោយបណ្តេញចេញពីក្រុមជំនុំ នៅពេលដែលពួកគេចង់បានទទួលការរួបរួមវិញ ដើម្បីធានាដល់ក្រុមជំនុំនៃការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ត្បិតមានការដាក់លើអ្នកដែលប្រែចិត្តនោះឱ្យមាន ការតមអាហារ និងកាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀត ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចបញ្ជាក់ថាពួកគេពិតជាស្អប់ជីវិតអតីតកាលរបស់ពួកគេយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ ឬថាពួកគេនឹងលុបចោលការចងចាំអំពីសកម្មភាពពីមុនរបស់ពួកគេ ហើយដូច្នេះត្រូវបានគេនិយាយថាបានផ្តាប់ចិត្តហើយ មិនមែនចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះវិហារ ។ Augustine បានសម្តែងរឿងនេះនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះនៅក្នុង Enchiridion របស់គាត់ចំពោះ Laurentious ។ ពីពិធីបុរាណនោះ ការសារភាពនិងការផ្តាប់ចិត្តដែលប្រើសព្វថ្ងៃនេះបានបានចាប់កំណើត ។ ពូជ

ពស់វែកពិត [ម៉ាថាយ ៣:៧; 12:34] ទាំងនេះ ដោយវាកើតឡើងថាមិនមានសូម្បីតែស្រមោលនៃទម្រង់ដ៏ល្អនេះនៅតែមាន!

ខ្ញុំដឹងថាអ្នកនិពន្ធចាស់ៗ ពេលខ្លះនិយាយខ្លាំងៗ។ ហើយដូចដែលខ្ញុំទើបតែនិយាយដែរ ខ្ញុំមិនបដិសេធថាពួកគេអាចជាខុសទេ។ ប៉ុន្តែការសរសេររបស់ពួកគេដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយមានស្នាមប្រឡាក់មួយចំនួននៅទីនេះ ហើយវាក្លាយទៅជាសៅហ្មងបំផុតនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានចាត់ចែងដោយដៃដែលមិនបានលាងសម្អាតរបស់មនុស្សទាំងនេះ។ ហើយបើយើងត្រូវតតាំងដោយអំណាចរបស់បិតាក្រុមជំនុំ តើពួកគេណាដែល ព្រះល្អ ដែលមនុស្សទាំងនេះទម្លាក់មកលើយើងនោះ? ផ្នែកដ៏ល្អនៃអ្នកនិពន្ធទាំងនោះដែល Lombard ដែលជាអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេបានភ្ជាប់ស្នាដៃរបស់គាត់ត្រូវបានប្រមូលពីការច្រណែនរបស់សង្ឃមួយចំនួនដែលឆ្លងកាត់ក្រោមឈ្មោះ Ambrose Jerome Augustine និង Chrysostom។ ដូចនៅក្នុងអំណះអំណាងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ភស្តុតាងរបស់គាត់ស្ទើរតែទាំងអស់គឺត្រូវបានយកចេញពីស្បៃវែកៅរបស់ Augustine ពីការលន់តួបាប ដែលត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយគ្នាដោយអ្នកសរសេរអក្សរសាស្ត្រមួយចំនួនពីអ្នកនិពន្ធល្អ និងអាក្រក់ដោយមិនរើសអើង។ ជាការពិត វាមានឈ្មោះ Augustine ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលសូម្បីតែការរៀនសូត្រកម្រិតមធ្យមនឹងទទួលស្គាល់ថាវាជារបស់គាត់នោះទេ។ សូមអ្នកអានអភ័យទោសឱ្យខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានពិនិត្យឱ្យច្បាស់ពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកសិក្សាទេ ត្បិតខ្ញុំនឹងសម្រាលបន្ទុករបស់ពួកគេ។ វាច្បាស់ជាមិនមែនជាការលំបាកខ្លាំងណាស់ណាសម្រាប់ខ្ញុំទេ ហើយវាជារឿងដែលគួរសរសើរ ដែលបង្ហាញការចំអកភាពអាម៉ាស់ដ៏ធំរបស់ពួកគេ អ្វីដែលពួកគេបានអួតពីមុនថាជាអាថ៌កំបាំង

នោះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគោលបំណងរបស់ខ្ញុំគឺចង់បង្រៀនបានផលចំណេញ ខ្ញុំ
ក៏រំលងវាទៅ ។

ជំពូកទីV

ការបន្ទាប់បន្សំដែលពួកគេបន្ថែមសម្រាប់ការស្កប់ស្កល់ចិត្ត និយាយរួមទៅជា ការបង់ថ្លៃបាប និងស្ថាននរក

(គោលលិទ្ធដែលខុសឆ្គងអំពីការបង់ថ្លៃបាបនិងលទ្ធផលអាក្រក់របស់វា 1-5)

1. ការបង់ថ្លៃបាបនៅក្នុងគោលលិទ្ធិរបស់រ៉ូម៉ាំង និងការបោកបញ្ឆោតរបស់វា

ឥឡូវនេះ ការបង់ថ្លៃលោះបាបកើតចេញពីគោលលទ្ធិនៃការធ្វើឱ្យស្កប់ស្កល់ចិត្ត ។ គូប្រជែងរបស់យើងធ្វើពុតថា ដើម្បីធ្វើឱ្យបានស្កប់ស្កល់នោះ ការបង់ថ្លៃបាបទាំងនោះបានផ្តល់នូវអ្វីដែលអំណាចរបស់យើងខ្វះខាត ។ ហើយពួកគេបែរទៅរកភាពឆ្កួតលីលានៃការកំណត់ពួកគេថា ជាការរួមបញ្ចូលនៃគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានសម្លាប់ ដែលសម្តេចប៉ាបចែកចាយដោយសត្វគោរបស់គាត់ ។ មនុស្សទាំងនេះសមនឹងត្រូវបានព្យាបាលដោយថ្នាំសម្រាប់មនុស្សឆ្កួត ជាជាងត្រូវគេប្រកែកជាមួយពួកគេ ។ ត្បិតវាមិនមានប្រយោជន៍ក្នុងប្រកែកទាស់កំហុសឆ្គងដែលល្ងីល្ងើនេះណាស់ ដែលក្រោមការសម្លាប់ច្រើនឈ្មោលជាច្រើនដែលខ្លួនគេចាប់ផ្តើម និងបង្ហាញពីភាពយ៉ាប់យ៉ឺន ។ ប៉ុន្តែដោយសារការនិយាយពីការបដិសេធខ្លីៗនឹងនាំឱ្យមានប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកដែលមិនបានណែនាំមួយចំនួន នោះខ្ញុំមិនត្រូវផ្តោះចោលទេ ។

ការពិតដែលថាការបង់ថ្លៃបាបបានជាប់ជាយូរយារណាស់មកហើយ ហើយមិនមែនអ្នកនិយាយពីវា ហើយនៅក្នុងអាជ្ញាប័ណ្ណដែលមិនមានការអត់ធ្មត់ និងពេញ

ដោយកំហឹងបែបនេះបានរក្សានូវសេរីភាពយូរអង្វែងបែបនេះ ពិតជាអាចបម្រើជាភស្តុតាងនៃរបៀបដែលមនុស្សត្រូវបានជ្រមុជទឹកយ៉ាងជ្រៅអស់ជាច្រើនសតវត្សក្នុងរាត្រីដ៏ជ្រៅនៃកំហុស ។ មនុស្សបានឃើញខ្លួនឯងដោយបើកចំហ និងដោយមិនក្លែងបន្លំដែលត្រូវចំអកដោយសម្តេចប៉ាប និងអ្នកកាន់គោរបស់គាត់ ការសង្គ្រោះព្រលឹងរបស់ពួកគេជាគោលបំណងនៃការជួញដូរដែលរកកម្រៃ តម្លៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគិតជាកាក់ពីរបី គ្មានអ្វីផ្តល់ជូនដោយឥតគិតថ្លៃទេ ។ ដោយការបន្លំនេះគេឃើញថាខ្លួនឯងបោកប្រាស់នូវដង្វាយរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានចំណាយទៅលើការដែលការអាក្រក់ស្មោគគ្រោក មេប៉ន និងមនុស្សប្រមឹកទទេរ ។ ហើយពួកគេក៏មើលឃើញថាអ្នកវាយស្គរដ៏ធំបំផុតបានមើលមកពួកគេដោយកំហឹង ។ ដែលបិសាយមួយនេះបានចេញទៅជាឆ្កួតទៅហើយកាន់តែល្មោភកាមទៅយ៉ាងខ្លាំង ហើយវាគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ ។ ការដឹកនាំថ្មីតែងតែកើតឡើងរាល់ថ្ងៃ ហើយលុយថ្មីក៏ត្រូវបានចំណាយទៅដែរ ។ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការគោរពបូជាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលពួកគេបានទទួលយកប្រាក់បង់ថ្លៃបាបនោះ ដែលបានថ្វាយបង្គំពួកគេដូចជាអ្នកបរិសុទ្ធបោកប្រាស់ ដែលមនុស្សត្រូវបានបោកបញ្ឆោទដោយសារផលប្រយោជន៍បន្តិចបន្តួច ។ ជាចុងក្រោយ នៅពេលដែលមនុស្សព្យាយាមឱ្យបានមានប្រាជ្ញាជាងមុន ការបង់ថ្លៃបាបនោះក៏ត្រូវបានបានត្រជាក់ចុះហើយបានទៅជាកក ហើយចុងក្រោយក៏សាបសូន្យទៅ ។

2. ការបង់ថ្លៃបាបដែលផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរ

ពេលនេះ មនុស្សជាច្រើនបានមើលឃើញពីមូលដ្ឋានវាថាជា ល្បិច ការបោកបញ្ឆោទ ការលួចប្លន់ និងការលោភលន់ ដែលដែលជួញដូរនូវការដាស់លោះបាបបានប្រើដើម្បីនឹងចំអកនិងល្បួងយើង តែពួកគេនូវតែមិនទាន់បានឃើញនូវ

ប្រភពនៃសេចក្តីទុច្ចរិតនោះនៅឡើយទេ ។ ជាលទ្ធផល វាបានទាញយើងមិនឱ្យ
សំដៅទៅរកតែធម្មជាតិនៃក្រដាស់បង់ថ្លៃបាបនោះទេ តែក៏ទៅរកថាជាទូទៅវាជា
អ្វីឱ្យពិតប្រាកដ ដែលត្រូវបានជូតសម្អាតគ្រប់ស្នាមប្រឡាក់ទាំងអស់នោះ ។
អំពើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័កបរិសុទ្ធ និងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ដែល
សត្រូវរបស់យើងហៅថា "កំណប់របស់ក្រុមជំនុំ" នោះ ពួកគេធ្វើពុតថា កូន
សោដែលសុវត្ថិភាពនៃឃ្លាំងនេះ ដូចដែលខ្ញុំបានផ្តល់តម្រុយរួចហើយថា ត្រូវ
បានប្រគល់ដល់ពួកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅរ៉ូម ដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើការចំណាយ
នូវផលប្រយោជន៍ដ៏ធំទាំងនេះ ដូច្នេះគាត់អាចផ្តល់របស់ទាំងនោះដោយខ្លួនគាត់
ផ្ទាល់ ហើយប្រគល់ដល់អ្នកផ្សេងទៀតនូវការចាត់ចែងនៃការផ្តត់ផ្គង់នោះ ។ ជា
លទ្ធផល ការលក់ក្រដាស់លោះបាបនោះទាំងមូល ក៏ដូចជាការលក់ក្រដាស់បង់
ថ្លៃបាបជាច្រើនឆ្នាំងនោះមកហើយ គឺបោះពួយទៅរកសម្តេចប៉ាប ។ ការលក់ក្រ
ដាស់បង់ថ្លៃបាបក្នុងរយៈពេលមួយរយថ្ងៃ ចេញពីមេដឹកនាំធំ និងរយៈពេល
សែសិបថ្ងៃពីអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំហៅថាបីស្សប!

ឥលូវនេះ ការទាំងនេះ ដើម្បីនឹងរៀបរាប់ពីវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវនោះវាជា ការ
ប្រមាថដល់ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាការឡកឡឺយរបស់សាតាំង ដើម្បីនឹង
ដឹកនាំគ្រីស្ទានចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ឱ្យចេញពីជីវិតដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
ហើយបង្វែរពួកគេពីជំនួយនៃផ្លូវដែលពិតទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ តើព្រះ
លោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានប្រមាថដោយខុសឆ្គងជាងការដែល ពួកគេ
បដិសេធថាលោហិតនោះនៅតែមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់នឹងលោះបាបទៀតនោះ
សម្រាប់ការផ្សះផ្សា សម្រាប់ការស្តប់ស្តល់នោះ ។ លើកលែងតែការខ្ទះនូវ
លោហិតនោះ វានឹងប្រៀបដូចជារបស់ដែលស្អុតហែងនិងហត់ន្សើយបំផុត នោះ

ទើបវាត្រូវបានផ្តត់ផ្តង់និងបំពេញបាន? "គ្រប់ទាំងក្រិត្យវិន័យនិងពួកហោរាសុទ្ធតែធ្វើបន្ទាល់ពីព្រះគ្រីស្ទ" ពេត្រុសនិយាយថា "អស់អ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ នោះបានរួចពីបាប" [កិច្ចការ 10:43] ។ ការបង់ថ្លៃបាបដែលផ្តល់នូវការអត់ទោសបាបតាមរយៈពេត្រុស ប៉ុល និងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់គឺ "ព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសំអាតយើងរាល់គ្នាហើយ" លោកយ៉ូហាននិយាយ [យ៉ូហានទី១ 1:7] ។ ការបង់ថ្លៃបាបដែលធ្វើឱ្យឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវគេសម្លាប់បានលាងសម្អាតនូវបាបរបស់ពួកគេ ។ "ព្រះគ្រីស្ទ" ប៉ូលនិយាយថា "ដែលទ្រង់មិនបានស្គាល់បាបសោះ ត្រូវបានធ្វើជាតួបាបសម្រាប់យើងរាល់គ្នា" (នោះជាការធ្វើឱ្យបានស្តប់ស្តល់ចិត្តពិតសងនឹងបាប) "ដូច្នេះដើម្បីឱ្យយើងត្រូវបានក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងទ្រង់" [កូរិនថូសទី២ 5:21] ។ ការបង់ថ្លៃបាបស្ថិតនៅក្នុងការធ្វើឱ្យស្តប់ចិត្តសងនឹងអំពើបាបនៅក្នុងឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ ។ ប៉ូលបានប្រកាសនិងធ្វើបន្ទាល់ទៅកាន់ក្រុមជំនុំកូរិនថូសថា ព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់ត្រូវបានគេឆ្កាងនិងបានសុគតសម្រាប់ពួក [កូរិនថូសទី១ 1:13] ។ ការបង់ថ្លៃបាបប្រកាសថា: "ប៉ូលនិងអ្នកផ្សេងទៀតបានស្លាប់សម្រាប់យើង" ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតប៉ូលនិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទលោះក្រុមជំនុំដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់" [កិច្ចការ 20:28] ។ ការបង់ថ្លៃបាបបង្កើតនូវការទិញនូវតម្លៃមួយទៀតគឺនៅក្នុងឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ ។ "បានគ្រប់លក្ខណ៍អស់កល្បជានិច្ចដោយដង្វាយតែមួយនោះ" [ហេព្រើរ 10:14] ។ ការបង់ថ្លៃបាបប្រកាសថា៖ ការបន្សុត ដូច្នេះមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ឡើយ គឺត្រូវបានបន្សុតដោយសារពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ ។ យ៉ូហាននិយាយថា "គ្រប់ទាំងពួកបរិសុទ្ធបានសម្អាតសំលៀកបំពាក់របស់ពួកគេនៅ

ក្នុងលោហិតរបស់កូនចៀម ។" [វិវរណៈ 7:14] ។ ការបង់ថ្លៃបាបបង្រៀនថា ពួកគេបានសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេនៅក្នុងឈាមរបស់ពួកគបរិសុទ្ធ ។

3. សិទ្ធិអំណាចទាស់នឹងការលក់ក្រដាស់បង់ថ្លៃបាបនិងបុណ្យរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់

សម្រាប់ពួកផាលេស្ទីន Leo ជាបីស្សបរបស់រ៉ូមសរសេរយ៉ាងច្បាស់ៗទាស់នឹងការប្រមាថនេះថា ៖ "ទោះបីជា" គាត់និយាយថា "ការស្លាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនមានតម្លៃនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ" [ទំនុកដំកើង 116:15; ប្រៀបធៀប ទំនុកដំកើង 115:15] តែការមិនសម្លាប់មនុស្សដែលគ្មានកំហុសនោះជាវិន័យរបស់លោកិយរហូតទៅហើយ ។ មនុស្សសុចរិតបានទទួល តែមិនបានផ្តល់នូវមកុដឡើយ ។ ហើយពីកម្លាំងរបស់អ្នកជឿ នោះចេញមកជាឧទាហរណ៍នៃការអត់ធ្មត់ មិនមែនជាអំណោយនៃសេចក្តីសុចរិតឡើយ ។ ម្នាក់ៗពិតជាបានស្លាប់ដោយការស្លាប់ផ្ទាល់ខ្លួនមែន តែមិនបានបង់ថ្លៃដល់ទីបំផុតរបស់គេនូវបំណុលរបស់មនុស្សម្នាក់ទៀតនោះទេ ក្នុងកាលដែលព្រះអម្ចាស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយទ្រង់មានវត្តមានគង់នៅ ដែលមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានឆ្កាង បានស្លាប់ បញ្ចុះ និងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងទ្រង់ ។" កាលដែលគំនិតនេះគួរតែត្រូវបានចង់ចាំ នោះគាត់ក៏បាននិយាយម្តងទៀតនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្វីដែលអាចនឹងច្បាស់លាស់ជាងដែលត្រូវការសម្រាប់នឹងបំបាក់នូវសេចក្តីបង្រៀនដែលអាក្រក់នេះឡើយ ។ ហើយលោក Augustine បានបញ្ជាក់មិនតិចដែរដែលបង្ហាញថាការកាត់ទោសដូចគ្នាថា ៖ "បើទោះជាយើងដូចជាបងប្អូនក៏ដោយ" គាត់និយាយថា "ស្លាប់សម្រាប់បងប្អូនរបស់យើង ក៏មិនមានឈាមរបស់មនុស្សដែលត្រូវគេសម្លាប់ណាត្រូវបានបង្ហូរសម្រាប់ការអត់ទោសបាបឡើ

យ ។ ព្រះគ្រីស្ទនេះទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់យើងហើយ ហើយទ្រង់បានផ្តល់ការនេះមកដល់យើង មិនមែនដើម្បីឱ្យយើងធ្វើត្រាប់តាមទ្រង់ឡើយ តែសម្រាប់ឱ្យយើងមានអំណរឡើង ។" គំនិតដូចគ្នានេះលេចឡើងនៅកន្លែងមួយទៀតថា ៖ "ដូចជាបុត្រារបស់ព្រះតែមួយបានក្លាយជាបុត្រមនុស្ស ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាបុត្ររបស់ព្រះជាមួយនឹងទ្រង់ ដូច្នេះដើម្បីយើងទ្រង់តែមួយអង្គបានឆ្លងកាត់ការដាក់ទោសដោយយើងមិនមានការឈឺចាប់ដោយសារទ្រង់ ដោយយើងមិនសាកសមនឹងការល្អ ឱ្យបានទទួលនូវព្រះគុណដែលមិនសាកសមនឹងទទួលបាន ។"

ប្រាកដណាស់ ក្នុងកាលដែលគោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីបង្រៀនរបស់ពួកគេត្រូវបានបោះជាប់គ្នាដោយការបំពាននិងការប្រមាថដ៏អាក្រក់ នោះវាជាការប្រមាថដ៏អាក្រក់ជាការណាផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។ សូមឱ្យពួកគេបានសម្គាល់ថាថានេះពិតពិតជាការកាត់ក្តីរបស់ពួកគេ ឬមិនមែនថា ៖ ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានសម្លាប់ដោយសារការស្លាប់របស់ពួកគេបានផ្តល់នូវគុណបុណ្យយ៉ាងហូរហៀរដល់អ្នកផ្សេងទៀតនោះ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យការល្អដ៏ខ្លាំងនេះបានច្រើនលើសលប់ នោះពួកគេបានលាយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយដោយសារឈាមរបស់អ្នកទាំងពីរ នោះកំណប់នៃក្រុមជំនុំត្រូវបានរកឃើញមកថាសម្រាប់ជាការអត់ទោសបាបនិងការធ្វើឱ្យស្តប់ចិត្តដល់អំពើបាប ។ ការថ្លែងរបស់ប៉ូលថា "នៅក្នុងរូបកាយរបស់ខ្ញុំខ្ញុំបានបំពេញនូវអ្វីដែលខ្វះខាតនៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយយល់ដល់រូបកាយរបស់ទ្រង់ ដែលនោះជាក្រុមជំនុំ" [កូឡុស 1:24] ដែលត្រូវបានយល់នៅក្នុងន័យនេះ ។

នេះគ្រាន់តែជាការដែលគ្រាន់តែបន្សល់ទុកនាមមួយសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីធ្វើឱ្យទ្រង់បានក្លាយជាអ្នកបរិសុទ្ធទូទៅមួយ ដែលពិបាកនឹងបែងចែកឱ្យដាច់ពីគ្នានៅក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្ស ។ ទ្រង់តែមួយប៉ុណ្ណោះដែលសាកសមនឹងគេធ្វើការអធិប្បាយ ។ ទ្រង់តែមួយដែលត្រង់បង្ហាញមក ។ ត្រង់តែមួយដែលត្រូវបានហៅព្រះនាម ទ្រង់តែមួយដែលមនុស្សត្រូវមើលទៅកាន់នៅពេលដែលមានសំណួរពីការទទួលបាននូវការអត់ទោសបាប ការបង់ថ្លៃលោះ ការបន្សុត ។ តែសូមយើងស្តាប់ទៅកាន់ទំនោររបស់ពួកគេ ។ មិនដូច្នោះទេ ឈាមរបស់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់នឹងត្រូវបានបង្ហូរដោយឥតប្រយោជន៍ហើយ ចូរឱ្យវាបានវែកញែកសម្រាប់ជាការល្អជាទូទៅសម្រាប់ក្រុមជំនុំទៅចុះ ។ តើនេះពិតទេ? តើវាមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់ពួកគេទេឱ្យបានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះតាមរយៈការស្លាប់របស់ពួកគេ? ដើម្បីនឹងធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដោយឈាមរបស់ពួកគេនោះ? ដើម្បីនឹងធ្វើបន្ទាល់ដោយសេចក្តីកំហឹងរបស់ពួកគេពីជីវិតបច្ចុប្បន្ន ដែលពួកគេស្វែងរកជីវិតដែលប្រសើរនោះ? ដោយភាពជាប់លាប់របស់ពួកគេ ដើម្បីនឹងពង្រឹងជំនឿរបស់ក្រុមជំនុំ តែដើម្បីនឹងបំបែកនូវភាពរឹងចចេសរបស់សត្រូវរបស់ពួកគេ? តែការពិតនោះគឺថា ពួកគេមិនបានបង្ហាញជាផលផ្លែឡើយ ថាព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះជាអ្នកដែលបង់ថ្លៃជំនួស ថាទ្រង់តែមួយដែលបានសុគតសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង ថាទ្រង់តែមួយត្រូវបានថ្វាយជាដង្វាយសម្រាប់ការប្រោសលោះរបស់យើង ។ ពេត្រុសនិងប៉ូលក៏និយាយថា ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានស្លាប់នោះនឹងបានទទួលមកុដនៃជ័យជម្នះរបស់ពួកគេ ។ តែក្នុងកាលដែលទ្រាំទ្រហូតដល់ស្លាប់ នោះវានឹងមិនស៊ីគ្នានឹងសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះដោយសារការលះបង់របស់ពួកគេមិនមានផលផ្លែឡើយ ។ វាដូចជាព្រះមិនបាន

ដឹងពីរបៀបនឹងបង្កើនសិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅក្នុងអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់តាមរយៈរង្វាល់នៃអំណោយរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ តែជ័យជម្នះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបំណងឆេះឆួលក្នុងការប្រយុទ្ធ ។

4. ការឈ្លោះប្រកែកទាស់នឹងភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ

តើពួកគេបង្វិលបទគម្ពីរយ៉ាងឃោឃៅយ៉ាងណា កាលដែលប៉ូលនិយាយថា នៅក្នុងរូបកាយរបស់គាត់ គាត់បានផ្គត់ផ្គង់អ្វីដែលខ្វះខាតនៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ព្រះគ្រីស្ទ [កូឡុស 1:24]! ដោយសារគាត់សំដៅទៅកាន់ការខ្វះខាត ឬការបន្ទាប់បន្សំ ដែលអវៈយវៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និយាយរួមទៅអស់អ្នកជឿ ត្រូវតែធ្វើក្នុងកាលដែលពួកគេរស់នៅក្នុងរូបសាច់នេះ ។ ដូច្នេះ លោកប៉ូលនិយាយថា គ្រប់ទាំងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទបន្សល់នូវការនេះ ៖ អ្វីដែលទ្រង់បានរងទុក្ខម្តងជាសម្រេចនៅក្នុងអង្គទ្រង់ ទ្រង់រងទុក្ខជាប្រចាំថ្ងៃនៅក្នុងអវៈយវៈរបស់ទ្រង់ ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទចាត់ទុកយើងជាពិសេសដោយកិត្តិយសមួយនេះ ដែលទ្រង់រាប់និងធ្វើឱ្យការរងទុក្ខរបស់យើងជារបស់ទ្រង់វិញ ។ ពេលនេះ កាលដែលប៉ូលបន្ថែមថា "សម្រាប់ក្រុមជំនុំ" គាត់មិនបានមានបានថាជាការប្រោសលោះ សម្រាប់ការផ្សះផ្សា ឬសម្រាប់ការធ្វើឱ្យស្តប់ចិត្តសម្រាប់ក្រុមជំនុំនោះទេ តែសម្រាប់ការពង្រឹងនិងការលូតលាស់របស់ក្រុមជំនុំវិញ ។ ដូចជាគាត់និយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតថា ៖ គាត់បានទ្រាំទ្រគ្រប់យ៉ាងដោយយល់ដល់ពួកដែលបានរើសតាំងដើម្បីឱ្យពួកគេទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [ធីម៉ូថេទី ២ 2:10] ។ ហើយគាត់សរសេរទៅកាន់ពួកកូរិនថូសថា វាសម្រាប់ការកំសាន្តចិត្តនិងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ដែលគាត់បានរងទុក្ខវេទនានោះ [កូរិនថូសទី ២ 1:6] ។

ភ្លាមនោះគាត់ពន្យល់ពីខ្លួនគាត់ដោយបន្ថែមថា គាត់បានក្លាយជាអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំមិនមែនសម្រាប់ការប្រោសលោះទេ តែ "ដោយសារកិច្ចការដែលត្រូវបានប្រគល់ដល់គាត់ ឱ្យប្រកាសដំណឹងល្អពីព្រះគ្រីស្ទ" [កូឡុស 1:25; រ៉ូម 15:19] ។

តែប្រសិនបើគូរវិវាទរបស់ខ្ញុំទាមទារនូវការបកស្រាយមួយផ្សេងទៀត ចូរពួកគេស្តាប់ទៅកាន់លោក Augustine និយាយថា "ការរងទុក្ខ" គាត់និយាយថា "របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺនៅក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ដូចជានៅនឹងក្បាល ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនិងក្រុមជំនុំ ដូចជានៅក្នុងរូបកាយទាំងមូល ។ ជាលទ្ធផលប៉ូលជាផ្នែកមួយនៃរូបកាយនិយាយថា ៖ ខ្ញុំបានផ្គត់ផ្គង់នៅក្នុងរូបកាយរបស់ខ្ញុំនូវអ្វីដែលខ្វះខាតនៅក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើអ្នកបានស្តាប់ពីការនេះហើយនៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្វីក៏ដោយដែលអ្នករងទុក្ខពីអ្នកដែលមិនមែនជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះជាការដែលខ្វះខាតនៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។" តែគាត់ពន្យល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាពួកសាវ័កត្រូវតែរងទុក្ខលំបាកកម្រិតណាសម្រាប់ក្រុមជំនុំ "ព្រះគ្រីស្ទជាទ្វារសម្រាប់ខ្ញុំ" [ប្រៀបធៀប យ៉ូហាន 10:7] មកកាន់អ្នក ពីព្រោះអ្នកជាចៀមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបង្កើតជាស្រេចដោយសារព្រះលោហិតទ្រង់ ។ ចូរទទួលស្គាល់នូវតម្លៃរបស់អ្នក ដែលបានបង់ថ្លៃរួចមិនដោយសារខ្ញុំទេ តែដោយសារការប្រកាសតាមរយៈខ្ញុំវិញ" បន្ទាប់មកគាត់បានបន្ថែមថា "ដូចដែលទ្រង់បានដាក់ជីវិតទ្រង់ចុះ នោះយើងគួរតែថ្វាយជីវិតរបស់យើងសម្រាប់បងប្អូនរបស់យើងដែរ គឺសម្រាប់ការចម្រើនឡើងនៃសេចក្តីសុខសាន្តនិងការពង្រឹងដល់សេចក្តីជំនឿ ។" ទាំងនេះជាសម្តីរបស់លោក Augustine ។ ចូរបោះចោលនូវទំនោរដែលថា ប៉ូលបានបង្រៀនថាមានការខ្វះ

ខាតនៅក្នុងសេចក្តីរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទទាក់ទងនឹងការបន្ថែមអ្វីមួយនោះទៅ ។ ដោយសារប៉ុលប្រកាសដោយច្បាស់ៗនិងអស្ចារ្យថា ព្រះគ្រីស្ទបានចាក់បង្ហូរមកយ៉ាងបរិបូរនូវព្រះគុណទ្រង់ដែលច្រើនហួសពីអំណាចនៃអំពើបាបផង [រ៉ូម 5:15] ។ ដោយការនេះតែមួយគត់ មិនមែនដោយទង្វើនៃជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់របស់ពួកគេឡើយ ដែលពួកបរិសុទ្ធបានសង្គ្រោះ ដូចជាពេត្រុសបានធ្វើបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់ៗ [កិច្ចការ 15:11] ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលចង់ផ្អែកលើគុណតម្លៃរបស់អ្នកបរិសុទ្ធណាមួយដែលមាននៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ នឹងក្លាយជាការចំអកដល់ព្រះនិងព្រះអង្គដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងមកនោះ ។ តែតើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវបន្តនិយាយពីការនេះវែងឆ្ងាយទៀត កាលដែលលាតសន្ធឹងនូវកំខុសដ៏អាក្រក់នេះដើម្បីនឹងបំបាក់វានោះ?

5. ការលក់ក្រដាស់បង់ថ្លៃបាបទាស់នឹងការរួបរួមនិងសកម្មភាពពេញលេញនៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ពេលនេះ ការដែលរំលងនូវការគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនេះ ជាអ្នកដែលបង្រៀន ដែលជាសម្តេចប៉ាបដែលជាអ្នកបញ្ចប់នៅក្នុងដកនាំនិងបំណែកបទគម្ពីរដែលជាព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះអម្ចាស់មានដាក់មករួមបញ្ចូលដោយព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អនោះមែនទេ? ច្បាស់ណាស់ វាត្រូវតែជាដំណឹងល្អរបស់ព្រះ ឬការលក់ក្រដាស់បង់ថ្លៃបាបដែលខុសឆ្គង ។ ប៉ុលធ្វើបន្ទាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកយើងតាមរយៈដំណឹងល្អ ជាមួយនឹងភាពបរិបូរហូរហៀរនៃគុណប្រយោជន៍ពីស្ថានសួគ៌ រួមជាមួយនឹងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ទាំងប៉ុន្មាន និងសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់ ប្រាជ្ញា និងព្រះគុណដោយគ្មានការលើកលែង ។ គាត់បាននិយាយថា សារនៃការផ្សះផ្សាត្រូវបានប្រគល់មកដល់អ្នកបម្រើ ឱ្យបានធ្វើជាទូតនៅក្នុងព្រះ

គ្រីស្ទ ដូចដែលបានប្រាប់មកតាមរយៈពួកគេ [កូរិនថូសទី២ 5:18-21] ។ "គ្រប់ទាំងអស់ក៏មកពីព្រះ ដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងនឹងព្រះអង្គទ្រង់ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយបានប្រទានការងារផ្សះផ្សានោះ មកយើងខ្ញុំដែរ" [កូរិនថូសទី២ 5:20-21] ។ ហើយអ្នកជឿដឹងពីតម្លៃនៃការប្រកបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាអ្វីដែលពួកសាវ័កបានធ្វើបន្ទាល់នៅក្នុងដំណឹងល្អដែលផ្តល់មកយើងឱ្យបានរីករាយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ការលក់សំបុត្របង់ថ្លៃបាបត្រូវបានទាញមកពីឃ្លាំងរបស់សម្តេចប៉ាបនូវព្រះគុណបន្តិចបន្តួច ។ ពួកគេភ្ជាប់មកដើម្បីនឹងដឹកនាំ បំណែកនៃបទគម្ពីរ និងកន្លែងមួយច្បាស់លាស់ ហើយក៏បានហែកវាចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ!

ប្រសិនប្រើនរណាម្នាក់នឹងសួរអនុវប្រភាពរបស់វា ការធ្វើបែបនេះហាក់ដូចជាបានកើតចេញពីសេចក្តីពិតដែលថា នៅពេលដែលការធ្វើឱ្យគាប់ចិត្តវេទនាជាងមនុស្សទាំងអស់អាចទ្រាំទ្របាន កាលពីដើមនោះត្រូវបានភ្ជាប់នៅលើការអភ័យទោស ជាអ្នកដែលដែលរងនូវទុក្ខលើសកម្រិតដោយការប្រព្រឹត្តដែលដាក់មកលើពួកគេ ពួកគេក៏បានស្វែងរកការសម្រាលមកពីក្រុមជំនុំ ។ ការកាត់បន្ថយបាបដែលបង្កើតឡើងដល់មនុស្សបែបនោះហៅថា "ការបង់ថ្លៃបាប" ។ តែនៅពេលដែលពួកគេផ្ទេរការផ្តាប់ចិត្តទៅកាន់ព្រះ ហើយនិយាយថា ការទាំងនោះជាការតបស្នងដោយមនុស្សយកមកធ្វើការដោះដូរដើម្បីនឹងលោះខ្លួនរបស់ពួកគេពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ក្នុងពេលតែមួយពួកគេក៏បានប្តូរការបង់ថ្លៃទាំងនោះទៅជាវិធីសាស្ត្របង់រំលោះដែលដោះយើងចេញពីការជំនុំជំរះដែលយើងសាកសម ។ ការទាំងនោះមានការដ៏គួរខ្មាស់យ៉ាងខ្លាំងដែលបង្កើតជាការប្រមាថដែលយើងបាននិយាយរៀបរាប់នេះដែលពួកគេមិនអាចដោះសារបានទេ ។

(ការជំទាស់ទៅនឹងគោលលិទ្ធិនៃស្ថានឃុំប្រលឹងដោយការពន្យល់នៃបទគម្ពីរដែល បន្ថែមមកដើម្បីនឹងគាំទ្រ 6-10)

6. ការជំទាស់ទៅនឹងគោលលិទ្ធិនៃស្ថានឃុំប្រលឹងគឺចាំបាច់ណាស់

ឥឡូវនេះ សូមកុំឱ្យពួកគេរំខានយើងជាមួយនឹង "ស្ថានឃុំព្រលឹង" របស់ពួកគេទៀតឡើយ ព្រោះដោយការនេះវាត្រូវបានគេបាក់ កាត់ចេញ ហើយក្រឡាប់ពីមូលដ្ឋានរបស់វា។ ហើយខ្ញុំមិនយល់ស្របជាមួយនឹងបុគ្គលមួយចំនួនដែលគិតថាគួរតែផ្តាច់ចេញពីចំណុចនេះ ហើយមិននិយាយអំពីស្ថានឃុំព្រលឹងនោះទេ ដែលដូចដែលពួកគេនិយាយថា ជម្លោះដ៏កាចសាហាវកើតឡើង ប៉ុន្តែការស្ថាបនាតិចតួចអាចទទួលបាន។ ប្រាកដណាស់ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់នឹងផ្តល់ដំបូន្មានថា ឧបាយកលបែបនេះមិនត្រូវធ្វេសប្រហែស ប្រសិនបើពួកគេមិនមានផលវិបាកធ្ងន់ធ្ងរទេ។ ប៉ុន្តែ ចាប់តាំងពីស្ថានឃុំព្រលឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការប្រមាថជាច្រើន ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយដោយសារវាញុះញង់ឱ្យមានការជំទាស់នឹងព្រះគុណច្រើនពេក វាពិតជាមិនគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ។ មនុស្សម្នាក់អាចនៅពេលមួយប្រហែលជានៅក្នុងវិធីមួយលាក់ការពិតដែលថាវាត្រូវបានគ្រោងទុកក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងការចង់ដឹងចង់ឃើញនិងក្លាហាន ថាមនុស្សបានជឿលើវាដោយប្រភេទនៃ "ការបើកសម្តែង" មួយចំនួនដែលបង្កើតឡើងដោយស្នាដៃរបស់សាតាំង។ ហើយថាបទគម្ពីរខ្លះត្រូវបានបំភ្លៃដោយមិនដឹងខ្លួន ដើម្បីបញ្ជាក់អះអាងវា។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការប្រឈមមុខនឹងមនុស្ស ដូច្នេះដើម្បីទម្លុះកន្លែងសម្ងាត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ទេ" ហើយទ្រង់បានហាមឃាត់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថាមនុស្ស ចំពោះការធ្វេសប្រហែសនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ គួរតែសាកសួរសេចក្តី

ពិតពីមនុស្សស្លាប់ [ចោទិយកថា ១៨:១១] ។ ទ្រង់ក៏មិនអនុញ្ញាតឱ្យព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ខូចដោយឥតសាសនាដែរ ។

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សូមឱ្យយើងអនុញ្ញាតថា អ្វីៗទាំងអស់នោះអាចត្រូវបានអត់ឱនបានដូចអ្វីដែលមិនសំខាន់ខ្លាំងក្លាទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលការសង់ថ្លៃអំពើបាបត្រូវបានស្វែងរកនៅកន្លែងផ្សេងមិនមែននៅក្នុងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលការពេញចិត្តត្រូវបានផ្ទេរទៅកន្លែងផ្សេងទៀតនោះ ភាពស្មៀមស្ងាត់គឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែស្រែកដោយសម្រែកមិនត្រឹមតែសំឡេងរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពីបំពង់ក និងសួតរបស់យើងថា ស្ថានឃុំព្រលឹង គឺជាការប្រឌិតដ៏សាហាវរបស់សាតាំង ដែលធ្វើឱ្យឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅជាអសារឥតការ ធ្វើឱ្យមានការមើលងាយដែលមិនអាចទ្រាំទ្របានទៅលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ហើយបំផ្លាញ និងបំផ្លាញជំនឿរបស់យើង ។ តើការធ្វើបាបរបស់ពួកគេនេះមានន័យយ៉ាងណា ប៉ុន្តែការសងអំពើបាបដែលស្កប់ចិត្តត្រូវបានសងដោយព្រលឹងនៃមនុស្សស្លាប់បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ពួកគេ? អាស្រ័យហេតុនេះ កាលបើផ្គាប់ចិត្តត្រូវវិនាសអន្តរាយ ស្ថានឃុំព្រលឹងក៏ត្រូវរលត់ទៅដោយឫសគល់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាច្បាស់ឥតខ្ចោះពីសម្តីមុនរបស់យើងដែលថាព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាការពេញចិត្តតែមួយគត់ចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកជឿ ការបង់ថ្លៃតែមួយគត់ ស្ថានឃុំព្រលឹងតែមួយ តើមានអ្វីសំខាន់ក្រៅពីការនិយាយថាស្ថានឃុំព្រលឹងគ្រាន់តែជាការប្រមាថដ៏គួរឱ្យខ្ពាចប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ? ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការការប្រមាថដែលវាត្រូវបានការពារជារឿងរាល់ថ្ងៃ កំហុសតូចតាចដែលវាបង្កើតជាសាសនា និងអ្វីៗរាប់មិនអស់ផ្សេងទៀតដែលយើងឃើញបានកើតចេញពីប្រភពនៃអំពើទុច្ចរិតបែបនេះ ។

7. *ភស្តុតាងដែលគាំទ្រដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងចេញពីដំណឹងល្អ*

តែវាធ្វើឱ្យយើងបានទទួលផលចេញពីជំនួយនៃបទគម្ពីរទាំងនោះ ដែលបទគម្ពីរទាំងនោះត្រូវបានលើកយកមកប្រើដោយខុសឆ្គងនិងមិនត្រូវ ។

ពួកគេនិយាយថា នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានឱ្យគេស្គាល់ថា "អំពើបាបទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនត្រូវបានអត់ទោសឱ្យឡើយ មិនថានៅសម័យនេះឬពេលដែលនឹងត្រូវមកដល់ក៏ដោយ" [ម៉ាថាយ 12:32; ម៉ាកុស 3:28-29; លូកា 12:10] គាត់ក៏បានផ្តល់តម្រុយក្នុងពេលតែមួយថា មានការអត់ទោសដល់អំពើបាបមួយចំនួននៅក្នុងផែនដីដែលនឹងត្រូវមកដល់ ។ តែតើអ្នកណាមិនអាចឃើញថា ព្រះអម្ចាស់នៅត្រង់នោះនិយាយអំពីកំហុសនៃអំពើបាបនោះ? តែវាជាការពិតមែន តើវាមានអ្វីទាក់ទងនឹងស្ថានឃុំព្រលឹងនោះ? ក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ការដាក់ទោសបាបត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង តើហេតុអ្វីបានជាពួកគេបដិសេធថា កំហុសរបស់ពួកគេត្រូវបានសងរួចនៅក្នុងជីវិតនេះនោះ? តែដើម្បីនឹងបញ្ឈប់បន្ទាត់ឃាំងរបស់ពួកគេទាស់នឹងយើង នោះពួកគេត្រូវតែមានការនិយាយប្រឆាំងឱ្យបានច្បាស់ៗថែមទៀត ។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់មានបំណងនឹងកាត់គ្រប់ទាំងសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការអត់ទោសទាំងអស់ចេញដោយសារតែសេចក្តីដ៏ទុច្ចរិតដែលគួរឱ្យខ្ពាស់នេះ ទ្រង់មិនបានគិតថាវាគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការនិយាយថាវាមិនអាចអត់ទោសបាន ។ តែដើម្បីនឹងសង្កត់ន័យកាន់តែធ្ងន់ថែមទៀត ទ្រង់បានប្រើការបែងចែកដោយការជំនុំជំរះដែលទ្រង់រក្សាថា សតិសម្បញ្ញៈរបស់មនុស្សម្នាក់ៗតែងតែមានបទពិសោធន៍នៅក្នុងជីវិតនេះហើយ ហើយការជំនុំជំរះចុងក្រោយដែលនឹងត្រូវមកនៅក្នុងថ្ងៃនៃការរស់ឡើងវិញយ៉ាងបើកចំហរផង ។ វាដូចជាទ្រង់បាននិយាយថា "រួចគ្រប់ទាំងសាសន៍នឹងត្រូវប្រមូលគ្នា នៅ

ចំពោះលោក ហើយលោកនឹងញែកគេចេញពីគ្នា ដូចជាអ្នកគង្វាល ដែលញែកចៀមចេញពីពពែដែរ។ រួចនឹងដាក់ចៀមនៅខាងស្តាំ ហើយពពែនៅខាងឆ្វេង" [ម៉ាថាយ 25:32-33]។

បន្ទាប់មកពួកគេបានដាក់មកនូវប្រស្នាពីម៉ាថាយ៖ "ចូរឱ្យអ្នកជាស្រុះស្រួលនឹងអ្នកដើមចោទវិញជាប្រញាប់ ដែលកំពុងតែដើរតាមផ្លូវជាមួយគ្នា ក្រែងគេបញ្ជូនអ្នកទៅឯចៅក្រម ហើយចៅក្រមប្រគល់អ្នកទៅនាយភូមិឃុំ រួចអ្នកត្រូវជាប់គុក

ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា ដែលអ្នកនៅខ្វះតែ១សេននឹងសងគេឱ្យគ្រប់ នោះនឹងចេញពីទីនោះមិនរួចឡើយ។" [ម៉ាថាយ 5:25-26]។ ប្រសិនបើនៅក្នុងបទគម្ពីរនេះ ចៅក្រមតំណាងឱ្យព្រះ អ្នកដែលចោទប្រកាន់អារក្សជាទេវតាការពារជាគុកនៃស្ថានឃុំព្រលឹង ដែលខ្ញុំនឹងតបទៅកាន់ពួកគេ។ តែឧបមាថាវាពិតជាច្បាស់លាស់ដល់គ្រប់គ្នាថាព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីនឹងជម្រុញអ្នកដើរតាមទ្រង់ឱ្យពីភាពច្បាស់លាស់និងការយល់ស្របគ្នា មានបំណងចង់បង្ហាញគ្រោះថ្នាក់និងសេចក្តីអាក្រក់ជាច្រើនដែលមនុស្សតែងតែជួប ជាអ្នកដែលរឹងទទឹងចង់ទាមទារសំបុត្រនៃក្រិត្យវិន័យជាងការប្រព្រឹត្តការត្រឹមត្រូវនិងសេចក្តីសប្បុរស។ ដូច្នេះខ្ញុំសួរថា តើស្ថានឃុំព្រលឹងនឹងរកឃើញនៅទីណា?

8. ចេញពីសំបុត្រទៅកាន់ក្រុងភីលីព វិវរណៈ និងម៉ាកាបីទី២

ពួកគេស្វែងរកអំណះអំណាងពីសម្តីរបស់ប៉ូលត្រង់កន្លែងគាត់ប្រកាសថា ជង្គង់របស់ពួកអ្នកដែលនៅស្ថានសួគ៌ នៅផែនដី និងនៅស្ថានផ្សេងទៀតនឹងត្រូវលត់ចុះនៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ [ភីលីព 2:10]។ ដោយសារពួកគេគិតថាវាជាចំណេះដឹងទូទៅដែលថា "ស្ថានផ្សេងទៀត" មិនអាចយល់ថា ជាអ្នកដែលត្រូវទទួល

ទោសអស់កល្បជានិច្ចឡើយ ។ ដូច្នេះ វានៅតែសំដៅទៅលើព្រលឹងដែលរងសេច
ក្តីទុក្ខវេទនានៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង ។ ពួកគេអាចនឹងនិយាយសមហេតុផល
ប្រសិនបើដោយការលត់ជង្គង់ ពួកសាវ័កមានន័យថាជាការថ្វាយបង្គំដែលពិត
និងដោយកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ តែក្នុងកាលដែលគាត់បង្រៀនធម្មតាពីអំណាច
គ្រប់គ្រងដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលរបស់ដែលបង្កើតមកត្រូវចុះ
ចូលជាមួយនឹងទ្រង់ អ្វីដែលរំខានយើងមិនឱ្យយល់ដោយពាក្យថា "នៅស្ថាន
ផ្សេងទៀត" អារក្ស ដែលជាអ្នកត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះ
របស់ព្រះ ហើយនឹងចំណាំចៅក្រមរបស់ពួកគេដោយសេចក្តីភ័យខ្លាចនិងញាប់
ញ័រ [យ៉ាកុប 2:19; កូរិនថូសទី២ 7:15]? ដូច្នេះប៉ូលផ្ទាល់ពន្យល់នូវទំនាយ
ដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ "យើងនឹងឈរនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដោយសារមានចែងមកថា ក្នុងកាលដែលខ្ញុំរស់នៅ នោះគ្រប់
ទាំងជង្គង់នឹងត្រូវលត់ចុះនៅចំពោះខ្ញុំ" [រ៉ូម 14:10-11; អេសាយ 45:23] ។

តែអ្វីដែលនិយាយនៅក្នុងវិវរណៈមិនត្រូវបកស្រាយបែបនេះទេ ៖ "នោះខ្ញុំក៏ឮគ្រប់
ទាំងអស់ ដែលមានជីវិត នៅស្ថានសួគ៌នៅផែនដី នៅក្រោមដី ហើយនៅក្នុង
សមុទ្រ និងគ្រប់ទាំងអស់ដែលនៅស្ថានទាំងនោះនិយាយថា សូមថ្វាយព្រះពរ
កិត្តិនាម សិរីល្អ និងព្រះចេស្តា ដល់ព្រះអង្គដែលគង់លើបល្ល័ង្ក ហើយដល់កូន
ចៀម នៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាបតទៅ" [វិវរណៈ 5:13] ។ នោះពិតណាស់
ខ្ញុំរួចរាល់នឹងទទួលស្គាល់ តែតើសត្វប្រភេទណាដែលពួកគេគិតថាត្រូវបាននិយាយ
នៅត្រង់នេះ? ច្បាស់ណាស់ថា សត្វទាំងពីរនៅទីនេះខ្វះខាតនូវហេតុផលនិងឥត
ជីវិត ។ ការនេះប្រកាសដោយសាមញ្ញពីសេចក្តីពិតថា ផ្នែកមួយដោយឡែកនៃ
លោកិយ ចាប់ពីចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃស្ថានសួគ៌រហូតដល់ចំណុចកណ្តាលនៃផែនដី

នៅក្នុងវិធីរបស់ពួកគេផ្ទាល់ប្រកាសពីសិរិល្ហនៃព្រះអាទិកររបស់ពួកគេ [ទំនុកដំកើង 19:1] ។

អ្វីដែលពួកគេទាញចេញពីប្រវត្តិរបស់ Maccabees [II Macc. 12:43] ខ្ញុំគិតថាគ្មានប្រយោជន៍ទេដែលត្រូវឆ្លើយតប មិនដូច្នេះទេខ្ញុំហាក់ដូចជារាប់បញ្ចូលទាំងកិច្ចការរបស់បំណែកនៃស្បៀវភៅបរិសុទ្ធ ។ ដោយលោក Augustine ពួកគេនិយាយថា គាត់គិតថាវាដូចនឹងបទគម្ពីរដែរ ។ ទីមួយ តើដោយការធានាអះអាងអ្វី? "ពួកយូដា" គាត់និយាយថា "មិនពិចារណាន្ថវិកាសរសេររបស់ Maccabees ទុកថាជាក្រិត្យវិន័យ ជាហោរា និងជាទំនុកដំកើង ដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញថាជាទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់នោះទេដោយនិយាយថា ៖ គ្រប់យ៉ាងដែលកត់អំពីខ្ញុំនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ ហោរា និងទំនុកដំកើងនឹងត្រូវសម្រេច [លូកា 24:44] ។ តែវាមិនត្រូវបានទទួលដោយឥតប្រយោជន៍ដោយក្រុមជំនុំនោះទេ ប្រសិនបើវាត្រូវបានអានដោយត្រឹមត្រូវនិងស្តាប់បានល្អ ។" តែលោក Jerome បង្រៀនដោយគ្មានការស្នាក់ស្នើរថា សិទ្ធិអំណាចរបស់វាមិនមានតម្លៃនៅក្នុងការបញ្ជាក់ពីគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿឡើយ ។ ចេញពីកិច្ចការពីបុរាណនោះក៏មានលោក Cyprian ដែលនិយាយពីការបកស្រាយពន្យល់នៃគោលសេចក្តីជំនឿវាពិតជាច្បាស់ណាស់ថា ស្បៀវភៅនេះមិនមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំដើមឡើយ ។ ហើយតើខ្ញុំត្រូវបន្តនិយាយពីគំនិតដែលឥតបានការនេះដល់ពេលណាទៀតទៅ? ប្រៀបដូចជាអ្នកនិពន្ធផ្ទាល់មិនបានបង្ហាញគ្រប់គ្រាន់ពីអ្វីដែលខុសគ្នាគឺស្រេចតែគាត់ តែនៅចុងបញ្ចប់គាត់ស្វែងរកការអភ័យទោសប្រសិនបើគាត់សល់ចន្លោះត្រង់ណា [II Macc. 15:39]! ប្រាកដណាស់ អ្នកដែលទទួលស្គាល់ថា ការសរសេររបស់ខ្លួននៅតែមានត្រូវការការអភ័យទោស នោះមិនបានអះអាងថាជា

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ។ ក្រៅពីនោះ ការគោរពថ្វាយបង្គំរបស់យូដាសត្រូវបានសរសើរមិនខុសគ្នាឡើយថា គាត់មានសង្ឃឹមយ៉ាងរឹងមាំពីការរស់ឡើងវិញនៅគ្រាចុងក្រោយ នៅពេលដែលគាត់ផ្ញើរដង្វាយសម្រាប់អ្នកដែលស្លាប់ទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡិម [II Macc. 12:43] ។ អ្នកសរសេរប្រវត្តិនោះក៏មិនបានរាប់ពីកិច្ចការរបស់យូដាសពីប្រាក់ថ្លៃនៃការប្រោសលោះដែរ តែបានចាត់ទុកវាថាត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីឱ្យពួកគេបានរួមចំណែកនៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជាមួយនឹងអ្នកជឿដែលនៅសេសសល់ ដែលបានស្លាប់សម្រាប់ប្រទេសនិងសាសនា ។ ទង្វើនេះមិនមានអ្វីដែលជ្រុលនិយមនិងប្រាថ្នាលើសនោះទេ តែវាពិតជាលង់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់ពួកអ្នកដែលបន្តការថ្វាយយញ្ញបូជាតាមក្រិត្យវិន័យរហូតមកដល់យើង នៅពេលដែលយើងបានដឹងថា ដោយការលេចមករបស់ព្រះគ្រីស្ទអ្វីដែលមានពីមុននោះត្រូវបានសាបសូន្យហើយ ។

9. បទគម្ពីរសំខាន់នៅក្នុង កូរិនថូសទី១ ជំពូក៣

តែនៅក្នុងប៉ុល ពួកគេអះអាងថាមានក្រុមដែលមិនអាចបំបាក់បានមួយដែលមិនអាចយកឈ្នះបានដោយងាយឡើយ ។ "បើអ្នកណាយកមាស ប្រាក់ ត្បូង ឈើ ស្បូវ ឬស្លឹក ដើម្បីនឹងធ្វើពីលើជើងជញ្ជាំងនេះ នោះការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើនឹងលេចមកឱ្យឃើញ ដ្បិតថ្ងៃនោះនឹងបង្ហាញពីការនោះយ៉ាងច្បាស់លាស់ ព្រោះការនោះនឹងសម្តែងចេញមកដោយសារភ្លើង ហើយភ្លើងនឹងសាកមើលការដែលនីមួយៗ ធ្វើ ឱ្យដឹងជាយ៉ាងណាបើការដែលអ្នកណាធ្វើត្រូវឆេះ អ្នកនោះនឹងត្រូវខាតវិញ តែខ្លួនអ្នកនោះនឹងបានរួច បែបដូចជាដើរកាត់ភ្លើង ។" [កូរិនថូសទី១ 3:12-13, 15] ។ ពួកគេសួរថា នេះអាចជាភ្លើងអ្វីក្រៅពីភ្លើងនៃស្ថានឃុំព្រលឹងនោះ ដែលភាពស្មោគគ្រោកនៃបាបត្រូវបានសំអាត ដើម្បីឱ្យយើងអាច

ចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះជាមនុស្សដែលបរិសុទ្ធ? តែអ្នកសរសេរពីបុរាណបានយល់ពីការនេះក្នុងផ្លូវមួយផ្សេងទៀត និយាយទៅជាសេចក្តីទុក្ខវេទនា ឬជាឈើឆ្កាង ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើដើម្បីនឹងសាកល្បងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីកុំឱ្យគេត្រូវស្ទាក់ស្ទើរនៅក្នុងសេចក្តីស្មោគគ្រោកនៃសាច់ឈាម ។ ហើយវាកាន់តែមិនច្បាស់ជាស្ថានឃុំព្រលឹងអ្វីនោះទៅទៀត ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនយល់ស្របនឹងពួកគេទេ ដោយសារខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំបានទទួលចំណេះដឹងដែលប្រាកដនិងច្បាស់លាស់ជាងនេះថែមទៀតនៅក្នុងបទគម្ពីរនេះ ។

តែមុននឹងខ្ញុំចាប់ផ្តើម ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកប្រឆាំងនឹងខ្ញុំឆ្លើយថា តើពួកគេគិតថាសាវ័កទាំងអស់និងពួកបរិសុទ្ធត្រូវតែឆ្លងកាត់ភ្លើងនៃស្ថានឃុំព្រលឹងនេះដែរទេ ។ ពួកគេនឹងបដិសេធការនេះ ខ្ញុំដឹង ដោយសារវាពិតជាឆ្គងណាស់ថាស្ថានឃុំព្រលឹងត្រូវបានទាមទារដល់អ្នកដែលមានបុណ្យដែលពួកគេស្រមៃថានឹងតបស្នងលើសលប់ដល់គ្រប់ទាំងសមាជិកនៃក្រុមជំនុំ ។ តែពួកសាវ័កប្រកាសការនេះ ហើយគាត់មិនបាននិយាយថា កិច្ចការរបស់នរណាម្នាក់នឹងត្រូវបានទទួលស្គាល់នោះទេ ។ ហើយនេះមិនមែនជាគំនិតរបស់ខ្ញុំទេ តែជាការបកស្រាយរបស់លោក Augustine ជាអ្នកដែលជំទាស់នូវការបកស្រាយនោះ ។ ហើយដែលនោះកាន់តែឆ្គងទៀត គាត់និយាយថាមិនមែនពួកគេនឹងត្រូវឆ្លងកាត់ភ្លើងដោយសារកិច្ចការណាមួយនោះទេ តែប្រសិនបើពួកគេបានបង្កើតក្រុមជំនុំដោយភាពស្មោះត្រង់ដ៏ខ្ពស់បំផុត នោះពួកគេនឹងទទួលរង្វាន់នៅពេលដែលកិច្ចការរបស់ពួកគេត្រូវបានសាកដោយភ្លើង ។

ដំបូង យើងឃើញថាសាវ័កបានប្រើការប្រៀបប្រដូចនៅពេលដែលគាត់ហៅគោលលិទ្ធិនៃជំនឿដែលបង្កើតដោយខួរក្បាលរបស់មនុស្សផ្ទាល់ "ឈើ ឥដ្ឋ និង

ចំបើង" ។ ក្រៅពីនោះ ការប្រៀបប្រដូចត្រូវបានពន្យល់រួចហើយថា ៖ គឺដូចជា ឈើនៅពេលដែលដាក់ទៅក្នុងភ្លើងនឹងត្រូវឆេះអស់ភ្លាម ដូច្នេះរបស់ទាំងនោះមិន អាចនឹងនៅជាប់ឡើងនៅពេលវេលាមកដល់នឹងត្រូវសាកល្បង ។ ពេលនេះគ្រប់ គ្នាស្គាល់ថា សេចក្តីវេទនាបែបនេះចេញមកពីវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ ការ ដើរតាមការគំរាមនៃការប្រៀបប្រដូចរបស់ទ្រង់ ហើយដាក់បំណែករបស់វាទៅក្នុង ទំនាក់ទំនងដែលត្រឹមត្រូវជាមួយគ្នា នោះទ្រង់ហៅការលំបាករបស់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធថាជា "ភ្លើង" ។ ដោយសារនៅពេលដែលមាសនិងប្រាក់ដាក់កាន់តែជិត ភ្លើង វានឹងបង្ហាញនូវភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ទៅកាន់ភាពសុទ្ធនិងត្រឹមត្រូវរបស់ វា ។ ដូច្នេះ សេចក្តីពិតយ៉ាងជាក់លាក់របស់ព្រះត្រូវបានពិសោធន៍នៅក្នុងការ សាកល្បងខាងវិញ្ញាណ នោះសិទ្ធិអំណាចរបស់វានឹងត្រូវបានអះអាងយ៉ាងច្បាស់ លាស់ ។ ដូច "ឥដ្ឋ ឈើ និងចំបើង" ត្រូវបានដុតឆេះ នោះវានឹងត្រូវ បាត់បង់ទៅ ។ ដូច្នេះ ការរកឃើញរបស់មនុស្ស ដែលមិនតាំងនៅលើព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ នោះមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការសាកល្បងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានឡើយ តែភ្លាមនោះនឹងត្រូវដួលនិងវិនាសទៅ ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ប្រសិនបើគោលលិទ្ធិជំនឿក្លែងក្លាយប្រៀបធៀបទៅនឹង "ឈើ ឥដ្ឋ និងចំបើង" ដោយសារដូចជា "ឈើ ឥដ្ឋ និងចំបើង" ពួកវានឹងត្រូវឆេះនៅក្នុងភ្លើងនិង ត្រូវវិនាសទៅ យ៉ាងណាក៏ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ លុះត្រាតែពួកវាត្រូវ បំផ្លាញនិងទុច្ចរិត ។ ព្រះវិញ្ញាណជាភ្លើងដែលពួកវានឹងត្រូវធ្វើការសាកល្បង ដែលការសាកល្បងរបស់ពួកគេប៉ូលហៅថា "ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់" [កូរិនថូសទី ១ 3:13] តាមការប្រើប្រាស់ទូទៅនៃបទគម្ពីរ ។ ដោយសារវាត្រូវបានហៅថា "ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់" នៅពេលណាដែលព្រះទ្រង់បង្ហាញនូវព្រះវត្តមានទ្រង់នៅ

ក្នុងវិធីណាមួយ ។ បន្ទាប់មក ព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់ពិតជានឹងចែងចាំង នៅពេលដែលសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ជះមក ។ កាលដែលយើងបានបញ្ជាក់នូវអត្ថន័យរបស់ប៉ូលដែលនិយាយថា "ភ្លើង" គ្មានអ្វីទេក្រៅពីការសាកល្បងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

តែតើពួកគេនឹងត្រូវបានរួចផុតពីភ្លើងដោយរបៀបណា អ្នកដែលរងនូវការបាត់បង់នៃកិច្ចការរបស់ពួកគេនោះ? [កូរិនថូសទី១ 3:1] ។ ការនេះមិនពិបាកយល់ទេ ប្រសិនបើយើងពិចារណាថាមនុស្សប្រភេទណាដែលគាត់និយាយនោះ ។ ដោយសារគាត់សំដៅទៅលើអ្នកសាងសង់ក្រុមជំនុំទាំងនោះ ជាអ្នកដែលរក្សាគ្រឹះតាមច្បាប់ បានសង់វាជាមួយនឹងសម្ភារៈដែលមិនទំនង ។ នោះជាអស់អ្នកដែលមិនបានធ្លាក់ចុះពីគោលការណ៍និងគោលលិទ្ធិជំនឿដែលចាំបាច់ទៅតាមការណាដែលមិនសំខាន់និងការមិនសូវមានគ្រោះថ្នាក់ ដោយលាយការប្រឌិតរបស់ពួកគេជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ មនុស្សបែបហ្នឹង ខ្ញុំនិយាយថាត្រូវតែឆ្លងកាត់ការបាត់បង់ក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសេចក្តីវិនាសនៃការស្វែងរករបស់ពួកគេ ។ "តែពួកគេត្រូវបានសង្គ្រោះ តែតាមរយៈភ្លើង" [កូរិនថូសទី១ 3:15] ។ វាមិនមែនជាភាពល្ងង់ខ្លៅនិងការបញ្ឆោទរបស់ពួកគេទេដែលនឹងត្រូវទទួលដល់ព្រះជាម្ចាស់ តែដោយសារពួកគេត្រូវបានសម្អាតពីការទាំងនេះដោយសារព្រះគុណនិងអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកណាដែលបំភ្លៃភាពបរិសុទ្ធដូចមាសនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសេចក្តីស្មោគគ្រោកនៃស្ថានឃុំព្រលឹងនឹងត្រូវឆ្លងកាត់សេចក្តីអន្តរាយនៃកិច្ចការដែលគេធ្វើ ។

10. ការនិយាយពីក្រុមជំនុំដើមមិនមានអ្វីជួយដល់ពួករ៉ូម៉ាំងឡើយ

ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា នេះជាការប្រតិបត្តិបុរាណបំផុតនៃក្រុមជំនុំ ដែលប៉ុល បានឆ្លើយតបនឹងការជំទាស់នេះ ខណៈពេលដែលគាត់ក៏ប្រកាន់យកសម័យរបស់ គាត់នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថា ទាំងអស់ត្រូវតែ ឆ្លងកាត់ការបាត់បង់នូវការងាររបស់ពួកគេ ដែលក្នុងការសាងសង់ក្រុមជំនុំបាន ចាក់គ្រឹះដែលមិនសមរម្យ ។ [កូរិនថូសទី១ ៣:១១-១៥] ។

ដូច្នេះ នៅពេលដែលខ្ញុំងសត្រូវ លើកតម្កើងខ្ញុំ នូវការជំទាស់ថា ការអធិស្ឋាន សម្រាប់អ្នកស្លាប់ គឺជាទម្លាប់មួយ ១៣០០ ឆ្នាំមកហើយ ខ្ញុំសួរពួកគេថា តាម ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ តើដោយការបើកសម្តែងអ្វី ដោយឧទាហរណ៍អ្វី តើនេះត្រូវ បានធ្វើដោយអ្វី? មិនត្រឹមតែមានទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលខ្វះត្រង់ ចំណុចនេះទេ ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍ទាំងអស់នៃពួកបរិសុទ្ធដែលគេអាចអាននៅទីនោះ មិនបង្ហាញពីរឿងបែបនេះឡើយ ។ ទាក់ទងនឹងការកាន់ទុក្ខ និងការបញ្ចុះសព អ្នកនៅទីនោះបានរកឃើញសេចក្តីលម្អិតជាច្រើនក៏មានជួនកាល ។ ប៉ុន្តែទាក់ទង នឹងការអធិស្ឋានបែបនេះ អ្នកមិនអាចមើលឃើញចំណង់ជើងតែមួយទេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី បញ្ហាសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត វាគួរតែត្រូវបានលើកឡើងឱ្យ កាន់តែច្បាស់ ។ ហើយ អ្នកនិពន្ធពីបុរាណទាំងនោះដែលបានអធិស្ឋានសម្រាប់ អ្នកស្លាប់បានឃើញថានៅក្នុងចំណុចនេះ ពួកគេខ្វះទាំងការបង្គាប់របស់ព្រះ និង គំរូដ៏ត្រឹមត្រូវមួយ ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាគេហ៊ានធ្វើ? នៅលើដីនេះខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេបានបង្កើតការអ្វីមួយតាមធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផល នោះ ខ្ញុំប្រកែកថាអ្វីដែលពួកគេមិនគួរធ្វើជាគំរូដើម្បីឱ្យគេយកតម្រាប់តាមទេ ។ ដ្បិតអ្នកជឿមិនគួរធ្វើកិច្ចការអ្វីឡើយ លើកលែងតែមានសតិសម្បជញ្ញៈ ដូចប៉ុល បានបង្រៀន [រ៉ូម ១៤:២៣] ភាពប្រាកដប្រជានេះត្រូវការជាចាំបាច់ក្នុងការអធិ

ស្ថាន ។ ប៉ុន្តែវាទំនងជាថាពួកគេត្រូវបានជំរុញដោយហេតុផលមួយទៀត ៖ ពោលគឺពួកគេកំពុងស្វែងរកការសម្រាលទុក្ខដើម្បីបន្ធូរបន្ថយទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេ ហើយវាហាក់ដូចជាអមនុស្សធម៌ចំពោះពួកគេដែលមិនបានបង្ហាញភស្តុតាងមួយចំនួនចំពោះព្រះអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេចំពោះមនុស្សស្លាប់ ។ មនុស្សទាំងអស់ដឹងតាមរយៈបទពិសោធន៍ពីរបៀបដែលធម្មជាតិរបស់មនុស្សមានទំនោរទៅរកអារម្មណ៍នេះ ។

ក៏មានទំនៀមទម្លាប់ដែលទទួលយកបានដែរ ដែលដូចជាម៉ាកយីហោ ធ្វើឱ្យចិត្តបុរសឆេះឆួល ។ យើងដឹងថាក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ និងគ្រប់ពេលទាំងអស់ ពិធីបុណ្យត្រូវបានប្រារព្ធឡើងសម្រាប់មនុស្សស្លាប់ ហើយជារៀងរាល់ឆ្នាំ ពិធីសម្ពាតត្រូវបានប្រារព្ធឡើងសម្រាប់ព្រលឹងរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាសាតាំងបានបោកបញ្ឆោតមនុស្សលង់ដោយល្បិចទាំងនេះក៏ដោយ វាបានឆ្លៀតឱកាសដើម្បីបញ្ឆោតពួកគេពីគោលការណ៍ត្រឹមត្រូវមួយ ៖ ថាសេចក្តីស្លាប់មិនមែនជាការបំផ្លិចបំផ្លាញទេ ប៉ុន្តែជាការឆ្លងពីជីវិតនេះទៅមួយទៀត ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលអបិយជំនឿនេះធ្វើឱ្យសាសន៍ដទៃកាត់ទោសនៅចំពោះបល្ល័ង្កដ៏នុ៎ះរបស់ព្រះ ពីព្រោះពួកគេមិនបានគិតពិចារណាអំពីជីវិតដែលនឹងមកដល់ដែលពួកគេបានប្រកាសថាជឿ ។ ឥឡូវនេះ គ្រិស្តសាសនិក ដើម្បីកុំឱ្យអាក្រក់ជាងមនុស្សដែលត្រូវវិនាស មិនខ្មាស់អៀនក្នុងការធ្វើពិធីខ្ពះដល់មនុស្សស្លាប់ឡើយ ហាក់ដូចជាពួកគេឈប់ធ្វើទៅហើយ ។ មកពីសេចក្តីឧស្សាហ៍ដែលមិនបានណែនាំនោះ កើតឡើង ។ ប្រសិនបើពួកគេស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចូលរួមពិធីបុណ្យសព ពិធីជប់លៀង និងការថ្វាយដង្វាយ ពួកគេគិតថាពួកគេនឹងប្រឈមមុខនឹងការតិះដៀលយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលបានមកពីការធ្វើត្រាប់តាមដ៏ច្របូក

ច្របល់ត្រូវបានកើនឡើងឥតឈប់ឈរដោយការបន្ថែមថ្មីដែលដើម្បីជួយអ្នកស្លាប់នៅក្នុងទុក្ខព្រួយបានក្លាយជាសញ្ញាសំខាន់នៃភាពបរិសុទ្ធរបស់សម្តេចប៉ាប ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរផ្តល់នូវការលួងលោមដ៏ល្អនិងឥតខ្ចោះមួយទៀត កាលដែលថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ៖ "មានពរហើយមនុស្សស្លាប់ដែលស្លាប់ក្នុងព្រះអម្ចាស់" [វិវរណៈ ១៤:១៣] ។ ហើយវាបានបន្ថែមហេតុផលថា "ចាប់ពីពេលនេះទៅ ពួកគេឈប់សម្រាកពីការងារ" ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងមិនគួរបណ្តោយឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងដល់កម្រិតនៃការបង្កើតរបៀបអធិដ្ឋានខុសក្នុងក្រុមជំនុំនោះទេ ។

ប្រាកដណាស់ មនុស្សណាម្នាក់ដែលមានប្រាជ្ញាវាងវៃ ងាយទទួលស្គាល់ថា អ្វីក៏ដោយដែលគាត់អានក្នុងចំណោមអ្នកសរសេរពីបុរាណទាក់ទងនឹងរឿងនេះត្រូវបានអនុញ្ញាតមែនដោយសារតែទំនៀមទម្លាប់សាធារណៈ និងល្ងង់ខ្លៅទូទៅ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ពួកឪពុកដើមក៏បានប្រព្រឹត្តខុសដែរ ។ ចំពោះភាពព្រងើយកន្តើយដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ជាទូទៅបង្ហាំងគំនិតរបស់មនុស្សក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ។ ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ ការអានរបស់អ្នកនិពន្ធទាំងនោះបង្ហាញពីរបៀបដែលស្ងាក់ស្ងើរ ដែលពួកគេសរសើរការអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកស្លាប់ ។ Augustine រៀបរាប់នៅក្នុងការសារភាពរបស់គាត់ដែលម្តាយរបស់គាត់គឺ Monica បានស្នើសុំយ៉ាងមុតមាំថា នាងត្រូវបានគេចងចាំនៅក្នុងការប្រារព្ធពិធីនៅអាសនៈ ។ នេះជាសំណើរបស់ស្ត្រីចំណាស់ ដែលកូនប្រុសមិនបានសាកល្បងតាមបទដ្ឋាននៃបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែគាត់ចង់ទទួលបានការយល់ព្រមពីអ្នកដទៃចំពោះការស្រលាញ់ពីធម្មជាតិរបស់គាត់ ។ ជាងនេះទៅទៀត សៀវភៅ The Care to Be Taken for the Dead ដែលនិពន្ធដោយគាត់ មានការងឿងឆ្ងល់ជាច្រើន ដែលថា

ដោយភាពត្រជាក់របស់វា វាគួរតែត្រឹមត្រូវដើម្បីពន្លត់កំដៅនៃភាពខ្នះខ្នែងដ៏ល្ងង់ខ្លៅនៅលើផ្នែកនៃនរណាម្នាក់ដែលចង់ធ្វើជាអ្នកអង្វរសម្រាប់អ្នកស្លាប់ ។ ជាមួយនឹងការទស្សន៍ទាយដ៏ត្រជាក់របស់វាដើម្បីឱ្យប្រាកដ នោះសន្ទិសញ្ញានេះនឹងបង្ហាញដល់អ្នកដែលមិនយកចិត្តទុកដាក់ដែលពីមុនបានប្រុងប្រយ័ត្ន ។ វាគ្រាន់តែជាការគាំទ្រសម្រាប់ការអនុវត្តវាថាតំណែងនៃការអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកស្លាប់ នេះមិនត្រូវបានមើលងាយទេព្រោះទំនៀមទម្លាប់បានរីករាលដាល ។

ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំទទួលស្គាល់អ្នកនិពន្ធបុរាណនៃពួកជំនុំថាវាហាក់ដូចជាទង្វើដ៏គួរឱ្យគោរពក្នុងការជួយមនុស្សស្លាប់ក៏ដោយ ក៏យើងគួរតែរក្សាច្បាប់ដែលមិនអាចបញ្ឆោតបានថា ៖ ថាវាខុសច្បាប់ក្នុងការរំខានអ្វីរបស់យើងនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែការទូលសុំរបស់យើងគួរតែស្ថិតនៅក្រោមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ព្រោះវាស្ថិតក្នុងការសម្រេចរបស់ទ្រង់ក្នុងការកំណត់នូវអ្វីដែលទ្រង់ចង់បាន ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារក្រិត្យវិន័យ និងដំណឹងល្អទាំងមូលមិនមានច្រើនសូម្បីតែមួយក៏គ្មានដែលឱ្យអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកស្លាប់ នោះគឺជាការបង្ខូចការអំពាវនាវរបស់ព្រះដែលព្យាយាមអ្វីដែលទ្រង់មិនបានបង្គាប់យើង ។

ប៉ុន្តែ ក្រែងខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងអួតថា ក្រុមជំនុំបុរាណគឺដូចជាដៃគូរបស់ពួកគេមានកំហុស ខ្ញុំនិយាយថាមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយ ។ បុរាណបានធ្វើវាក្នុងការចងចាំអំពីអ្នកស្លាប់ ក្រែងពួកគេហាក់ដូចជាបានបោះបង់ចោលនូវកង្វល់ទាំងអស់សម្រាប់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ពួកគេបានសារភាពថាពួកគេមានការសង្ស័យទាក់ទងនឹងស្ថានភាពនៃអ្នកស្លាប់ ។ អំពីស្ថានឃុំព្រលឹងពួកគេមិនមានការប្តេជ្ញាចិត្តទេ ដូច្នេះពួកគេបានចាត់ទុកវាជារឿងមិនប្រាកដប្រជា ។ បច្ចាមិត្តបច្ចុប្បន្នរបស់យើងទាមទារថា អ្វីដែលពួកគេបានសុបិនអំពីការ

ធ្វើពិធីជំរះកាយត្រូវបានគិតថាគ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេថាវាជាអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ ។ បុព្វបុរសកម្រនិងបានត្រឹមតែសរសើរពីអ្នកស្លាប់របស់ពួកគេចំពោះព្រះក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ដ៏វិសុទ្ធណាស់ ។ មនុស្សសម័យនេះសង្កត់ធ្ងន់លើការមើលថែមនុស្សស្លាប់ណាស់ ហើយដោយការអធិប្បាយមិនសមរម្យ ធ្វើឱ្យគេពេញចិត្តចំពោះកិច្ចការទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

ប្រាកដណាស់ វានឹងមិនពិបាកទាល់តែសោះសម្រាប់យើងក្នុងការបង្ហាញទីបន្ទាល់មួយចំនួនអំពីអ្នកនិពន្ធបុរាណ ដែលបានទម្លាក់យ៉ាងច្បាស់នូវការអធិស្ឋានទាំងអស់សម្រាប់មនុស្សស្លាប់ដែលបានប្រើនៅពេលនោះ ។ ការលើកឡើងបែបនេះ គឺជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថា ការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម និងសិរីល្អដ៏អស់កល្បត្រូវបានរង់ចាំដោយមនុស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែថាមនុស្សគ្រប់រូបនៅពេលដែលគាត់ស្លាប់នឹងទទួលបានអ្វីដែលនៅសល់ដែលបន្ទាប់ពីការស្លាប់ ប្រសិនបើគាត់សមនឹងទទួលវា ។ ដូច្នេះ គាត់ធ្វើជាសាក្សីថា មនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់ មិនតិចជាងព្យាការីសាវ័ក និងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ទេ ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីស្លាប់នឹងទទួលបានពរជ័យ ។ ប្រសិនបើស្ថានភាពរបស់ពួកគេដូច្នេះ តើខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកថា តើការអធិស្ឋានរបស់យើងនឹងផ្តល់ដល់ពួកគេឬទេ?

ខ្ញុំឆ្លងកាត់អបិយជំនឿដ៏អាក្រក់ទាំងនោះ ដែលពួកគេបានបំផុសគំនិតសាមញ្ញ ។ ទោះបីជាទាំងនេះមានចំនួនរាប់មិនអស់ក៏ដោយ ហើយសម្រាប់ផ្នែកភាគច្រើនគឺអស្ចារ្យណាស់ដែលមិនមានពណ៌សមរម្យអាចផ្តល់ឱ្យពួកគេ ។ ខ្ញុំក៏នៅស្ងៀមចំពោះការជួញដូរមូលដ្ឋានទាំងស្រុង ដែលនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពិភពលោក ពួកគេមាននៅក្នុងតណ្ហារបស់ពួកគេបន្ត ។ ដ្បិតនឹងមិនមានទី

បញ្ចប់ឡើយ ។ ហើយបើគ្មានបញ្ជីចំនួនអ្នកអានដ៏ល្អរបស់ខ្ញុំនឹងមានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការពង្រឹងមនសិការរបស់ពួកគេឡើយ ។

ជំពូកទី VI

ជីវិតរបស់បុរសគ្រីស្ទាន ហើយជាជំបួង អំណះអំណាងអ្វីដែលអក្ខរាវិរុទ្ធជំរុញឱ្យយើងធ្វើវា

1. ផែនការនៃសន្ធិសញ្ញា

កម្មវត្ថុនៃការកើតជាថ្មី ដូចដែលយើងបាននិយាយ គឺដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកជឿនូវភាពស៊ីគ្នា និងការព្រមព្រៀងរវាងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ និងការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេ ហើយដូច្នេះដើម្បីបញ្ជាក់ពីការរើសជាកូន ចិញ្ចឹមដែលពួកគេបានទទួលជាកូន [កាឡាទី ៤:៥; cf. ពេត្រុសទី២ ១:១០] ។

ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះផ្ទាល់គឺថា ភាពថ្មីដែលរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់អាចត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុងយើង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងត្រូវការបង្ហៀរ និងជំនួយជាច្រើន វានឹងផ្តល់ផលចំណេញក្នុងការប្រមូលផ្តុំនូវបទគម្ពីរមួយចំនួនផ្សេងៗនៃបទគម្ពីរជាគំរូសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តនៃជីវិត ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលប្រែចិត្តដោយអស់ពីចិត្តអាចមិនធ្វើខុសក្នុងការខ្នះខ្នែងរបស់ពួកគេ ។

ឥឡូវនេះ ក្នុងការបង្ហាញពីរបៀបដែលជីវិតរបស់គ្រិស្តបរិស័ទត្រូវតាមលំដាប់លំដោយនោះ ខ្ញុំមិនបានដឹងទេថាខ្ញុំកំពុងចូលទៅក្នុងប្រធានបទជាច្រើន និងចម្រុះ ដែលក្នុងទំហំធំនឹងកាន់កាប់បរិមាណដ៏ច្រើន ដែលខ្ញុំព្យាយាមនិយាយឱ្យបានពេញលេញនិងលម្អិត ។ នៅក្នុងការតែងសេចក្តីដាស់តឿនលើតែគុណធម៌តែមួយ គ្រូពេទ្យបុរាណ ដូចដែលយើងឃើញ បានក្លាយជាសាំញ៉ាំខ្លាំងណាស់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងនេះពួកគេមិនខ្ជះខ្ជាយពាក្យទេ ។ កាល

ណាមនុស្សតាំងឡើងដើម្បីសរសើរគុណធម៌ណាមួយក្នុងសុន្ទរកថារបស់ខ្លួន ភាពបរិបូណ៌នៃសម្ភារៈជំរុញឱ្យលោកមានលក្ខណៈពេញលេញ ដែលហាក់ដូចជាមិនប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែនិយាយវែងឆ្ងាយ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនមានបំណងអភិវឌ្ឍទេ នៅទីនេះ ការណែនាំក្នុងការរស់នៅ ដែលខ្ញុំកំពុងនឹងផ្តល់ជូនដល់ចំណុចនៃការពិពណ៌នាអំពីគុណធម៌របស់បុគ្គលម្នាក់ៗ យ៉ាងវែងឆ្ងាយ និងការបំផុសគំនិតក្នុងការដាស់តឿន ។ ការសរសេរបែបនេះអាចត្រូវបានស្វែងរកពីសំណេររបស់អ្នកដទៃ ជាពិសេសពីបុព្វបុរស ។ ដើម្បីបង្ហាញបុរសដែលគោរពព្រះអំពីរបៀបដែលគាត់អាចត្រូវបានរៀបចំទៅការកំណត់ភារកិច្ចរបស់គាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ - នេះនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្ញុំ ។ ប្រហែលជានឹងមានឱកាសសម្រាប់ការប្រកាសឬខ្ញុំប្រហែលជាងាកទៅរកស្នេហាខ្លីៗ ។ ហើយប្រហែលជាខ្ញុំចង់និយាយឱ្យបានច្បាស់ជាងនេះ វានឹងមិនជោគជ័យទេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាទម្រង់នៃការបង្រៀនដែលពង្រីកបន្ថែមទៀតអាចទទួលយកបានក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំស្ទើរតែមិនខ្វល់ក្នុងការអនុវត្តវាដែរ ។ ជាងនេះទៅទៀត ផែនការនៃការងារបច្ចុប្បន្នទាមទារឱ្យយើងផ្តល់សេចក្តីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិយ៉ាងខ្លីតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។

ដូចដែលទស្សនវិទូបានកំណត់ដែនកំណត់នៃសិទ្ធិ និងកិត្តិយស នៅពេលដែលពួកគេទទួលបានភារកិច្ចដាច់ដោយឡែក និងបក្សពួកទាំងមូលនៃគុណធម៌ដូច្នេះហើយ ព្រះគម្ពីរមិនមែនដោយគ្មានលំដាប់ថ្នាល់ខ្លួនក្នុងរឿងនេះទេ ប៉ុន្តែកាន់ដល់សម័យកាលដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុត ហើយគ្មានអ្វីប្រាកដជាងទស្សនវិជ្ជាទាំងអស់ ។ ភាពខុសប្លែកគ្នាតែមួយគត់គឺថា ពួកគេដូចជាមនុស្សមានមហិច្ឆតា ឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីសប្បុរសដ៏ប្រពៃ ដើម្បីបង្ហាញពីភាពរហ័សរហួននៃប្រាជ្ញារបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ដោយសារ

ទ្រង់បានបង្រៀនដោយគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនបានប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងពិតប្រាកដ ឬបន្តចំពោះផែនការជាវិធីសាស្ត្រនោះទេ ។ នៅពេលទ្រង់ដាក់នៅកន្លែងណាក៏ទ្រង់ប្រាប់ថាយើងមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនឹងវាឡើយ ។

2. ការជម្រុញដល់ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

ឥឡូវនេះ សេចក្តីណែនាំក្នុងបទគម្ពីរដែលយើងនិយាយមានទស្សនៈសំខាន់ពីរ ។ ទីមួយគឺថា សេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីសុចរិត ដែលយើងមិនមានទំនោរទៅពីធម្មជាតិទាំងអស់នោះ អាចត្រូវបានបណ្តុះ និងបង្កើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ ទីពីរ ច្បាប់មួយត្រូវបានចែងសម្រាប់យើង ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងរង្វែងដោយចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះសេចក្តីសុចរិត ។

មាននៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើន និងហេតុផលដ៏ល្អសម្រាប់ការសរសើរពីភាពសុចរិតមិនមែនមួយចំនួនដែលយើងបានកត់សម្គាល់រួចហើយនៅកន្លែងផ្សេងៗនោះទេ ។ ហើយយើងនឹងនិយាយដោយសង្ខេបអំពីការផ្សេងទៀតនៅទីនេះ ។

តើសេចក្តីសុចរិតអាចកើតឡើងពីមូលដ្ឋានអ្វីជាងការព្រមានពីបទគម្ពីរដែលថា យើងបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បរិសុទ្ធ? [លេវីវិន័យ ១៩:២ ពេត្រុសទី១ ១:១៥-១៦] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទោះបីជាយើងបានបែកខ្ចាត់ខ្ចាយដូចចៀមដែលវង្វេង ហើយខ្ចាត់ខ្ចាយតាមប្រទាញនៃពិភពលោកក៏ដោយ ទ្រង់បានប្រមូលយើងមកម្តងទៀត ដើម្បីរួបរួមជាមួយយើង ។ នៅពេលដែលយើងឮនិយាយអំពីការរួបរួមរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះ ចូរយើងចងចាំថា ភាពបរិសុទ្ធត្រូវតែជាចំណងរបស់វា ។ មិនមែនដោយសារយើងចូលរួមជាមួយនឹងទ្រង់ដោយគុណធម៌នៃភាពបរិសុទ្ធរបស់យើងទេ! ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែនៅជាប់នឹងទ្រង់ជាមុន

សិន ដើម្បីឱ្យយើងអាចនឹងធ្វើតាមទ្រង់ទៅទីដែលទ្រង់ហៅទៅ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាជាលក្ខណៈពិសេសនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់មិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងអំពើទុច្ចរិត និងភាពស្មោកគ្រោក នោះបទគម្ពីរបង្រៀនតាមនោះថា នេះគឺជាគោលដៅនៃការត្រាស់ហៅរបស់យើង ដែលយើងត្រូវមើលថា តើយើងនឹងឆ្លើយទៅកាន់ព្រះនៅពេលដែលទ្រង់ហៅ [អេសាយ ៣៥:៨] ។ តើយើងបានសង្គ្រោះពីអំពើទុច្ចរិត និងភាពកខ្វក់នៃលោកិយដែលត្រូវលិចទឹកក្នុងគោលបំណងអ្វី បើយើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងពេញមួយជីវិតដើម្បីល្បួងនឹងរបស់ទាំងនេះ? ជាងនេះទៅទៀត ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ព្រះគម្ពីរបានដាស់តឿនយើងថា ដើម្បីរាប់ជារាស្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់ យើងត្រូវរស់នៅក្នុងទីក្រុងដ៏បរិសុទ្ធនៃក្រុងយេរូសាឡិម [ទំនុកដំកើង ១១៦:១៩; ១២២:២-៩] ។ កាលដែលទ្រង់បានញែកក្រុងនេះសម្រាប់អង្គទ្រង់ ការធ្វើឈ្មើសរបស់រាស្ត្រដែលរស់នៅក្រុងនោះដោយមិនស្អាតស្អំនោះ គឺជាការខុសច្បាប់ ។ ការប្រកាសទាំងនេះមកពីណា៖ នឹងមានកន្លែងមួយនៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ព្រះ សម្រាប់អ្នកដែលដើរដោយឥតសៅហ្មង ហើយព្យាយាមតាមសេចក្តីសុចរិត [ទំនុកដំកើង ១៥:១-២; ទំនុកដំកើង ១៤:១-២ ទំនុកដំកើង ២៤:៣-៤] ។ ព្រោះទីសក្ការៈដែលព្រះអង្គគង់នៅនោះមិនសមទេដែលទីសក្ការៈគួរជាទីគាប់ចិត្តដោយសៅហ្មង ។

*3. ជីវិតគ្រិស្តបរិស័ទទទួលការជម្រុញដ៏ខ្លាំងបំផុតរបស់ខ្លួនចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះតាមរយៈអង្គបុគ្គល និងទង្វើនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ**

ហើយដើម្បីដាស់យើងឱ្យកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព ព្រះគម្ពីរបង្ហាញថា ព្រះជាព្រះវរបិតា ដូចដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់ [កូរិនថូសទី២ 5:18] នៅក្នុងទ្រង់នោះយើងត្រូវបានបោះត្រាដែលជារូបឆ្លុះរបស់

ទ្រង់ [ហេព្រើរ ១:៣] ដែលទ្រង់ចង់ឱ្យយើងធ្វើតាម ។ ឥឡូវនេះ សូមឱ្យបុគ្គលទាំងដែលគិតថា ទស្សនវិជ្ជាសីលធម៌ ដែលខ្ញុំបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងជាប្រព័ន្ធសម្រាប់តែអ្នកទស្សនវិទូ ស្វែងរកខ្ញុំក្នុងចំនោមទស្សនវិទូ នូវគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាដ៏ប្រសើរជាងនេះ ។ ពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេប្រាថ្នាជាពិសេសដើម្បីជាស់ស្តឿនយើងឱ្យមានគុណធម៌ គ្រាន់តែថាយើងគួរតែរស់នៅស្របតាមធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរទាញការជាស់ស្តឿនខ្លួនចេញពីប្រភពទឹកពិត ។ វាមិនត្រឹមតែលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យថ្វាយជីវិតរបស់យើងទៅកាន់ព្រះ ដែលជាអ្នកនិពន្ធរបស់វា ដែលវាត្រូវបានចងភ្ជាប់ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីវាបានបង្រៀនថា យើងបានវង្វេងចេញពីប្រភពដើម និងលក្ខខណ្ឌពិតនៃការបង្កើតរបស់យើង វាក៏បានបន្ថែមថា ព្រះគ្រីស្ទ ដែលតាមរយៈយើងត្រឡប់ទៅរកការពេញចិត្តចំពោះព្រះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងជាគំរូ ដែលគំរូដែលយើងត្រូវបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកយើង ។ តើអ្វីដែលអ្នកអាចទាមទារបានប្រសិទ្ធភាពជាងការមួយនេះទៅ? ទេ តើអ្នកអាចទាមទារអ្វីក្រៅពីរឿងមួយនេះទៅ? ដ្បិតយើងត្រូវបានរើសយកមកចិញ្ចឹមជាកូនដោយព្រះអម្ចាស់ ដោយមានលក្ខខណ្ឌមួយនេះ គឺថាជីវិតរបស់យើងបង្ហាញពីព្រះគ្រីស្ទ ជាចំណងនៃការត្រូវបានរើសជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យើង ។ ដូច្នោះហើយ លុះត្រាតែយើងថ្វាយ និងលះបង់ថ្វាយខ្លួនយើងចំពោះសេចក្តីសុចរិត នោះយើងមិនត្រឹមតែបះបោរពីអ្នកបង្កើតរបស់យើងដោយភាពអសុរោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងក៏ប្រមាថព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងផងដែរ ។

បន្ទាប់មក ព្រះគម្ពីរស្វែងរកឱកាសសម្រាប់ការជាស់ស្តឿនរំឭកពីអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់នៃព្រះ ដែលវារាយបញ្ជីសម្រាប់យើង និងនៅក្នុងផ្នែកនីមួយៗនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ចាប់តាំងពីព្រះបានបើកសម្តែងអង្គទ្រង់ជាព្រះវរ

បិតាដល់យើង យើងត្រូវបង្ហាញការមិនដឹងគុណរបស់យើងចំពោះទ្រង់ ប្រសិនបើយើងមិនបង្ហាញខ្លួនយើងជាកូនរបស់គាត់ [ម៉ាឡាគី ១:៦ អេភេសូ ៥:១ យ៉ូហានទី១ ៣:១] ។ ចាប់តាំងពីព្រះគ្រីស្ទបានសម្អាតយើងដោយការលាងដោយឈាមរបស់ទ្រង់ ហើយបានចែកចាយការសម្អាតនេះតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះវាមិនសមទេក្នុងការធ្វើឱ្យខ្លួនយើងមានការបំពុលថ្មីទៀត [អេភេសូ ៥:២៦ ហេព្រើរ ១០:១០ កូរិនថូសទី១ ៦:១១ ពេត្រុសទី១ ១:១៥, ១៩] ។ ចាប់តាំងពីទ្រង់បានផ្សាំយើងចូលទៅក្នុងរូបកាយរបស់គាត់ យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសដើម្បីកុំឱ្យខូចរូបរាងរបស់យើង ដែលជាសមាជិករបស់ទ្រង់ដោយមានកន្លែង ឬស្នាមជាំណាមួយឡើយ [អេភេសូ ៥:២៣-៣៣ កូរិនថូសទី ១ ៦:១៥; យ៉ូហាន ១៥:៣-៦] ។ តាំងពីព្រះគ្រីស្ទអង្គទ្រង់ជាព្រះសិរសារបស់យើងបានយាងឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ វាបង្ហាញយើងដោយបានលះបង់សេចក្តីស្រឡាញ់នៃអ្វីៗនៅលើផែនដីដោយអស់ពីដួងចិត្តដើម្បីប្រាថ្នាទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ [កូឡុស ៣:១] ។ ចាប់តាំងពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានឧទ្ទិសយើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែថែរក្សាថា សិរីល្អរបស់ព្រះបានភ្លឺតាមរយៈយើង ហើយមិនត្រូវធ្វើអ្វីដែលធ្វើឱ្យខ្លួនយើងស្មោកគ្រោកដោយភាពស្មោកគ្រោកនៃអំពើបាប [១ កូរិនថូស ៣:១៦; ៦:១៩ កូរិនថូសទី២ ៦:១៦] ។ ចាប់តាំងពីទាំងព្រលឹង និងរូបកាយរបស់យើងត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ស្ថានសួគ៌ ភាពមិនចេះពុករលួយ និងជាមកុដដ៏មិនចេះរីងស្ងួត [ពេត្រុសទី 1 5:4] នោះយើងគួរតែខិតខំដោយអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីរក្សាពួកគេឱ្យបរិសុទ្ធនិងមិនពុករលួយរហូតដល់ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ [1 ថែស្សាឡូនិក ៥:២៣; ភីលីព ១:១០] ។ ខ្ញុំនិយាយថាទាំងនេះគឺជាគ្រឹះដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ការបង្កើតជីវិតរបស់មនុស្សម្នាក់ ។ បុគ្គលនឹង

មើលទៅជាឥតប្រយោជន៍ចំពោះការបែបនេះក្នុងចំណោមទស្សនវិទូ ដែលក្នុងការសរសើរអំពីគុណធម៌ មិនដែលឡើងលើសពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់មនុស្សឡើយ ។

4. ជីវិតរបស់គ្រីស្ទានមិនមែនត្រឹមតែអណ្តាតឡើយ តែពីចិត្តខាងក្នុងបំផុតវិញ

ហើយនេះជាកន្លែងដែលត្រូវខិតចូលជិតអ្នកដែលមិនមានអ្វីទាំងអស់ក្រៅពីព្រះនាមនិងស្លាកស្នាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តែប្រថ្នាចង់ហៅខ្លួនពួកគេថា "គ្រីស្ទាន" ។ តែ តើវាអាម៉ាសយ៉ាងណាដែលពួកគេអួតពីព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់នោះ? ពិតណាស់ មិនមានទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលសង្គ្រោះសម្រាប់អ្នកដែលបានយល់ត្រូវពីព្រះគ្រីស្ទចេញពីព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អទេ ។ តែពួកសាវ័កនិយាយថា អស់អ្នកដែលមិនត្រូវបានបង្រៀនថា ពួកគេត្រូវតែបំពាក់ទ្រង់មិនទាន់បានរៀនពីគ្រីស្ទឱ្យបានត្រឹមត្រូវទេកាលដែលពួកគេមិនបានដោះចោលនូវមនុស្សចាស់របស់ពួកគេ ដែលពុករលួយតាមរយៈការសេចក្តីប្រាថ្នាបោកបញ្ឆោត [អេភេសូ 4:22, 24] ។ ដូច្នេះ ត្រូវបានបញ្ជាក់ថា ពួកគេធ្វើពុតដោយខុសឆ្គងនិងមិនត្រឹមត្រូវពីចំណេះដឹងពីព្រះគ្រីស្ទ អ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅពេលនោះគ្រាន់តែការនិយាយយ៉ាងរអិលពីដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារនេះមិនមែនជាគោលលិទ្ធិនៃអណ្តាតឡើយតែពីជីវិតវិញ ។ វាមិនមែនឈរដោយចំណេះដឹងនិងការចង់ចាំតែមួយមុខនោះទេ ដូចជាពួកសិស្សផ្សេងទៀតដែរ តែវានឹងទ្រូវបានទទួលយកតែពេលណាដែលវាបានកាន់កាប់លើព្រលឹងទាំងមូល ហើយពេលរកឃើញកន្លែងអង្គុយនិងទីសម្រាកនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុតនៅក្នុងចិត្ត ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យពួកគេឈប់អួតពីអ្វីដែលមិនមែនជាពួកគេ នៅក្នុងសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមរបស់ព្រះ ឬឱ្យពួកគេបង្ហាញខ្លួនជាសិស្សដែលមិនសាកសមនឹងព្រះគ្រីស្ទ

ដែលជាគ្រូរបស់ពួកគេ ។ យើងបានផ្តល់កន្លែងទីមួយដល់គោលលិទ្ធិដែលសាសនារបស់យើងផ្ទុកនៅទីនោះ ។ តែវាត្រូវតែចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ហើយឆ្លងទៅដល់ការរស់នៅជាប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ហើយក៏ផ្លាស់ប្រែយើងទៅជាខ្លួនវាដើម្បីឱ្យវាមានផលផ្លែសម្រាប់យើង ។ អ្នកទស្សនៈវិទូត្រូវបានដុតដោយកំហឹងទាស់នឹង ហើយត្រូវបានដេញចេញពីហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេ ជាពួកអ្នកដែលនៅពេលដែលសារភាពពីសិល្បៈមួយដែលត្រូវជាប្រពន្ធចុងនៃជីវិត បានបែរវាទៅជាការជជែកវែកញែកបែបអ្នកប្រាជ្ញវិញ ។ ជាមួយនឹងហេតុផលដែលប្រសើរជាងប៉ុណ្ណាដែលយើងស្តាប់អ្នកប្រាជ្ញតូចតាបែបនេះ ដែលចង់មូរដំណឹងល្អដោយចុងអណ្តាតរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលសមត្ថភាពរបស់វាត្រូវតែពុះបំបែកនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រៅបំផុតនៃចិត្ត ត្រូវអង្គុយនៅក្នុងព្រលឹង និងមានឥទ្ធិពលដល់មនុស្សទាំងមូលមួយរយដងជ្រៅជាងការជម្រុញដ៏ត្រជាក់របស់អ្នកប្រាជ្ញផង!

5. ភាពមិនល្អឥតខ្ចោះនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន

ខ្ញុំមិនបង្ខំថាជីវិតដែលមានសីលធម៌របស់គ្រីស្ទានគ្មានប្រយោជន៍នោះទេ តែជាដំណឹងល្អ ដែលការនេះត្រូវតែមាន ហើយយើងត្រូវតែព្យាយាមទៅកាន់ការនោះ ។ តែខ្ញុំមិនទាមទារដោយម៉ឺងម៉ាត់ខ្លាំងពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៃដំណឹងល្អនោះទេ ដែលខ្ញុំមិនចង់ទទួលស្គាល់ថាជាគ្រីស្ទានដែលមិនទាន់បានទទួលវានោះតេ ។ មិនដូច្នោះទេមនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវដកចេញពីក្រុមជំនុំ ក្នុងកាលដែលគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានរកឃើញជាអ្នកមិនត្រូវបានដកចេញឆ្ងាយឡើយ ក្នុងកាលដែលមនុស្សជាច្រើនបានរីកលូតលាស់បន្តិចទៅកាន់វា ដែលសម្រាប់ពួកគេនោះវាមិនត្រូវបានបោះចោលដោយអយុត្តិធម៌ឡើយ ។

ដូច្នេះយ៉ាងម៉េចទៅ? ចូរឱ្យគោលដៅនោះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះភ្នែករបស់យើងដែលយើងនឹងតម្រង់ទៅយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រមែន ។ ចូរឱ្យគោលដៅនោះត្រូវបានតាំងទៅកាន់អ្វីដែលយើងគួរតែព្យាយាមនិងតស៊ូទៅរក ។ ដោយសារវាមិនស្របតាមក្រិត្យវិន័យទេដែលអ្នកត្រូវញែកការផ្សេងៗជាមួយនឹងព្រះនៅក្នុងបែបបទនោះ ដែលអ្នកបានធ្វើមួយចំណែកនៃការទាំងនោះដែលត្រូវបានភ្ជាប់នឹងអ្នកដោយព្រះបន្ទូលទ្រង់តែដោយរំលងចោលផ្នែកផ្សេងទៀតតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ ។ ដោយសារពីដំបូង ទ្រង់បានបង្គាប់គ្រប់កន្លែងថាសេចក្តីពិតស្មោះត្រង់ជាផ្នែកដែលចម្បងនៃការថ្វាយបង្គំទ្រង់ [លោកុប្បត្តិ 17:1; ទំនុកដំកើង 41:12] ។ ដោយសារព្រះបន្ទូលនេះទ្រង់ចង់មានន័យថា ជាភាពសាមញ្ញដែលស្មោះត្រង់នៃគំនិត ដែលចេញផុតពីភាពបោកបញ្ឆោតនិងក្លែងក្លាយ ដែលផ្ទុយពីមនុស្សមានចិត្តពីរ ។ នេះប្រៀបដូចជាបាននិយាយថាវាជាការចាប់ផ្តើមនៃការរស់នៅក្នុងជីវិតដែលត្រឹមត្រូវខាងវិញ្ញាណ ដែលអារម្មណ៍ខាងក្នុងនៃគំនិតមិនក្លែងក្លាយដែលថ្វាយទៅកាន់ព្រះសម្រាប់ជាការបង្កើតឡើងនូវភាពបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីសុចរិត ។

តែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលនៅក្នុងគុកផែនដីនេះនៃរូបកាយនេះមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់នឹងព្យាយាមដោយការខិតខំដែលសាកសមនោះទេ ហើយសេចក្តីកំសោយបានប្រទាញចុះយ៉ាងខ្លាំង ជាមួយនឹងការរែកនិងខ្ទើកនិងថែមទាំងលបៗនៅនឹងដីផង ដែលពួកគេធ្វើតាមនិស្ស័យដ៏ទន់ខ្សោយ ។ ចូរឱ្យម្នាក់ៗនៃយើងគ្រប់គ្នា ដើរតាមរង្វាស់ទំហំតូចរបស់ទ្រង់និងធ្វើដំណើរបន្តដែលយើងបានចាប់ផ្តើមរួចហើយនោះ ។ គ្មានផ្លូវនោះទេ វានឹងតូច ។ ដូច្នេះ ចូរយើងកុំរវាតចិត្តនឹងធ្វើឡើយ ដើម្បីឱ្យយើងបានធ្វើបានប្រសើរនៅក្នុងផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយចូរ

យើងកុំធ្លាក់ទឹកចិត្តនឹងភាពជោគជ័យបន្តិចបន្តួចរបស់យើងឡើយ ទោះជាការទទួលបានវាមិនស៊ីគ្នានឹងបំណងចិត្តក៏ដោយ នៅពេលថ្ងៃនេះបានប្រសើរជាងម្សិលមិញនោះការខិតខំមិនបានបាត់បង់ទទេរឡើយ ។ ចូរយើងមើលទៅកាន់ទីដៅចំណាំរបស់យើងជាមួយនឹងភាពសាមញ្ញស្មោះត្រង់និងតម្រង់ទៅរកគោលដៅរបស់យើង ។ មិនមែនបញ្ឆរខ្លួនយើងនោះទេ ក៏មិនមែនធ្វើការដោះសារចំពោះទង្វើដែលអាក្រក់របស់យើងដែរ តែជាមួយនឹងការខិតខំជាបន្តទៅកាន់ទីបញ្ចប់នេះដែលយើងនឹងរីកចម្រើនពិតមែន ដែលតាមរយៈពេញមួយជីវិតនោះយើងស្វែងរកនិងដើរតាមផង ។ តែយើងនឹងទទួលបានវាតែនៅពេលណាដែលយើងបានបោះចោលនូវភាពកំសោយនៃរូបកាយ ហើយត្រូវបានទទួលយកទៅក្នុងការប្រកបគ្នាយ៉ាងពេញលេញជាមួយនឹងទ្រង់ ។

ជំពូកទីVII

ការបូកសរុបនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន ៖ ការបដិសេធខ្លួនឯង

(ទស្សនៈវិទ្យារបស់គ្រីស្ទានពីភាពមិនដូចលោកិយនិងការបដិសេធខ្លួន យើងមិនមែនជារបស់ខ្លួនយើងឡើយតែជារបស់ព្រះ 1-3)

1. យើងមិនមែនជាម្ចាស់លើខ្លួនយើងឡើយ តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ

បើទោះជាក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់នូវវិធីសាស្ត្រយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៃលំដាប់លំដោយនៃជីវិតរបស់មនុស្សក៏ដោយ វាប្រៀបដូចជាល្អសម្រាប់គ្រូពីស្ថានសួគ៌ក្នុងការសម្រួចរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយគម្រោងការមួយដែលច្បាស់លាស់ថែមទៀត ទៅលើច្បាស់ទាំងនោះដែលទ្រង់បានដាក់នៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ ។ នៅទីនេះជាការចាប់ផ្តើមនៃគម្រោងការនេះ ៖ តួនាទីរបស់អ្នកជឿគឺ "ថ្វាយរូបកាយរបស់ពួកគេដល់ព្រះជាយញ្ញបូជារស់ បរិសុទ្ធ និងអាចទទួលយកបានដល់ទ្រង់" ហើយនៅក្នុងការនេះមានការថ្វាយបង្គំដែលស្របតាមក្រិត្យវិន័យដល់ទ្រង់ [រ៉ូម 12:1] ។ ចេញពីការនេះទាញបាននូវមូលដ្ឋាននៃការជម្រុញថា "ពួកគេមិនត្រូវគ្រាប់តាមលោកិយ តែត្រូវតែផ្លាស់ប្រែដោយភាពជាថ្មីឡើងខាងគំនិត ដូច្នេះពួកគេនឹងបានដឹងថាអ្វីជាបំណងរបស់ព្រះ" [រ៉ូម 12:2] ។ ពេលនេះការដ៏ធំបំផុតនោះគឺ ៖ យើងត្រូវបានបន្សុតនិងញែកទុកសម្រាប់ព្រះនោះយើងនឹងមិនគិត និយាយ សញ្ជឹង ឬធ្វើអ្វីក្រៅពីការថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះឡើយ ។ ដោយសាររបស់ដែលបរិសុទ្ធមិនត្រូវប្រើសម្រាប់ការដែលស្មោគគ្រោកដោយមិនមានរបួសស្នាមនៅលើវានោះ ។

ប្រសិនបើយើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធរបស់ខ្លួនយើង [កូរិនថូសទី១ 6:19] តែជាកម្មសិទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ ។ វាច្បាស់ណាស់ពីកំហុសអ្វីខ្លះដែលយើងត្រូវគេចចេញ ហើយអ្វីដែលយើងត្រូវតម្រង់សំដៅនូវការប្រព្រឹត្តរបស់យើង ។

យើងមិនមែនជារបស់ខ្លួនយើងឡើយ ៖ ដូច្នេះចូរកុំឱ្យហេតុផលរបស់យើងឬចេតនារបស់យើងបង្វែគម្រោងការនិងការប្រព្រឹត្តរបស់យើងឡើយ ។ យើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធរបស់ខ្លួនយើងឡើយ ៖ ដូច្នេះចូរយើងរៀបគម្រោងនឹងស្វែងរកអ្វីដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងនៅក្នុងសាច់ឈាមនេះឡើយ ។ យើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធរបស់ខ្លួនយើងឡើយ ៖ តាមដែលយើងអាចធ្វើទៅបាន ចូរយើងបំភ្លេចខ្លួនយើងនិងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលជារបស់យើង ។

ផ្ទុយមកវិញ យើងជាកម្មសិទ្ធរបស់ព្រះ ៖ ដូច្នេះចូរឱ្យហេតុផលនិងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់គ្រប់គ្រងលើការប្រព្រឹត្តរបស់យើង ។ យើងជារបស់ព្រះ ៖ ចូរឱ្យគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតរបស់យើងបានព្យាយាមដើរទៅកាន់ទ្រង់ប្រៀបដូចជាគោលដៅដែលស្របច្បាប់តែមួយគត់ [រ៉ូម 14:8; I Cor. 6:19] ។ តើមនុស្សដែលត្រូវបានបង្រៀនថាគេមិនមែនជារបស់ខ្លួនគេនឹងផ្តល់ផលប្រយោជន៍អ្វីខ្លះទៅ ដែលត្រូវបានដកនូវការគ្រប់គ្រងនិងអំណាចចេញពីហេតុផលផ្ទាល់របស់ខ្លួនដើម្បីឱ្យគេអាចហើយថ្វាយការនោះដល់ព្រះវិញនោះ! ដោយសារ ការដែលនិយាយពីចំណាប់អារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងជាមហន្តរាយដែលមានឥទ្ធិពលនាំទៅកាន់សេចក្តីវិនាសដល់យើងផ្ទាល់ ដូច្នេះចំណតនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងមូលគឺមិនត្រូវឆ្ងាតខាងអ្វីនោះទេ ហើយមិនត្រូវមានបំណងអ្វីនោះដែរ ហើយក៏មិនមានបំណងអ្វីតាមរយៈខ្លួនយើងឡើយ តែដើរតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់តែមួយប៉ុណ្ណោះ ។

ដូច្នេះចូរឱ្យការនេះជាជំហ៊ានទីមួយដែលមនុស្សត្រូវចាកចេញពីខ្លួនរបស់គេដើម្បី ឱ្យគេបានប្រើឥទ្ធិពលទាំងមូលនៃសមត្ថភាពរបស់គេនៅក្នុងការបម្រើដល់ព្រះអម្ចាស់ ។ ខ្ញុំនៅ "សេវកម្ម" មិនមែនគ្រាន់តែអ្វីដែលនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះទេ តែជាអ្វីដែលបង្វែរនូវគំនិតរបស់មនុស្ស ដែលដលចេញអស់នូវរាល់ញាណខាងសាច់ឈាម ហើយបាននៅជាប់នឹងព្រះវិញ្ញានរបស់ព្រះទាំងស្រុង ។ ក្នុងកាលដែលវាជាច្រកចូលទីមួយនៅក្នុងជីវិត គ្រប់អ្នកទស្សនៈវិទូមិនដឹងពីការផ្លាស់ប្រែនេះទេ ដែលប៉ូលហៅថា "ការកើតជាថ្មីខាងចិត្តគំនិត" [អេភេសូ 4:23] ។ ដោយសារពួកគេដាក់ហេតុផលតែមួយគិតទុកជាគោលការណ៍នៅក្នុងមនុស្ស ហើយគិតថាវាតែមួយគត់គួរតែគេស្តាប់ និយាយដោយខ្លីគឺទៅកាន់វាតែមួយគត់ ដែលពួកគេត្រូវប្រព្រឹត្តតាមនៅក្នុងជីវិត ។ តែអ្នកប្រាជ្ញខាងគ្រីស្ទានប្រាប់ពីហេតុផលដែលផ្តល់ផ្លូវទៅ កាន់ការចុះចូលខ្លួនទៅកាន់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូច្នេះមនុស្សផ្ទាល់នឹងមិនរស់ទៀតឡើយតែស្តាប់ទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទដែលគង់នៅនិងសោយរាជ្យនៅក្នុងគេវិញ [កាឡាទី 2:20] ។

2. ការបដិសេធខ្លួនឯងតាមរយៈការគោរពថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ

ចេញពីការនេះក៏មានចំណុចទីពីរបន្តទៀត ៖ ដែលយើងមិនត្រឹមតែស្វែងរកការទាំងឡាយដែលជារបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ តែរួមទាំងការទាំងឡាយដែលជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះផង ហើយនឹងបម្រើដើម្បីនឹងពង្រីកដល់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ នេះក៏ជាភស្តុតាងនៃការលូតលាស់ផងដែរ ៖ ដែលស្ទើរតែភ្លេចខ្លួនរបស់យើងដែលជំនួសការខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនយើង នោះយើងព្យាយាមថ្វាយខ្លួនរបស់យើងដោយស្មោះត្រង់ទៅកាន់ព្រះនិងបញ្ជាត្តិរបស់ទ្រង់ ។ ដោយនៅពេលដែលព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលឱ្យយើងចេញពីការខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនឯង វាមិនត្រឹមតែបានលុប

ចោលពីគំនិតយើងនូវការទន្ទឹងរង់ចាំនឹងកាន់កាប់នោះទេ គឺជាបំណងប្រាថ្នាចង់បាននូវអំណាច និងសេចក្តីមេត្តាមកពីមនុស្សផង តែវាក៏បានដកទាំងឫសនូវមហិច្ឆតានិងការស្រែកឃ្លានដែលចង់បានសិរីល្អរបស់មនុស្សទាំងអស់និងការអាថ៌កំបាំងផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទានត្រូវតែបើកកកាយនិងខ្វល់ខ្វាយពីការដែលគេមានអារម្មណ៍នៅក្នុងខ្លួនគេ គឺជាព្រះដែលគេត្រូវដោះស្រាយជាមួយទ្រង់ពេញមួយជីវិតគេ ។ តាមរបៀបនេះ កាលដែលគេចង់ឱ្យគ្រប់យ៉ាងដែលគេមានតាមការសម្រេចរបស់ព្រះអម្ចាស់និងការកាត់សេចក្តីរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះគេក៏ចង់ឱ្យគោលបំណងទាំងមូលរបស់គេខ្វល់ពីទ្រង់យ៉ាងពេញលេញផងដែរ ។ ដោយសារអ្នកដែលរៀនសម្លឹងមើលទៅកាន់ព្រះនៅក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដែលគេត្រូវធ្វើ ហើយក្នុងពេលតែមួយក៏គេចចេញពីគំនិតដែលឥតប្រយោជន៍ផង ។ នោះវានឹងជាការបដិសេធខ្លួនដែលព្រះគ្រីស្ទបានភ្ជាប់នឹងភាពស្មោះស្ម័គ្រនេះនៅលើសិស្សរបស់ទ្រង់តាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃការបម្រើរបស់ពួកគេមក [ម៉ាថាយ 6:24] ។ នៅពេលវាបានមកនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេម្តងរួចមក វាមិនបានទុកកន្លែងជាដំបូងសម្រាប់សេចក្តីអំណួត ភាពក្រអឺតក្រទម ឬសេចក្តីកំពុតសោះឡើយ ។ ដូច្នេះមិនថាការដែលលោភលន់ ឬសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ឬភាពស្រែកឃ្លាន ឬប្រសិទ្ធិភាព ឬទៅកាន់ការអាក្រក់ដែលការស្រឡាញ់ខ្លួនរបស់យើងបង្កាត់ពូជមកក៏ដោយ [ធីម៉ូថេទី ២ 3:2-5] ។ ម្ខាងទៀត នៅពេលណាដែលការបដិសេធខ្លួនមិនបានសោយរាជ្យទេ នៅទីនោះនឹងមានអំពើបាបដ៏អាក្រក់ឡើងមកដោយគ្មានសេចក្តីខ្មាស់អៀន ឬប្រសិនបើគ្មានការស្រដៀងទៅនឹងសីលធម៌ទេ នោះវានឹងត្រូវបង្ខូចដោយតណ្ហាដ៏អាក្រក់ដែលចង់បានសិរីល្អវិញ ។ ចូរបង្ហាញមនុស្សម្នាក់ដល់ខ្ពុំប្រសិនជាអ្នកអាចរកឃើញ ជាអ្នកដែលទាល់តែគាត់បានធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ

បានបដិសេធខ្លួនគេ ទើបគាត់ព្រមធ្វើសេចក្តីសប្បុរសនៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលមិនមាននូវអារម្មណ៍បែបនេះយ៉ាងហោចណាស់បានដើរតាមសីលធម៌ដោយសារតែចង់បានសេចក្តីសរសើរទេ ។ ពេលអ្នកពួកអ្នកប្រាជ្ញដែលភាពច្រើនលើកបង្រៀនតែពីសីលធម៌បានត្រូវស្វែងរកដើម្បីនឹងកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវបានបំប៉ោងខ្លួនឡើងដោយសេចក្តីក្រអឺតក្រទមយ៉ាងខ្លាំងកាលដែលគេបង្ហាញថាពួកគេកំពុងដេញតាមសីលធម៌គ្មានអ្វីក្រៅពីស្វែងរកឱកាសនឹងរកសេចក្តីអំណួតឡើយ ។ តែព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យទេ មិនថាអស់អ្នកដែលស្វែងរកភាពល្បីល្បាញនិងជាមួយនឹងព្រលឹងដែលបំប៉ោងដូច្នោះដែលប្រកាសថាពួកគេបានទទួលរង្វាន់របស់ពួកគេនៅក្នុងលោកិយនេះហើយ [ម៉ាថាយ 6:2, 5, 16] ហើយការបង្កើតស្រីពេស្យានិងអ្នកស្តាប់ជាសាធារណៈទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌ជាងពួកគេ [ម៉ាថាយ 21:31] ។ យើងនៅមានការពន្យល់ច្បាស់ជាងនេះថាពីឧបសគ្គច្រើននិងធំប៉ុណ្ណាដែលរំខានមនុស្សពីហេតុផលដែលត្រឹមត្រូវកាលដែលគាត់មិនបានបដិសេធខ្លួនគាត់ ។ ដោយបាននិយាយម្តងពិតមែនថា "ពិភពលោកនៃអំពើបាបត្រូវបានលាក់ទុកនៅក្នុងព្រលឹងរបស់មនុស្ស ។" ហើយអ្នកមិនអាចស្វែងរកវិធីណាផ្សេងទៀតក្រៅពីការបដិសេធខ្លួនអ្នកនិងការបោះចោលនូវការខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនអ្នកនោះទេ ហើយការដែលបង្វែរគំនិតរបស់អ្នកទាំងស្រុងដើម្បីស្វែងរកការទាំងនោះដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ទាមទារពីអ្នកហើយនឹងរកការទាំងនោះតែមួយប៉ុណ្ណោះដោយសារការទាំងនោះជាការដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ ។

3. ការលះបង់ខ្លួនតាមរយៈទីតុស ជំពូក២

នៅកន្លែងមួយទៀត ប៉ុលកាន់តែច្បាស់ ទោះខ្លីក៏ដោយ បានកំណត់ផ្នែកនីមួយៗនៃជីវិតដែលមានរបៀបរៀបរយ ។ "ព្រះគុណនៃព្រះបានលេចមក នាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សទាំងអស់ បង្ហាត់បង្រៀនយើងឱ្យលះបង់ការមិនគោរពសាសនា និងតណ្ហាខាងលោកិយ ហើយរស់នៅប្រកបដោយសុជីវធម៌ ទៀងត្រង់ និងគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នកាល ។ រង់ចាំក្តីសង្ឃឹមដ៏មានពររបស់យើង និងការលេចចេញនូវសិរីល្អនៃព្រះដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង និងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង ដែលបានប្រគល់អង្គទ្រង់សម្រាប់យើង ដើម្បីលោះយើងពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ និងដើម្បីបន្សុទ្ធសម្រាប់អង្គទ្រង់ជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់សម្រាប់ការធ្វើអំពើល្អ ។ " [ទីតុស ២:១១-១៤] ។ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានថ្វាយព្រះគុណនៃព្រះ ដើម្បីផ្តល់កម្លាំងចិត្តដល់យើង ដើម្បីត្រួសត្រាយផ្លូវឱ្យយើងថ្វាយបង្គំព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ទ្រង់បានដកចេញនូវឧបសគ្គពីរយ៉ាងដែលរារាំងយើងយ៉ាងសំខាន់គឺ អំពើទុច្ចរិត ដែលតាមធម្មជាតិយើងមានទំនោរទៅរកច្រើន ។ និងទីពីរ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងលោកិយដែលពង្រីកកាន់តែទូលំទូលាយ ។ ហើយតាមអំពើទុច្ចរិត ជាការពិត វាមិនត្រឹមតែមានន័យអបិយជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងរួមបញ្ចូលនូវអ្វីដែលប្រឆាំងនឹងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រផងដែរ ។ តណ្ហាខាងលោកិយក៏ស្មើនឹងតណ្ហាខាងសាច់ឈាមដែរ [១យ៉ូហាន ២:១៦; អេភេសូ ២:៣; ពេត្រុសទី២ ២:១៨ កាឡាទី ៥:១៦] ។ ដូច្នេះ ដោយយោងទៅលើតារាងច្បាប់ទាំងពីរ ទ្រង់បង្គាប់យើងឱ្យលះចោលធម្មជាតិរបស់យើង ហើយបដិសេធនូវហេតុផលណាមួយរបស់យើង ហើយអ្វីដែលយើងយកតម្រាប់តាមផង ។ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ដាក់

កម្រិតការប្រព្រឹត្តទាំងអស់ក្នុងជីវិតត្រឹមបីផ្នែកគឺ ភាពស្លប់ចិត្ត សេចក្តីសុចរិត និងភាពគោរពព្រះ ។ ក្នុងចំណោមទាំងនេះ ភាពស្លប់ចិត្តដែលគ្មានមន្ទិល បញ្ជាក់អំពីភាពសមរម្យ និងភាពអត់ធ្មត់ ព្រមទាំងការប្រើប្រាស់របស់ខាងសាច់ឈាមដ៏បរិសុទ្ធ និងសន្សំសំចៃ និងការអត់ធ្មត់ក្នុងភាពក្រីក្រ ។ ឥឡូវនេះ សេចក្តីសុចរិតចាប់យកគ្រប់ភារកិច្ចនៃសមធម៌ ដើម្បីឱ្យម្នាក់ៗទទួលបាននូវអ្វីដែលជារបស់ខ្លួន [រ៉ូម ១៣:៧] ។ មានភាពជាព្រះដែលចូលរួមជាមួយយើងក្នុងភាពបរិសុទ្ធពិតជាមួយនឹងព្រះ នៅពេលដែលយើងឃ្លាតចេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់លោកិយ ។ នៅពេលដែលវត្ថុទាំងនេះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយគ្នាដោយចំណងដែលមិនអាចបំបែកបាន នោះវានាំមកនូវភាពល្អឥតខ្ចោះពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីពិបាកជាងការលាចេញដោយហេតុផលនៃសាច់ឈាម ហើយបានបិទបាំងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់យើង - ទេ ដោយបានបោះវាចោល - ដើម្បីលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះ និងបងប្អូនរបស់យើង ហើយដើម្បីរំពឹងគិត ចំកណ្តាលភាពកខ្វក់នៅលើផែនដី ពីជីវិតរបស់ទេវតា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប៉ុល ដើម្បីដកចិត្តរបស់យើងចេញពីអន្ទាក់ទាំងអស់ រំលឹកយើងអំពីក្តីសង្ឃឹមនៃរបស់ដែលមិនចេះពុករលួយវិញ ដែលប្រកបដោយពរ ដោយរំឭកយើងថា យើងខិតខំមិនឥតប្រយោជន៍ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ៣:៥] ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើងបានលេចមកម្តង ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងការយាងមកចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ ទ្រង់នឹងបង្ហាញផលផ្លែនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលកើតមកដោយសារទ្រង់ ។ តាមរបៀបនេះ ទ្រង់កំចាត់កំចាយគ្រប់វត្ថុទាំងអស់ដែលលាក់បាំងយើង ហើយរារាំងយើងមិនឱ្យប្រាថ្នាដូចដែលយើងគួរនឹងទទួលបានសិរីរុងរឿងនៅស្ថានសួ

គ៍ ។ ទេ ទ្រង់បង្រៀនយើងឱ្យធ្វើដំណើរជាអ្នកធ្វើធម្មយាត្រានៅក្នុងពិភពលោកនេះថា មរតកស្ថានសួគ៌របស់យើង នឹងមិនសាបសូន្យ ឬបាត់បង់ឡើយ ។

(គោលការណ៍នៃការបដិសេធខ្លួនឯងនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់យើងនឹងមនុស្សដូចគ្នា 4-7)

4. ការបដិសេធខ្លួនឯងផ្តល់ដល់យើងនូវឥរិយាបថត្រឹមត្រូវទៅកាន់មនុស្សដូចគ្នា

ពេលនេះដោយពាក្យទាំងនេះ យើងយល់ឃើញថាការបដិសេធខ្លួននិយាយមួយផ្នែកទៅកាន់មនុស្ស ហើយផ្នែកមួយចម្បងទៀតទៅកាន់ព្រះ ។

ដោយនៅពេលដែលព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងឱ្យប្រព្រឹត្តទៅកាន់មនុស្ស ដោយទុកអ្នកផ្សេងទៀតប្រសើរជាងខ្លួនយើង [ភីលីព 2:3] ហើយដោយមានសេចក្តីជំនឿល្អក្នុងការអនុវត្តខ្លួនយើងនឹងធ្វើល្អ [រ៉ូម 12:10] វាផ្តល់ដល់យើងនូវបញ្ហាត្តិដែលគំនិតរបស់យើងអាចខ្វះពីមុនមកនូវអារម្មណ៍ធម្មជាតិនេះ ។ ដោយសារ បែបនោះជាភាពខ្វាក់ដែលយើងប្រើវាយកមកធ្វើជាការស្រឡាញ់ខ្លួន ដែលយើងម្នាក់ៗត្រូវបាននាំឱ្យមានអំណួតនឹងខ្លួនឯង ហើយឱ្យមើលស្រាលដល់អ្នកផ្សេងទៀតដោយការប្រៀបធៀប ។ ប្រសិនបើព្រះបានពិភាក្សាពីយើងអ្វីមួយដែលយើងមិនចាំបាច់ប្រែចិត្ត នោះដោយពឹងផ្អែកលើវាយើងនឹងបំប៉ោងគំនិតរបស់យើងឡើងហើយមិនត្រឹមតែមានអំណួតទេថែមទាំងបំផ្ទុះឡើងដោយអំណួតផង ។ អំពើបាបដែលយកឈ្នះយើងយើងយកការឈឺចាប់ដើម្បីនឹងលាក់វាពីអ្នកដទៃ កាលដែលយើងបញ្ឆោរខ្លួនយើងជាមួយនឹងការធ្វើពុតថាពួកគេតូចតាចនិងមិនសំខាន់ ហើយជួនកាលអោបក្រសោបការទាំងនោះថាជាសីលធម៌ផង ។ ប្រសិនបើអ្នក

ផ្សេងទៀតបើកបង្ហាញការផ្តល់ឱ្យដូចគ្នា នោះយើងកោតសរសើរខ្លួនយើង ឬអ្វីៗ ដែលមើលអំណោចទៀតផង យើងចាត់ទុកថាតូចតាចនិងមើលងាយអំណោយទានទាំងនេះដើម្បីនឹងគេចចេញពីបន្សល់កន្លែងសម្រាប់មនុស្សបែបនោះ ។ ប្រសិនបើមានកំហុសនៅក្នុងអ្នកផ្សេងទៀត មិនស្តប់ចិត្តនឹងសម្គាល់ពីការទាំងនោះដោយការខិតចូលជិតយ៉ាងខ្លាំងនិងមុតស្រួចផង ។ ដូច្នេះភាពឈ្លើយដូច្នោះដែលយើងម្នាក់ៗ ប្រៀបដូចជាកើតចេញពីអ្វីដែលទូទៅដែរ ប្រាថ្នាចង់នៅលើកំពូលលើអ្នកផ្សេងទៀត ហើយបំពានដោយអំណួតនិងសាហាវលើមនុស្សធម្មតា ឬយ៉ាងហោចណាស់មើលងាយដល់គេថាតូចតាចជាងខ្លួន ។ អ្នកក្រធ្វើសម្រាប់អ្នកមាន ។ មនុស្សធម្មតាធ្វើសម្រាប់មនុស្សមានមុខមាត់ ។ អ្នកបម្រើធ្វើសម្រាប់ចៅហ្វាយរបស់ពួកគេ ។ អ្នកមិនបានរៀនសូត្រធ្វើសម្រាប់អ្នកដែលបានរៀនសូត្រ ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលមិនអោបក្រសោបនៅក្នុងខ្លួនគេនូវគំនិតមួយចំនួនពីគុណតម្លៃរបស់ខ្លួនគេ ។ ដូច្នេះ បុគ្គលម្នាក់ៗ ដោយការបញ្ឆោរខ្លួនគេ បានបង្កើតនូវនគរមួយនៅក្នុងទ្រូងរបស់គេ ។ ដោយការអះអាងថាជារបស់ខ្លួននូវអ្វីដែលបំពេញចិត្តដល់ខ្លួន នោះគេស្តីបន្ទោសនូវអាកប្បកិរិយានិងសីលធម៌របស់ផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការនេះបានមកដល់ចំណុចដែលមានជម្លោះ នោះពិសរបស់ពួកគេក៏ផ្ទុះចេញមក ។ ដោយសារមានមនុស្សជាច្រើនបង្ហាញមកយ៉ាងច្បាស់នូវភាពទន់ភ្លន់របស់គេដរាបណាពួកគេស្វែងរកឃើញគ្រប់យ៉ាងថាផ្អែមល្ហែមនិងគួរគាប់ចិត្ត ។ តែតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់នឹងនៅតែរក្សាការទន់ភ្លន់នៃភាពត្រឹមត្រូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានចាក់ទំលុះនិងខឹងនោះ? គ្មានវិធីណាជាងការហែកចេញពីផ្នែកខាងក្នុងរបស់យើងនោះទេនូវជម្ងឺដ៏សាហាវនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ការឈ្លោះប្រកែកនិងការស្រឡាញ់ខ្លួនឯង

ទោះជាពេលដែលវាត្រូវបានដកចេញដោយការបង្រៀនរបស់បទគម្ពីរផង ។ ដោយសារដូច្នេះហើយ នោះយើងត្រូវបានណែនាំឱ្យចង់ចាំថា អំណោយទានទាំងនោះដែលព្រះបានផ្តល់មកលើយើងមិនមែនប្រើមកសម្រាប់ខ្លួនយើងទេ តែជាអំណោយដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ ។ ហើយមនុស្សណាដែលមានអំណួតនៃអំណោយទានទាំងនោះនោះបានបង្ហាញពីភាពឥតដឹងគុណរបស់ពួកគេហើយ ។ តើអ្នកណាដែលធ្វើឱ្យអ្នកចែងចាំងឡើងនោះ? ប៉ូលបានសួរថា "ប្រសិនបើអ្នកបានទទួលគ្រប់ការទាំងអស់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអួតដូចជាអ្នកមិនបានទទួលបានមកដូច្នោះ" [កូរិនថូសទី១ 4:7] ។

បន្ទាប់មក ចូរយើងពិនិត្យមើលកំហុសរបស់យើងអោយបានញឹកញាប់ ចូរយើងហៅខ្លួនយើងមករកការបន្ទាបខ្លួនវិញ ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីនឹងនៅជាប់នៅក្នុងយើងដែលត្រូវបំប៉ោងខ្លួនឡើយ ។ តែនឹងមានឱកាសជាច្រើនដែលនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះ ។ ម្យ៉ាង យើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យគិតដល់និងចាត់ទុកអំណោយទានរបស់ព្រះណាដែលយើងឃើញនៅក្នុងអ្នកផ្សេងទៀត នោះយើងនឹងគោរពមនុស្សទាំងនោះដែលមានអំណោយទាំងនោះនៅក្នុងពួកគេ ។ ដោយសារវាអាចជាអាក្រក់ណាស់ដែលយើងត្រូវបំពានលើកិត្តិយសទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់មកលើពួកគេ ។ ប៉ុន្តែពួកយើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យមើលរំលងកំហុសរបស់ពួកគេ ច្បាស់ណាស់ដោយមិនបញ្ឆោរឱ្យអោបក្រសោបការទាំងនោះឡើយ ។ តែមិនមែនដោយសារតែកំហុសនោះឡើយដែលធ្វើបាបមនុស្ស ដែលយើងត្រូវស្រឡាញ់ដោយបំណងល្អនិងការគោរព ។ ដូច្នេះចេញមកដូច្នេះ អ្វីដែលមនុស្សធ្វើ យើងមិនត្រឹមតែប្រព្រឹត្តដល់គាត់ដោយត្រឹមត្រូវនិងដោយការគោរពទេ តែដោយពេញចិត្តផងប្រៀបដូចជាមិត្តសំឡាញ់ ។ អ្នកនឹងមិនបានទៅដល់ភាពទន់ភ្លន់ពិត

ប្រាកដឡើយលើកលែងតែតាមរយៈផ្លូវមួយនេះ ៖ ជាចិត្តដែលពេញដោយភាពរាបទាបនិងដោយការគោរពដល់អ្នកដទៃ ។

5. ការលះបង់ខ្លួននាំទៅរកភាពមានប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវចំពោះអ្នកជិតខាងយើង

ឥឡូវនេះ ក្នុងការស្វែងរកផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាង វាពិតជាលំបាកប៉ុណ្ណាក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួននោះ! លុះត្រាតែអ្នកបោះបង់គំនិតទាំងអស់អំពីខ្លួនឯង ហើយនិយាយចេញមក នោះអ្នកនឹងមិនបានសម្រេចអ្វីទាំងអស់នៅទីនេះ ។ តើអ្នកអាចធ្វើកិច្ចការដែលប៉ុលបង្រៀនថាជាកិច្ចការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បានយ៉ាងដូចម្តេច លុះត្រាតែអ្នកលះបង់ខ្លួនឯង ហើយប្រគល់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងទៅអ្នកដទៃ? គាត់និយាយថា "សេចក្តីស្រឡាញ់គឺអត់ធ្មត់ និងសប្បុរស មិនច្រណែន ឬអួតអាង មិនច្រណែន ឬឈ្នានីស មិនស្វែងរកប្រយោជន៍របស់ខ្លួន មិនឆាប់ខឹង" ។ល។ [កូរិនថូសទី១ ១៣:៤-៥] ។ បើនេះជារបស់ដែលទាមទារពីអ្នក - យើងមិនស្វែងរកអ្វីដែលជារបស់យើងទេ - នៅតែយើងមិនត្រូវប្រើអំពើហឹង្សាបន្តិចបន្តួចពីធម្មជាតិដែលជំរុញឱ្យយើងស្រឡាញ់ខ្លួនយើងតែម្នាក់ឯងដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងធ្វេសប្រហែសខ្លួនឯងនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងនៅក្នុងខ្លួនយើងឡើយ ។ បង្គាប់ឱ្យមើលថែអ្នកដ៏ទៃ ហ៊ានលះបង់អ្វីដែលជារបស់យើងដោយត្រឹមត្រូវ ហើយលាលែងវាទៅអ្នកផ្សេង ។ ប៉ុន្តែ បទគម្ពីរ ដើម្បីដឹកនាំយើងដោយដៃទៅកាន់ចំណុចនេះ ព្រមានថា ផលប្រយោជន៍អ្វីក៏ដោយដែលយើងទទួលបានពីព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យយើងលើលក្ខខណ្ឌនេះ ៖ ឱ្យពួកគេអនុវត្តចំពោះប្រយោជន៍រួមនៃក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះហើយ ការប្រើប្រាស់ស្របច្បាប់នៃអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់មាននៅក្នុងការចែករំលែកដោយសេរី និងដោយ

សប្បុរសដល់អ្នកដទៃ ។ គ្មានច្បាប់ណាដែលប្រាកដនិយម និងគ្មានការដាស់តឿនត្រឹមត្រូវជាងនេះទៀតដើម្បីរក្សាវាអាចត្រូវបានរៀបចំជាជាងពេលដែលយើងត្រូវបានបង្រៀនថាអំណោយទាំងអស់ដែលយើងមានត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះ ហើយបានប្រគល់ឱ្យយើងក្នុងលក្ខខណ្ឌថាពួកគេត្រូវបានចែកចាយសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង [ពេត្រុសទី១ 4: ១0] ។

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរទៅកាន់តែឆ្ងាយដោយការប្រៀបធៀបវាទៅនឹងអំណាចដែលអវយវៈនៃរូបកាយមនុស្សត្រូវបានប្រទានមក [កូរិនថូសទី១ ១២:១២] ។ គ្មានសមាជិកណាមានអំណាចនេះសម្រាប់ខ្លួនវា ឬប្រើវាទៅការប្រើប្រាស់ឯកជនរបស់ខ្លួនឡើយ ។ ប៉ុន្តែម្ខាក់ៗប្រើវាទៅសមាជិករួម ។ វាមិនយកប្រាក់ចំណេញណាមួយពីអំណាចរបស់វាទេ លើកលែងតែអ្វីដែលទទួលបានពីអត្ថប្រយោជន៍រួមនៃរូបកាយទាំងមូល ។ ដូច្នេះ ផងដែរ អ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សគោរពព្រះអាចធ្វើបាន គាត់គួរតែអាចធ្វើសម្រាប់បងប្អូនរបស់គាត់ ដោយមិនគិតពីវិធីផ្សេងក្រៅពីការគិតរបស់គាត់ក្នុងគោលបំណងលើការកសាងក្រុមជំនុំទូទៅ ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យនេះបានជាច្បាប់របស់យើងសម្រាប់សេចក្តីសប្បុរស និងប្រយោជន៍របស់យើងចុះ ៖ យើងជាអ្នកមើលការខុសត្រូវនៃអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះបានប្រទានមកយើង ដោយយើងអាចជួយអ្នកជិតខាងរបស់យើង ហើយត្រូវបានតម្រូវឱ្យបង្ហាញពីការចាត់ចែងរបស់យើង ។ ជាងនេះទៅទៀត ការគ្រប់គ្រងត្រឹមត្រូវតែមួយគត់គឺដែលត្រូវបានសាកល្បងដោយច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ដូច្នេះ វានឹងកើតឡើងថា យើងនឹងមិនត្រឹមតែចូលរួមចិត្តខ្នះខ្នែងដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ដោយយកចិត្តទុកដាក់ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនយើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវដាក់អ្នកក្រោយទៅអ្នកមុនផង ។

ហើយ ក្រែងយើងមិនបានដឹងថានេះជាច្បាប់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រងត្រឹមត្រូវនៃអំណោយទាំងអស់ដែលយើងបានទទួលពីព្រះនោះ ទ្រង់ក៏នៅសម័យដើមបានអនុវត្តវាជាអំណោយតិចបំផុតនៃចិត្តសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតទ្រង់បានបង្គាប់ឱ្យយកផ្លែដំបូងមកឱ្យទ្រង់ ដែលមនុស្សធ្វើជាសក្ខីកម្មថា ការទទួលយកផលប្រយោជន៍ណាដែលគេមិនបានថ្វាយដល់ទ្រង់ជាមុន នោះជាការខុសច្បាប់ ។ [និក្ខមនំ ២៣:១៩; ២២:២៩] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអំណោយទានរបស់ព្រះត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដល់យើងនៅពេលដែលយើងប្រគល់វាដោយដៃរបស់យើងចំពោះអ្នកនិពន្ធផ្ទាល់ នោះការដែលមិនពេញចិត្តចំពោះការថ្វាយបែបនេះច្បាស់ជាការរំលោភបំពានដ៏អាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែអ្នកខំប្រឹងឥតប្រយោជន៍ទេដែលធ្វើឱ្យព្រះអម្ចាស់មានទ្រព្យសម្បត្តិកាន់តែច្រើនឡើង ។ តាំងពីពេលនោះមក ចិត្តសប្បុរសរបស់អ្នកមិនអាចមានដល់ទ្រង់បានទេ អ្នកត្រូវតែអនុវត្តវាចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅលើផែនដី ដូចជាហោរាបាននិយាយ [ទំនុកដំកើង ១៦:២-៣] ។ ហើយការធ្វើទានត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅនឹងការថ្វាយដង្វាយដ៏បរិសុទ្ធ ដូច្នេះដើម្បីឆ្លើយតបនឹងការទាមទាររបស់ក្រិត្យវិន័យ [ហេព្រើរ ១៣:១៦] ។

6. ការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងមិនពឹងផ្អែកលើតវិយាបថរបស់មនុស្សឡើយតែមើលទៅកាន់ព្រះវិញ

ម្យ៉ាងទៀត ការមិននឿយណាយក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ [កាឡាទី ៦:៩] ដែលមិនដូច្នោះទេត្រូវកើតឡើងភ្លាមៗ យើងគួរបន្ថែមគំនិតផ្សេងទៀតដែលសាវ័កបានលើកឡើងថា៖ "សេចក្តីស្រឡាញ់គឺអត់ធ្មត់ ... ហើយមិនឆាប់ខឹងឡើយ" [កូរិនថូសទី១ ១៣:៤-៥] ។ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាមនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែង "ឱ្យធ្វើល្អ" [ហេព្រើរ ១៣:១៦] ។ ប៉ុន្តែផ្នែកដ៏អស្ចារ្យនៃពួកគេគឺមិនសក្តិ

សមទេ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ នៅទីនេះ បទគម្ពីរជួយក្នុងវិធីដ៏ល្អបំផុត នៅពេលដែលវាបង្រៀនថា យើងមិនត្រូវចាត់ទុកមនុស្សជាគុណសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនគេនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវមើលលើរូបអង្គរបស់ព្រះនៅក្នុងមនុស្សទាំងអស់ ដែលយើងជំពាក់កិត្តិយស និងសេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងអស់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាស្ថិតក្នុងចំណោមសមាជិកនៃគ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលរូបភាពដូចគ្នានេះត្រូវបានគេកត់សម្គាល់ដោយប្រុងប្រយ័ត្នជាង [កាឡាទី 6:10] ។ រហូតមកដល់ពេលនេះវាត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ និងបានស្តារឡើងវិញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះហើយ មិនថាមនុស្សណាដែលអ្នកជួបដែលត្រូវការជំនួយ អ្នកគ្មានហេតុផលដើម្បីបដិសេធមិនជួយគាត់ឡើយ ។ និយាយថា "គាត់ជាមនុស្សចម្លែក" ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់គាត់នូវសញ្ញាសម្គាល់មួយដែលគួរតែស្គាល់ដល់អ្នក ដោយគុណធម៌នៃការពិតដែលទ្រង់ហាមយើងមិនឱ្យមើលងាយសាច់ឈាមរបស់អ្នក [អេសាយ ៥៨:៧] ។ និយាយថា "គាត់គួរឱ្យមើលងាយ ហើយគ្មានតម្លៃ" ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញគាត់ថាជាមនុស្សម្នាក់ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក ដើម្បីអោយរូបគាត់មានភាពស្រស់ស្អាត ។ ចូរនិយាយថាអ្នកមិនជំពាក់អ្វីសម្រាប់ការបម្រើរបស់គាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់គាត់នៅកន្លែងរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដើម្បីអោយអ្នកអាចទទួលស្គាល់គាត់នូវអត្ថប្រយោជន៍ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានចងអ្នកចំពោះព្រះអង្គផ្ទាល់ ។ និយាយថាគាត់មិនសមនឹងការខិតខំប្រឹងប្រែងតិចតួចបំផុតរបស់អ្នកសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែរូបព្រះដែលណែនាំគាត់ដល់អ្នក គឺសក្តិសមនឹងការឱ្យខ្លួនឯង និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់អ្នក ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើគាត់មិនត្រឹមតែមិនសមនឹងទទួលបានផលល្អ

នៅក្នុងដៃរបស់អ្នកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានញុះញង់អ្នកដោយអំពើអយុត្តិធម៌ និងបណ្តាសា សូម្បីតែនេះមិនមែនជាហេតុផលដែលអ្នកគួរប្រព្រឹត្តិនិងដាក់បណ្តាសាដោយអយុត្តិធម៌នោះទេ សូម្បីតែនេះគ្រាន់តែជាហេតុផលដែលអ្នកគួរធ្វើអំពើអយុត្តិធម៌ និង បណ្តាសា សូម្បីតែនេះជាហេតុផលដែលអ្នកគួរឈប់ឱបគាត់ដោយក្តីស្រឡាញ់ ហើយបំពេញភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងនាងទ្រង់ក៏ដោយ [ម៉ាថាយ ៦:១៤; ១៨:៣៥; លូកា ១៧:៣] ។ អ្នកនឹងនិយាយថា "គាត់សមនឹងទទួលបានអ្វីដែលខុសប្លែកពីខ្ញុំ" ។ តើព្រះអម្ចាស់សមនឹងទទួលអ្វី? ខណៈពេលដែលទ្រង់សុំឱ្យអ្នកអត់ទោសឱ្យមនុស្សនេះសម្រាប់អំពើបាបទាំងអស់ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តប្រឆាំងនឹងអ្នក គាត់ពិតជានឹងចោទប្រកាន់ពួកគេប្រឆាំងនឹងខ្លួនគាត់ ។ ប្រាកដណាស់ មានវិធីមួយដែលអាចសម្រេចបាននូវអ្វីដែលមិនមែនជាការពិបាក តែប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺ៖ ស្រឡាញ់អ្នកដែលស្អប់យើង តបស្នងអំពើអាក្រក់របស់គេដោយផលប្រយោជន៍ តបស្នងនូវពាក្យតិះដៀល [ម៉ាថាយ ៥:៤៤] ។ វាគឺថាយើងចាំថាមិនត្រូវពិចារណាពីភាពបិនប្រសប់របស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវសម្លឹងមើលទៅលើនៃព្រះនៅក្នុងពួកគេដោយលុបចោល និងលុបបំបាត់ការរំលងរបស់ពួកគេ ហើយជាមួយនឹងភាពស្រស់ស្អាត និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់វាទាក់ទាញយើងឱ្យស្រឡាញ់ និងឱបក្រសោបពួកគេ ។

7. ការងារខាងក្រៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់មិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែវាជាចេតនាដែលនឹងត្រូវបានរាប់!

ដូច្នេះ ការស្លាប់នេះនឹងកើតឡើងចំពោះយើង លុះត្រាតែយើងបំពេញកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ឥឡូវនេះ អ្នកដែលគ្រាន់តែបំពេញកិច្ចការទាំងអស់នៃ

សេចក្តីស្រឡាញ់ មិនបានបំពេញតាមពួកគេទេ ទោះបីជាគាត់មិនមើលរំលងអ្វីមួយក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានសម្រេចបំពេញការទាំងនោះប្រសិនគេធ្វើនេះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះ ។ ត្បិតថាបុគ្គលណាដែលលះបង់នូវកាតព្វកិច្ចទាំងអស់របស់ខ្លួនឱ្យបានពេញលេញ រហូតដល់កិច្ចការខាងក្រៅ គឺនៅតែនៅឆ្ងាយពីផ្លូវពិតនៃការដោះលែង ។ សម្រាប់អ្នកប្រហែលជាឃើញអ្នកខ្លះដែលមានបំណងចង់មានសេរីភាពខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែមិនបានផ្តល់អ្វីក្រៅដែលពួកគេបង្ខូចដោយទឹកមុខឆ្មើងឆ្មៃ ឬពាក្យប្រមាថផង ។ ហើយក្នុងសម័យដ៏សោកសៅ និងអកុសលនេះបានកើតឡើងហើយ ដែលមនុស្សភាគច្រើនថ្វាយដង្វាយដោយមើលងាយ ។ ភាពថោកទាបបែបនេះមិនគួរត្រូវបានអត់ឱនសូម្បីតែក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿ ។ ពីគ្រិស្តបរិស័ទ ត្រូវការអ្វីមួយច្រើនជាងនេះទៅទៀតជាងការបង្ហាញទឹកមុខរីករាយ និងបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេដោយពាក្យរាក់ទាក់ ។ ជាដំបូង ពួកគាត់ត្រូវដាក់ខ្លួនជំនួសអ្នកដែលពួកគាត់មើលឃើញថាត្រូវការជំនួយ ហើយអាណិតដល់ភាពក្រៀមក្រំរបស់គេ ហាក់បីដូចជាពួកគាត់បានជួបប្រទះ និងទ្រាំទ្រវាដែរ ដើម្បីឱ្យពួកគាត់មានចិត្តអាណិតអាសូរ និងចិត្តមនុស្សធម៌ទៅរកជំនួយរបស់គេដូចជារបស់ខ្លួនពួកគាត់ដែរ ។

អ្នកណាដែលរកឃើញយ៉ាងនេះ ហើយបន្តជួយបងប្អូនខ្លួននោះនឹងមិនបង្ខូចកាតព្វកិច្ចខ្លួនដោយការក្រអឺតក្រទមឬការលើកតម្កើងខ្លួនឡើយ ។ ជាងនេះទៅទៀត ក្នុងការផ្តល់ផលប្រយោជន៍ គាត់នឹងមិនមើលងាយបងប្អូនរបស់គាត់ដែលខ្វះខាត ឬចាត់ទុកគាត់ជាទាសករដែលជំពាក់បំណុលគេឡើយ ។ នេះនឹងមិនសមហេតុសមផលជាងការដែលយើងគួរនិយាយស្តីដល់សមាជិកឈឺដែលរាងកាយដែលនៅសល់ធ្វើការដើម្បីរស់ឡើងវិញ ឬចាត់ទុកថារាជាកាតព្វកិច្ចជាពិសេស

ចំពោះសមាជិកដែលនៅសល់ទាំងអស់ ព្រោះវាបានទាញជំនួយដល់ខ្លួនវាច្រើនជាងអាចសងវិញ ។ ឥឡូវនេះការចែករំលែកភារកិច្ចក្នុងចំណោមសមាជិកត្រូវបានគេជឿថាមិនមានអ្វីឥតប្រយោជន៍អំពីវាទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ជាការបង់ប្រាក់ដែលដោយសារច្បាប់ធម្មជាតិ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ក្នុងការបដិសេធ ។ ម្យ៉ាងទៀត បុគ្គលដែលលះបង់ការងារមួយប្រភេទនេះ នឹងមិនគិតថាខ្លួនមានសេរីភាពឡើយ ដូចជាទូទៅកើតឡើងនៅពេលបុរសអ្នកមានម្នាក់ បន្ទាប់ពីបានលះបង់អ្វីមួយរបស់ខ្លួនហើយនោះហើយ នោះក៏ប្រគល់ឱ្យអ្នកដទៃនូវបន្ទុកផ្សេងទៀតដែរ កាលដែលមិនមានអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាមួយគាត់ទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សម្នាក់ៗនឹងពិចារណាដោយខ្លួនឯងថា ក្នុងភាពអស្ចារ្យរបស់គាត់ គាត់គឺជាកូនបំណុលអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ ហើយគាត់គួរតែអនុវត្តសេចក្តីសប្បុរសចំពោះពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យមានការដាក់កម្រិតណាក្រៅពីទីបញ្ចប់ធនធានរបស់គាត់នោះទេ ។ ទាំងនេះ តាមដែលពួកគេត្រូវបានពង្រីកយ៉ាងទូលំទូលាយគួរតែមានដែនកំណត់របស់ពួកគេ យោងទៅតាមច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

(គោលការណ៍នៃការបដិសេធខ្លួនឯងក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះ, ៨–90)

8. ការបដិសេធខ្លួនទៅចំពោះព្រះ ៖ ការប្តេជ្ញាធ្វើតាមបំណងរបស់ទ្រង់

ចូរយើងរំលឹកឡើងវិញនៅក្នុងទម្រង់ពេញលេញនៃផ្នែកសំខាន់នៃការបដិសេធខ្លួនឯង ដែលដូចដែលយើងបាននិយាយថា មើលទៅព្រះ ។ ហើយជាការពិតណាស់ មានរឿងជាច្រើនត្រូវបានគេនិយាយរួចមកហើយអំពីរឿងនេះ ដែលវា

នឹងជារឿងហួសហេតុក្នុងការនិយាយឡើងវិញ ។ វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលវាធ្វើយើងឱ្យមានចិត្តយុត្តិធម៌ និងការអត់ឱន ។

ដូច្នេះ ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការស្វែងរកភាពងាយស្រួល ឬភាពស្ងប់ស្ងាត់នៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន ព្រះគម្ពីរបានអំពាវនាវឱ្យយើងលាលែងពីខ្លួនយើង និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់យើងតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយឱ្យគាត់ថ្វាយបំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់យើងដើម្បីបន្សាំ និងបន្ទាបខ្លួនចុះ ។ ការលោភលន់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយស ខំប្រឹងដណ្តើមអំណាច ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ការប្រមូលនូវភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងអស់ ដែលហាក់ដូចជាធ្វើឱ្យមានភាពអស្ចារ្យ សេចក្តីត្រេកត្រអាល តណ្ហារបស់យើងកើតឡើង សេចក្តីប្រាថ្នារបស់យើងគ្មានព្រំដែន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មានខ្លាំងណាស់នូវការភ័យខ្លាច ការស្អប់របស់យើង ភាពក្រីក្រ កំណើតទន់ទាប និងស្ថានភាពដ៏រាបទាបរបស់យើង! ហើយយើងត្រូវបានជំរុញឱ្យដកខ្លួនយើងចេញដោយគ្រប់មធ្យោបាយ ។ ដូច្នេះហើយ យើងអាចមើលឃើញថាតើមនុស្សទាំងអស់នោះមានការមិនស្រួលក្នុងចិត្តប៉ុណ្ណាដែលបញ្ជាជីវិតរបស់ពួកគេតាមផែនការរបស់ខ្លួន ។ យើងអាចមើលឃើញពីរបៀបដែលពួកគេខិតខំយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ ដល់ចំណុចនឿយហត់ ដើម្បីទទួលបានគោលដៅនៃមហិច្ឆិតា ឬភាពអស្ចារ្យរបស់ពួកគេ ខណៈដែលផ្ទុយទៅវិញ ការជៀសវាងពីភាពក្រីក្រ និងស្ថានភាពទាប ។

ដើម្បីកុំឱ្យជាប់ក្នុងអន្ទាក់បែបនេះ អ្នកដែលគោរពព្រះត្រូវកាន់តាមផ្លូវនេះ ។ ជាបឋម សូមកុំឱ្យពួកគេប្រាថ្នា ឬសង្ឃឹមចង់បាន ឬសញ្ជឹងគិតពីវិធីផ្សេងទៀតនៃការចម្រុងចម្រើនជាងព្រះពររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមឱ្យពួកគេបោះចោលខ្លួនពួកគេចោលដោយសុវត្ថិភាព និងទំនុកចិត្ត ហើយបាន

សម្រាកចុះ ។ ត្បិតតែសាច់ឈាមហាក់បីដូចជាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនក៏ដោយ ខណៈពេលដែលវាព្យាយាមដោយការប្រឹងប្រែងរបស់ខ្លួនដើម្បីរកកិត្តិយស និងទ្រព្យសម្បត្តិ ឬការពឹងផ្អែកលើការឧស្សាហ៍ព្យាយាម ឬត្រូវបានជួយដោយមនុស្សក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាប្រាកដណាស់ថារបស់ទាំងអស់នេះគឺគ្មានអ្វីសោះ ។ តើយើងនឹងមិនទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ ទោះជាដោយជំនាញ ឬដោយកម្លាំងពលកម្ម លើកលែងតែនៅក្នុងពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានចម្រើនការទាំងពីរនោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការព្រះពររបស់ព្រះអង្គតែមួយគត់ដែលរកផ្លូវមួយឃើញទោះបីមានឧបសគ្គក៏ដោយ ដើម្បីនាំអ្វីៗទាំងអស់ទៅរកលទ្ធផលដ៏រីករាយ និងអំណោយផលសម្រាប់យើង ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ទោះបីជាគ្មានវាក៏ដោយ ដើម្បីឱ្យយើងទទួលបាននូវសិរីរុងរឿង និងភាពរុងរឿងសម្រាប់ខ្លួនយើង (ដូចដែលយើងឃើញជារៀងរាល់ថ្ងៃ មនុស្សដែលគ្មានហេតុផលបានប្រមូលផ្តុំនូវកិត្តិយសនិងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើន) ប៉ុន្តែ ដរាបណាអ្នកដែលមានបណ្តាសារបស់ព្រះ នៅតែមិនអាចភ្លក្សរសជាតិសូម្បីតែភាគល្អិតតិចតួចបំផុ នៃសុភមង្គល បើគ្មានព្រះពរនេះទេ យើងនឹងមិនទទួលបានអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលប្រែទៅជាសំណាងអាក្រក់របស់យើងឡើយ ។ ដ្បិតយើងមិនគួរប្រាថ្នាអ្វីដែលធ្វើឱ្យមនុស្សកាន់តែវេទនានោះឡើយ ។

9. ទុកចិត្តនឹងព្រះពររបស់ព្រះតែមួយ

ដូច្នេះ ឧបមាថា យើងជឿថា គ្រប់មធ្យោបាយឆ្ពោះទៅរកលទ្ធផលដ៏ចម្រុងចម្រើន និងជាទីគាប់ចិត្ត គឺស្ថិតនៅលើព្រះពររបស់ព្រះតែមួយគត់ ។ ហើយថានៅពេលដែលការនេះអវត្តមាន ភាពទុក្ខព្រួយ និងគ្រោះមហន្តរាយគ្រប់ប្រភេទនឹងធ្វើឱ្យយើងឈឺចាប់ ។ វារំឭកយើងមិនឱ្យលោភលន់ក្នុងការខិតខំដើម្បីរក

ទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយស - មិនថាពឹងផ្អែកលើភាពប៉ិនប្រសប់នៃប្រាជ្ញារបស់យើង ឬការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យើង ឬអាស្រ័យលើភាពប៉ិនប្រសប់នៃប្រាជ្ញា ឬការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យើង ឬអាស្រ័យលើការពេញចិត្តរបស់មនុស្ស ឬ ការមានទំនុកចិត្តលើសំណាងដែលអសារឥតការឡើយ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងតែងតែសម្លឹងមើលទៅព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឱ្យយើងត្រូវបានគេនាំទៅរកអ្វីក៏ដោយដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យើង តាមរយៈការណែនាំរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ជាដំបូង យើងនឹងមិនហ៊ានចេញដើម្បីដណ្តើមយកទ្រព្យសម្បត្តិ និងដណ្តើមកិត្តិយស តាមរយៈអំពើទុច្ចរិត និងដោយល្បិចកល និងវិធីអាក្រក់ ឬលោភលន់ ដែលធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើងឡើយ ។ ប៉ុន្តែត្រូវតាមរកតែការអ្វីដែលមិននាំយើងចេញពីភាពមិនដឹងអីវិញ ។

តើអ្នកណាអាចសង្ឃឹមចង់បានជំនួយពីព្រះពររបស់ព្រះ កាលដែលមានការក្លែងបន្លំ លួចប្លន់ និងសិល្បៈអាក្រក់ផ្សេងទៀតនោះ? ព្រោះថាព្រះពរនោះកើតមានតែដល់អ្នកណាដែលគិតបរិសុទ្ធ ប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះហើយចូរត្រឡប់ចេញពីការគិតខុស និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់មក ។ ពេលនោះគេនឹងជាបង្ហៀរចងមកលើយើង ដើម្បីកុំឱ្យយើងឆេះឆួលដោយការប្រាថ្នាចង់បានជាអ្នកមាន ឬមានមហិច្ឆតាតែនឹងកិត្តិយស ។ តើជាការមិនចេះអៀនខ្មាសបែបណាដែលមនុស្សទុកចិត្តថាគាត់នឹងត្រូវបានជួយពីព្រះដើម្បីទទួលបានរបស់ដែលគាត់ប្រាថ្នាផ្ទុយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះ? លែងគិតថាព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានពរអ្វីដែលទ្រង់បានដាក់បណ្តាសាដោយព្រះឱស្ឋទ្រង់ឡើយ! ជាចុងក្រោយ ប្រសិនបើអ្វីៗមិនស្របតាមការចង់បាន និងក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងទេ យើងនឹងនៅតែរក្សាភាពអត់ធ្មត់ និងស្ងប់ខ្ពើមចំពោះស្ថានភាពរបស់យើង ទោះមានរឿង

អ្វីក៏ដោយ ។ ដ្បិតយើងនឹងដឹងថា នេះគឺជាការរអ៊ូរទាំទាស់នឹងព្រះ ដូចមានចែងនៅទីនេះ ហើយក៏នឹងមិនតស៊ូនឹងសិល្បៈអាក្រក់តាមទម្លាប់ដែលមនុស្សស្វែងរកតាមទម្លាប់ចង់ឆ្កួតនោះទេ ដែលខ្លួនដឹងថានឹងមិនចំណេញដល់គេឡើយ ហើយក៏មិនមានអ្វីកើតឡើងដែរ ។ ជាការប្រសើរណាស់ ផ្តល់កិត្តិយសដល់ខ្លួនគាត់ ឬសូម្បីតែការឧស្សាហ៍ព្យាយាម ឬការបង្កើត ឬទ្រព្យសម្បត្តិ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់នឹងផ្តល់កិត្តិយសដល់ព្រះក្នុងនាមទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើកិច្ចការរបស់អ្នកដទៃទៀតមានការរីកចម្រើនទៅមុខបន្តិចបន្តួច ឬថយក្រោយវិញ ក៏នៅតែប្រកាន់នូវភាពទាបរបស់ខ្លួនដោយចិត្តល្អនិងចិត្តសមល្មមជាងការដែលមនុស្សថោកទាបខ្លះនឹងទទួលបានជោគជ័យកម្រិតមធ្យមដែលមិនត្រូវនឹងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ។ ព្រោះគាត់ពិតជាមានសេចក្តីសុខ ដែលអាចឱ្យគាត់សម្រាកដោយសន្តិវិធីជាងក្នុងកម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃទ្រព្យសម្បត្តិ ឬអំណាច ។ ដោយសារការនេះនាំទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ គាត់ចាត់ទុកថាកិច្ចការរបស់គាត់ត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះអម្ចាស់ ។ យើងឃើញថាព្រះបាទដាវីឌមានចិត្តគំនិតណាស់ 'ខណៈពេលដែលគាត់ដើរតាមព្រះ ហើយប្រគល់ខ្លួនទៅតាមការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ គាត់បញ្ជាក់ថាគាត់ដូចជាកូនក្មេងដែលផ្តាច់ដោះម្តាយរបស់គាត់ ហើយថាគាត់មិនកាន់កាប់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងអ្វីដែលជ្រៅពេកនិងអស្ចារ្យដល់គាត់ទេ [ទំនុកដំកើង ១៣១:១-២] ។

10. ការបដិសេធខ្លួនឯងជួយឱ្យយើងទ្រាំទ្រនឹងសត្រូវបាន

ហើយសម្រាប់ចិត្តដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ សន្តិភាព និងការអត់ធ្មត់ យើងបាននិយាយថា មិនគួរសម្រាកនៅត្រង់ចំណុចនេះទេ ។ ប៉ុន្តែវាក៏ត្រូវពង្រីកទៅគ្រប់ការកើតឡើងដែលជីវិតបច្ចុប្បន្នជាប្រធានបទ ។ ដូច្នេះហើយ

គាត់តែម្នាក់ឯងបានបដិសេធខ្លួនឯងដែលបានលាលែងពីតំណែងទាំងស្រុងថ្វាយ ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដែលគាត់អនុញ្ញាតឱ្យគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតរបស់គាត់ត្រូវបាន គ្រប់គ្រងដោយបំណងរបស់ព្រះ ។ អ្នកណាដែលគិតក្នុងចិត្តថាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនចាត់ទុកខ្លួនឯងជាទុក្ខ ឬត្អូញត្អែរពីការទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះឡើយ ។ តើការចាត់ចែងនេះចាំបាច់ប៉ុណ្ណានឹងលេចឡើង ប្រសិនបើអ្នកថ្លឹងថ្លែងនូវឱកាសជាច្រើនដែលកើតឡើងដែលយើងជាកម្មវត្ថុ ។ ជំងឺផ្សេងៗតែងតែរំខានយើង ៖ ឥឡូវនេះទឹកកក និងព្រិល ប្រើប្រាស់ការរំពឹងទុកនៃឆ្នាំ នាំទៅរកភាពគ្មានកូន ដែលកាត់បន្ថយភាពក្រីក្រ ។ ផ្ទះរបស់យើងត្រូវភ្លើងឆេះ ។ ដោយសារហេតុការណ៍ទាំងនេះហើយ ដែលមនុស្សជេរប្រមាថជីវិត ស្អប់ថ្ងៃកំណើត ស្អប់មេឃ និងពន្លឺថ្ងៃ ជេរប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ហើយគេជេរប្រមាថព្រះអង្គដោយអយុត្តិធម៌ និងឃោរឃៅ ។ ប៉ុន្តែក្នុងរឿងទាំងនេះ អ្នកជឿក៏ត្រូវសម្លឹងមើលទៅលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ និងការអត់ទោសយ៉ាងពិតប្រាកដពីឳពុក ។ ដូច្នោះហើយ ប្រសិនបើគាត់ឃើញផ្ទះរបស់គាត់កាត់បន្ថយទៅជាឯកោដោយការដកចេញនូវ ញាតិសន្តានរបស់គាត់ គាត់ពិតជានឹងមិនឈប់ថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអម្ចាស់នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់នឹងងាកមកគិតអំពីគំនិតនេះវិញ ។ ផ្ទះរបស់ខ្ញុំនឹងមិនទុកឱ្យនៅស្ងាត់ជ្រងំឡើយ ។ ឬប្រសិនបើដំណាំរបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្ទិចបំផ្លាញដោយអំព្រ ឬបំផ្លាញដោយទឹកកក ឬត្រូវធ្លាក់ដោយព្រិល ហើយគាត់ឃើញទ្រព្យក្សគម្រាមកំហែង ប៉ុន្តែគាត់នឹងមិនអស់សង្ឃឹម ឬចង់គំនុំនឹងព្រះឡើយ ប៉ុន្តែគាត់នឹងនៅរឹងមាំក្នុងជំនឿនេះ [ទំនុកដំកើង ៧៨:៤៧] ៖ "ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងនៅក្នុងការការពាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ចៀមក៏រកស៊ីនៅក្នុងវាលស្មៅរបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង ៧៩:១៣] ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងផ្គត់ផ្គង់អាហារដល់

យើង ទោះនៅក្នុងភាពរាំងស្ងួតខ្លាំងក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើគាត់ទ្រូវបានធ្វើទុក្ខ ដោយជំងឺ នោះគាត់នឹងមិនអាចទ្រាំទ្រដោយភាពឈឺចាប់ខ្លាំងពេក រហូតឈាន ដល់ការមិនអត់ធ្មត់ និងមិនយល់ស្របជាមួយនឹងព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែដោយ ពិចារណាលើភាពសុចរិត និងភាពទន់ភ្លន់នៃការវាយប្រដៅរបស់ព្រះ គាត់នឹង នឹកចាំពីការអត់ធ្មត់ ។ សរុបមក ទោះជាមានអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ ព្រោះគាត់ នឹងដឹងថា វាត្រូវបានតែងតាំងមកពីព្រះ គាត់នឹងឆ្លងកាត់វាដោយចិត្តស្ងប់ និងដឹងគុណ ដើម្បីកុំរឹងប៉ឹងនឹងការបញ្ជាពីគាត់ទៅក្នុងអំណាចដែលគាត់បាន លះបង់ខ្លួនគាត់ និងគ្រប់កម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ ។

ជាពិសេស សូមឱ្យការលួងចិត្តដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងវេទនាបំផុតរបស់ពួកអ្នកមិនជឿ នោះ ឱ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីដើមទ្រូងរបស់អ្នកជឿព្រះគ្រីស្ទ ឱ្យបានពង្រឹងស្មារតីរបស់ ពួកគេ ប្រឆាំងនឹងទុក្ខលំបាក គេចោទប្រកាន់ពួកគេដើម្បីទ្រព្យសម្បត្តិ ។ ប្រឆាំងនឹងសំណាង ពួកគេចាត់ទុកការខឹងសម្បារជារឿងល្ងង់ ព្រោះនាងខ្វាក់ ភ្នែក និងមើលមិនឃើញ ដោយភ្នែកដែលមើលមិនឃើញ ធ្វើឱ្យមានរបួសដល់ អ្នកដែលសម និងអ្នកមិនសមក្នុងពេលតែមួយ ។ ផ្ទុយមកវិញ ច្បាប់របស់អ្នក គោរពដល់ព្រះ គឺមានតែព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ និង គ្រប់គ្រងលើសំណាង ល្អឬអាក្រក់ ហើយជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ និងគ្រប់គ្រងលើ សំណាង ល្អឬអាក្រក់ ហើយវាមិនប្រញាប់ប្រញាល់ជាមួយកម្លាំងដែលមិនចេះ ប្រយ័ត្ន ។ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងយុត្តិធម៌ដែលមានសណ្តាប់ធ្នាប់បំផុត ដោះស្រាយ ទាំងការល្អ និងអាក្រក់ដែលមានដល់យើង ។

ជំពូកទីVIII

ការលីឈើឆ្កាង ជាផ្នែកមួយនៃការបដិសេធខ្លួនឯង

(យើងត្រូវតែលីឈើឆ្កាងរបស់យើង ក្នុងនាងជាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវ 1-2)

1. ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងឈើឆ្កាងយើង

ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យគំនិតដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះឡើងខ្ពស់ទៅ ដល់កម្ពស់ដែលព្រះគ្រីស្ទ ហៅពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ៖ ដែលម្នាក់ៗត្រូវតែលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន [ម៉ាថាយ ១៦:២៤] ។ អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់បានទទួលយក ហើយចាត់ទុកថាសក្តិសម នឹងការប្រកបរបស់ព្រះអង្គ គួរតែត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ជីវិតដ៏លំបាក នឿយហត់ និងគ្មានភាពស្ងប់ស្ងាត់ ដែលពោរពេញដោយអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗជាច្រើន ។ វា គឺជាព្រះទ័យរបស់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះដើម្បីបង្វឹកពួកគេ ដើម្បីដាក់ កូនរបស់ទ្រង់ឱ្យសាកល្បងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ ចាប់ផ្តើមពីព្រះគ្រីស្ទ ជាកូន ច្បងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ធ្វើតាមផែនការនេះជាមួយនឹងកូនៗទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។ ទោះបីជាបុត្រនោះជាទីស្រឡាញ់លើសជាងអ្នកឯទៀតក៏ដោយ ហើយទៅចំពោះ ព្រះវរបិតាទ្រង់ក៏គួរពេញចិត្ត [ម៉ាថាយ 3:17 និង 17:5] ។ ប៉ុន្តែ យើង ឃើញថា នៅឆ្ងាយពីការប្រព្រឹត្តដោយចិត្តអត់អោន ឬដោយទន់ភ្លន់ ដើម្បី និយាយការពិត ខណៈពេលដែលគេរស់នៅលើផែនដី គេមិនត្រឹមតែត្រូវបាន សាកល្បងដោយឈើឆ្កាងជារឿងរហូតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជីវិតទាំងមូលរបស់គេគឺ គ្មានអ្វីក្រៅពីឈើឆ្កាងជារឿងរហូត ។ សាវ័កកត់សម្គាល់អំពីមូលហេតុ ៖ ដែលវា បានធ្វើឱ្យគាត់ "រៀនស្តាប់បង្គាប់តាមរយៈអ្វីដែលគាត់រងទុក្ខ" [ហេព្រើរ ៥:៨] ។

ដូច្នេះ ហេតុអ្វីយើងត្រូវសាកល្បងខ្លួនយើង ពីលក្ខខណ្ឌដែលព្រះគ្រីស្ទជាសិរសារបស់យើងដែលយើងត្រូវចុះចូល ជាពិសេសក្នុងកាលដែលទ្រង់ចុះចូលដោយយល់ដល់យើង ដើម្បីនឹងបង្ហាញយើងនូវគម្រូនៃការអត់ធ្មត់នឹងខ្លួន? ដូច្នេះ ពួកសាវ័កបង្រៀនថា ព្រះបានចែងមកពីកូនរបស់ទ្រង់ទាំងអស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ថា ពួកគេត្រូវតែផ្គាស់ប្រែដូចជាព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម 8:29]។ ដូច្នេះ នៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលអាក្រក់និងពិបាក និយាយពីសត្រូវនិងការអាក្រក់ នោះការកំសាន្តចិត្តដ៏អស្ចារ្យក៏មកកាន់យើង៖ យើងនឹងត្រូវបានដឹកនាំបែបដូចគ្នាដែលទ្រង់ត្រូវបានឆ្លងកាត់នូវការអាក្រក់ទាំងអស់ទៅកាន់សិរីរុងរឿងនៃស្ថានសួគ៌ [កិច្ចការ 14:22]។ ដូច្នេះ ប៉ូលផ្គាល់នៅកន្លែងមួយនិយាយថា៖ នៅពេលដែលយើងបានយល់ពីការចូលរួមក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ទ្រង់ នោះយើងក្នុងពេលនោះបានចាប់បាននូវអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយនៅពេលដែលយើងបានក្លាយដូចជាទ្រង់នៅក្នុងការសុគតរបស់ទ្រង់ នោះយើងត្រូវបានចូលរួមចំណែកនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់យ៉ាងពេញដោយសិរីរុងរឿងហើយ [ភីលីព 3:10-11]។ វាអាចជួយបន្ទន់ដល់ភាពល្វីងនៃឈើឆ្កាងថែមទៀត ដែលយើងកាន់តែរងការធ្វើទុក្ខដោយសារសត្រូវ នោះការប្រកបគ្នារបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងកាន់តែប្រោកដថែមទៀត! ដោយការប្រកបគ្នាជាមួយទ្រង់នូវទុក្ខលំបាក នោះមិនត្រឹមតែជាព្រះពរដល់យើងនោះទេ តែក៏ជួយជម្រុញដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងផងដែរ។

2. ឈើឆ្កាងដឹកនាំយើងទៅកាន់ការទុក្ខចិត្តដ៏ឥតខ្ចោះដល់អំណាចរបស់ព្រះ

ក្រៅពីនេះ ព្រះអម្ចាស់នៃយើងមិនចាំបាច់ធ្វើការទ្រាំទ្រឈើឆ្កាងឡើយ លើកលែងតែដើម្បីនឹងបញ្ចាក់ និងបញ្ចាក់ពីការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ចំពោះព្រះវរបិតា ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកយើង មានហេតុផលជាច្រើនដែលយើងត្រូវឆ្លងកាត់ជីវិតរបស់យើងនៅក្រោមឈើឆ្កាងបន្តបន្ទាប់ទៀត ។ ទីមួយ ដូចជាយើងដោយធម្មជាតិ មានទំនោរក្នុងការសន្មតថាអ្វីៗទាំងអស់ជាសាច់ឈាមរបស់យើង លុះត្រាតែភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងត្រូវបានបង្ហាញដល់ភ្នែករបស់យើង នោះយើងត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចនូវគុណធម៌របស់យើង លើសពីកម្រិតសមស្របរបស់វា ។ ហើយយើងមិនសង្ស័យទេ ទោះជាមានអ្វីកើតឡើងថានឹងមានការលំបាកទាំងអស់ដែលវានឹងនៅតែមិនបែកខ្ញែក និងមិនអាចយកឈ្នះបាន ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវបាននាំទៅកាន់ទំនុកចិត្តដែលលង់ខ្ចៅសាច់ឈាម ។ ហើយដោយពឹងផ្អែកលើវា នោះយើងមានអំនួតប្រឆាំងនឹងព្រះផ្ទាល់ជាខ្លាំង ហាក់ដូចជាអំណាចរបស់យើងគ្រប់គ្រាន់បើគ្មានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។

ទ្រង់អាចទប់ស្កាត់ភាពក្រអឺតក្រទមនេះបានល្អបំផុតនៅពេលដែលទ្រង់បង្ហាញឱ្យយើងឃើញតាមរយៈបទពិសោធន៍មិនត្រឹមតែភាពអសមត្ថភាពយ៉ាងខ្លាំងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងភាពទន់ខ្សោយដែលយើងខំប្រឹងប្រែងផងដែរ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ធ្វើទុក្ខយើងដោយភាពអាម៉ាស់ ឬភាពក្រីក្រ ឬការបាត់បង់ជីវិត ឬជំងឺ ឬគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងទៀត ។ មិនស្មើភាពនឹងការទទួលរបស់ទាំងនេះទេ រហូតទាល់តែពួកគេប៉ះយើង យើងនឹងចុះចាញ់នឹងពួកគេ ។ ដូច្នេះ ដោយបន្ទាបខ្លួនយើងរៀនអំពាវនាវដល់ព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ ដែលធ្វើឱ្យយើងឈរយ៉ាងរហ័សនៅក្រោមបន្ទុកនៃទុក្ខវេទនា ។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែមនុស្សដ៏វិសុទ្ធបំផុតក៏ដោយ ក៏គេអាចទទួលស្គាល់ថា ពួកគេមិនឈរដោយកម្លាំងរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ប៉ុន្តែតាមរយៈព្រះ

គុណរបស់ព្រះ នោះប្រាកដណាស់អំពីភាពរឹងប៉ឹង និងស្ថិរភាពរបស់ពួកគេ លុះត្រាតែតាមរយៈការសាកល្បងឈើឆ្កាងដែលទ្រង់នាំពួកគេឱ្យយល់កាន់តែស៊ីជម្រៅអំពីខ្លួនគេ ។ ភាពត្រេកត្រអាលនេះបានមកលើដាវីឌថា ៖ "ក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបាននិយាយថា 'ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវរង្គើឡើយ' ឱព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់បានបង្កើតកម្លាំងសម្រាប់ភ្នំរបស់ខ្ញុំ ដោយព្រះគុណទ្រង់ ។ ទ្រង់បានលាក់ព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់ នោះទូលបង្គំរន្ធត់ចិត្ត" [ទំនុកដំកើង ៣0:៦-៧] ។ ដោយសារគាត់សារភាពថា ក្នុងភាពរីកចម្រើន អារម្មណ៍របស់គាត់បានធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំងដោយការធ្វេសប្រហែសចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលគាត់គួរតែពឹងលើទ្រង់ ដូច្នេះគាត់ពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង ដែលសន្យាថាគាត់អាចឈរបានយ៉ាងឆាប់រហ័ស ។ ប្រសិនបើហេតុការណ៍នេះកើតឡើងចំពោះហោរាដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ តើយើងមួយណាដែលមិនគួរភ័យខ្លាច និងប្រយ័ត្ននោះ?

ក្នុងគ្រាដ៏សុខសាន្ត ពួកគេបានប្រុងប្រៀបខ្លួនលើភាពខ្ជាប់ខ្ជួន និងការអត់ធ្មត់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកគេ ទាល់តែរៀននៅពេលដែលត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនដោយភាពមិនអនុគ្រោះថា ទាំងអស់នេះជាពុតត្បុត ។ ខ្ញុំនិយាយថា ពួកអ្នកជឿបានព្រមានដោយភស្តុតាងនៃជំងឺរបស់ពួកគេ ឈានទៅរកការបន្ទាបខ្លួន ហើយដូច្នេះ ការលះបង់ជំនឿខុសឆ្គងក្នុងសាច់ឈាម យកខ្លួនទៅរកព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេបានបានឆ្លងកាត់ខ្លួនពួកគេនៅទីនោះ ពួកគេបានជួបប្រទះនូវវត្តមាននៃអំណាចរបស់ព្រះមួយ ដែលថាពួកគេមានការការពារគ្រប់គ្រាន់ និងរក្សាពួកគេទុក ។

(នេះជាការចាំបាច់ដើម្បីបង្រៀនយើងអំពីការអត់ធ្មត់ និងការគោរពប្រតិបត្តិ, 3–6)

3. ឈើឆ្កាងអនុញ្ញាតឱ្យយើងទទួលបានបទពិសោធន៍នូវភាពស្មោះត្រង់ របស់ព្រះ និងផ្តល់សង្ឃឹមដល់យើងពីថ្ងៃអនាគត

ហើយនេះជាអ្វីដែលប៉ុលបង្រៀន ៖ "សេចក្តីទុក្ខលំបាកបង្កើតឱ្យមានសេចក្តីទ្រាំទ្រ សេចក្តីទ្រាំទ្របង្កើតឱ្យមានសេចក្តីសុំថ្នឹក សេចក្តីសុំថ្នឹកបង្កើតឱ្យមានសេចក្តីសង្ឃឹម" [រ៉ូម ៥:៣-៤] ។ ថាព្រះបានសន្យាថានឹងនៅជាមួយនឹងអ្នកជឿនៅក្នុងសេចក្តីទុក្ខព្រួយ [កូរិនថូសទី២ 1:4] ពួកគេបានជួបប្រទះការពិតខណៈពេលដែលបានគាំទ្រដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេស៊ូទ្រាំដោយអត់ធ្មត់ - ការស៊ូទ្រាំពិតជាមិនអាចសម្រេចបានដោយការខិតខំរបស់ពួកគេផ្ទាល់ទេ ។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធ តាមរយៈបទពិសោធន៍នៃការអត់ធ្មត់ នូវការពិតថានៅពេលចាំបាច់ ព្រះទ្រង់ប្រទានជំនួយដែលទ្រង់បានសន្យា ។ ដូច្នេះ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេក៏ត្រូវបានពង្រឹងផងដែរ ដរាបណាវានឹងជាកម្ពស់នៃការដឹងគុណដែលមិនរំពឹងថានៅពេលខាងមុខ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះនឹងស្ថិតស្ថេរ និងរឹងមាំដូចពួកគេបានជួបប្រទះរួចហើយ ។ ឥឡូវនេះយើងឃើញថាតើមានរឿងល្អប៉ុន្មានដែលទាក់ទងគ្នាដែលហូរចេញពីឈើឆ្កាង ។ ចំពោះការបដិសេធនូវគំនិតដ៏ល្អនោះ ដែលយើងក្លែងបន្លំលេងសើចទាក់ទងនឹងកម្លាំងរបស់យើង ហើយបិទបាំងការលាក់ពុតរបស់យើងដែលនាំឱ្យយើងរីករាយ ឈើឆ្កាងបានវាយប្រហារទៅលើទំនុកចិត្តដ៏គ្រោះថ្នាក់របស់យើងនៅក្នុងសាច់ឈាម ។ ដូច្នេះ វាបង្រៀនយើងឱ្យបន្ទាបខ្លួន ឱ្យសម្រាកលើព្រះតែមួយគត់ ជាមួយនឹងលទ្ធផលដែលយើងមិនត្រូវដួល ឬផ្តល់ផល ។ លើសពីនេះទៅទៀត ក្តីសង្ឃឹមដើរតាមជ័យជំនះរហូតមកដល់ពេលនេះ ក្នុងនាមជាព្រះអម្ចាស់ ដោយធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់បានសន្យា បង្កើតសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់សម្រាប់ពេលដែលនឹងត្រូវមកនៅពេលខាងមុ

ខ ។ ទោះបីជាទាំងនេះជាហេតុផលតែមួយគត់ក៏ដោយ វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា យើងត្រូវការការអនុវត្តនៃការលើឈើឆ្កាង ។

ហើយវាមានសារៈសំខាន់តិចតួចសម្រាប់អ្នកដើម្បីឱ្យបានស្អាតពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលខ្វាក់ភ្នែករបស់អ្នកលើខ្លួនឯង ដើម្បីឱ្យអ្នកដឹងកាន់តែជិតអំពីភាពអសមត្ថ ភាពរបស់អ្នក ។ មានអារម្មណ៍ថាភាពអសមត្ថភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក ដែលអ្នក អាចរៀនមិនទុកចិត្តខ្លួនឯង ។ ឱ្យបានសម្រាកដោយចិត្តជឿជាក់លើព្រះ ដែល ពឹងផ្អែកលើជំនួយរបស់ទ្រង់ អ្នកនឹងអាចទ្រូវបានរក្សារហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។ ដើម្បីប្រកាន់ជំហររបស់អ្នកនៅក្នុងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យអ្នកអាចយល់ការ ពិតនៃការសន្យារបស់ទ្រង់ ។ ដើម្បីមានភាពប្រាកដប្រជាដោយគ្មានការសង្ស័យ លើការសន្យារបស់ទ្រង់ ថាដោយហេតុនេះក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកអាចនឹងត្រូវបាន ពង្រឹងឡើង ។

4. ឈើឆ្កាងបង្ហឹកយើងនៅក្នុងការអត់ធ្មត់និងការស្តាប់បង្គាប់

ព្រះអម្ចាស់ក៏មានគោលបំណងមួយទៀតដែលទ្រង់ធ្វើទុក្ខដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ៖ គឺ ដើម្បីនឹងសាកល្បងភាពអត់ធ្មត់របស់ពួកគេ និងដើម្បីនឹងណែនាំពួកគេទៅកាន់ ការស្តាប់បង្គាប់ ។ មិនមែនពួកគេអាចសម្តែងការស្តាប់បង្គាប់ណាផ្សេងទៀតទៅ កាន់ទ្រង់ជាងអ្វីដែលទ្រង់បានផ្តល់ដល់ពួកគេឡើយ ។ តែវាគាត់ព្រះហឫទ័យដល់ ទ្រង់ដោយមានភស្តុតាងដែលមិនអាចយល់ច្រឡំបាន ក៏បានបើកសម្តែងយ៉ាង ច្បាស់នូវព្រះគុណដែលទ្រង់បានផ្តល់មកលើពួកបរិសុទ្ធ ដែលការទាំងនេះដែល លាក់ទុកនៅក្នុងពួកគេនឹងមិននៅស្ងៀមឡើយ ។ ដូច្នេះ ដោយការនាំមកដល់ អំណាចនិងភាពជាប់លាប់យ៉ាងបើកចំហរឱ្យបានទ្រាំទ្រ ដែលទ្រង់បានផ្តល់មក

ដល់អ្នកបម្រើទ្រង់ ទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថាបានសាកល្បងភាពអត់ធ្មត់របស់ពួកគេ ។ ចេញពីការនេះក៏មានការបង្ហាញថា ៖ ព្រះទ្រង់សាកល្បងអ័ប្រាហាំ ហើយបានបញ្ជាក់ពីភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ចេញពីសេចក្តីពិតដែលគាត់មិនបានបដិសេធនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាកូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់តែមួយរបស់គាត់ [លោកុប្បត្តិ 22:1, 12] ។ ដូច្នេះ ពេត្រុសក៏បង្រៀនថាសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានបញ្ជាក់ច្បាស់ដោយទុក្ខវេទនាចេញមកដូចជាមាសដែលត្រូវបានសាកនៅក្នុងគុកភ្លើង [ពេត្រុសទី១ 1:7] ។ តើអ្នកណានឹងនិយាយថាវាគ្មានប្រយោជន៍ទេ ដែលអំណោយទានដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃការអត់ធ្មត់ ដែលអ្នកជឿបានទទួលចេញពីព្រះត្រូវបានដាក់ប្រើដើម្បីឱ្យវាបានច្បាស់លាស់និងបង្ហាញចេញច្បាស់មកនោះ? ហើយមនុស្សក៏មិនឱ្យតម្លៃវាតាមសមគួរដែរ ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះធ្វើត្រូវកាលដែលទ្រង់ផ្តល់ឱកាសក្នុងការកកាយចេញមកនូវគុណតម្លៃទាំងនោះ ដែលទ្រង់បានផ្តល់មកនៅលើអ្នកជឿរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យពួកគេមិនត្រូវលាក់កំបាំងនៅក្នុងភាពស្រពិចស្រពិលឡើយ ដែលមិនត្រូវនៅជាឥតប្រយោជន៍និងត្រូវកន្លងផុតទៅឡើយ ។ ការលំបាករបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលប្រសិនបើគ្មានវាទេនឹងមិនត្រូវបានទ្រាំទ្រជាមុន នោះពួកគេត្រូវរាប់ជាសុចរិតដោយពេញលេញ ។ ពួកគេដូចដែលខ្ញុំបានបញ្ជាក់ហើយថាត្រូវបានណែនាំដោយសារឈើឆ្កាងឱ្យចេះស្តាប់បង្គាប់ ពីព្រោះដូច្នេះពួកគេត្រូវបានបង្រៀនឱ្យចេះរស់នៅមិនតាមអារម្មណ៍របស់ពួកគេឡើយ តែតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវិញ ។ ហើយ លោក Seneca ក៏បននិយាយថាវាជាសុភាសិតបុរាណ ការដែលជម្រុញមនុស្សណាម្នាក់ឱ្យទ្រាំទ្រនូវទុក្ខលំបាកដោយនិយាយថា "ចូរដើរតាមព្រះ ។" ដោយការនេះអ្នកបុរាណបានផ្តល់តម្រុយយ៉ាងច្បាស់ថា មនុស្សដែល

ចុះចូលទៅនឹងបន្ទុករបស់ព្រះពិតមានតែនៅពេលគេទ្រាំទ្រនូវព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ និងដំបងទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាពិតជាសាកសមដែលយើងគួរតែបញ្ជាក់ពីខ្លួន យើងថាចេះស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌នៅក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ នោះយើងនឹងមិនត្រូវបដិសេធទ្រង់ដែលដាក់មកលើយើងគ្រប់របៀបដែលនឹងនាំយើងទៅកាន់ការស្តាប់បង្គាប់ដល់ទ្រង់ ។

5. ឈើឆ្កាងជាថ្នាំ

យើងនៅតែមិនឃើញថាការស្តាប់បង្គាប់នេះចាំបាច់ប៉ុណ្ណាឡើយ ទាល់តែយើងពិចារណាក្នុងពេលតែមួយថាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់យើងវាអាក្រក់ប៉ុណ្ណាដែលវាបានរើចេញនូវបន្ទុករបស់ព្រះ ប្រសិនបើយើងគិតថាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានោះដោយទន់ភ្លន់និងតាមចិត្តវានោះ ។ ដោយសារការដួចគ្នានោះកើតឡើងដល់វាដូចដែលវាបានកើតឡើងដល់សេះដែលកំរោលដែរ ។ ប្រសិនបើវាបានក្លាយជាធាត់នៅក្នុងភាពខ្ជិលច្រអូសមួយរយៈពេល នោះពួកវាមិនអាចនឹងបង្វឹកបានឡើយពេលក្រោយដោយសារវិញ្ញាណដែលដំកើងខ្ពស់របស់ពួកគេ ។ ហើយពួកគេក៏មិនស្គាល់អ្នកដែលជិះវាដែរ ដែលការបង្គាប់របស់អ្នកជិះដែលពីមុនពួកគេតែងស្តាប់តាម ។ ហើយអ្វីដែលព្រះរអ៊ូរទាំពីពួកសាសន៍អ៊ីស្រាអែលក៏នៅតែបន្តនៅក្នុងពួកយើងដែរ ៖ ត្រូវបានក្លាយជាធាត់ស្លឹកនិងធូររលុង នោះយើងបានទាត់ទាស់នឹងទ្រង់ដែលទ្រង់បានផ្តល់ចំណីនិងចិញ្ចឹមយើង [ចោទិយកថា 32:15] ។ ពិតណាស់ ផលប្រយោជន៍ពីព្រះត្រូវតែនាំយើងឱ្យបានផ្តល់តម្លៃនិងស្រឡាញ់ដល់សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ តែបើកាលណាបំណងអាក្រក់របស់យើងនៅតែដូច្នេះ ផ្ទុយមកវិញវាកាន់តែខូចអាក្រក់នៅក្នុងការធ្វើតាមចិត្តរបស់គេទៀតនោះ នោះវាពិតជាសាកសមណាស់ដែលយើងត្រូវបានស្រោកស្រានដោយ

ការប្រដៅមួយចំនួន ដើម្បីឱ្យយើងមិនត្រូវលោតចូលទៅក្នុងការអាក្រក់ដូច្នោះ ។ ដូច្នេះ មិនដូចនោះទេនៅក្នុងភាពបរិបូរនៃភាពចម្រុងចម្រើនរបស់យើង នោះយើងនឹងទៅជារង្វេង ។ មិនដូច្នោះនឹងត្រូវបំប៉ោងខ្លួនឡើងដោយកិត្តិយសយើងនឹងទៅជាមានអំណួត ។ មិនដូច្នេះទេយើងនឹងទ្រូវបានហើមឡើងដោយរបស់ល្អៗមិនថាខាងព្រលឹងឬខាងរូបកាយឡើយ ឬដោយសំណាងជាដើម នោះយើងនឹងទៅជាអួតក្អេងក្អាង នោះព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់កាលដែលទ្រង់ទតឃើញថាវាពិតជាមានប្រយោជន៍ ទ្រង់ក៏មកទប់ទល់នឹងយើងហើយគ្រប់គ្រងនិងរារាំងនូវសាច់ឈាមដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបានរបស់យើងដោយវិធីសាស្ត្រនៃឈើឆ្កាង ។ ហើយទ្រង់ធ្វើការនេះនៅក្នុងរបៀបជាច្រើនតាមដែលអ្វីដែលមានប្រសិទ្ធិភាពដល់មនុស្សម្នាក់ៗ ។ ដោយសារពួកយើងម្នាក់ៗមិនត្រូវបានរងទុក្ខក្នុងកម្រិតស្មើគ្នាឡើយចេញពីជំងឺដូចគ្នា ឬដោយសារការនោះ ត្រូវការប្រភេទនៃឈើឆ្កាងដូចគ្នាឡើយ គឺអ្នកផ្សេងមានវិធីផ្សេងទៀត ។ តែក្នុងកាលដែលគ្រូពេទ្យពីស្ថានសួគ៌ព្យាបាលអ្នកខ្លះដោយទន់ភ្លន់ តែសម្អាតអ្នកផ្សេងទៀតដោយវិធីកាចជាង ក្នុងកាលដែលទ្រង់មានបំណងនឹងផ្តល់សុខភាពល្អដល់មនុស្សទាំងអស់ តែទ្រង់មិនបានទុកអ្នកណាចោលហើយមិនបានប៉ះពាល់សោះនោះទេ ពីព្រោះទ្រង់ស្គាល់ថាមនុស្សមានជម្ងឺ ។

6. ឈើឆ្កាងដូចជាការវាយប្រដៅរបស់ឪពុក

ក្រៅពីនេះ វាចាំបាច់ណាស់ដែលព្រះវរបិតាដែលពេញដោយសេចក្តីមេត្តារបស់យើងមិនគួរត្រឹមតែបើកកកាយនូវសេចក្តីកំសោយរបស់យើងទេ តែក៏គួរតែកែតម្រូវនូវការបះបោរពីដើមជាញឹកញាប់ផងដែរ ដូច្នេះទ្រង់នឹងរក្សាយើងនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ស្របច្បាប់ទៅកាន់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ដូចនេះ នៅពេលណាដែល

យើងត្រូវរងទុក្ខលំបាក ការចង់ចាំពីជីវិតពីដើមនឹងត្រូវលេចមកនៅក្នុងគំនិត ។ ដូច្នេះ យើងនឹងរកឃើញដោយគ្មានចម្ងល់ថា យើងបានធ្វើខុសសមនឹងទទួលនូវការវាយប្រដៅនេះណាស់ ។ តែការជម្រុញឱ្យទ្រាំទ្រមិនត្រូវបានផ្អែកលើការចំណាំពីអំពើបាបឡើយ ។ ដោយសារគម្ពីរចាក់ចូលជ្រៅថែមទៀតនូវការយល់យ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលវានិយាយថាព្រះអម្ចាស់វាយប្រដៅយើងដោយទុក្ខលំបាកផ្សេងៗ "ដើម្បីកុំឱ្យយើងជាប់ទោសជាមួយនឹងលោកីយ៍ឡើយ ។" [កូរិនថូសទី១ 11:32] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងភាពកាចសាហាវនៃទុក្ខលំបាកយើងត្រូវតែចំណាំនូវសេចក្តីសប្បុរសនិងភាពមេត្តានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។
ដោយសារទ្រង់ធ្វើទុក្ខយើងដើម្បីនឹងបំផ្លិចបំផ្លាញយើងដោយការនោះ ជាងការដែលដោះយើងពីការជាប់ទោសនៃលោកិយនេះ ។ គំនិតនោះនឹងនាំយើងទៅកាន់អ្វីដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ "កូនអើយ មិនត្រូវមើលងាយការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវធ្លាក់ទឹកចិត្ត នៅពេលព្រះអង្គស្តីបន្ទោសដែរ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់តែងតែប្រៀនប្រដៅអស់អ្នកដែលព្រះអង្គស្រឡាញ់ ដូចឪពុកវាយប្រដៅកូនជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន ។ [សុភាសិត 3:11-12] ។ នៅពេលដែលយើងចំណាំដំបងរបស់ព្រះវរបិតា នោះវាមិនមែនជាតួនាទីរបស់យើងទេដែលត្រូវបង្ហាញខ្លួនយើងជាកូនដែលស្តាប់បង្គាប់និងអាចបង្រៀនបានជាង ការយកតម្រាប់តាមមនុស្សដែលអស់សង្ឃឹមដែលបានក្លាយជារឹងរូសនៅក្នុងទង្វើអាក្រក់របស់ពួកគេដោយក្រអឺតក្រទម ។ នៅពេលដែលយើងបានធ្លាក់ចេញឆ្ងាយពីទ្រង់ នោះព្រះទ្រង់បំផ្លាញយើងទាល់តែដោយការកែតម្រូវនោះទ្រង់បានហៅយើងម្តងទៀត ។ ដូច្នេះគាត់និយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ប្រសិនបើយើងទុកនៅដោយមិនបានប្រដៅទេ នោះយើងជាកូនដែលឥតខាន់ស្លា

វិញ មិនមែនជាកូនពិតទេ [ហេព្រើរ 12:8] ។ យើងពិតជាជាអាក្រក់ណាស់ ប្រសិនបើនៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសនូវសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់មកដល់យើង និងការយកចិត្តទុកដាក់ដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ដែលយើងមិនអាចទ្រាំទ្រទ្រង់បាន ។ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា នេះជាភាពខុសគ្នារវាងអ្នកមិនជឿនិងអ្នកជឿ ៖ អ្នកពីដើម ដូចជាបាវបម្រើនៃសេចក្តីទុច្ចរិតដែលគ្រាំគ្រានិងលាបពណ៌ពីរជាមួយនឹងការវាយប្រដៅមិនត្រឹមតែទៅជាអាក្រក់ថែមទៀតទេហើយថែមទាំងរឹងចចេសថែមទៀត ។ តែអ្នកបន្ទាប់ទៀតវិញ ប្រៀបដូចជាកូនដែលកើតមកដែលទទួលបានលន់តួប្រែចិត្ត ។ ពេលនេះអ្នកត្រូវតែជ្រើសរើសថានៅក្នុងក្រុមមួយណាដែលអ្នកចង់បាន ។ តែក្នុងកាលដែលយើងបាននិយាយពីបញ្ហានេះនៅក្នុងកន្លែងផ្សេងទៀត ចូរស្តប់ចិត្តនឹងការលើកឡើងខ្លីៗនេះទៅ ហើយខ្ញុំនឹងបញ្ឈប់ត្រឹមនេះ ។

(ការលើឈើឆ្កាងនៅក្នុងការប្រែតប្រែននិងគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងៗ 7-8)

7. ការរងទុក្ខដោយសារសេចក្តីសុចរិត

ឥឡូវនេះ ការរងការប្រែតប្រែនដោយសារតែសេចក្តីសុចរិត គឺជាការសម្រាលទុក្ខឯកវចនៈ ។ សម្រាប់វាគួរតែកើតឡើងចំពោះយើងពីកម្រិតដែលព្រះបានផ្តល់កិត្តិយសដល់យើងក្នុងការបំពាក់ផ្ទាកសញ្ញាពិសេសនៃទាហានរបស់ទ្រង់ដល់យើង ។ ខ្ញុំនិយាយថា មិនត្រឹមតែអស់អ្នកដែលធ្វើការដើម្បីការពារដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលរក្សាមូលហេតុរបស់អ្នកសុចរិតដែលរងទុក្ខដោយសេចក្តីសុចរិតដែរ ។ ដូច្នេះ មិនថាក្នុងការប្រកាសសេចក្តីពិតរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងការភូតកុហករបស់សាតាំង ឬក្នុងការទទួលយកការការពាររបស់មនុស្សល្អ និងអ្នកគ្មាន

ទោសនូវអំពើទុច្ចរិតនោះទេ យើងត្រូវតែឆ្លងកាត់ការបំពាន និងការស្អប់ខ្ពើមនៃលោកិយនេះ ដែលអាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ជីវិតរបស់យើង ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង ឬការខិតខំរបស់យើងចំពោះព្រះ ឬរាប់ថាខ្លួនយើងវេទនាក្នុងរឿងទាំងនោះ ដែលទ្រង់មានជាមួយនឹងបបូរមាត់របស់ទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រកាសថាយើងមានពរហើយ [ម៉ាថាយ ។ ៥:១០] ។ សូម្បីតែភាពក្រីក្រ បើសិនជាត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនឯងក៏ជាទុក្ខវេទនា ។ ដូច្នេះការនិរទេស មើលងាយ គុក ការអាម៉ាស់ ។ ទីបំផុត ការស្លាប់គឺជាទីបំផុតនៃគ្រោះមហន្តរាយទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ យើងបានដកដង្ហើមមកលើយើងរាល់គ្នា នោះគ្រប់រឿងទាំងនេះប្រែទៅជាសុភមង្គលសម្រាប់យើងវិញ ។ ស្របតាមនោះ យើងគួរតែស្តប់ចិត្តនឹងទីបន្ទាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាជាងនឹងការប៉ាន់ស្មានខុសនៃសាច់ឈាម ។ ដូច្នេះ វានឹងយើងនឹងអរសប្បាយតាមគំរូរបស់សាវ័ក "ទាំងអរសប្បាយ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឱ្យគេមានកិត្តិយសរងទុក្ខទោសព្រោះតែព្រះនាមព្រះយេស៊ូ ។" [កិច្ចការ 5:41] ។ តើបន្ទាប់មកយ៉ាងម៉េចទៅ? បើយើងគ្មានទោស និងសតិសម្បជញ្ញៈល្អទេ នោះយើងត្រូវបានគេដកយកនូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សទុច្ចរិតហើយ នោះយើងពិតជាត្រូវបានកាត់ឱ្យនៅក្នុងចំណោមមនុស្សមែន ។ ប៉ុន្តែ នៅចំពោះព្រះវត្តមានរបស់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌ ទ្រព្យសម្បត្តិពិតរបស់យើងត្រូវបានកើនឡើងវិញ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានបណ្តេញចេញពីផ្ទះរបស់យើងផ្ទាល់ នោះយើងនឹងកាន់តែស្និទ្ធស្នាលក្នុងគ្រួសាររបស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានគេស្អប់ខ្ពើម ហើយយើងត្រូវចាក់ឫសដ៏រឹងមាំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានគេដាក់ឈ្មោះថាជាសេចក្តីអាម៉ាស់និងភាពថោកទាប នោះយើងមានកន្លែងពេញលេញ

ជាងក្នុងព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវគេសម្លាប់ នោះការចូលទៅក្នុងជីវិតដ៏មានពរនឹងបើកចំហដល់យើងយ៉ាងដូច្នេះ ។ ចូរយើងខ្ចាស់អៀនក្នុងការដែលគោរពដល់ជីវិតបច្ចុប្បន្នដែលប្រៀបដូចជាស្រមោល និងមិនទៀងទាត់នេះវិញ តែឱ្យតម្លៃដល់អ្វីដែលជារបស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់តម្លៃដ៏អស្ចារ្យវិញ ។

8. ការរងទុក្ខនៅក្រោមឈើឆ្កាង នោះគ្រីស្ទានរកឃើញការលួងលោមក្នុងព្រះ

ដូច្នេះ តាមរយៈការព្រមានទាំងនេះ និងដូចជាបទគម្ពីរផ្តល់ការកំសាន្តទុក្ខដល់យើងជាបរិបូរទាំងក្នុងភាពអាម៉ាស់ ឬមហន្តរាយដែលយើងទទួលសម្រាប់ដោយសារការការពារសេចក្តីសុចរិត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងមានការរមិលគុណខ្លាំង ប្រសិនបើយើងមិនព្រមទទួលការទាំងនេះដោយស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយរីករាយក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាពិសេស ក្នុងកាលដែលឈើឆ្កាងប្រភេទនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកជឿ ហើយដោយសារវាព្រះគ្រីស្ទសព្វព្រះទ័យនឹងលើកតម្កើងយើង ដូចពេត្រុសបង្រៀន [ពេត្រុសទី២១ ៤:១២] ។ ប៉ុន្តែដោយសារធម្មជាតិដ៏គួរឱ្យគោរពគឺធ្ងន់ជាងការស្លាប់មួយរយដង ប៉ុលបានព្រមានយើងជាពិសេសថា យើងនឹងរងការបៀតបៀនមិនត្រឹមតែរងការប្រមាថប៉ុណ្ណោះទេ ដោយសារយើងសង្ឃឹមលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ [ធីម៉ូថេទី១ ៤:១០] ។ ដូច្នេះ ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត គាត់បានជំរុញយើងឱ្យដើរតាមគំរូរបស់គាត់ទាំងតាមរយៈកេរ្តិ៍ឈ្មោះអាក្រក់ និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ [កូរិនថូសទី២ ៦:៨] ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពរីករាយបែបនេះមិនតម្រូវឱ្យយើងដកចេញនូវអារម្មណ៍ជូរចត់ និងការឈឺចាប់ទាំងអស់នោះទេ។ បើមិនដូច្នេះទេ នៅក្នុងឈើឆ្កាង នឹងមិនមានការអត់ធ្មត់របស់ពួកបរិសុទ្ធទេ លុះត្រាតែពួកគេរងទុក្ខដោយការឈឺចាប់ និងទុក្ខព្រួយដោយបញ្ហា។ បើគ្មានសេចក្តីលំបាកក្នុងភាពក្រីក្រ គ្មានទុក្ខលំបាកដោយជំងឺ មិនមានសេចក្តីអាម៉ាស មិនមានការភ័យខ្លាចក្នុងសេចក្តីស្លាប់។ តើមានតាំងចិត្តអ្វី ឬភាពសមរម្យអ្វីក្នុងការទ្រាំទ្រដោយដៃលខុសគ្នានោះ? ប៉ុន្តែដោយសារភាពល្ងីល្ងើជូរចត់នីមួយៗ ពីធម្មជាតិរបស់វាខាំដួងចិត្តយើងទាំងអស់គ្នា ការការពាររបស់អ្នកជឿត្រូវបានបំភ្លឺប្រសិនបើបានសាកល្បងដោយអារម្មណ៍នៃភាពជូរចត់បែបនេះ - ទោះបីជាគាត់មានទុក្ខព្រួយដោយសារវាក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានយកឈ្នះលើវាដោយក្លាហាន។ នៅទីនេះការអត់ធ្មត់របស់គាត់បង្ហាញឱ្យឃើញដោយខ្លួនឯង៖ ប្រសិនបើត្រូវបានចាក់ខ្លាំងក៏ដោយ គាត់នៅតែត្រូវបានជ្រៀសផុតដោយការកោតខ្លាចព្រះពីការបញ្ឈប់មុននឹងទៅជាទង្វើមិនសមរម្យ។ នៅទីនេះភាពត្រេកអររបស់គាត់ភ្លឺប្រសិនបើគាត់រងរបួសដោយទុក្ខព្រួយនិងលំបាក នោះគាត់នឹងបានសម្រាកនៅក្នុងការលួងលោមខាងវិញ្ញាណមកពីព្រះ។

(គ្រិស្តបរិស័ទជួបនឹងការរងទុក្ខទុកជាការដែលព្រះបានបញ្ជូនមក ប៉ុន្តែមិនមែនដោយភាពអសកម្មទេ, 9-11)

9. គ្រីស្ទានមិនដូចជាពួក ទេ គេបង្ហាញពីអត្ថន័យនៃការឈឺចាប់និងសេចក្តីសោយសោករបស់ពួកគេ

ការលំបាកនេះដែលអ្នកជឿនៅពេលដែលពួកគេព្យាយាមដោយការអត់ធ្មត់និង ភាពសមរម្យខំពង្រឹងទាស់នឹងអារម្មណ៍ធម្មជាតិនៃសេចក្តីសោយសោក គឺត្រូវ បានរៀបរាប់យ៉ាងសមរម្យដោយលោកប៉ូលនៅក្នុងពាក្យនេះថា ៖ "គេសង្កត់ សង្កិនយើងគ្រប់យ៉ាងមែន តែយើងមិនភ័យបារម្ភអ្វីឡើយ យើងទ័លច្រកមែន តែយើងនៅតែទៅមុខរួច គេបៀតបៀនយើងមែន តែព្រះជាម្ចាស់មិនបោះបង់ យើងចោលឡើយ គេវាយដំយើងមែន តែយើងមិនស្លាប់បាត់បង់ជីវិតឡើយ ។" [កូរិនថូសទី២ 4:8-9] ។ អ្នកឃើញហើយថាការលើឈើឆ្កាងដោយអត់ធ្មត់មិនស្រ ពិចស្រពិលទាំងស្រុងនិងត្រូវបានគាបសង្កត់នូវគ្រប់អារម្មណ៍ឈឺចាប់ទាំងអស់ នោះទេ ។ វាមិនដូចអ្វីដែលពួក Stoics ពីដើមរៀបរាប់ដោយល្ងីល្ងើថា "មនុស្សដែលមានព្រលឹងអស្ចារ្យ" ៖ ជាមនុស្សដែលត្រូវបានបោះចោលនូវលក្ខ ណៈរបស់មនុស្ស ដែលត្រូវបានប៉ះពាល់យ៉ាងស្មើគ្នាដោយទុក្ខលំបាកនិងភាព ចម្រុងចម្រើន នៅពេលដែលសោកសៅនិងពេលសប្បាយផង ។ អត់ទេ ។ តើ អ្នកណាដែលដូចជាថ្មមិនត្រូវប៉ះពាល់ដោយអ្វីទាំងអស់នោះ? តើប្រាជ្ញាដ៏ស្រស់ ស្អាតនេះផ្តល់ប្រយោជន៍អ្វីដល់ពួកគេខ្លះទៅ? ពួកគេបានលាបពណ៌នូវរូបភាព ដូចគ្នានៃការរងទ្រាំដែលដែលមិនដែលមាននៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ហើយមិន ដែលស្គាល់បាន ។ កាលដែលពួកគេចង់គ្រប់គ្រងលើការទ្រាំទ្រដោយ ច្បាស់លាស់ពេក នោះពួកគេបានលុបបំបាត់នូវអំណាចរបស់វាពីជីវិតរបស់ មនុស្សហើយ ។

ពេលនេះ នៅក្នុងចំណោមគ្រីស្ទាន មានពួក Stoics ថ្មីផងដែរ ។ ជាអ្នកដែល រាប់ថាវាមិនសមរម្យទេការដែលត្រូវថ្ងូញថ្ងូរនិងទួញយំ តែក៏ត្រូវចេះសោកសៅ និងខ្វល់ខ្វាយផងដែរ ។ ប្រាស្នាទាំងនេះភាពច្រើនចេញមកពីមនុស្សខ្ជិល ជា

មនុស្សដែលធ្វើការប៉ាន់ស្មានជាងក្នុងការអនុវត្ត ដែលពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីក្រៅពីស្វែងរកនូវប្រាស្នាដូច្នេះសម្រាប់យើងទេ ។ តែយើងគ្មានអ្វីនឹងធ្វើជាមួយចិត្តវិទ្យានេះ ដែលព្រះអម្ចាស់និងលោកម្ចាស់របស់យើងបានដាក់ទោសមិនត្រឹមតែតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទេ តែដោយគម្រូរបស់ទ្រង់ផង ។ ដោយសារទ្រង់ថ្ងូញថ្ងូរនិងយំដោយទាំងដោយសារការលំបាករបស់ទ្រង់ផ្ទាល់និងអ្នកផ្សេងផង ។ ហើយទ្រង់បានបង្រៀនសិស្សទ្រង់ដូចគ្នាថា ៖ "លោកិយ" ទ្រង់មានបន្ទូលថា "នឹងអរសប្បាយ តែអ្នកនឹងទួញសោកហើយនឹងយំ" [យ៉ូហាន 16:20] ។ ហើយថាគ្មានអ្នកណានឹងប្រែវាទៅជាអាក្រក់ឡើយ នោះទ្រង់នឹងប្រកាសដោយបើកចំហរថា "មានពរហើយអស់អ្នកដែលទួញសោក" [ម៉ាថាយ 5:4] ។ គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេ! ប្រសិនបើគ្រប់ទាំងការយំសោកត្រូវបានដាក់ទោស តើយើងគួរតែវិនិច្ឆ័យព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ផងមែនទេ ដែលចេញពីទ្រង់មានបង្ហូរនូវឈាមដែលធ្លាក់មក [លូកា 22:44]? ប្រសិនបើគ្រប់ទាំងការភ័យខ្លាចត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការមិនជឿ តើយើងគួរតែរាប់រងសម្រាប់ការភ័យខ្លាចនោះ ដែលយើងត្រូវវាយយ៉ាងធ្ងន់ដោយការនោះយ៉ាងម៉េចទៅ [ម៉ាថាយ 26:37; ម៉ាកុស 14:33]? ប្រសិនបើគ្រប់ការសោកសៅមិនគាប់ចិត្តយើង តើវានឹងគាប់ចិត្តដល់យើងដែលទ្រង់សារភាពថាព្រលឹងទ្រង់ "រងទុក្ខរហូតដល់សុគតផង" [ម៉ាថាយ 26:38]?

10. ការសោកសៅពិតនិងការអត់ធ្មត់ពិតនៅក្នុងទំនាស់នឹងគ្នា

ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តនិយាយការនេះដើម្បីនឹងរំឭកពីគំនិតដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះចេញពីសេចក្តីអស់សង្ឃឹម មិនដូច្នោះទេ ដោយសារពួកគេមិនអាចបោះចោលអារម្មណ៍ពីធម្មជាតិនៃភាពសោកសៅ នោះពួកគេលុបចោលនូវភាពអត់ធ្មត់ ។ ការនេះចាំបាច់ត្រូវតែកើតឡើងដល់អ្នកដែលធ្វើឱ្យការអត់ធ្មត់ទៅជាគ្មានអារម្មណ៍

អ្វីទាំងអស់ ហើយជាប្រភេទមនុស្សដែលក្លាហាននិងជាប់លាប់ ។ ដោយសារព្រះគម្ពីរសរសើរដល់ពួកបរិសុទ្ធដោយសារទ្រាំទ្ររបស់ពួកគេ នៅពេលដែលត្រូវបានរងទុក្ខដោយការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង នោះពួកគេមិនបានបែកបាក់ឬដួលចុះឡើយ ។ ក៏ត្រូវបានចាក់ទំលុះដោយភាពល្ងីងជូរចត់ ក៏ពួកគេក្នុងពេលតែមួយពោរពេញដោយអំណរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ។ ក៏ត្រូវគ្បៀបសង្កត់ដោយសេចក្តីខ្ល់ខ្វាយ ក៏ពួកគេត្រូវបានជាសះស្បើយខាងដង្ហើមរបស់ពួកគេ ក៏ត្រូវបានជីវិតថ្មីឡើងដោយការលួងលោមរបស់ព្រះ ។ ក្នុងពេលនោះ ចិត្តរបស់ពួកគេនៅតែផ្ទុកនូវភាពជម្រោងជម្រះរវាងអារម្មណ៍ធម្មជាតិរបស់ពួកគេ ដែលរត់គេចចេញនិងផិតភ័យនូវអ្វីដែលវាមានអារម្មណ៍ផ្ទុយនឹងខ្លួនវា ហើយនិងការប្រឆាំងរបស់វាទៅនឹងសេចក្តីគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ ដែលទោះជាការលំបាកទាំងនេះជម្រុញទៅកាន់ការស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះផង ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញការទាស់ទែងនេះនៅពេលដែលទ្រង់និយាយទៅកាន់ពេត្រុសដូចតទៅនេះថា ៖ "កាលអ្នកនៅក្មេង អ្នកក្រវាត់ចង្កេះខ្លួនឯង ហើយអ្នកទៅណាតាមតែចិត្តអ្នកចង់ ។ លុះដល់អ្នកចាស់ អ្នកនឹងលើកដៃឡើង ហើយមានម្នាក់ទៀតក្រវាត់ចង្កេះឱ្យអ្នក ទាំងនាំអ្នកទៅកន្លែងដែលអ្នកមិនចង់ទៅថែមទៀតផង" [យ៉ូហាន 21:18] ។ មើលទៅថាពេត្រុស នៅពេលចាំបាច់ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះតាមរយៈសេចក្តីស្លាប់ ដែលត្រូវបានទាញទៅរកវា គាត់មិនចង់ធ្វើហើយព្យាយាមគេចពីវា ។ ដូច្នេះ វានឹងបានជាការសរសើរតិចតួចពីការរងការសម្លាប់របស់គាត់ ។ តែ ទោះជាគាត់បានស្តាប់នូវការបង្គាប់របស់ព្រះដោយចេញពីចិត្តខាងក្នុងក៏ដោយ តែដោយសារគាត់មិនបានបោះចោលនូវធម្មជាតិជាមនុស្សរបស់គាត់ចេញ នោះគាត់ត្រូវបានទាញចេញដោយបំណងពីរ ។ ដោយសារនៅ

ពេលដែលគាត់ចូលរួមក្នុងសេចក្តីស្លាប់ដ៏អាក្រក់នោះដែលគាត់ត្រូវស្លាប់ គាត់ត្រូវបានវាយដោយការធិតភ័យដោយការនោះ នោះគាត់អាចនឹងគេចខ្លួនដោយអំណរហើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅពេលដែលវាមកដល់គំនិតរបស់គាត់ថា គាត់ត្រូវបានហៅមកការនោះដោយសារការបង្គាប់របស់ព្រះ ក៏បានយកឈ្នះនិងបានជាន់ឈ្លីលើសេចក្តីភ័យខ្លាចរបស់គាត់ នោះគាត់ស្ងប់ត្រចិត្តនិងព្រមទាំងមានអំណរនឹងទ្រាំទ្រផង ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែសាកធ្វើប្រសិនបើយើងចង់ក្លាយជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យគំនិតរបស់យើងបានជោគជាំដោយការគោរពនិងការស្តាប់បង្គាប់បែបនេះដល់ព្រះដែលអាចនឹងផ្សាំនិងឱ្យគ្រប់ទាំងការស្រឡាញ់ដែលទាស់ប្រឆាំងនោះបានចុះចូលទៅចំពោះទ្រង់វិញ ។ ដូច្នេះ វានឹងបានកន្លងផុតថា មិនថាដោយប្រភេទឈើឆ្កាងអ្វីដែលយើងនឹងរងទុក្ខនោះទេ មិនថាជាសេចក្តីវេទនាយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងគំនិតនោះទេ នោះយើងនឹងរក្សាយ៉ាងរឹងមាំនូវភាពអត់ធ្មត់របស់យើង ។ ដោយសារសេចក្តីរងទុក្ខវេទនាផ្ទាល់នឹងមានភាពល្ងីល្ងើជូរចត់របស់វាដែលសង្កៀតធ្មេញដាក់យើង ។ ដូច្នេះក៏ត្រូវបានធ្វើទុក្ខដោយជំងឺ នោះយើងទាំងថ្ងូរញ្ងូរនិងលំបាក ហើយដង្ហក់រកសុខភាពល្អ ។ ក៏ត្រូវបានគ្បៀបសង្កត់ដោយភាពក្រីក្រ នោះយើងនឹងត្រូវបានចាក់ដោយព្រួញនៃការខ្វាយខ្វល់និងទុក្ខសោក ។ ដែលយើងនឹងត្រូវវាយដោយការឈឺចាប់នៃសេចក្តីអាម៉ាស សេចក្តីកំហឹង ភាពអយុត្តិធម៌ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងពិធីបុណ្យសពរបស់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់យើង យើងនឹងយំសោកដោយទឹកភ្នែកដែលជំពាក់ដោយធម្មជាតិរបស់យើង ។ តែសរុបសេចក្តីមកគឺថា ៖ ព្រះអម្ចាស់មានបំណងបែបនោះ ដូច្នេះចូរយើងដើរតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។ ពិតណាស់ ក្នុងពេលដែលត្រូវចាក់ដោយការឈឺចាប់ ក្នុងកាលដែលថ្ងូរញ្ងូរនិងទឹកភ្នែក គំនិតនេះ

នឹងប្រទាក់មកថា ៖ ការដែលទេចិត្តរបស់យើងទៅរងទ្រាំដោយអំណរការទាំងនោះដែលប៉ះពាល់វានោះ ។

11. ការអត់ធ្មត់តាមការយល់ដឹងរបស់អ្នកប្រាជ្ញចិត្តវិទ្យានិងរបស់គ្រីស្ទាន

ពេលនេះ ក្នុងកាលដែលយើងបាននិយាយពីហេតុផលចម្បងនៃការទ្រាំទ្រឈើឆ្កាងចេញពីគោលបំណងរបស់ព្រះរួចមក នោះយើងត្រូវតែឱ្យនិយមន័យនៅក្នុងពាក្យពីរបីម៉ាត់នូវភាពខុសគ្នានៃកម្ពស់នៃហេតុផលរវាងអ្នកប្រាជ្ញនិងគ្រីស្ទាន ដើម្បីឱ្យបានយល់ថាតាមរយៈការរងទុក្ខ នោះយើងត្រូវបានសាកល្បងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ហើយត្រូវរាប់ការនេះថាក្នុងនេះនោះយើងនឹងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ។ តែពួកគេក៏រកមិនឃើញហេតុផលណាជាងដែលថា ដោយសារវាឥតប្រយោជន៍ដែលអ្នកខំគេចពីព្រះនោះ? ដោយសារប្រសិនបើយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះដោយព្រោះតែវាចាំបាច់នោះ ប្រសិនបើយើងត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យគេចរួចនោះ នោះយើងនឹងស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ ។ តែព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងឱ្យពិចារណាពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនូវការមួយដែលខុសគ្នាទៀតថា ៖ គឺថា សេចក្តីសុចរិតនិងភាពស្មើគ្នាដំបូង នោះក៏ខ្វល់ខ្វាយពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ។ ប្រភេទដូចនេះ ជាការជម្រុញរបស់គ្រីស្ទឱ្យមានការអត់ធ្មត់ ។ មិនថាក្នុងភាពក្រីក្រ ឬការបណ្តេញចេញ ឬគុក ឬការធ្វើទុក្ខ ឬជំងឺ ឬការទួញសោក ឬការអ្វីមួយដែលធ្វើទុក្ខដល់យើងតេ នោះយើងត្រូវគិតថាគ្មានការណាមួយកើតឡើងដល់យើងក្រៅពីដោយបំណងនិងការកំណត់មករបស់ព្រះនោះទេ ថាទ្រង់មិនដែលធ្វើអ្វីក្រៅពីមានសេចក្តីយុត្តធម៌មានរបៀបរៀបរយនោះទេ ។ អីចឹងយ៉ាងម៉េចទៅ? តើកំហុសដែលរាប់មិនអស់របស់យើងរាល់ថ្ងៃមិនសមនឹងការវាយប្រដៅខ្លាំងជាងនេះទេ ហើយនឹងត្រូវវាយដោយដំបងដែលធ្ងន់ជាងការធ្វើទុក្ខដែលទ្រង់បានផ្តល់មក

លើយើងចេញពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេឬអ្វី? វាមិនយុត្តិធម៌ទាំងស្រុងទេ ដែលថា សាច់ឈាមរបស់យើងត្រូវផ្សាំនិងធ្វើឱ្យបានសាំ ដែលវាត្រូវស្របនឹងបន្ទុក មិនដូច្នោះទេវានឹងខឹមសម្បារយ៉ាងពេញដោយតណ្ហាតាមធម្មជាតិខាងក្នុងរបស់វាហើយ? តើសិទ្ធិនិងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះមិនសមនឹងទុក្ខលំបាករបស់យើងទេ? តែប្រសិនបើភាពស្មើគ្នាដែលគ្មានចម្ងល់របស់ព្រះលេចមកនៅក្នុងការរងទុក្ខ នោះយើងមិនអាចទាំងរអ៊ូ ឬរើបម្រាស់ទាស់នឹងវាដោយមិនមានភាពទុច្ចរិតឡើយ។ ពេលនេះយើងមិនឮពីការសូត្រធម៌ដែលឥតផលផ្លែទេ "យើងត្រូវតែទ្រាំទ្រដោយសារតែវាចាំបាច់" តែគំនិតដែលរស់និងមានប្រសិទ្ធិភាពពេញលេញថា "យើងត្រូវស្តាប់បង្គាប់ដោយសារវាមិនស្របច្បាប់ទេដែលត្រូវគេចចេញនោះ យើងត្រូវតែទ្រាំទ្រដោយអត់ធ្មត់ ក្នុងកាលដែលការមិនចេះអត់ធ្មត់នឹងជាការមិនគោរពដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។"

ពេលនេះ អ្វីដែលគាប់ចិត្តយើងដែលយើងសម្គាល់ថាសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនិងសេចក្តីល្អរបស់យើង នោះព្រះវរបិតាដែលមានដោយសេចក្តីមេត្តាបំផុតនឹងកំសាន្តចិត្តយើងពីការនេះ នៅពេលដែលទ្រង់បញ្ជាក់ថាគ្រប់ទាំងទង្វើនៃការធ្វើទុក្ខទាំងអស់ដល់យើងដោយឈើឆ្កាង នោះទ្រង់បានផ្តល់មកសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ តែប្រសិនបើវាប្រាកដថាសេចក្តីរងទុក្ខរបស់យើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់យើង តើហេតុអ្វីបានជាយើងមិនត្រូវទទួលរងវាដោយគំនិតដែលពេញដោយការអរព្រះគុណនិងស្ងៀមស្ងាត់ទៅវិញ?

ដូច្នេះ ក្នុងការរងទុក្ខដោយអត់ធ្មត់នូវការលំបាកទាំងនេះ យើងមិនទ្រាំទ្រដោយការចាំបាច់ទេ តែយើងយល់ស្របដោយសម្រាប់សេចក្តីល្អរបស់យើងផ្ទាល់។ គំនិតទាំងនេះ ខ្ញុំនិយាយថា បាននាំវាឱ្យបានកន្លងផុតថា មិនថាត្រូវទ្រាំទ្រឈើ

ឆ្កាងខ្លាំងប៉ុណ្ណានោះគំនិតរបស់យើងត្រូវបានសង្កត់ដោយអារម្មណ៍ពីធម្មជាតិនៃភាពល្ងិញជូរចត់ នោះពួកវានឹងបានលាយឡំនឹងអំណរខាងវិញ្ញាណ ។ ចេញពីការនេះ ការអរព្រះគុណក៏ដើរតាម ដែលមិនអាចមានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីអំណរឡើយ ។ តែប្រសិនបើការសរសើរព្រះអម្ចាស់និងការអរព្រះគុណអាចចេញមកតែពីចិត្តដែលមានអំណរនិងសប្បាយរីករាយ នោះវាច្បាស់ណាស់ថា វាចាំបាច់ប៉ុណ្ណាដែលភាពល្ងិញជូរចត់នៃឈើឆ្កាងត្រូវបានពង្រឹងជាមួយនឹងអំណរខាងវិញ្ញាណ ។

ជំពូកទីIX

ការសញ្ជឹងគិតពីជីវិតនាពេលអនាគត

(ដោយការលំបាកវេទានព្រះទ្រង់ចង់ផ្តាច់យើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់ដល់ជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ 1-2)

1. ភាពទទេរនៃជីវិតនេះ

មិនថាទុក្ខវេទនាប្រភេទណាដែលមកលើយើង នោះយើងត្រូវតែសម្លឹងមើលទៅទីបញ្ចប់ជានិច្ច ៖ ដើម្បីឱ្យខ្លួនយើងបានស៊ាំនឹងការលំបាកនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយឱ្យបានភ្ញាក់ឡើងដោយការនោះក្នុងការរំពៃពិតពីជីវិតដែលនៅអនាគត ។ ដោយសារក្នុងកាលដែលព្រះទ្រង់ស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថាយើងត្រូវបានទោរទន់ដោយធម្មជាតិទៅរកសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សាហាវនៃលោកិយនេះប៉ុណ្ណា នោះទ្រង់ប្រើវិធីសាកសមបំផុតដើម្បីនឹងនាំយើងត្រឡប់មកវិញ ហើយនឹងគោះចេញនូវភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់យើង មិនដូច្នោះទេយើងនឹងបែរទៅរកសេចក្តីស្រឡាញ់នោះយ៉ាងរឹងរូស ។ គ្មានពួកយើងណាម្នាក់ ដែលមិនប្រាថ្នាថាពេញមួយជីវិតនេះនឹងតម្រង់និងព្យាយាមទៅរកភាពដែលមិនប្រែប្រួលនៃស្ថានសួគ៌នោះទេ ។ វាគួរឱ្យអាម៉ាស់ណាស់សម្រាប់យើងដែលមិនប្រសើរអីជាងសត្វពាហនៈនោះទេ ដែលលក្ខណៈរបស់ពួកគេនឹងមិនចាញ់យើងឡើយ ប្រសិនបើយើងមិនមាននូវសង្ឃឹមនូវការនៃស្ថានសួគ៌បន្ទាប់ពីស្លាប់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកពិនិត្យនូវគម្រោងការនោះ ការខិតខំប្រឹងប្រែង ទង្វើផ្សេងៗរបស់មនុស្សគ្រប់គ្នា នោះអ្នកនឹងរកឃើញថាគ្មានអ្វីឡើយមានតែផែនដីប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលនេះភាពល្ងីល្ងើរបស់យើងកើតចេញមកពីសេចក្តីពិតដែលថាគំនិតរបស់យើង ត្រូវបានភ្ញាក់ផ្អើលដោយភាពចែងចាំង

ទទេរនៃសេចក្តីមានបាន អំណាច និងកិត្តិយស ហើយត្រូវបានក្លាយទៅជាស្លាប់ ដែលមិនអាចមើលឃើញអ្វីវែងឆ្ងាយឡើយ ។ ចិត្តក៏ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា មហិច្ឆតា និងសេចក្តីស្រើបស្រាល ដែលត្រូវបានទាញចុះដែលវាមិនអាចងើបឡើងទៅខ្ពស់ឡើយ ។ ព្រលឹងទាំងមូលត្រូវបានសន្ធប់ដោយការល្បួងរបស់សាច់ឈាម ហើយស្វែងរកនូវភាពសប្បាយរបស់វានៅលើផែនដីនេះ ។ ដើម្បីនឹងប្រឈមនូវការអាក្រក់នេះព្រះអម្ចាស់ណែនាំអ្នកដែលតាមទ្រង់នៅក្នុងភាពអសារឥតខាងនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នដោយភស្តុតាងជាបន្តនៃសេចក្តីវេទនា ។ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងមិនសន្យានឹងពួកគេដោយជ្រាលជ្រៅនិងរក្សាសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងវាឡើយ ទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេជាញឹកញាប់ត្រូវបានរងទុក្ខនិងមានគ្រោះចង្រៃមិនថាដោយសង្គ្រាមឬដោយការច្របូកច្របល់នោះទេ ឬដោយការលួចប្លន់ឬដោយការរងរបួសជាដើម ។ ដែលពួកគេនឹងមិនដង្ហក់រកដោយការចង់បានខ្លាំងក្លាពេករកភាពមានបានដែលមិនទៀងទាត់និងនៅមួយរយៈនោះឡើយ ឬក៏សម្រាកនៅលើការណាដែលគេមាននោះឡើយ ទ្រង់ជួនកាលដោយប្រើការដំលៀសចេញ ជួនកាលដោយភាពមិនបង្កើតផលផ្លែរបស់ដី ជួនកាលដោយភ្លើង ជួនកាលដោយវិធីផ្សេងទៀត ទ្រង់កាត់បន្ថយពួកគេឱ្យទៅជាក្រីក្រ ឬយ៉ាងហោចណាស់បង្ខាំងពួកគេនៅកន្លែងដែលសមរម្យមួយ ។ នោះពួកគេនឹងមិនរឹងរួសក្នុងការអរសប្បាយនឹងការរៀបការ ទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យពួកគេមានបញ្ហាដោយការសាហាយស្មន់របស់ប្រពន្ធពួកគេ ឬបន្ទាបពួកគេចុះដោយពូជមនុស្សអាក្រក់ ឬធ្វើទុក្ខពួកគេជាមួយនឹងសេចក្តីទុក្ខសោកសង្រេង ។ តែប្រសិនបើបញ្ហាទាំងនេះគេនៅតែបន្តធ្វើថែមទៀត តែពួកគេនឹងមិនត្រូវបំប៉ោងឡើងដោយសិរីល្អដែលឥតការ ឬអរសប្បាយនៅក្នុងការធានារបស់ខ្លួនទេ នោះទ្រង់បានដាក់នៅចំពោះ

ភ្នែករបស់ពួកគេនូវជំងឺនិងគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងៗ ថាតើការទាំងអស់វាមិនស្ថិតស្ថេរ និងមិនទៀងទាត់ហើយត្រូវតែវិនាសទៅបែបណានោះ ។

បន្ទាប់មក មានតែយើងត្រូវរីកលូតលាស់ឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយការប្រដៅនៃឈើឆ្កាង នៅពេលដែលយើងរៀនថាជីវិតនេះផ្ទាល់គឺមាននូវបញ្ហា មានព្យុះ មិនសប្បាយដោយសាររបៀបច្រើនយ៉ាង ហើយគ្មានអ្វីសប្បាយច្បាស់លាស់នោះទេ ។ ថាគ្រប់ការទាំងនោះដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាល្អនោះវាមិនច្បាស់លាស់ទេ មិនទៀងទាត់ ឥតប្រយោជន៍ និងនៅលាយឡំនឹងការអាក្រក់ជាច្រើន ។ ចេញពីការនេះ ក្នុងពេលតែមួយ យើងសរុបថានៅក្នុងជីវិតនេះនោះយើងមិនស្វែងរកឬសង្ឃឹមអ្វីក្រៅពីការលំបាកនោះទេ នៅពេលដែលយើងគិតពីមកុដរបស់យើង យើងត្រូវតែបើកភ្នែករបស់យើងងើយទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ដោយសារយើងត្រូវជឿថា ៖ គំនិតនឹងមិនត្រូវបានភ្ញាក់ឡើងដោយច្បាស់លាស់ទៅកាន់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានិងគិតពីជីវិតដែលនឹងមកឡើយ ទាល់តែវាត្រូវបានបំពេញដោយការស្តីបន្ទោសលើជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ ។

2. ទំនោររបស់យើងនឹងចាកចេញទៅដោយគ្មានការកត់សម្គាល់ពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃជីវិតនេះ

ពិតណាស់ គ្មានអ្វីដែលស៊ីគ្នារវាងការទាំងពីរឡើយ ៖ មិនថាលោកិយត្រូវក្លាយជាគ្មានតម្លៃសម្រាប់យើង ឬចងយើងទៅនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលជ្រុលហួសដល់វា ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមានការគិតដល់ការអស់កល្បជានិច្ច នោះយើងត្រូវព្យាយាមយ៉ាងឧស្សាហ៍ក្នុងកម្ទេចចោយនូវទំនាក់ទំនងអាក្រក់នេះចេញ ។ ពេលនេះ កាលដែលជីវិតបច្ចុប្បន្នមានការល្បួងលួងលោមជាច្រើនដែលនាំយើង

ហើយបានសាបព្រោះនូវភាពអរសប្បាយជាច្រើន ព្រះគុណ និងភាពផ្អែមល្ហែម ដើម្បីនឹងទាក់ទាញយើង ។ ហើយវាពិតជាអ្វីដែលយើងចាប់អារម្មណ៍ហើយយើង ត្រូវបានហៅចេញពីវាម្តងហើយម្តងទៀត ដើម្បីកុំឱ្យការស្រែកឃ្លានទាំងនោះ គ្រប់គ្រងគំនិតអារម្មណ៍ ។ ខ្ញុំសុំអង្វរអ្នកចុះ ថាតើអ្វីនឹងកើតឡើងប្រសិនបើ យើងរីករាយនឹងការត្រេកត្រអាលនេះនូវសុខភាពនិងសុភមង្គលនេះនោះ ក្នុង កាលយើងមិនអាចសូម្បីតែជាមួយការអាក្រក់រុញយើងជាបន្តជានិច្ច នៅតែយើង មិនភ្ញាក់ឡើងដើម្បីគិតនឹងវាស់នូវសេចក្តីវេទនានៃជីវិតនេះ?

ជីវិតរបស់មនុស្សប្រៀបដូចជាផ្សែង [ទំនុកដំកើង 102:3] ឬជាស្រមោល [ទំនុកដំកើង 102:11] ដែលវាមិនច្បាស់ក្នុងការរៀនពីវា តែសូម្បីតែមនុស្សធម្ម តាក៏មិនមានសុភាសិតដែលធម្មតាជានេះដែរ ហើយកាលដែលពួកគេរាប់ការនេះ ជាការដែលមានប្រយោជន៍ដែលត្រូវដឹង នោះពួកគេចង់ឱ្យយើងគិតថាវាធម្មតាៗ ឬចង់ចាំវាតិចៗបានហើយ ។ ដោយសារយើងបានឆ្លងកាត់ការគ្រប់យ៉ាងប្រៀប ដូចជាយើងកំពុងតែបង្កើតភាពដែលនៅស្ថិតស្ថេរពីខ្លួនយើងនៅលើផែនដីនេះអីចឹ ង ។ ប្រសិនបើសាកសពមួយចំនួនត្រូវបានគេកប់ ឬយើងដើរក្នុងចំណោមទីកប់ ខ្មោច ពីព្រោះភាពដូចគ្នានៃសេចក្តីស្លាប់បានមកក្នុងភ្នែករបស់យើង ខ្ញុំសារភាព ថា យើងបង្កើតទ្រឹស្តីយ៉ាងឆ្ងាតវៃពីភាពអត់ប្រយោជន៍នៃជីវិតនេះ ។ តែទោះជា ការនេះក៏ដោយ យើងមិនធ្វើជាប់លាប់ទេ ជាញឹកញាប់ការទាំងនេះប៉ះពាល់ដល់ យើងមិនតិចទេ ។ តែនៅពេលដែលវាកើតឡើង ចិត្តវិទ្យារបស់យើងនៅតែមួយ រំពេចទេ ។ វានឹងរលាយទៅភ្លាមនៅពេលណាដែលបែរខ្នងរបស់យើង ហើយមិន ទុកអ្វីសម្រាប់ឱ្យនៅចង់ចាំឡើយ ។ នៅទីបញ្ចប់ វាដូចជាសម្លេងអបអរទះដៃនៅ ក្នុងរោងមហោស្រពដល់ទស្សនិយភាពដែលគួរឱ្យពេញចិត្តផង ។ មិនត្រឹមតែ

ពូកែភ្លេចពីសេចក្តីស្លាប់ទេ តែក៏ពីការដែលនឹងចេះខូចផងដែរ ប្រៀបដូចជាគ្មានអ្វីបន្តិចនៃការនោះធ្លាប់មកដល់យើងអីចឹង យើងបានបែត្រឡប់ទៅការធានាដោយមិនចេះគិតរបស់យើងពីភាពមិនចេះប្រែប្រួលនៃផែនដីនេះ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ក្នុងពេលនោះយំទួញនូវសុភាសិតថា ៖"មនុស្សជារបស់ដែលព្រះបង្កើតក្នុងពេលមួយថ្ងៃ" នោះពួកយើងពិតជានៅជាប់នឹងគំនិតរបស់យើង ។ បន្ទាប់មកតើអ្នកណាអាចបដិសេធថា វាពិតជាសមណាស់សម្រាប់ពួកយើង ខ្ញុំមិនចង់និយាយហាមប្រាមដោយពាក្យសម្តីទេ តែតាមគ្រប់បទពិសោធន៍ទាំងអស់ដែលអាចកើតឡើង ដើម្បីនឹងនាំលក្ខខណ្ឌដែលមិនល្អនៃជីវិតនៅផែនដីប៉ុណ្ណោះទោះតែត្រូវបានទាក់ទាញក៏ដោយយើងនៅតែមិនឈប់មានការភ្ញាក់ផ្អើលដោយការកោតសរសើរវាដោយល្ងីល្ងើដែរ ។ ប្រៀបដូចជាវាមានផ្ទុកគោលដៅចុងក្រោយបំផុតនៃរបស់ល្អៗដែរ ។ តែប្រសិនបើព្រះត្រូវមកណែនាំយើង វាជាតួនាទីរបស់យើងដែលត្រូវស្តាប់ការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់មកកាន់យើង ដែលនឹងរង្គើយើងចេញនូវភាពច្រអូសរបស់យើង ដែលទ្រង់មើលមកលោកិយនេះដោយកំហឹងនោះយើងនឹងព្យាយាមអស់ពីចិត្តពិចារណាពីជីវិតដែលនឹងត្រូវមកវិញ ។

(ការប៉ានស្មានដែលត្រឹមត្រូវនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន ដែលមិននៅស្ថិតស្ថេរនិងមិនស្គប់ស្គល់ ដែលនាំយើងឱ្យពិចារណាពីជីវិតដែលនឹងត្រូវមក 3-6)

3. ការដឹងគុណចំពោះជីវិតនេះ

ប៉ុន្តែចូរឱ្យអ្នកជឿទម្លាប់ខ្លួនពួកគេនឹងសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមនៃជីវិតនេះដែលធ្វើឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ការស្អប់ណារបស់វា ឬរមិលគុណទាស់នឹងព្រះ ។ ពិតណាស់ជីវិតនេះមិនថាពេញដោយសេចក្តីវេទនាយ៉ាងណាក៏ដោយ វានៅតែរាប់យ៉ាង

ត្រឹមត្រូវថាជាព្រះពរមួយរបស់ព្រះផងដែរដែលមិនអាចបដិសេធបាន ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងសម្គាល់នៅក្នុងវាមិនមានប្រយោជន៍ដែលមកពីព្រះ នោះយើងមានកំហុសហើយដែលរមិលគុណទៅកាន់ព្រះផ្ទាល់ ។ ដោយសារអ្នកជឿជាពិសេសថានេះគួរតែជាបន្ទាល់នៃផលប្រយោជន៍ដែលមកពីព្រះ ដែលត្រូវបានកំណត់មករួចហើយដែលផ្តល់មកសម្រាប់ជំនួយដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ ដោយសារមុនដែលទ្រង់បង្ហាញយើងយ៉ាងបើកចំហនូវមរតកនៃសិរីល្អដ៏នៅអស់កល្ប នោះព្រះប្រើភស្តុតាងដែលតិចតួចដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ថាជាព្រះវរបិតារបស់យើង ។ នេះជាផលប្រយោជន៍ដែលផ្តល់មកយើងរាល់ថ្ងៃ ។ ដូច្នេះ កាលដែលជីវិតនេះជួយយើងឱ្យយល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ តើយើងគួរតែមើលស្រាលវាប្រៀបដូចជាវាគ្មានអ្វីល្អមែនទេ? នោះយើងត្រូវតែខិតខំនិងខ្វល់ដែលយើងរាប់វាជាអំណោយទានមួយនៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដែលមិនត្រូវបដិសេធសោះឡើយ ។ ប្រសិនបើបន្ទាល់របស់បទគម្ពីរមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ហើលវាមានច្រើនហើយច្បាស់ៗ ធម្មជាតិផ្ទាល់ក៏បានជម្រុញយើងឱ្យចេះអរព្រះគុណព្រះដោយសារទ្រង់បាននាំយើងមកកាន់ពន្លឺរបស់វា នាំឱ្យយើងមកកាន់ប្រយោជន៍របស់វា ហើយបានផ្តល់គ្រប់យ៉ាងដែលចាំបាច់ដើម្បីនឹងរក្សាវា ។

ហើយនេះជាហេតុផលដែលប្រសើរមួយថែមទៀត ប្រសិនបើនៅក្នុងវាយើងមើលឃើញថាយើងនៅក្នុងដំណាក់កាលត្រៀមបម្រុងទុកនោះ បើនិយាយទៅគឺសម្រាប់សិរីល្អនៃនគរស្ថានសួគ៌ ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ថាអ្នកដែលនឹងត្រូវបំពាក់មកុដនៅថ្ងៃណាមួយនៅស្ថានសួគ៌នឹងត្រូវឆ្លងកាត់ការលំបាកជាមុនសិននៅលើផែនដីនេះ ដើម្បីឱ្យពួកគេនឹងមិនទានមានជ័យជម្នះឡើយទាល់តែពួកគេយកឈ្នះលើការលំបាកនៃសង្គ្រាមនិងទទួលបានជ័យជន្ន ។

បន្ទាប់មកមានហេតុផលមួយទៀតថា ៖ យើងចាប់ផ្តើមនៅក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ តាមរយៈផលប្រយោជន៍ជាច្រើន ដើម្បីនឹងភ្លក្សនូវភាពផ្អែមល្អែមនៃភាពសប្បុរសរបស់ព្រះដើម្បីនឹងសម្រួចសេចក្តីសង្ឃឹមនិងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់យើង ឱ្យស្វែងរកការបើកសម្តែងពេញលេញនៃការនេះ ។ នៅពេលដែលយើងនឹងប្រាកដថាជីវិតនៃផែនដីនេះដែលយើងរស់នៅជាអំណោយទាននៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ កាលដែលយើងសម្លឹងមើលទៅកាន់ទ្រង់សម្រាប់ការនោះយើងត្រូវតែចង់ចាំវា ហើយចេះអរគុណ ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងមកដល់ពេលល្អដោយពិចារណាពីលក្ខខណ្ឌដ៏មិនសប្បាយរបស់វា ដើម្បីឱ្យយើងបានមានសេរីភាពចេញពីការប៉ងប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងរបស់វា ដែលបាននិយាយរួចហើយថា យើងពីធម្មជាតិមានទំនោរទោរទន់ទៅរកវា ។

4. ការទន្ទឹងរង់ចាំជីវិតអស់កល្បដែលត្រឹមត្រូវ

នៅពេលនេះ អ្វីដែលត្រូវបានដកចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់អាក្រក់នៃជីវិតនេះនឹងត្រូវបន្ថែមទៅលើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាសម្រាប់ការដែលប្រសើរជាងវិញ ។ ខ្ញុំសារភាពថា ការទាំងនោះបង្ហាញថាពិតជាការនិច្ចយត្រឹមត្រូវណាស់ អ្នកដែលគិតថាវាជាការល្អបំផុតដែលមិនកើតមកនៅឡើយ ហើយការល្អបំផុតបន្ទាប់ទៀតនោះជាការស្លាប់ភ្លាមៗតាមដែលអាចធ្វើបាន [សាស្តា 4:2-3] ។ ក្នុងកាលដែលពួកគេត្រូវបានដកចេញនូវពន្លឺរបស់ព្រះនិងសាសនាពិត តើអ្វីដែលពួកគេមើលឃើញនៅក្នុងវាដែលមិនសប្បាយហើយអាក្រក់នោះ? ហើយពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តដោយគ្មានហេតុផល ជាអ្នកដែលប្រារពពិធីខួបកំណើតរបស់សាច់ញាតិពួកគេដោយសោកសៅនិងទឹកភ្នែក តែបុណ្យសពរបស់ពួកគេដោយអំណរពិត ។ តែពួកគេធ្វើបែបនេះដោយគ្មានប្រយោជន៍លើយដោយសារ ការបានដកចេញនូវ

ការបង្រៀនត្រឹមត្រូវពីជំនឿ នោះពួកគេមិនមើលឃើញការណាដែលមិនទទួលបានពរក៏មិនគួរចង់បានផង តែវាអាចនឹងត្រឡប់ទៅជាការដែលល្អសម្រាប់មនុស្សដែលបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមពួកគេបានទាញការជំនុំជំរះរបស់ពួកគេមកជិតវិញ ។

ចូរឱ្យគោលបំណងរបស់អ្នកជឿនៅក្នុងការកាត់សេចក្តីលើជីវិតរស់នៅ កាលណាពួកគេយល់វាគ្មានអ្វីឡើយក្រៅពីសេចក្តីវេទនា នោះពួកគេនឹងនាំខ្លួនពួកគេយ៉ាងស្វាហាប់និងកត់សម្គាល់ទៅពិចារណាលើជីវិតអស់កល្បដែលនឹងត្រូវមកវិញ ។ បើយកមកប្រៀបធៀបជីវិតដែលនឹងត្រូវមកដល់វិញ ជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះមិនអាចមិនអើពើបានឡើយ តែប្រៀបធៀបនឹងការពីមុនវិញនោះវានឹងត្រូវមើលស្រាលនិងស្អប់ខ្ពើម ។ ដោយសារស្ថានសួគ៌ជាទឹកដីកំណើតរបស់យើង តើផែនដីជាអ្វីទៅក្រៅពីកន្លែងនិរទេសរបស់យើងនោះ? ប្រសិនបើការចាកចេញពីលោកិយនេះជាការចូលទៅកាន់ជីវិត តើលោកិយជាអ្វីទៀតក្រៅពីជាត្រសាលមួយទៅ? ហើយតើមានអ្វីសម្រាប់យើងទៀតដែលត្រូវនៅបន្តក្នុងជីវិតក្រៅពីដែលត្រូវមុជទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់នោះ? ប្រសិនបើបានរួចពីរូបកាយជាការរំដោះទៅកាន់សេរីភាពដ៏ឥតខ្ចោះនោះ តើរូបកាយជាអ្វីទៅក្រៅពីជាគុកនោះ? ប្រសិនបើការរីករាយនឹងវត្តមានរបស់ព្រះជាចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃសុភមង្គល បើគ្មានការនោះតើមិនមែនជាសេចក្តីវេទនាទេឬអី? ប៉ុន្តែរហូតទាល់តែយើងចាកចេញពីលោកិយនេះ "យើងនៅតែនៅឆ្ងាយពីព្រះអម្ចាស់" [កូរិនថូសទី២ 5:6] ។ ដូច្នេះប្រសិនបើជីវិតនៅផែនដីនេះប្រៀបធៀបជាមួយនឹងជីវិតស្ថានសួគ៌វិញ គ្មានអ្វីឆ្ងល់នោះទេថាវាគួរតែត្រូវបានមើលស្រាលនិងជាន់នៅក្រោមជើងហើយ ។ ពិតណាស់ វាក៏មិនត្រូវស្អប់ខ្ពើមឡើយលើកលែងតែវានាំយើងទៅធ្វើបាប ។ បើ

ទោះជាការស្លប់លក្ខខណ្ឌនោះមិនអាចត្រឡប់ទាស់នឹងជីវិតផ្ទាល់នោះឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វានៅតែសមដែលយើងត្រូវបានប៉ះពាល់មិនថាដោយការព្រួយបារម្ភនិងការស្លប់ដល់វាហើយចង់ឱ្យវាបានដល់ទីបញ្ចប់ នោះយើងនឹងបានរៀបចំនឹងនៅជាប់ក្នុងវានៅក្នុងសេចក្តីអំណររបស់ព្រះ ដូច្នេះភាពហត់នឿយរបស់យើងនឹងនៅឆ្ងាយពីការរអ៊ូរទាំនិងការមិនចេះអត់ធ្មត់ ។ ដោយសារវាប្រៀបដូចជាទីត្រួតពិនិត្យដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់មកលើយើង ដែលយើងត្រូវកាន់ជាប់រហូតទ្រង់ត្រាស់ហៅយើង ។ ប៉ូលបានកាន់ជាប់ជាយូរនៅក្នុងចំណងនៃរូបកាយ គាត់បានទូញថ្ងូរពីចំណែករបស់គាត់និងការដកដង្ហើមធំរបស់គាត់ដោយការប៉ងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងចង់បានការប្រោសលោះ [រ៉ូម 7:24] ។ មិនដូច្នោះទេគាត់នឹងស្តាប់តាមការបង្គាប់របស់ព្រះដែលកាត់សារភាពថាគាត់រួចរាល់នឹងធ្វើទាំងអស់ [ភីលីព 1:23-24] ។ ដោយសារគាត់បានទទួលស្គាល់ថា គាត់ជំពាក់វាដល់ព្រះក្នុងការថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះនាមទ្រង់តាមរយៈការស្លាប់ និងជីវិតរបស់នៅ [រ៉ូម 14:8] ។ ប៉ុន្តែវាសម្រាប់ព្រះក្នុងការសម្រេចថាអ្វីដែលល្អសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើវាល្អសម្រាប់យើងដែលរស់និងស្លាប់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់នោះ ចូរយើងទុកឱ្យទ្រង់ជាអ្នកសម្រេចពីពេលដែលយើងនឹងត្រូវស្លាប់ឬរស់ចុះ តែតាមបែបនោះនើយើងនឹងមានចិត្តឆេះឆួលទាំងដល់ការស្លាប់និងការពិចារណាដែលនៅជាប់លាប់ជានិច្ច ។ តែកាលដែលប្រៀបធៀបជាមួយភាពដែលនៅអស់កល្បដែលនឹងត្រូវមក ចូរយើងមើលស្រាលដល់ជីវិតនេះ ហើយចាំតែនឹងបដិសេធវាទៅ ដោយសារចំណងនៃអំពើបាប នៅពេលណាដែលវាសព្វព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ ។

5. ទាស់នឹងសេចក្តីភ័យខ្លាចនៃការស្លាប់!

ប៉ុន្តែអ្វីដែលអស្ចារ្យនោះគឺថា មនុស្សជាច្រើនដែលអួតខ្លួនថាជាគ្រិស្តាន មានការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងចំពោះសេចក្តីស្លាប់ ជាជាងចង់បានវា។ ពោលគឺពួកគេញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងដែលលើកឡើងពីវា ថាជាអ្វីដែលធ្ងន់ធ្ងរ និងមហន្តរាយទាំងស្រុង។ ប្រាកដណាស់ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេ ប្រសិនបើការយល់ដឹងពីធម្មជាតិនៅក្នុងខ្លួនយើង មានការភ័យខ្លាចនៅពេលនិយាយអំពីការរំលាយរបស់យើង។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចទទួលយកបានទេដែលថាមិនមានពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿក្នុងចិត្តរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដើម្បីយកឈ្នះ និងបង្ក្រាបការភ័យខ្លាចនោះ ទោះជាវាជាអ្វីក៏ដោយ ដោយការលួងលោមចិត្តកាន់តែខ្លាំង។ ញឹកប្រសិនបើយើងចាត់ទុកថា នេះមិនស្ថិតស្ថេរ ខូចបង់ រលួយ នៅមួយរំពេច ខ្ទេចខ្ទាយ រោងឧបោសថដែលរលួយនៃរូបកាយរបស់យើងត្រូវរលាយសាបសូន្យ នោះវានឹងត្រូវបានជាថ្មីឡើងវិញក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ វានៅរឹងមាំ ល្អឥតខ្ចោះ មិនអាចរលួយបាន ហើយចុងក្រោយសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ នោះតើសេចក្តីជំនឿនឹងមិនជម្រុញយើងឱ្យរឹងប៉ឹងឱ្យស្វែងរកអ្វីដែលធម្មជាតិខ្លាចទេឬអី? ប្រសិនបើយើងគួរគិតថា តាមរយៈសេចក្តីស្លាប់យើងត្រូវបានគេនឹកឃើញពីការនិរទេសទៅរស់នៅក្នុងមាតុភូមិ នៅស្ថានសួគ៌ តើយើងនឹងមិនទទួលបានការសម្រាលទុក្ខពីការពិតនេះទេឬអី?

ប៉ុន្តែ មានអ្នកនឹងជំទាស់ថា គ្មានអ្វីដែលមិនចង់បានដែលត្រូវស៊ូទ្រាំនោះទេ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ខ្ញុំយល់ព្រម ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា យើងត្រូវតែគិតគូរចំពោះភាពអស់កល្បដែលនឹងមកដល់ ដែលលក្ខខណ្ឌដ៏រឹងមាំនឹងក្លាយជារបស់យើង ដែលគ្មានកន្លែងណាលេចឡើងនៅលើផែនដីឡើយ។ សម្រាប់ប៉ុលបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកជឿដែលចង់ស្លាប់ដោយអន្ទះសារ មិនមែន

ដោយសារពួកគេចង់បិតបាំងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេចង់បានសម្លៀកបំពាក់ពេញលេញជាង [កូរិនថូសទី២ ៥:២-៣] ។ សត្វពាហនៈ និងសូម្បីតែសត្វដែលមានជីវិត សូម្បីតែដើមឈើ និងថ្ម ដែលដឹងអំពីភាពទទេរនៃភាពឥតប្រយោជន៍នៃជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់វា ប្រាថ្នាចង់បានថ្ងៃចុងក្រោយនៃការរស់ឡើងវិញ ដើម្បីត្រូវបានដោះលែងពីភាពទទេរទៅជាមួយកូនរបស់ព្រះ [រ៉ូម ៨:១៩] ។ តើយើងនឹងទទួលបានពន្លឺនៃការយល់ដឹង និងលើសពីការយល់ដឹងដែលបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះឬទេ? នៅពេលដែលខ្លួនយើងកំពុងជាប់គាំង នោះតើយើងនឹងមិនលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យហួសពីការពុករលួយរបស់ផែនដីនេះទេ?

ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ ហើយក៏មិនមែនជាកន្លែងត្រឹមត្រូវដែរក្នុងការប្រកែកប្រឆាំងនឹងភាពច្របូកច្របល់ដ៏ខ្លាំងនេះ ។ នៅដើមដំបូង ខ្ញុំបាននិយាយថា ខ្ញុំមិនមានបំណងធ្វើការស្រាយលម្អិតអំពីរឿងធម្មតានោះទេ ។ ខ្ញុំនឹងណែនាំអ្នកដែលមានចិត្តអាម៉ាស់បែបនេះ ឱ្យអានសម្តីរបស់ Cyprian On the Mortality លុះត្រាតែពួកគេសមនឹងត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់ទស្សនវិទូ នោះពួកគេអាចនឹងចាប់ផ្តើមព្រឺសម្បុរនៅពេលពួកគេឃើញការមើលងាយនៃសេចក្តីស្លាប់ដែលបង្ហាញនៅពេលក្រោយ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចូរយើងពិចារណាអំពីដំណោះស្រាយនេះថា គ្មាននរណាម្នាក់បានរីកចម្រើននៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមិនរង់ចាំដោយរីករាយដល់ថ្ងៃនៃការស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយនោះទេ ។ ប៉ុលក៏សម្គាល់អ្នកជឿទាំងអស់ដោយសញ្ញាសម្គាល់នេះ [ទីតុស ២:១៣ ធីម៉ូថេទី២ ៤:៨] ។ ហើយបទគម្ពីរតែងតែរំឭកយើងអំពីវាគ្រប់ពេលដែលវានឹងបង្ហាញភស្តុតាងនៃសុភមង្គលដ៏ឥតខ្ចោះ ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ "ចូរអរសប្បាយ

ហើយលើកក្បាលឡើង ។ ដ្បិតការប្រោសលោះរបស់អ្នកជិតដល់ហើយ" [លូកា ២១:២៨] ។ តើវាសមហេតុផលទេ ខ្ញុំសុំសួរអ្នកថា តើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នៃយើង ចង់មានន័យគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីដាស់តឿនយើងឱ្យរីករាយ និងលើកទឹកចិត្តបានល្អ មិនគួរបង្កឱ្យមានអ្វីក្រៅពីទុក្ខព្រួយ និងការសោកស្តាយទេ? បើយ៉ាងនេះហើយ ហេតុអ្វីបានជាយើងនៅតែអួតថាទ្រង់ជាម្ចាស់របស់យើង? ដូច្នេះ ចូរយើង ប្រកាន់យកនូវទស្សនៈដ៏ត្រឹមត្រូវមួយ ហើយទោះបីជាសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ ឈាមដែលងងឹតងងុល និងឆោតល្ងង់នៅស្ងាក់ក៏ដោយ ចូរយើងកុំស្ងាក់ស្មើរក្នុង ការរង់ចាំការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនត្រឹមតែដោយការចង់បានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងដោយការថ្ងូរ និងដកដង្ហើមធំផងដែរ ជាការរីករាយបំផុតនូវរឿង ទាំងអស់ ។ ទ្រង់នឹងយាងមករកយើងជាព្រះដ៏ប្រោសលោះ ហើយសង្គ្រោះយើង ពីទីជ្រៅបំផុតនៃអំពើអាក្រក់ និងការទុក្ខវេទនាទាំងអស់នេះ ទ្រង់នឹងនាំយើង ទៅកាន់មរតកដ៏មានពរនៃជីវិត និងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។

6. ការកំសាន្តដែលប្រៀបធៀបដល់អ្នកជឿដោយមហិច្ឆតាចង់បានជីវិតដែលនឹងមកដល់

វាច្បាស់ណាស់ថា ៖ បក្សពួកទាំងមូលរបស់អ្នកជឿ កាលណាដែលពួកគេនៅក្នុងផែនដីនេះ ត្រូវតែជា "ចោមដែលត្រៀមទុកសម្លាប់" [រ៉ូម 8:36] ដែលត្រូវផ្លាស់ប្រែដូចជាព្រះគ្រីស្ទជាសិរសារបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះពួកគេនឹងមិនសប្បាយជាខ្លាំង ទាល់តែគំនិតគេមានចេទនារកស្ថានសួគ៌ នោះពួកគេនឹងពេញទៅដោយ អ្វីដែលនៅក្នុងលោកិយនេះ ហើយត្រូវបានឆ្លងផុតហួសពីការមើលឃើញនៃកិច្ច ការបច្ចុប្បន្ននេះ [កូរិនថូសទី១ 15:19] ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលពួកគេ បានលើកក្បាលរបស់ពួកគេម្តងខ្ពស់លើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនៅផែនដីនេះ បើ

ទោះជាពួកគេនឹងជួបមនុស្សអាក្រក់ដែលចម្រុងចម្រើនដោយទ្រព្យសម្បត្តិនិង កិត្តិយសក៏ដោយ បើទោះជាគេនឹងពិនិត្យឃើញថាអ្នកក្រោយបានរីករាយនឹងសេចក្តីសុខសាន្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ដោយមានមោទនៈភាពក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិឡួយឆាយ និងប្រសើរទាំងអស់ក៏ដោយ ទាំងបរិបូរណ៍ហូរហៀរដោយសេចក្តីអំណរគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿជួបបញ្ហាដោយសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្សទាំងនេះក៏ដោយ ក៏ពួកគេទ្រាំទ្រការធ្វើទុក្ខដោយក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេដែរ ហើយត្រូវគេប្លន់ដោយសារសេចក្តីលោភលន់របស់គេក៏ដោយ ឬត្រូវរំខានដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលអាក្រក់បែបនោះមកលើពួកគេក៏ដោយ នោះពួកគេនឹងរងទ្រាំដោយស្រួល ស៊ូទ្រាំនៅក្រោមការអាក្រក់នោះផង ។ ដោយសារនៅចំពោះភ្នែករបស់ពួកគេជាថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលយកនូវរាស្ត្រស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ទៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្តនៃនគររបស់ទ្រង់ "ទ្រង់នឹងជូតទឹកភ្នែករបស់ពួកគេ" [វិវរណៈ 7:17; អេសាយ 25:8] នឹងបំពាក់ពួកគេដោយ "សំលៀកបំពាក់នៃសិរីល្អ និងការអរសប្បាយ" [សាស្តា 6:31] នឹងចម្អែតពួកគេដោយភាពផ្អែមល្ហែមដែលមិនអាចថ្លែងបាននៃសេចក្តីអំណាររបស់ទ្រង់ នឹងលើកពួកគេឡើងទៅកាន់ការប្រកបគ្នារបស់ទ្រង់យ៉ាងស្រស់ស្អាត នឹងធ្វើឱ្យពួកគេបានចូលរួមនៅក្នុងសុភមង្គលរបស់ទ្រង់ ។ តែមនុស្សមានបាបទាំងនោះដែលបានចម្រុងចម្រើននៅលើផែនដីទ្រង់នឹងបោះទៅក្នុងសេចក្តីអាម៉ាស់បំផុត ។ ទ្រង់នឹងផ្លាស់សេចក្តីអំណាររបស់ពួកគេទៅជាការធ្វើទណ្ឌកម្ម ហើយការសើចសប្បាយរបស់ពួកគេទៅជាការទួញសោកនិងការសង្កៀតធ្មេញ ។ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ពួកគេមានការលំបាកដោយសេចក្តីលំបាកនៅក្នុងសតិសម្បញ្ញៈរបស់ពួកគេ ។ ទ្រង់នឹងដាក់ទោសសេចក្តីស្មោគគ្រោករបស់ពួកគេដោយភ្លើងដែលមិនរលត់ [អេសាយ

66:24; ម៉ាថាយ 25:41; ម៉ាកុស 9:43, 46; វិវរណៈ 21:8] ។ ទ្រង់នឹងធ្វើ
ឱ្យពួកគេឱនក្បាលចុះចូលចំពោះអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ដែលការអត់ធ្មត់
របស់ពួកគេត្រូវបានមើលងាយ ។ ដោយសារកាលដែលប៉ូលធ្វើបន្ទាល់ ថារាជា
សេចក្តីសុចរិត៖ ការដែលផ្តល់ការសម្រាកដល់អ្នកដែលត្រូវគេធ្វើទុក្ខដោយមិន
សប្បាយនិងមិនយុត្តិធម៌ ដើម្បីនឹងសងដល់ការលំបាកដល់ពួកទុច្ចរិតដែលបាន
ធ្វើបាបដល់អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ នៅពេលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវត្រូវ
បានបង្ហាញមកពីស្ថានសួគ៌មក [ថែស្សាឡូនិចទី២ 1:6-7] ។

នេះគឺពិតជាការកំសាន្តដ៏ពិតរបស់យើង ។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានដកចេញ មិនថា
គំនិតរបស់យើងត្រូវតែក្លាយជាអស់សង្ឃឹម ឬទៅកាន់ការវិនាសរបស់យើង ដែល
នឹងត្រូវទទួលបាននូវការកំសាន្តដែលអសារឥតការនៃលោកិយនេះនោះទេ ។ សូ
ម្បីតែហោរាបានសារភាពថាជំហានរបស់គាត់ត្រូវបានរេរាយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែល
គាត់សម្លឹងមើលទៅលើភាពចម្រុងចម្រើនរបស់មនុស្សទុច្ចរិតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ
[ទំនុកដំកើង 73:2-3] ហើយគាត់មិនយល់ការនោះទេ រហូតទាល់តែគេបាន
ចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះហើយសម្លឹងមើលទៅកាន់ទីបញ្ចប់របស់អ្នកបរិសុទ្ធនិង
មនុស្សទុច្ចរិត [ទំនុកដំកើង 73:17] ។ សរុបមក៖ ប្រសិនបើភ្នែករបស់អ្នកជឿ
ត្រូវបានបង្វែរទៅរកចេស្តានៃការរស់ឡើងវិញ នោះក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេឈើឆ្កាង
របស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងជាជ័យជន្ទះចុងក្រោយបំផុតនៅលើអារក្សសាតាំង អំពើបាប
និងមនុស្សទុច្ចរិត ។

ជំពូកទី X

របៀបដែលយើងត្រូវប្រើជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះនិងជំនួយរបស់វា

(របស់ល្អនៅក្នុងជីវិតនេះគួរតែឱ្យយើងបានរីករាយទុកជាអំណោយទានរបស់ព្រះ 1-2)

1. គ្រោះថ្នាក់ទ្វេរ៖ ភាពម៉ត់ចត់ដែលច្រឡំ និងភាពមិនប្រយ័ត្នដែលច្រឡំ

ដោយការណែនាំមូលដ្ឋានដូច្នេះ ព្រះគម្ពីរក្នុងពេលតែមួយប្រាប់យើងថាអ្វីជាការប្រើរបស់នៅផែនដីត្រឹមត្រូវ បញ្ហាដែលដែលមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនៅក្នុងការរៀបចំជីវិតរបស់យើង ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវរស់នៅ យើងក៏ត្រូវប្រើជំនួយទាំងនោះជាចាំបាច់សម្រាប់រស់នៅ ។ ហើយយើងក៏មិនអាចគេចពីការទាំងនោះដែលបម្រើដល់សេចក្តីអំណរជាងការចាំបាច់ផង ។ ដូច្នេះយើងត្រូវកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងរង្វាស់ដែលនឹងប្រើវាដោយមនៈសិកាត្រឹមត្រូវ ថាវាពិតជាចាំបាច់ ឬសម្រាប់ការសប្បាយ ។ ដោយនិយាយបែបនេះ ព្រះអម្ចាស់ដាក់នូវរង្វាស់នេះនៅពេលដែលទ្រង់បង្រៀនថា ជីវិតបច្ចុប្បន្នគឺសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ជាធម្មយាត្រាដែលពួកគេត្រូវប្រញាប់ឆ្ពោះទៅរកនគរស្ថានសួគ៌ [លេវីវិន័យ 25:23; របាក្សត្រទី១ 29:15; ទំនុកដំកើង 39:13; 119:19; ហេព្រើរ 11:8-10, 13-16; 13:14; ពេត្រុសទី ១ 2:11] ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវឆ្លងកាត់ធម្មតានៅលើផែនដីនេះ គ្មានអ្វីឆ្ងល់ទេដែលត្រូវប្រើរបស់ល្អរបស់វាបើកាលណាវាជួយយើងជាងការដែលវារំខានដំណើររបស់យើង ។ ដូច្នេះប៉ូលបានបញ្ចុះបញ្ចូលយើងឱ្យប្រើលោកិយនេះដូចជាមិន

បានប្រើវាដែរ ហើយឱ្យទិញរបស់ដោយឥរិយាបថនៃអ្នកដែលលក់វាដែរ [កូរិនថូ សទី១ 7:30-31] ។

ប៉ុន្តែដោយសារប្រធានបទនេះវាមិនទៀងហើយទោរទៅរកកំហុស ចូរយើង ព្យាយាមដាក់ជើងយើងនៅកន្លែងដែលនឹងឈរនឹងវិញ ។ មានមនុស្សដែលល្អ និងបរិសុទ្ធដែល នៅពេលដែលពួកគេបានឃើញភាពលើសលប់និងភាពលោភ លន់ នៅពេលដែលមិនគេពីវាខ្លាំងទេ ក៏ត្រូវបានកើតមានសេចក្តីត្រេកត្រអាល លើសលប់ ប្រាថ្នាចង់កែប្រែការអាក្រក់ដ៏គ្រោះថ្នាក់នេះ ។ គម្រោងការមួយនេះ កើតឡើងដល់ពួកគេ ៖ ពួកគេអនុញ្ញាតមនុស្សប្រើរបស់ខាងសាច់ឈាមរហូតដល់ វាត្រូវការជាចាំបាច់ ។ យោបល់ដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះពិតណាស់ តែពួកគេ ធ្ងន់ធ្ងរខ្លាំងណាស់ ។ ដោយសារពួកគេចង់ភ្ជាប់សម្បញ្ញៈយ៉ាងមាំជាងព្រះបន្ទូល របស់ព្រហ ដែលជាការមួយដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុត ។ ពេលនេះ ការចាំបាច់ចំពោះ ពួកគេមានន័យថាការទទួលបានពីការគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេមិនអាចធ្វើបានបើ គ្មានការទាំងនោះ ។ ដូច្នេះតាមពួកគេ វានឹងពិបាកអនុញ្ញាតក្នុងការបន្ថែម អាហារណាទៀតទៅលើនំប៉័ងទទេរនិងទឹកសាបណាស់ ។ ហើយអ្នកផ្សេងទៀត កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៀត ។ គេប្រាប់យើងថាពួក Crates ជាការបង្ហាញដែលគាត់ បានបោះចោលរបស់ទាំងអស់របស់គាត់ទៅក្នុងសមុទ្រ ដោយសារគាត់គិតថា ទាល់តែការទាំងនោះត្រូវបំផ្លាញ នោះពួកវានឹងបំផ្លាញគាត់វិញ ។

តែមនុស្សជាច្រើនបច្ចុប្បន្ននេះ កាលដែលពួកគេស្វែងរកការដោះសារសម្រាប់សេ ចក្តីលោភលន់នៃសាច់ឈាមនៅក្នុងការប្រើប្រាស់របស់វានៃរបស់ខាងក្រៅ ហើយ ក្នុងកាលដែលពួកគេត្រួសត្រាយផ្លូវទៅកាន់ការផ្តាប់ខ្លួនយ៉ាងលើសលប់ បានប្រើ វាជាប្រយោជន៍នូវអ្វីដែលខ្ញុំមិនបានយល់ស្របសោះ ៖ ថាសេរីភាពនេះមិនគួរត្រូវ

បានគ្រប់គ្រងដោយដែនកំណត់ណាមួយទេតែត្រូវទុកឱ្យសតិសម្បញ្ញៈរបស់មនុស្ស ម្នាក់ៗប្រើតាមដែលសមស្របដល់គេ ។ ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មនៈ សិការមិនគួរត្រូវបានចងនៅទីនេះទៅកាន់រូបមន្តដែលច្បាស់លាស់នោះទេ តែ កាលណាដែលព្រះគម្ពីរផ្តល់នូវច្បាប់ទូទៅសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ត្រឹមត្រូវ នោះយើ លងត្រូវតែដាក់កំណត់នូវការប្រើប្រាស់របស់យើងឱ្យស្របតាមនោះដែរ ។

2. គោលការណ៍ចម្បង

សូមឱ្យនេះជាគោលការណ៍របស់យើង ៖ ការប្រើប្រាស់អំណោយទានរបស់ព្រះមិន ត្រូវបានដឹកនាំខុសទេ នៅពេលដែល វាត្រូវបានសំដៅដល់ទីបញ្ចប់ដែលអ្នកនិព ន្ធផ្ទាល់បានបង្កើត និងកំណត់ពួកវាមកសម្រាប់យើង ចាប់តាំងពីទ្រង់បាន បង្កើតវាសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់យើង មិនមែនសម្រាប់ការបំផ្លាញរបស់យើង ទេ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងកាន់ខ្ជាប់ផ្លូវត្រង់ជាងអ្នកដែលឧស្សាហ៍ ទន្ទឹងរង់ចាំដល់ទីបញ្ចប់នេះឡើយ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតអំពីទី បញ្ចប់នៃអ្វីដែលព្រះបានបង្កើតអាហារ នោះយើងនឹងឃើញថាទ្រង់មានអត្ថន័យ មិនត្រឹមតែដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាការរីករាយ និង លើកទឹកចិត្តផងដែរ ។ ដូច្នេះ គោលបំណងនៃសម្លៀកបំពាក់ ក្រៅពីភាព ចាំបាច់ គឺភាពស្អាតស្អំ និងភាពថ្លៃថ្នូរ ។ នៅក្នុងស្មៅ ដើមឈើ និងផ្លែឈើ ក្រៅពីការប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ វាមានភាពស្រស់ស្អាតនៃរូបរាង និងភាពរីករាយនៃ ក្លិន [លោកុប្បត្តិ ២:៩] ។ ដ្បិតបើការណ៍នេះមិនពិត នោះហោរានឹងមិនបាន រាប់បញ្ចូលការទាំងនោះក្នុងចំណោមគុណប្រយោជន៍មកពីព្រះឡើយ "ស្រាធ្វើឱ្យ ចិត្តមនុស្សរីករាយ នោះប្រេងធ្វើឱ្យមុខរបស់លោកភ្លឺឡើង" [ទំនុកដំកើង ១០៤: ១៥] ។ បទគម្ពីរនឹងមិនរំលឹកយើងម្តងហើយម្តងទៀតទេ ក្នុងការសរសើរដល់ព្រះ

គុណរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រទានរបស់ទាំងអស់នោះដល់មនុស្ស ។ ហើយ គុណសម្បត្តិធម្មជាតិនៃវត្ថុទាំងនោះបង្ហាញឱ្យឃើញគ្រប់គ្រាន់ដល់ទីបញ្ចប់ និង កម្រិតណាដែលយើងអាចរីករាយនឹងវា ។ តើព្រះអម្ចាស់បានបំពាក់ផ្កាដោយ ភាពស្រស់ស្អាតដ៏អស្ចារ្យដែលស្ងាតមន៍ភ្នែករបស់យើង ភាពផ្អែមនៃក្លិនដែល ហុយនៅលើរន្ធច្រមុះរបស់យើងហើយ ប៉ុន្តែវាខុសច្បាប់សម្រាប់ភ្នែករបស់យើង ដែលប៉ះពាល់ដល់ភាពស្រស់ស្អាតនោះ ឬអារម្មណ៍នៃក្លិនរបស់យើងដោយភាព ផ្អែមនៃក្លិននោះទេ? អ្វីទៅ? តើទ្រង់មិនបានបែងចែកពណ៌មួយថាឱ្យស្អាតជាង ពណ៌ផ្សេងទេ? អ្វីទៅ? តើទ្រង់មិនបានផ្តល់មាស ប្រាក់ ភ្លុក និងថ្មម៉ាប ដោយមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលធ្វើអោយវាមានតម្លៃជាងលោហៈ ឬថ្មផ្សេងទៀត មែនទេ? សរុបមក តើទ្រង់មិនបង្ហាញរបស់ជាច្រើនដែលទាក់ទាញដល់យើង ក្រៅពីការប្រើប្រាស់ចាំបាច់ទេ?

(យើងមិនត្រូវប្រើព្រះពរទាំងនេះដោយបង្ខូចឡើយ ហើយក៏មិនស្វែងរកទ្រព្យ សម្បត្តិដោយលោភលន់ឡើយ តែបម្រើតាមតួនាទីតាមការត្រាស់ហៅរបស់យើង 3-6)

3. ការក្រឡេកមើលទៅកាន់ព្រះអង្គដែលផ្តល់នូវអំណោយនោះរារាំងយើង ចេញពីចិត្តចង្អៀតចង្អល់និងភាពមិនសមរម្យ

នៅឆ្ងាយណាស់ជាមួយនឹងទស្សនវិជ្ជាអមនុស្សធម៌នោះ ដែលខណៈពេលដែល ទទួលយកតែការប្រើប្រាស់ចាំបាច់នៃសត្វ មិនត្រឹមតែបំផ្លាញយើងពីផលផ្លែនៃ សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដ៏ត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមិនអាចអនុវត្តបានឡើយ លុះ

ត្រាតែវាបន្ថែមនុស្សគ្រប់ញ្ញាណទាំងអស់របស់ពួកគេ ហើយធ្វើឱ្យគេបាត់បង់ស្មារតី។ .

ប៉ុន្តែមិនតិចទេ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងត្រូវទប់ទល់នឹងតណ្ហាខាងសាច់ឈាមដែលលុះត្រាតែរក្សាទុកឱ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់ទើបហូរហៀរដោយគ្មានរង្វាស់។ ហើយវាមានដូចជាខ្ញុំបាននិយាយហើយថាអ្នកតស៊ូមតិផ្ទាល់ខ្លួនដែលស្ថិតក្រោមលេសនៃសេរីភាពដែលបានទទួលស្គាល់អនុញ្ញាតឱ្យមានអ្វីគ្រប់យ៉ាង។ ទីមួយ ស្ពានមួយត្រូវបានដាក់នៅលើវា ប្រសិនបើវាត្រូវបានគេកំណត់ថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់យើង ឱ្យយើងអាចស្គាល់អ្នកនិពន្ធ និងថ្លែងការអរគុណចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង។ តើការអរព្រះគុណរបស់អ្នកនៅឯណា បើអ្នកជប់លៀងខ្លួនឯងជាមួយនឹងពិធីជប់លៀង ឬស្រា ដែលធ្វើឱ្យអ្នកក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ ឬត្រូវបានធ្វើឱ្យគ្មានប្រយោជន៍សម្រាប់ភារកិច្ចនៃការគោរពថ្វាយបង្គំ និងការត្រាស់ហៅរបស់អ្នកនោះ? តើការទទួលស្គាល់ព្រះរបស់អ្នកនៅឯណា ប្រសិនបើសាច់ឈាមរបស់អ្នកពុះកញ្ជ្រោលខ្លាំងទៅជាតណ្ហាដ៏អាក្រក់ ធ្វើឱ្យចិត្តរបស់អ្នកមិនស្អាតស្អំ ដូច្នេះអ្នកមិនអាចយល់ឃើញអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និងគួរសមនោះ? តើការដឹងគុណរបស់យើងចំពោះព្រះចំពោះសម្លៀកបំពាក់របស់យើងនៅឯណា ប្រសិនបើនៅក្នុងភាពប្រណីតនៃសម្លៀកបំពាក់របស់យើង យើងទាំងសរសើរខ្លួនយើង និងមើលងាយអ្នកដទៃ ប្រសិនបើដោយភាពឆើតឆាយ និងភ្លឺចែងចាំងរបស់វា យើងរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តដ៏អៀនខ្មាសនោះ? តើការទទួលស្គាល់ព្រះរបស់យើងនៅឯណា ប្រសិនបើចិត្តរបស់យើងត្រូវបានកំណត់លើភាពអស្ចារ្យនៃសម្លៀកបំពាក់របស់យើង? សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន ធ្វើជាទាសករនូវអារម្មណ៍ទាំងអស់របស់ពួកគេ ដើម្បីរីករាយ ដែលចិត្តបានគ្របសង្កត់។

មនុស្សជាច្រើនរីករាយជាមួយនឹងថ្មម៉ាប មាស និងរូបភាពដែលវាក្លាយជាថ្មម៉ាប ពួកវាប្រែទៅជាលោហៈ និងដូចជារូបគំនូរ ។ ក្លិនផ្ទះបាយ ឬក្លិនដ៏ផ្អែមរបស់វាធ្វើឱ្យអ្នកដទៃស្រឡាំងកាំងរហូតដល់ពួកគេមិនអាចធុំក្លិនអ្វីខាងវិញ្ញាណបាន ។ រឿងដដែលនេះក៏ត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងបញ្ហាផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ ច្បាស់ណាស់ ការចាកចេញទៅបំពានអំណោយទានរបស់ព្រះត្រូវតែត្រូវបានទប់ស្កាត់បន្តិច ហើយការអះអាងរបស់ប៉ុលត្រូវបានបញ្ជាក់ ៖ ថាយើងគួរតែ "កុំទុកចំណែកសម្រាប់សាច់ឈាម ដើម្បីបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់វាឡើយ" [រ៉ូម ១៣:១៤] ត្បិតបើយើងផ្តល់ផលច្រើនពេកដល់ពួកគេ នោះវាពុះកញ្ជ្រោលឡើងដោយមិនអាចវាស់បាន ឬគ្រប់គ្រងបានឡើយ ។

4. សេចក្តីប្រាថ្នាចង់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចក៏កំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវអាកប្បកិរិយាខាងក្រៅនៃជីវិតរបស់យើង

ប៉ុន្តែគ្មានការបង្រៀនដែលប្រាកដនិងត្រង់ៗជាងនេះដែល យើងទទួលចេញពីការស្លប់ដល់ជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងការសញ្ជឹងគិតពីការដែលនៅអស់កល្បនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដោយសារចេញពីច្បាស់ទាំងពីរនេះមានបន្តនូវ ៖ អស់អ្នកដែលប្រើលោកិយនេះនឹងត្រូវប៉ះពាល់កាលដែលបើពួកគេមិនបានប្រើវា ។ អ្នកដែលរៀបការ ដូចជាពួកគេមិនបានរៀបការ ។ អ្នកដែលទិញដូចជាពួកគេមិនបានទិញ ដូចប៉ូលបានភ្ជាប់គ្នានោះ [កូរិនថូសទី១ 7:29-31] ។ ច្បាប់ផ្សេងទៀតគឺ ពួកគេគួរដឹងពីរបៀបរងទ្រាំនូវភាពក្រីក្រដោយសុខសាន្តនិងអត់ធ្មត់ ក៏ដូចជាទទួលយកភាពបរិបូរណ៌ដោយសមរម្យ ។ ទ្រង់ដែលប្រាប់អ្នកឱ្យប្រើលោកិយនេះដូចជាអ្នកមិនបានប្រើវា ទ្រង់បំផ្លាញមិនត្រឹមតែភាពលោភលន់នៃសេចក្តីល្មោភអាហារនិងភេសជ្ជៈទេ និងការផ្តាប់ខ្លួននៅតុអាហារ នៅក្នុងសំណង់អាគារនិងសំលៀក

បំពាក់ មហិច្ឆតា អំណួត ភាពក្រអឺតក្រទម និងភាពប្រណិតហួសនោះទេ តែក៏ដល់ការខ្វល់ខ្វាយទាំងអស់និងទំនោរដែលមុជនិងរារាំងអ្នកពីគំនិតនៃជីវិតស្ថានសួគ៌និងការឆេះឆួលដែលចិញ្ចឹមដល់ព្រលឹងផង ។ ជាយូរមកហើយ Cato ពិតជាបាននិយាយថា ៖ "មានការយកចិត្តទុកដាក់នឹងការស្លៀកពាក់ តែការមិនយកចិត្តទុក្ខដាក់លើគុណតម្លៃ ។" ដោយប្រើសុភាសិតចាស់ថា ៖ អស់អ្នកដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការខ្វល់ខ្វាយខាងរូបកាយខ្លាំង នោះតែងតែមិនសូវខ្វល់ខ្វាយពីព្រលឹងរបស់ពួកគេ ។

ដូច្នេះ បើទោះជាសេរីភាពរបស់អ្នកជឿនៅក្នុងបញ្ហាខាងក្រៅខ្លួនត្រូវបានកំណត់នៅត្រឹមរូបមន្តយ៉ាងពេញលេញក៏ដោយ តែវាប្រាកដណាស់នៅក្រោមច្បាប់នេះដដែល ៖ ការផ្គាប់ខ្លួនរបស់មនុស្សម្នាក់តិចតួចបំផុតតាមដែលធ្វើបាន តែផ្ទុយទៅវិញ ជាមួយនឹងការខំប្រឹងមិនចេះហត់នៃគំនិតដែលផ្តោតទៅលើការកាត់ចេញនូវការអួតសំញ៉ែញនៃទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនលើសលប់ ដោយមិនបាច់និយាយពីការខ្ជះខ្ជាយនោះទេ និងការរក្សាទាស់នឹងប្រៃជំនួយទៅជាការរាំងស្ទះវិញផង ។

5. ភាពខ្វះនៃទ្រព្យសម្បត្តិខាងលោកិយកាន់ខ្ជាប់ដោយការទុកចិត្ត

ច្បាប់ទីពីរគឺ ៖ អ្នកដែលមានធនធានតូចចង្អៀត និងស្តើងគួរដឹងពីរបៀបដើម្បីទៅមុខដោយគ្មានការទាំងនោះដោយអត់ធ្មត់ ក្រែងលោពួកគេមានបញ្ហាដោយសារការចង់បានមិនសមរម្យសម្រាប់ពួកគេ ។ ប្រសិនបើពួកគេរក្សាច្បាប់នៃការសម្របសម្រួលនេះ នោះពួកគេនឹងមានការរីកចម្រើនយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះផងដែរ អស់អ្នកដែលមិនទាន់បានរីកចម្រើនយ៉ាងហោចណាស់ក្នុងកម្រិតណាមួយ ក្នុងន័យនេះ ស្ទើរតែមិនមានអ្វី

ដើម្បីបញ្ជាក់ពួកគេថាជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ក្រៅពីនោះបុគ្គលណាដែលមានសេចក្តីក្រីក្រដោយអន្ទះអន្ទែង រមែងមានសេចក្តីក្រោធ រមែងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ជាធម្មតាទៅតាមអំពើអាក្រក់ដទៃទៀត ។ នេះជាចំណុចរបស់ខ្ញុំ៖ អ្នកណាដែលខ្មាសនឹងសម្លៀកបំពាក់ចោកទាបនឹងអួតពីសម្លៀកបំពាក់ថ្លៃៗ ។ អ្នកណាដែលមិនស្កប់ស្កល់នឹងអាហារដ៏ឈ្ងុយឆ្ងាញ់ មានបញ្ហាដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរសម្រាប់ភាពឆើតឆាយជាងនេះ ក៏នឹងបំពានលើភាពឆើតឆាយទាំងនោះជាមិនខាន ប្រសិនបើការទាំងអស់សម្រាប់ជាផលប្រយោជន៍របស់គេ ។ អ្នកណាទ្រាំទ្រដោយស្ងាក់ស្ងើរ និងដោយចិត្តខ្ជល់ខ្ជាយ ភាពអត់ឃ្លាន និងការបន្ទាបខ្លួនគេបើខ្លួនបានឡើងដល់កិត្តិយសនោះនឹងមិនចៀសផុតពីភាពក្រអឺតក្រទមឡើយ ។ ដល់ទីបញ្ចប់នេះ សូមឱ្យអស់អ្នកដែលស្វែងរកការគោរពដល់ព្រះ មិនមែនជាការក្លែងបន្លំ ចូរខិតខំរៀនសូត្រតាមគំរូរបស់សាវក រឬប្រៀបនៃការឆ្អែត និងការស្រេកឃ្លាន ការបរិបូរណ៌ និងការរងទុក្ខ និងការខ្វះខាត [ភីលីព ៤:១២] ។

ក្រៅពីនេះ ព្រះគម្ពីរមានច្បាប់ទីបីដែលប្រើដើម្បីនឹងគ្រប់គ្រងលើរបស់ខាងផែនដី ។ យើងបាននិយាយពីការនេះនៅពេលដែលយើងពិភាក្សាពីគំនិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ វាកំណត់ថាការទាំងនោះត្រូវបានផ្តល់មកយើងដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ហើយកំណត់មកជាប្រយោជន៍ដល់យើង ហើយយើងត្រូវថ្លៃណាមួយកាត់បន្ថយដោយសារការទាំងនោះ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវរៀបចំវាដើម្បីឱ្យការនិយាយបែបនេះនៅតែជាប់នឹងត្រជៀករបស់យើង៖ "បង្ហាញនូវភាពជាអ្នកចាត់ចែងរបស់អ្នក" [លូកា 16:2] ។ ក្នុងពេលតែមួយចូរយើងចង់ចាំថាវានឹងត្រូវបូកសរុបទៅកាន់អ្នកណា៖ និយាយទៅ ទ្រង់ដែលបានបង្គាប់នូវការបដិសេធខ្លួន ការចេះស្កប់ចិត្ត ភាពឆ្លាតវៃ និងភាពសមរម្យ ហើយស្តាប់ដល់ការ

ដែលលើសលប់ អំណួត ការមានពុត និងភាពអសារឥតការ ។ ដែលទ្រង់មិនពេញចិត្តនឹងអ្វីផ្សេងដែលរាប់បញ្ចូលជាការល្អជាងការដែលភ្ជាប់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ ។ ដែលទ្រង់បានបង្គាប់មកដោយព្រះឱស្ឋគ្រប់ទាំងសេចក្តីអំណរដែលទាញវិញ្ញាណរបស់មនុស្សចេញពីភាពរាបទាបនិងភាពបរិសុទ្ធ ឬធ្វើឱ្យច្របូកច្របល់គំនិតរបស់គេ ។

6. ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាមូលដ្ឋាននៃផ្លូវជីវិតរបស់យើង

ជាចុងក្រោយ ចំណុចនេះគួរតែកត់សម្គាល់ថា ៖ ព្រះអម្ចាស់ប្រាប់ពួកយើងម្នាក់ៗនៅក្នុងគ្រប់ទង្វើទាំងអស់ក្នុងជីវិត ឱ្យបានមើលទៅកាន់ការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ជានិច្ច ។ ដោយទ្រង់ដឹងថាអណ្តាតភ្លើងនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សវាមិនចេះឈប់ឈរប៉ុណ្ណា ដោយការមិនទៀងទាត់ប៉ុណ្ណាដែលវាកើតមកនៅត្រង់នេះឬត្រង់នោះ ថាមហិច្ឆតារបស់វាចង់បានតែការជាច្រើនប៉ុណ្ណាក្នុងពេលតែមួយ ។ ដូច្នេះចូរឱ្យតាមរយៈភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងនិងភាពរូតរះរបស់យើងឱ្យគ្រប់យ៉ាងបានត្រឡប់ទៅជាការច្របូកច្របល់ ទ្រង់បានកំណត់តួនាទីសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូបនៅក្នុងរបៀបរស់នៅច្បាស់លាស់ ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នឹងធ្វើរំលងដោយមិនបានគិតទៅនឹងដែនកំណត់របស់ទ្រង់ឡើយ ទ្រង់បានដាក់ឈ្មោះដល់ការរស់នៅខុសៗគ្នានោះថា "ការត្រាស់ហៅ" ។ ដូច្នេះមនុស្សម្នាក់ៗមានតំណែងរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ដែលគេនឹងមិនរង្វែងពេញមួយជីវិតរបស់គេឡើយ ។ ពេលនេះ ភាពខុសគ្នាវាចាំបាច់ណាស់ដែលគ្រប់ទាំងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់នឹងត្រូវបានជំនុំជំរះនៅចំពោះទ្រង់ដោយការនោះ ក៏វាលើសពីអ្វីដែលនៅក្នុងការជំនុំជំរះរបស់មនុស្សនិងហេតុផលរបស់មនុស្សផង ។ គ្មានទង្វើណាដែលត្រូវគិតថាថ្លៃថ្នូរជាង ទោះជានៅក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញក៏ដោយ ជាងទោកាន់ប្រទេសដែលមានសេរីភាពពីការ

គ្មៃបសង្កត់ ។ តែប្រជាជនឯកជនដែលដាក់ដៃរបស់លើការគ្មៃបសង្កត់នឹងត្រូវដាក់ទោសដោយបើកចំហរដោយចៅក្រមនៃស្ថានសួគ៌ [សាំយ៉ូអែលទី១ 24:7, 11; 26:9] ។

តែខ្ញុំនឹងមិនបន្លាយបញ្ជីឧទាហរណ៍នេះឡើយ ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយប្រសិនបើយើងដឹងថាការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះនៅក្នុងគ្រប់ការចាប់ផ្តើមនិងគ្រឹះនៃការធ្វើល្អផង ។ ហើយប្រសិនបើមាននរណាដែលនឹងមិនធ្វើតាមទេ នោះគេនឹងមិននៅជាប់នឹងផ្លូវដែលត្រង់នឹងតួនាទីរបស់គេទេ ។ ជួនកាល ប្រហែលជាគាត់ស្រមៃអ្វីមានតម្លៃនៅក្នុងរូបរាង តែអ្វីក៏ដោយដែលនៅក្នុងភ្នែករបស់មនុស្ស វានឹងត្រូវបដិសេធនៅចំពោះបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ។ ក្រៅពីនោះ នឹងមានការស្របគ្នាក្នុងចំណោមផ្នែកមួយចំនួននៃជីវិតរបស់គេ ។ ដូច្នេះ ជីវិតរបស់អ្នកនឹងមានលំដាប់លំដោយល្អបំផុត នៅពេលដែលវាត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់គោលដៅនេះ ។ ដោយសារគ្មានអ្នកណាត្រូវបង្ខំដោយភាពរួតរះរបស់ខ្លួន នឹងមានបំណងជាងការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ដែលនឹងអនុញ្ញាតនោះទេ ដោយសារគេនឹងស្គាល់អ្វីដែលមិនត្រូវពេលដែលហួសកម្រិតរបស់វា ។ មនុស្សដែលមានទីតាំងមិនស្ថិតស្ថេរនឹងរស់នៅជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនដោយមិនមានគំនុំ ដោយមិនបានចោលតំណែងដែលព្រះបានដាក់មកលើគាត់ ។ ម្តងទៀត វានឹងជាការកំសាន្តតូចតាចពីការខ្វល់ខ្វាយ ពលកម្ម និងបន្ទុកផ្សេងទៀតសម្រាប់មនុស្សដែលដឹងថាព្រះជាអ្នកដឹកនាំដល់គេនៅក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ។ ចៅហ្វាយស្រុកនឹងលាលែងពីដំណែងរបស់ខ្លួនដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ មេគ្រួសារនឹងឃាំងខ្លួនទៅនឹងតួនាទីរបស់ខ្លួន មនុស្សម្នាក់ៗនឹងទ្រាំទ្រនិងលេបត្របាក់នូវភាពមិនស្រួល ការរំខាន ការខ្វល់ខ្វាយ និងព្រួយបារម្ភនៅក្នុងផ្លូវជីវិតរបស់គេ នៅពេលដែលគាត់ជឿថាបន្ទុកនោះត្រូវបានដាក់

មកពីព្រះដល់គាត់ ។ ចេញពីការនេះនឹងមានការលួងលោមតែមួយគត់កើតឡើង ៖ ថាគ្មានកិច្ចការណាដែលនឹងគួរមើលស្រាលនិងជាមូលដ្ឋានឡើយ ដែលត្រូវបានផ្តល់មកអ្នកដោយការស្តាប់តាមការត្រាស់ហៅរបស់អ្នកនៅក្នុងវា ដែលវានឹងមិនចែងចាំងនិងត្រូវរាប់ថាមានតម្លៃខ្លាំងនៅចំពោះព្រះឡើយ ។

ជំពូកទីXI

ការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ ៖ និយមន័យទីមួយនៃព្រះបន្ទូលនិងរបស់

(ការរាប់ជាសុចរិតនិងការកើតជាថ្មីត្រូវបានឱ្យនិយមន័យ 1-4)

1. ទីកន្លែងនិងអត្ថន័យនៃគោលិទ្ធិនៃ "ការរាប់ជាសុចរិត"

ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានពន្យល់រួចនៅខាងរួចមកហើយ ដោយការយកចិត្តទុក្ខដាក់គ្រប់គ្រាន់ ថាមនុស្សត្រូវបណ្តាសាក្រោមក្រឹត្យវិន័យ នៅមានសេចក្តីជំនឿជាវិធីដែលត្រឹមត្រូវនៃស្តារនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានពន្យល់អ្វីជាជំនឿ និងផលប្រយោជន៍របស់ព្រះដែលផ្តល់មកកាន់មនុស្ស ហើយផលផ្លែដែលវានាំមកនៅក្នុងគេ ។ ចូរយើងសរុបការនេះមក ។ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកយើងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ឱ្យគេបានចាប់ទ្រង់និងទទួលទ្រង់ដោយជំនឿ ។ ដោយការរួមចំណែករបស់ទ្រង់ យើងក៏ទទួលបានព្រះគុណទ្វេរ ៖ និយាយទៅថាបានផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះតាមរយៈភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងមានចៅក្រមនៅស្ថានសួគ៌ជាព្រះវរបិតាដែលពេញដោយព្រះគុណ ។ ហើយទីពីរដែលត្រូវបានបន្សុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទយើងនឹងចូលទៅក្នុងសេចក្តីគ្មានកំហុសនិងបរិសុទ្ធនៃជីវិត ។ ការកើតជាថ្មី ពិតណាស់ជាអំណោយទានទីពីរនៃអំណោទានទាំងនេះ ដែលខ្ញុំបាននិយាយថាវាគ្រប់គ្រាន់ ។ ចំណងជើងនៃការរាប់ជាសុចរិត ត្រូវបាននិយាយតិច ដោយសារវាងាយយល់ជាងថាមានការប្រព្រឹត្តល្អនៅខ្វះខាតយ៉ាងណា ដោយសារសេចក្តីជំនឿយើងទទួលបានការរាប់ជាសុចរិតឱ្យឥតបង់ថ្លៃដោយសារសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ។ ហើយធម្មជាតិនៃការប្រព្រឹត្តល្អរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលជាផ្នែកយើងនឹងពិភាក្សា ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវ

ពិភាក្សាបញ្ហាទាំងនេះឱ្យបានសព្វគ្រប់ ។ ហើយនឹងត្រូវពិភាក្សាការទាំងនោះ ដែលត្រូវរក្សានៅក្នុងគំនិតថា វាជាតម្រុយចម្បងដែលសាសនាបែរត្រឡប់ទៅរក ដូច្នេះយើងត្រូវផ្តល់ការយកចិត្តទុក្ខដាក់ខ្លាំងទៅលើវា ។ ដោយសារទាល់តែអ្នក អាចយល់បានថាទំនាក់ទំនងបែបណាដែលអ្នកមានជាមួយនឹងព្រះ និងធម្មជាតិ របស់ការវិនិច្ឆ័យទាក់ទងនឹងអ្នក នោះអ្នកនឹងមិនមានគ្រឹះដែលអ្នកនឹងសង់សេច ក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នក ឬថាត្រូវសង់នៅលើមួយណានូវការដែលគោរពដល់ព្រះនោះ ទេ ។ តែការដែលចង់ដឹងការនេះនឹងលេចមកប្រសើរចេញពីចំណេះដឹងផ្ទាល់ ។

2. ទស្សនៈនៃការរាប់ជាសុចរិត

ប៉ុន្តែយើងនឹងមិនត្រូវជំពប់ដួលលើទីលាននោះឡើយ ។ ហើយការនឹងកើតឡើង ប្រសិនបើយើងនឹងចូលដល់ការពិភាក្សាលើការដែលមិនដែលបានដឹង ។ ទីមួយ ចូរយើងពន្យល់ថាតើពាក្យទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណាសិន ៖ ថាមនុស្សត្រូវបាន រាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះ ហើយគេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ ឬដោយការប្រព្រឹត្ត ។ ថាគេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះដែលទ្រង់រាប់ ជាសុចរិតនៅក្នុងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ និងព្រមទាំងត្រូវបានទទួលយកដោយសារ សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ផង ។ ពិតណាស់ កាលដែលសេចក្តីទុច្ចរិតជាទីស្អប់ខ្ពើម នៅចំពោះព្រះ ដូច្នេះគ្មានមនុស្សមានបាបណាអាចទទួលបានសេចក្តីជំនួយនៅ ចំពោះព្រះនេត្រទ្រង់ឡើយបើកាលណាគេនៅតែជាមនុស្សមានបាបហើយនៅតែ រាប់ថាមានបាប ។ ដោយហេតុនោះ នៅកន្លែងណាដែលមានអំពើបាប ទីនោះ ក៏មានសេចក្តីក្រោធនិងការសងសឹករបស់ព្រះបង្ហាញខ្លួនមកដែរ ។ ពេលនេះគេ ត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដែលត្រូវបានរាប់មិនមែននៅក្នុងលក្ខណៈរបស់មនុស្សមាន បាបឡើយ តែជាមនុស្សសុចរិតវិញ ។ ដោយហេតុផលនោះ គេឈរយ៉ាងមាំនៅ

ចំពោះបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ កាលដែលមនុស្សមានបាបទាំងអស់នឹងត្រូវដួលចុះ ។ ប្រសិនបើមនុស្សគ្មានទោសត្រូវបានចោទប្រកាន់ត្រូវបានហៅមកនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការកាត់ទោសដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលគេនឹងត្រូវកាត់ទោសដោយភាពស្អាតស្អំរបស់គេ នោះគេនឹងត្រូវរាប់ថា "សុចរិត" នៅចំពោះចៅក្រម ។ ដូច្នេះក៏បានជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាអ្នកដែលត្រូវបានដោះពីចំណោមមនុស្សមានបាប ដែលមានព្រះជាសាក្សីនិងធ្វើការអះអាងពីសេចក្តីសុចរិតរបស់គេនៅចំពោះបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ នឹងត្រូវរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត មិនដូច្នេះទេដោយសារការប្រព្រឹត្តរបស់គេទាំងស្រុង អាចបំពេញនិងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះហើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿ គេដែលត្រូវបានដកចេញនូវសេចក្តីសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្ត ដែលគេបានតោងចាប់នូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយជំនឿ ហើយត្រូវបានបាំងដោយសេចក្តីសុចរិតនោះ នោះគេក៏លេចនៅចំពោះព្រះមិនមែនដូចជាមនុស្សមានបាបឡើយតែជាមនុស្សសុចរិតវិញ ។

ដូច្នេះ យើងពន្យល់ពីការរាប់ជាសុចរិតដោយសាមញ្ញដូចជាការការទទួលយកដែលព្រះបានទទួលយើងទៅក្នុងជំនួយរបស់ទ្រង់ថាជាមនុស្សសុចរិត ។ ហើយយើងនិយាយថា វាមានផ្ទុកនូវការអត់ទោសបាបនិងការបញ្ជូលមកនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

3. ការប្រើប្រាស់បទគម្ពីរ

មានទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរយ៉ាងច្បាស់ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីការពិតនេះ ។ ទីមួយ វាមិនអាចបដិសេធទេថា នេះជាអត្ថន័យទូទៅដែលសាកសមបំផុតពីព្រះបន្ទូល ។

តែដោយសារវាប្រហែលនឹងចំណាយពេលយូរក្នុងការប្រមូលនូវបទគម្ពីរ និងប្រៀបធៀប ចូរស្តប់ស្តល់នឹងវាដោយលើកយកវាមកដើម្បីនឹងទាក់ទាញចំណាប់អារម្មណ៍អ្នកអានរបស់យើង ។ ដោយសារពួកគេនឹងបានត្រួតពិនិត្យឃើញការនេះដោយខ្លួនគេ ។ ខ្ញុំនឹងទាញមកការមួយចំនួនចេញមក ត្រង់ដែលការរាប់ជាសុចរិតដែលយើងនិយាយនោះត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងច្បាស់ ។

ទីមួយ នៅពេលដែលលូកានិយាយថាមនុស្សបានស្តាប់ឮពីព្រះគ្រីស្ទថា ជាព្រះដែលសុចរិត [លូកា 7:29] ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទប្រកាសថា "ប្រជ្ញាត្រូវបានសុចរិតដោយកូនៗរបស់នាង" [លូកា 7:35] លូកានៅបទគម្ពីរមុនៗ (ខ 29) មិនមានន័យថា ពួកគេពិភាក្សាពីសេចក្តីសុចរិតនោះទេ ។ ដោយសារសេចក្តីសុចរិតតែងតែមិនអាចបំបែកចេញពីព្រះបានឡើយ ។ ឬព្រះអាចបំបែកចេញពីសេចក្តីសុចរិតឡើយ នៅក្នុងខ 35 មានចេតនានឹងរាប់ជាសុចរិតនូវគោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលសុចរិតដោយផ្ទាល់ ។ ការពន្យល់ទាំងពីរមានឥទ្ធិពលដូចគ្នាដែលសំដៅកាន់ព្រះនិងការសរសើររបស់ទ្រង់ដែលពួកគេសមនឹងបាន ។ ម៉្យាងទៀត នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទស្តីបន្ទោសដល់ពួកផារីស៊ីដោយការរាប់ខ្លួនជាសុចរិត [លូកា 16:15] ទ្រង់មិនបានថាពួកគេទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តល្អទេ តែពួកគេចង់បានកេរ្តិ៍ឈ្មោះថាជាសុចរិតដែលពួកគេគ្មាន ។ ការនោះត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងភាសាហេព្រើរងាយស្រួលយល់ថា ៖ ដែលអ្នកមិនត្រឹមតែបានដឹងពីកំហុសរបស់ពួកគេទេ តែអ្នកដែលបានឆ្លងកាត់ការជំនុំជំរះនៃសេចក្តីវិនាសដែលត្រូវបានហៅថា "ទុច្ចរិត" ។ ដោយសារនៅពេលដែលនាងបាតសេបានិយាយថា និងនិងសាឡូម៉ូននឹងត្រូវជាទុច្ចរិត [ពង្សាវតាក្សត្រទី១ 1:21] នាងមិនបានទទួលស្គាល់កំហុសអ្វីឡើយ ។ តែនាងនិងកូន

របស់នាងកំពុងត្រូវបានដាក់ឱ្យមានសេចក្តីអាម៉ាស់ ឱ្យត្រូវបានរាប់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សទុច្ចរិតនិងត្រូវជាប់ទោស ។ តែចេញពីបរិបទវាបានលេចមករួច ហើយនៅក្នុងពាក្យនេះ មិនថានៅពេលវាត្រូវបានអាននៅក្នុងភាសាឡាតាំងនោះទេនៅតែមិនអាចយល់ដូច្នេះទេ តែមិនមែនបង្ហាញពីលក្ខណៈអ្វីនោះទេ ។

ប៉ុន្តែ ដោយសារតែវាសំដៅទៅលើលក្ខខណ្ឌបច្ចុប្បន្ន នៅពេលដែលលោកប៉ូលនិយាយថាបទគម្ពីរបានមើលឃើញថាព្រះនឹងបន្សុទ្ធពួកសាសន៍ដទៃដោយជំនឿ [កាឡាទី 3:8] តើអ្វីដែលអ្នកនឹងយល់ថាព្រះនឹងបញ្ជូលសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿនោះ? ម្តងទៀត នៅពេលដែលគាត់និយាយថា ព្រះរាប់ជាសុចរិតអ្នកដែលមានជំនឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម 3:26] តើអត្ថន័យរបស់គាត់លើកលែងថាមនុស្សត្រូវបានដោះឱ្យមានសិរីភាពដោយផលប្រយោជន៍នៃជំនឿចេញមកពីការដាក់ទោសដែលអំពើទុច្ចរិតរបស់គេសមនឹងទទួលបាននោះ? ការនេះលេចចេញមកយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតនៅក្នុងការសរុបរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់អះអាងថា៖ "តើអ្នកនឹងចោទប្រកាន់អ្នកដែលព្រះរើសតាំង? គឺជាព្រះដែលរាប់គេជាសុចរិត ។ តើអ្នកណានឹងដាក់ទោស? ជាព្រះគ្រីស្ទដែលបានសុគត ហើយទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ ហើយពេលនេះទ្រង់ទូលអង្វរសម្រាប់យើង" [រ៉ូម 8:33-34] ។ ដោយសារវាដូចនឹងអ្វីដែលគាត់បាននិយាយថា៖ "តើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់ដែលដែលព្រះបានដោះលែងនោះ?" ដូច្នេះ "ការរាប់ជាសុចរិត" គ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការលុបចោលនូវទោសរបស់គេទាំងប៉ុន្មានដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់នោះប្រៀបដូចជាភាពគ្មានកំហុសរបស់គេត្រូវបានបញ្ជាក់ច្បាស់ ។ ដូច្នេះ ក្នុងកាលដែលព្រះទ្រង់រាប់ជាសុចរិតយើងដោយការផ្សះផ្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់បានរំដោះយើងដោយការអះអាងពីភាពគ្មានកំហុសរបស់យើង តែដោយការបញ្ជូលនូវសេច

ក្តីសុចរិត ដូច្នេះយើងដែលមិនសុចរិតដោយខ្លួនយើងនឹងត្រូវបានរាប់ថាសុចរិត នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់លោក ប៉ូលនៅក្នុងកិច្ចការជំពូក ១៣ ថាដូច្នេះ បងប្អូនអើយ! សូមបងប្អូនជ្រាបអោយច្បាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសអោយបងប្អូនរួចពីបាប តាមរយៈព្រះយេស៊ូ ដូចយើងបានជំរាបមកស្រាប់ ។ បងប្អូនពុំអាចទៅជាមនុស្សសុចរិត* រួចផុតអំពើបាបទាំងប៉ុន្មាន ដោយគោរពតាមវិន័យរបស់លោកម៉ូសេបានឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសអោយអស់អ្នកជឿបានសុចរិត តាមរយៈព្រះយេស៊ូ ។ [កិច្ចការ 13:38-39] ។ អ្នកឃើញថា បន្ទាប់ពីការអត់ទោសបាប ការរាប់ជាសុចរិតទាំងនោះត្រូវបានតាំងនៅដដែល ដោយការបកស្រាយ ។ អ្នកឃើញថាវាអាចយល់បានច្បាស់ថាជាការរំដោះ អ្នកឃើញថាវាបែកចេញពីការប្រព្រឹត្តនៃក្រឹត្យវិន័យ ។ អ្នកឃើញថាវាជាផលប្រយោជន៍ធម្មតារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយអ្នកឃើញថាវាត្រូវបានទទួលដោយសារជំនឿ ។ ចុងក្រោយអ្នកឃើញថាភាពគ្រប់គ្រាន់ត្រូវបានលើកមក ដែលគាត់និយាយថាយើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតចេញពីអំពើបាបតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលទារពន្ធត្រូវបាននិយាយថាបានចុះចេញពីព្រះវិហារទៅដោយសុចរិត [លូកា 18:14] យើងមិនអាចនិយាយថាគាត់បានទទួលសេចក្តីសុចរិតដោយបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្តទេ ។ ដូច្នេះ នេះជាអ្វីដែលត្រូវបាននិយាយ៖ បន្ទាប់ពីការអត់ទោសបាបត្រូវបានផ្តល់មក មនុស្សមានបាបត្រូវបានចាត់ទុកជាមនុស្សសុចរិតនៅចំពោះព្រះ ។ ដូច្នេះ គាត់បានសុចរិតមិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តតែដោយការលើកលែងដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ ។ លោក Ambrose បានពន្យល់ដូច្នេះយ៉ាងល្អថា នៅ

ពេលដែលគាត់មានសារភាពអំពើបាបនោះវាជាការរាប់ជាសុចរិតដោយស្របច្បាប់ ។

4. ការរាប់ជាសុចរិតជាការទទួលយកពេញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះនិងជាការអត់ទោសបាប

ហើយដើម្បីចៀសវាងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើពាក្យសម្តី ប្រសិនបើយើងមើលទៅលើការដែលខ្លួនបានរៀបរាប់មក នោះយើងនឹងមិនមានការខកចិត្តឡើយ ។ សម្រាប់ប៉ុលច្បាស់ជាសំដៅទៅលើការរាប់ជាសុចរិតដោយពាក្យ "ការទទួលយក" នៅក្នុង [អេភេសូ ១:៥-៦] ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖ "យើងត្រូវបានកំណត់ទុកជាកូនចិញ្ចឹមតាមរយៈព្រះគុណដ៏រុងរឿង ដែលទ្រង់បានចាត់ទុកយើងជាទីគាប់ចិត្តហើយជាទីស្រឡាញ់" [អេភេសូ ១:៥-៦] ។ នោះមានន័យថាជារឿងដែលគាត់និយាយជាទូទៅនៅកន្លែងផ្សេងថា "ព្រះបានរាប់យើងជាមនុស្សមានសិរីភាព" [រ៉ូម ៣:២៤] ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅជំពូកទីបួននៃរ៉ូម លោកបានហៅការរាប់ជាសុចរិតជាលើកដំបូងថាជា "ការរាប់ជាសេចក្តីសុចរិត" ។ ហើយគាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបញ្ចូលវាទៅក្នុងការអត់ទោសបាបនោះទេ ។ ប៉ូលនិយាយថា ៖ "ដោយដាវីឌថាអ្នកនោះត្រូវបានគេប្រកាសថាបានពរហើយ ដែលព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឬអ្នកណាដែល មានពរហើយអ្នកណាដែលការរំលងបានត្រូវអត់ទោស" [រ៉ូម ៤:៦-៧; ទំនុកដំកើង ៣២:១] ។ នៅទីនោះគាត់ច្បាស់ជាពិភាក្សាការរាប់ជាសុចរិតដោយផ្នែកនោះទេ តែនិយាយពីវាទាំងមូលតែម្តង ។ លើសពីនេះ ទ្រង់យល់ស្របនឹងនិយមន័យនៃពាក្យដែលចែងដោយដាវីឌ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថាអ្នកទាំងនោះមានពរ អស់អ្នកដែលត្រូវបានលើកលែងទោសពីអំពើបាប [ទំនុកដំកើង ៣២:១-២] ។ នេះវាច្បាស់ណាស់ថាសេចក្តី

សុចរិតដែលគាត់និយាយគឺគ្រាន់តែកំណត់ថាមានទោស ។ ប៉ុន្តែការអនុម័តដ៏ល្អបំផុតនៃរឿងទាំងអស់នេះគឺមួយដែលគាត់បានបង្រៀនថា ការសរុបនៃទូតដំណឹងល្អដើម្បីផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះ ចាប់តាំងពីព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យទទួលយើងចូលទៅក្នុងព្រះគុណតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដោយមិនរាប់បញ្ជូលអំពើបាបរបស់យើងប្រឆាំងនឹងយើងឡើយ [កូរិនថូសទី២ ៥:១៨-២០] ។ សូមឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំពិចារណាដោយប្រុងប្រយ័ត្ននូវបទគម្ពីរទាំងមូល ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ប៉ុលបានបន្ថែមដោយការពន្យល់ថា ៖ "ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់គ្មានបាប ទ្រង់បានធ្វើជាតួបាបជំនួសយើង"[កូរិនថូសទី២ 5:21] ដើម្បីកំណត់មធ្យោបាយនៃការផ្សះផ្សា [ខ ១៨–១៩] ។ ដោយមិនមានការសង្ស័យ គាត់មានន័យថាដោយពាក្យ "ផ្សះផ្សា" គ្មានអ្វីក្រៅពី "សមហេតុផល" ។ ហើយប្រាកដណាស់ អ្វីដែលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀត—ថា "យើងត្រូវបានជាសុចរិតដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ" [រ៉ូម 5:19]—មិនអាចធ្វើបានទេ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានរាប់ថាជាមនុស្សសុចរិតនៅចំពោះព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយក្រៅពីខ្លួនយើង ។

(ការបដិសេធនៃ" ៥–១២)

5. គោលលទ្ធិរបស់ Osiander អំពីសេចក្តីសុចរិតសំខាន់

ប៉ុន្តែលោក Osiander បានណែនាំនូវបិសាយចម្លែកមួយចំនួននៃសេចក្តីសុចរិត "សំខាន់" ហើយបើទោះជាវាមិនមានបំណងនឹងលុបចោលនូវសេចក្តីសុចរិតដែលត្រូវបានផ្តល់មកក៏ដោយ គាត់នៅតែដាក់ស្រោមសំបុត្រវានៅក្នុងអាប់ដែលនឹងធ្វើគំនិតដែលគោរពដល់ព្រះត្រូវងងឹតនិងបង្ខូចដល់បទពិសោធន៍ដែលរស់រវើកនៃ

ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាលទ្ធផល មុននឹងខ្ញុំបន្តទៅនិយាយពីបញ្ហាផ្សេងទៀត សាកសមណាស់ដែលខ្ញុំនឹងនិយាយប្រឆាំងនឹងការយល់សប្តិដ៏ចម្លែកនេះ ។

ទីមួយ ការប៉ាន់ស្មាននេះកើតចេញពីការចង់ដឹងដែលខ្សោយ ។ ការពិតដាក់នូវទីបន្ទាល់ជាច្រើនរបស់បទគម្ពីរដែលបញ្ជាក់ថាព្រះគ្រីស្ទជាអង្គដែលគង់នៅជាមួយយើង ហើយយើងត្រឡប់មកវិញនៅជាមួយនឹងទ្រង់ ។ ដែលវាជាសេចក្តីពិតដែលមិនត្រូវការភស្តុតាង ។ តែដោយសារគាត់មិនបានត្រួតពិនិត្យនូវចំណងនៃការរួបរួមនេះ នោះគាត់បានបោកប្រាស់ខ្លួនគាត់ហើយ ។ នៅពេលនេះ វាស្រួលណាស់សម្រាប់យើងក្នុងការដោះស្រាយនូវការលំបាកទាំងនេះ ។ ដោយសារយើងប្រកាន់ថាយើងបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដោយអំណាចចេស្តាសំងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។

សុភាពបុរសនោះបានយល់ដឹងអ្វីមួយដែលនៅព្រុំដែនរបស់ពួក Manichaeism នៅក្នុងការប៉ងប្រាថ្នារបស់គាត់នឹងលាយឡំភាពរបស់ព្រះជាមួយភាពរបស់មនុស្ស ។ ចេញពីការនេះក៏មានការប្រឌិតផ្សេងទៀតរបស់គាត់កើតឡើងដែរ ដែលថាអ័ដាមត្រូវបានសូនមកនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកំណត់មកជាប្រភេទដូចនឹងលក្ខណៈរបស់មនុស្សមុនមនុស្សធ្លាក់ធ្វើបាប ។ តែដោយសារខ្ញុំព្យាយាមឱ្យវាខ្លី នោះខ្ញុំនឹងផ្តោតលើបញ្ហាបច្ចុប្បន្នសិន ។

គាត់និយាយថាយើងតែមួយជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ យើងយល់ស្រប ។ តែយើងបដិសេធថាលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវលាយជាមួយនឹងលក្ខណៈរបស់យើង ។ បន្ទាប់មកយើងថានេះជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ដោយសារទ្រង់ជាព្រះអស់កល្បជានិច្ច ដែលជាប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិត និងជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអ

ម្ចាស់ផ្ទាល់តែម្តង ។ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងអត់ទោសដល់ខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយពីអ្វីដែលការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំគ្រោងនឹងទាមទារ ដែលវាមិនដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។ បើទោះជាគាត់អាចនឹងមានការដោះសារថាការប្រើពាក្យថា "សេចក្តីសុចរិតសំខាន់" គាត់គ្មានន័យអ្វីក្រៅពីថា ការស្របតាមនូវគំនិតដែលយើងត្រូវបានរាប់ថាជាសុចរិតដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទ តែគាត់បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ខ្លួនគាត់ថាមិនទាន់ពេញចិត្តនឹងសេចក្តីសុចរិតដែលត្រូវតាមទារពីយើង ដោយសារការស្លាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការសុគតនៅលើឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ តែធ្វើពុតថាយើងមានលក្ខណៈសុចរិតមែននៅក្នុងព្រះដោយការលាយឡំទាំងលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងគុណភាពរបស់ទ្រង់ ។ ដោយសារនេះជាហេតុផលដែលគាត់ស្អប់ចិត្តថា មិនត្រឹមតែព្រះគ្រីស្ទទេតែក៏ព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលដែលគង់នៅជាមួយយើង ។ បើទោះជាខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានេះជាការពិតក៏ដោយ តែខ្ញុំនិយាយថាវាត្រូវបានបំប្លែងយ៉ាងខ្លាំងដោយលោក Osiander ។ ដោយសារគាត់គួរតែបានពិចារណាពីបែបបទនៃការយាងគង់នៅជាមួយនោះ ។ និយាយទៅ ថាព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយភាពពេញលេញរបស់ព្រះផងដែលគង់នៅក្នុងទ្រង់ [កូឡុស 2:9] ដូច្នេះ នៅក្នុងទ្រង់មានភាពព្រះទាំងមូលគង់នៅ ។ ដូច្នេះ គ្រប់យ៉ាងដែលគាត់បានលើកមកបែងចែកគ្នាទាក់ទងនឹងព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណមានគោលបំណងទាក់ទាញមនុស្សមិនសូវចេះចេញពីព្រះ ។

បន្ទាប់មកគាត់បានបោះនូវការលាយឡំគ្នានៃលក្ខណៈដែលព្រះទ្រង់លាយឡំអង្គទ្រង់នៅក្នុងយើង ប្រៀបដូចជាទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងបានក្លាយជាចំណែកមួយរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ដោយសារសេចក្តីពិតដែលមកតាមរយៈអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ ដែលយើងលូតលាស់ជាមួយគ្នាជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់បានក្លាយជាសិរសារបស់យើងហើយយើងជាសមាជិករបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានរាប់យើងស្មើរតែមិនសំខាន់ដល់ព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណ ទ្រង់បានទាញយកមកយ៉ាងបើកចំហរនូវន័យដែលថា ៖ និយាយទៅថា យើងមិនមែនបានរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះគុណនៃអ្នកផ្សះផ្សាតែមួយនោះទេ ហើយសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានផ្តល់មកយើងយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងអង្គទ្រង់នោះដែរ តែយើងត្រូវបានធ្វើឱ្យចូលរួមចំណែកនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅពេលដែលព្រះត្រូវបានរួបរួមមកយើងនៅក្នុងភាពរបស់ទ្រង់ដដែល ។

6. លោក Osiander បានលាយឡំនូវការអត់ទោសបានជាមួយនឹងកំណើតជាថ្មីយ៉ាងមានកំហុសឆ្គង

ឧបមារថាគាត់បានត្រឹមតែនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទធ្វើឱ្យយើងសុចរិតដោយរួបរួមលក្ខណៈនោះឱ្យក្លាយជារបស់យើង មិនមែនថាកាលណាដែលទ្រង់ជាមនុស្សនោះទ្រង់ជាសិរសាររបស់យើងនោះទេ តែក៏ក្នុងកាលដែលលក្ខណៈរបស់ព្រះត្រូវបានចាក់បង្ហូរមកក្នុងយើងផងដែរ ។ បន្ទាប់មកទ្រង់នឹងដាក់មកនូវសេចក្តីអំណរនេះដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់អ្វី ហើយប្រហែលជាជម្លោះដ៏ខ្លាំងបែបនេះពីការបោកបញ្ឆោទបែបនេះនឹងកើតឡើងមក ។ តែកាលណាដែលគោលការណ៍នេះនៅដូចជា cuttlefish នោះដោយការជៀសវាងភាពខ្មៅងងឹតរបស់វានិងឈាមដែលលាក់បាំងកន្ទុយរបស់វាជាច្រើន ទាល់តែយើងអនុញ្ញាណដោយដឹងនិងស្ម័គ្រចិត្តថាសេចក្តីសុចរិតដែលត្រូវបានកញ្ឆក់ចេញពីយើង ដែលវាផ្តល់នូវទំនុកចិត្តឱ្យបានថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង យើងត្រូវតែគេចចេញពីវាឱ្យមែនទែន ។ ដោយសារកេរ្តិ៍ឈ្មោះទាំងមូលនេះជាពាក្យនាមហៅថា "សេចក្តី

សុចរិត" ហើយជាកិរិយាស័ព្ទហៅថា "ធ្វើឱ្យសុចរិត" ដែលត្រូវបានបន្លាយមក នៅក្នុងទិសដៅពីរ ។ ដូចនេះការដែលត្រូវបានធ្វើឱ្យសុចរិតមិនមែនជាការត្រូវ បានផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះតាមរយៈការអត់ទោសដោយទទេរឡើយ តែក៏ជាការ ដែលធ្វើឱ្យសុចរិតនិងសេចក្តីសុចរិតមិនមែនជាការបញ្ចូលមកដោយទទេរឡោះយ តែជាសេចក្តីបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីត្រឹមត្រូវដែលជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ ដែលគង់នៅ ក្នុងយើង ដែលបណ្តាលដល់យើង ។ ទីពីរ ទ្រង់បាននិយាយយ៉ាងច្បាស់ថាព្រះ គ្រីស្ទផ្ទាល់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង មិនមែនត្រង់កាលដែលទ្រង់បានសងថ្លៃ បាបដូចជាសង្ឃ ដែលធ្វើការសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះធ្លាក់ចុះសម្រាប់យើងទេ តែ ដោយសារទ្រង់ជាព្រះដែលគង់នៅអស់កល្បហើយទ្រង់ជាជីវិត ។

ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ចំណុចទីមួយ ថាព្រះធ្វើឱ្យយើងសុចរិតមិនត្រឹមតែការអត់ទោស ទេ តែដោយការកើតជាថ្មីផងដែរ ។ គាត់សួរថា តើព្រះទុកយើងឱ្យនៅដដែល ដោយធម្មជាតិនូវអ្នកដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យសុចរិតនោះ ដោយមិនបានផ្លាស់ប្តូរអ្វី សោះ ។ ការនេះគឺពិតជាងាយនឹងឆ្លើយមែនទែនថា ៖ កាលដែលព្រះគ្រីស្ទមិន អាចបំបែកទៅជាផ្នែកៗ ដូច្នេះការទាំងនេះដែលយើងឃើញនៅក្នុងទ្រង់ជាមួយ គ្នា និងជាសេចក្តីសុចរិតនិងការបន្សុទ្ធដែលត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដោយមិនអាចបំបែក បាននោះ ។ ដូច្នេះអ្នកណាដែលព្រះទទួលចូលទៅក្នុងព្រះគុណ នោះទ្រង់ក៏បាន ផ្តល់នូវវិញ្ញាណនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹមក្នុងពេលតែមួយផងដែរ [រ៉ូម 8:15] ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់នោះទ្រង់នឹងបង្កើតពួកគេម្តងទៀតឱ្យដូចនឹងរូបឆ្នុះរបស់ ទ្រង់ ។ តែប្រសិនបើភាពភ្លឺរបស់ព្រះអាទិត្យមិនអាចបំបែកចេញពីកម្តៅរបស់វា ដូច្នេះយើងនិយាយថាផែនដីត្រូវបានកម្តៅដោយសារពន្លឺរបស់វាផង ឬត្រូវបាន បំភ្លឺដោយកម្តៅរបស់វាផង? តើមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលអាចយកមកប្រើទាក់ទង

នឹងបញ្ហាពេលនេះជាងការប្រៀបធៀបនេះដែរទេ? ព្រះអាទិត្យ ដោយសារតែកម្តៅរបស់វាក៏ឆេះនិងបំភ្លឺផែនដី ដោយសាររស្មីរបស់វាជះមកនិងបំភ្លឺវា ។ នេះជាទំនាក់ទំនងដែលដូចគ្នានិងមិនអាចមិនឃើញបាន ។ តែហេតុផលផ្ទាល់ហាមយើងដែលផ្ទេរលក្ខណៈប្លែករបស់ការមួយទៅជាការមួយទៀតណាស់ ។ នៅក្នុងការច្របូកច្របល់នៃព្រះគុណពីរប្រភេទនេះដែលលោក Osiander ដាក់មកលើយើង វាក៏មានការល្ងីល្ងើដូចគ្នាផងដែរ ។ ដោយសារកាលដែលព្រះ ដើម្បីនឹងការរក្សានូវសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់ធ្វើឱ្យថ្មីឡើងវិញអស់អ្នកណាដែលទ្រង់រាប់ដោយឥតគិតថ្លៃថាជាអ្នកសុចរិត ។ លោក Osainder លាយថា អំណោយទាននៃការកើតជាថ្មីជាមួយនឹងការទទួលដោយឥតបង់ថ្លៃនេះ ហើយថាពួកគេជាការតែមួយនិងដូចគ្នា ។ តែបទគម្ពីរបើទោះជារាបញ្ជូលការទាំងពីរក៏ដោយ នៅតែចុះបញ្ជីការទាំងនោះផ្សេងពីគ្នា ដើម្បីឱ្យព្រះគុណដ៏ច្រើនរបស់ព្រះបានលេចចេញមកដល់យើងច្បាស់ជាង ។ ដោយសារសម្តីរបស់លោកប៉ូលមិនដដែលៗទេថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកយើងធ្វើជាសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់យើង [កូរិនថូសទី១ 1:30] ។ ហើយនៅពេលណាដែលគាត់ផ្តល់ហេតុផល ដែលទ្រង់ចេញពីការសង្គ្រោះមកបានទិញយើង ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតានិងពីព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងត្រូវបានហៅទៅកាន់សេចក្តីបរិសុទ្ធនិងភាពស្អាតស្អំ នោះគាត់ចង្អុយយ៉ាងច្បាស់ថាការដែលត្រូវបានជាសុចរិតមានន័យខុសគ្នាពីការដែលបានធ្វើឱ្យក្លាយជាមនុស្សថ្មី ។

នៅពេលដែលមកកាន់បទគម្ពីរ លោក Osiander បង្ខូចគ្រប់បទគម្ពីរទាំងអស់ដែលគាត់លើកមកទាំងស្រុង ។ នៅក្នុងពាក្យរបស់ប៉ូលថា "សេចក្តីជំនឿត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត" មិនមែនសម្រាប់ "អ្នកដែលប្រព្រឹត្ត" តែសម្រាប់ "អ្នក

ដែលជឿដល់ព្រះអង្គដែលរាប់ជាសុចរិតដល់អ្នកដែលទុច្ចរិតវិញ" [រ៉ូម 4:4-5] លោក Osiander ពន្យល់ថា "ឱ្យសុចរិត" ជាការ "ធ្វើឱ្យសុចរិត"។ ដោយសារប្រញាប់ប្រញាល់ដូច្នេះគាត់បង្ខូចរ៉ូមជំពូក៤ទាំងស្រុងតែម្តង។ ហើយគាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរនឹងបកស្រាយដោយការបោកបញ្ឆោទនូវបទគម្ពីរដែលយើងបានលើកមកមុននេះបន្តិចនោះទេថា៖ "តើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់អ្នកដែលព្រះបានរើស? ជាព្រះដែលជាអ្នករាប់គេជាសុចរិត។" [រ៉ូម 8:33]។ នៅត្រង់នេះច្បាស់ណាស់ថាជាសំណួរដ៏សាមញ្ញ ដែលមនុស្សដែលមានទោសនោះហើយត្រូវបានបានលើកលែងទោសឱ្យ ហើយអត្ថន័យរបស់សាវ័កពីងលើការនិយាយប្រឆាំងនេះ។ ដូច្នេះ ទាំងនៅក្នុងហេតុផលនោះនិងនៅក្នុងការលើកនូវភស្តុតាងរបស់បទគម្ពីរ នោះលោក Osiander បញ្ជាក់ថាខ្លួនគាត់ជាអ្នកបកស្រាយដែលខ្វះសមត្ថភាព។

ហើយគាត់ក៏បានពិភាក្សានូវពាក្យថា "សេចក្តីសុចរិត" មិនត្រឹមត្រូវឡើយ ដោយប្រកាន់ថាសេចក្តីជំនឿរបស់លោកអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់មកគាត់ថាជាសេចក្តីសុចរិតបន្ទាប់ពីគាត់បានប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនិងព្រះផ្ទាល់បានបន្ថែមនូវគុណតម្លៃមួយនោះ។ ចេញពីការនេះ វាលេចមកថាគាត់បានបង្កើតនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលខុសឆ្គងមួយទៀតចេញពីការដែលត្រឹមត្រូវ។ ដោយសារសេចក្តីសុចរិតដែលត្រូវបានលើកមកនៅទីនោះវាមិនបានលាតត្រដាងពេញជីវិតនៃការត្រាស់ហៅរបស់អ័ប្រាហាំឡើយ។ ព្រះវិញ្ញាណធ្វើបន្ទាល់ បើទោះជាភាពឥតខ្ចោះនៃគុណតម្លៃរបស់អ័ប្រាហាំនោះនៅតែមានក៏ដោយ ហើយដោយសារការស៊ូទ្រាំអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរបានបង្កើនវាឡើង ដែលគាត់បានធ្វើគាប់ព្រះទ័យព្រះតែនៅពេលណាដែលគាត់បានទទួលយក

ដោយជំនឿនូវព្រះគុណដែលបានផ្តល់មកនៅក្នុងសេចក្តីសន្យា ។ ចេញពីការនេះក៏មាន កាលដែលប៉ូលនិយាយយ៉ាងល្អថា ក្នុងការរាប់ជាសុចរិតគ្មានរាប់នូវការប្រព្រឹត្តឡើយ ។

7. សារៈសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិត

ខ្ញុំមានបំណងនឹងទទួលស្គាល់នូវការបដិសេធរបស់លោក Osiander ដែលថាសេចក្តីជំនឿផ្ទាល់មិនមានអំណាចនឹងរាប់ជាសុចរិតទេ តែជារបណាដែលវាទទួលព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារបើកាលណាសេចក្តីជំនឿបានរាប់ជាសុចរិតដោយខ្លួនឯង ឬដោយអំណាចសំខាន់ណា ដែលវាតែងតែខ្សោយនិងមិនល្អឥតខ្ចោះនោះវាមានឥទ្ធិពលលើផ្នែកនេះតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះមនុស្សសុចរិតដែលពិភាក្សាពីបំណែកសេចក្តីសង្គ្រោះមកលើយើងនឹងមានកំហុសហើយ ។ ពេលនេះយើងមិនស្រមៃពីការបែបនោះទេ តែយើងនិយាយថា បើតាមត្រឹមត្រូវថា ព្រះតែមួយអង្គគត់ដែលនឹងរាប់គេជាសុចរិត ។ បន្ទាប់មកយើងផ្ទេរតួនាទីដូចគ្នានេះទៅព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានផ្តល់មកយើងសម្រាប់ការអត់ទោសបាប ។ យើងប្រៀបធៀបសេចក្តីជំនឿទៅនឹងប្រភេទនៃភាជនៈ ។ រហូតទាល់តែយើងបាននៅទទេរ ហើយជាមួយនឹងបបូរមាត់ខាងព្រលឹងរបស់យើងបើកឡើងស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងមិនអាចទទួលព្រះគ្រីស្ទបានទេ ។ ចេញពីការនេះវាការបន្ទាប់បន្សំថា នៅក្នុងការបង្រៀនថាមុនសេចក្តីសុចរិតរបស់គេត្រូវបានទទួល នោះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលនៅក្នុងជំនឿ យើងមិនមានអំណាចនៃការរាប់ជាសុចរិតក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។

តែនៅពេលនេះ ខ្ញុំមិនទទួលស្គាល់រូបរាងដែលខូចនៃពួកអ្នកប្រាជ្ញនេះទេ នៅពេលដែលគេនិយាយថា "សេចក្តីជំនឿជាព្រះគ្រីស្ទ" ប្រៀបដូចជាថូដែលធ្វើពីដីនោះជាកំណប់វិញ ពីព្រោះមាសត្រូវបានលាក់នៅក្នុងនោះ ។ ដោយសារការផ្តល់ហេតុផលនេះស្រដៀងគ្នាថា៖ សេចក្តីជំនឿផ្ទាល់នោះវាគ្មានតម្លៃទេ នឹងរាប់ជាសុចរិតដល់យើងដោយនាំយកព្រះគ្រីស្ទ ប្រៀបដូចជាថូដែលហួរហៀរដោយលុយដែលធ្វើឱ្យមនុស្សមាន ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនិយាយថាជំនឿដែលជាឧបករណ៍តែមួយគត់សម្រាប់ទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិត វាត្រូវបានយល់ច្រឡំដោយមិនបានដឹងអី ដែលជារបស់ដែលបង្កឱ្យមាននិងជាអ្នកបម្រើដល់ផលប្រយោជន៍ដ៏ធំនេះ ។ ពេលនេះយើងបានរកឃើញនូវបញ្ហានៃការដែលពាក្យ "ជំនឿ" ដែលត្រូវបានយល់នៅពេលដែលការរាប់ជាសុចរិតនៅក្រោមការពិចារណា ។

8. គោលលិទ្ធិរបស់លោក Osiander ដែលថាព្រះគ្រីស្ទតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់នោះទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង

នៅក្នុងការទទួលព្រះគ្រីស្ទ លោក Osiander បានទៅឆ្ងាយទៀតថា៖ ព្រះបន្ទូលដែលនៅខាងក្នុងត្រូវបានទទួលដោយអ្នកបម្រើនៃព្រះបន្ទូលដែលនៅខាងក្រៅ ។ ដោយការនេះ គាត់ចង់ដឹកនាំយើងចេញពីភាពជាសង្ឃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអង្គដែលជាអ្នកផ្សះផ្សាដល់ភាពជាព្រះដែលនៅខាងក្រៅរបស់ទ្រង់ ។ ពេលនេះយើងមិនបែងចែកព្រះគ្រីស្ទទេ តែសារភាពថាទ្រង់ដែលផ្សះផ្សាយើងទៅនឹងព្រះវរបិតានៅក្នុងសាច់ឈាម បានផ្តល់ដល់យើងនូវសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់ជាព្រះបន្ទូលដែលនៅអស់កល្បរបស់ព្រះ ហើយថាតួនាទីរបស់ព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សាមិនត្រូវបានដកចេញដោយទ្រង់ឡើយ ឬសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានទាមទារពីយើងឡើយ ដែលទ្រង់នៅតែជាព្រះដែលអស់កល្ប ។ ប៉ុន្តែគំនិតរបស់លោក

Osiander ថា ក្នុងកាលដែលព្រះគ្រីស្ទជាព្រះនិងជាមនុស្សផង ទ្រង់ត្រូវបានធ្វើជាសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើងដោយសារភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ មិនមែនដោយសារភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ទេ។ តែប្រសិនបើការនេះត្រូវបានដាក់មកដោយត្រឹមត្រូវដល់ភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ វាគ្មានអ្វីខុសពីសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកផ្សេងទៀតនោះទេ។ បន្ទាប់មក ដោយសារទ្រង់តាមធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ចេញពីភាពអស់កល្បជានិច្ច នោះវានឹងស្ថិតស្ថេរក្នុងការនិយាយថាទ្រង់ត្រូវបាន "បង្កើតមកសម្រាប់យើង"។ តែបើទោះជាយើងគួរតែគិតថា ព្រះត្រូវបានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើង តើការនេះនឹងស៊ីគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលលោកប៉ូលនិយាយកាត់មកថា៖ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើជាសេចក្តីសុចរិតដោយសារព្រះ [កូរិនថូសទី១ 1:30]? នេះពិតជាប្លែកដល់ព្រះអង្គដែលជាអង្គដែលផ្សះផ្សាណាស់ ដែលបើទោះជាវាមាននៅក្នុងនោះនូវភាពជាព្រះ នៅតែមានការកំណត់ដែលសមរម្យរបស់វា ដែលដោយសារនោះព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សាទ្រង់ខុសពីព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណ។

លោក Osiander ត្រូវបានតម្កើងដោយប្លែកដោយសារពាក្យមួយម៉ាត់របស់យេរេមា ដែលគាត់សន្យាថាព្រះយេហូវ៉ានឹងជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង [យេរេមា 51:10; 23:6; 33:16]។ តែចេញពីនេះគាត់នឹងមិនកាត់បន្ថយអ្វីឡើយ តែការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ទ្រង់ជាព្រះដែលសម្តែងមកនៅក្នុងសាច់ឈាម [ធីម៉ូថេទី១ 3:16]។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតយើងបានលកនូវការអធិប្បាយរបស់លោកប៉ូលថា៖ "ដោយសារលោហិតរបស់ទ្រង់ព្រះបានទិញដាច់នូវក្រុមជំនុំសម្រាប់អង្គទ្រង់" [កិច្ចការ 20:28]។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងសរុបចេញពីនេះថា ព្រះលោហិតដែលអំពើបាបត្រូវបានសងថ្លៃ

រួចជារបស់ព្រះនិងដោយសារភាពជាព្រះ ដែលទ្រង់អាចទ្រាំទ្រនឹងកំហុសដ៏ខ្លាំងនេះ? តែលោក Osiander គិតថាគាត់បានទទួលគ្រប់ការទាំងអស់ដោយភាពរអ៊ូរទាំដូចកូនក្មេងនេះ។ គាត់បានបំប៉ោងឡើង បានសប្បាយឡើង ដែលដាក់នៅក្នុងទំព័រជាច្រើនដោយភាពស្មុកស្មាញរបស់គាត់។ ក្នុងកាលដែលមានការពន្យល់ដែលសាមញ្ញនិងរួចរាល់ហើយពីព្រះបន្ទូលថាព្រះយេហូវ៉ា នៅពេលដែលទ្រង់បានក្លាយជាពូជពង្សរបស់ដាវីឌ នឹងក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតដល់អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ តែអេសាយបង្រៀនថានៅក្នុងន័យណាដែលវាទៅជាបែបនេះ៖ "ទ្រង់នឹងឃើញផលនៃការដែលព្រលឹងទ្រង់រងវេទនា នោះនឹងបានស្កប់ស្កល់ផង អ្នកដ៏សុចរិត គឺជាអ្នកបំរើរបស់អញ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនបានសុចរិត ដោយគេស្គាល់ដល់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងទទួលរងទោសចំពោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ" [អេសាយ 53:11]។

ចូរយើងចំណាំថាជាព្រះវរបិតាដែលមានបន្ទូល។ ដែលទ្រង់កំណត់ដល់ព្រះរាជបុត្រានូវតំណែងនៃការរាប់ជាសុចរិត។ ដែលទ្រង់បន្ថែមនូវហេតុផលថា ទ្រង់សុចរិត ហើយថាទ្រង់មានបែបបទនិងវិធីសាស្ត្រ នៅក្នុងការបង្រៀនដែលថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេពាស្គាល់។ ដោយសារការនេះសមថែមទៀតដែលប្រើពាក្យ עבד ជាពាក្យអសកម្ម។ ដូច្នេះខ្ញុំប្រមូលមកថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើឱ្យក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតនៅពេល "ទ្រង់បានយកភាពជាបាវបម្រើមកលើអង្គទ្រង់" [ភីលីព 2:7]។ ទីពីរ ដែលទ្រង់រាប់ជាសុចរិតដល់យើងដែលថា ទ្រង់បានបង្ហាញថាទ្រង់ស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះវរបិតា [ភីលីព 2:8]។ ដូច្នេះ ទ្រង់ធ្វើការនេះសម្រាប់យើងមិនមែនតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ទេ តែដោយសារមានការអនុញ្ញាតដែលភ្ជាប់ទៅនឹងទ្រង់។ បើទោះជាព្រះតែមួយជាប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិត ហើយយើងបាន

សុចរិតដោយការការចូលរួមនៅក្នុងទ្រង់តែមួយ តែដោយសារយើងនៅឆ្ងាយពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ដោយការមិនយល់ស្របដែលមិនសប្បាយ នោះយើងត្រូវជ្រើសយកវិធីសាស្ត្រដែលទាបនេះដែលថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងរាប់យើងជាសុចរិតដោយអំណាចនៃការសុគតនិងការរស់ឡើងវិញ ។

9. ការរាប់ជាសុចរិតជាកិច្ចការរបស់ព្រះដែលផ្ទុះផ្សា

លោក Osiander គួរតែជំទាស់ថាការងារនេះ ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់វាលើសពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនេះអាចត្រូវបានកំណត់សម្រាប់តែធម្មជាតិរបស់ព្រះដែលខ្ញុំខ្ញុំផ្តល់ឱ្យនូវចំណុចដំបូង ។ ទីពីរខ្ញុំនិយាយថាគាត់និយាយកុហក ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាព្រះពិត ក៏ទ្រង់មិនអាចសម្អាតព្រលឹងយើងដោយលោហិតរបស់ទ្រង់បាន ក៏មិនអាចធ្វើបំពេញតាមព្រះវរបិតាបានដោយសារយញ្ញបូជាដែរ ទ្រង់មិនរំដោះយើងពីការខុសឆ្គងឡើយ ហើយក៏មិនអាចបំពេញមុខតំណែងជាសង្ឃបានដែរ ព្រោះអំណាចនៃព្រះ សាច់ឈាមមិនស្មើនឹងបន្ទុកដ៏ធំធេងនោះទេ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថាទ្រង់បានប្រព្រឹត្តិអំពើទាំងអស់នេះស្របតាមធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ដ្បិតបើយើងសួរពីរបៀបដែលយើងបានរាប់ជាសុចរិត ប៉ុលឆ្លើយថា "ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ" [រ៉ូម ៥:១៥] ។ ប៉ុន្តែ តើគាត់បានស្តាប់តាមវិធីណាផ្សេងពីពេលដែលគាត់បានយកខ្លួនគាត់ជាអ្នកបម្រើ [ភីលីព ២:៧]? ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថានៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ភាពសុចរិតត្រូវបានបង្ហាញដល់យើង ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ—ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលដែល Osiander មិនខ្មាសក្នុងការលើកឡើងដែលជាញឹកញាប់—ប៉ុលបានបង្កើតប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់គត់ ។ "អ្នកណាដែលមិនដឹងពីអំពើបាប នោះទ្រង់បានធ្វើជាបាបជំនួស

យើង ដើម្បីឱ្យយើងបានជាសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះក្នុងទ្រង់" [កូរិនថូសទី២ ៥:
២១] ។ នៅផ្នែកខាងលើនៃសួតរបស់គាត់ Osiander លើកតម្កើងសេចក្តី
សុចរិតរបស់ព្រះ ហើយច្រៀងចម្រៀងនៃជ័យជំនះ ហាក់ដូចជាគាត់បានបញ្ចាក់
ថាខ្មោចនៃ "សេចក្តីសុចរិតសំខាន់" របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ពាក្យនេះបង្ហាញពីអ្វី
ដែលខុសគ្នាឆ្ងាយថា យើងត្រូវបានធ្វើឱ្យសុចរិតតាមរយៈដង្វាយធួនដែលធ្វើឡើង
ដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ អ្នកសិក្សាគ្រប់រូបគួរតែដឹងថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគឺត្រូវ
យល់ថាជាសេចក្តីសុចរិតនោះ ដែលត្រូវបានយល់ព្រមពីព្រះ ដូចជានៅក្នុង
ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ដែលសិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងសិរី
រុងរឿងរបស់មនុស្ស [យ៉ូហាន 12:43; ៥:៤៤] ។ ខ្ញុំដឹងថា ពេលខ្លះវាត្រូវ
បានគេហៅថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយសារព្រះជាអ្នកនិពន្ធបានប្រទាន
វាមកយើង ។ ប៉ុន្តែអ្នកអានដែលយល់ច្បាស់នឹងទទួលស្គាល់ដោយគ្មានពាក្យ
របស់ខ្ញុំថាពាក្យនេះមានន័យត្រឹមតែថាយើងឈរគាំទ្រដោយការលះបង់នៃការ
សោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅចំពោះបល្ល័ង្កជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។

ហើយពាក្យនោះវាមិនសំខាន់ខ្លាំងនោះទេ ដែលថាលោក Osiander យល់ស្រប
ជាមួយយើង ថាយើងត្រូវបានសុចរិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ បើកាលដែលត្រូវបានធ្វើ
ជាដង្វាយថ្លួនបាបសម្រាប់យើង ៖ អ្វីដែលមិន comport ជាមួយនឹងធម្មជាតិ
របស់ព្រះ ។ ដោយសារហេតុផលនេះដែរ នៅពេលព្រះគ្រីស្ទនឹងដៅសេចក្តី
សុចរិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលទ្រង់បាននាំយើងមក នោះទ្រង់បានដាក់នូវ
របស់បញ្ចាំដែលប្រាកដថែមទៀតនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ពេលនេះ
ទ្រង់ហៅអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ថា "នំបុ័ងជីវិត" [យ៉ូហាន 6:48] តែនៅក្នុងការពន្យល់ពី
របៀបម៉ែច នោះទ្រង់បានបន្ថែមថា "សាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ជាសាច់ពិត ហើយ

ឈាមរបស់ទ្រង់ជាឈាមពិត" [យ៉ូហាន 6:55] ។ វិធីនៃការបង្រៀននេះត្រូវបានយល់នៅក្នុងការធ្វើពិធីក្នុងក្រុមជំនុំ ។ បើទោះជាពួកគេតម្រង់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទទាំងមូល ហើយមិនមែនត្រឹមតែពាក់កណ្តាលឡើយ នោះការទាំងនោះបង្រៀនពីការទាំងពីរទាំងការសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះក្រៅពីសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ។ មិនដូចជាមនុស្សសាមញ្ញដែលទ្រង់រាប់ជាសុចរិតឬនាំមកជឿដល់ទ្រង់ឡើយ ពីព្រោះវាសព្វព្រះហឫទ័យព្រះដែលនឹងបើកសម្តែងនៅក្នុងព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សានូវអ្វីដែលលាក់កំបាំងនិងមិនអាចយល់បាន ។
ដូច្នេះ ជាទូទៅខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជាប្រភពទឹកដែលបើកចំហរដល់យើងដែលចេញពីទ្រង់យើងនឹងត្រូវបាននាំមកនូវអ្វីដែលនឹងត្រូវទុកនៅជ្រៅនិងអាថ៌កំបាំង ដែលចេញមកដល់យើងនៅក្នុងអង្គរបស់ព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សា ។ ក្នុងរបៀបនេះនិងន័យនេះ ដែលទ្រង់ជាព្រះនិងជាមនុស្ស ដែលទ្រង់បានរាប់យើងជាសុចរិត ។ ហើយកិច្ចការនេះក៏ជាកិច្ចការរួមរបស់ព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាចុងក្រោយ សេចក្តីសុចរិតនោះដែលព្រះគ្រីស្ទធ្វើឱ្យយើងបានរួមចំណែកជាមួយអង្គទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតដែលអស់កល្បនៃព្រះដ៏នៅអស់កល្ប ។
បានផ្តល់ដល់លោក Osiander ទទួលនូវហេតុផលដែលរឹងមាំនិងច្បាស់ៗដែលខ្ញុំបានទាញចេញមក ។

10. តើអ្វីជាធម្មជាតិនៃការរួបរួមរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ?

ពេលនេះ មិនដូច្នេះទេលោក Osiander នឹងបញ្ឆោតអ្នកដែលមិនបានរៀនដោយសារការរអ៊ូរបស់គាត់ ខ្ញុំសារភាពថាយើងត្រូវបានបង្ខាំងនូវការនេះនូវការដែលមិនអាចធ្វើទៅបានដរាបដល់ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជារបស់យើង ។ ដូច្នេះការភ្ជាប់នឹងគ្នារវាងក្បាលនិងសមាជិតផ្សេងៗទៀត ដែលព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងចិត្ត

របស់យើង ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ថាការរួបរួមដោយអាថ៌កំបាំងដែលបានផ្តល់មកដល់យើងនូវកម្រិតដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃសារៈសំខាន់ ដូច្នេះដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឱ្យក្លាយជារបស់យើង ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងបានរំលែកជាមួយទ្រង់នូវអំណោយទានដែលទ្រង់ត្រូវបានប្រគល់មក ។ ដូច្នេះយើងមិនគិតថាទ្រង់នៅខាងក្រៅយើងពីឆ្ងាយដើម្បីឱ្យសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់នឹងបានដាក់មកក្នុងយើងទេ តែដោយសារយើងបានបំពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានផ្សាំទៅក្នុងរូបអង្គទ្រង់វិញ ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ដោយសារទ្រង់យល់ស្របនឹងធ្វើឱ្យយើងបានទៅតែមួយជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ ។ ដូច្នេះការចោទប្រកាន់របស់លោក Osiander ត្រូវបានបំបាក់ទៅដែលដោយសារយើងសេចក្តីជំនឿត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត ។ ប្រៀបដូចជាយើងត្រូវបង្ខាំងព្រះគ្រីស្ទនូវសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលយើងនិយាយថាដោយសារសេចក្តីជំនឿនោះយើងបានមកដោយទទេរមករកទ្រង់ដើម្បីនឹងបង្កើតកន្លែងសម្រាប់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់តែមួយនឹងបំពេញយើង! តែលោក Osiander ដោយការបដិសេធចំណងខាងវិញ្ញាណនេះ បានបង្ខំនូវការលាយគ្នារបស់ព្រះជាមួយនឹងអ្នកជឿ ។ ហើយដោយសារហេតុផលនេះ នោះគាត់ត្រូវបានហៅយ៉ាងអស្ចារ្យថា "Zwinglian" អស់អ្នកដែលមិនដើរតាមកំហុសដែលល្ងីល្ងើរបស់គាត់នៃ "សេចក្តីសុចរិតសំខាន់" ពីព្រោះពួកគេមិនកាន់នូវទស្សនៈដែលថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបរិភោគនៅក្នុងរបស់ដែលនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ។ ខ្ញុំពិចារណាថា វាជាការថ្វាយសិរីល្អដ៏ខ្ពស់បំផុតដែលយើងត្រូវពិភាក្សាដោយមនុស្សដែលមានអំណួត និងម្នាក់ដែលជំពាក់នឹងការបញ្ឆោតរបស់ខ្លួន ។ ទោះបីជាគាត់មិនត្រឹមតែវាយប្រហារមកលើខ្ញុំ តែទៅលើពិភពលោកផងដែរ ។ អ្នកសរសេរដែលត្រូវបានគេស្គាល់ដែលជាអ្នកដែលគាត់ត្រូវគោរពឱ្យបាន

ត្រឹមត្រូវ ។ វាគ្មានអ្វីខុសគ្នាទេសម្រាប់ខ្ញុំ ដោយសារខ្ញុំមិនបានលើកយកមក សម្រាប់ជាហេតុផលផ្ទាល់ខ្លួនទេ ។ ខ្ញុំលើកយកមកដោយស្មគ្រស្មោះថែមទៀតនូវ ការនេះដែលថា ខ្ញុំមិនត្រូវនៅក្រោមហេតុផលដែលខូចអាក្រក់ឡើយ ។

រួចមក ការពិតដែលគាត់នៅតែខំប្រឹងយ៉ាងខ្លាំងលើសេចក្តីសុចរិតសំខាន់ និង ការដែលព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងយើងជាពិសេសមានលទ្ធផលបែបនេះ ៖ ទីមួយ គាត់កាន់ថាព្រះបានចាក់អង្គទ្រង់មកក្នុងយើងជាការលាយដែលគួរឱ្យខ្ពើមបំផុត ប្រៀបដូចជាគាត់បានលើកតម្លើងនូវការបរិភោគខាងសាច់ឈាមខ្លាំងនៅក្នុងពិធី ល្បែងព្រះអម្ចាស់ ។ ទីពីរ ដែលទ្រង់ផ្តុំសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់មកលើយើង ដែលដោយសារវាយើងនឹងបានសុចរិតជាមួយទ្រង់ កាលដែលតាមលោក Osiander សេចក្តីសុចរិតនេះទាំងព្រះផ្ទាល់និងសេចក្តីសប្បុរស ឬសេចក្តីបរិសុទ្ធ ឬភាពត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ ។

ខ្ញុំនឹងមិនខំនៅក្នុងការប្រឆាំងនូវភស្តុតាងរបស់បទគម្ពីរទៅមុនទៀតទេ ដែល គាត់បានបង្វិលយ៉ាងខុសឆ្គងចេញពីជីវិតស្ថានសួគ៌ទៅកាន់សភាពបច្ចុប្បន្ន ។ "តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ" ពេត្រុសនិយាយថា "ត្រូវបានផ្តល់មកយើងនូវសេចក្តី សន្យាដ៏មានតម្លៃនិងអស្ចារ្យ ដែលយើងនឹងបានរួមចំណែកក្នុងធម្មជាតិជាព្រះ របស់ទ្រង់" [ពេត្រុសទី២ 1:4] ។ ប្រៀបដូចជាយើងពេលនេះជាអ្វីដែល ដំណឹងល្អបានសន្យាថា យើងនឹងទៅជាបែបណានៅពេលនៃការយាងមករបស់ ព្រះគ្រីស្ទ! តាមពិត យ៉ូហានរំឭកយើងថា យើងនឹងបានឃើញព្រះថាទ្រង់បែប ណា ពីព្រោះយើងនឹងបានដូចជាទ្រង់ [យ៉ូហានទី១ 3:2] ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ផ្តល់ នូវឧទាហរណ៍តូចមួយដល់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំ ។ ជាលទ្ធផល ខ្ញុំមានបំណងនឹងរំលង

នូវការឥតប្រយោជន៍ ។ មិនមែនវាពិបាកទេក្នុងការបញ្ជាក់ថាវាខុស តែខ្ញុំមិនចង់ពង្រីកវាអោយនឿយហត់និងអត់ប្រយោជន៍ ។

11. គោលលិទ្ធិរបស់លោក Osiander ពីសេចក្តីសុចរិតសំខាន់បានលុបបំបាត់នូវភាពច្បាស់លាស់របស់សេចក្តីសង្គ្រោះ

ប៉ុន្តែមានថ្នាំពុលថែមទៀតលេចមកនៅក្នុងដំណាក់កាលទីពីរ ត្រង់ដែលលោក osiander បង្រៀនថា យើងបានសុចរិតទាំងអស់គ្នាជាមួយនឹងព្រះ ។ ខ្ញុំបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់រួចរាល់ហើយថា ខ្ញុំគិតថា គោលលិទ្ធិនេះ បើទោះជាវាមិនគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងក៏ដោយ តែដោយសារវាត្រជាក់និងខ្វះខាត ហើយខុសឆ្គងនៅក្នុងភាពអសារឥតការរបស់វា ដែលគួរតែគួរឱ្យខ្ពើមយ៉ាងពិតសម្រាប់អ្នកមានប្រាជ្ញានិងអ្នកអានដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យការធានាអះអាងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងខ្សោយ ដើម្បីនឹងបំប៉ោងយើងខ្ពស់លើសពពកដើម្បីនឹងរារាំងការត្រាស់ហៅរបស់យើងនៅលើព្រះដោយចិត្តដែលស្ងប់ស្ងាត់បន្ទាប់ពីយើងប្រាកដពីការបង់ថ្លៃលោះរួចមក ត្រូវបានកាន់ជាប់ទៅនឹងព្រះគុណដើម្បីនឹងធ្វើការទាំងនេះនៅក្រោមភាពពុតត្បុតនៃសេចក្តីសុចរិតទ្វេរដែលជាអំពើបាបដែលមិនអាចបន្ទួរបន្តុយបាន ។

លោក Osiander សើចទៅកាន់មនុស្សទាំងនោះដែលបង្រៀនថា "ដើម្បីនឹងបានសុចរិត" ជាពាក្យដែលស្របច្បាប់ ។ ពីព្រោះយើងត្រូវតែបានសុចរិតពិត ។ គាត់ក៏មិនបានមើលងាយអ្វីក្រៅពីថាដែលយើងបានជាសុចរិតដោយការដាក់បញ្ចូលឱ្យដោយឥតបង់ថ្លៃ ។ ប្រសិនបើព្រះមិនបានធ្វើឱ្យយើងបានសុចរិតដោយការលើកលែងទោសនិងការអត់ទោសទេ តើពាក្យសម្តីរបស់ប៉ុលដែលមាន

ន័យថា ៖ "ដែលព្រះទ្រង់គង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទកំពុងផ្សះផ្សាលោកិយនឹងព្រះអង្គទ្រង់ ឥតប្រកាន់ទោសគេទៀត" [កូរិនថូសទី២ 5:19]? "ដ្បិតព្រះអង្គដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យត្រឡប់ជាតួបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឱ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដោយនូវព្រះអង្គ នោះឯង" [ខ 21]។ ទីមួយ ខ្ញុំសរុបមកថា ពួកគេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដែលជាអ្នកត្រូបានផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះ ។ អត្ថន័យដែលត្រូវបានសរុបមកថា ៖ ព្រះរាប់ជាសុចរិតដោយការអត់ទោស ដូចជានៅក្នុងអត្ថបទផ្សេងទៀតថា ការរាប់ជាសុចរិតផ្ទុយពីការចោទប្រកាន់ ។ ការផ្ទុយគ្នានេះបង្ហាញច្បាស់ថា ពាក្យនេះត្រូវបានដកចេញមកពីការប្រើប្រាស់ដែលស្របច្បាស់ ។ អ្នកណាដែលបានសិក្សាយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងភាសាហេព្រើរថាគាត់មានគំនិតដែលត្រឹមត្រូវ ដែលមិនលូងពីការពិតដែលជឃ្លានោះលេចចេញមកពីប្រភពនេះនោះទេ ហើយទាញចេញពីនោះមកនូវទំនោររបស់វានិងអត្ថន័យរបស់វាផង ។ ត្រង់ដែលប៉ូលនិយាយថា សេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានការប្រព្រឹត្តត្រូវបានរៀបរាប់ដោយស្តេចដាវីឌនៅក្នុងពាក្យនេះថា "មានពរហើយអស់អ្នកដែលការរំលងរបស់ពួកគេត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ" [ទំនុកដំកើង 32:1; 31:1; រ៉ូម 4:7] ចូរលោក Osiander ឆ្លើយមកខ្ញុំថានេះជានិយមន័យពេញលេញ ឬពាក់កណ្តាល ។ ពិតណាស់ ប៉ូលមិនធ្វើឱ្យហោរាធ្វើបន្ទាល់ទៅកាន់គោលលិទ្ធិដែលអត់ទោសបាបទៅជាផ្នែកនៃសេចក្តីសុចរិតទេ ឬមិនមែនជាការពាក់ព័ន្ធមួយទៅនឹងការរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សដោយសាមញ្ញនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់សរុបនូវសេចក្តីសុចរិតទាំងមូលនៅក្នុងការពង្រួញខ្លីថា ការប្រកាសថាមនុស្សមានពរជាអ្នកដែលអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រូវបានគ្របបាំង ដែលបង្ហាញនូវសេចក្តីទុច្ចរិតដែលព្រះបានអត់ទោស

ហើយការរំលងរបស់គេដែលព្រះមិនបានគិតថ្លៃ ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់កាត់ទោស និងរាប់សេចក្តីសុចរិត ពីព្រោះតាមរបៀបនេះគេបានសុចរិត មិនមែនដោយធម្ម ជាតិឡើយតែដោយការផ្ទេរឱ្យដល់គេវិញ ។

លោក Osiander បដិសេធថា វាជាការបង្ហាប់ដល់ព្រះ ហើយផ្ទុយទៅនឹងធម្ម ជាតិរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់នឹងរាប់ជាសុចរិតអ្នកដែលនៅតែបន្តធ្វើអំពើអាក្រក់ ។ តែយើងត្រូវរក្សាទុកនៅក្នុងគំនិតនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកថា ព្រះគុណនៃ ការរាប់ជាសុចរិតមិនត្រូវបានបំបែកចេញពីការកើតជាថ្មីឡើយ បើទោះជាទាំងពីរ ជាការខុសគ្នាក៏ដោយ ។ តែដោយសារតែគេបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ដោយបទ ពិសោធន៍ថា តម្រុយនៃអំពើបាបនៅតែបន្តមាននៅក្នុងអ្នកសុចរិត ការរាប់ជា សុចរិតរបស់ពួកគេត្រូវតែខុសពីការកែប្រែទៅជាភាពថ្មីនៃជីវិត [រ៉ូម 6:4] ។ ដោយសារព្រះចាប់ផ្តើមនូវចំណុចទីពីរនៅក្នុងអ្នកដែលបានជ្រើសរើសនេះ ហើយ ជួនកាលវាដំណើរការយឺតៗពេញមួយជីវិត ដែលថាពួកគេនឹងនៅតែអាចត្រូវ ទទួលការកាត់ទោសដោយការស្លាប់នៅមុខតុលាការរបស់ទ្រង់ ។ តែទ្រង់មិនរាប់ ជាសុចរិតដោយផ្នែកទេតែដោយបរិបូរហូរហៀរវិញ ដូច្នេះពួកគេនឹងបានលេច មកនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ដូចជាត្រូវបានផ្តល់មកនូវភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ។ គ្មានចំណែកណានៃសេចក្តីសុចរិតធ្វើឱ្យសតិសម្បញ្ញៈរបស់យើងបានសម្រាកទេ រហូតទាល់តែវាត្រូវបានកំណត់មិថា យើងបានធ្វើគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ពីព្រោះយើងត្រូវបានសុចរិតទាំងស្រុងនៅចំពោះទ្រង់ ។ ចេញពីការវានឹងតាម មកថា គោលលិទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតគឺខូចអាក្រក់និងត្រូវបានបោះចោល ទាំងស្រុង នៅពេលដែលការសង្ស័យវាយប្រហារមកលើគំនិតរបស់មនុស្ស នៅ ពេលការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានរង្គើ ហើយអ្នកដែលមានសេរីភាពនិង

មិនចេះខ្លាចបានហៅទៅកាន់ព្រះទទួលរងនូវការស្ទាក់ស្ទើរ ។ នៅពេលដែលសេចក្តីសុខសាន្តនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់ដោយអំណរខាងវិញ្ញាណមិនត្រូវបានសង់ឡើង ។ បន្ទាប់មកប៉ូលជជែកចេញពីការផ្ទុយគ្នាថា មរដកមិនបានចេញមកពីក្រិត្យវិន័យទេ [កាឡាទី 3:18] ដោយសារតាមរបៀបថា "សេចក្តីជំនឿនឹងត្រូវបានលុបចោល" [រ៉ូម 4:14] ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿដួលទៅ ប្រសិនបើវាមិនយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការប្រព្រឹត្ត កាលដែលគ្មាននរណាឡើយសូម្បីតែអ្នកដែលបរិសុទ្ធបំផុតដែលនឹងរកឃើញអ្វីដែលពួកគេពឹងផ្អែកនៅទីនោះ ។

ភាពផ្ទុយគ្នារវាងការរាប់ជាសុចរិតនិងការកើតជាថ្មី ដែលជាការពីរដែលលោក Osiander យល់ច្រឡំដោយពាក្យថា "សេចក្តីសុចរិតទ្វេរ" ដែលត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងល្អដោយប៉ូល ។ ការនិយាយពីសេចក្តីសុចរិតពិតរបស់គាត់ផ្ទាល់ ឬពីភាពត្រឹមត្រូវដែលបានផ្តល់មកដល់គេ ដែលលោក Osiander ហៅថា "សេចក្តីសុចរិតសំខាន់" គាត់បានអះអាងយ៉ាងខ្លាំងថា ៖ "វេទនាណាស់ខ្ញុំ តើអ្នកណានឹងជួយខ្ញុំឱ្យរួចពីតួសេចក្តីស្លាប់នេះទៅបាន?" [រ៉ូម 7:24] ។ ប៉ុន្តែការគេចទៅរកសេចក្តីសុចរិតនោះដែលត្រូវបានសង់ឡើងនៅលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ដែលទ្រង់មានជ័យជំនះលើទាំងជីវិតនិងការស្លាប់ ការរិះគន់និងសេចក្តីអត់ឃ្លាន ដាវនិងការដែលប្រឆាំងនានា ។ "តើអ្នកណានឹងចោទប្តឹងពីពួករើសតាំងរបស់ព្រះបាន ដ្បិតគឺជាព្រះហើយដែលរាប់គេជាសុចរិត" [រ៉ូម 8:33]? ដោយសារខ្ញុំពិតជាជឿថាគ្មានអ្វី "បំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ" [រ៉ូម 8:38-39] ។ ទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា គាត់ថាគាត់មានសេចក្តីសុចរិតមួយដែលស្របតាមសេចក្តីសង្គ្រោះនៅចំពោះព្រះ ដូច្នេះគាត់មិនកាត់បន្ថយទំនុកចិត្តរបស់គាត់នៅក្នុងការថ្វាយសិរីល្អទេ ហើយក៏គ្មានការស្ទាក់ស្ទើរដែលលេច

ចេញមកពីចំណងដែលអាក្រក់ដែរ ការដែលដឹងពីអ្វីដែលនៅពេលមួយដែលធ្វើឱ្យគាត់យំសោកពីមុនមក ។ ភាពខុសគ្នានេះត្រូវបានស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ហើយធម្មតាសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធជាអ្នកដែលបានយំសោកដោយសារបន្ទុកនៃសេចក្តីទុច្ចរិត ហើយតែនៅតែមានទំនុកចិត្តដែលពេញដោយជ័យជំនះដែលខ្ពស់លើសជាងសេចក្តីភ័យខ្លាច ។

តែការបដិសេធរបស់ Osiander ថាការនេះមិនស្របនឹងធម្មជាតិរបស់ព្រះឡើយដែលដួលថយក្រោយមកលើទ្រង់ ។ ដោយសារ បើទោះជាទ្រង់បំពាក់ពួកបរិសុទ្ធដោយ "សេចក្តីសុចរិតទ្វេរ" ដូចជាសំលៀកបំពាក់រោមក៏ដោយ គាត់នៅតែពោរពេញដោយការសារភាពថាគ្មានអ្នកណាអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះបានដោយគ្មានការអត់ទោសបាបបានឡើយ ។ តែប្រសិនបើការនេះពិត ចូរឱ្យគាត់យ៉ាងហោចណាស់ប្រាប់ថា អ្នកណាដែលមិនបានសុចរិតដោយធម្មជាតិត្រូវបានរាប់ថាសុចរិតនៅក្នុងកម្រិតមួយពេញលេញនៃការផ្ទេរឱ្យមក ដូចដែលគេនិយាយថាតែតើមនុស្សមានបាននឹងងឿងឆ្ងល់ប៉ុណ្ណាទៅពីការទទួលយកដោយឥតបង់ថ្លៃបែបនេះដែលឈរនៅក្នុងកន្លែងសេចក្តីសុចរិត? ដោយការវាយឬដោយចំហៀងរបស់វា ដោយសារគេមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យស្មានដោយខ្លួនគាត់ថាបានសុចរិតច្រើនដូចនោះកាលដែលគេត្រូវការការធានាអះអាង ។ វាមិនអ្វីទេដែលអ្នកដែលនឹងយកក្រឹត្យវិន័យមក ដោយសារព្រះមិនមែនជាអ្នកកាត់ក្តីលើការនេះឡើយ ។ តែការនិយាយនេះនឹងឈរនៅរឹងមាំ ៖ "ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានសុចរិតក្នុងកាលដែលទ្រង់មានបន្ទូល ក្នុងកាលដែលទ្រង់ត្រូវជំនុំជំរះ" [ទំនុកដំកើង 50:6; 51:4] ។

តើជាការប៉ាន់ស្មានដ៏ធំយ៉ាងណាដែល វាធ្វើការដាក់ទោសដល់ចៅក្រមដ៏ខ្ពស់បំផុត នៅពេលដែលទ្រង់ដោះស្រាយដោយឥតបង់ថ្លៃ ដើម្បីកុំឱ្យចម្លើយនេះនឹង

មានកម្លាំងពេញលេញថា ៖ "អញនឹងមានមេត្តាដល់អ្នកណាដែលអញនឹងបង្ហាញសេចក្ដីមេត្តា" [និក្ខមនំ 33:19] ។ តែការទូលអង្វររបស់ម៉ូសេ ដែលព្រះបានរៀបរាប់នៅក្នុងពាក្យនេះ មិនមែនជាឥទ្ធិពលដែលទ្រង់គួររក្សានរណាម្នាក់ឡើយ តែទ្រង់នឹងលុបចោលនូវការចោទប្រកាន់ទាស់នឹងពួកគេបើទោះជាពួកគេមានកំហុសក៏ដោយ ហើយដោះលែងពួកគេទាំងអស់ស្មើគ្នា ហើយដោយការនេះពិតណាស់ យើងនិយាយថាអស់អ្នកដែលត្រូវបានបាត់បង់ដែលអំពើបាបរបស់ពួកគេកប់ចោល ហើយត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះ ពីព្រោះ កាលដែលទ្រង់ស្អប់អំពើបាប នោះទ្រង់មិនអាចស្រឡាញ់តែអស់អ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិតនោះទេ ។ នេះជាគម្រោងការដ៏អស្ចារ្យនៃការរាប់ជាសុចរិតដែល ត្រូវបានគ្របដោយសេចក្ដីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះពួកគេមិនគួរញាប់ញ័រនៅចំពោះការជំនុំជំរះដែលពួកគេសមនឹងទទួលឡើយ ហើយក្នុងកាលដែលពួកគេធ្វើការដាក់ទោសខ្លួនគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះពួកគេគួរត្រូវបានរាប់ថាសុចរិតខាងក្រៅពីខ្លួនពួកគេ ។

12. ការបញ្ជាក់ថាលោក Osiander ខុស

តែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងបានដាស់តឿនមុនឱ្យប្រយ័ត្នខ្លាំងថា អាថ៌កំបាំងដែលលោក Osiander អួតគាត់មិនចង់លាក់ពីពួកគេទេ ។ ដោយដំបូងគាត់និយាយយ៉ាងវែងនិងដដែលៗថា យើងបានទទួលសេចក្ដីមេត្តាមកពីព្រះមិនមានដោយការផ្ទេរឱ្យនៃសេចក្ដីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ពីព្រោះវាមិនអាចទៅរួចឡើយ (ខ្ញុំប្រើពាក្យរបស់គាត់) ដោយសារទ្រង់រាប់ជាសុចរិតដល់អ្នកដែលមិនសុចរិត ។ ចុងបញ្ចប់ គាត់សរុបមកថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានមកយើងជាសេចក្ដីសុចរិតមិនមែនតាមជាតិជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ទេ តែតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់វិញ ។

ហើយបើទោះជាការនេះអាចរកឃើញតែនៅក្នុងអង្គដែលធ្វើការផ្សះផ្សាក៏ដោយ នៅតែវាមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សដដែលតែជារបស់ព្រះវិញ ។ ពេលនេះ គាត់មិនបានផ្តុំសំលៀកបំពាក់របស់គាត់ ចេញពីសេចក្តីសុចរិតពីរប្រភេទឡើយ តែច្បាស់ណាស់ភាពជាមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃតំណែងនៃការរាប់ជាសុចរិត ។ បន្ថែមលើនោះទៀត វាសមដែលយើងយល់របៀបដែលគាត់តស៊ូ ។ ក្នុងកន្លែងដូចគ្នាវាបន្ថែមមកថាព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាប្រាជ្ញាសម្រាប់យើង [កូរិនថូសទី១ 1:30] តែការនេះប្រើតែលើព្រះអស់កល្បទេ ។ ដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្សមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតទេ ។ ខ្ញុំយកមកប្រើថា ៖ បុត្រាតែមួយរបស់ព្រះតាមពិតទៅជាប្រាជ្ញាដែលនៅអស់កល្បជានិច្ច តែតាមរបៀបផ្សេងទៀត នាមនេះត្រូវបានប្រើទៅកាន់ទ្រង់នៅក្នុងសំបុត្ររបស់ប៉ូល ដោយសារនៅក្នុងទ្រង់ "ប្រាជ្ញានិងសេចក្តីចេះដឹងលាក់ទុកក្នុងទ្រង់" [កូឡុស 2:3] ។ អ្វីដែលទ្រង់មានជាមួយនឹងព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 17:5] ទ្រង់បានបង្ហាញមកយើង ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលប៉ូលនិយាយ មិនមែនសំដៅទៅលើធម្មជាតិជាបុត្រារបស់ព្រះទេ តែសម្រាប់ជាប្រើប្រាស់របស់យើង ហើយវាសមស្របទៅនឹងភាពជាមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ បោះទោះជាពន្លឺបំភ្លឺក្នុងទីងងឹតមុនពេលទ្រង់យកនូវសាច់ឈាមក៏ដោយ [យ៉ូហាន 1:5] តែពន្លឺត្រូវបានលាក់កំបាំងរហូតទាល់តែព្រះគ្រីស្ទលេចចេញមកនៅក្នុងធម្មជាតិជាមនុស្ស ជាព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត ហើយដូច្នេះទ្រង់ហៅអង្គទ្រង់ថា "ជាពន្លឺលោកិយ" [យ៉ូហាន 8:12] ។

លោក Osiander ការបដិសេធដោយល្ងីល្ងើថា អំណាចនៃការរាប់ជាសុចរិតគឺឆ្ងាយលើសផុតទាំងទេវតានិងមនុស្សផង បើកាលណាការនេះមិនពឹងលើភាពថ្លៃថ្នូរនៃរបស់ដែលបានបង្កើតណាមួយ តែពឹងលើការកំណត់របស់ព្រះវិញ ។

ប្រសិនបើទេវតានឹងប្រាថ្នាចង់ថ្វាយឱ្យបានសមតាមបំណងរបស់ព្រះ ពួកគេនឹងមិនបានទទួលអ្វីសោះ ដោយសារពួកគេមិនត្រូវបានបង្កើតមកសម្រាប់ចុងបញ្ចប់នេះឡើយ ។ តែការនេះសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្សជាពិសេស កាលដែលទ្រង់ចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យដើម្បីនឹងរំដោះយើងពីបណ្តាសារបស់វា [កាឡាទី 3:13; 4:4] ។

ហើយអស់អ្នកដែលបដិសេធថា ព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ដោយលោក Osiander បានចោទប្រកាន់ថាបានទុកចោលមួយផ្នែករបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយ ហើយការដែលអាក្រក់ថែមទៀតគឺការបង្កើតព្រះពីរ ។ បើទោះជាពួកគេសារភាពថា ព្រះគង់នៅក្នុងយើងក៏ដោយ ពួកគេនៅតែអះអាងថាយើងមិនទាន់បានសុចរិតដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះទេ ។
ប្រសិនបើយើងហៅព្រះគ្រីស្ទថាជាអ្នកនិពន្ធនៃជីវិត ឃើញថាទ្រង់បានឆ្លងកាត់ការស្លាប់ "ដែលទ្រង់នឹងបំផ្លាញអាមួយដែលមានអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់" [ហេព្រើរ 2:14] ដូច្នេះយើងមិនបំបាត់ព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុងទេ ដែលទ្រង់ជាព្រះដែលបង្ហាញអង្គនៅក្នុងសាច់ឈាម ។ លើសនេះទៀត យើងធ្វើឱ្យច្បាស់ថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបានមកយើងដើម្បីឱ្យយើងបានរីករាយនឹងវា ។ ត្រង់ចំណុចនេះលោក Osiander បានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងកំហុសដ៏គួរឱ្យស្អប់ ។ យើងមិនបដិសេធ' ថា អ្វីដែលទ្រង់បង្ហាញមកយើងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដាក់មកលើយើងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលចេញមកពីទ្រង់ ។ ខ្ញុំបានទុកចោលនូវគំនរដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់ ហើយដោយគ្មានចំណេះដឹងទូទៅផង នោះគាត់ធ្វើឱ្យអ្នកអានរបស់គាត់មានបន្ទុក រហូតទាល់តែនៅពេលណាដែលនិយាយពីសេចក្តីសុចរិត នោះមនុស្សគួរតែយល់ពីវាថា "សេចក្តីសុចរិតសំខាន់" ។ ឧទាហរណ៍ នៅពេលដាវីឌ

ស្រែករកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះឱ្យជួយគាត់ បើទោះជាធ្វើដូច្នោះច្រើនជាងមួយរយដងក៏ដោយ លោក Osiander មិនស្គាល់ស្មើនឹងបង្ខូចបទគម្ពីរជាច្រើននោះឡើយ ។

ការបដិសេធផ្សេងទៀតខ្លាំងមិនគិចឡើយ ៖ ថាសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានឱ្យនិយមន័យយ៉ាងត្រឹមត្រូវនិងសមស្របកាលដែល ដោយសារវាយើងត្រូវបាននាំឱ្យធ្វើត្រឹមត្រូវ តែថា "ព្រះតែមួយអង្គដែលធ្វើការនៅក្នុងយើងទាំងក្នុងចេតនានិងការល្អឥតខ្ចោះ" [ភីលីព 2:13] ។ ខ្ញុំមិនបដិសេធថា ព្រះកែប្រែយើងដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ទៅក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីសុចរិតនៃជីវិតទេ ។ ទីមួយទោះជាយ៉ាងណា វាត្រូវតែបានឃើញថាទ្រង់ធ្វើការនេះដោយអង្គទ្រង់ ឬដោយផ្ទាល់ ឬតាមរយៈព្រះហស្តរបស់បុត្រទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រគល់សេចក្តីបរិបូរណ៌ទាំងស្រុងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់ទ្រង់ ដើម្បីដោយភាពបរិបូរណ៌របស់ទ្រង់នោះទ្រង់នឹងផ្គត់ផ្គង់នូវអ្វីដែលខ្វះខាតដល់សមាជិករូបកាយរបស់ទ្រង់ ។ បន្ទាប់មក បើទោះជាសេចក្តីសុចរិតចេញមកពីយើងពីប្រភពអាថ៌កំបាំងនៃធម្មជាតិរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏វាមិនដើរតាមថាព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់នៅក្នុងសាច់ឈាមបានញែកអង្គទ្រង់ផ្ទាល់សម្រាប់យើង [យ៉ូហាន 17:19] ជាសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើងតាមធម្មជាតិជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។

អ្វីដែលគាត់បន្ថែមនោះដូចជាឆ្គងណាស់ ៖ ដែលថាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានសុចរិតដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ ដោយសារទាល់តែបំណងរបស់ព្រះវរបិតាបានជម្រុញទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងមិនអាចបំពេញតួនាទីដែលភ្ជាប់នៅនឹងអង្គទ្រង់ឡើយ ។ បើទោះបីជាមាននិយាយនៅកន្លែងមួយថា គ្រប់ទាំងគុណបុណ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ហូរចេញមកពីបំណងល្អរបស់ព្រះ ការនេះមិនបានថែមអ្វីដល់ការរអ៊ើ

វាយរបស់លោក Osiander ដែលគាត់ត្រូវបានបញ្ឆោតដល់ភ្នែករបស់ខ្លួននិង ដល់អ្នកដែលមិនដឹងអី ។ តើអ្នកណានឹងអនុញ្ញាតឱ្យប្តូរអ្វីនោះ ដោយសារព្រះ ជាប្រភពនិងជាដើមដំបូងនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងនៅក្នុងធាតុ ហើយធាតុនៃ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងយើង? នៅក្នុងការរំដោះក្រុមជំនុំ អេសាយ និយាយថា ព្រះ "ទ្រង់បានប្រដាប់អង្គដោយសេចក្តីសុចរិតទុកជាអាវក្រោះ" [អេសាយ 59:17] ។ តើគាត់ធ្វើការនេះដើម្បីនឹងដកព្រះគ្រីស្ទចេញនូវគ្រឿង សឹកដែលទ្រង់បានប្រទានមក ដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនបានជាព្រះដែលប្រោស លោះដ៏ល្អឥតខ្ចោះនោះ? តែហោរាគ្រាន់តែមានន័យថា ព្រះមិនបានខ្ចីអ្វីក្រៅពី រូបអង្គទ្រង់ទេ ហើយទ្រង់ក៏មិនប្រើជំនួយណាដើម្បីនឹងរំដោះយើងដែរ ។ ប៉ូល បានចង្អុលមកលើការនេះដោយខ្លីៗថា និយាយដោយម្យ៉ាងថា ដែលទ្រង់ប្រទាន ដល់យើងនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីនឹងបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ [រ៉ូម 3:25] ។ តែការនេះគ្មានអ្វីផ្ទុយនឹងអ្វីដែលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងមួយថា៖ "នោះ មនុស្សជាច្រើន ក៏បានត្រឡប់ជាសុចរិតដោយសារម្នាក់បានស្តាប់បង្គាប់វិញយ៉ាង នោះដែរ" [រ៉ូម 5:19] ។ និយាយដោយខ្លីទៅ អ្នកណាដែលរុំសេចក្តីសុចរិតពីរ ប្រភេទដើម្បីឱ្យព្រលឹងដែលអាក្រក់នឹងមិនអាចសម្រាកទាំងស្រុងនៅក្នុងសេចក្តី មេត្តាធម្មតារបស់ព្រះឡើយ ដែលបំពាក់ព្រះគ្រីស្ទដោយការលេងសើចជាមួយ បន្លា [ម៉ាកុស 15:17] ។

(ការនិយាយប្រឆាំងទាស់នឹងគោលលិទ្ធិរបស់អ្នកសិក្សាលើកការប្រព្រឹត្តល្អថាមាន ឥទ្ធិពលសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិត, 13-20)

13. ការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ និងការរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត

តែផ្នែកដ៏ធំនៃការស្រមើស្រម៉ៃរបស់មនុស្សថា ការរាប់ជាសុចរិតមានផ្សំដោយជំនឿនិងការប្រព្រឹត្ត ។ ចូរយើងចាប់ផ្តើមដោយ ការបង្ហាញថាការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿខុសពីការរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត ថានៅពេលដែលអ្នកណាត្រូវបើមួយត្រូវបានរឹងមាំ នោះមួយទៀតនឹងត្រូវបោះចោល ។ សាវ័កនិយាយថា "ទ្រង់រាប់គ្រប់យ៉ាងជាសម្រាម" ដែលគេ "នឹងទទួលបានព្រះគ្រីស្ទ និងបានរកឃើញនៅក្នុងទ្រង់ មិនមែនដោយសារសេចក្តីសុចរិតដោយខ្លួនគាត់តាមក្រឹត្យវិន័យទេ តែតាមសេចក្តីជំនឿក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាសេចក្តីសុចរិតមកពីព្រះតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ" [ភីលីព 3:8-9] ។ អ្នកមើលឃើញទីនេះទាំងការប្រៀបធៀបនៃភាពផ្ទុយគ្នាងនិងការអង្រុលថា មនុស្សដែលប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបោះចោលសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនចោល ។ ដូច្នេះ គាត់និយាយកន្លែងមួយថា នេះជាហេតុដែលបង្កឱ្យមានការដួលចុះរបស់ពួកយូដា ៖ "ដោយគេរកតាំងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនគេ អត់ស្គាល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ឡើង" [រ៉ូម 10:3] ។ ប្រសិនបើដោយការបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនយើងផ្ទាល់នោះយើងគោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះចេញ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនោះយើងត្រូវបោះចោលអ្វីពីមុនចោល ។ គាត់ក៏បានបង្ហាញការនេះនៅពេលដែលគាត់និយាយថា ការអួតអាងរបស់យើងមិនត្រូវបានដកចេញទាំងស្រុងដោយក្រឹត្យវិន័យតែដោយសារជំនឿ [រ៉ូម 3:27] ។ ចេញពីការនេះ ក៏មានបន្តទៀតថា បើកាលណាបំណែកតូចណានៃការរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តនៅតែបន្តមានឱកាសសម្រាប់ការអួតអាង ។ ពេលនេះប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿដកចេញគ្រប់ការអួតអាង នោះការរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តមិនអាចនឹងស្របនឹងការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿឡើយ ។ ក្នុងន័យ

នេះ គាត់និយាយយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងរ៉ូមជំពូក៤ថាគ្មានកន្លែងសម្រាប់ការអួតនិងផ្លាស់ប្រែឡើយ ៖ "ដ្បិតបើសិនណាជាលោកអ័ប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិត ដោយការដែលលោកប្រព្រឹត្ត នោះលោកមានកន្លែងនឹងអួតខ្លួនហើយ តែមិនមែនចំពោះព្រះទេ" [រ៉ូម 4:2] ។ ដូច្នេះ ការនេះបន្តដោយថា គាត់មិនបានសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តឡើយ ។ បន្ទាប់មកប៉ូលទាញយកចំណុចសំខាន់មួយទៀតចេញពីការប្រឆាំង ។ នៅពេលដែលរង្វាន់ត្រូវបានធ្វើហើយសម្រាប់ការប្រព្រឹត្ត វាត្រូវបានធ្វើឡើងដោយសារបំណុល មិនមែនដោយព្រះគុណឡើយ [រ៉ូម 4:4] ។ តែសេចក្តីសុចរិតតាមព្រះគុណត្រូវបានជំពាក់ទៅកាន់សេចក្តីជំនឿ ។ ដូច្នេះ វាមិនចេញពីគុណបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ ។ ដូច្នេះ ចូរលាដល់ការសុបិន្តដែលចេញពីអ្នកណាដែលគិតថាសេចក្តីសុចរិតហូរចេញមកជាមួយគ្នានឹងការប្រព្រឹត្ត ។

14. ដូច្នេះការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកដែលបានកើតជាថ្មីមិនអាចទិញការរាប់ជាសុចរិតបានឡើយ

អ្នកប្រាជ្ញដែលបង្កើតល្បែងនិងកីឡានៅក្នុងការបង្ខូចបទគម្ពីររបស់គេ និងការអួរទាំងរបស់ពួកគេ គិតថាពួកគេមានការលុកលុយដោយប្រយោលហើយ ។ ដោយសារពួកគេពន្យល់ថា "ការប្រព្រឹត្ត" ដែលមានន័យថាអស់អ្នកដែលមិនទាន់បានកើតជាថ្មីដែលប្រព្រឹត្តតាមតែលិខិតដោយការខំប្រឹងដោយបំណងរបស់គេផ្ទាល់ខ្លួន ដោយមិនមានព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តែពួកគេបដិសេធថាការទាំងនេះសំដៅទៅកាន់កិច្ចការខាងវិញ្ញាណ ។ តាមពួកគេ មនុស្សបានសុចរិតដោយសារទាំងជំនឿនិងការប្រព្រឹត្តដែលផ្តល់មក ការទាំងនោះមិនមែនជាកិច្ចការរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ទេ តែជាអំណោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជាផលផ្លែនៃការកើតជាថ្មី ។ ដោយពួកគេនិយាយថា ប៉ូលក៏និយាយថាគ្មានហេតុផលណាផ្សេង

សម្រាប់នឹងទាក់ទាញពួកយូដាឡើយ ដែលពួកគេពឹងផ្អែកលើកម្លាំងរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលពួកគេលង់ដែលអះអាងថាសេចក្តីសុចរិតជារបស់ពួកគេផ្ទាល់ កាលដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ដែលផ្តល់វាមកយើងមិនមែនតាមរយៈការខំប្រឹងដែលចេញពីធម្មជាតិរបស់យើងឡើយ ។ ពួកគេនៅតែមិនមើលឃើញថា នៅក្នុងភាពផ្ទុយគ្នារវាងសេចក្តីសុចរិតនៃក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អ ដែលប៉ូលនិយាយនៅកន្លែងមួយថាគ្រប់ទាំងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់មិនរាប់បញ្ចូលឡើយ មិនថាមានឈ្មោះអ្វីនោះឡើយ [កាឡាទី 3:11-12] ។ ដោយសារគាត់បង្រៀនថាវាជាសេចក្តីសុចរិតតាមក្រឹត្យវិន័យ ដែលអ្នកដែលបានសម្រេចតាមវានឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ តែនេះជាសេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿ ការជឿថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនិងរស់ឡើងវិញ [រ៉ូម 10:5, 9] ។

លើសពីនេះទៀត យើងនឹងឃើញបន្ទាប់មក នៅក្នុងកន្លែងសមរម្យរបស់វា ថាផលប្រយោជន៍ពីព្រះគ្រីស្ទជា ការបន្សុទ្ធនិងការរាប់ជាសុចរិតខុសគ្នា ។ ចេញពីនេះវាមានបន្តទៀតថា មិនមែនគ្រប់កិច្ចការខាងវិញ្ញាណត្រូវរាប់នោះទេ នៅពេលអំណាចនៃការរាប់ជាសុចរិតត្រូវរាប់ជំនឿវិញ ។ សម្តីរបស់លោកប៉ូលត្រង់ដែលគាត់បដិសេធថា អ័ប្រាហាំមិនមានហេតុផលដែលត្រូវអួតនៅចំពោះព្រះទេ ។ បទគម្ពីរដែលយើងទើបតែលើកមកនេះ ពីព្រោះគាត់មិនបានសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តឡើយ ដែលមិនត្រូវកំហិតត្រឹមរូបរាងជាក់ស្តែងនិងពីខាងក្រៅឬការខិតខំប្រឹងប្រែងដោយបំណងចិត្តនោះឡើយ ។ តែទោះបីជាជីវិតរបស់បុព្វបុរសជាបែបខាងវិញ្ញាណនិងស្ទើរតែស្មើទេវតាក៏ដោយ ក៏គាត់មិនមានគុណបុណ្យគ្រប់គ្រាន់ដោយការប្រព្រឹត្តនឹងទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះឡើយ ។

15. គោលលទ្ធិរបស់ពួកវ៉ូម៉ាំងពីព្រះគុណនិងការប្រព្រឹត្តល្អ

ជួនកាលអ្នកដែលបានសិក្សាគួរឱ្យខ្ពើមណាស់ ជាពួកដែលលាយនូវល្បាយរបស់ពួកគេ ។ តែមនុស្សទាំងនេះធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់មនុស្សដែលមិនបានរៀនសូត្រ និងអ្នកដែលខ្សោយជាមួយនឹងគោលលិទ្ធិដែលខូចខ្លាំង ដែលនៅក្រោមការគ្របបាំងនៃ "វិញ្ញាណ" និង "ព្រះគុណ" ទោះទាំងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះផង ដែលតែមួយនេះអាចធ្វើឱ្យព្រលឹងដែលភ័យខ្លាចបានសម្រាក ។ ពេលនេះយើងសារភាពជាមួយប៉ូលថា អ្នកប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះ តែដោយសារយើងទាំងអស់ចេញពីការធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យ នោះយើងសរុបចេញពីការនេះថា កិច្ចការទាំងនោះដែលអាចទទួលបានសេចក្តីសុចរិតមិនបានផ្តល់ដល់យើងនូវជំនួយទេ ពីព្រោះយើងខ្វះខាតនូវការទាំងអស់នោះណាស់ ។

បើនិយាយពីឋានៈនិងក្រុមរបស់ពួកសម្តេចប៉ាប ឬអ្នកសិក្សាវិញ ពួកគេត្រូវបានបោកបញ្ឆោតទ្វេរនៅត្រង់នេះ ដោយសារពួកគេទាំងហៅសេចក្តីជំនឿថាជាការធានាអះអាងនៃមនសិការនៅក្នុងការប៉ងចង់បានពីព្រះនូវរង្វាន់របស់ពួកគេ សម្រាប់គុណបុណ្យ ហើយពីព្រោះពួកគេបកប្រែព្រះគុណរបស់ព្រះថាមិនមែនជាការផ្តល់ឱ្យនូវសេចក្តីសុចរិតដោយឥតបង់ថ្លៃទេ តែជាព្រះវិញ្ញាណដែលជួយនៅក្នុងការដេញតាមសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេអាននៅក្នុងពួកសាវ័ក ៖ "ដ្បិតអ្នកណាដែលចូលទៅឯព្រះ នោះត្រូវតែជឿថាមានព្រះមែន ហើយថាទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់" [ហេព្រើរ 11:6] ។ តែពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់នឹងផ្លូវដែលអាចនឹងរកទ្រង់ឃើញទេ ។ វាច្បាស់ថាការសរសេររបស់ពួកគេផ្ទាល់ដែលបានប្រើពាក្យ "ព្រះគុណ" ពួកគេត្រូវបានយល់ច្រឡំ ។ ដោយសារលោក Lombard ពន្យល់ថា ការរាប់ជាសុចរិតត្រូវបានផ្តល់មកតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងផ្លូវពីរយ៉ាង ។ ទីមួយ គាត់និយាយថា ការសុគតរបស់ព្រះ

គ្រីស្ទបានធ្វើឱ្យយើងសុចរិត ក្នុងកាលដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានដាស់ឡើង តាមរយៈការនោះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ហើយធ្វើឱ្យយើងបានសុចរិត ។ ទីពីរ ដោយសារតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយនោះ អំពើបាបដែលអារក្សចង់យើងជាប់នោះក៏ត្រូវសាបសូន្យទៅ ដូច្នេះទ្រង់មិនមានអ្វីនឹងយកមកដាក់ទោសដល់យើងទៀតឡើយ ។ អ្នកឃើញហើយថាគាត់មើលឃើញយ៉ាងណានូវព្រះគុណរបស់ព្រះជាពិសេសនៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិត កាលណាយើងត្រូវបានដឹកនាំតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឱ្យធ្វើការល្អ ។ ច្បាស់ណាស់ គាត់មានបំណងចង់ដើរតាមគំនិតរបស់លោក អ័រហ្គើស្ទីន តែគាត់ដើរតាមពីចម្ងាយដោយការយកត្រាប់តាមត្រឹមត្រូវ ។ ដោយសារនៅពេលដែលលោកអ័រហ្គើស្ទីននិយាយបានច្បាស់លាស់ នោះលោក Lombard ធ្វើឱ្យវាទៅជាស្រពេចស្រពិល ហើយប្រសិនបើមានអ្វីដែលមិនល្អបន្តិចបន្តួចនៅក្នុងអ័រហ្គើស្ទីន នោះគាត់ក៏បង្ខូចវាទៅ ។ អ្នកសិក្សាបានចេញពីការមិនល្អទៅកាន់ការអាក្រក់បំផុតរហូតទាល់តែដល់សេចក្តីវិនាសមួយរំពេច នោះគេហាក់ចូលទៅក្នុងប្រភេទនៃជំនឿរបស់ Pelagianism ។ សម្រាប់បញ្ហានោះ តាមទស្សនៈរបស់លោក អ័រហ្គើស្ទីន ឬតាមបែបដែលគាត់បកស្រាយវា នោះយើងត្រូវទទួលយកទាំងអស់ ។ បើទោះជាគាត់ដកចេញនូវគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្សដើម្បីឱ្យបានសុចរិត ហើយបានផ្ទេរគុណតម្លៃនោះទៅកាន់ព្រះគុណរបស់ព្រះក៏ដោយ គាត់នៅតែរាប់ព្រះគុណនៅក្រោមការបន្សុទ្ធផងដែរ ដែលដោយសារព្រះគុណនោះយើងបានកើតជាថ្មីនៅក្នុងភាពជាថ្មីនៃជីវិតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ ។

16. ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើងតាមរយៈការវិនិច្ឆ័យរបស់បទគម្ពីរ

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរ នៅពេលវានិយាយពីការរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ ដែលនាំយើងទៅការអ្វីដែលខុសគ្នាខ្លាំង៖ និយាយទៅគឺ ការបែរចេញពីវាយតម្លៃនៃការប្រព្រឹត្តរបស់យើងផ្ទាល់ ហើយមើលតែទៅលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះនិងភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ តាមពិតទៅ វាតំណាងឱ្យដល់ដំណាក់កាលនៃការរាប់ជាសុចរិតច៖ ដោយសារផ្តើមគឺថា ព្រះយល់ស្របក្នុងការអោបក្រសោបមនុស្សមានបាបជាមួយនឹងសេចក្តីសប្បុរសដ៏បរិសុទ្ធនិងដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់ ដោយមិនរកឃើញអ្វីនៅក្នុងគេឡើយក្រៅពីភាពវេទនារបស់គេដែលត្រូវការសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់។ ក្នុងកាលដែលទ្រង់មើលឃើញថាមនុស្សមិនអាចនឹងធ្វើការល្អបាន។ នោះទ្រង់ស្វែងរកនៅក្នុងអង្គទ្រង់ដើម្បីនឹងផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់មនុស្ស។ បន្ទាប់មកព្រះប៉ះពាក់មនុស្សមានបាបដោយន័យនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យគេអស់នឹងសង្ឃឹមលើកិច្ចការរបស់គេ ហើយអាចនឹងដាក់សេចក្តីសង្គ្រោះទាំងមូលរបស់គេនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ។ នេះជាបទពិសោធន៍នៃជំនឿដែលមនុស្សមានបាបបានឆ្លងកាត់មកទទួលយកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីការបង្រៀនដំណឹងល្អ ដែលគេទទួលស្គាល់ថាគេត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះ៖ ដែលដោយសារសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលទូលអង្វរជំនួសនិងការអត់ទោសបាបបានសម្រេចនោះគេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត។ ហើយបើទោះជាត្រូវបានកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះក៏ដោយ គេនឹងគិតពីសេចក្តីសុចរិតដែលនៅរៀងរហូតដែលដាក់ចុះនៅចំពោះគេមិនមែននៅក្នុងការធ្វើការល្អដែលគេពឹងផ្អែកនោះទេ តែនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតទាំងស្រុងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅពេលដែលការទាំងនេះត្រូវបានពិចារណាម្តងមួយម្តងមួយ នោះពួកគេនឹងផ្តល់នូវចម្លើយដល់គំនិតរបស់យើង។ ទោះជាយ៉ាងណា ពួកគេនឹងរៀបចំលំដាប់លំដោយមួយទៀត

ដែលប្រសើរជាងមួយដែលបានដាក់មកទៅទៀត ។ តែវាមិនខុសគ្នាប៉ុន្មានទេ ដែលផ្តល់មកឱ្យពួកគេយល់ស្របគ្នាថា យើងបានពន្យល់បញ្ហាទាំងមូលនិងបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។

17. ការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿ និងការរាប់ជាសុចរិតដោយសារក្រឹត្យវិន័យតាមរយៈប៉ូល

នៅទីនេះ យើងគួរតែរំឭកនៅក្នុងគំនិតនូវទំនាក់ទំនងដែលយើងបានបង្កើតមុននេះរវាងជំនឿនិងដំណឹងល្អ ។ ដោយសារជំនឿត្រូវបាននិយាយថាបានធ្វើឱ្យសុចរិត ពីព្រោះវាទទួលយកនិងអោបក្រសោបនូវសេចក្តីសុចរិតដែលបានផ្តល់មកនៅក្នុងដំណឹងល្អ ។ លើសពីនោះទៀត ពីព្រោះសេចក្តីសុចរិតត្រូវបាននិយាយថាត្រូវបានផ្តល់មកតាមរយៈដំណឹងល្អ ការពិចារណាទាំងអស់នៃការប្រព្រឹត្តត្រូវបានដកចេញ ។ ប៉ូលជាញឹកញាប់បង្ហាញការនេះនៅកន្លែងមួយទៀត តែបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងពីរនេះ ។ ដោយសារនៅក្នុងការប្រៀបធៀបក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ក្រុងរ៉ូមគាត់
និយាយថា ៖ "សេចក្តីសុចរិតដែលមកដោយសារក្រឹត្យវិន័យថា មនុស្សណាដែលបានប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីទាំងនោះ នឹងរស់នៅដោយសារការខ្លួនប្រព្រឹត្តនោះឯង" [រ៉ូម 10:5] ។ តែ "សេចក្តីសុចរិតដែលមកពីសេចក្តីជំនឿ" [រ៉ូម 10:6] ប្រកាសនូវសេចក្តីសង្គ្រោះថា "បើមាត់អ្នកនឹងទទួលថ្លែងប្រាប់ពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ហើយអ្នកជឿក្នុងចិត្តថា ព្រះបានប្រោសឱ្យទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ នោះអ្នកនឹងបានសង្គ្រោះពិត" [រ៉ូម 10:9] ។ តើអ្នកឃើញទេថាគាត់ធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នារវាងក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អថា ៖ ថាការពីមុនរាប់ការប្រព្រឹត្តជាសេចក្តីសុចរិត ហើយការក្រោយការរាប់ជាសុចរិតក្រៅពីជំនួយនៃការប្រព្រឹត្ត? បទ

គម្ពីរសំខាន់នេះ ហើយមួយដែលអាចដកយើងចេញពីការលំបាកជាច្រើន ប្រសិនបើយើងយល់ថាសេចក្តីសុចរិតនោះដែលផ្តល់មកយើងតាមរយៈដំណឹងល្អ មិនមានលក្ខខណ្ឌអ្វីទាំងអស់នៃក្រឹត្យវិន័យ ។ នេះជាហេតុផលថាហេតុអ្វីដែលគាត់តែងតែប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសន្យារបស់ក្រឹត្យវិន័យ ប្រៀបដូចជាការប្រឆាំងគ្នាស្តើងដូចគ្នា ។ ៖ "ដ្បិតបើមរតកនោះបានមក ដោយសារអាងក្រឹត្យវិន័យ នោះមិនមែនអាងសេចក្តីសន្យាទៀតទេ" [កាឡាទី 3:18] ហើយបទគម្ពីរនៅក្នុងជំពូកដូចគ្នាក៏បង្ហាញពីគំនិតនេះផងដែរ ។

ពេលនេះ ដើម្បីបានប្រាកដ ក្រឹត្យវិន័យផ្ទាល់មាននូវសេចក្តីសន្យាផ្ទាល់ផងដែរ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងសេចក្តីសន្យានៃដំណឹងល្អ ត្រូវមានអ្វីម្យ៉ាងដែលផ្ទុយគ្នានិងខុសគ្នា ទាល់តែយើងនឹងទទួលស្គាល់ថាការប្រៀបធៀបនោះវាឥតបានការទេ ។ តែតើនេះជាភាពខុសគ្នាអ្វី ជាងដែលការសន្យានៃដំណឹងល្អបានមកដោយជ្រើសហើយពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ កាលដែលសេចក្តីសន្យានៃក្រឹត្យវិន័យពឹងផ្អែកលើលក្ខខណ្ឌនៃការប្រព្រឹត្ត? ហើយកុំឱ្យអ្នកណាម្នាក់នៅទីនេះគ្រហឹមដាក់ខ្ញុំថា វាជាសេចក្តីសុចរិតដែលមនុស្សធ្វើកាត់នៅចំពោះព្រះដោយកម្លាំងនិងបំណងរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលត្រូវបានបដិសេធ ប៉ូលក៏បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថាក្រឹត្យវិន័យនៅក្នុងការបង្គាប់នោះមិនមានផ្តល់ផលអ្វីទេ [រ៉ូម 8:3] ។ ដោយសារគ្មាននរណាម្នាក់អាចបំពេញវាបានទេ ។ ដើម្បីឱ្យច្បាស់ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាគម្រប់ថ្មនៃក្រឹត្យវិន័យ ។ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបានប្រែយើងទៅសេចក្តីស្រឡាញ់ដូច្នោះ ហេតុអ្វីបានជាមិនសម្រាប់យើងជាហេតុផលនៃសេចក្តីសុចរិត លើកលែងសូម្បីតែវានៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធវានៅតែមិនល្អឥតខ្ចោះ ហើយដោយសារហេតុផលនោះវាមិនបានផ្តល់នូវរង្វាន់អ្វីនោះ?

18. ការរាប់ជាសុចរិតមិនមែនជាឈ្នួលនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ តែជាអំណោយដែលឥតគិតថ្លៃវិញ

អត្ថបទទីពីរគឺ៖ "មើលចិត្តគេបានប៉ោងឡើង មិនទៀងត្រង់នៅក្នុងខ្លួនគេទេ តែមនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន" [ហាបាគុក 2:4] ។ តែក្រឹត្យវិន័យមិនអាងជំនឿទេ គឺអ្នកណាដែលនឹងប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីទាំងនោះបាន អ្នកនោះនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីទាំងនោះ" [កាឡាទី 3:11-12] ។ តើការផ្តល់ហេតុផលនេះនឹងត្រូវបានពង្រឹងដូចនេះជាជាងការយល់ស្របថាការប្រព្រឹត្តមិនរាប់ចូលនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿទេ តែត្រូវតែដកចេញពីគ្នាវិញមែនទេ? ក្រឹត្យវិន័យ គាត់និយាយថា ខុសពីសេចក្តីជំនឿ ។ ហេតុអ្វីទៅ? ពីព្រោះការប្រព្រឹត្តទាមទារសេចក្តីសុចរិតដោយសារក្រឹត្យវិន័យ ។ ដូច្នេះ វាពួកវាមិនត្រូវបានទាមទាររកសេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿឡើយ ។ ចេញពីទំនាក់ទំនងនេះ វាច្បាស់ថា អ្នកណាដែលបានសុចរិតដោយជំនឿ គឺត្រូវបានសុចរិតក្រៅពីគុណបុណ្យនៃការខំប្រព្រឹត្ត នោះគឺ ក្រៅពីគុណបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ដោយសារជំនឿទទួលថាសេចក្តីសុចរិតដែលដំណឹងល្អបានផ្តល់មក ។ ពេលនេះដំណឹងល្អខុសពីក្រឹត្យវិន័យត្រង់ថា វាមិនភ្ជាប់សេចក្តីសុចរិតទៅនឹងការប្រព្រឹត្តឡើយ តែភ្ជាប់វាទាំងស្រុងនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ។ ហេតុផលរបស់ប៉ូលនៅក្នុងរ៉ូមស្រដៀងទៅនឹងការនេះ៖ អ័ប្រាហាំគ្មានអ្វីនឹងអួតឡើយដោយសារសេចក្តីជំនឿត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិតដល់គាត់ [រ៉ូម 4:2-3] ។ ហើយគាត់បន្ថែមទុកជាការអះអាងថា សេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿមានកន្លែងនៅក្នុងឱកាសត្រង់កន្លែងណាដែលគ្មានការប្រព្រឹត្តដែលត្រូវផ្តល់រង្វាន់នោះទេ ។ "ត្រង់កន្លែង" គាត់និយាយថា "មានការប្រព្រឹត្ត ឈ្នួលត្រូវបានបង់ទុកដូចជា

បំណុល ។ អ្វីដែលផ្តល់មកដោយជំនឿគឺមិនមានបង់ថ្លៃទេ" [រ៉ូម 4:4-5] ។ តាមពិត អត្ថន័យនៃពាក្យគាត់ប្រើនៅទីនោះ ក៏ប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរនេះដែរ ។ គាត់បានបន្ថែមបន្តិចទៀតក្រោយមកលើបញ្ហានេះដែលថាទទួលបានមរតកចេញពីជំនឿ ដោយតាមរយៈព្រះគុណ ។ ដូច្នេះ គាត់បង្ហាញថាមរតកនេះមិនត្រូវគិតថ្លៃទេ ដោយសារវាត្រូវទទួលយកដោយសារជំនឿ [រ៉ូម 4:16] ។ តើការនេះនឹងទៅជាបែបហ្នឹងបានយ៉ាងណា ក្រៅពីដែលថាសេចក្តីជំនឿផ្អែកទាំងស្រុងលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដោយគ្មានជំនួយរបស់ការប្រព្រឹត្តនោះ? ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតគាត់បង្រៀនគ្មានខុសគ្នាឡើយថា "ប៉ុន្តែឥឡូវនេះក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ សេចក្តីសុចរិតផងព្រះដែលមានទាំងក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើបន្ទាល់ឱ្យផង នោះបានលេចចេញមកហើយ" [រ៉ូម 3:21] ។ ដោយសារ ការដកក្រឹត្យវិន័យចេញ គាត់បដិសេធថាយើងបានជំនួយមកពីការប្រព្រឹត្ត ហើយថាយើងបានទទួលសេចក្តីសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងមកដោយទទេរដើម្បីនឹងទទួលយកវិញ ។

19. តាមរយៈជំនឿតែមួយគត់

នៅពេលនេះ អ្នកអានឃើញពីរបៀបដែលអ្នកប្រាជ្ញសព្វថ្ងៃនេះនិយាយទាស់នឹងគោលលិទ្ធិជំនឿរបស់យើង នៅពេលយើងនិយាយថា មនុស្សបានសុចរិតដោយសារជំនឿតែមួយប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 3:28] ។ ពួកគេមិនហ៊ានបដិសេធថាមនុស្សបានសុចរិតដោយជំនឿ ពីព្រោះវាតែងតែលេចមកញឹកញាប់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ តែកាលដែលពាក្យថា "តែមួយ" មិនមែនបញ្ជាក់នៅកន្លែងណា នោះពួកគេមិនអនុញ្ញាតឱ្យការបន្ថែមនេះកើតឡើងបានឡើយ ។ តើវាបែបហ្នឹងឬ? តែតើពួកគេនឹងឆ្លើយយ៉ាងទៅកាន់ពាក្យសម្តីរបស់ប៉ូលត្រង់ដែលគាត់និយាយថា

សេចក្តីសុចរិតមិនមែនដោយជំនឿឡើយទាល់តែវាបានមកដោយឥតបង់ថ្លៃ [រ៉ូម 4:2]? តើអំណោយដោយឥតគិតថ្លៃនឹងស្របគ្នាជាមួយនឹងការប្រព្រឹត្តយ៉ាងម៉េចទៅ? ជាមួយនឹងការបោកបញ្ឆោតអ្វីដែលពួកគេនឹងគេចផុតនូវអ្វីដែលគាត់និយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត ថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ [រ៉ូម 1:17]? ប្រសិនបើសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ ប្រាកដណាស់មិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតដែលខូចនិងតែពាក់កណ្តាលទេ តែជាសេចក្តីសុចរិតដេញពេញលេញនិងឥតខ្ចោះដែលមានទៅទីនោះ។ ដូច្នេះក្រឹត្យវិន័យមិនមានកន្លែងសម្រាប់វាទេ។ មិនមែនត្រឹមតែដោយការផ្លាស់ប្តូរដែលខុសឆ្គង តែដោយមិនទំនងយ៉ាងជាក់ស្តែង ដែលពួកគេផ្តោតទៅលើការដាក់ចេញនូវគុណនាមមួយនេះ។ តើអ្នកដែលពឹងគ្រប់យ៉ាងលើការប្រព្រឹត្តត្រូវបានប្រាប់យ៉ាងរឹងមាំថាគ្រប់យ៉ាងពឹងទៅលើសេចក្តីជំនឿតែមួយទេឬ? ខ្ញុំសូមសួរថាតើពាក្យទាំងនេះមានន័យអ្វីដែរទៅ៖ "សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញមកក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ" [រ៉ូម 3:21]។ ហើយ "មនុស្សត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ" [រ៉ូម 3:24] ហើយ "ក្រៅពីការប្រព្រឹត្តរបស់ក្រឹត្យវិន័យ" [រ៉ូម 3:28]?

នៅត្រង់នេះពួកគេបានបញ្ឆោតដោយវាងវៃថា៖ បើទោះជាពួកគេមិនបានផ្តល់យោបល់ដោយខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ក៏ដោយ តែបានខ្ចីវាពីលោក Origen និងអ្នកនិពន្ធពីសម័យបុរាណមក។ វានៅតែល្ងង់យ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេនិយាយថា កិច្ចការនៃការធ្វើពិធីរបស់ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានដកចេញ មិនមែនជាកិច្ចការខាងសីលធម៌ទេ។ ពួកគេជំនាញដោយការខាំពីក្រោយបន្តថា ពួកគេមិនបានទាំងចាប់នូវធាតុដំបូងនៃហេតុផលផង។ តើពួកគេគិតថាពួកសាវ័កបានខឹង នៅពេលដែល

គាត់ទាញយកនូវបទគម្ពីរទាំងនេះចេញមកដើម្បីនឹងបញ្ជាក់នូវគំនិតរបស់គាត់ឬ យ៉ាងណា? "អ្នកដែលធ្វើការទាំងនេះនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីទាំងនោះ" [កាឡាទី 3:12] ហើយ "ត្រូវបណ្តាសាហើយអស់អ្នកណាដែលមិនធ្វើតាមគ្រប់ យ៉ាងដែលបានកត់នៅក្នុងក្រិត្យវិន័យនេះ" [កាឡាទី 3:10] ។ ទាល់តែពួកគេ បានឆ្លងគាត់ ពួកគេនឹងមិននិយាយថា ជីវិតត្រូវបានសន្យាដល់អ្នកដែលធ្វើនូវ ពិធី ឬបណ្តាសាត្រូវបានប្រកាសតែដល់អ្នកណាដែលធ្វើទាស់នឹងការធ្វើពិធីនោះ ទេ ។ ប្រសិនបទគម្ពីរទាំងនេះត្រូវបានយល់ថាជាក្រឹត្យវិន័យនៃសីលធម៌ នោះ នឹងគ្មានអ្វីទៅឆ្ងល់ទេ ថាការប្រព្រឹត្តតាមសីលធម៌ត្រូវបានដកចេញពីអំណាចនៃ ការរាប់ជាសុចរិត ។ កិច្ចការទាំងនេះត្រូវបានដកចេញពីអំណាចនៃការរាប់ជា សុចរិត ។ គំនិតសំខាន់នេះដែលប៉ូលប្រើមើលទៅកាន់ទីបញ្ចប់តែមួយថា ៖ "ក្រឹត្យវិន័យសំដែងឱ្យស្គាល់អំពើបាប" [រ៉ូម 3:20] ដូច្នេះមិនមែនជាសេចក្តី សុចរិតឡើយ ។ ពីព្រោះ "ក្រឹត្យវិន័យនាំមកនូវសេចក្តីក្រោធ" [រ៉ូម 4:5] ដូច្នេះមិនមែនសេចក្តីសុចរិតឡើយ ។ ពីព្រោះក្រឹត្យវិន័យមិនបានធ្វើឱ្យសតិសម្ប ញ្ញៈបានច្បាស់លាស់ឡើយ វាមិនអាចនិយាយពីសេចក្តីសុចរិតបានទេ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿត្រូវបានផ្តល់មកថាជាសេចក្តីសុចរិត ដូច្នេះសេចក្តីសុចរិតនៅត្រង់ នោះមិនមែនជារង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្តឡើយ តែត្រូវបានផ្តល់មកដោយមិនបានខំរក [រ៉ូម 4:4-5] ។ ពីព្រោះ យើងបានសុចរិតដោយជំនឿ ការអួតរបស់យើងត្រូវ បានកាត់ចេញ [រ៉ូម 3:27] ។ "ប៉ុន្តែឥលូវនេះក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ សេចក្តី សុចរិតផងព្រះដែលមានទាំងក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើបន្ទាល់ឱ្យផង នោះ បានលេចចេញមកហើយ គឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលបានដោយសារសេ ចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក៏សម្រាប់គ្រប់អស់អ្នកណាដែលជឿផង ដ្បិត

គ្មានខុសអំពីគ្នាទេ" [កាឡាទី 3:21-22] ។ សូមពួកគេឈប់រអ៊ូរទៀត ប្រសិនបើពួកគេហ៊ាន ថាសម្តីទាំងនេះសំដៅទៅការប្រារព្ធពិធី មិនមែនសីលធម៌ ។ ទោះជាអ្នកសិក្សានឹងផ្ទុះចេញមកដោយការភាពក្លាហានដូច្នេះក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងប្រកាន់យ៉ាងច្បាស់ថា នៅពេលដែលសមត្ថភាពក្នុងការរាប់ជាសុចរិតត្រូវបានបដិសេធសម្រាប់ក្រឹត្យវិន័យ នោះពាក្យទាំងនេះសំដៅទៅលើក្រឹត្យវិន័យទាំងមូល ។

20. "កិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យ"

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីទៅដែលសាវ័ក មិនស្តប់ចិត្តជាមួយនឹងការដាក់ឈ្មោះថាការប្រព្រឹត្ត ប្រើនូវគុណសម្បត្តិបែបនេះ នោះមានការពន្យល់រួចស្រេចហើយ ។ ទោះជាការប្រព្រឹត្តត្រូវបានឱ្យតម្លៃយ៉ាងខ្ពស់ក៏ដោយ ការទាំងនោះមានតម្លៃរបស់ពួកគេពីការយល់ស្របរបស់ព្រះជាងចេញពីតម្លៃរបស់ការទាំងនោះផ្ទាល់ ។ តើអ្នកណានឹងហ៊ាននិយាយបង្គាប់ដល់សេចក្តីសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តដល់ព្រះនោះ ទាល់តែព្រះទ្រង់ផ្ទាល់អនុញ្ញាតនោះ? ទើអ្នកនឹងហ៊ានទាមទាររង្វាន់ទាល់តែទ្រង់បានសន្យា? ដូច្នេះ វាមិនពីផលប្រយោជន៍របស់ព្រះដែលពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកថាសាកសមទាំងឈ្មោះនៃសេចក្តីសុចរិតនិងរង្វាន់នោះផង ។ ហើយដូច្នេះ ដោយសារហេតុផលនេះ ការប្រព្រឹត្តមានតម្លៃពីព្រោះតាមរយៈការទាំងនោះមនុស្សមានបំណងនឹងបង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា អ័ប្រាហាំមិនអាចនឹងរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត នោះសាវ័កប្រកាសនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានផ្តល់មកយ៉ាងពេញលេញ៤៣០ឆ្នាំបន្ទាប់ពីការតាំងសញ្ញាបានធ្វើឡើង [កាឡាទី 3:17] ។ មនុស្សល្ងង់នឹងសើចចំពោះគំនិតបែបនេះ ដោយហេតុថានៅចំពោះប្រកាសក្រឹត្យ

វិន័យថាគួរតែជាកិច្ចការសុចរិត ។ តែ ពីព្រោះគាត់ដឹងថាការប្រព្រឹត្តអាចមានតម្លៃយ៉ាងធំដូច្នេះដោយទីបន្ទាល់និងការអនុញ្ញាតមកពីព្រះ នោះគាត់យកការពិតដែលមកមុនក្រឹត្យវិន័យថាពួកគេមិនមានអំណាចក្នុងការធ្វើឱ្យសុចរិតឡើយ ។ យើងមានហេតុផលថាហេតុអ្វី គាត់លើកយកនូវការប្រព្រឹត្តនៃក្រឹត្យវិន័យមកយ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលគាត់ចង់ដកការរាប់ជាសុចរិតចេញពីពួកគេដោយសារវាច្បាស់ថាមានការប្រកែកទាស់គ្នាកើតមានឡើងពីការនោះ ។

តែជួនកាលគាត់លើកលែងកិច្ចការទាំងអស់ដោយគ្មានគុណតម្លៃអ្វីទាំងអស់ ដូចជានៅពេលទីបន្ទាល់របស់ដាវីឌ គាត់និយាយថា ភាពមានពរត្រូវបានផ្តល់មកថាមនុស្សដែលព្រះរាប់ជាសេចក្តីសុចរិតក្រៅពីការប្រព្រឹត្ត [រ៉ូម 4:6; Ps. 32:1-2] ។ ដូច្នេះ គ្មានការបដិសេធរបស់ពួកគេអាចរារាំងយើងពីការកាន់តាមន័យដែលដាច់ដោយលែកដែលជាគោលការណ៍ទូទៅនោះឡើយ ។

ពួកគេព្យាយាមដេញតាមដោយលង់ខ្លៅដោយឥតប្រយោជន៍ថា យើងត្រូវបានសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿតែមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលប្រព្រឹត្តតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូច្នេះសេចក្តីសុចរិតនោះពឹងលើសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ពិតណាស់ យើងសារភាពជាមួយប៉ូលថា គ្មានសេចក្តីជំនឿណាទៀតដែលធ្វើឱ្យសុចរិតឡើយ "តែសេចក្តីជំនឿប្រព្រឹត្តតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់" [កាឡាទី 5:6] ។ តែវាមិនបានយកអំណាចរបស់វាក្នុងការរាប់ជាសុចរិតថាជាកិច្ចការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ ។ ពិតណាស់ វាមិនបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារផ្លូវណាផ្សេងទៀតឡើយ តែមានតែការដែលវានាំយើងទៅក្នុងការប្រកបជាមួយនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ គ្រប់យ៉ាងដែលសាវ័កចង់បានយ៉ាងខ្លាំងនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះ ។ "រីឯអ្នកណាដែលធ្វើការ នោះរង្វាន់មិនរាប់ជាគុណរបស់ចៅហ្វាយទេ គឺទុកជាថ្លៃឈ្នួលវិញ

ទេតើ" [រ៉ូម 4:4] ។ "តែចំណែកអ្នកដែលមិនធ្វើការសោះ គឺគ្រាន់តែជឿដល់ព្រះអង្គ ដែលទ្រង់ប្រោលឱ្យមនុស្សទមិលល្មើសបានសុចរិត នោះសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកនោះបានរាប់ទុកជាសុចរិតវិញ" [រ៉ូម 4:5] ។ តើគាត់អាចនិយាយច្បាស់ជាងនេះទេ ក្នុងការនិយាយដូច្នេះថា ៖ ថាមិនមានសេចក្តីសុចរិតនៃជំនឿលើកលែងតែកន្លែងណាដែលគ្មានកិច្ចការដែលនឹងទទួលបានរង្វាន់នោះឡើយ? ហើយបន្ទាប់មក ជំនឿនោះត្រូវបានរាប់ជាសេចក្តីសុចរិតតែនៅកន្លែងណាដែលសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានផ្តល់មកតាមរយៈព្រះគុណដែលមិនបានដំពាក់?

(អំពើបាបត្រូវបានសងតាមរយៈសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ, 21-23)

21. ការរាប់ជាសុចរិត ការផ្សះផ្សា និងការអត់ទោសបាប

ពេលនេះ ចូរយើងពិនិត្យថាពាក្យនោះពិតប៉ុណ្ណាដែលបាននិយាយនៅក្នុងអត្ថន័យថាសេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿ ជាការផ្សះផ្សាជាមួយព្រះ ដែលមានទាំងស្រុងនូវការអត់ទោសបាប ។ យើងត្រូវតែត្រឡប់ទៅរកអ័ក្សថា ៖ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះស្ថិតនៅលើកាលណាដែលពួកគេនៅតែជាមនុស្សមានបាប ។ អេសាយបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ "មើល ព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ាមិនមែនរួញខ្លីដែលនឹងជួយសង្គ្រោះមិនបាននោះទេ ព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏មិនបានទៅជាធ្ងន់ ដែលនឹងស្តាប់មិនឮនោះដែរ គឺជាអំពើទុច្ចរិតរបស់ឯងរាល់គ្នាដែលបានខណ្ឌជាកណ្តាលឯង ហើយនឹងព្រះនៃឯងទេតើ ហើយអំពើបាបរបស់ឯងរាល់គ្នាបានបាំងព្រះភក្ត្រទ្រង់មិនឱ្យឯងឃើញ ដល់ម៉្លេះបានជាទ្រង់មិនព្រមស្តាប់ទេ" [អេសាយ 59:1-2] ។ យើងត្រូវបានប្រាប់ថា អំពើបាបជាការ

បំបែកចេញរវាងមនុស្សនិងព្រះ ហើយការបែរមុខចេញរបស់ព្រះពីមនុស្សមានបាប ។ ហើយវាមិនអាចកើតឡើងដូច្នោះឡើយ មើលទៅថាវាមិនសមទៅនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ទេដែលមានការដោះស្រាយអ្វីជាមួយនឹងអំពើបាប ។
ដោយសារហេតុផលនេះ សាវ័កបង្រៀនថាមនុស្សជាសត្រូវរបស់ព្រះរហូតទាល់តែត្រូវបានស្តារឡើងវិញទៅកាន់ព្រះគុណតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម 5:8-10] ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលទ្រង់ទទួលទៅក្នុងការរួបរួមជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេនិយាយថាទ្រង់ជាអ្នករាប់ជាសុចរិត ពីព្រោះទ្រង់មិនអាចទទួលកេទៅក្នុងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ឬភ្ជាប់គេទៅនឹងទ្រង់ដែលនឹងត្រូវនិច្ឆ័យដោយការព្រឺត្តនោះទេ ។ ពួកគេនឹងនៅតែរកឃើញថាមានបាប បើទោះជាពួកគេត្រូវបានរំដោះនិងបានសម្អាតពីអំពើបាបក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា អ្នកដែលព្រះអោបក្រសោបត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីពិតថាពួកគេត្រូវបានបន្សុទ្ធ ក្នុងកាលដែលសេចក្តីសុចរិតនោះអាចត្រូវបានហៅក្នុងពាក្យមួយថា "ការអភ័យទោសបាប" ។

22. ភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរពីទំនាក់ទំនងជិតស្និទរវាងការរាប់ជាសុចរិតនិងការអត់ទោសបាប

ពាក្យរបស់ប៉ុលដែលខ្ញុំបានដកស្រង់រួចហើយ បង្ហាញពីចំណុចទាំងពីរនេះយ៉ាងល្អថា ៖ "គឺពីដំណើរដែលព្រះទ្រង់គង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ កំពុងផ្សះផ្សាលោកីយនឹងព្រះអង្គទ្រង់ ឥតប្រកាន់ទោសគេទៀត ហើយទ្រង់បានប្រគល់ព្រះបន្ទូល ពីការផ្សះផ្សានោះមកយើងខ្ញុំ ។" [២កូរិនថូស ៥:១៩] ។ បន្ទាប់មក ប៉ុលបន្ថែមការសង្ខេបនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ "ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យត្រឡប់ជាតួបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឱ្យ

យើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង ។" [កូរិនថូសទី២ ៥:២១] ។ ត្រង់នេះ គាត់លើកឡើងអំពីសេចក្តីសុចរិត និងការផ្សះផ្សាដោយមិនរើសអើង ដើម្បីឱ្យយើងយល់ថា បុគ្គលម្នាក់ៗមាននៅក្នុងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ លើសពីនេះទៅទៀត លោកបង្រៀនពីវិធីដែលនឹងទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិតនេះ ៖ ពោលគឺពេលដែលអំពើបាបរបស់យើងមិនត្រូវបានរាប់មកលើយើង ។ ដូច្នេះ ចូរកុំសង្ស័យទៀតអំពីរបៀបដែលព្រះអាចរាប់យើងជាសុចរិត ពេលអ្នកឮថាទ្រង់ផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ ដោយមិនរាប់បញ្ចូលអំពើបាបរបស់យើង ។ ដូច្នេះ តាមរយៈទីបន្ទាល់របស់ព្រះបាទដាវីឌ ប៉ុលបានបង្ហាញដល់សាសន៍រ៉ូមថា ត្រូវបានជាសេចក្តីសុចរិតដល់មនុស្សក្រៅពីការប្រព្រឹត្ត ដ្បិតដាវីឌប្រកាសថា អ្នកនោះ "មានពរហើយ ដែលការរំលងរបស់គេត្រូវបានលើកលែងទោស ហើយអំពើបាបរបស់គេត្រូវបានគ្របបាំង ដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានរាប់ទុកអំពើទុច្ចរិតឡើយ" [រ៉ូម ៤:៦-៨; ទំនុកដំកើង ៣២:១-២] ។ ដោយមិនមានសង្ស័យ នៅទីនោះទ្រង់ជំនួសភាពមានពរដោយសេចក្តីសុចរិត ។ ចាប់តាំងពីទ្រង់ប្រកាសថាវាមាននៅក្នុងការអភ័យទោសពីអំពើបាប នោះគ្មានហេតុផលដើម្បីកំណត់វាខុសគ្នានោះទេ ។ ដូច្នោះហើយ សាការី ជាឪពុករបស់យ៉ូហាន បាប់ទីស្ទ ច្រៀងថា ចំណេះដឹងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះស្ថិតនៅក្នុងការអត់ទោសបាប [លូកា ១:៧៧] ។ ប៉ុលបានធ្វើតាមច្បាប់នេះក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយអំពីផលបូកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលលោកបានប្រគល់ដល់ក្រុមជំនុំនៅអាន់ទីយ៉ូក ។ ដូចដែលលូកាបានរាយការណ៍មក គាត់បានសន្និដ្ឋានតាមរបៀបនេះថា "ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នា ជាបងប្អូនអើយ សូមជ្រាបថា ដែលមានសេចក្តីប្រោសឱ្យរួចពីបាប បានប្រកាសប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា នោះគឺដោយសារព្រះអង្គ

នោះឯង 39មួយទៀត ដោយសារទ្រង់ អស់អ្នកណាដែលជឿ បានរាប់ជាសុចរិត រួចពីគ្រប់ការទាំងអស់ ដែលពុំអាចនឹងបានរាប់ជាសុចរិត ដោយសារក្រឹត្យវិន័យលោកម៉ូសេបានឡើយ" [កិច្ចការ ១៣:៣៨-៣៩] ។ សាវ័កបានភ្ជាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាបជាមួយនឹងសេចក្តីសុចរិត ដែលគាត់បង្ហាញថាវាពិតជាដូចគ្នា ។ ពីនេះទៅទៀត គាត់បានលើកហេតុផលយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា សេចក្តីសុចរិតដែលយើងទទួលបានតាមរយៈសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះគឺឥតគិតថ្លៃសម្រាប់យើង ។

ហើយនេះមិនគួរដូចជាការបញ្ចេញមតិមិនធម្មតាទេដែលអ្នកជឿត្រូវបានធ្វើឱ្យសុចរិតនៅចំពោះព្រះមិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តទេ តែដោយការទទួលយកដោយឥតគិតថ្លៃ ព្រោះវាកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរហើយជួនកាលអ្នកនិពន្ធបុរាណក៏និយាយដូច្នេះដែរ ។ ដូច្នេះ លោកអ័ហ្គឺស្ទីន និយាយនៅកន្លែងមួយថា ៖ "សេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងលោកនេះមានច្រើននៅក្នុងការអភ័យទោសបាប ជាជាងភាពឥតខ្ចោះនៃគុណធម៌" ប្រយោគដ៏ល្បីល្បាញរបស់លោក Bernard ទាក់ទងទៅនឹងរឿងនេះថា ៖ "ការមិនធ្វើបាប គឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតនៃមនុស្សគឺជាព្រះគុណនៃព្រះ" ។ ហើយគាត់បានប្រកាសពីមុនថា ៖ "ព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងទាំងស្រុង ដូច្នេះហើយអ្នកដែលបានសុចរិត មានតែអ្នកដែលបានទទួលការលើកលែងទោសដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ" ។

23. សុចរិតមិនមែនដោយសារខ្លួនយើងឡើយ តែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ពីនេះ វាក៏បង្ហាញឱ្យឃើញថា យើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះ តាមរយៈការអង្វរពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ។ នេះគឺស្មើនឹងការនិយាយថាមនុស្សមិនសុចរិតនៅក្នុងខ្លួនគេទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់ទៅគាត់ដោយការបញ្ជូលអ្វីមួយដែលមានតម្លៃគួរអោយយកចិត្តទុកដាក់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ គំនិតដែលស្រពិចស្រពិលនោះនឹងរលាយបាត់ទៅ មនុស្សនោះត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿពីព្រោះដោយសារភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គេបានទទួលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះដែលគាត់ត្រូវបានចាត់ទុកថាសុចរិត ។ នេះគឺផ្ទុយពីគោលលទ្ធិខាងលើពេកដែលមិនធ្លាប់ត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយវា ។ ហើយគ្មានអ្វីសង្ស័យទេថា អ្នកដែលត្រូវបានបង្រៀនឱ្យស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតនៅខាងក្រៅខ្លួនឯង នោះគ្មានសេចក្តីសុចរិតក្នុងខ្លួនឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត សាវ័កបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់បំផុត ពេលគាត់សរសេរថា៖ "ព្រះបានធ្វើឱ្យព្រះអង្គដែលមិនស្គាល់បាប ទៅជាតួបាបជំនួសយើង ដើម្បីឱ្យយើងបានក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នៅក្នុងព្រះអង្គ" [កូរិនថូសទី២ ៥:២១] ។

អ្នកឃើញហើយថា សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងមិនមែននៅក្នុងយើងទេ គឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងកាន់កាប់វាដោយព្រោះយើងជាចំណែកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ជាមួយទ្រង់ យើងមានទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់វា ។ ហើយនេះមិនផ្ទុយនឹងអ្វីដែលគាត់បានបង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទេថា អំពើបាបត្រូវបានថ្កោលទោសក្នុងសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីអោយសេចក្តីសុចរិតនៃក្រិត្យវិន័យត្រូវបានបំពេញនៅក្នុងយើង [រ៉ូម ៨:៣-៤] ។ ការសម្រេចតែមួយគត់ដែលគាត់និយាយគឺ ដែលយើងទទួលបានតាមរយៈការដាក់បញ្ជូលឱ្យយើង ។

ពីព្រោះតាមរបៀបនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានចែកចាយសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមួយយើង ដែលក្នុងលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យមួយ ទ្រង់បានចាក់ចូលមកក្នុងយើងគ្រប់គ្រាន់នូវអំណាចរបស់ទ្រង់ដើម្បីបំពេញតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ វាច្បាស់ណាស់ថា ប៉ុលមានន័យដូចគ្នានៅក្នុងការនិយាយមួយទៀត ដែលគាត់បានដាក់មុននេះ បន្តិចថា ៖ "ហើយមនុស្សទាំងអស់ជាប់បាប ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់មិនស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងណា ព្រះជាម្ចាស់ក៏នឹងប្រោសមនុស្សទាំងអស់ឱ្យសុចរិត ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់បានស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងនោះដែរ" ។ [រ៉ូម ៥:១៩] ។ ដើម្បីប្រកាសថា ដោយទ្រង់តែម្នាក់គត់ដែលយើងបានសុចរិត តើនេះមានអ្វីទៀតក្រៅពីដាក់សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចាត់ទុកយើងថាជារបស់ខ្លួនយើងនោះ?

ដោយសារហេតុផលនេះ សម្រាប់ខ្ញុំវាហាក់បីដូចជា លោក Ambrose ថ្លែងយ៉ាងល្អនូវគំរូនៃការរាប់សុចរិតនេះនៅក្នុងពរជ័យរបស់យ៉ាកុប ៖ ដោយកត់សម្គាល់ថា កាលដែលគាត់មិនសមនឹងទទួលបានសិទ្ធិរបស់កូនច្បងដោយខ្លួនគាត់ក៏ពួនលាក់នៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់របស់បងប្រុសគាត់និងពាក់របស់អាវបងប្រុសគាត់ ។ សម្លៀកបំពាក់ដែលបញ្ចេញក្លិនគួរសម [លោកុប្បត្តិ ២៧:២៧] ។ គាត់បានចូលជិតនឹងឪពុករបស់គាត់ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន គាត់បានទទួលពរខណៈដែលក្លែងខ្លួនជាអ្នកផ្សេង ។ ហើយយើងក៏លាក់នៅក្រោមភាពបរិសុទ្ធដ៏វិសេសនៃព្រះគ្រីស្ទជាបងប្រុសច្បងរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងបានបញ្ជាក់ថាយើងសុចរិតនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ នេះគឺជាពាក្យរបស់ Ambrose ថា: "ដែលអ៊ីសាកបានធុំក្លិនសម្លៀកបំពាក់ ប្រហែលជាមានន័យថា យើងមិនត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារការប្រព្រឹត្តទេ ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីជំនឿ

ដោយសារភាពទន់ខ្សោយនៃសាច់ឈាមគឺជាឧបសគ្គដល់ការប្រព្រឹត្ត ប៉ុន្តែពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលជាគុណសម្បត្តិ ការលើកលែងទោសបាប គ្របបាំងកំហុសនៃទង្វើ ។

ហើយនេះជាសេចក្តីពិតមែន ដើម្បីឱ្យយើងបានលេចមកនៅចំពោះព្រះទៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ យើងត្រូវតែមានក្លិនដែលក្រអូបទៅដោយក្លិនរបស់ទ្រង់ ហើយវិធីរបស់យើងត្រូវតែគ្របបាំងនិងកប់ដោយភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ទ្រង់ ។

ជំពូកទីXII

យើងត្រូវនាំគំនិតរបស់យើងសម្លឹងមើលទៅកាន់បល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដើម្បីឱ្យយើងបានដឹងច្បាស់ពីការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់

(ការរាប់ជាសុចរិតនៅក្នុងពន្លឺនៃអំណាចចេស្តាធ្វើគ្រប់ការនិងភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះ 1-3)

1. គ្មាននរណាម្នាក់បានសុចរិតនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះឡើយ

បើទោះជាការទាំងអស់នេះបានបង្ហាញមកដោយសារទីបន្ទាល់ដែលចែងចាំងមកថាជាការពិតដ៏ឥតខ្ចោះក៏ដោយ តែការទាំងនោះវាមានភាពចាំបាច់ប៉ុណ្ណានៅតែវាមិនបានច្បាស់ដល់យើង រហូតទាល់តែយើងដាក់នៅមុនយើងនូវអ្វីដែលជាគ្រឹះនៃការពិភាក្សាទាំងមូលនេះ ។ ទីមួយ ការពិតនេះគួរតែកើតឡើងដល់យើង ៖ ដែលថាការពិភាក្សារបស់យើងទាក់ទងនឹងភាពយុត្តិធម៌មិននៅក្នុងតុលាការរបស់មនុស្សទេ តែជាតុលាការនៃស្ថានសួគ៌វិញ មិនដូច្នោះទេយើងនឹងវាស់ស្ទង់ដោយរង្វាស់ដ៏តូចរបស់យើងផ្ទាល់នូវភាពត្រឹមត្រូវនៃកិច្ចការដែលត្រូវការដើម្បីនឹងផ្គាប់តាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ តែវាអស្ចារ្យដែលការនេះត្រូវបានឱ្យនិយមន័យដោយការប្រញាប់និងក្លាហានខ្លាំង ។ តាមពិតទៅ មនុស្សអាចមើលឃើញថាគ្មាននរណាដូចជាមនុស្សនិយាយថានិយាយដោយមានទំនុកចិត្តនិងប្លែកៗពីសេចក្តីសុចរិតដោយសារប្រព្រឹត្តជាង ដែលពួកគេត្រូវបានរងទុក្ខយ៉ាងអាក្រក់ដោយជម្ងឺផ្សេងៗដែលលេចមក ឬការថ្ងាញថ្ងូរដោយសារកំហុសដែលនៅខាងក្រោមស្បែក ។ ការនោះកើតឡើងដោយសារពួកគេមិនបានគិតពីសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ

ដែលពួកគេនឹងមិនត្រូវបានទទួលការស្តីបន្ទោសបែបនេះឡើយ ប្រសិនបើពួកគេមានអារម្មណ៍យ៉ាងតូចបំផុតពីការនោះ ។ តែប្រាកដណាស់វាត្រូវបានប្រកាន់ជាប់នូវតម្លៃបន្តិចបន្តួច ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានសម្គាល់ថាជាយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ហើយដែលល្អឥតខ្ចោះ ដែលគ្មានអ្វីអាចទទួលស្គាល់បានលើកលែងតែ អ្វីដែលនៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់បានពេញលេញ ហើយមិនខូចបង់ដោយសេចក្តីពុករលួយណាទាំងអស់ ។ ការដូចនេះមិនត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងមនុស្សឡើយ ហើយក៏មិនអាចទៅរួចផងដែរ ។ នៅក្នុងសាលាបង្រៀនដែលងងឹតគ្រប់គ្នាអាចនិយាយពីតម្លៃនៃការប្រព្រឹត្តដែលធ្វើឱ្យបានសុចរិតនៅក្នុងមនុស្សយ៉ាងងាយស្រួល ។ តែនៅពេលដែលយើងមកនៅចំពោះវត្តមានរបស់ព្រះ យើងត្រូវបោះចោលការកំសាន្តដូចនោះចេញ! ដោយសារទីនោះយើងនិយាយពីបញ្ហាដែលសំខាន់ ហើយមិនចូលរួមនៅក្នុងសង្គ្រាមពាក្យសម្តីអ្វីឡើយ ។ ទៅកាន់សំណួរនេះ ខ្ញុំនៅតែនិយាយថា យើងត្រូវដាក់គំនិតរបស់យើងប្រសិនបើយើងចង់សួរទាក់ទងនឹងសេចក្តីសុចរិតពិតប្រាកដថា ៖ តើយើងគួរតែអនុវត្តទៅកាន់ចៅក្រមនៃស្ថានសួគ៌បានយ៉ាងណា នៅពេលទ្រង់ឱ្យយើងផ្តល់ចម្លើយនោះ? ចូរយើងស្រមៃមើលពីខ្លួនយើងថាចៅក្រមមិនដូចជាគំនិតដែលយើងធ្លាប់ស្រមៃទេ តែកាលដែលទ្រង់ចង្អុលបង្ហាញដល់យើងនៅក្នុងគម្ពីរថា ៖ ដោយសារពន្លឺរបស់នរណាដែលសូម្បីតែពន្លឺរបស់ផ្កាយក៏ត្រូវងងឹតដែរ [យ៉ូប 3:9] ដោយកម្លាំងរបស់អ្នកណាដែលភ្នំត្រូវរលាយទៅ ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់អ្នកណាដែលផែនដីត្រូវរង្គើ [យ៉ូប 9:5-6] ដែលប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ចាប់នូវភាពមានល្បិចកិចកល្បរបស់ពួកគេ [យ៉ូប 5:13] ដែលក្រៅពីភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់គ្រប់ការទាំងអស់សុទ្ធតែខូចបង់ [យ៉ូប 25:5] ដែលសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់សូម្បីតែទេវតាក៏មិនអាចទ្រាំទ្រ

បានដែរ [យ៉ូប 4:18] ដែលទ្រង់មិនធ្វើឱ្យមនុស្សមានទោសបានសស្អាតឡើយ [យ៉ូប 9:20] ដែលការសងសឹករបស់ទ្រង់នៅពេលដែលត្រូវឆេះឡើងបានចាក់ទំលុះជម្រៅរបស់ស្ថាននរក [ចោទិយកថា 32:22; យ៉ូប 26:6] ។ ចូរយើងមើលទៅកាន់ទ្រង់ដែលអង្គុយនៅទីជំនុំជំរះដើម្បីនឹងពិចារណានូវទង្វើរបស់មនុស្ស ៖ តើអ្នកណានឹងឈរដោយមានទំនុកចិត្តនៅចំពោះបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់នោះ? "តើមានអ្នកណាក្នុងពួកយើងអាចនឹងនៅចំពោះភ្លើងដ៏ឆេះបន្សុសនេះបាន ក្នុងពួកយើងតើមានអ្នកណាអាចនឹងនៅចំពោះការដ៏ឆេះនៅអស់កល្បជានិច្ចបាន? គឺអ្នកណាដែលដើរដោយសុចរិត ហើយពោលសេចក្តីទៀងត្រង់" [អេសាយ 33:14-15] ។ល។ តែចូរឱ្យអ្នកនោះមិនថាគាត់ជានរណាទេ សូមចេញមក ។ ការឆ្លើយតបនេះធ្វើឱ្យគ្មាននរណាម្នាក់ចេញមុខមកឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សម្លេងដ៏អាក្រក់មួយបាននិយាយឡើងថា ៖ "ប្រសិនបើទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់អើយ នឹងកត់នូវសេចក្តីទុច្ចរិត នោះព្រះយេហូវ៉ាអើយ តើអ្នកណានឹងអាចឈរបានទៅ?" [ទំនុកដំកើង 130:3; 129:3] ។ តាមពិតទៅគ្រប់គ្នាត្រូវវិនាសទៅមួយរំពេច ដូចដែលមានកត់នៅកន្លែងមួយថា ៖ "មនុស្សដែលតែងតែស្លាប់ តើនឹងបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះឬ តើនឹងបានបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះដែលបានបង្កើតខ្លួនមកឬអី មើល ទ្រង់មិនទុកចិត្តនឹងពួកបរិវារទ្រង់ទេ ឯពួកទេវតាទ្រង់ នោះក៏ប្រកាន់ថាមានសេចក្តីអួតអាងដែរ ចំណង់បើមនុស្សដែលនៅក្នុងភាជនៈដីដែលមានកំណើតមកពីធូលីដី ហើយដែលត្រូវឈ្លីទៅដូចជាដង្កូវ នោះតើយ៉ាងណាទៅ ពីព្រឹកដល់ល្ងាចវាត្រូវបំផ្លាញទៅ វាសូន្យទៅអស់កល្ប ឥតមានអ្នកណាសង្កេតឡើយ " [យ៉ូប 4:17-20] ។ ដូចនេះ ៖ "មើល ទ្រង់មិនទុកចិត្តនឹងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយផ្ទៃមេឃក៏មិនបរិសុទ្ធ នៅព្រះនេត្រទ្រង់ដែរ ចំណង់

បើម្នាក់ដែលគួរតែខ្ពើម ហើយស្មោកគ្រោក ជាអ្នកដែលផឹកសេចក្តីអាក្រក់ដូចជាទឹក តើនឹងជាយ៉ាងណាទៅ ។" [យ៉ូប 15:15-16].

ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរយ៉ូបដែលលើកឡើងគឺធ្វើឡើងដោយភាពសុចរិតខ្ពស់ជាងការប្រតិបត្តិនៃក្រឹត្យវិន័យ ហើយវាពិតជាមានតម្លៃក្នុងការរក្សាភាពខុសគ្នានេះ ។ ទោះបីមានអ្នកណាពេញចិត្តនឹងក្រឹត្យវិន័យក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចទ្រាំនឹងការល្បងលនៃសេចក្តីសុចរិតដែលលើសជាងការយល់ដឹងទាំងអស់ដែរ ។ ដូច្នេះ ទោះជាយ៉ូបមានសតិសម្បជញ្ញៈល្អក៏ដោយ ក៏គាត់ស្រឡាំងកាំងដោយភាពងឿងឆ្ងល់ ព្រោះគាត់ឃើញថា សូម្បីតែភាពបរិសុទ្ធនៃទេវតាក៏មិនអាចផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បានដែរ ប្រសិនបើគាត់ថ្នឹងថ្នែងស្នាដៃរបស់ពួកគេនៅលើជញ្ជីងស្ថានសួគ៌ ។ ហេតុនេះហើយបានជាឥឡូវនេះ ខ្ញុំរំលងនូវសេចក្តីសុចរិតនោះដែលខ្ញុំបានលើកឡើងទៅ ព្រោះវាមិនអាចយល់បាន ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ប្រសិនបើជីវិតរបស់យើងត្រូវបានពិនិត្យតាមស្តង់ដារនៃក្រឹត្យវិន័យជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ នោះយើងពិតជាមានភាពយឺតយ៉ាវ ប្រសិនបើយើងមិនរងទុក្ខដោយការភ័យខ្លាចដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចចំពោះការព្យាបាទជាច្រើនដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងសំអាតយើង — ក្នុងចំណោមបណ្តាសាទូទៅនេះ ៖ "ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នករាល់គ្នាដែលមិនគោរពតាមគ្រប់ទាំងអស់ដែលមានចែងនៅក្នុងស្បៀវភៅនេះ" [កាឡាទី ៣:១0; ចោទិយកថា ២៧:២៦] ។ សរុបមក ការពិភាក្សាទាំងមូលនេះនឹងមានភាពល្ងង់ខ្លៅ និងទន់ខ្សោយ លុះត្រាតែមនុស្សគ្រប់រូបមិនទទួលស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួននៅចំពោះមុខចៅក្រមនៃស្ថានសួគ៌ ហើយខ្វល់ខ្វាយអំពីការលើកលែងទោសរបស់ខ្លួន ដោយស្ម័គ្រចិត្តទម្លាក់ខ្លួនចុះ ហើយសារភាពថាខ្លួនគ្មានកំហុស ។

2. *សេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះមនុស្ស និងសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ*

នៅទីនេះ យើងគួរតែងើបភ្នែកឡើង ដើម្បីរៀនញាប់ញ័រ ជាជាងការត្រេកអរដោយឥតប្រយោជន៍។ ជាការពិត វាងាយស្រួល ដរាបណាមនុស្សឈប់ធ្វើការប្រៀបធៀប ឱ្យអ្នកណាម្នាក់គិតថាខ្លួនគាត់មានអ្វីមួយដែលមិត្តរបស់គាត់មិនគួរមើលងាយ។ ប៉ុន្តែពេលយើងក្រោកឡើងទៅរកព្រះ នោះការធានាថាយើងបាត់ទៅវិញមួយភ្លែត ហើយស្លាប់ទៅ។ ហើយរឿងដូចគ្នានេះកើតឡើងចំពោះព្រលឹងរបស់យើងដោយការគោរពចំពោះព្រះ ដូចជាកើតឡើងចំពោះព្រលឹងរបស់យើងអំពីព្រះ ដូចដែលកើតឡើងចំពោះរូបកាយរបស់យើងពីស្ថានសួគ៌ដែលអាចមើលឃើញ។ សម្រាប់ភាពប៉ិនប្រសប់នៃការមើល ដរាបណាវាបង្ខាំងខ្លួនវាទៅនឹងការពិនិត្យមើលវត្ថុដែលនៅជិតៗ គឺជឿជាក់លើការយល់ឃើញរបស់វា។ ប៉ុន្តែការតម្រង់ឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះអាទិត្យ ដោយមានពន្លឺខ្លាំងពេកនិងធ្វើឱ្យស្តឹកស្រពន់ ចក្ខុវិស័យរបស់យើងមានអារម្មណ៍ខ្សោយដូចជាវាបានខ្លាំងក្នុងការសម្លឹងមើលវត្ថុខាងក្រោម។ ដូច្នេះ ចូរយើងកុំបោកបញ្ឆោតដោយទំនុកចិត្តទទេៗឡើយ។ ទោះបីជាយើងចាត់ទុកខ្លួនយើងថាស្មើ ឬពូកែជាងអ្នកដទៃទៀតក៏ដោយ នោះមិនមែនជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ដែលការវិនិច្ឆ័យនៃរឿងនេះត្រូវតែនាំមក។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសេចក្តីព្រៃផ្សៃរបស់យើងមិនអាចបន្សាបដោយសារការព្រមានទាំងនេះទេ នោះទ្រង់នឹងឆ្លើយតបនឹងយើង កាលដែលទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកផារិស៊ីថា ៖ "អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស។ ប៉ុន្តែ ... អ្វីដែលលើកតម្កើងក្នុងចំណោមមនុស្សគឺជាការគួរស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះ" [លូកា ១៦:១៥]។ ចូរទៅឥឡូវនេះ ហើយអួតពីសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអួតខ្លួន ខណៈដែលព្រះពីស្ថានសួគ៌ស្អប់ខ្ពើម!

ប៉ុន្តែ តើអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនិយាយយ៉ាងណា ដែលពិតជាបានបង្ហាត់ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់? "កុំចូលទៅជំនុំជម្រះជាមួយនឹងអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ឡើយ ដ្បិតគ្មានអ្នកណាដែលរស់នៅសុចរិតនៅចំពោះមុខទ្រង់ឡើយ" [ទំនុកដំកើង ១៤៣:២; ទំនុកតម្កើង ១៤២:២] ។ អ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតនិយាយ ទោះបីជាមានន័យខុសគ្នាបន្តិចថា៖ "មនុស្សមិនអាចសុចរិតនៅចំពោះព្រះបានឡើយ ។ ប្រសិនបើគាត់ចង់តតាំងនឹងគាត់ គាត់មិនអាចឆ្លើយតបគាត់ម្តងក្នុងមួយពាន់ដងឡើយ" [យ៉ូប ៩:២-៣] ។ នៅទីនេះ យើងត្រូវបានប្រាប់យ៉ាងច្បាស់អំពីធម្មជាតិនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលពិតជានឹងមិនពេញចិត្តដោយស្នាដៃណាមួយរបស់មនុស្សឡើយ ។ នៅពេលដែលវាពិនិត្យមើលអំពើបាបមួយពាន់របស់យើង យើងមិនអាចសម្អាតបានសូម្បីតែមួយទេ ។ ប្រាកដណាស់ថា ឧបករណ៍ទាំងនោះរបស់ព្រះ ប៉ុលបានបង្កើតដោយស្មោះនូវភាពសុចរិតបែបនេះ នៅពេលដែលគាត់បានសារភាពថាគាត់មិនបានដឹងអំពីអ្វីប្រឆាំងនឹងខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែថាគាត់មិនត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតទេ [កូរិនថូសទី១ ៤:៤] ។

3. លោក អ័ហ្គើស្ទីន និងលោក ប៊ែណាត មកពី Clairvaux ជាសាក្សីនៃសេចក្តីសុចរិតពិតប្រាកដ

ឧទាហរណ៍បែបនេះបានរកឃើញតែនៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ តែអ្នកនិពន្ធដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះទាំងអស់បង្ហាញថា ការនេះជាទស្សនៈរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ លោក អ័ហ្គើស្ទីន និយាយថា៖ "អ្នកដែលគោរពដល់ព្រះទាំងអស់ដែលថ្វាយថ្វរនៅក្រោមបន្ទុកនៃសាច់ឈាមដែលពុករលួយនេះ និងនៅក្នុងភាពកំសោយនៃជីវិតនេះមានសង្ឃឹមមួយ៖ ថាយើងមានព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សាមួយអង្គ ជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះដែលសុចរិត ហើយទ្រង់ជាការដោះបាបរបស់

យើង" [ធីម៉ូថេទី១ 2:5-6] ។ តើយើងស្តាប់ឮអ្វីទៅ? ប្រសិនបើនេះជាសង្ឃឹមតែមួយ តើទំនុកចិត្តនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តនៅត្រង់ណាទៅ? ដោយសារនៅពេលដែលគាត់និយាយថា "តែមួយគត់" គាត់មិនបានបន្សល់ទុកនូវសង្ឃឹមណាផ្សេងឡើយ ។ ពេលនេះ លោកប៊ែណាត និយាយថា៖ "តើការសម្រាកនិងសន្តិសុខដែលមានសុវត្ថិភាពនិងរឹងមាំសម្រាប់អ្នកខ្សោយនៅឯណា តែមានតែនៅក្នុងរបួសរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះមែនទេ? កាលណាទ្រង់កាន់តែមានព្រះចេស្តា នោះខ្ញុំនឹងបានស្នាក់នៅយ៉ាងមានសុខសន្តិភាពថែមទៀតនៅទីនោះ ។ លោកិយមានការគំរាមកំហែង ហើយរូបកាយក៏ស្រុតចុះ អារក្សក៏រាយអន្ទាក់របស់វា ។ ខ្ញុំមិនដួលឡើយ ដោយសារខ្ញុំបានចាក់ឫសនៅលើថ្មដាដ៏រឹងមាំ ។ ខ្ញុំបានធ្វើបានយ៉ាងធ្ងន់ណាស់ ។ មនសិការរបស់ខ្ញុំត្រូវបានរំខាន តែវានឹងមិនត្រូវបានផ្តាច់ឡើយដោយសារខ្ញុំនឹងចង់ចាំពីរបួសនៃព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ ។" ចេញពីគំនិតទាំងនេះរួចមកគាត់ក៏សរុបថា៖ "ដូច្នេះ សេចក្តីអាណិតអាសូររបស់ព្រះអម្ចាស់ជាគុណបុណ្យរបស់ខ្ញុំ ។ ច្បាស់ណាស់ ខ្ញុំមិនអត់នូវគុណបុណ្យឡើយបើកាលណាទ្រង់មិនខ្វះសេចក្តីអាណិតអាសូរនោះ ។ តែប្រសិនបើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអម្ចាស់កើនឡើង នោះខ្ញុំក៏ចម្រើនឡើងនៅក្នុងគុណបុណ្យស្មើគ្នាផងដែរ ។ តើខ្ញុំគួរតែច្រៀងពីទង្វើសុចរិតផ្ទាល់របស់ខ្ញុំទេ? ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងចង់ចាំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ដោយសារវាក៏ជារបស់ទូលបង្គំដែរ ។ និយាយទៅទ្រង់បានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់ខ្ញុំដោយសារព្រះ ។" ហើយនៅក្នុងកន្លែងមួយទៀតថា "នេះជាគុណបុណ្យទាំងស្រុងរបស់មនុស្ស ប្រសិនបើសង្ឃឹមរបស់គេទាំងមូលនៅក្នុងទ្រង់ដែលជាអ្នកធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងមូលបានសុវត្ថិភាព ។" ស្រដៀងគ្នាដែរ ត្រង់ដែលការរក្សាសេចក្តីសុខសាន្តសម្រាប់ខ្លួន នោះទ្រង់ទុកសិរី

រុងរឿងដល់ព្រះ ។ "ដល់ទ្រង់" ទ្រង់និយាយថា "សូមឱ្យសិរីល្អនៅជាប់មិនរលត់សោះ ។ វានឹងបានល្អជាមួយខ្ញុំប្រសិនបើខ្ញុំមានសេចក្តីសុខសាន្ត ។ ខ្ញុំពិតជាបដិសេធសិរីល្អមែន មិនដូច្នោះទេ ប្រសិនបើខ្ញុំចាប់យកអ្វីដែលមិនមែនជារបស់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងបាត់បង់នូវអ្វីដែលបានឱ្យមកខ្ញុំហើយ" ។ និយាយបើកចំហរថែមទៀតនៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតថា ៖ "ហេតុអ្វីក្រុមជំនុំគួរខ្វល់ខ្វាយអំពីគុណបុណ្យនោះ កាលដែលវាមាននៅក្នុងគោលបំណងរបស់ព្រះនូវហេតុផលដែលប្រាកដថែមទៀតពីសិរីរុងរឿងហើយនោះ? ដូច្នេះ មិនមានហេតុផលអ្វីដែលអ្នកគួរសួរថា តើយើងនឹងមានសង្ឃឹមនឹងបានផលប្រយោជន៍ដោយគុណបុណ្យអ្វីទេ ជាពិសេសក្នុងកាលដែលអ្នកស្តាប់ឮនៅក្នុងពួកហោរាថា ៖ "មិនមែនដោយយល់ដល់ឯងទេ ដែលអញនឹងធ្វើ ... តែដោយសារអញវិញ... ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល" [អេសេគាល 36:22, 32] ។ គុណបុណ្យដែលគ្រប់គ្រាន ជាការដឹងថាគុណបុណ្យមិនមគ្រប់គ្រាន់ទេ តែកាលដែលវាគុណបុណ្យគ្រប់គ្រាន់ដែលសន្មត់ពីគុណបុណ្យ ដូច្នេះដោយគ្មានគុណបុណ្យដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការជំនុំជំរះទេ ។" ការពិតដែលគាត់ប្រើពាក្យថា "គុណបុណ្យ" យ៉ាងស្រួលសម្រាប់ការធ្វើការល្អ គឺយើងត្រូវតែដោះសារដោយសារពេលវេលា ។ តែជាពិសេសចេតនារបស់គាត់គឺដើម្បីនឹងវាយដោយការភ័យខ្លាចដល់មនុស្សមានពុត ដែលជាអ្នកបង្កាត់អំពើបាបរបស់ពួកគេដោយឥតខ្មាស់ទាស់នឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ គាត់ពន្យល់ការនេះថា ៖ "សប្បាយហើយក្រុមជំនុំដែលមិនខ្វះគុណបុណ្យដោយគ្មានការប៉ាន់ស្មាន ក៏មិនខ្វះនូវគុណបុណ្យដែរ ។ វាមានគុណបុណ្យ តែការដែលធ្វើឱ្យវាសាកសម មិនមែនធ្វើឱ្យវាបែបប៉ាន់ស្មានទេ ។ មិនមែនជាការគេចពីការប៉ាន់ស្មានទេ តែមិនធ្វើឱ្យវាទៅជាបែបប៉ាន់ស្មាន ។ មិនមានជាការជៀសវាងពី

ការប៉ាន់ស្មានពិតទៅកាន់គុណបុណ្យទេឬ? រួចវាក៏ប៉ាន់ស្មានកាន់តែមុតមាំថែមទៀតថា វាមិនបានប៉ាន់ស្មានទេ ដោយមានឱកាសយ៉ាងច្រើនទៅកាន់សិរីល្អនៅក្នុងគុណបុណ្យយ៉ាងច្រើនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។"

(សតិសម្បញ្ញៈ និងការរិះគន់ខ្លួននៅចំពោះព្រះ ព្រះអម្ចាស់ដកចេញគ្រប់ទាំងការអះអាងពីយើងអំពីការប្រព្រឹត្តល្អ ហើយនាំយើងឱ្យកាន់ជាប់នូវសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ, 4-8)

4. ភាពច្បាស់លាស់នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបញ្ចប់គ្រប់ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនទាំងអស់

នេះជាសេចក្តីពិត ។ សតិដែលភ្ញាក់រឭក នៅពេលដែលពួកគេត្រូវប៉ះនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ក៏ស្គាល់ថានេះជាកន្លែងដែលសុខសាន្តដែលត្រូវជួបនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដែលក្នុងនោះគេអាចដកដង្ហើមបាន ។ ដ្បិតប្រសិនបើផ្កាយ ដែលហាក់ដូចជាភ្លឺខ្លាំងនៅពេលយប់ បាត់បង់ភាពភ្លឺរបស់វានៅពេលមានព្រះអាទិត្យ នោះតើយើងគិតថានឹងមានអ្វីកើតឡើងដល់សូម្បីតែមនុស្សដែលកម្រនឹងមានកំហុសបំផុតនោះនៅពេលប្រៀបធៀបនឹងភាពស្អាតបរិសុទ្ធរបស់ព្រះនោះ? ដ្បិតវានឹងជាការសាកល្បងដ៏លំបាកខ្លាំង ដែលចាក់ទំលុះចូលទៅក្នុងគំនិតដែលលាក់បាំងនៃចិត្ត ហើយប៉ូលនិយាយថា "លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់ទ្រង់យាងមក ដែលទ្រង់នឹងយកអស់ទាំងអំពើលាក់កំបាំង ដែលធ្វើនៅទីងងឹត មកដាក់នៅទីភ្លឺវិញ ហើយនឹងបើកសំដែងឱ្យឃើញ អស់ទាំងគំនិតក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សផង" [កូរិនថូសទី១ 4:5] ។ ការនេះនឹងបង្ខំឱ្យសតិសម្បញ្ញៈដែលរងចាំឱ្យប្រកាសប្រាប់គ្រប់យ៉ាងដែលបានភ្លេចបាត់រហូតមកដល់ពេលនេះ ។ អ្នកចោទប្រកាន់យើងជា

អារក្ស វាដឹងគ្រប់ការល្មើសទាំងអស់ដែលវាបានបង្ខំយើងឱ្យធ្វើ វានឹងសង្កត់យើង ។ ការបង្ហាញពីខាងក្រៅនៃការធ្វើល្អ ដែលយើងឱ្យតម្លៃនៅពេលនេះ វានឹងគ្មានប្រយោជន៍ឡើយ ។ ភាពបរិសុទ្ធនៃបំណងតែមួយនឹងត្រូវបានទាមទារពីយើង ។ ដូច្នេះហើយសេចក្តីកំពុតនឹងធ្លាក់ក្នុងការវង្វេងទៅ សូម្បីតែពេលនេះវាបំប៉ោងឡើងដោយសេចក្តីក្លាហានដែលប្រមឹក ។ ការនេះមិនប្រើតែលើសេចក្តីពុតត្បុតដែលមនុស្សដឹងខ្លួនថាមានកំហុសនៅចំពោះព្រះទេ ដែលខំបង្ហាញខ្លួនគេនៅក្នុងចំណោមមនុស្ស តែក៏ទៅកាន់អ្វីដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាបញ្ឆោតខ្លួនគេនៅចំពោះព្រះ ដែលបង្ហាញកាលដែលយើងបញ្ឆោរខ្លួនយើង ។ អ្នកដែលមិនតម្រង់ការយកចិត្តទុក្ខដាក់ទៅលើរូបភាពដូចនោះ តាមពិតមួយរំពេចអាចបង្កើតនូវសេចក្តីសុចរិតមួយសម្រាប់ពួកគេដោយពេញចិត្តនិងសុខសាន្ត តែអ្នកដែលភ្លាមៗនោះបានញាប់ញ័រដោយសារការជំនុំជំរះរបស់ព្រះពីការទាំងនោះ ប្រៀបដូចជាភាពមានបានត្រូវបានគរទុកនៅក្នុងសុបិន្តត្រូវរលាយទៅដោយការភ្ញាក់ឡើងវិញដែរ ។ អ្នកពួកអ្នកដែលនៅចំពោះព្រះដែលខំស្វែងរកច្បាប់ពិតនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងស្វែងរកឃើញកិច្ចការទាំងអស់របស់មនុស្សពិតមែន ប្រសិនបើត្រូវបានវិនិច្ឆ័យតាមតម្លៃរបស់ការទាំងនោះរៀងៗខ្លួន គឺវាគ្មានអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីភាពកខ្វក់និងការបង្ខូចទទេរ ។ ហើយអ្វីដែលទូទៅត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះគ្រាន់តែជាការទុច្ចរិតប៉ុណ្ណោះ ។ អ្វីដែលត្រូវវិនិច្ឆ័យថាត្រឹមត្រូវ ជាសេចក្តីពុករលួយវិញ ។ អ្វីដែលត្រូវរាប់ថាជាសិរីល្អ ជាសេចក្តីគួរអាម៉ាស់វិញ ។

5. ចូរបោះចោលការកោតសរសើរខ្លួនចេញ

ចូរយើងកុំខ្ជាស់ដែលត្រូវចុះពីការពិនិត្យដល់ភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះដែលមើលមកលើខ្លួនយើងនោះឡើយ ដោយគ្មានការបញ្ឆោរនិងមិនមានប៉ះពាល់ដោយសារ

ស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដោយងងឹតងងុល ។ ដោយសារវាគ្មានអ្វីគួរឆ្ងល់ទេ ប្រសិនបើយើងខ្វាក់ត្រង់ចំណុចនេះ ក្នុងកាលដែលគ្មានអ្នកណានៃពួកយើងរក្សាទាស់នឹងការបណ្តោយខ្លួនដ៏អាក្រក់ ដែលព្រះគម្ពីរប្រកាសដែលវានៅក្នុងពួកយើងពីធម្មជាតិមកនោះទេ ។ "ដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា" សាឡូម៉ូននិយាយថា "ផ្លូវរបស់គេមើលទៅត្រឹមត្រូវនៅចំពោះភ្នែករបស់គេ" [សុភាសិត 21:2] ។ ម្តងទៀត "គ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សហាក់ដូចជាបរិសុទ្ធនៅក្នុងភ្នែករបស់គេ" [សុភាសិត 16:2] ។ ដូច្នេះយ៉ាងម៉េចទៅ? តើគេត្រូវបានគ្មានទោសដោយសារការបញ្ឆោតរបស់គេមែនទេ? ពិតណាស់មិនមែនទេ តែដូចដែលបានបន្ថែមនៅក្នុងបទគម្ពីរនេះថា "ព្រះអម្ចាស់វាស់ចិត្តរបស់មនុស្សវិញ" [សុភាសិត 16:2] ។ នោះគឺនៅពេលដែលមនុស្សបញ្ឆោរខ្លួនពីរបាំងមុខខាងក្រៅនៃសេចក្តីសុចរិតដែលគេពាក់ នោះព្រះអម្ចាស់ពេលនោះក៏ថ្លឹងនៅលើជញ្ជីងរបស់ទ្រង់នូវភាពមិនបរិសុទ្ធអាថ៌កំបាំងនៃចិត្ត ។ ដូច្នេះ កាលដែលមនុស្សមិនបានប្រយោជន៍អ្វីដោយការបញ្ឆោរដូច្នេះ ចូរយើងកុំបញ្ឆោតខ្លួនយើងដោយពេញចិត្តទៅក្នុងសេចក្តីហិនវិនាសឡើយ ។ ដើម្បីឱ្យយើងអាចពិសោធន៍ខ្លួនយើងបានត្រឹមត្រូវ សតិសម្បញ្ញៈរបស់យើងត្រូវតែនាំមកនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ ដោយសារវាត្រូវការដោះចោលទាំងស្រុងនូវពន្លឺរបស់វាកន្លែងអាថ៌កំបាំងនៃភាពមិនខូចអាក្រក់របស់យើង ដែលវាត្រូវបានលាក់ទុកនៅយ៉ាងជ្រៅ ។ រួចមកទើបយើងនឹងអាចមើលឃើញពីតម្លៃនៃពាក្យនេះយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ "មនុស្សមិនបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះ មនុស្សដែលរលួយហើយជាដង្កូវ" [យ៉ូប 25:6] "គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនិងទទេរ ជាអ្នកដែលផឹកសេចក្តីទុច្ចរិតដូចជាទឹក" [យ៉ូប 15:16] ។ "តើអ្នកណាអាចនឹងដកយករបស់ស្អាតចេញពីរបស់ស្មោកគ្រោកបាន គ្មានអ្នកណាធ្វើ

បានឡើយ" [យ៉ូប 14:4] ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងទទួលបទពិសោធន៍នូវអ្វីដែល យ៉ូបផ្ទាល់និយាយថា ៖ "ទោះបើខ្ញុំសុចរិតក្តី ក៏ពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំដាក់ទោសខ្ញុំ ទោះបីខ្ញុំស្លូតត្រង់ក្តី ក៏ពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំឱ្យខ្ញុំខុសដែរ" [យ៉ូប 9:20] ។ ដោយសារការរអ៊ូដែលហោរាពីដើមមានទាក់ទងនឹងពួកអ៊ីស្រាអែលមិនប្រើទៅតែមួយសម័យទេ តែទៅកាន់គ្រប់សម័យកាលទាំងអស់ ៖ "យើងទាំងអស់គ្នាបានទាសចេញដូចជាចៀម គឺយើងបានបែរចេញទៅតាមផ្លូវយើងរៀងខ្លួន" [អេសាយ 53:6] ។ ពិតណាស់ ត្រង់នោះគាត់សរុបការទាំងនោះទៅអ្នកដែលព្រះគុណនៃការប្រោសលើត្រូវមកដល់ពួកគេ ។ ហើយភាពស្ថិតស្ថេរនៃការសាកល្បងនេះនឹងកើនឡើងទៅរហូតដល់បានទម្លាក់យើងចុះទៅក្នុងការខ្វល់ខ្វាយទាំងស្រុង ហើយការរៀបចំយើងតាមរបៀបនេះដើម្បីឱ្យបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដោយសារអ្នកដែលគិតថាខ្លួនអាចនឹងរីករាយនូវការនេះនោះត្រូវបានបញ្ឆោត ហើយ ទាល់តែគាត់បានបន្ទាបខ្លួនជាមុនពីគ្រប់ការក្រអឺតក្រទមនៃគំនិត ។ នេះជាបទគម្ពីរដែលគេស្គាល់ច្បាស់ថា ៖ "ពីព្រោះទ្រង់តែងតតាំងនឹងមនុស្សអួតអាង តែផ្តល់ព្រះគុណដល់ពួកវាបសារវិញ" [ពេត្រុសទី១ 5:5; យ៉ាកុប 4:6; សុភាសិត 3:34] ។

6. ការបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះជាអ្វី

ប៉ុន្តែតើយើងត្រូវបន្ទាបខ្លួនតាមរបៀបណា លើកលែងតែថា ត្រូវតែក្រីក្រទាំងស្រុងនិងគ្មានអ្វីទាំងអស់ នោះទើបយើងទទួលបានសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ? ប្រសិនបើយើងគិតថាយើងមានអ្វីមួយសម្រាប់ខ្លួនយើង នោះយើងមិនហៅថាជាការបន្ទាបខ្លួនទេ ។ ហើយអស់អ្នកដែលបញ្ចូលការទាំងពីរនេះចូលគ្នា និយាយរួមទៅថា យើងត្រូវគិតដោយបន្ទាបខ្លួនអំពីខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះ ហើយត្រូវរាប់

សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងថាមានតម្លៃខ្លះដែរ ដែលបានបង្រៀនពីភាពមានកំពុតយ៉ាងអាក្រក់ ។ ប្រសិនបើយើងសារភាពនៅចំពោះព្រះផ្ទុយពីអ្វីដែលយើងមានអារម្មណ៍ពិត នោះយើងកុហកទ្រង់ដោយអាក្រក់ហើយ ។ តែយើងមិនអាចមានអារម្មណ៍បែបនោះបានទេលើកលែងតែត្រូវញាប់ញ័រដោយសារអ្វីមួយដែលហាក់ដូចជាពេញដោយសារសិរីល្អនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលអ្នកស្តាប់ឮហោរាថា សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានរៀបចំទុកសម្រាប់មនុស្សដែលរាបទាបហើយជាសេចក្តីថោកទាបសម្រាប់មនុស្សដែលមានអំណួត [ទំនុកដំកើង 18:27; ទំនុកដំកើង 17:28] ដំបូង ចូរពិចារណាថាច្រកចូលទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះមិនបានបើកចំហរឡើយ ទាល់តែយើងទុកចោលនូវអំណួរទាំងអស់ ហើយយកការបន្ទាបខ្លួនមកបំពាក់លើខ្លួនយើងអោយបានល្អឥតខ្ចោះ ។ ទីពីរ ថាការបន្ទាបខ្លួននេះមិនមែនជាឥរិយាបថដែលអ្នកបង្កើតសក់មួយដោយសារសិទ្ធិរបស់អ្នកទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាពួកអ្នកដែលមិនបានប្រព្រឹត្តដោយក្អេងក្អាង ហើយធ្វើអាក្រក់ដល់អ្នកផ្សេងទៀត ហើយត្រូវបានហៅថាបន្ទាបខ្លួននៅក្នុងភ្នែករបស់មនុស្សទេ បើទោះជាគេផ្អែកលើសតិសម្បញ្ញៈដែលល្អឥតខ្ចោះខ្លះៗក៏ដោយ ។ តែការបន្ទាបខ្លួននេះគឺជាការចុះចូលនៅក្នុងចិត្តដែលមិនចេះសាបសូន្យវិញ ដែលត្រូវវាយដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ដោយដឹងពីភាពវេទនារបស់ខ្លួនហើយភាពខ្វះខាតរបស់ខ្លួនផង ។ ដោយសារដូច្នេះ វានៅគ្រប់កន្លែងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានរៀបរាប់ ។

នៅពេលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូច្នេះនៅក្នុងសេផានាថា "នៅថ្ងៃនោះ ឯងមិនត្រូវខ្មាសដោយព្រោះអស់ទាំងកិរិយា ដែលឯងបានធ្វើ គឺជាការដែលឯងបានរំលងទាស់នឹងអញទៀតនោះឡើយ ដ្បិតនៅគ្រានោះ អញនឹងដកយកពួកអ្នក

ដែលអួតអាង ដោយឆ្មើងឆ្មៃ ចេញពីកណ្តាលឯងទៅ នោះឯងនឹងលែងមាន ចិត្តអំនួត នៅលើភ្នំបរិសុទ្ធរបស់អញតទៅ តែអញនឹងទុកជនមួយពួកដែល វេទនា ហើយកំសត់ទុគ៌តនៅកណ្តាលឯង ឯពួកនោះ គេនឹងពឹងដល់ព្រះនាមនៃ ព្រះយេហូវ៉ា" [ជំពូក 3:11-12] ។ ពួកគេជាអស់អ្នកដែលត្រូវធ្វើទុក្ខដោយដឹង ពីភាពក្រីក្ររបស់ខ្លួនពួកគេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះគម្ពីរហៅអ្នកដែលមានអំនួតថា "អ្នកដែលអរសប្បាយ" ពីព្រោះជាមនុស្សដែលរីករាយនឹងភាពចម្រុងចម្រើន របស់ពួកគេហើយជាធម្មតាក៏លោតឡើងដោយអំណរ ។ តែសម្រាប់អ្នកដែល បន្ទាបខ្លួនវិញ ជាអស់អ្នកដែលទ្រង់មានគម្រោងនឹងសង្គ្រោះ ទ្រង់មិនបានទុកអ្វី ឡើយ តែមានតែសង្ឃឹមនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់តែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងអេ សាយ៖ "ដ្បិតឯរបស់ទាំងនេះ គឺដៃអញដែលបានបង្កើតមក ហើយគឺយ៉ាង នោះដែលរបស់ទាំងនេះបានកើតមានឡើង នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែអញនឹងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះមនុស្សយ៉ាងនេះវិញ គឺចំពោះអ្នកណាដែល ក្រលំបាក ហើយមានចិត្តខ្ទេចខ្ទាំ ជាអ្នកដែលញ័រញាក់ ដោយឮពាក្យរបស់ អញ" [អេសាយ 66:2]? ដូច្នេះថា៖ "ដ្បិតព្រះដ៏ជាធំ ហើយខ្ពស់បំផុតជា ព្រះដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះនាមទ្រង់ជានាមបរិសុទ្ធ ទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលដូច្នេះថា អញនៅឯស្ថានដ៏ខ្ពស់ហើយបរិសុទ្ធ ក៏នៅជាមួយនឹងអ្នកណា ដែលមានចិត្តសង្រេង ហើយទន់ទាប ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យចិត្តរបស់មនុស្សទន់ទាប បានសង្ឃឹមឡើង ហើយចិត្តរបស់មនុស្សសង្រេងបានសង្ឃឹមឡើងដែរ" [អេ សាយ 57:15] ។

នៅពេលណាដែលអ្នកស្តាប់ពាក្យថា "ការលន់តួបាប" ចូរយល់ពីរបួសនៃចិត្ត ដែលមិនអនុញ្ញាតមនុស្សឱ្យត្រូវធ្លាក់ចុះទៅដីឱ្យត្រូវបានងើបមកវិញ ។ បើតាម

ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះវិញ នឹងត្រូវបានលើកឡើងដោយការបន្ទាបខ្លួន ចិត្តរបស់អ្នកត្រូវតែមានរបួសដោយការយំសោកនោះ ។ ប្រសិនគ្មានការប្តឹងកើតឡើងទេ អ្នកនឹងត្រូវបានបន្ទាបចុះដោយព្រះហស្តដ៏មានព្រះចេស្តារបស់ព្រះឱ្យអ្នកត្រូវអាម៉ាស់និងបាក់មុខមិនខាន ។

7. ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ត្រាស់ហៅមនុស្សមានបាប មិនមែនមនុស្សសុចរិតឡើយ

ហើយម្ចាស់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះបំផុតរបស់យើងមិនស្តប់ចិត្តនឹងពាក្យ នៅក្នុងប្រស្នាដែលតំណាងឱ្យយើង ដូចជានៅក្នុងរូបភាព ជារូបភាពនៃការបន្ទាបខ្លួនដែលសមគួរ ។ ដោយសារទ្រង់បានទាញមកនូវ "ឯអ្នកយកពន្ធ គាត់ឈរនៅទីឆ្ងាយ មិនទាំងងើបមើលទៅលើមេឃផង ក៏គក់ដើមទ្រូងទូលថា ឱព្រះអង្គអើយ សូមទ្រង់មេត្តាអត់ទោសដល់ទូលបង្គំ ដែលជាអ្នកមានបាបផង" [លូកា 18:13] ។ ចូរយើងកុំគិតពីសញ្ញាទាំងនេះនៃភាពត្រឹមត្រូវដែលរសាយទៅថា ៖ ដែលគេមិនហ៊ាននឹងមើលទៅលើទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ឬចូលទៅជិតឡើយ ហើយនោះក៏វាយទ្រូងរបស់គេ គេក៏សារភាពថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាប ។ តែចូរយើងស្គាល់ពីទីបន្ទាល់ទាំងនេះពីអារម្មណ៍ខាងក្នុង ។ នៅម្ខាងទៀតទ្រង់ដាក់ពួកផារីស៊ី ដែលជាអ្នកដែលអរគុណព្រះ ដោយសារគាត់មិនមែនជាមនុស្សធម្មតា ក៏មិនមែនជាអ្នកទារជំរិត ឬជាអ្នកដែលទុច្ចរិត ឬមិនមែនជាអ្នកសហាយស្មន់ ហើយកាលដែលគាត់ធ្វើការតមអាហារពីរដងក្នុងមួយសប្តាហ៍ ហើយក៏ថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នៃគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់មានផងនោះ [លូកា 18:11-12] ។ នៅក្នុងការសារភាពដោយបើកចំហរបស់គាត់ គាត់ទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីសុចរិតដែលគាតមានជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ។ តែដោយសារតែគាត់មានទំនុកចិត្តថាគាត់បានសុចរិត នោះវាមិនគួរឱ្យពេញចិត្តនិងបានគួរឱ្យស្អប់វិញ នោះគាត់ក៏បានចាក

ចេញពីព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះទៅ ។ អ្នកទារពន្ធត្រូវបានសុចរិតដោយសារការទទួលស្គាល់ពីសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន [លូកា 18:14] ។ ដូច្នេះ យើងនឹងឃើញសេចក្តីមេត្តាប៉ុណ្ណាដែលសេចក្តីថោកទាបរបស់យើងនៅចំពោះព្រះ ដូច្នេះដែលចិត្តមិនត្រូវបានបើកទទួលយកសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ រហូតទាល់តែវាដកចេញអស់នូវគ្រប់ទាំងគំនិតពីតម្លៃរបស់ខ្លួនវា ។ នៅពេលដែលវាត្រូវបានកាន់កាប់ដោយការទាំងនេះ វាបានបិទច្រកចូលទៅកាន់ទ្រង់ ។ ថាមនុស្សមិនគួរសង្ស័យពីការនេះឡើយថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបញ្ជូនមកលើផែនដីពីព្រះវរបិតាឱ្យធ្វើកិច្ចការនេះ ៖ "ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ទ្រង់សណ្ឋិតលើខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំងខ្ញុំឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាល់ក្រ ទ្រង់បានចាត់ខ្ញុំឱ្យមក ដើម្បីនឹងប្រោសមនុស្សដែលមានចិត្តសង្រេង និងប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីប្រោសលោះដល់ពួកឈ្លើយ ហើយពីការដោះលែងដល់ពួកអ្នកដែលជាប់ចំណង ព្រមទាំងប្រកាសប្រាប់ពីឆ្នាំ ដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ និងពីថ្ងៃដែលព្រះនៃយើងខ្ញុំនឹងសងសឹកផង ហើយឱ្យកំសាន្តចិត្តនៃអស់អ្នកណាដែលសោយសោក នឹងចែកឱ្យដល់ពួកអ្នកដែលសោយសោក នៅក្រុងស៊ីយ៉ូនបានភ្លងលំអជំនួសផេះ ហើយប្រេងនៃសេចក្តីអំណរជំនួសសេចក្តីសោកសៅ ព្រមទាំងអាវពាក់នៃសេចក្តីសរសើរ ជំនួសទុក្ខធ្ងន់ដែលគ្របសង្កត់ ដើម្បីឱ្យគេបានហៅថា ជាដើមឈើនៃសេចក្តីសុចរិត គឺជាដើមដែលព្រះយេហូវ៉ាបានដាំ មានប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់បានថ្កើងឡើង ។" [អេសាយ 61:1-3] ។ តាមការបង្គាប់នេះ ទ្រង់បានអញ្ជើញមកដើម្បីនឹងទទួលចំណែកក្នុងផលប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ តែអស់អ្នកណាដែលនឿយហត់ហើយមានបន្ទុកធ្ងន់ទេ [ម៉ាថាយ 11:28] ។ ហើយ

នៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតថា ៖ "ខ្ញុំមិនបានមកដើម្បីហៅមនុស្សសុចរិតឡើយ តែមកសម្រាប់មនុស្សមានបាបវិញ" [ម៉ាថាយ 9:13] ។

8. ភាពក្រអឺតក្រទមនិងការស្កប់ស្កល់ចិត្តនៅចំពោះព្រះបានបិទផ្លូវទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ

ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងចង់ស្តាប់ទៅការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ចូលបោះចោលគ្រប់ការក្រអឺតក្រទមនិងការស្កប់ស្កល់ចិត្តចេញ! ការក្រអឺតក្រទមកើតចេញពីការអួសទាញដ៏ល្ងង់ខ្លៅពីសេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួន នៅពេលមនុស្សគិតថាគាត់មានអ្វីដែលគុណបុណ្យណាដែលសរសើរពីគេនៅចំពោះព្រះ ។ ការស្កប់ចិត្តអាចកើតមានដោយគ្មានជំនឿទៅលើការប្រព្រឹត្ត ។ ដោយសារមនុស្សមានបាបជាច្រើនត្រូវស្រវឹងដោយភាពផ្អែមល្ហែមនៃសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេមិនគិតពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះឡើយ តែនៅរង្វេងរង្វាន់វិញ ប្រៀបដូចជាការងោកងុយដែរ ដែលមិនស្វែងរកនូវសេចក្តីមេត្តាដែលផ្តល់មកដល់ពួកគេ ។ ភាពច្រអូសនេះត្រូវតែបោះចោលដូចជាទំនុកចិត្តនៅក្នុងខ្លួនរបស់យើងដែរ ដែលត្រូវបោះចោលដើម្បីឱ្យយើងបានមកកាន់ព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានការស្ទាក់ស្ទើរអ្វី ហើយមកដោយទទេរនិងដោយអត់ឃ្លានផង នោះនឹងត្រូវបានបំពេញដោយការល្អរបស់ទ្រង់វិញ ។ ដោយសារយើងនឹងមិនមានទំនុកចិត្តគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងទ្រង់ឡើយ ទាល់តែយើងគ្មានទំនុកចិត្តអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួនយើង នោះយើងនឹងលើកចិត្តរបស់យើងឡើងសោះនៅក្នុងទ្រង់ ទាល់តែវាត្រូវបានទម្លាក់ចុះនៅក្នុងយើងជាមុនសិន ។ យើងនឹងមិនមានការលួងលោមគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងទ្រង់ឡើយ ទាល់តែយើងមានបទពិសោធន៍នូវការសោកសៅនៅក្នុងខ្លួនយើងសិន ។

ដូច្នេះ យើងរួចរាល់នឹងចាប់តោងកាន់ព្រះគុណរបស់ព្រះហើយ នៅពេលយើងបានបោះចោលនូវទំនុកចិត្តនៅក្នុងខ្លួនយើង ហើយពឹងតែលើការធានាអះអាងនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ "នៅពេល" ដូចជាលោក អ័រហ្គីស្ទីននិយាយថា "ការបំភ្លេចនូវគុណបុណ្យរបស់ខ្លួនយើង នោះយើងកាន់ជាប់នូវអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ" ។ ដ្បិតបើទ្រង់ស្វែងរកគុណបុណ្យនៅក្នុងយើង យើងនឹងមិនមករកដល់អំណោយទានរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ លោក Bernard យល់ស្របនឹងការនេះ នៅពេលដែលគាត់ប្រៀបធៀបទៅនឹងអ្នកបម្រើដែលគ្មានជំនឿទៅនឹងមនុស្ស ដែលមានអំណួត ជាអ្នកដែលប្រកាសសូម្បីតែការតូចបំផុតសម្រាប់គុណបុណ្យរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ពីព្រោះពួកគេរក្សាគុណតម្លៃដោយខុសឆ្គងសម្រាប់ព្រះគុណដែលឆ្លងកាត់តាមពួកគេ គឺប្រៀបដូចជាជញ្ជាំងនិយាយថាវាជាអ្នកបង្កើតកាំរស្មីរបស់ព្រះអាទិត្យដែរ ដែលវាបានទទួលតាមរយៈបង្អួច ។ ដើម្បីកុំឱ្យផ្អាកយូរទៀត ចូរយើងនិយាយដោយខ្លីតែដោយច្បាប់ទូទៅនិងប្រាកដប្រជាដែលបានរៀបចំនឹងរំលែកនូវផលផ្លែនៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ជាអ្នកដែលឱ្យខ្លួនបាននៅទទេរ ខ្ញុំមិននិយាយពីសេចក្តីសុចរិតទេ ដែលមិនមាននោះ តែជាការបង្ហាញមកដូចជាខ្យល់នៃសេចក្តីសុចរិតវិញ ។ ដោយសារដល់ដំណាក់កាលដែលមនុស្សស្តប់ចិត្តនឹងខ្លួនឯង នោះគេរារាំងនូវសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។

ជំពូកទីXIII

ការពីយ៉ាងដែលគួរកត់សម្គាល់នៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ

1. ការរាប់ជាសុចរិតបម្រើដល់កិត្តិយសរបស់ព្រះ និងការបើកសម្តែងពីសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់

នៅទីនេះ ពិតណាស់ យើងនឹងត្រូវសម្គាល់ការពីរ៖ និយាយរួមទៅ ថាសិរីល្អរបស់ព្រះនឹងឈរនៅដោយមិនរលត់ និយាយដោយការជុសជុលល្អ ហើយថាសតិរបស់យើងនៅក្នុងវត្តមាននៃការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់គួរតែមានការសម្រាកយ៉ាងសុខសាន្តនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់ ។

យើងឃើញថាព្រះគម្ពីរជម្រុញយើងដោយស្មោះនិងញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ត្រង់កន្លែងណាដែលខ្ញុំខ្វល់ពីសេចក្តីសុចរិត នោះត្រូវអរគុណដល់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយពួកសាវ័កក៏បានធ្វើបន្ទាល់ផងដែរថា គោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលផ្តល់សេចក្តីសុចរិតដល់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺ "ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់" [រ៉ូម 3:25] ។ ប៉ុន្តែភ្លាមនោះទ្រង់បន្ថែមពីធម្មជាតិនៃការបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ថាជាអ្វី នៅក្នុងការនិយាយថា៖ "ដើម្បីនឹងសំដែងឱ្យឃើញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នៅជាន់ឥឡូវនេះ ប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់បានសុចរិត ព្រមទាំងរាប់ពួកអ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿ ជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ ថាជាសុចរិតដែរ ។" [រ៉ូម 3:26] ។ តើអ្នកឃើញទេថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមិនបានដាក់មកគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ទាល់តែទ្រង់តែមួយត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត ហើយផ្តល់នូវអំណោយដោយឥតគិតថ្លៃនៃសេចក្តីសុចរិតទៅដល់អ្នកដែលមិនសាកសម? ដោយសារហេតុផលនេះទ្រង់មានបំណងថា "រឹងគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលក្រឹត្យវិន័យ

បង្គាប់ នោះយើងដឹងថា បង្គាប់ដល់តែពួកអ្នកដែលនៅក្នុងបន្ទុកក្រឹត្យវិន័យទេ ដើម្បីឱ្យគ្រប់ទាំងមាត់ត្រូវបិទ ហើយឱ្យលោកីយ៍ទាំងមូលជាប់មានទោសនៅចំពោះព្រះ" [រ៉ូម 3:19] ។ ដ្បិត កាលណាដែលមនុស្សមានអ្វីត្រូវនិយាយដើម្បីការពារខ្លួន នោះគេឱ្យតួចនូវសិរីល្អរបស់ព្រះហើយ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងអេសេគាល ព្រះបង្រៀនថាយើងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះនាមទ្រង់ប៉ុន្មានដោយការទទួលស្គាល់សេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ខ្លួនយើងផ្ទាល់នោះ ។ "នៅក្នុងស្រុកនោះ ឯងរាល់គ្នានឹងនឹកចាំពីអស់ទាំងអំពើ និងកិរិយាទាំងប៉ុន្មានរបស់ខ្លួន ជាការដែលនាំឱ្យឯងស្មោកគ្រោក នោះឯងរាល់គ្នានឹងខ្ពើមខ្លួន ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់ទាំងប៉ុន្មានដែលឯងបានធ្វើនោះ" [អេសេគាល 20:43] "នោះឱពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ ឯងរាល់គ្នានឹងដឹងថា អញនេះជាព្រះយេហូវ៉ាពិត ក្នុងកាលដែលអញបានប្រព្រឹត្តនឹងឯង ដោយយល់ដល់ឈ្មោះអញ មិនមែនតាមអំពើអាក្រក់របស់ឯងរាល់គ្នា ឬតាមកិរិយាស្មោកគ្រោករបស់ឯងនោះទេ នេះឯងជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ។" [អេសេគាល 20:44] ។

ប្រសិនបើការទាំងនេះជាផ្នែកនៃចំណេះដឹងពិតនៃព្រះ នោះការដែលត្រូវវាយដោយការដឹងពីសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់យើងផ្ទាល់ និងការឆ្លុះបញ្ចាំងថាទ្រង់ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើង នោះយើងគ្មានតម្លៃស្រាប់ហើយ ហេតុអ្វីបានជាប៉ុនប៉ងលួចពីព្រះអម្ចាស់សូម្បីតែបំណែកតូចនៃការអរគុណដែលយើងជំពាក់ដល់សេចក្តីសប្បុរសដែលឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់ឱ្យយើងត្រូវរងគ្រោះខ្លាំងដូច្នេះ? ដូច្នេះហើយនៅពេលដែលយេរេមាប្រកាសថា "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា កុំបីឱ្យអ្នកប្រាជ្ញអួតពីប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនឡើយ ក៏កុំឱ្យមនុស្សខ្លាំងពូកែអួតពីកំឡាំងខ្លួន ឬអ្នកមាន អួតពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនដែរ" [យេរេមា 9:23] តែ "អ្នកណា

ដែលអួត ត្រូវអួតតែពីព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ" [កូរិនថូសទី១ 1:31; យេរេមា 9:24] មិនមានន័យថាសិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវរលត់ទៅប្រសិនបើមនុស្សថ្វាយសិរីល្អដល់ខ្លួនគេនោះទេឬ? ប្រាកដណាស់ផ្តល់ការពន្យល់ដល់ពាក្យទាំងនោះទៅកាន់ការប្រើបែបនេះ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថាគ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងស្ថិតនៅលើព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យយើងថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងទ្រង់តែមួយប៉ុណ្ណោះ [កូរិនថូសទី១ 1:30-31] ។ ន័យរបស់គាត់គឺ៖ អ្នកណាដែលគិតថាគាត់មានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនគេ នោះពួកគេបានក្រោកឡើងទាស់នឹងព្រះ ហើយបានជះនូវម្លប់ដល់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ហើយ ។

2. អ្នកណាដែលថ្វាយសិរីរុងរឿងនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនបានទាញចោលកិត្តិយសចេញពីព្រះហើយ

ដូច្នេះបញ្ហាឈរឡើយថា៖ យើងមិនដែលថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងទ្រង់ទេ ទាស់តែយើងបានដោះចោលសិរីល្អរបស់យើងផ្ទាល់ចោលទាំងស្រុង ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងត្រូវកាន់ការនេះជាគោលការណ៍សកល៖ ថាអ្នកណាដែលថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងខ្លួនគេ នោះធ្វើទាស់នឹងព្រះ ។ ពិតណាស់ ប៉ុលពិចារណាថា លោកិយចុះចូលនឹងព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 3:19] នៅពេលដែលមនុស្សបានបង្ខូចទាំងស្រុងនូវឱកាសក្នុងការថ្វាយសិរីល្អ ។ តាមនោះដែរ អេសាយនៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថាការរាប់ជាសុចរិតរបស់អ៊ីស្រាអែលនឹងស្ថិតនៅលើព្រះ គាត់បន្ថែមក្នុងពេលតែមួយថា "មិងការសរសើរ" [អេសាយ 45:26; 45:25] ។ វាប្រៀបដូចជាគាត់ចង់និយាយថា អ្នកដែលបានរើសតាំងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះអម្ចាស់ដែលនៅទីបញ្ចប់គេនឹងថ្វាយសិរីល្អក្នុងទ្រង់មិនមែនដល់អ្នកណាផ្សេងទៀតឡើយ ។ តែគាត់បានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរមុននេះ ពីរបៀបដែលយើងត្រូវថ្វាយ

សិរីល្អនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ៖ និយាយរួមទៅថា យើងគួរតែដឹងថាទង្វើសុចរិតរបស់យើងនិងកម្លាំងរបស់យើងគឺនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ [អេសាយ 45:24] ។ ចូរសម្គាល់ថាមិនមែនការសារភាពសាមញ្ញត្រូវបានទាមទារឡើយ តែមនុស្សត្រូវបានអះអាងដោយការស្បថស្បែ មិនដូច្នោះទេអ្នកនឹងគិតថាវាជាអ្វីមួយដែលអស់សុពលភាពដោយសារការធ្វើបាបអ្វីមួយ ។ សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់នៅទីនេះអះអាងថាគេថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងខ្លួនគេសោះឡើយក្នុងកាលដែលគេទទួលស្គាល់សេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់របស់គេដោយគ្មានការក្រអឺតក្រទម ។ ដ្បិតគ្មានការវាយតម្លៃបែបនោះដោយគ្មានការបង្ករគ្រោះថ្នាក់ដល់ទំនុកចិត្ត និងគ្មានទំនុកចិត្តណាដោយគ្មានការបង្កើតឱ្យមានការថ្វាយសិរីរុងរឿងនោះទេ ។

ដូច្នេះ ចូរយើងចង់ចាំនៅក្នុងគ្រប់ការពិភាក្សាពីសេចក្តីសុចរិតឱ្យរក្សាទីបញ្ចប់នេះនៅក្នុងទស្សនៈថា ៖ ការសរសើរនៃសេចក្តីសុចរិតនៅតែល្អឥតខ្ចោះនិងពេញលេញនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កាលដែលវាត្រូវបង្ហាញនូវសេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់របស់ទ្រង់ថា កាលដែលសាវ័កធ្វើបន្ទាល់ នោះទ្រង់បានចាក់ព្រះគុណទ្រង់មកលើយើង "ដើម្បីនឹងសំដែងឱ្យឃើញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នៅជាន់ឥឡូវនេះ ប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់បានសុចរិត ព្រមទាំងរាប់ពួកអ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿ ជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ ថាជាសុចរិតដែរ" [រ៉ូម 3:26] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត ដោយបាននិយាយថាព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលពីសេចក្តីសង្គ្រោះមកលើយើងដើម្បីបង្ហាញនូវសិរីល្អនៃព្រះនាមទ្រង់ [អេភេសូ 1:6] ដោយនិយាយការដូចគ្នាដដែលៗ បន្ទាប់មកគាត់បន្ថែមថា ៖ "ដោយសារព្រះគុណដែលអ្នករាល់គ្នាបានសង្គ្រោះ និងដោយអំណោយទានរបស់ព្រះ មិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តទេ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណាអួតខ្លួន" [អេភេសូ 2:8-9] ។ ហើយពេ

ត្រុសនៅពេលដែលគាត់ចង្អុលថា យើងត្រូវបានហៅទៅកាន់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដូច្នេះ "ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានសំដែងចេញ ឱ្យឃើញអស់ទាំងលក្ខណៈរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាចេញពីសេចក្តីងងឹត មកក្នុងពន្លឺអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់" [ពេត្រុសទី១ 2:9] ចេតនាដែលគ្មានការសង្ស័យដែលការសរសើរពិតនៃព្រះនឹងត្រូវបានបន្លឺឡើងនៅក្នុងត្រចៀករបស់អ្នកជឿដែលត្រូវបានព័ទ្ធដោយភាពស្ងៀមស្ងាត់យ៉ាងជ្រៅគ្រប់ការឆ្មើងឆ្មៃនៃសាច់ឈាម ។ សរុបមក មនុស្សមិនអាចដោយគ្មានការប្រមាថអាចនឹងការអះអាងសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគេទេ ដោយសារការនោះបានដកចេញនូវសិរីល្អនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង ។

3. ការក្រលេកមើលទៅកាន់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួននាំឱ្យគ្មានសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈ

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងសួរថា តើដោយវិធីណាដែលសតិសម្បជញ្ញៈអាចស្ងប់ស្ងាត់នៅចំពោះព្រះបាន នោះយើងនឹងរកឃើញវិធីតែមួយគត់ដើម្បីឱ្យសេចក្តីសុចរិតដែលគ្មានដែនកំណត់ត្រូវបានប្រគល់មកយើង គឺជាអំណោយរបស់ព្រះ ។ ចូរយើងចាំក្នុងចិត្តនឹងសំណួររបស់សាឡូម៉ូនថា ៖ "តើអ្នកណាអាចនឹងនិយាយបានថា ខ្ញុំបានជំរះចិត្តខ្ញុំឱ្យស្អាត ខ្ញុំបានបរិសុទ្ធរួចពីបាបរបស់ខ្ញុំហើយ" [សុភាសិត ២០:៩] ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្នកណាដែលមិនលិចក្នុងភាពកខ្វក់ដែលគ្មានកំណត់នោះទេ! សូម្បីតែមនុស្សដែលល្អឥតខ្ចោះបំផុតចុះចូលក្នុងមនសិការ និងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់របស់ខ្លួន តើនឹងមានលទ្ធផលយ៉ាងណា? តើគាត់នឹងសម្រាកយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ហាក់ដូចជាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានផ្សំឡើងយ៉ាងល្អរវាងគាត់ និងព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនមែនត្រូវបានហែកហួរដោយ

ទារុណកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ ។ ព្រោះប្រសិនបើគាត់ត្រូវបាននិនិច្ឆ័យដោយស្មារដៃ ទ្រង់នឹងមានអារម្មណ៍ថាមានមូលដ្ឋានសម្រាប់ការថ្កោលទោសនៅក្នុងខ្លួនគាត់? សតិសម្បជញ្ញៈ បើមើលទៅព្រះច្បាស់ជាមានសេចក្តីសុខនឹងការនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួន ឬត្រូវឡោមព័ទ្ធដោយភ័យខ្លាចនៃនរក ។ ដូច្នេះ យើងគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ក្នុងការពិភាក្សាអំពីសេចក្តីសុចរិត លុះត្រាតែយើងបង្កើតសេចក្តីសុចរិតមួយយ៉ាង ខ្ជាប់ខ្ជួន ដើម្បីអាចជួយដល់ព្រលឹងយើងក្នុងការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ ។ នៅពេល ដែលព្រលឹងរបស់យើងមានរបស់ដែលពួកគេអាចបង្ហាញខ្លួនឯងដោយមិនភ័យ ខ្លាចនៅចំពោះមុខព្រះ ហើយទទួលការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ដោយមិនស្រងាកចិត្ត នោះមានតែយើងទេដែលដឹងថាយើងមិនបានរកឃើញភាពសុចរិតក្លែងក្លាយនោះ ទេ ។ ដូច្នេះ សាវ័កបានទទូចយ៉ាងមុតមាំលើចំណុចនេះដោយមានហេតុផល ល្អ ។ ខ្ញុំចូលចិត្តបង្ហាញវាតាមពាក្យរបស់គាត់ជាជាងពាក្យខ្ញុំថា "ពីព្រោះបើសិន ជាពួកអ្នកដែលអាងក្រឹត្យវិន័យបានគ្រងមរដក នោះសេចក្តីជំនឿបានទៅជាឥត អំពើវិញ ហើយសេចក្តីសន្យាក៏ឥតប្រយោជន៍ដែរ" [រ៉ូម 4:14] ។ ដំបូងឡើយ គាត់សន្និដ្ឋានថា ជំនឿត្រូវបានទុកជាមោឃៈ ហើយត្រូវលុបចោល ប្រសិនបើ ការសន្យានៃសេចក្តីសុចរិតមើលទៅគុណសម្បត្តិនៃប្រព្រឹត្តរបស់យើង ឬអាស្រ័យ លើការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យ ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចជឿជាក់លើវាបានទេ ពីព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចជឿជាក់ក្នុងចិត្តខ្លួនឯងថាបានពេញតាមក្រឹត្យវិន័យ នោះទេ ព្រោះថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចបំពេញបានពេញលេញតាមរយៈការ ប្រព្រឹត្តនោះទេ ។ មិនមែនដើម្បីស្វែងរកភ័ស្តុតាងពីទីវាលឆ្ងាយពេកទេ មនុស្ស គ្រប់រូបដែលសុខចិត្តមើលខ្លួនឯងដោយភ្នែកស្មោះត្រង់អាចជាសាក្សីផ្ទាល់របស់ខ្ល ួន ។

ហើយនេះបង្ហាញឱ្យឃើញនូវអ្វីដែលជ្រៅ និងអាប់អួរ ការលាក់ពុតបង្កប់ក្នុងចិត្ត របស់មនុស្ស នៅពេលដែលពួកគេមានទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង ថាពួកគេមិន ស្គាក់ស្ទើរក្នុងការលើកសរសើរខ្លួនឯងប្រឆាំងនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ហាក់ដូច ជាបង្ខំឱ្យផ្អាកដំណើរការតាមច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែការព្រួយបារម្ភខុសគ្នាឆ្ងាយ ពីបញ្ហានិងទារុណកម្ម អ្នកជឿដែលពិនិត្យមើលខ្លួនដោយស្មោះត្រង់ ។ ជាដំបូង ភាពមន្ទិលសង្ស័យនឹងចូលទៅក្នុងចិត្តមនុស្សទាំងអស់ ហើយអស់សង្ឃឹមជាខ្លាំង ខណៈពេលដែលម្នាក់ៗគិតដោយខ្លួនឯងថា តើបំណុលនៅតែសង្កត់លើគាត់ខ្លាំង ប៉ុណ្ណា ហើយតើគាត់នៅឆ្ងាយពីលក្ខខណ្ឌដែលបានដាក់សម្រាប់គាត់ប៉ុណ្ណា ។ ឃើញថាជំនឿត្រូវបានសង្កត់សង្កិនហើយរលត់ទៅហើយ! ព្រោះការមានជំនឿគឺ មិនត្រូវរវើរវាយ មិនប្រែប្រួល ត្រូវកើតឡើង និងធ្វើជាម្ចាស់ ស្គាក់ស្ទើរ កាន់តែស្គាក់ស្ទើរ ក៏រង្គោះរង្គើ - ទីបំផុតអស់សង្ឃឹម! ផ្ទុយទៅវិញ ការមាន សេចក្តីជំនឿគឺការពង្រឹងចិត្តដោយការធានាជាប់លាប់ និងទំនុកចិត្តដ៏ល្អឥតខ្ចោះ មានកន្លែងសម្រាក និងបានដាក់ជើងចុះ [កូរិនថូសទី១ ២:៥; កូរិនថូសទី២ ១៣:៤] ។

4. ការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនក៏លុបបំបាត់ការសន្យាដែរ

ប៉ុលក៏បន្ថែមចំណុចមួយទៀតថា ការសន្យានឹងត្រូវទុកជាមោឃៈ និងគ្មានឥទ្ធិ ពល បើការសម្រេចវាអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិរបស់យើង ។ តើនៅទីបំផុត តើ នៅពេលណាទៅទើបយើងបានទៅដល់កន្លែងសមនឹងទទួលពរពីព្រះ? តាមការ ពិត ចំណុចទីពីរនេះធ្វើតាមពីទីមួយ៖ ការសន្យានឹងត្រូវបានសម្រេចចំពោះតែ អ្នកដែលមានជំនឿលើទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលជំនឿបរាជ័យ នោះ

ការសន្យានឹងមិននៅជាធរមានឡើយ ។ ដូច្នេះ មរតកកើតចេញពីជំនឿដើម្បី បង្កើតការសន្យាតាមព្រះគុណ ។ ត្បិតវាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងបរិបូរណ៍នៅពេល ដែលវាអាស្រ័យតែលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ចាប់តាំងពីសេចក្តី មេត្តាករុណា និងសេចក្តីពិតត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដោយចំណងដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ នោះគឺអ្វីដែលព្រះបានសន្យាដោយមេត្តាករុណា ទ្រង់ក៏ប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ ដែរ ។ ដូច្នេះ ដាវីឌ មុននឹងគាត់សុំសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនគាត់តាមបន្ទូល របស់ព្រះ ជាដំបូងប្រាប់ថា ហេតុផលរបស់វាស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណា របស់ព្រះ ។ "ទូលបង្គំទូលអង្វរដល់ទ្រង់ សូមឱ្យសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ផ្សាយ មកជួយដោះទុក្ខទូលបង្គំតាមសេចក្តីដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដល់អ្នកបំរើទ្រង់ ហើយ" [ទំនុកដំកើង 119:76; ទំនុកដំកើង 118:76] ។ ពីព្រោះវាមាន ដោយសារតែសេចក្តីមេត្តាធម្មតារបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ដែលព្រះព្រះត្រូវត្រូវបាន នាំទៅកាន់ការសន្យានោះ ។ ដូច្នេះ នៅត្រង់ចំណុចនេះយើងត្រូវតែបង្កើត ហើយតម្រង់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងទាំងអស់ ដោយមិនខ្វល់ពីការប្រព្រឹត្តរបស់ យើង ដើម្បីស្វែងរកជំនួយអ្វីនោះឡើយ ។

លោក Augustine ក៏បង្រៀនយើងឱ្យធ្វើដូច្នេះដែរ ក្រែងលោអ្នកស្មានថាយើង កំពុងនិយាយអ្វីថ្មី ។ គាត់និយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទនឹងសោយរាជ្យជារៀងរហូតនៅ ក្នុងអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះបានសន្យាការនេះ ។ ព្រះមានព្រះបន្ទូលថានេះម ក ។ប្រសិនបើវាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ព្រះបានស្បថហើយដែរ ។ ដូច្នេះ វា ដោយសារការសន្យាមិនមែនតាមគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែតាមសេចក្តី មេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ នោះគ្មានអ្នកណាគួរប្រកាសដោយយល់ខុសនូវអ្វីដែលខ្លួន មិនអាចសង្ស័យបានឡើយ ។" លោក Bernard និយាយផងដែរ៖ "តើអ្នក

ណា ... អាចត្រូវបានសង្គ្រោះ?' សិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទសួរ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ឆ្លើយថា ៖ "ការនេះមិនអាចទៅរួចជាមួយនឹងមនុស្ស ប៉ុន្តែមិនមែនជាមួយនឹងព្រះឡើយ" [ម៉ាថាយ ១៩:២៥-២៦] ។ នេះគឺជាទំនុកចិត្តរបស់យើងទាំងស្រុងជាការលួងលោមតែមួយគត់របស់យើង ។ នេះជាហេតុផលទាំងស្រុងសម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ប្រាកដណាស់អំពីសមត្ថភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើយើងនិយាយអ្វីអំពីបំណងរបស់ទ្រង់? "តើអ្នកណាដឹងថាខ្លួនសមនឹងការស្អប់ឬសេចក្តីស្រឡាញ់?" [សាស្តា ៩:១] ។ "តើអ្នកណាស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ទ្រង់?" [រ៉ូម ១១:៣៤; អេសាយ ៤០:១៣] ។ នៅទីនេះ ឥឡូវនេះ ច្បាស់ណាស់ថា ត្រូវការសេចក្តីជំនឿដើម្បីជួយយើង ។ នៅទីនេះសេចក្តីពិតត្រូវតែជួយយើង ដើម្បីឱ្យអ្វីដែលលាក់កំបាំងពីយើងនៅក្នុងចិត្តរបស់ព្រះវរបិតាអាចត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ ហើយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់នឹងធ្វើបន្ទាល់អាចបញ្ចុះបញ្ចូលចិត្តយើងថាយើងជាកូនរបស់ព្រះ [រ៉ូម ៨:១៦] ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាចាំបាច់ណាស់ដែលអ្នកត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយការហៅដោយសេរី និងរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ។ នៅក្នុងរឿងទាំងនេះ ប្រាកដណាស់ មានការឆ្លងកាត់កម្រិតមធ្យមមួយពីការរើសទុកជាមុនដ៏អស់កល្បជានិច្ចទៅកាន់សិរីរុងរឿងនាពេលអនាគត" ។

ចូរយើងសន្និដ្ឋានយ៉ាងខ្លីដូចតទៅ ៖ បទគម្ពីរបង្ហាញថាការសន្យារបស់ព្រះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងទេលុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានយល់ដោយការធានាពេញលេញនៃមនសិការ ។ កន្លែងណាដែលមានការសង្ស័យ ឬភាពមិនប្រាកដប្រជា គឺត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាប្រកាសថា ការសន្យាទាំងនេះមិនបានធ្វើអ្វីក្រៅពីធ្វើអ្វីក្រៅតែពីរអាក់រអួល និងរវើរវាយ ប្រសិនបើវាអាស្រ័យលើ

ការប្រព្រឹត្តផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីសុចរិតត្រូវឃ្លាតពីយើង ឬការប្រព្រឹត្តមិនត្រូវយកមកពិចារណាឡើយ ប៉ុន្តែសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់ ត្រូវតែមានកន្លែង ដែលតាមធម្មជាតិរបស់វា គឺដើម្បីបើកត្រចៀក និងបិទភ្នែក ពោលគឺសំដៅទៅលើការសន្យាតែមួយគត់ និងដើម្បីបង្វែរគំនិតចេញពីតម្លៃ ឬគុណសម្បត្តិទាំងអស់របស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះទំនាយដ៏ល្បីរបស់សាការីត្រូវបានសម្រេច ៖ នៅពេលអំពើទុច្ចរិតនៃស្រុកនេះនឹងត្រូវបានដកចេញ មនុស្សម្នាក់ៗ "ឯងរាល់គ្នានឹងអញ្ជើញអ្នកជិតខាងរបស់ឯងមក នៅក្រោមដើមទំពាំងបាយជូរ ហើយក្រោមដើមល្វាវៀងខ្លួន" [សាការី ៣:៩-១០] ។ នៅទីនោះ ហោរាបញ្ជាក់ថា អ្នកជឿនឹងមិនទទួលបានសន្តិភាពពិតប្រាកដទេ រហូតដល់ពួកគេទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។ សម្រាប់យើងត្រូវយល់ពីការប្រៀបធៀបនេះនៅក្នុងពួកព្យាការី ៖ ពេលពួកគេពិភាក្សាអំពីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេបានលើកយកព្រះពរពីខាងក្រៅរបស់ព្រះជារូបវត្ថុខាងវិញ្ញាណ ។ ហេតុនេះ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅថា "ស្តេចនៃសេចក្តីសុខសាន្ត" [អេសាយ ៩:៦] និង "សេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង" [អេភេសូ ២:១៤] ។ ដោយសារលោកបានធ្វើឱ្យការរំជើបរំជួលនៃមនសិការទាំងអស់ស្ងាត់ ។ បើយើងសុំមធ្យោបាយ យើងត្រូវតែមកថ្វាយយញ្ញបូជាដែលព្រះបានសព្វព្រះហឫទ័យ ។ សម្រាប់អ្នកណាដែលមិនជឿថា ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដោយដង្វាយធួនមួយ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានស៊ូទ្រាំនឹងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ គេនឹងមិនឈប់ញ័រឡើយ ។ សរុបមក យើងត្រូវតែស្វែងរកសន្តិភាពសម្រាប់ខ្លួនយើងផ្ទាល់តែនៅក្នុងការឈឺចាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើង ។

5. ជំនឿលើព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលផ្តល់ឱ្យយើងនូវសន្តិភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈ និងសេចក្តីរីករាយក្នុងការអធិស្ឋាន

ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំប្រើទីបន្ទាល់ដែលមិនច្បាស់លាស់? ប៉ុលបដិសេធយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនថាសន្តិភាព ឬភាពរីករាយស្ងប់ស្ងាត់ត្រូវរក្សាទុកក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈ លុះត្រាតែយើងជឿជាក់ថាយើង "ត្រូវរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿ" [រ៉ូម ៥:១] ។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ គាត់បានប្រកាសពីប្រភពនៃការធានានេះ ៖ វាគឺជាពេលដែល "សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានចាក់ចូលទៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ" [រ៉ូម ៥:៥] ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា ព្រលឹងរបស់យើងមិនអាចស្ងប់ស្ងាត់បានទេ លុះត្រាតែយើងជឿថាយើងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ។ ដូច្នេះហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត គាត់បានឧទានជំនួសព្រះទាំងអស់ថា "តើអ្នកណានឹងញែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? [រ៉ូម ៨:៣៥, ៣៩] ។ ដ្បិតយើងនឹងញាប់ញ័រសូម្បីតែដង្ហើមតិចតួចបំផុត ដរាបដល់យើងទៅដល់ទីទួលនោះ ប៉ុន្តែយើងនឹងបានសុខ ទោះក្នុងទីងងឹតនៃសេចក្តីស្លាប់ ដរាបណាព្រះយេហូវ៉ាបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលយើង [ទំនុកដំកើង ២៣:១, ៤] ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលសរសើរថាយើងបានសុចរិតដោយសារជំនឿ ព្រោះយើងបានកើតជាថ្មីវិញ យើងបានសុចរិតដោយការរស់នៅខាងវិញ្ញាណ មិនដែលបានភ្លក់នូវភាពផ្អែមល្ហែមនៃព្រះគុណនោះទេ ដោយចាត់ទុកថា ព្រះនឹងផ្តល់អំណោយផលដល់ពួកគេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះតាមការនោះដែរថា ពួកគេមិនដឹងពីវិធីត្រឹមត្រូវក្នុងការអធិស្ឋានជាជាងពួកធើកស៍ និងប្រទេសដែលប្រមាថមើលងាយផ្សេងទៀតឡើយ ។ ដូចដែលប៉ុលបញ្ជាក់ ជំនឿមិនពិតទេ លុះត្រាតែវាអះអាង និងនឹក

ឃើញដល់ព្រះនាមដ៏ផ្អែមល្ហែមរបស់ព្រះបិតា- លុះត្រាតែវាបើកមាត់ដោយសេរី ដើម្បីស្រែកថា "អ័បា ព្រះវរបិតា" [កាឡាទី ៤:៦; រ៉ូម ៨:១៥]។ គាត់ បង្ហាញរឿងនេះកាន់តែច្បាស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ "ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ យើង មានភាពក្លាហាន និងអាចចូលបានដោយទំនុកចិត្តតាមរយៈ ... សេចក្តីជំនឿ លើទ្រង់" [អេភេសូ ៣:១២]។ នេះប្រាកដជាមិនកើតឡើងតាមរយៈអំណោយ នៃការបង្កើតឡើងវិញនោះទេ ដែលវាតែងតែមិនល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងសាច់ឈាម នេះ ដូច្នេះហើយមាននៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់នូវហេតុផលជាច្រើនសម្រាប់ការសង្ស័ យ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែមករកវិធីដោះស្រាយនេះ ៖ ដែលអ្នកជឿគួរត្រូវ បានជឿជាក់ថា មូលដ្ឋាននៃក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់របស់ពួកគេសម្រាប់ការទទួល មរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌ គឺស្ថិតនៅក្នុងការពិតដែលថា ពួកគេត្រូវបានបញ្ចូលទៅ ក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកថាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ។ ចំពោះការរាប់ជាសុចរិត សេចក្តីជំនឿគឺជាអ្វីដែលគ្រាន់តែអសកម្ម ដោយមិននាំ អ្វីមករកការទទួលបាននូវការពេញចិត្តរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែការទទួលពីព្រះគ្រីស្ទនូវអ្វី ដែលយើងខ្វះ។

ជំពូកទី XIV

ការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាសុចរិត និងដំណើរការបន្តរបស់វា

(មនុស្សនៅក្នុងស្ថានភាពធម្មជាតិរបស់គាត់បានស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបហើយត្រូវ
ការការប្រោសលោះ១-៦)

1. វគ្គៈ៤ យ៉ាងរបស់មនុស្សដែលទាក់ទងនឹងការរាប់ជាសុចរិត

ដើម្បីធ្វើឱ្យបញ្ហានេះកាន់តែច្បាស់សូមឱ្យយើងពិនិត្យមើលថាតើមនុស្សសុចរិត
មួយណាដែលមនុស្សអាចធ្វើបានពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើង
ធ្វើការបែងចែកជាបួនផ្នែក សម្រាប់មនុស្សគឺ (១) គ្មានចំណេះដឹងអំពីព្រះ
ហើយជ្រមុជខ្លួនទៅក្នុងការគោរពបូជារូបព្រះ (២) ឬចូលទៅពីធី ប៉ុន្តែដោយ
ភាពមិនបរិសុទ្ធនៃជីវិត ដោយការបដិសេធព្រះនៅក្នុងសកម្មភាពរបស់ពួកគេ
នៅពេលដែលពួកគេសារភាពដោយបបូរមាត់ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងឈ្មោះ; ឬ (៣) ពួកគេ

មនុស្សលាក់ពុតជាអ្នកដែលបិទបាំងនូវឧបាយកលទទេចេញពីអំពើទុច្ចរិតនៅក្នុង
ចិត្តរបស់ពួកគេ (៤) ឬបានផ្លាស់ប្រែជាថ្មីតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ពួកគេ
បង្កើតសេចក្តីពិតនៃភាពបរិសុទ្ធដោយចិត្តរបស់គេផ្ទាល់ ។

ឧបមាដូចជា នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសទៅតាមអំណោយធម្មជាតិ
របស់ពួកគេ ក៏មិនមានការល្អណាមួយត្រូវបានគេរកឃើញពីក្បាលដល់ចុងជើង
របស់ពួកគេទេ លុះត្រាតែយើងអាចចោទថាគម្ពីរមិនពិត វាកំណត់កូនប្រុសទាំង
កូនប្រុសទាំងអស់របស់លោកអ័ដាមជាមួយនឹងប្រធានបទទាំងនេះថាពួកគេជា

មនុស្សអាក្រក់ហើយមានចិត្តបត់បែន [យេរេមា ១៧: ៩]; គំនិតក្នុងចិត្តមនុស្ស គឺអាក្រក់តាំងតែពីក្មេងមក [លោកុប្បត្តិ ៨:២១]; " គំនិតរបស់មនុស្សសុទ្ធតែឥតប្រយោជន៍" (ទំនុកតំកើង ៩៤:១១]; ពួកគេមិនកោតខ្លាចដល់ព្រះនៅចំពោះមុខពួកគេឡើយ (និក្ខមនំ ២0:២0]; " គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេយល់ឬស្វែងរកព្រះឡើយ" [ទំនុកដំកើង១៤: ២] ។ និយាយឱ្យខ្លីថាពួកគេគឺជាសាច់ឈាម [លោកុប្បត្តិ៦: ៣] ។ ដោយពាក្យនេះមានន័យរាល់កិច្ចការទាំងអស់ដែលលោកសាវ័កប៉ូលបានសរសេរ៖" សេចក្តីកំផិត អាសអាភាស ស្មោកគ្រោក សាហាយស្មន់ ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ សុីធីកជ្រុល ឈ្នានីស កាប់សំលាប់ " និងការអ្វីទៀត ដែលស្រដៀងនឹងសេចក្តីទាំងនេះ ។

ប៉ុន្តែបើនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេពូកែខាងសីលធម៌ដែលបង្ហាញភាពបរិសុទ្ធក្នុងចំណោមមនុស្ស នៅតែមាន ពីព្រោះយើងដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មិនខ្វល់ពីភាពរុងរឿងខាងក្រៅទេ សូមការទាំងនេះមានតម្លៃចំពោះភាពសុចរិត ។ ខ្ញុំនិយាយថាយើងត្រូវតែស្វែងរកដោយខ្ជាប់ខ្ជួនពី កិច្ចការទាំងនេះចេញមកពីអ្វីដែលជាការតាំងចិត្ត ។ ឥឡូវនេះថ្ងៃត្បិតតែមានការពិភាក្សាដ៏ធំទូលាយមួយនៅទីនេះនៅតែបើកចំហក៏ដោយ ពីព្រោះបញ្ហានេះអាចត្រូវបានគេប្រើក្នុងពាក្យពីរបីម៉ាត់ខ្ញុំនឹងនិសង្ខេបឱ្យខ្លីតាមដែលអាចធ្វើទៅបានតាមអ្វីដែលខ្ញុំបង្រៀន ។

2. គុណធម៌នៃអ្នកមិនជឿគឺព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមក

ជាដំបូង ខ្ញុំមិនបដិសេធថា អំណោយទានសំខាន់ៗទាំងអស់ដែលបង្ហាញផ្ទាល់ក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿ គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនជំទាស់នឹងការវិនិច្ឆ័យធម្មតា ដើម្បីប្រកែកថាមិនមានភាពខុសគ្នារវាងយុត្តិធម៌

ការសម្របសម្រួល និងសមធម៌របស់លោកទីតុស និងគ្រាចាន់ ភាពចំកួត និង ភាពឃោរឃៅរបស់ Caligula ឬ Nero ឬ Domitian ឬរវាងតណ្ហា អាសអាភាស នៃ Tiberius និងការប្រព្រឹត្តហួសហេតុរបស់ Vespasian ក្នុង ការគោរពនេះ ហើយមិនត្រូវនៅជាប់នឹងគុណធម៌បុគ្គលម្នាក់ៗ រវាងការប្រព្រឹត្ត និងការមើលងាយនៃសិទ្ធិរបស់ច្បាប់ ពីព្រោះវាមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងរវាងសុចរិត និងទុច្ចរិតដែលវាលេចឡើងសូម្បីតែ នៅក្នុងរូបភាពដែលបានស្លាប់តាំងពីពេល នោះ ។

ពីព្រោះបើយើងច្រលំរឿងទាំងនេះ តើនឹងមានសេចក្តីរៀបរយអ្វីទៀតនៅក្នុង លោកិយនេះ? ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មិនគ្រាន់តែបានឆ្លាក់ក្នុងការរែកញែកវរាង ភាពថ្លៃថ្នូរ និងអំពើអាក្រក់នៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗបានធ្វើប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរ តាមរយៈការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។

ចំពោះអ្នកដែលបណ្តុះគុណធម៌ក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ មិនមែនដោយសារតែរូប ភាពខាងក្រៅនៃគុណធម៌នោះសមនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍តិចតួចបំផុតពី គាត់ទេ ប៉ុន្តែវាគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ ដូច្នេះដើម្បីបញ្ជាក់ថាព្រះគោរពសេចក្តី សុចរិតពិតប៉ុណ្ណា នៅពេលដែលទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យសូម្បីតែសេចក្តីសុចរិតខាង ក្រៅ និងក្លែងក្លាយទៅដោយគ្មានរង្វាន់ខាងសាច់ឈាម ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មានតែធ្វើតាមអ្វីដែលយើងទើបតែទទួលស្គាល់នៅពេលនេះ នោះគឺគុណធម៌ទាំង ឬជារូបភាពនៃគុណធម៌ទាំងអស់នេះ ជាអំណោយរបស់ព្រះ ព្រោះគ្មានអ្វីដែល សាកសមគួរឲ្យសរសើរ ដែលមិនបានមកពីទ្រង់ឡើយ ។

3. គ្មានគុណធម៌ពិត បើគ្មានស្នេហាពិត

ប៉ុន្តែអ្វីដែលលោក Augustine សរសេរគឺនៅតែជាការពិត៖ ថាអ្នកទាំងឡាយណាដែលបានឃ្លាតឆ្ងាយពីជំនឿនៃព្រះតែមួយ ទោះជាគួរឱ្យសរសើរ តែពួកគេអាចត្រូវបានចាត់ទុកក្នុងបញ្ជីកេរ្តិ៍ឈ្មោះសំរាប់គុណធម៌របស់ពួកគេ មិនត្រឹមតែមិនសមនឹងទទួលបានរង្វាន់ទេ ប៉ុន្តែទទួលការកាត់ទោសទៅវិញ ដោយសារភាពកខ្វក់នៃចិត្តរបស់ពួកគេ ធ្វើអោយខូចកិត្តិនាមនៃអំពើល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ទោះបីជាពួកគេជាឧបករណ៍របស់ព្រះសម្រាប់ការថែរក្សាសង្គមមនុស្សក្នុងភាពសុចរិត ការផ្តាប់ចិត្តខ្លួនឯង មិត្តភាព ការចេះទប់ចិត្ត ចិត្តអត់ធ្មត់ និងការប្រុងប្រយ័ត្នក៏ដោយ ក៏ពួកគេអនុវត្តន៍អំពើល្អទាំងនេះរបស់ព្រះយ៉ាងអាក្រក់ ។

ពីព្រោះគេបានកាត់បន្ថយចេញពីការប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ មិនមែនដោយការចង់បានពិតប្រាកដសំរាប់អំពើល្អឡើយ គឺដោយសារតែមហិច្ឆតា ឬដោយការស្រឡាញ់ខ្លួនឯង ឬភាពចចេសផ្សេងទៀត ។ ហេតុដូច្នេះដោយសារតែចិត្តមនុស្សមិនស្អាត អំពើល្អទាំងនេះត្រូវបានខូចដោយសារប្រភពរបស់ពួកគេ នោះគេមិនគួររាប់បញ្ចូលទៅក្នុងគុណធម៌ ជាងអំពើអាក្រក់ដែលតែងតែបញ្ឆោតតាមធម្មតាលើកេរ្តិ៍ឈ្មោះនៃភាពដូចគ្នារបស់ពួកគេ និងភាពដូចគ្នាទៅចំពោះគុណធម៌ ។ សរុបមក នៅពេលដែលយើងនឹកចាំដល់ទីបញ្ចប់នៃអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ការបម្រើព្រះ ទោះបីជាខំដល់ទីបញ្ចប់ផ្សេងទៀត នោះសមនឹងបាត់បង់ឈ្មោះ "ត្រឹមត្រូវ" ។ ដោយសារពួកគេមិនសម្លឹងទៅមើលគោលបំណងដែលប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានចែង ដូច្នេះអ្វីដែលពួកគេគិតថាវាហាក់ដូចជាធ្វើទៅល្អក្នុងប៉ុន្តែភាពចចេសរបស់វាដោយចេតនាគឺជាអំពើបាប ។ ដូច្នេះគាត់សន្និដ្ឋានថា អំពើល្អឥតខ្ចោះទាំងអស់របស់Fabriciuses, scipios និង Catos គឺពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងនោះ ដោយសារពួកគេបានខ្វះពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿ ពួកគេមិនបាន

អនុវត្តន៍អំពើរបស់ពួកគេរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដែលពួកគេគួរតែអនុវត្តវា ។ ដូចនេះ សេចក្តីសុចរិតពិតមិនបាននៅក្នុងពួកគេទេ ពីព្រោះភារកិច្ចមិនមែនថ្លឹងថ្លែងដោយការប្រព្រឹត្តទេ តែដោយការបញ្ចប់ ។

4. បើគ្មានព្រះគ្រីស្ទទេ នោះគ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធពិតប្រាកដឡើយ

ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើអ្វីដែលលោកយ៉ូហានបានប្រាប់គឺជាការពិត ដែលថា អ្នកណាដែលគ្មានព្រះរាជបុត្រានៃព្រះទេ នោះគ្មានជីវិតឡើយ (១យ៉ូហាន ៥:១២)អស់អ្នកដែលមិនមានចំណែកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ទោះពួកគេក្លាយទៅជាអ្វីការដែលពួកគេនឹងធ្វើ រឹក៏ព្យាយាម តែគ្រប់ទាំងជីវិតរបស់ពួកគេធ្លាក់ទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ ហើយជាប់សេចក្តីជំនុំនៃសេចក្តីស្លាប់ជារៀងរហូត ។ នៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយគំនិតនេះគឺសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine ថា៖ « សាសនារបស់យើងញែកមនុស្សសុចរិតចេញពីមនុស្សអសុចរិត មិនមែនដោយក្រឹត្យវិន័យនៃពាក្យសម្តីទេ ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីជំនឿ អំពើល្អដែលមើលទៅដូចជាអំពើល្អ បែរជាទៅជាអំពើបាបទៅវិញ ។

។គាត់ក៏បង្ហាញគំនិតដូចគ្នានេះយ៉ាងស្រស់ស្អាតនៅក្នុងមេរៀនមួយទៀត ពេលដែលគាត់ប្រៀបធៀបភាពខ្ជះខ្ជែងរបស់បុរសបែបនេះទៅនឹងអ្នករត់គេចខ្លួន ។

សម្រាប់អ្នកណាដែលរត់ចេញពីផ្លូវកាន់តែខ្លាំង គាត់ក៏កាន់តែឆ្ងាយពីគោលដៅរបស់គាត់ ហើយគាត់កាន់តែគួរឲ្យអាណិត ។

ហេតុដូច្នេះហើយ Augustine ប្រកែកថា វាជាការប្រសើរក្នុងការដើរលើបន្ទះឈើ ជាជាងរត់ទៅខាងក្រៅ ។ ជាចុងក្រោយ គ្មានការរាប់ជាបរិសុទ្ធឡើយ បើ

គ្មានការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ វាជាភស្តុតាងដែលថាពួកគេជាដើមឈើអាក្រក់ ពួកវាអាចបង្កើតផ្លែឈើបានយ៉ាងស្រស់ស្អាត និងគួរឱ្យចង់ឃើញ ហើយថែមទាំងផ្អែមដល់រសជាតិដែរ ប៉ុន្តែមិនល្អទាំងអស់ទេ។ តាមរយៈការនេះយើងអាចយល់យ៉ាងងាយស្រួលថា អ្វីដែលមនុស្សគិត គំរោង ឬអនុវត្តមុនពេលគាត់ត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ នោះត្រូវបានបណ្តាសាហើយ មិនត្រឹមតែគ្មានតម្លៃសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពិតជាសមនឹងទទួលការកាត់ទោស។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាយើងប្រកែកអំពីរឿងនេះ ហាក់ដូចជាអ្វីដែលគួរឲ្យសង្ស័យ នៅពេលដែលវាត្រូវបានបញ្ជាក់រួចហើយដោយទីបន្ទាល់របស់សាវ័កថា « បើគ្មានសេចក្តីជំនឿទេ នោះមិនអាចគាប់ព្រះទ័យព្រះបានឡើយ » (ហេព្រើរ ១១:៦)?

5. សេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ មិនមែនមកពីទង្វើរតាមរយៈការធ្វើល្អទេ ប៉ុន្តែមកពីព្រះគុណវិញ

ប៉ុន្តែ ភ័ស្តុតាងនឹងបង្ហាញច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើយើងកំណត់ព្រះគុណរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ប្រឆាំងនឹងស្ថានភាពពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស។ បទគម្ពីរប្រកាសនៅគ្រប់ទីកន្លែងថា ព្រះជាម្ចាស់មិនរកឃើញអ្វីនៅក្នុងមនុស្សដើម្បីជាស់ស្តែនគាត់ឲ្យធ្វើល្អចំពោះទ្រង់ឡើយ ប៉ុន្តែព្រះអង្គមករកមនុស្សលោកមុនដោយព្រះទ័យសប្បុរសដែលឥតបង់ផ្លែរបស់ទ្រង់។ តើមនុស្សស្លាប់អាចធ្វើអ្វីបានដើម្បីទទួលបានជីវិត? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទ្រង់បំភ្លឺគំនិតយើងដោយព្រះសព្វញ្ញាណអំពីរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ទ្រង់មានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងប្រោសយើងពីសេចក្តីស្លាប់ (យ៉ូហាន ៥:២៥) ដើម្បីអោយយើងកើតជាថ្មី (២កូរិនថូស ៥:១៧)។

ក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបនេះ យើងឃើញថា ព្រះទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះចំពោះយើងរាល់គ្នា ត្រូវបានគេកោតស្ងប់ស្ងែងជារឿយៗ ជាពិសេសពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា " ប៉ុន្តែ ព្រះដែលទ្រង់មានសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏លើសលប់ ដោយព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ជាខ្លាំង ដែលទ្រង់មានដល់យើងរាល់គ្នា ក្នុងកាលដែលយើងនៅស្លាប់ក្នុងការរំលងនៅឡើយ នោះទ្រង់បានប្រោសឲ្យយើងរាល់គ្នាបានរស់ ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ល។ (អេភេសូរ ២:៤-៥) ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ក្នុងការពិភាក្សារបស់លោកអ័ប្រាហាំ ជាប្រភេទការត្រាស់ហៅទូទៅនៃអ្នកជឿ គាត់និយាយថា "គឺជាព្រះដែលប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ ទាំងមានព្រះបន្ទូលពីរបស់ដែលគ្មាន ទុកដូចជាមានហើយ" (រ៉ូម ៤:១៧) ។ បើយើងគ្មានអ្វីសោះ តើយើងនឹងសួរថាអ្វី តើយើងអាចធ្វើអ្វីបាន? ដូច្នេះ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់លោកយ៉ូប ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ទប់នឹងការក្រអឺតក្រទមនេះយ៉ាងខ្លាំង ដោយពាក្យ "តើអ្នកណាដែលឲ្យអ្វីមកអញជាមុន បានជាអញត្រូវសងគេវិញ សារពើទាំងប៉ុន្មានដែលនៅក្រោមមេឃជារបស់ផងអញទេតើ ។» (យ៉ូប ៤១:១១, ៤១:២) លោកសាវ័កប៉ុលដោយពន្យល់ពីសេចក្តីនេះនៅ (រ៉ូម ១១:៣៥) ទាញការសន្និដ្ឋានថា ៖ ចូរយើងកុំនឹកស្មានថាយើងយកអ្វីមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ឡើយ តែជាការបង្អាប់នៃសេចក្តីត្រូវការ និងភាពទទេស្អាត ។

ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្នុងអត្ថបទដែលដកស្រង់ខាងលើ ដើម្បីបង្ហាញថា យើងបានទទួលសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយសារព្រះគុណរបស់ទ្រង់តែមួយគត់ មិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តទេ (អេភេសូរ ២:៨-៩) ។

គឺចែងថា «ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជាស្នាដៃ ដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសំរាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំជាមុន ឲ្យយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាម ។» (អេភេសូរ ២:១០) ។

ដូចជាគាត់បាននិយាយថា: អ្នកណាក្នុងចំណោមពួកយើងអាចអួតថាគាត់បានអំពាវនាវដល់ព្រះដោយសុចរិតរបស់គាត់ នៅពេលដែលអស់ពីសមត្ថភាព ប្រែងនឹងបាក់ចេញពីថ្មដែលថាការល្អណាមួយពីយើង ។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលមនុស្សនោះត្រូវបានកាត់ទោសចំពោះភាពអាម៉ាស់បែបនេះ ដែលថាគាត់មានអ្វីៗដែលនៅសល់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងទទួលស្គាល់ដោយឧបករណ៍ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះថា ព្រះអម្ចាស់ «ដែលទ្រង់បានជួយសង្គ្រោះយើង ហើយបានហៅយើងមកក្នុងការងារបរិសុទ្ធ មិនមែនដោយការដែលយើងធ្វើទេ គឺដោយដំរិះ និងព្រះគុណនៃទ្រង់វិញ ដែលបានផ្តល់មកយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ មុនអស់ទាំងកល្ប » (២ធីម៉ូថេ១:៩) ហើយថា « តែកាលសេចក្តីសប្បុរស របស់ព្រះដ៏ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើង និងសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ទ្រង់ដល់មនុស្ស បានលេចមកឲ្យឃើញ ៥ នោះទ្រង់បានជួយសង្គ្រោះយើង មិនមែនដោយការដែលយើងបានប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតនោះទេ គឺដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់វិញ ដោយសារការសំអាតនៃសេចក្តីកើតជាថ្មី ហើយការប្រោសជាថ្មីឡើងវិញ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ" (ទីតុស 3 ៖ ៤–៥,៧) ។

ដោយការសារភាពនេះ យើងដកមនុស្សចេញពីសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់ សូម្បីតែបន្តិចបន្ទួចក៏ដោយ រហូតទាល់តែសេចក្តីមេត្តាករុណាតែមួយគត់ គាត់បានកើតជាថ្មីចូលទៅក្នុងរបៀបនៃជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដោយអំពើសុចរិតនាំមកនូវសេចក្តីសុចរិតដល់យើង នោះយើងនិយាយថាយើងបានរាប់ជា សុចរិតដោយសារ

ព្រះគុណ ។ ជាក់ស្តែង ពួកសាវ័កមិនភ្លេចឡើយ នៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសថា រាប់ជាសុចរិតដោយសេរី ដោយសារគាត់បញ្ជាក់នៅក្នុងវគ្គមួយទៀតថា ហើយបើសិនជាដោយសារព្រះគុណពិត នោះមិនមែនដោយអាងការប្រព្រឹត្តទៀតទេ ពុំនោះ ព្រះគុណមិនមែនជាព្រះគុណទៀត តែបើអាងដោយការប្រព្រឹត្តមែន នោះមិនមែនដោយព្រះគុណទៀត ពុំនោះ ការប្រព្រឹត្តមិនមែនការប្រព្រឹត្តទៀតទេ (រ៉ូម ១១:៦) ។

ហើយតើព្រះអម្ចាស់មានន័យយ៉ាងណាទៀត ពេលទ្រង់មានបន្ទូលថាទ្រង់ « ពីព្រោះខ្ញុំមិនបានមក ដើម្បីនឹងហៅមនុស្សសុចរិតទេ គឺមកហៅមនុស្សមានបាបឲ្យប្រែចិត្តវិញ ។ »

(ម៉ាថាយ ៩:១៣)? ប្រសិនបើមានតែមនុស្សមានបាបប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ ហេតុអ្វីបានជាយើងជ្រើសរើសការចូលតាមរយៈសេចក្តីសុចរិតក្លែងក្លាយ?

6. មនុស្សមិនអាចរួមចំណែកអ្វីដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនឡើយ

គំនិតនេះត្រឡប់មករកខ្ញុំវិញម្តងហើយម្តងទៀតថា មានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារខ្ញុំជាអយុត្តិធម៌ចំពោះព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះ នៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើការដោយក្តីបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីអះអាងវា ហាក់ដូចជាមានការសង្ស័យ ឬមិនច្បាស់លាស់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារបំណងចិត្តអាក្រក់របស់យើងគឺបែបនេះ ដែលវាមិនអាចទទួលបាននូវអ្វីដែលជាបំណងព្រះទ័យរបស់ព្រះ ឡើយ លុះត្រាតែវាត្រូវបានបង្ខំយ៉ាងខ្លាំងនោះ ខ្ញុំមានកាតព្វកិច្ចត្រូវនៅជាមួយការនេះឲ្យយូរបន្តិច ។ ដោយសារបទគម្ពីរច្បាស់លាស់និងគ្រប់គ្រាន់លើបញ្ហានេះ ខ្ញុំនឹងអះអាងដោយ

ព្រះបន្ទូលជាជាងពាក្យរបស់ខ្ញុំ ។ លោកហាវ៉ាអេសាយ នៅពេលគាត់បានពិពណ៌នាអំពីការបំផ្លិចបំផ្លាញជាសកលនៃមនុស្សជាតិ គាត់បានបន្ថែមយ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីលំដាប់នៃការស្តារឡើងវិញថា "ព្រះយេហូវ៉ាក៏ទតឃើញហើយ ឯការដែលឥតមានសេចក្តីយុត្តិធម៌ដូច្នេះ ក៏អាក្រក់នៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា... ព្រះយេហូវ៉ាក៏ទតឃើញហើយ ឯការដែលឥតមានសេចក្តីយុត្តិធម៌ដូច្នេះ ក៏អាក្រក់នៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា" (អេសាយ 59:15-16) តើការប្រព្រឹត្តសុចរិតរបស់យើងនៅឯណា ប្រសិនបើអ្វីដែលហោរាទ្រង់មានបន្ទូលថាពិត នោះគ្មានអ្នកណាដែលជួយព្រះអម្ចាស់ក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ឡើយ? ដូច្នេះ ហោរាម្នាក់ទៀតនៅពេលដែលគាត់តំណាងឱ្យព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកធ្វើដើម្បីផ្សះផ្សាមនុស្សមានបាបចំពោះខ្លួនគាត់ និយាយថា៖ « នោះអញនឹងដណ្តឹងនាងសំរាប់អញទុកជាដរាបតទៅ... ដោយសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីយុត្តិធម៌សេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តាករុណា... ខ្ញុំក៏នឹងដណ្តឹងនាងសំរាប់អញ ដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ផង" (ហូសេ. ២:១៩, ២៣) ។ ប្រសិនបើសេចក្តីសញ្ញានៃប្រភេទនេះ ដែលច្បាស់ណាស់ថាការរួបរួមដំបូងរបស់យើងជាមួយព្រះ អាស្រ័យទៅលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ នោះគ្មានមូលដ្ឋានណាមួយសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងឡើយ ។

ហើយខ្ញុំចូលចិត្តរឿនពីអ្នកដែលធ្វើពុតថាមនុស្សនោះទៅជួបព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងភាពសុចរិតនៃកិច្ចការមួយចំនួន ថាតើពួកគេគិតថាអាចមានភាពសុចរិតណាមួយ លើសពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានទទួលយក ។ បើគិតបែបនោះ ឆ្កួតហើយ តើមានអ្វីដែលអាចទទួលយកបាន ពីសត្រូវរបស់ទ្រង់ មករកព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់បង្វែរការប្រព្រឹត្តទាំងអស់នោះ? សេចក្តីពិតថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ដ្បិតកាល

យើងជាខ្មាំងសត្រូវ បើយើងបានជាមេត្រីនឹងព្រះវិញ [ct. រ៉ូម ៥:១0; កូឡុស. 1:21] រហូតដល់យើងរាប់ជាសុចរិត ហើយបានទទួលមិត្តភាព ។ ប្រសិនបើការរាប់អានជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ តើការសុចរិតអ្វីនឹងនាំមុខគេ? ដើម្បីបង្វែរការក្រអឺតក្រទមដ៏អាក្រក់នោះ យ៉ូហានរំឭកយើងដោយស្មោះត្រង់អំពីរបៀបដែលយើងមិនបានស្រឡាញ់ទ្រង់ជាមុន [យ៉ូហានទី១ ៤:១0] ។ ហើយព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនរឿងនេះនៅគ្រាដើមតាមរយៈព្យាការីរបស់ទ្រង់ ។ គាត់និយាយថា ៖ «ខ្ញុំនឹងស្រឡាញ់គេដោយស្ម័គ្រចិត្តព្រោះកំហឹងរបស់ខ្ញុំបានងាកចេញពីគេហើយ» ។ [ហូសេ ១៤:៤ p] ប្រសិនបើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់មានទំនោរទៅរកយើងដោយស្ម័គ្រចិត្ត នោះប្រាកដជាមិនកើតឡើងដោយសារការប្រព្រឹត្តទេ ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សដែលល្ងង់ខ្លៅសន្មត់ថានេះមានន័យត្រឹមតែថាគ្មាននរណាម្នាក់សមនឹងការបញ្ចប់ការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែការចូលទៅក្នុងកម្មសិទ្ធិនៃការប្រោសលោះយើងត្រូវបានជួយដោយកិច្ចការរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ទេ ផ្ទុយទៅវិញ យើងប្រហែលជាត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះគ្រីស្ទរហូតទាល់តែយើងត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ដោយការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះវរបិតា នោះយើងទាំងពីរគឺជាអ្នកទទួលមរតកនៃសេចក្តីងងឹត និងសេចក្តីស្លាប់ និងជាសត្រូវរបស់ព្រះ ។ ដ្បិតប៉ុលបង្រៀនថា ឯពួកអ្នករាល់គ្នាខ្លះ ពីដើមក៏ជាមនុស្សយ៉ាងដូច្នោះដែរ តែបានលាងស្អាតហើយ ក៏បានញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយរាប់ជាសុចរិតផង ដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ និងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះនៃយើងរាល់គ្នា ។ [១ កូរិនថូស ៦:១១] ពេត្រុស មានន័យថាគឺដូចគ្នា អះអាងថា ការញែកចេញនៃព្រះវិញ្ញាណជាបរិសុទ្ធមានប្រសិទ្ធភាព « ដោយព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ញែកជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីឲ្យបានស្តាប់បង្គាប់ ព្រមទាំងបាន

ព្រះលោហិតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [១ពេត្រុស ១:២] ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានប្រោះតាមព្រះវិញ្ញាណ ដោយព្រះលោហិតនៃព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យបានបរិសុទ្ធ ។ ចូរយើងកុំគិតថាមុនការសម្អាតនេះ យើងមានអ្វីផ្សេងក្រៅពីមនុស្សមានបាបដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ចូរចាត់ទុកការនេះថាជាការពិត៖ ការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺជាការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់ទៅជាជីវិត មិនមែនឲ្យគ្រាន់តែជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះទេ គឺឲ្យរងទុក្ខដោយព្រោះទ្រង់ដែរ [ភីលីព ១:២៩] បន្ទាប់មកយើងចាប់ផ្តើមឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងជីវិត ។

(មនុស្សលាក់ពុត និងគ្រីស្ទបរិស័ទមានតែនាម ក្រោមការថ្កោលទោស, ៧-៨)

7. សេចក្តីសុចរិតជារបស់ចិត្ត!

នៅក្រោមលក្ខខណ្ឌនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលអ្នកដែលបានចុះក្នុងបញ្ជីជាថ្នាក់ទីពីរ និងទីបីនៅក្នុងផ្នែកដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ។ ចំពោះភាពមិនបរិសុទ្ធនៃបញ្ញាចិត្តបង្ហាញថាថ្នាក់ទាំងពីរមិនទាន់បានបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះនៅឡើយទេ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អវត្តមាននៃការបង្កើតឡើងវិញនៅក្នុងពួកគេបង្ហាញពីការខ្វះជំនឿរបស់ពួកគេ ។ ចេញពីនេះវាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេមិនទាន់បានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះនៅឡើយ ក៏មិនទាន់បានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គនៅឡើយ ដរាបណាមនុស្សទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះដោយជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ។ តើអ្វីដែលមនុស្សមានបាប ឃ្លាតចេញពីព្រះជាម្ចាស់ លើកលែងតែអ្វីដែលគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអង្គ មនុស្សទុច្ចរិត និងជាពិសេសមនុស្សលាក់ពុតទាំងអស់គឺមានពេញដោយការធានាដ៏ឆោតល្ងង់នេះ

ដោយសារតែគេទទួលស្គាល់ថា ចិត្តរបស់ពួកគេពោរពេញទៅដោយភាពមិនបរិសុទ្ធ បើគេនាំមក ពីការងារណាដែលមើលទៅល្អ ពួកគេគិតថាទាំងនេះសមនឹងមិនត្រូវបានមើលងាយដោយព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាមានកំហុសដ៏អាក្រក់កើតឡើង ដែលពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសដោយចិត្តទុច្ចរិត និងគំនិតអាក្រក់ ពួកគេនៅតែមិនសារភាពថាសេចក្តីសុចរិតក្នុងខ្លួនគេគឺទទេ ។ ទោះជាពួកគេទទួលស្គាល់ខ្លួនឯងថាមិនសុចរិតដោយសារពួកគេមិនអាចបដិសេធបានក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែអះអាងថាខ្លួនឯងសុចរិត ។ ព្រះអម្ចាស់បានបដិសេធយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវការឥតប្រយោជន៍នេះតាមរយៈព្យាការីថា ៖ បើអ្នកណាដក់សាច់ដ៏បរិសុទ្ធក្នុងថ្នក់អាវទៅឯណា រួចអាវប៉ះនឹងនំបុ័ង សំឡ ស្រាទំពាំងបាយជូរ ប្រេង ឬម្ហូបអ្វីក៏ដោយ តើរបស់នោះនឹងបានបរិសុទ្ធដែរឬ នោះពួកសង្ឃបានឆ្លើយថា ទេ រួចហាកាយសួរថា បើសិនជាអ្នកណាដែលមិនស្អាត ដោយព្រោះខ្មោចស្លាប់ គេបានប៉ះនឹងរបស់ណាមួយនោះ តើរបស់នោះនឹងត្រឡប់ជាមិនស្អាតដែរឬ ពួកសង្ឃក៏ឆ្លើយថា នឹងត្រឡប់ជាមិនស្អាតជាពិត» ។ រួចហាកាយពោលសបរិញ្ញថា ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ បណ្តាជននេះ និងសាសន៍នេះក៏ដូច្នោះនៅចំពោះអញដែរ ព្រមទាំងការទាំងប៉ុន្មានដែលដៃគេធ្វើ និងដង្វាយដែលគេថ្វាយនៅទីនោះ ក៏សុទ្ធតែមិនស្អាតដូចគ្នាផង [ហាកាយ ២:១១-១៤ p] ។ តើពាក្យសម្តីនេះអាចទទួលបានការជឿទុកចិត្តជាមួយយើង ឬត្រូវដាក់ក្នុងការចងចាំរបស់យើង! មើលគ្មានអ្នកណាម្នាក់អាក្រក់ពេញមួយជីវិតរបស់ខ្លួន ដែលអាចឲ្យខ្លួនឯងទទួលបាននូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះ ។ កាលណាមនុស្សអាក្រក់បានបំពេញតួនាទីមួយឬមួយផ្សេងទៀតនៃក្រិត្យវិន័យហើយ នោះគេមិនសង្ស័យថាគេនឹងចាត់ទុកថាជាសេចក្តី

សុចរិតឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា គ្មានការតម្រូវឱ្យញែកជាបរិសុទ្ធពីសកម្មភាពនេះឡើយ លុះត្រាតែចិត្តត្រូវបានសម្អាតឱ្យបានស្អាតជាមុនសិន ។ ហើយទ្រង់មិនស្កប់ចិត្តនឹងការនេះទេ ទ្រង់ប្រកាសថា រាល់ការដែលកើតចេញពីមនុស្សមានបាប សុទ្ធតែកខ្វក់ដោយចិត្តមិនបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ ចូរយកឈ្មោះនៃសេចក្តីសុចរិតចេញពីកិច្ចការទាំងនោះ ដែលត្រូវបានថ្កោលទោសថាជាការកខ្វក់ដោយព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់! ហើយការប្រៀបធៀបនោះសមនឹងអ្វីដែលទ្រង់បង្ហាញពីការនេះ! សម្រាប់ការជំទាស់អាចត្រូវបានលើកឡើងថា អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់គឺបរិសុទ្ធដោយមិនអាចបំពានបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រកាន់ជំហរផ្ទុយទៅវិញថា វាមិនមែនជារឿងចម្លែកទេ ដែលការញែកជាបរិសុទ្ធក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ាត្រូវកខ្វក់ដោយភាពកខ្វក់នៃមនុស្សអាក្រក់ ។ មើលដោយការកាន់អ្វីមួយដ៏ពិសិដ្ឋ ដៃស្មោកគ្រោកធ្វើបាប ។

8. មនុស្សនិងការប្រព្រឹត្តិ

គាត់បានប្រព្រឹត្តយ៉ាងល្អចំពោះរឿងដូចគ្នានៅក្នុងអេសាយដែរ ដោយមានប្រសាសន៍ថា ៖ «កុំឲ្យយកដង្វាយដ៏ឥតប្រយោជន៍មកទៀតឡើយ ឯកំញានជារបស់ស្អប់ខ្ពើមដល់អញ ឯបុណ្យចូលខែ និងថ្ងៃឈប់សំរាក ព្រមទាំងការប្រជុំជំនុំ នោះអញទ្រាំមិនបានទេ សូម្បីតែបុណ្យប្រជុំជំនុំមុតមាំ ក៏ជាអំពើទុច្ចរិតដែរ ពិធីទាំងនោះជាបន្ទុកសង្កត់លើអញជាខ្លាំង អញក៏នឿយណាយ ដោយទ្រាំចំពោះការទាំងនោះ កាលណាឯងរាល់គ្នាប្រទូលដៃឡើង នោះអញនឹងបែរភ្នែកពីឯងចេញ អើ បើកាលណាឯងអធិស្ឋានជាច្រើន នោះអញនឹងមិនស្តាប់ឡើយ ដ្បិតដៃឯងរាល់គ្នាប្រឡាក់ពេញដោយឈាម ។ ចូរសម្អាតខ្លួនឯង ធ្វើខ្លួនឲ្យស្អាតបរិសុទ្ធ ដកចេញនូវអំពើអាក្រក់នៃគំនិតរបស់ឯង…” [អេសាយ ១:

១៣–១៦ p.; ct. Ch. ៥៨:១–៥] តើមានន័យដូចម្តេចដែលថា ព្រះអម្ចាស់ស្អប់ការប្រតិបត្តិនៃច្បាប់របស់ទ្រង់? ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់ស្អប់អ្វីដែលជាការប្រតិបត្តិរបស់ច្បាប់ ដែលជាការចាប់ផ្តើមនៃការដែលទ្រង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងបង្រៀនថាជាការកោតខ្លាចព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងមួយដែលដកចេញមិនមែនរបស់ទាំងអស់ដែលគេថ្វាយទៅទ្រង់ជារឿងតិចតួចទេ តែជារឿងគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមនិងគួរខ្ពើម ។ ឥឡូវនេះ ចូរឲ្យមនុស្សមានពុតនោះទៅ ហើយរក្សាអំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងចិត្តចុះ ចូរឲ្យពួកគេព្យាយាមឈ្នះការពេញចិត្តពីព្រះដោយការប្រព្រឹត្តទៅ! ដោយវិធីនេះ ពួកគេនឹងខឹងទ្រង់កាន់តែខ្លាំង ។ ពីព្រោះ«យញ្ញបូជារបស់មនុស្សអាក្រក់ ជាសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា តែសេចក្តីអធិស្ឋាននៃមនុស្សទៀងត្រង់ ជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់វិញ» សុភាសិត១៥:៨ p] ។ ដូច្នេះហើយ យើងមិនអាចមានការសង្ស័យពីអ្វីដែលគួរតែជារឿងធម្មតានោះទេ សូម្បីតែចំពោះអ្នកដែលមិនអើពើនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលមនុស្សមិនទាន់បានរាប់ជាបរិសុទ្ធនៅឡើយ ដែលបង្ហាញឱ្យឃើញសូម្បីតែភាពរុងរឿងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតគឺនៅឆ្ងាយពីភាពសុចរិតនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដែលពួកគេត្រូវបានរាប់ជាបាប ។ ដូច្នោះហើយ ពួកគេបាននិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ ដែលបានបង្រៀនថាការពេញចិត្តចំពោះព្រះ មិនត្រូវបានអ្នកណាម្នាក់ទទួលបានតាមរយៈការប្រព្រឹត្តិនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ការប្រព្រឹត្តិដែលផ្គាប់ចិត្តទ្រង់ លុះត្រាតែបុគ្គលនោះបានទទួលការពេញចិត្តពីមុនមក ។ ហើយនៅទីនេះ យើងត្រូវតែរក្សាដោយស្មោះត្រង់នូវលំដាប់ដែលបទគម្ពីរដឹកនាំយើងដោយដៃ ។ ម៉ូសេបានសរសេរថា ៖ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចំពោះអេបិល និងដង្វាយរបស់គាត់» [លោកុ. ៤:៤ p] ។ តើអ្នកឃើញទេថាទ្រង់ចង្អុលបង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់សព្វ

ព្រះទ័យចំពោះមនុស្សមុននឹងទ្រង់គិតដល់កិច្ចការរបស់ពួកគេ? ដូច្នេះ ការសម្អាតចិត្តត្រូវតែមានជាមុន ដើម្បីឲ្យកិច្ចការទាំងនោះចេញពីយើងអាចនឹងទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះ ដ្បិតសេចក្តីប្រកាសរបស់យេរេមាគឺដូចនេះថា ឱព្រះយេហូវ៉ា ព្រះនេត្រទ្រង់ តើទតមិនឃើញសេចក្តីពិតទេឬអី [យេរេមា ៥:៣]។ ថាវាគឺជាសេចក្តីជំនឿតែឯង លើសពីនេះទៅទៀត ដោយសារចិត្តរបស់មនុស្សបានបន្សុត នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រកាសតាមរយៈមាត់របស់ពេត្រុស [កិច្ចការ 15:9] ។ ចេញពីនេះ វាគឺជាភស្តុតាងដែលថាគ្រឹះដំបូងស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីពិត និងជំនឿដ៏រស់ ។

(អ្នកដែលបានកើតឡើងវិញ រាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់, 9-II)

9. ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿពិតមិនធ្វើអំពើល្អដោយខ្លួនឯងទេ

ឥឡូវនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលនូវសេចក្តីសុចរិតណាដែលមានតាមរយៈអ្នកដែលយើងបានកន្លែងនៅក្នុងថ្នាក់ទីបួន ។ យើងសារភាពថា តាមរយៈការអង្វរនៃភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះបានផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងទ្រង់ នឹងដោយការលើកលែងទោសដោយសេរី រាប់ថាយើងជាមនុស្សសុចរិត អត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់គឺ ក្នុងពេលតែមួយបានចូលរួមជាមួយនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់សណ្ឋិតនៅក្នុងយើង និងដោយអំណាចទ្រង់ចំណង់នៃសាច់ឈាមរបស់យើងគឺកាន់តែច្រើនឡើងៗ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ យើងពិតជាត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ ពោលគឺអរគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងភាពបរិសុទ្ធពិតនៃជីវិត ដោយដួងចិត្តរបស់យើងបានបង្កើតឡើងដើម្បីគោរពតាម

ក្រឹត្យវិន័យ ។ ទីបញ្ចប់គឺថាឆន្ទៈពិសេសរបស់យើងគឺដើម្បីបម្រើឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ និងគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់តែមួយគត់» ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាតាមរយៈការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលយើងដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីកុំឱ្យយើងភ្លេចខ្លួន ហើយក្លាយជាអ្នកបំផ្លើសក៏ដោយ ក៏ស្នាមនៃភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់យើងនៅតែផ្តល់ឱ្យយើងនូវឱកាសសម្រាប់ការបន្ទាបខ្លួន ។ បទគម្ពីរចែងថា ៖ "ពិតប្រាកដជាគ្មានមនុស្សសុចរិតណានៅផែនដី ដែលប្រព្រឹត្តសុទ្ធតែល្អឥតធ្វើបាបឡើយនោះទេ" សាស្តា ៧:២0, Vg. cf. ១ ពង្សាវតារក្សត្រ ៨:៤៦] ។

តើភាពសុចរិតបែបណាដែលពួកគេនឹងទទួលបានពីការប្រព្រឹត្តិរបស់ខ្លួន? ទីមួយ ខ្ញុំនិយាយថា ការប្រព្រឹត្តិដែលល្អបំផុត ដែលអាចយកមកពីពួកគេ គឺនៅតែត្រូវបានប្រទះឃើញ និងខូចដោយភាពមិនបរិសុទ្ធនៃសាច់ឈាម ហើយអាចនិយាយបានថា មានធាតុអាក្រក់ខ្លះ លាយឡំជាមួយវា ។ សូមឲ្យអ្នកបំរើដ៏វិសុទ្ធ ឬព្រះ ខ្ញុំនិយាយថា ចូរជ្រើសរើសពីដំណើរជីវិតទាំងមូលរបស់គាត់ នូវអ្វីដែលលក្ខណៈគួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាពិសេសដែលគាត់គិតថាគាត់បានធ្វើ ។ សូមឲ្យគាត់ត្រឡប់មកវិញក្នុងគំនិតរបស់គាត់បានច្រើនផ្នែក ។ ដោយមិនសង្ស័យ គាត់នឹងដឹងឃើញថា វាមានក្លិនស្អុយនៃសាច់ ដោយសារការចង់បានអំពើល្អរបស់យើង គឺមិនដែលមានអ្វីដែលគួរតែក្លាយជានោះទេ ប៉ុន្តែភាពទន់ខ្សោយដ៏អស្ចារ្យរបស់យើងធ្វើឱ្យការរត់ប្រណាំងរបស់យើងថយចុះ ។ ទោះជាយើងមើលឃើញថាស្នាមប្រឡាក់ដែលធ្វើឲ្យកិច្ចការរបស់ពួកបរិសុទ្ធឃើញច្បាស់ក៏ដោយ ទោះបីជាយើងទទួលស្គាល់ថាវាគ្រាន់តែជាចំណុចតូចបំផុតក៏ដោយ ពួកគេនឹងមិនធ្វើឱ្យទាស់ដល់ភ្នែករបស់ព្រះទេ ហើយផ្កាយទាំងប៉ុន្មានក៏មិនជ្រះថ្លានៅព្រះនេត្រទ្រង់ផង

[យ៉ូប 25:5]? យើងមិនមានកិច្ចការណាមួយចេញពីពួកបរិសុទ្ធទេដែលថាបើវាត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនឯង វាសាកសមនឹងមិនគួរខ្មាសជារង្វាន់ត្រឹមត្រូវនោះទេ ។

10. អ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនមានសេចក្តីសុចរិត នោះយល់ខុសធ្ងន់នៃច្បាប់

បន្ទាប់មក បើទោះបីជាយើងអាចមានកិច្ចការដ៏បរិសុទ្ធ និងល្អឥតខ្ចោះមួយចំនួនក៏ដោយ ក៏ដូចដែលព្យាការីមានបន្ទូលថា ឯអំពើសុចរិតទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នកនោះបានធ្វើ នោះនឹងគ្មាននឹកចាំពីបទណាមួយឡើយ អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ក្នុងអំពើរំលងដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត [អេសេគាល ១៨:២៤]។ យ៉ាកុបយល់ស្របជាមួយនឹងគាត់ ៖ « ដ្បិតអ្នកណាដែលកាន់ក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលតែភ្លាត់ជំពប់នឹងបទណាមួយ នោះក៏ត្រឡប់ជាមានទោសចំពោះក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលនោះហើយ » [យ៉ាកុប 2:10 p] ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារជីវិតរមែងស្លាប់នេះ មិនដែលបរិសុទ្ធ ឬគ្មានអំពើបាបទេ ភាពសុចរិតណាក៏ដោយដែលយើងអាចសម្រេចបាន នៅពេលដែលវាត្រូវបានខូច ជិះជាន់ និងបំផ្លាញ ដោយអំពើបាបដែលកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់នោះ មិនអាចចូលក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ឬរាប់យើងថាជាសេចក្តីសុចរិតបានទេ ។

សរុបមក នៅពេលដែលវាជាសំណួរអំពីភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្ត យើងត្រូវតែមិនគិតពីកិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យទេ ប៉ុន្តែគឺសម្រាប់បញ្ញត្តិវិញ ។ ដូច្នេះ បើយើងស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតពីក្រិត្យវិន័យ យើងនឹងនាំយកការងារមួយទៅមុខដោយឥតប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែការគោរពតាមច្បាប់មិនឈប់ឈរជាការចាំបាច់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះមិនដូចដែលមនុស្សជាច្រើនជឿដោយឆោតល្ងង់នោះទេ ម្តង

សម្រាប់ទាំងអស់គ្នា គិតមកយើងថាជាសេចក្តីសុចរិត ដែលការអត់ទោសអំពើបាបដែលទាក់ទងនឹងការដែលយើងបាននិយាយនៅក្នុងលំដាប់ថា ដោយបានទទួលការលើកលែងទោសសម្រាប់ជីវិតអតីតកាលរបស់យើង យើងអាចនឹងស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងច្បាប់ ។ នេះគ្រាន់តែជាការនាំយើងទៅរកក្តីសង្ឃឹមក្លែងក្លាយ ដែលសើចចំអកឲ្យយើង ។ ព្រោះថា គ្មានភាពល្ងតឥតខ្ចោះណាមួយអាចមករកយើងបានទេ ដរាបណាយើងស្លៀកពាក់ជាសាច់ឈាមនេះ ហើយក្រិត្យវិន័យក៏ប្រកាសពីការស្លាប់ និងការកាត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលមិនរក្សាភាពសុចរិតឥតខ្ចោះក្នុងការប្រព្រឹត្ត នោះវានឹងមានហេតុផលដើម្បីចោទប្រកាន់ និងថ្កោលទោសយើងជានិច្ច លុះត្រាតែ ផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងវា ហើយដោយការអត់ទោសឥតឈប់ឈរនៃអំពើបាប ធ្វើឱ្យយើងលើកលែងទោសដដែលៗ ។ ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលខ្ញុំនិយាយនៅដើមដំបូងតែងតែទទួលបានផលល្អ៖ ប្រសិនបើយើងវិនិច្ឆ័យដោយតម្លៃខ្លួន ទោះជាយើងរៀបចំផែនការ ឬធ្វើបែបណាក៏ដោយ ដោយការប្រឹងប្រែង និងការខិតខំរបស់យើង នោះយើងនៅតែសមនឹងទទួលនូវការស្លាប់ និងសេចក្តីវិនាស ។

11. សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកជឿគឺតែងតែជាសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ

យើងត្រូវតែទទួចយ៉ាងមុតមាំលើចំណុចទាំងពីរនេះ៖ ទីមួយ ថាក៏មានកិច្ចការរបស់មនុស្សដែលគោរពព្រះខ្លះ ប្រសិនបើពិនិត្យមើលដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏តឹងរ៉ឹងរបស់ព្រះ នោះនឹងមិនសមនឹងទទួលការថ្កោលទោសឡើយ ។ ទីពីរ ប្រសិនបើការងារបែបនេះត្រូវបានរកឃើញ (អ្វីមួយដែលមិនអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់មនុស្ស) វានៅតែបាត់បង់ការពេញចិត្ត - ចុះខ្សោយ និងប្រឡាក់ដោយសារអំពើបាបដែលអ្នកនិពន្ធខ្លួនឯងពិតជាត្រូវទទួលបន្ទុក ។ នេះគឺជាចំណុចសំខាន់

នៃជម្ពោះរបស់យើង ។ សម្រាប់ការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាសុចរិត គ្មានការ ឈ្លោះប្រកែកគ្នារវាងយើង និងសិស្សសាលា Sounder:3 ដែលមនុស្សមានបាប បានរួចផុតពីការកាត់ទោសអាចទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ហើយថាតាមរយៈការ អភ័យទោសពីអំពើបាប លើកលែងតែវារួមបញ្ចូលនៅក្រោមពាក្យរាប់ជាសុចរិត មួយជាថ្មី ដែលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដើម្បី គោរពតាមច្បាប់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេពណ៌នាអំពីភាពសុចរិតនៃមនុស្ស ដែលបានបង្កើតឡើងវិញថា មនុស្សម្នាក់ដែលបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះមួយដង តាមរយៈជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ អាចនឹងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះដោយ អំពើល្អ ហើយត្រូវបានទទួលយកដោយគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ។

ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា សម្រាប់អ័ប្រាហាំ ទ្រង់បាន ចាត់ទុកសេចក្តីជំនឿថាជាសេចក្តីសុចរិត [រ៉ូម. ៤:៣] មិនមែននៅគ្រាដែលអ័ ប្រាហាំកំពុងតែបម្រើរូបព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់ មានជីវិតដ៏បរិសុទ្ធជា ច្រើនឆ្នាំ ។ ដូច្នេះ អ័ប្រាហាំបានគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាយូរមកហើយដោយ ចិត្តបរិសុទ្ធ ហើយរក្សាការគោរពតាមច្បាប់តាមដែលមនុស្សអាចរក្សាទុកបាន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់នៅតែមានសេចក្តីសុចរិតដែលបានតាំងនៅក្នុង សេចក្តីជំនឿ ។ តាមការលើកឡើងរបស់ប៉ុល យើងសន្និដ្ឋានថា ក៏មិនមែន ដោយការប្រព្រឹត្តទេ [អេភេសូ ២:៩] ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ពេលព្យាការីម្នាក់ និយាយថា "មនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ" [ហាបាគុក ២:៤] សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះមិនអនុវត្តចំពោះមនុស្សទុច្ចរិត និងពួកមិនគោរពឡើយ ដែលព្រះអម្ចាស់បង្វែរពួកគេទៅរកសេចក្តីជំនឿ អាចនឹងរាប់ជាសុចរិត ប៉ុន្តែការ និយាយនោះគឺសំដៅទៅកាន់អ្នកជឿហើយចំពោះជីវិតពួកគេ ត្រូវបានសន្យា

ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ប៉ុលក៏ដកចេញនូវមន្ទិលទាំងអស់ផងដែរដើម្បីបញ្ជាក់អំពីគំនិតនោះ គាត់បានយកខគម្ពីររបស់ដាវីឌដែលថា "មានពរហើយ មនុស្សណាដែលការរំលងបាប់របស់ខ្លួនបានអត់ទោសឲ្យ" [ទំនុកតម្កើង 32:1; 31:1, Vg រ៉ូម ៤:៧] ប្រាកដណាស់ថា ដាវីឌមិននិយាយទាក់ទងនឹងមនុស្សទុច្ចរិតទេ ប៉ុន្តែអំពីអ្នកជឿ ដូចជាគាត់ផ្ទាល់ ។ ដ្បិតគាត់បាននិយាយចេញពីការផុសនូវបញ្ហាចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែមានពរជ័យនេះ មិនមែនតែម្តងទេ ប៉ុន្តែត្រូវតែកាន់វាពេញមួយជីវិត ។ ជាចុងក្រោយ គាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គ្រប់ទាំងអស់ក៏មកពីព្រះ ផ្សះផ្សាដោយសេរីជាមួយព្រះ មិនត្រូវបានបោះពុម្ពសម្រាប់មួយថ្ងៃ ឬថ្ងៃផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបញ្ជាក់ថាជានិរន្តរភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ [cf. កូរិនថូសទី២ ៥:១៨-១៩] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដល់ទីបញ្ចប់នៃជីវិត អ្នកជឿគ្មានសេចក្តីសុចរិតណាក្រៅពីអ្វីដែលបានពិពណ៌នានៅទីនោះឡើយ ។

ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទនៅតែជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដើម្បីផ្សះផ្សាព្រះបិតាជាមួយយើង ។ ហើយការសុគតរបស់ទ្រង់មានប្រសិទ្ធភាពអស់កល្បជានិច្ច ៖ ពោលគឺការសម្អាតការពេញចិត្ត ដង្វាយធួន និងទីបំផុតការស្តាប់បង្គាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដែលអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ ។ ហើយប៉ុលមិនបាននិយាយទៅកាន់ពួកអេភេសូរថា យើងមានការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះគុណទេ ប៉ុន្តែថាយើងបានត្រូវសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះគុណ «មិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តទេ ក្រែងមានអ្នកណាអួតខ្លួន» [អេភេសូរ ២:៨-៩] ។ (ការសិក្សាដែលជំទាស់ទៅចំពោះការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ និងគោលលទ្ធិនៃគុណសម្បត្តិដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានពិនិត្យ និងបដិសេធ, ១២–២១)

12. ការគេចចេញពីពួកប្រឆាំង

ការគេចចេញនៃគ្រូបង្រៀនស្វែងរកនៅទីនេះ គឺដើម្បីគេចមិនចង់ជួយពួកគេ ។ ពួកគេនិយាយថា ៖ អំពើល្អមិនសំខាន់ដូចនៅក្នុងតម្លៃខាងក្នុងរបស់ពួកគេ ដូច ជាការគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទទួលបានភាពសុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែតម្លៃដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួក គេគឺនៅក្នុង "ការទទួលយកព្រះគុណ" ។ ដូច្នោះហើយ ដោយសារពួកគេត្រូវ បានបង្ខំឱ្យទទួលស្គាល់ថា ភាពសុចរិតនៅទីនេះតែងតែមិនល្អឥតខ្ចោះ ពួកគេ ទទួលស្គាល់ថាជរាបណាយើងនៅរស់ យើងត្រូវការការអភ័យទោសពីអំពើបាប ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ការខ្វះខាតនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែថាអំពើរំលងដែលបានប្រព្រឹត្ត នោះត្រូវបានសងវិញដោយការប្រព្រឹត្តនៃអំពើទុច្ចរិត supererogation ។ ខ្ញុំ ឆ្លើយថា "ការទទួលយកព្រះគុណ ដូចដែលគេហៅវា គ្មានអ្វីផ្សេងក្រៅពីសេចក្តី សប្បុរសទទេរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះវរបិតាបានរើសយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នៅពេល ដែលទ្រង់ស្លៀកពាក់ឱ្យយើងដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទទួលយកវា ជារបស់យើង ដើម្បីប្រយោជន៍វា ចាត់ទុកយើងថាបរិសុទ្ធ ដែលបរិសុទ្ធ និង គ្មានកំហុស ។ ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ដែលឥតខ្ចោះអាចមើលព្រះនេត្ររបស់ព្រះបាន ត្រូវបង្ហាញអង្គទ្រង់នៅក្នុង តុលាការជំនួសយើង ហើយធានាយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ។ ការអត់ ទោសបាបដោយសេចក្តីជំនឿ គ្របដណ្តប់ដោយភាពបរិសុទ្ធនេះ ភាពស្មោគ គ្រោក នឹងភាពស្អាត នៃភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់យើង មិនត្រូវបានកំណត់ ចំពោះយើងទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានលាក់ទុកដូចជាត្រូវបានកប់ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេចូល មកក្នុងទីជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ រហូតដល់ពេលត្រូវកំណត់ ទើបមនុស្សចាស់បាន សម្លាប់ និងបំផ្លាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងយើង ។ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះនឹង

ទទួលយើងទៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្តដ៏មានពរជាមួយអ័ដាមថ្មី ។ [កូរិនថូស ១៥: ៤៥ ff ។]

13. អ្នកដែលនិយាយអំពី "កិច្ចការដែលមិនចាំបាច់ យល់ខុសអំពីភាពមុត

ស្លេចនៃសេចក្តីទាមទាររបស់ព្រះ និងទំនាញនៃអំពើបាប ប្រសិនបើការទាំងនេះជាការពិត ប្រាកដណាស់គ្មានកិច្ចការរបស់យើងណាមួយអាចធ្វើឲ្យយើងទទួលយកបាន និងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ។ សូម្បីតែកិច្ចការដែលខ្លួនគេមិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់បានឡើយ លើកលែងតែដល់កម្រិតដែលមនុស្សម្នាក់គ្របដណ្តប់ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត ហើយទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនបានសន្យានឹងរង្វាន់នៃជីវិតសម្រាប់កិច្ចការពិសេសនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់គ្រាន់តែប្រកាសថាអ្នកដែលប្រព្រឹត្តនឹងមានជីវិត [លេវី. 18:5], កម្រិតបណ្តាសាដែលប្រឆាំងនឹងអស់អ្នកដែលមិនតស៊ូក្នុងការទាំងអស់ [ចោទិយកថា ២៧:២៦; កាឡាទី3:10] ។

ការសន្មត់នៃភាពសុចរិតមួយផ្នែកត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងខ្លាំងដោយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះ ដែលគ្មានភាពសុចរិតផ្សេងទៀតក្រៅពីការគោរពច្បាប់ពេញលេញត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅស្ថានសួគ៌ ។ ការនិយាយធម្មតារបស់ពួកគេអំពី "ការងារដែលមិនចាំបាច់" ការផ្តល់តំលៃគ្រប់គ្រាន់គឺមិនសមហេតុផលទេ ។ ហេតុអ្វី? តើពួកគេមិនតែងតែវិលទៅកាន់មុខតំណែងដែលគេត្រូវបានគេបណ្តេញចេញទេឬអី ថាអ្នកដែលកាន់តាមច្បាប់គឺសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត? តើនឹងគ្មាននរណាម្នាក់នៃការវិនិច្ឆ័យនឹងទទួលខុសត្រូវទៅពួកគេ ពួកគេពិតជាអៀនខ្មាសណាស់ដោយសន្មត់ជាការពិត ។ ព្រះអម្ចាស់ជារឿយៗថ្លែងទីបន្ទាល់ថា

ទ្រង់មិនទទួលស្គាល់ភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ លើកលែងតែក្នុងការប្រតិបត្តិដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ។ តើអ្វីទៅជាភាពច្របូកច្របល់សម្រាប់យើង នៅពេលដែលយើងខ្វះសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីកុំឱ្យហាក់ដូចជាបាត់បង់នូវសិរីល្អទាំងអស់ ដើម្បីបានលះបង់ចំពោះព្រះ—ដើម្បីអួតពីការងារបន្តិចបន្តួចនៃកិច្ចការមួយចំនួន ហើយព្យាយាមតាមរយៈការពេញចិត្តផ្សេងទៀតដើម្បីចំណាយលើអ្វីដែលខ្វះខាត? ការពេញចិត្តត្រូវបានលុបចោលយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ដូច្នេះវាមិនគួរសូម្បីតែចូលមកក្នុងគំនិតរបស់យើងក្នុងសុបិន ។ ខ្ញុំនិយាយថា អស់អ្នកដែលនិយាយមិនសមហេតុផលបែបនេះ មិនបានដឹងថាអំពើបាបមួយយ៉ាងណានៅចំពោះមុខព្រះនោះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេគួរតែយល់ថា សេចក្តីសុចរិតទាំងអស់របស់មនុស្ស ដែលប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងគំនរតែមួយមិនអាចសងថ្លៃលោះអំពើបាបតែមួយបានទេ ។ ដ្បិតយើងឃើញថាមនុស្សនោះត្រូវបានព្រះបោះបង់ចោលយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានបោះបង់ចោលដោយសារការរំលងមួយ ដែលគាត់បានបាត់បង់ក្នុងពេលដំណាលគ្នានឹងសមត្ថភាពគ្រប់យ៉ាងក្នុងស្តារសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ [លោកុ. ៣:១៧] ។

ដូច្នេះសមត្ថភាពធ្វើឱ្យមានការពេញចិត្តត្រូវបានដកចេញ ។ អស់អ្នកដែលស្នាតនឹងវា ប្រាកដជាមិនដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ដែលគ្មានអ្វីគួរឲ្យគាប់ព្រះហឫទ័យដែលកើតចេញពីសត្រូវរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ឥឡូវនេះ សត្រូវរបស់ព្រះគឺជាអស់អ្នកដែលទ្រង់ប្តេជ្ញាធ្វើបាប ។ ដូច្នេះហើយ អំពើបាបរបស់យើងត្រូវតែត្រូវបានបិទបាំង និងអត់ទោស មុនពេលព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់កិច្ចការណាមួយរបស់យើង ។ ចេញពីនេះ ការអត់ទោសបាបគឺឥតគិតថ្លៃ ហើយអ្នកដែលញុះញង់ក្នុងការស្តប់ស្តល់ណាមួយ ប្រមាថវាដោយទុច្ចរិត ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យ

យើងធ្វើតាមគំរូរបស់សាវ័ក « ខ្ញុំភ្លេចសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលកន្លងទៅហើយ ក៏ខំមមុលឈោងទៅឯសេចក្តីខាងមុខទៀត ១៤ ទាំងរត់ដំរង់ទៅឯទី ដើម្បីឲ្យបានរង្វាន់នៃការងារដ៏ខ្ពស់របស់ព្រះ [ភីលីព 3:13-14 P] ។

14. សូម្បីតែការបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ក៏នឹងមិននាំមកនូវសិរីល្អដល់យើងដែរ ក៏ប៉ុន្តែនេះក៏មិនអាចទៅរួចទេ!

ដើម្បីអួតអំពីការងារដែកមិនចាំបាច់ - តើជ្រុងនេះជាមួយនឹងពាក្យបញ្ជាមកលើយើងយ៉ាងដូចម្តេចនៅពេលដែលយើងបានធ្វើអ្វីដែលបានបង្គាប់យើង យើងហៅខ្លួនយើងថា "បាវបំរើឥតកំរៃ" ហើយនិយាយថាយើងបានធ្វើមិនលើសពីដែលយើងគួរធ្វើ ។ [លូកា ១៧:១0 P]? ការនិយាយនៅចំពោះព្រះ មិនមែនដើម្បីក្លែងបន្លំ ឬកុហកនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវកំណត់នៅក្នុងខ្លួនអ្នកនូវអ្វីដែលអ្នកកាន់ជាប់នឹងប្រាកដ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ឱ្យយើងដឹងដោយស្មោះ និងពិចារណាក្នុងខ្លួនយើងថា យើងមិនបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលមិនចាំបាច់ចំពោះទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវសងទ្រង់នូវការបម្រើតាមតម្រូវការរបស់យើង ។ ហើយត្រឹមត្រូវ! ដោយសារយើងជាអ្នកបំរើមានកាតព្វកិច្ចផ្តល់ការបំរើច្រើនយ៉ាង ដែលយើងមិនអាចអនុវត្តបាន តែទោះបីជាគំនិតរបស់យើង និងអរៈយៈទាំងអស់របស់យើងបានងាកទៅរកកាតព្វកិច្ចនៃច្បាប់ក៏ដោយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ទ្រង់ថា "កាលណាអ្នកបានប្រព្រឹត្តតាមបង្គាប់គឺថា អំពើសុចរិតទាំងអស់របស់មនុស្ស ច្រើនតែជាកម្មសិទ្ធតែឯង ។ តើយើងប្រាកដយ៉ាងដូចម្តេចបើ ដោយសារយើងគ្រប់គ្នានៅឆ្ងាយពីគោលដៅនេះ ដោយអួតខ្លួនថាយើងបានប្រមូលអ្វីមួយរួចពីខ្នាតដែលកំណត់? ឥឡូវនេះ គ្មានហេតុផលសម្រាប់មនុស្សណាម្នាក់ជំទាស់ថា ទោះបីជាភាគីបរាជ័យក្នុងភារកិច្ចចាំបាច់ក៏ដោយ ក៏គ្មានអ្វី

រារាំងគាត់ពីការបន្តការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់លើសពីពួកគេ ។ ការពិតនេះ យើងត្រូវតែទទួលយកទាំងស្រុង ៖ ថាគ្មានអ្វីដែលអាចចូលមកគំនិតដែលរួមចំណែកដល់ការលើកតម្កើងព្រះឬសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជិតខាង ដែលមិនមាននៅក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាផ្នែកនៃច្បាប់ សូមកុំអួតពីសេរីភាពស្ម័គ្រចិត្ត នៅពេលដែលយើងមានការបង្គាប់ដោយភាពចាំបាច់ ។

15. ព្រះមានអំណាចទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងមាន ដូច្នេះ វាមិនអាចមានការប្រព្រឹត្តដែលមានលក្ខណៈពិសេសនោះទេ

ឥឡូវនេះ ពួកគេអនុវត្តមិនត្រឹមត្រូវចំពោះបញ្ហានេះ ដោយប៉ុលអួតថាក្នុងចំណោមពួកកូរិនថូស គាត់បានយល់ព្រមដោយស្ម័គ្រចិត្តនូវអំណាចរបស់គាត់ដែលគាត់អាចប្រើបើមិនដូច្នេះទេប្រសិនបើគាត់ចង់បាន ។ ហើយគាត់បានលះបង់ចំពោះពួកគេមិនត្រឹមតែអ្វីដែលគាត់ជំពាក់ដោយកាតព្វកិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានផ្តល់ការបំរើដោយទទេហួសពីព្រំដែននៃកាតព្វកិច្ច [កូរិនថូសទី១ ៩:១ ff] ។

ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះហេតុផលដែលមានបង្ហាញ ដើម្បីកុំឲ្យទង្វើរបស់គាត់អាចនឹងក្លាយទៅជាការប្រមាថដល់អ្នកទន់ខ្សោយ [កូរិនថូសទី១ ៩:១២] ។ សម្រាប់អ្នកធ្វើការអាក្រក់ និងបោកបញ្ឆោតបានណែនាំខ្លួនដោយការបង្ហាញសេចក្តីសប្បុរសមិនពិតនេះ ដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្តចំពោះគោលលទ្ធិដ៏គ្រោះថ្នាក់របស់ពួកគេ និងដកដង្ហើមស្ទប់ដល់ដំណឹងល្អ ដូច្នេះ ប៉ុលត្រូវតែបង្ហាក់គោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬប្រឆាំងនឹងឧបករណ៍បែបនេះ ។ ដូច្នេះ

ប្រសិនបើមនុស្សជាគ្រីស្ទានម្នាក់ វាជាបញ្ហានៃការព្រងើយកន្តើយក្នុងការបង្ហាញការអាក់អន់ចិត្តនៅពេលដែលគាត់អាចជៀសវាងបាន ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថាសាវ័កបានធ្វើកិច្ចការមួយចំនួនដែលមិនចាំបាច់សំរាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនេះត្រូវបានតម្រូវឱ្យត្រឹមត្រូវពីអ្នកបម្រើនៃដំណឹងល្អដែលមានប្រាជ្ញានោះ ខ្ញុំនិយាយថា គាត់បានធ្វើតាមការគួរ ។ ជាចុងក្រោយ ទោះបីជាហេតុផលបែបនេះមិនច្បាស់លាស់ក៏ដោយ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Chrysostom នេះគឺតែងតែជាការពិត ៖ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងទាំងអស់មានឋានៈដូចគ្នានឹងកម្មសិទ្ធិរបស់ទាសករ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់ខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទមិនបានលាក់បាំងការនេះនៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ទ្រង់ទេ ត្បិតទ្រង់សួរនូវអ្វីដែលយើងដឹងគុណដល់អ្នកបំរើរបស់យើង នៅពេលដែលបន្ទាប់ពីពេញមួយថ្ងៃនៃកិច្ចការផ្សេងៗ ទ្រង់នឹងត្រឡប់មករកយើងវិញនៅពេលល្ងាច [លូកា ១៧:៧-៩] ។ ប៉ុន្តែ វាអាចកើតឡើងដែលគាត់បានធ្វើការជាមួយនឹងឧស្សាហកម្មធំជាងយើងនឹងហ៊ានទាមទារ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានធ្វើអ្វីដែលមិនតម្រូវពីលក្ខខណ្ឌនៃការបម្រើ ។ សម្រាប់គាត់ដែលមានសមត្ថភាពរបស់គាត់គឺជារបស់យើង ។ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីប្រភេទនៃ ការមិនចាំបាច់ ដែលមនុស្សបែបនេះចង់បង្ហាញនៅចំពោះព្រះទេព្រោះវាជារឿងតូចតាចដែលគាត់មិនដែលបញ្ចុះបញ្ចូលព្រមហើយគាត់ក៏នឹងមិនទទួលយកពួកគេនៅពេលដែលរឿងរ៉ាវរបស់ពួកគេត្រូវបង្ហាញនៅចំពោះមុខគាត់ ។ ក្នុងន័យនេះ យើងយល់ស្របថាមានកិច្ចការមិនចាំបាច់ - ពោលគឺអ្វីដែលវាត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងពួកហោរាថា: " តើអ្នកណាបានបង្គាប់ឲ្យឯងរាល់គ្នាធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យបានចូលមកជាន់ទីលានរបស់អញនេះ?" [អេសាយ ១:១២, cf. Vg] ។

ប៉ុន្តែសូមឲ្យពួកគេចងចាំនូវអ្វីដែលបាននិយាយអំពីពួកគេនៅកន្លែងមួយទៀតថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាចាយប្រាក់ឲ្យ បានតែរបស់ដែលមិនមែនជាអាហារ ហើយ បង់កំឡាំង ឲ្យបានតែរបស់ដែលមិនស្កប់ចិត្តដូច្នេះ? » [អេសាយ ៥៥:២ p.] ប្រាកដណាស់ វាមិនមែនជាការពិបាកទេសម្រាប់ពួកគ្រូទំនេរទាំងនេះក្នុងការ ជជែកតវ៉ារឿងទាំងនេះនៅក្រោមម្លប់លើកៅអីដ៏ងាយស្រួល ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល ចៅក្រមកំពូលនោះអង្គុយក្នុងកៅអីជំនុំជំរះរបស់គាត់ គំនិតដែលដូចជាខ្យល់នឹង ត្រូវរលាយបាត់ទៅ ។ វាគឺជាការដែលយើងត្រូវតែស្វែងរក: តើទំនុកចិត្តអ្វីដែល យើងអាចនាំយកទៅកាន់កៅអីជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ក្នុងការការពាររបស់យើង មិន មែនជាអ្វីដែលយើងអាចនិយាយបាននៅក្នុងសាលា និងជ្រុងនោះទេ ។

16. គ្មានទំនុកចិត្តលើការប្រព្រឹត្ត និងគ្មានសិរីរុងរឿងក្នុងការប្រព្រឹត្ត!

ក្នុងន័យនេះ មានគ្រោះកាចពីរយ៉ាង ដែលយើងត្រូវហាមប្រាមចេញពីចិត្តរបស់ យើង ជាពិសេសគឺយើងមិនត្រូវមានទំនុកចិត្តលើភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ ហើយយើងក៏មិនត្រូវប្រកាន់យកនូវភាពរុងរឿងណាមួយដែរ ។ ក្នុងការបង្រៀន ថាការប្រព្រឹត្តសុចរិតរបស់យើងទាំងអស់គឺអាក្រក់នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ លុះត្រាតែអំពើទាំងនេះទទួលបានក្លិនដ៏ល្អពីភាពគ្មានកំហុសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះ គម្ពីរមិនធ្វើឲ្យយើងមានទំនុកចិត្ត ។ ការប្រព្រឹត្តអាចជំរុញឱ្យមានការសងសឹក របស់ព្រះ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយការលើកលែងទោសដោយមេត្តា ករុណារបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ គេចាកចេញពីយើង ឥតមានអ្វីក្រៅពីអង្វរចៅក្រម របស់យើងឲ្យអាណិតអាសូរនឹងការសារភាពរបស់ដាវីឌថា សូមកុំឲ្យកើតក្តីនឹង អ្នកបំរើទ្រង់ឡើយដ្បិតនៅព្រះនេត្រទ្រង់គ្មានមនុស្សរស់ណាមួយដែលសុចរិតទេ [ទំនុក ១៤៣:២ p] ប៉ុន្តែ ពេលដែលយ៉ូបនិយាយថា ៖ បើទូលបង្គំអាក្រក់មែន

នោះវរហើយ តែបើសុចរិតវិញ នោះក៏មិនបានងើបក្បាលឡើងដែរ» [យ៉ូប ១០:១៥ p] ។ ទោះបីជាគាត់ខ្វល់ខ្វាយនឹងសេចក្តីសុចរិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ព្រះដែលសូម្បីតែទេវតាមិនឆ្លើយក៏ដោយ គាត់ក៏បង្ហាញក្នុងពេលតែមួយថា នៅពេលដែលវាមកដល់ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ គ្មានអ្វីនៅសេសសល់ដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ គឺត្រូវរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ។ ដ្បិតវាមិនត្រឹមតែទាក់ទងនឹងការពិតដែលថាយ៉ូបចង់ផ្តល់លទ្ធផលដោយស្មគ្រគិតគូជាជាងការតស៊ូដោយគ្រោះថ្នាក់ប្រឆាំងនឹងភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែ បង្ហាញថា គាត់មិនបានជួបបទពិសោធន៍នឹងសេចក្តីសុចរិតផ្សេងទៀតក្នុងខ្លួនគាត់ជាងអ្វីដែលនៅពេលដំបូងនឹងក្រៀមស្វិតនៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះ ។ នៅពេលដែលទំនុកចិត្តត្រូវបានហាមឃាត់ ភាពរុងរឿងទាំងអស់ក៏ត្រូវតែស្លាប់ដែរ ។ តើអ្នកណានឹងជឿលើសេចក្តីសុចរិតដែលធ្វើការ ហើយទុកចិត្តនឹងការញាប់ញ័រនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ? ដូច្នេះ យើងត្រូវទៅកន្លែងដែលអេសាយហៅយើងថា៖ «ឯអស់ទាំងពូជពង្សនៃអ៊ីស្រាអែល នឹងបានសុចរិតក្នុងព្រះយេហូវ៉ា ហើយគេនឹងអួតសរសើរ ។ [អេសាយ. ៤៥:២៥ p]; ដើម្បីឲ្យគេបានហៅថា ជាដើមឈើនៃសេចក្តីសុចរិត គឺជាដើមដែលព្រះយេហូវ៉ាបានដាំ មានប្រយោជន៍ឲ្យទ្រង់បានថ្កើងឡើង ។» [អេសាយ ៦១:៣ p] គំនិតនឹងបានជម្រះដោយភាពត្រឹមត្រូវ នៅពេលដែលវាមិននៅក្នុងការគោរពណាមួយ ត្រលប់មកវិញនូវទំនុកចិត្ត ឬរីករាយក្នុងសិរីរុងរឿងនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែកំហុសនេះធ្វើឲ្យមនុស្សល្ងង់ខ្លៅចចិត្តនឹងជំនឿមិនពិត និងភូតភរ ព្រោះពួកគេតែងតែស្នាក់ក្នុងកិច្ចការដែលជាបុព្វហេតុនៃការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។

17. ដោយមិនគោរព ការងារអាចបម្រើជាបុព្វហេតុនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង

ទស្សនវិទូសន្មត់ការ ៤ យ៉ាងដែលត្រូវសង្កេតឃើញក្នុងកិច្ចការនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងក្រឡេកមើលចំណុចទាំងនេះ យើងនឹងឃើញថា ដរាបណាការបង្កើតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាក់ទងនឹងការនោះ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេពាក់ព័ន្ធនឹងកិច្ចការនោះទេ ។ សម្រាប់បទគម្ពីរនៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រកាសថា មូលហេតុដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃការទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចរបស់យើងគឺសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះវរបិដ៏ខ្ពស់បំផុត និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទ្រង់ប្រទានដោយសេរីចំពោះយើង ។ ប្រាកដណាស់មូលហេតុសំខាន់គឺព្រះគ្រីស្ទ ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ដែលតាមរយៈនោះទ្រង់បានទទួលសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើង ។ តើយើងត្រូវនិយាយថាអ្វីជាមូលហេតុផ្លូវការ ឬជាឧបករណ៍ ប៉ុន្តែជាជំនឿ? ហើយយ៉ូហានរួមបញ្ចូលទាំងបីនេះក្នុងប្រយោគតែមួយ នៅពេលគាត់និយាយថា ៖ «ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោក ដល់ម៉្លេះបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែ១ ដើម្បីឲ្យអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានោះ មិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺឲ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ» [យ៉ូហាន ៣:១៦] ។

ចំពោះមូលហេតុចុងក្រោយ សាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វាមានទាំងនៅក្នុងភស្តុតាងនៃយុត្តិធម៌របស់ព្រះ និងនៅក្នុងការសរសើរដល់ភាពល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយនៅក្នុងកន្លែងតែមួយ ដែលគាត់បានលើកឡើងអំពីបីផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ គាត់និយាយទៅកាន់ពួករ៉ូមថា ៖ « ពីព្រោះគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាប ហើយខ្វះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះ ២៤ តែដោយពឹងដល់ព្រះគុណទ្រង់ នោះបានរាប់ជាសុចរិតទទេ

ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ» ។ [រ៉ូម ៣:២៣-២៤; cf. អេភេសូ ១:៦, cf. vg.]

នៅទីនេះអ្នកមានអ្នកនាំមុខ និងប្រភពដំបូង ៖ ដែលព្រះបានរើសយើងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់ ។ មានដូចតទៅ ៖ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ» [រ៉ូម ៣:២៤] ។ នៅទីនេះអ្នកមានដូចជាវាជាមូលហេតុនៃសម្ភារៈដែលបាននាំមកនូវសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់នៅក្នុងពាក្យ«ដោយសារសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះលោហិតទ្រង់» [រ៉ូម. 3:25 P.], ត្រូវបានបង្ហាញពីមូលហេតុសំខាន់ ដែលសេចក្តីសុចរិត ឬព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានអនុវត្តចំពោះយើង ។

ជាចុងក្រោយ គាត់បានបន្ថែមមូលហេតុបញ្ចប់ នៅពេលដែលបានបង្ហាញពីភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់និយាយថា "ដើម្បីនឹងសំដែងឲ្យឃើញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ព្រមទាំងរាប់ពួកអ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿ ជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ ថាជាសុចរិតដែរ ។ [រ៉ូម 3:26, Vg.] និងដើម្បីកត់សម្គាល់ផងដែរ ដោយវិធីនេះថា សេចក្តីសុចរិតនេះឈរលើការផ្សះផ្សា ទ្រង់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានឱ្យជាការផ្សះផ្សា ។ ដូច្នេះនៅក្នុងជំពូកទីមួយនៃអេភេសូរ គាត់បានបង្រៀនថាយើងត្រូវបានទទួលនៅក្នុងព្រះគុណដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដែលរឿងនេះកើតឡើងដោយការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយត្រូវបានចងដោយជំនឿហើយថាអ្វីៗទាំងអស់មានរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដែលសិរីល្អឬសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអាច បញ្ចេញពន្លឺយ៉ាងពេញលេញ [អេភេសូ ១:១៣-១៤] តាំងពីយើងឃើញថាស្រមោលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងឈរយ៉ាងនេះនៅខាងក្រៅយើង ហេតុអ្វីបានជាយើងនៅតែទុកចិត្ត ឬលើកតម្កើងនៅក្នុងការ

ប្រព្រឹត្ត? ខ្មាំងសត្រូវនៃព្រះគុណរបស់ព្រះដែលបើកចំហរបំផុតមិនអាចញុះញង់ឲ្យមានការចម្រូងចម្រាសណាមួយជាមួយយើងអំពីមូលហេតុដ៏មានប្រសិទ្ធភាពឬមូលហេតុចុងក្រោយឡើយ លុះត្រាតែពួកគេបដិសេធទាំងស្រុងនូវបទគម្ពីរ។ ពួកគេតំណាងឱ្យសម្ភារៈនិងមូលហេតុផ្លូវការមិនពិត ដូចជាការងាររបស់យើងនៅពាក់កណ្តាលជាមួយនឹងសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរក៏ស្រែកប្រឆាំងនឹងការនេះដែរ ដោយគ្រាន់តែបញ្ជាក់ថា ព្រះគ្រីស្ទគឺសម្រាប់យើងទាំងសេចក្តីសុចរិត និងជាជីវិត ហើយថាប្រយោជន៍នៃសេចក្តីសុចរិតគឺមានដោយសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់។

18. ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការមើលឃើញការប្រព្រឹត្តល្អអាចពង្រឹងជំនឿ

ឥឡូវនេះ ពួកបរិសុទ្ធច្រើនតែពង្រឹងខ្លួនឯង នឹងត្រូវបានលួងចិត្តដោយចង់ចាំនូវភាពគ្មានកំហុស និងភាពទៀងត្រង់របស់ពួកគេ ហើយពួកគេថែមទាំងមិនបដិសេធក្នុងការប្រកាសវា។

នេះគឺបានធ្វើដោយវិធីពីរយ៉ាងគឺ៖ ទាំងការប្រៀបធៀបមូលហេតុល្អរបស់ខ្លួនជាមួយនឹងមូលហេតុអាក្រក់នៃអំពើទុច្ចរិត តាំងពីនោះពួកគេក៏មានទុកចិត្តនៃនៃជ័យជំនះ មិនមែនដោយការស្ងើចសរសើរនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនជាច្រើន តែដោយការថ្កោលទោសដោយយុត្តិធម៌ និងសក្តិសមចំពោះសត្រូវរបស់ពួកគេ។ ឬដោយគ្មានការប្រៀបធៀបផ្សេងទៀត ខណៈដែលពួកគេពិនិត្យមើលខ្លួនគេនៅចំពោះព្រះ ភាពបរិសុទ្ធនៃបញ្ញាចិត្តរបស់ខ្លួននាំមកនូវការលួងលួមនិងទំនុកចិត្តមួយចំនួន។ យើងនឹងពិនិត្យមើលមូលហេតុដំបូងនៅពេលក្រោយ។ ឥឡូវនេះចូរមើលទីពីរ ចូរយើងពន្យល់សង្ខេបពីរប្រៀបដែលយើងបាននិយាយយល់ស្រប

ជាមួយវាខាងលើ: ថានៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ យើងមិនត្រូវដាក់ការទុកចិត្តលើការប្រព្រឹត្ត ឬសិរីល្អក្នុងការគោរពណាមួយឡើយ ។ សេចក្តីព្រមព្រៀងនេះ ស្ថិតនៅត្រង់នេះថា ពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលវាជាសំណួរនៃការបង្កើតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដោយមិនបានគិតដល់ការប្រព្រឹត្ត បែរភ្នែកមើលតែសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះវិញ ។ ពួកគេមិនត្រឹមតែទទួលវានៅចំពោះមុខអ្វីៗទាំងអស់ ចំពោះការចាប់ផ្តើមនៃព្រះពរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេក៏ទទួលយកវានៅក្នុងវា នៅក្នុងការសម្រេចបំពេញនៃការនេះ ។ បញ្ហាចិត្តដែលត្រូវបានបង្កើតនៅត្រង់នេះក៏នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងការរួមចំណែកនៃការប្រព្រឹត្តដែរ រហូតមកដល់ពេលនេះ នោះគឺជាទីបន្ទាល់នៃព្រះដែលគង់នៅ និងគ្រប់គ្រងក្នុងយើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារការពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្តនេះមិនមានកន្លែងណាទេ លុះត្រាតែអ្នកដាក់ទំនុកចិត្តទាំងស្រុងនៃចិត្តរបស់អ្នកទៅលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាមុនសិន នោះវាមិនគួរមើលទៅផ្ទុយពីអ្វីដែលវាអាស្រ័យនោះទេ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងបដិសេធការពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្ត មានន័យថា ៖ ដើម្បីកុំឱ្យចិត្តគ្រីស្ទបរិស័ទវិលត្រលប់ទៅរកគុណតំលៃនៃការប្រព្រឹត្តដែលជាជំនួយឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែគួរតែពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើការសន្យាដោយសេរីនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ប៉ុន្តែយើងមិនហាមគាត់មិនឱ្យមានគ្រឹះនិងពង្រឹងជំនឿនេះដោយសញ្ញានៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះចំពោះគាត់ ។ ប្រសិនបើនៅពេលដែលអំណោយទានទាំងអស់ដែលព្រះបានប្រទានមកយើងត្រូវបានហៅក្នុងចិត្ត នោះវាដូចជាការស្មឹងនៃព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះ ដែលពួកយើងត្រូវបានបំភ្លឺដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីពន្លឺនៃសេចក្តីសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យនោះ ការពិតជាច្រើនទៀត

នៃព្រះគុណនៃការប្រព្រឹត្តល្អដែលបង្ហាញថាព្រះវិញ្ញាណនៃការទទួលជាកូនចិញ្ចឹម ត្រូវបានប្រទានដល់យើង [cf. រ៉ូម ៨:១៥]។

19. ការប្រព្រឹត្តដូចជាផលផ្លែនៃការត្រាស់ហៅ

ដូច្នេះ នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធគ្មានបញ្ហាចិត្តពង្រឹងសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយទទួលយកចេញពីឱកាសនោះដើម្បីរីករាយ ចេញពីផលផ្លែនៃការត្រាស់ហៅរបស់ពួកគេ ពួកគេគ្រាន់តែចាត់ទុកខ្លួនពួកគេថាត្រូវបានជ្រើសរើសជាកូនដោយព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នោះហើយ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់សាឡូម៉ូនដែលថា ៖ « មនុស្សដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះមានទីពឹងមាំមួន ហើយកូនចៅរបស់គេនឹងបានទីពំនាក់ដែរ ។» [សុភាសិត ១៤:២៦] ហើយការពិតដែលគាត់បានឮ ពេលខ្លះពួកបរិសុទ្ធប្រើការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះដើម្បីធ្វើជាបន្ទាលថាពួកគេបានដើរនៅចំពោះទ្រង់ដោយទៀងត្រង់ និងសាមញ្ញ [cf. លោកុប្បត្តិ ២៤:៤០; ពង្សាវតារក្សត្រទី២ 20:3] គឺជារឿងដែលគ្មានមូលដ្ឋានគ្រឹះដើម្បីពង្រឹងបញ្ហាចិត្តទេ ប៉ុន្តែមានតម្លៃតែនៅពេលក្រោយប៉ុណ្ណោះ ។

ត្បិតគ្មានកន្លែងណាដែលភ័យខ្លាចដែលអាចបង្កើតការធានាបានពេញលេញនោះទេ ។ ហើយពួកបរិសុទ្ធដឹងខ្លួនថាមានតែសេចក្តីទៀងត្រង់ ដែលលាយនឹងស្នាមជាច្រើននៃសាច់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេទទួលយកផលផ្លែនៃការបង្កើតឡើងវិញជាភស្តុតាងនៃការគង់នៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះពួកគេត្រូវបានពង្រឹងយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីរង់ចាំជំនួយពីព្រះក្នុងគ្រប់តម្រូវការរបស់ពួកគេ ដោយឃើញថានៅក្នុងបញ្ហាដ៏អស្ចារ្យនេះ ពួកគេទទួលបានបទពិសោធន៍ទ្រង់ជាព្រះវរបិតា ។ ហើយពួកគេមិនអាចធ្វើការនេះបានទេ លុះត្រាតែពួកគេយល់ពីសេចក្តីសប្បុរស

របស់ព្រះជាមុនសិន បោះត្រាដោយគ្មានអ្វីផ្សេងក្រៅពីភាពពិតប្រាកដនៃការសន្យា។ ប្រសិនបើពួកគេចាប់ផ្តើមវិនិច្ឆ័យវាដោយការប្រព្រឹត្ត នោះគ្មានអ្វីនឹងមានភាពមិនប្រាកដ ឬខ្សោយជាងនេះឡើយ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើការប្រព្រឹត្តត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនគេ តាមរយៈភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងប្រកាសពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ដោយសារ ភាពបរិសុទ្ធដែលមិនពេញលេញរបស់ពួកគេទេ ពួកគេបានផ្តែងទីបន្ទាល់ចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់។

សរុបមក ពួកគេប្រកាសពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះ ដោយមិនងាកចេញពីការពេញចិត្តរបស់ព្រះដោយសេរី ដែលនៅក្នុងនោះ ដូចដែលប៉ុលផ្តែងទីបន្ទាល់ដោយកំណត់ « ពីទទឹង បណ្តោយ ជំរៅ និងកំពស់ » [អេភេសូ ៣:១៨]។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា៖ «នៅកន្លែងណាដែលគំនិតរបស់អ្នកគោរពព្រះបែរទៅ ទោះវាខ្ពស់ក៏ដោយ ទោះជាវាលាតសន្ធឹងឆ្ងាយក៏ដោយ ក៏នៅតែមិនចាកចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ប៉ុន្តែវាអនុវត្តខ្លួនឯងទាំងស្រុងដើម្បីរំពឹងគិតលើវា។ ដោយខ្លួនវាទទួលបានគ្រប់ខ្នាតទាំងអស់»។ ដូច្នេះគាត់និយាយថាវាពូកែលើសពីចំណេះទាំងអស់ ហើយថាពេលយើងទទួលស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់យើងប៉ុណ្ណា នោះយើង« បានពេញ ដល់គ្រប់ទាំងសេចក្តីពោរពេញរបស់ផងព្រះ [អេភេសូ ៣:១៩]។ ដូចនៅកន្លែងផ្សេងទៀត កាលដែលប៉ុលអួតថាព្រះជាអ្នកឈ្នះក្នុងការប្រកួតនីមួយៗ ភ្លាមៗនោះគាត់បានបន្ថែមហេតុផលថា៖ «ដោយសារព្រះអង្គដែលទ្រង់ស្រឡាញ់យើង [រ៉ូម ៨:៣៧ p]។

20. ការប្រព្រឹត្តគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ហើយមិនអាចក្លាយជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងសម្រាប់អ្នកជឿនោះទេ

ឥឡូវនេះ យើងឃើញថាពួកបរិសុទ្ធមិនមានទំនុកចិត្តលើការប្រព្រឹត្តដែលសន្មតថាជាគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេទេ ចាប់តាំងពីពួកគេចាត់ទុកពួកគេគ្រាន់តែជាអំណោយទាននៃព្រះ ដែលពួកគេអាចទទួលស្គាល់ភាពសប្បុរសរបស់ទ្រង់ និងជាសញ្ញានៃការត្រាស់ហៅដែលពួកគេទទួលស្គាល់ការជ្រើសរើសរបស់ពួកគេ ឬ ក្នុងកម្រិតណាមួយដោយថយចុះភាពសុចរិតសេរី ដែលយើងទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ព្រោះវាអាស្រ័យទៅលើការនេះ ហើយមិនស្ថិតស្ថេរដោយគ្មានវានោះទេ ។

Augustine បង្ហាញគំនិតនេះក្នុងពាក្យប៉ុន្មានម៉ាត់ ប៉ុន្តែយ៉ាងប្រណិត នៅពេលគាត់សរសេរ ៖ «ខ្ញុំមិននិយាយទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ថា ‹ កុំកុំបោះបង់ចោលអស់ទាំងស្នាដៃនៃព្រះហស្តទ្រង់ឡើយ ។› [ទំនុក. ១៣៨:៨; cf. ទំនុក. ១៣៧:៨ Vg.] ‹ខ្ញុំនោះខ្ញុំបានស្វែងរកព្រះអម្ចាស់នៅពេលយប់ នោះខ្ញុំបានប្រទូលដៃឡើងឥតឈប់ឈរ›[ទំនុកតម្កើង ៧៧:២; cf. ទំនុក. ៧៦:៣, Vg.] ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបានតំកើងស្នាដៃរបស់ទូលបង្គំទេ ព្រោះខ្ញុំខ្លាចក្រែងក្រែងព្រះអង្គក្រឡេកមើលហើយនឹងឃើញអំពើបាបច្រើនជាងបុណ្យ ។

នេះជាអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយ ខ្ញុំក៏សួរ ខ្ញុំក៏ចង់បាន: មិនមែនជាការប្រព្រឹត្តដោយដៃរបស់អ្នក ចូរមើលការប្រព្រឹត្តនៅក្នុងខ្ញុំ មិនមែនជារបស់ខ្ញុំ ព្រោះអ្នកឃើញរបស់ខ្ញុំ អ្នកនឹងថ្កោលទោសវា ។ បើអ្នកឃើញរបស់ខ្លួន អ្នកនឹងគ្រងមកុដ ។ ដ្បិតកិច្ចការល្អណាដែលជារបស់ខ្ញុំគឺមកពីអ្នក» ។ គាត់ឲ្យមូលហេតុពីរយ៉ាងហេតុអ្វីគាត់មិនអួតពីកិច្ចការរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ ៖ ពីព្រោះគាត់គ្មានអ្វីសោះសំរាប់កិច្ចការល្អនោះ គាត់ឃើញគ្មានអ្វីសោះនៅក្នុងខ្លួន ហើយទីពីរ ពីព្រោះអំពើបាបទាំងនេះក៏ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយអំពើបាបដ៏ច្រើនផងដែរ ។ ចេញពីនេះវាកើតឡើងថាបញ្ញាចិត្តរបស់គាត់មានអារម្មណ៍សោកសៅនិងការថប់បារម្ភ

ច្រើនជាងការធានា ។ ដូច្នេះហើយ គាត់ចង់ឲ្យព្រះជាម្ចាស់ទតមើលកិច្ចការល្អ
របស់គាត់ តែប៉ុណ្ណោះ ដោយទទួលស្គាល់នូវព្រះគុណនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ
អង្គផ្ទាល់ នោះព្រះអង្គអាចបញ្ចប់កិច្ចការដែលព្រះអង្គបានចាប់ផ្តើម ។

*21. ហេតុផលដែលពេលខ្លះបាននិយាយពីកិច្ចការល្អជាមូលហេតុនៃផលប្រយោជន៍របស់ព្រះ**

ការពិតដែលបទគម្ពីរបង្ហាញថា កិច្ចការល្អនៃអ្នកជឿ គឺជាហេតុផលដែលព្រះអ
ម្ចាស់ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ គឺដើម្បីឱ្យយល់បានថា បានអនុញ្ញាតឱ្យអ្វី
ដែលយើងបានកំណត់ពីមុនមិនរង្គោះរង្គើ៖ ថាបុព្វហេតុដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃសេ
ចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង មាននៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា ។ មូល
ហេតុសម្ភារៈនៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះជាព្រះរាជបុត្រា; បុព្វហេតុ
សំខាន់នៅក្នុងការបំភ្លឺរបស់ព្រះវិញ្ញាណ នោះគឺជាជំនឿ ។ បុព្វហេតុចុងក្រោយ
ក្នុងសិរីល្អនៃសេចក្តីសប្បុរសដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមរបស់ព្រះ ។ ទាំងនេះមិនបានរារាំងព្រះ
អម្ចាស់ពីការរើសកិច្ចការជាបុព្វហេតុទាបឡើយ ។ ប៉ុន្តែតើរឿងនេះកើតឡើង
ដោយរបៀបណា? អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ដោយសេចក្តីមេត្តា
ករុណារបស់ទ្រង់សម្រាប់មរតកនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនោះទ្រង់នាំចូលទៅក្នុង
កម្មសិទ្ធិនៃវានេះបើយោងតាមការលើកលែងទោសសាមញ្ញរបស់ទ្រង់តាមរយៈកិច្ច
ការល្អ ។ អ្វីដែលទៅមុនក្នុងលំដាប់នៃគ្រាដោះលែងនោះ ទ្រង់ហៅថាជាមូល
ហេតុនៃអ្វីដែលមកក្រោយ ។ តាមវិធីនេះ ពេលខ្លះគាត់ទទួលបានេជីវិតអស់
កល្បពីកិច្ចការនោះ មិនមានបំណងថាវាត្រូវបានកំណត់ឱ្យពួកគេ ប៉ុន្តែ
ដោយសារទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិតដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស នៅទី
បំផុត ដើម្បីលើកតម្កើងពួកគេ [រ៉ូម 8:30], ទ្រង់បានធ្វើឱ្យព្រះគុណពីមុន,

ដែលជាជំហានមួយទៅកាន់អ្វីដែលបន្ទាប់, ដូចដែលវាគឺជាបុព្វហេតុ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលណាដែលមូលហេតុពិតគឺត្រូវបានកំណត ទ្រង់មិនបង្គាប់យើងឲ្យជ្រកកោនក្នុងកិច្ចការទេ ប៉ុន្តែទ្រង់រក្សាយើងតែម្នាក់ឯងក្នុងការសញ្ជឹងគិតអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ តើការបង្រៀនរបស់សាវ័កនេះមានលក្ខណៈបែបណា ៖ « ដ្បិតឈ្នួលរបស់អំពើបាប នោះជាសេចក្តីស្លាប់ តែអំណោយទាននៃព្រះវិញ គឺជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា» [រ៉ូម ៦:២៣]? ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនផ្ទុយពីសេចក្តីសុចរិតជាមួយនឹងអំពើបាប ឬគាត់ផ្ទុយពីជីវិតជាមួយនឹងសេចក្តីស្លាប់? ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនធ្វើសេចក្តីសុចរិតជាមូលហេតុនៃជីវិត ដូចជាគាត់បានធ្វើបាបទៅជាសេចក្តីស្លាប់? ដូច្នេះ ការប្រឆាំងនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដែលត្រូវបានខូចខ្លះដោយការផ្លាស់ប្តូរនេះ ។ ប៉ុន្តែ សាវ័កមានបំណងដោយការប្រៀបធៀបនេះដើម្បីបង្ហាញពីអ្វីដែលជាការពិត ៖ ពោលគឺថា ការស្លាប់គឺដោយសារតែវាលរហោស្ថានរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែជីវិតអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។

សរុបមក តាមលំដាប់នៃការបង្ហាញទាំងនេះ ច្រើនជាងមូលហេតុ ត្រូវបានបង្ហាញ ។ សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយគរព្រះគុណលើព្រះគុណ ចេញពីព្រះគុណពីមុនយកហេតុផលសម្រាប់ការបន្ថែមអ្នកដែលដើរតាម ដើម្បីកុំឲ្យគាត់មើលរំលងអ្វីដែលសម្រាប់ការចម្រើនឡើងនៃអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ។ ហើយទ្រង់ក៏ពង្រីកសេរីភាពរបស់ទ្រង់ដែរ ដើម្បីឱ្យយើងមើលទៅការជ្រើសរើសដែលទ្រង់បានផ្តល់ដោយសេរីរបស់ទ្រង់ ដែលជាប្រភពនិងការចាប់ផ្តើម ។ ទោះបីជាទ្រង់ស្រឡាញ់អំណោយទានដែលទ្រង់ផ្តល់ឱ្យយើងជារៀងរាល់ថ្ងៃក៏ដោយ ដោយមើល

ឃើញថាពួកគេបន្តពីប្រភពនោះវានៅតែជាផ្នែករបស់យើងដើម្បីរក្សាការទទួលយកដោយសេរីនោះ តែមួយគត់ដែលអាចទ្រទ្រង់ព្រលឹងរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយដើម្បីចុះចូលនឹងបុព្វហេតុដំបូង នូវអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បន្ទាប់មកទ្រង់បានប្រទាន ដើម្បីឱ្យគេអាចដកថយពីវាដោយឥតប្រយោជន៍ ។

ជំពូកទី XV

ការអួតអំពីសេចក្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្តបំផ្លាញយើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់អំណោយនៃសេចក្តីសុចរិត, ក៏ដូចជាការធានានៃការសង្គ្រោះរបស់យើង

(គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សនៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិតដែលប្រឆាំងដោ Augustine និង Bernard ក៏ដូចជាបទគម្ពីរ, ១-៤)

1. សំណួរមិនពិត និងពិត

ឥឡូវនេះ យើងបានបោះចោលបញ្ហាចម្បងនៅក្នុងការពិភាក្សានេះ ៖ ប្រសិនបើភាពសុចរិតត្រូវបានគាំទ្រដោយការប្រព្រឹត្ត នោះនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ វាត្រូវតែដួលរលំទាំងស្រុង ។ ហើយវាត្រូវបានបង្ខាំងសម្រាប់តែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ដើម្បីរួមរស់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយសម្រាប់តែជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងកត់សំគាល់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ថានេះគឺជាចំណុចដ៏សំខាន់នៃបញ្ហាដើម្បីជៀសវាងការស្មុកស្មាញនៅក្នុងការបំភាន់ទូទៅមិនមែនរបស់មនុស្សទូទៅទេប៉ុន្តែបានសិក្សាផងដែរ ។ ដរាបណានៅតែមានចម្ងល់ទាក់ទងនឹងការរាប់ជាសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ ឬការប្រព្រឹត្ត នោះគេប្រញាប់ប្រញាល់ទៅរកវគ្គទាំងនោះ ដែលហាក់សន្មតថាកិច្ចការល្អនៃការប្រព្រឹត្តមួយចំនួននៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ ដូចជាការរាប់ជាសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តនឹងត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញដោយការបង្ហាញថាពួកគេមានតម្លៃខ្លះជាមួយព្រះ! ដើម្បីឱ្យប្រាកដ យើងបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅខាងលើថា ការប្រព្រឹត្តសុចរិតគឺមានតែនៅក្នុងការគោរពច្បាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះតែប៉ុណ្ណោះ ។ ចេញពីនេះ

គ្មានមនុស្សណាត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តឡើយ លុះត្រាតែបានលើកឡើងដល់កំពូលនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ នោះគេមិនអាចត្រូវចោទប្រកាន់ពីបទរំលងតិចតួចបំផុតឡើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មានសំណួរដាច់ដោយឡែកមួយទៀត៖ ថ្វីត្បិតតែការប្រព្រឹត្តប្រហែលជាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិតក៏ដោយ តើពួកគេមិនទាន់សមនឹងទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះទេ?

2. «សេចក្តីល្អ» ជាពាក្យដែលមិនមានក្នុងគម្ពីរ ហើយគ្រោះថ្នាក់!

ជាដំបូង ខ្ញុំត្រូវតែធ្វើការកត់សម្គាល់ជាមុន ទាក់ទងនឹងពាក្យសេចក្តីល្អ៖ អ្នកណាដែលបានអនុវត្តវាជាលើកដំបូងចំពោះការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សប្រឆាំងនឹងការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះបានផ្តល់ផលអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះជំនឿដោយស្មោះ។ ជាការពិតណាស់ ចង់ជៀសវាងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយពាក្យសំដី ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាថ្នាថា អ្នកនិពន្ធគ្រីស្ទបរិស័ទ តែងតែអនុវត្តការអត់ធ្មត់ ដូចជាមិនត្រូវយកវាទៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដោយមិនចាំបាច់ប្រើភាសារក្រៅចំពោះបទគម្ពីរដែលនឹងបង្កើតផលអាក្រក់ និងផលផ្លែតិចតួចបំផុត។ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំសួរ តើត្រូវការទាញយកក្នុងពាក្យ "សេចក្តីល្អ" នៅពេលដែលតម្លៃនៃកិច្ចការល្អគួរតែគ្មានកំហុស ត្រូវបានពន្យល់សំខាន់ដោយពាក្យមួយផ្សេងទៀត? តើពាក្យនេះមានកំហុសប៉ុនណាទើបដឹងច្បាស់ពីការខូចខាតដ៏ធំដែលខ្លួនបានធ្វើចំពោះពិភពលោក។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារវាជាពាក្យដែលមានមោទនភាពបំផុត វាមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅតែពីបិទបាំងការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សចចេសក្រអឺតក្រទម។

ញុំទទួលស្គាល់ថា អ្នកនិពន្ធបុរាណរបស់ក្រុមជំនុំតែងតែប្រើវា ហើយក៏មិនបានឲ្យពួកគេផ្តល់ឱកាសសម្រាប់កូនចៅជំនាន់ក្រោយសម្រាប់កំហុសដោយការប្រើពាក្យតិចតួចរបស់ពួកគេខុស! យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរមួយចំនួន ពួកគេក៏ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាពួកគេមិនមានចេតនារើសអើងសេចក្តីពិតទេ។ សម្រាប់នៅកន្លែងមួយ Augustine និយាយដូច្នេះ ៖ សូមឲ្យសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សដែលបានស្លាប់ដោយសារអ័ដាម នៅទីនេះបានរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ហើយសូមឲ្យព្រះគុណរបស់ព្រះសោយរាជ្យតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ម្តងទៀត ៖ «ពួកបរិសុទ្ធមិនចាត់ទុកថាជាសេចក្តីល្អរបស់ពួកគេឡើយ ពួកគេនឹងចាត់ទុកទាំងអស់គ្នាទៅនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែមួយអង្គទ្រង់» ។ ម្តងទៀត ៖ «កាលណាមនុស្សឃើញទាំងអស់ល្អទាំងប៉ុន្មានដែលខ្លួនមាន នោះមិនមែនមកពីខ្លួនគាត់ទេ គឺមកពីព្រះរបស់ខ្លួន នោះក៏ឃើញថា របស់ដែលគួរសរសើរមិនកើតចេញពីសេចក្តីល្អរបស់ខ្លួនទេ គឺមកពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះវិញ» ។ អ្នកឃើញហើយថា Augustine នៅពេលដែលគាត់បានបដិសេធចំពោះអំណាចនៃកិច្ចការល្អរបស់មនុស្ស គាត់ក៏បោះចោលនូវសេចក្តីល្អមានតំលៃមួយដែរ។ ជាងនេះទៅទៀត Chrysostom និយាយថា ៖ «កិច្ចការរបស់យើង វាមានការណាមួយដែលធ្វើតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះដោយសេរី គឺជាការសង និងបំណុលប៉ុន្តែអំណោយទានរបស់ព្រះគឺជាព្រះគុណ និងគុណប្រយោជន៍ និងចិត្តសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យ» ។

ប៉ុន្តែការដាក់ពាក្យមួយផ្សេងទៀត ចូរយើងមើលទៅលើរឿងខ្លួនឯងវិញ។ ពីមុន ខ្ញុំបានដកស្រង់សេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយពីលោក Bernard ថា ៖ «ព្រោះគ្រប់គ្រាន់នឹងសេចក្តីល្អ ដែលមិនទុកជាសេចក្តីល្អ ដូច្នេះការខ្វះសេចក្តីល្អគឺគ្រប់

គ្រាន់សម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យ» ។ ប៉ុន្តែគាត់បន្ថែមការបកស្រាយរបស់គាត់ភ្លាមៗ ក្នុងនោះទ្រង់បានបន្ទន់នូវភាពយោរយៅនៃពាក្យនេះដោយការនិយាយថា ៖ « អាស្រ័យហេតុនេះ " ចូរថែរក្សាឲ្យបាននូវសេចក្តីល្អ ពេលដែលអ្នកមានពួកគេ ដោយដឹងថាពួកគេត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។ សង្ឃឹមសំរាប់ផលផ្លែ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ហើយអ្នកបានរួចផុតពីសេចក្តីក្រីក្រ សេចក្តីក្រអឺតក្រទម និងឥតកោតក្រែង ។ សុភមង្គលគឺជាក្រុមជំនុំដែលមិនខ្វះនូវសេចក្តីល្អ ដោយគ្មានការក្រអឺតក្រទម ឬដោយគ្មានសេចក្តីល្អ ។ ហើយមុននេះបន្តិច គាត់បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអត្ថន័យនៃអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះ ដែលគាត់បានប្រើពាក្យនេះ ។ គាត់សួរថា «ហេតុអ្វីបានជាក្រុមជំនុំគួរខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនឯងចំពោះសេចក្តីល្អ នៅពេលដែលវាមានហេតុផលតឹងរឹង និងសុវត្ថិភាពជាង ដើម្បីលើកតម្កើងគោលបំណងរបស់ព្រះ [cf. ធីម៉ូថេទី២ ២:13] ។ ដូច្នេះអ្នកគ្មានហេតុផលដើម្បីសួរទេ ‹តាមរយៈអ្វី ដែលយើងសង្ឃឹមថានឹងទទួលបានប្រយោជន៍ ជាពិសេសតាំងពីអ្នកបានឮថា ៖ មិនមែនដោយយល់ដល់ឯងរាល់គ្នាទេ... ដោយព្រោះកិរិយារបស់ឯងចុះ› [អេសេគាល ៣៦:២២, ៣២ p] ។ ចំពោះសេចក្តីល្អគឺគ្រប់គ្រាន់ដោយដឹងថាសេចក្តីល្អមិនគ្រប់គ្រាន់» ។

3. តម្លៃនៃកិច្ចការល្អទាំងអស់បានមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ

បទគម្ពីរបង្ហាញពីអ្វីដែលការប្រព្រឹត្តរបស់យើងទាំងអស់សមនឹងទទួលបាន នៅពេលដែលវាចែងថា ពួកគេមិនអាចទ្រាំនឹងការសម្លឹងរបស់ព្រះបានទេ ដោយសារពួកគេពោរពេញដោយភាពស្មោកគ្រោក ។ ដូច្នេះ តើការគោរពច្បាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះសមនឹងទទួលបានអ្វី ប្រសិនបើមានការរកឃើញបែបនេះ នៅពេលដែលបទគម្ពីរណែនាំយើងឲ្យចាត់ទុកខ្លួនយើងជាអ្នកបម្រើដែលគ្មានប្រយោជន៍

សូម្បីតែពេលយើងធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងត្រូវការ [លូកា ១៧:១០]? ចំពោះព្រះអម្ចាស់ យើងមិនបានឲ្យអ្វីដែលមិនមែនតម្រូវការ គឺបានត្រឹមតែបំពេញកិច្ចការដែលជំពាក់ប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនមានការអរព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែកិច្ចការល្អទាំងនោះដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យើង ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ហៅថា « របស់ពួកយើង »។ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេមិនត្រឹមតែអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏នឹងមានរង្វាន់ផងដែរ ។ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងក្នុងការដាស់តឿនដោយការសន្យាដ៏អស្ចារ្យ កុំឲ្យរសាយចិត្តខាងឯការល្អឡើយ [cf. កាឡាទី៦:៩; ថែស្សាឡូនិចទី២ ៣:១៣] ហើយដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដោយចិត្តដឹងគុណពិត។ គ្មានការសង្ស័យទេថា អ្វីដែលគួរសរសើរក្នុងប្រព្រឹត្តគឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះ មិនមានការធ្លាក់ចុះដែលយើងតាមរយៈសិទ្ធិដើម្បីព័ណ៌ណាទៅខ្លួនយើង។ ប្រសិនបើយើងទទួលស្គាល់ការពិតដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត មិនត្រឹមតែជំនឿក្នុងសេចក្តីល្អទាំងអស់នឹងរលត់ទៅវិញទេ ប៉ុន្តែការយល់ឃើញក៏ខ្លាំងដែរ ។ យើងមិនបានបែងចែកកិត្តិយសសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តល្អរវាងព្រះ និងមនុស្សដូចពួក Sophists ធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែយើងកំពុងរក្សាវាទាំងមូល ពេញលេញ និងគ្មានការខូចខាតសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ ចំពោះមនុស្សវិញ យើងចាត់ទុកតែការនេះប៉ុណ្ណោះ គឺថាគាត់កខ្វក់ និងមិនស្អាតដោយភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួន។ ត្បិតគ្មានអ្វីដែលបានមកពីមនុស្សឡើយ ទោះជាគេល្អឥតខ្ចោះក៏ដោយ នោះក៏មិនធ្វើឲ្យកខ្វក់តាមរយៈស្នាមមួយចំនួនដែរ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ជំនុំជម្រះល្អបំផុតនូវការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្ស ៖ ព្រះអង្គពិតជានឹងទទួលស្គាល់ភាពសុចរិតរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់នៅក្នុងពួកគេ ប៉ុន្តែភាពអាម៉ាស់របស់មនុស្ស!! ដូច្នេះ កិច្ចការល្អជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជា

ម្ចាស់ ហើយមិនមានផលផ្លែដល់អ្នកប្រព្រឹត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេទទួលបានតាមរយៈរង្វាន់នៃអត្ថប្រយោជន៍ដ៏ច្រើនពីព្រះ មិនមែនដោយសារពួកគេសមនឹងទទួលនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះផ្ទាល់បានកំណត់តម្លៃនេះលើពួកគេ ។ អ្វីទៅជាសេចក្តីសប្បុរសដែលមនុស្សមិនពេញចិត្តនឹងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលមិនបានរកអំណោយអំណោយរង្វាន់ដល់ការងារដែលមិនសមនឹងសេចក្តីល្អបែបនេះ នឹងជាមួយមហិច្ឆិតាអាក្រក់អ្វីដែលបានមកទាំងអស់ពីការសប្បុរសរបស់ព្រះប្រហែលជាត្រូវបានសរសើរចំពោះសេចលល្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្ត! នៅទីនេះការត្រាស់ហៅជាទូទៅ ទៅកាន់មនុស្សគ្រប់គ្នា ។ បើអ្នកណាកាន់កាប់សិទ្ធអាស្រ័យផលនៃស្រែចំការដោយសេរីរបស់អ្នកផ្សេងនោះក៏ទាមទារកម្មសិទ្ធទៅឱ្យខ្លួនឯងដែរ ។តើអ្នកនោះមិនសមនឹងបាត់បង់កម្មសិទ្ធដែលខ្លួនបានកាន់កាប់ទេឬ? ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ប្រសិនបើទាសករដែលត្រូវបានរំដោះដោយម្ចាស់របស់គាត់ លាក់បាំងលក្ខខណ្ឌរបស់មនុស្សដែលមានសេរីភាព ហើយអះអាងថាគាត់មានសេរីភាព តើគាត់មិនសមនឹងត្រូវបានក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់ទេឬ? សម្រាប់វិធីស្របច្បាប់តែមួយគត់នៃការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍គឺមិនត្រូវទាមទារឱ្យខ្លួនយើងលើសពីការផ្តល់ឱ្យឬដើម្បីបង្ខូចការសរសើររបស់ទ្រង់របស់អ្នកនិពន្ធនៃការល្អនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីប្រព្រឹត្តនូវអ្វីដែលទ្រង់បានផ្ទេរមកឱ្យយើងប្រហែលជានៅតែនៅក្នុងរបៀបរស់នៅជាមួយទ្រង់ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវរក្សាការអត់ធ្មត់បែបនេះចំពោះមនុស្សទាំងឡាយ សូមឲ្យយើងម្នាក់ៗមើល ហើយសញ្ជឹងគិតអំពីការអត់ធ្មត់បែបណាដែលព្រះតម្រូវ ។

4. ការការពារប្រឆាំងនឹងការជំទាស់

ខ្ញុំដឹងថាពួកអ្នកប្រាជ្ញទាំងនេះប្រើខុសវគ្គខ្លះ ដើម្បីបញ្ជាក់នូវពាក្យ « សេចក្តីល្អ ទៅចំពោះព្រះ » ត្រូវបានរកឃើញមនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពួកគេបានដកស្រង់ ប្រយោគមួយពីសាស្តាថា «សេចក្តីមេត្តាករុណានឹងផ្តល់កន្លែងសម្រាប់មនុស្ស គ្រប់រូប តាមសេចក្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន» [សាស្តា ១៦:១៥, Vg.] ។ និងមួយទៀតពីសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរ "កុំឲ្យភ្លេចនឹងធ្វើគុណ ហើយចែក ចាយឡើយ ដ្បិតព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងគ្រឿងបូជាយ៉ាងនោះ[ហេព្រើ" [១៣:១៦ p] ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានសិទ្ធិរបស់ខ្ញុំក្នុងការបដិសេធសិទ្ធិអំណាចរបស់ Ecclesiasticus ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេមិនបានដក ស្រង់ដោយស្មោះត្រង់នូវអ្វីដែល Ecclesiasticus បានសរសេរនោះទេ អ្នកណា មួយជាអ្នកសរសេរ សំរាប់អត្ថបទភាសាក្រិចច្បាប់ដើមមានដូចខាងក្រោម ៖ ..... «ទ្រង់នឹងរៀបចំកន្លែងសម្រាប់រាល់កិច្ចការនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា មនុស្សម្នាក់ៗនឹងរកឃើញតាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន» [Eccles ១៦:១៤, tr. RV.] ហើយថានេះគឺជាការអានដ៏ពិតប្រាកដ ដែលត្រូវបានធ្លាក់ចុះនៅក្នុង កំណែឡាតាំង នឹងទាំងពីនេះលេចឡើងចេញពីការបង្កើតពាក្យទាំងនេះតែម្នាក់ ឯង និងចេញពីអត្ថបទធំជាងនៃប្រយោគមុន ។ ទាំងនេះគ្មានហេតុផលនោះទេ ហេតុអ្វី នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរ ពួកគេគួរតែព្យាយាមទាក់យើងក្នុង ពាក្យតូចមួយ នៅពេលដែលនៅក្នុងពាក្យក្រិករបស់សាវ័ក គ្មានន័យអ្វីក្រៅពី ការបូជាបែបនេះដែលគាប់ព្រះហឫទ័យ និងទទួលយកបានចំពោះព្រះនោះទេ ។ ដើម្បីទប់ស្កាត់ និងពិនិត្យមើលភាពក្រអឺតក្រទមនៃអំនួតរបស់យើង វាគួរតែ គ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលយើងសន្មតថាគ្មានសារៈសំខាន់ដើម្បីធ្វើការលើសពីការ វាស់វែងនៃបទគម្ពីរ ។ ឥឡូវនេះ វាគឺជាការបង្រៀនក្នុងគម្ពីរថា កិច្ចការល្អរបស់

យើងតែងតែប្រឡាក់ដោយភាពស្មោកគ្រោកជាច្រើន ដែលព្រះជាម្ចាស់ពិតជាអាក់អន់ចិត្ត ហើយខឹងនឹងយើង។ មកទល់ពេលនេះ តើពួកគេមិនអាចផ្តាប់ចិត្តទ្រង់ ឬជំរុញចិត្តសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងទេ! ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់ពិនិត្យមើលការប្រព្រឹត្តរបស់យើងដោយចិត្តទន់ភ្លន់ មិនមែនជាសិទ្ធិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ ដូច្នេះ ទ្រង់ទទួលយកវាហាក់ដូចជាស្អាតឥតខ្ចោះ ហើយដោយហេតុនោះ ទោះបីជាគ្មានសេចក្តីល្អក៏ដោយ ក៏ទទួលនូវប្រយោជន៍មិនចេះចប់ ទាំងជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងជីវិតខាងមុខផង។ ដ្បិតខ្ញុំមិនទទួលយកភាពខុសគ្នាដែលបានធ្វើឡើងតាមរយៈអ្នកមានវិជ្ជាជ្រៅជ្រះ ហើយបើមិនដូច្នេះទេមនុស្សដែលគោរពព្រះដែលធ្វើកិច្ចការល្អសមនឹងទទួលបានព្រះគុណដែលបានប្រទានមក
យើងក្នុងជីវិតនេះ រឹងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ជារង្វាន់នៃសេចក្តីជំនឿ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់តែងតែសំណាក់នៅស្ថានសួគ៌នូវរង្វាន់ ឬការឱ្យមាត់និងមកុដនៃការតយុទ្ធ។ ម៉្យាងវិញទៀត ចំពោះការសន្មតថាជាសេចក្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្ត ការពិតដែលយើងត្រូវបានធ្លាក់ចុះដោយព្រះគុណដើម្បីយកវាចេញពីព្រះគុណគឺជាការផ្ទុយនឹងការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ។ ដ្បិតទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា៖ "ឲ្យដល់អស់អ្នកដែលមាន"[ម៉ាថាយ ២៥:២៩; លូកា 8:18] ហើយ បាវល្អស្មោះត្រង់អើយ ឯងមានចិត្តស្មោះនឹងត្រួតរបស់បន្តិចនេះ ដូច្នេះអញនឹងតាំងឲ្យឯងត្រួតលើរបស់ជាច្រើនទៅទៀត[ម៉ាថាយ ២៥:២១]។ 25:21, ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះទ្រង់បង្ហាញនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាការកើនឡើងនៃអ្នកជឿគឺជាអំណោយទាននៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ដោយសេរី [cf. យ៉ូហាន ១:១៦ ។ ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា អស់អ្នកដែលស្រេកអើយ ចូរមកឯទីទឹកចុះ ឯអ្នកដែលគ្មានប្រាក់អើយ ចូរមកទិញ ហើយបរិភោគទៅ អើ ចូរមកទិញស្រា

ទំពាំងបាយជូរ និងទឹកដោះគោឥតបង់លុយ ឥតថ្លៃទេ [អេសាយ ៥៥:១ p] ។ ដូច្នេះ អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានប្រទានដល់អ្នកគោរពព្រះ វាជាជំនួយដល់ការសង្គ្រោះ សូម្បីតែព្រះពរផ្ទាល់ គឺជាសេចក្តីករិណារបស់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាំងក្នុងព្រះពរនេះ និងក្នុងមនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងនោះ ទ្រង់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់យកការប្រព្រឹត្តមកពិចារណា ។ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ទ្រង់ធ្វើមិនត្រឹមតែយើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាអំណោយដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យយើងដែលសក្តិសមឬកិត្តិយសយ៉ាងនោះដែរ ។

(ការច្រានចោលការជំនួសនៃសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ, ៥-៨)

5. ព្រះគ្រីស្ទជាគ្រឹះតែមួយគត់ ជាអ្នកចាប់ផ្តើម និងល្អឥតខ្ចោះ

ប្រសិនបើបញ្ហាទាំងនេះបានកន្លងផុតទៅក៏ត្រូវបានព្យាបាល និងដោះស្រាយតាមលំដាប់លំដោយត្រឹមត្រូវនោះ ភាពច្របូកច្របល់ និងការខ្វែងគំនិតគ្នាជាច្រើននឹងមិនកើតឡើងឡើយ ។ ប៉ុលនិយាយថា នៅក្នុងការសាងសង់ឬការបង្រៀនរបស់គ្រីស្ទាន យើងត្រូវតែរក្សាគ្រឹះដែលទ្រង់បានដាក់ក្នុងចំណោមពួកកូរិនថូស [cf. កូរិនថូសទី១ ៣:១០] « គ្មានអ្នកណាអាននឹងដាំជើងជញ្ជាំងណាផ្សេងទៀតគឺគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » [កូរិនថូសទី១ ៣:១១] ។ តើយើងមានគ្រឹះបែបណាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? តើទ្រង់ជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ដើម្បីឲ្យការសម្រេចរបស់ អាចនឹងកើតឡើងពីខ្លួនយើងឬ? តើទ្រង់គ្រាន់តែបើកផ្លូវឲ្យយើងអាចបន្តនៅក្រោមអំណាចរបស់យើងឬ? ប្រាកដណាស់មិនមែនទេ ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលប៉ុលបានលើកឡើងមុននេះបន្តិច នោះអ្នករាល់គ្នា

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលទ្រង់បានតាំងឡើង ទុកជាប្រាជ្ញាដែលមកពីព្រះ ហើយជាសេចក្តីសុចរិត [កូរិនថូសទី១ ១:៣0] ។ ទ្រង់តែមួយអង្គគត់បានបង្កើតឡើងយ៉ាងល្អនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានសេចក្តីសុចរិតគ្រប់លក្ខណ៍នៅក្នុងទ្រង់ ៖ ដោយសារសាវ័កមិនបាននិយាយថាទ្រង់ត្រូវបានចាត់ឱ្យមកជួយយើងឱ្យសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិតទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្ទាល់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង [កូរិនថូសទី ១ ១:៣0] ។

តាមពិត ទ្រង់មានបន្ទូលថា តាមដែលទ្រង់បានរើសយើងរាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍» ដោយមិនមានសេចក្តីល្អរបស់យើងទេ «តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់» [អេភេសូ ១:៤-៥, cf. Vg.]; ដោយសារការសុគត់របស់ទ្រង់ យើងត្រូវបានប្រោសលោះពីការផ្តន្ទាទោសនៃសេចក្តីស្លាប់ ហើយរួចផុតពីសេចក្តីវិនាស [cf. កូឡូស ១:១៤, ២0]; ប្រយោជន៍ឲ្យយើងបានទទួលសគុណ ទុកជាកូនចិញ្ចឹម និងអ្នកស្នងមរតកតាមរយៈព្រះវរបិតានៅឋានសួគ៌របស់យើង [cf. រ៉ូម ៨:១៧; កាឡាទី ៤:៥-៧]; ដែលយើងបានផ្សះផ្សាដោយសារលោហិតរបស់ទ្រង់ [រ៉ូម. ៥:៩-១0]; ថាយើងបានរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់នៃការវិនាសនិងការធ្លាក់ចុះដោយសារការការពាររបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន 10:28]; ដូច្នេះយើងបានចូលទៅក្នុងទ្រង់ [cf. រ៉ូម 11:19] យើងបានចូលក្នុងអាណាចក្រនៃព្រះដោយសេចក្តីសង្ឃឹមរួចហើយ ក្នុងលក្ខណៈមួយដែលបានទទួលយកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ម៉្យាងទៀត: យើងជួបបទពិសោធន៍នឹងការចូលរួមបែបនេះនៅក្នុងទ្រង់ ទោះបីជាយើងនៅតែលង់នៅក្នុងខ្លួនយើង ទ្រង់គឺជាប្រាជ្ញារបស់យើងនៅចំពោះព្រះ ។ ទោះបីយើងជាមនុស្សមានបាបក៏ដោយ ព្រះអង្គជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ទោះបីយើងមិនបរិសុទ្ធក៏ដោយ ព្រះអង្គជាអ្នកបរិសុទ្ធ

របស់យើង ខណៈពេលដែលយើងទន់ខ្សោយ ខណៈពេលដែលយើងគ្មានអាវុធ ហើយប្រឈមមុខនឹងអារក្សសាតាំង យ៉ាងណាក៏ដោយ គ្រប់ទាំងអំណាចបាន ប្រគល់មកខ្ញុំនៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយលើផែនដីផង [ម៉ាថាយ ២៨:១៨] , ដោយការដែលកម្ទេចសាតាំងសំរាប់យើង ហើយបំបែកទ្វារនរក ខណៈដែល យើងនៅតែទ្រាំទ្រជាមួយយើង រូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់ ទ្រង់នៅតែជាជីវិតរបស់ យើង ។ សរុបមក ពីព្រោះអ្វីៗទាំងអស់របស់ទ្រង់ជារបស់យើង ហើយយើងមាន ទាំងអស់នៅក្នុងទ្រង់ នោះនៅក្នុងយើងគ្មានអ្វីសោះ ។ នៅលើគ្រឹះនេះ ខ្ញុំ និយាយថា ដែលដោយសារទ្រង់ ដំណាក់ទាំងមូលនោះបានផ្គុំភ្ជាប់គ្នា ទាំងចំរើ នឡើងជាវិហារបរិសុទ្ធក្នុងព្រះអម្ចាស់[cf. អេភេសូ ២:២១] ។

6. ទ្រីស្តីរ៉ូម៉ាំងបិតបាំងកម្លាំង និងកិត្តិយសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ប៉ុន្តែអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយពិភពលោកត្រូវបានបង្រៀន ។ ដូច្នេះ គ្រប់ ប្រភេទនៃកិច្ចការល្អ "សីលធម៌" ត្រូវបានគេរកឃើញ ដែលមនុស្សត្រូវបានធ្វើ ឱ្យគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ មុនពេលដែលពួកគេត្រូវបានចូលទៅក្នុងព្រះគ្រី ស្ទ ។ ដូចជាមានបទគម្ពីរកុហក នៅពេលដែលមានចែងថា អ្នកណាដែលគ្មាន ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះទេ នោះគ្មានជីវិតឡើយ [យ៉ូហានទី១ ៥:១២]! ពួកគេនៅ ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ តើធ្វើដូចម្តេចទើបពួកគេបង្កើតសារជាតិនៃជីវិត? បើវាដូចជា គ្មានន័យថា«ដ្បិតការទាំងប៉ុន្មានដែលធ្វើដោយឥតមានសេចក្តីជំនឿ នោះសុទ្ធតែ ជាបាបទាំងអស់ [រ៉ូម ១៤:២៣]! ដើមឈើល្អ មិនដែលបញ្ចេញផលអាក្រក់ បានទេ! [Cf. ម៉ាថាយ ៧:១៨; លូកា 6:43] តើកន្លែងណាដែល Sophists ដែលអាក្រក់បំផុតទាំងនេះឆ្ពោះទៅព្រះគ្រីស្ទដើម្បីប្រើអំណាចរបស់ទ្រង់? ពួកគេ និយាយថាទ្រង់សមនឹងទទួលបានព្រះគុណដំបូងសម្រាប់យើង នោះគឺជាឱកាស

នៃការសក្តិសម ប៉ុន្តែឥឡូវនេះវាជាចំណែករបស់យើងដែលមិនខកខានឱកាស ដែលបានផ្តល់ឱ្យ ។ ដែលគិតតែពីខ្លួនឯងនឹងការប្រមាថគួរឲ្យខ្មាសអៀន! តើ នរណានឹងគិតថា អស់អ្នកដែលប្រកាសព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងហ៊ានដក អំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយស្ទើរតែជាន់ឈ្លីទ្រង់ដោយជើង? ទីបន្ទាល់ដែលបាន បង្ហាញជាទូទៅដល់ទ្រង់គឺថាអ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់បានសុចរិត ។ នៅទីនោះ Sophists បង្រៀនថា គ្មានប្រយោជន៍អ្វីផ្សេងទៀតមកពីទ្រង់ឡើយ លើកលែង តែថាផ្លូវត្រូវបានបើកសម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ៗដើម្បីបង្ហាញពីភាពត្រឹមត្រូវរបស់ខ្លួនឯ ង ។ តើពួកគេបានភ្លក់នូវអ្វីដែលប្រយោគទាំងនេះមានន័យ ៖ « អ្នកណា ដែលមានព្រះរាជបុត្រា នោះក៏មានជីវិត » [យ៉ូហានទី១ ៥:១២ p.]; «អ្នក ណាដែលជឿ ... បានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងជីវិត» [យ៉ូហាន ៥:២៤; cf. ch. ៦:៤0]; យើងបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះគុណទ្រង់ ដើម្បីឲ្យ យើងបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច [ទីតុស ៣:៧; cf. រ៉ូម ៥:១-២]; ពួកអ្នក ជឿថាមានព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងពួកគេ [យ៉ូហានទី១ ៣: 24] ដែលពួកគេអាច នឹងនៅជាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការចែករំលែកនៅក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់ ក៏ឲ្យ យើងអង្គុយជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់ដែរ [អេភេសូ ២:៦]; «ហើយ ផ្លាស់យើងមកក្នុងនគររបស់ព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងានៃទ្រង់» [កូឡូស ១:១៣ p ។ ហើយទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ—និងរាប់មិនអស់ដូចដែលគម្ពីរបានប្រាប់ ។ ត្បិតមិនមែនមានន័យថា ដោយសារសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះមានសមត្ថ ភាពក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ឬគ្រាន់តែទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានប្រទានមកយើងទាំងពីរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅ ពេលដែលអ្នកបានចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ នោះអ្នកត្រូវ

បានធ្វើជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ជាអ្នកទទួលមរតកនៃស្ថានសួគ៌ ជាអ្នកចូលរួមក្នុងសេចក្តីសុចរិត ជាអ្នកត្រួតត្រាជីវិត។ ហើយ (តាមរយៈការនេះការមិនពិតរបស់ពួកគេអាចត្រូវបានបដិសេធចោល) អ្នកមិនទទួលបានឱកាសដើម្បីទទួលបានសេចក្តីល្អទេប៉ុន្តែជាសេចក្តីល្អទាំងអស់នៃព្រះគ្រីស្ទ ព្រោះវាមានទាក់ទងជាមួយនឹងអ្នក។

7. ទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងមិនយល់ស្របទៅនឹង Augustine ឬ បទគម្ពីរទេ

ដូច្នេះហើយ សាលានៃ Sorbonne ដែលជាឬសគល់នៃកំហុសទាំងអស់ បានដកចេញពីយើងនូវការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ ដែលជាផលបូកនៃការគោរពបូជាទាំងអស់។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេសារភាពដោយពាក្យថា មនុស្សត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿដែលបានបង្កើតឡើង ប៉ុន្តែក្រោយមក ពួកគេពន្យល់នៅលើមូលដ្ឋានថា កិច្ចការល្អកើតចេញពីជំនឿ សមត្ថភាពដើម្បីរាប់ជាសុចរិត។ ពួកគេហាក់ដូចជានិយាយអំពីសេចក្តីជំនឿស្ទើរតែដោយការចំអក ព្រោះវាមិនអាចឆ្លងកាត់ដោយស្បៀមស្ងាត់ដោយគ្មានភាពអាម៉ាស់នោះទេ ព្រោះវាត្រូវបាននិយាយឡើងវិញជាញឹកញាប់ដោយបទគម្ពីរ។ នៅតែមិនពេញចិត្តទេ ដោយសរសើរដល់កិច្ចការល្អ ពួកគេបានលួចមកពីព្រះ ហើយប្រគល់វាមកមនុស្ស។ ព្រោះគេឃើញថា អំពើល្អមានប្រយោជន៍តិចតួចសម្រាប់លើកតម្កើងមនុស្ស ហើយរបស់ទាំងនេះក៏មិនបានហៅថាជាសេចក្តីល្អដែរ ពោលគឺត្រឹមត្រូវ។ វាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាផលផ្លែនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេទទួលបានពីអំណាចនៃឆន្ទៈសេរី ដូចជាប្រេងដែលចេញពីថ្ម។ ហើយពួកគេមិនបដិសេធទេថា មូលហេតុចម្បងពិតស្ថិតនៅក្នុងព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែប្រកែកថាក្នុងរឿងនេះ ឆន្ទៈសេរីមិនត្រូវបានគេច្រានចោលទេ ដែលតាមរយៈ

នោះសេចក្តីល្អទាំងអស់ក៏មានដែរ ។ មិនត្រឹមតែ Sophistsបង្រៀនរឿងនេះ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ Pythagoras របស់ពួកគេគឺ Peter Lombard ជាអ្នកដែល ប្រសិនបើអ្នកប្រៀបធៀបគាត់ជាមួយពួកគេ នោះអ្នកនឹងហៅថា ត្រឹមត្រូវ និង ឥតខ្ចោះ ។ វាពិតជាងងឹតងងុលគួរឲ្យកត់សម្គាល់ នៅពេលដែលគាត់មាន Augustine ជាប់នឹងបបូរមាត់របស់គាត់ ដោយមិនមើលថាតើការយកចិត្ត ទុកដាក់ដែលឪពុកមិនបង្ហាញដល់មនុស្សសូម្បីតែការតូចបំផុតនៃសិរីល្អដែលកើត ចេញពីការប្រែព្រឹត្ត ។ ខាងលើ នៅពេលយើងពិភាក្សាអំពីឆន្ទៈសេរី យើងបាន ទាក់ទងទៅនឹងទីបន្ទាល់មួយចំនួនរបស់គាត់អំពីបញ្ហានេះ ហើយការស្រដៀងគ្នា នេះកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងការសរសេររបស់គាត់; ឧទាហរណ៍ ៖ នៅពេលដែលគាត់ហាមយើងមិនឲ្យអួតពីសេចក្តីល្អរបស់យើង សូម្បីតែពួកគេក៏ ជាអំណោយរបស់ព្រះដែរ ។ ហើយនៅពេលដែលគាត់សរសេរថា សេចក្តីល្អរបស់ យើងទាំងអស់គឺមកពីព្រះគុណ ហើយមិនមែនទទួលបានតាមរយៈភាពគ្រប់គ្រាន់ របស់យើងទេ ប៉ុន្តែបានមកទាំងស្រុងតាមរយៈព្រះគុណ ។ ល ។

ក៏ឆ្ងល់តិចតួចដែល Lombard បានងងឹតចំពោះពន្លឺនៃបទគម្ពីរ ដែលវា ហាក់ដូចជាគាត់មិនសូវបានហឹកហាត់ដោយរីករាយ ។ ប៉ុន្តែ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ ប្រឆាំងនឹងគាត់ និងពួកសិស្សរបស់គាត់ដែលចង់បានជាងពាក្យរបស់សាវ័កនេះ ទេ គាត់បានបន្ថែមថាហេតុអ្វីបានជាការលើកតម្កើងគឺខុស ៖ «ដ្បិតយើងរាល់គ្នា ជាស្នាដៃ ដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសំរាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំ ជាមុន ឲ្យយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាម” [អេភេសូ ២:90, cf. Vg.] ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែលល្អកើតចេញពីយើងទេ លើកលែងតែយើងត្រូវបាន បង្កើតឡើងវិញ ប៉ុន្តែការកើតឡើងវិញរបស់យើងគឺពេញលេញ និងគ្មានការ

លើកលែងពីព្រះ នោះគ្មានហេតុផលណាដែលយើងគួរទាមទារនូវកិច្ចការល្អមួយ សម្រាប់ខ្លួនយើងឡើយ ។

ជាចុងក្រោយ ខណៈពេលដែលពួកគេបង្ហាត់បង្រៀនកិច្ចការល្អម្តងហើយ ម្តងទៀត ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេក៏ណែនាំមនសិការ ដើម្បីបង្អាក់ទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេថា ព្រះនៅតែមានព្រះទ័យសប្បុរស និងអនុគ្រោះដល់កិច្ចការរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ បើមិនពឹងលើសេចក្តី យើងនៅតែលើកទឹកចិត្តដោយអំណរ ដល់អ្នកជឿ ដោយការបង្រៀនរបស់យើង នោះយើងប្រាប់ពួកគេថា ពួកគេគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកគេ ហើយអាចទទួលយកបានដោយឥតសង្ស័យ ។ ប៉ុន្តែ នៅទីនេះផងដែរ យើងក៏ទាមទារកុំឱ្យនរណាម្នាក់ព្យាយាម ឬធ្វើកិច្ចការណាមួយដោយគ្មានជំនឿ ពោលគឺ លុះត្រាតែមានការធានាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នៃចិត្តដែលគាត់កំណត់ជាមុនថាវានឹងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ។

8. ការដាស់តឿន និងការលើកទឹកចិត្ត ដោយផ្អែកលើគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ

ដូច្នេះ ចូរយើងកុំអនុញ្ញាតឲ្យខ្លួនយើងត្រូវបានគេអូសទាញសូម្បីតែទំហំនៃម្រាមដៃពីមូលដ្ឋានគ្រឹះតែមួយនេះ ។ ពេលដែលគេដាក់រួចហើយ អ្នកសាងសង់ដែលមានប្រាជ្ញាចេះតែសង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងតាមលំដាប់ ។ ដ្បិតប្រសិនបើត្រូវការការបង្រៀន និងការដាស់តឿន នោះពួកគេប្រាប់យើងថា «ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានសម្តែងអង្គទ្រង់ ដើម្បីបំផ្លាញកិច្ចការរបស់អារក្ស» ។ ដើម្បីឲ្យអស់អ្នកដែលមកពីព្រះនឹងមិនធ្វើបាប [យ៉ូហានទី១ ៣:៨–៩]; យើងរាល់គ្នាបានធ្វើតាមបំណងចិត្តរបស់សាសន៍ដទៃ [ពេត្រុសទី១ ៤:៣]; ហើយថាព្រះបានរើសតាំង

យើងជាគ្រឿងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដើម្បីលើកតម្កើង ហើយគួរតែត្រូវបានសម្អាតពីភាពមិនស្អាត [ធីម៉ូថេទី២ ២:២០-២១] ។ ប៉ុន្តែ អ្វីៗត្រូវបាននិយាយតែម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ នៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ហាញថា ព្រះគ្រីស្ទចង់បានសិស្សដែលបដិសេធខ្លួនឯង លើកឈើឆ្កាងរបស់ពួកគេ ហើយ ដើរតាមទ្រង់ [ម៉ាថាយ ១០:២៤ ; លូកា ៩:២៣] ។ អ្នកណាដែលបដិសេធខ្លួន ឯង អ្នកនោះបានកាត់ឫសនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ដើម្បីកុំឲ្យស្វែងរករបស់ ដែលជារបស់ខ្លួនទៀត ។ អ្នកដែលបានលើឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនបានត្រៀមខ្លួន សម្រាប់គ្រប់ទាំងការអត់ធ្មត់ និងចិត្តសុភាព ។ ប៉ុន្តែគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទទទួលទាំង កិច្ចការនេះ និងកាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀតទាំងអស់នៃការគោរពប្រតិបត្តិ និងភាពបរិ សុទ្ធ ។ ទ្រង់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ទៅព្រះបិតាថាជាអ្នកស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់សុគ ត៌ ។ [ភីលីព ២:៨] ទ្រង់បានចូលទៅក្នុងការសម្រេចកិច្ចការរបស់ព្រះទាំងស្រុ ង ។ [Cf. យ៉ូហាន ៤:៣៤; លូកា 2:49 ផងដែរ ។ ទ្រង់បានមានអំណរ ដោយចិត្ត និងព្រលឹងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះវរបិតា ។ [Cf. យ៉ូហាន ៨:៥0; យ៉ូ ហាន 7:16–18] ផងដែរ ។ ទ្រង់បានលះបង់ជីវិតរបស់ទ្រង់សម្រាប់បងប្អូន របស់ទ្រង់ ។ [យ៉ូហាន ១0:១៥; cf. យ៉ូហាន ១៥:១៣] ទ្រង់បានធ្វើឆ្ពោះ ខ្មាំងសត្រូវ ហើយអធិស្ឋានឲ្យពួកគេ ។ [Cf. លូកា ៦:២៧, ៣៥; លូកា ២៣:៣៤] ប៉ុន្តែប្រសិនបើត្រូវការការលួងចិត្ត វគ្គខាងក្រោមនឹងនាំមកនូវការ លួងចិត្តដ៏ប្រពៃមួយថា "ដែលយើងខ្ញុំត្រូវគេសង្កត់សង្កិនគ្រប់ជំពូក តែមិនទ័ល ផ្លូវឡើយ មានសេចក្តីវិលវល់ តែមិនទ័លគំនិតទេ ៩ មានគេធ្វើទុក្ខ តែមិនមែន ត្រូវចោលនៅម្នាក់ឯងទេ ត្រូវគេវាយដួលស្លុក តែមិនស្លាប់ទេ ១0 យើងខ្ញុំផ្ទុក សេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ នៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច" [កូរិនថូសទី២

4:8 10 P.]; «ប្រសិនបើយើងស្លាប់ជាមួយទ្រង់ យើងនឹងរស់នៅជាមួយទ្រង់ដែរ បើយើងស៊ូទ្រាំ យើងក៏នឹងរស់នៅជាមួយទ្រង់ដែរ ហើយសោយរាជ្យជាមួយនឹងទ្រង់" [ធីម៉ូថេទី២ ២:១១-១២]; ដូច្នេះ យើងត្រូវបានលើកទឹកចិត្តតាមការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ រហូតដល់យើងបានទទួលនូវភាពដូចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ [ភីលីព ៣:១០-១១] ដោយសារ«ដ្បិតអ្នកណាដែលទ្រង់បានស្គាល់ជាមុន នោះទ្រង់ក៏តម្រូវទុកជាមុន ឲ្យបានត្រឡប់ដូចជារូបអង្គនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដើម្បីឲ្យព្រះរាជបុត្រាបានធ្វើជាបងច្បងគេក្នុងពួកបងប្អូនជាច្រើន» [រ៉ូម. ៨:២៩ p] ។ ដូច្នេះ « មិនថាសេចក្តីស្លាប់ ... ឬអ្វីដែលមាននៅពេលខាងមុខ ឬអ្វីដែលនឹងកើតឡើង ... នឹងពុំអាចញែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះដែលមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ» [រ៉ូម 8:38-39 P] ។ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់នឹងប្រែទៅជាល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ [រ៉ូម ៨:២៨] ចូរកត់ចំណាំថា យើងមិនរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សដោយការប្រព្រឹត្តនៅចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមកពីព្រះ យើងនិយាយអំពីការ"កើតជាថ្មី" [Cf. ពេត្រុសទី១ ១:៣], ហើយដូចជាការក្លាយទៅជា «គ្រប់ទាំងអស់បានត្រឡប់ជាថ្មីវិញ» [កូរិនថូសទី២ ៥:១៧], ដូច្នេះពួកគេឆ្លងផុតពីអាណាចក្រនៃអំពើបាបទៅក្នុងអាណាចក្រនៃសេចក្តីសុចរិត ហើយយើងនិយាយថា តាមរយៈទីបន្ទាល់នេះ ពួកគេបញ្ជាក់ការត្រាស់ហៅរបស់ពួកគេ [ពេត្រុសទី ២ 1:10] ហើយដូចជាដើមឈើ ដែលត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយផលរបស់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ៧:២0; ១២:៣៣; លូកា ៦:៤៤] ។

ជំពូកទី XVI

ការបដិសេធចំពោះការចោទប្រកាន់មិនពិតដោយ PAPISTS

ដែលព្យាយាមបោះ ODIUM លើគោលលទ្ធិនេះ

1. តើគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតបំផ្លាញកិច្ចការល្អឬ?

ពាក្យមួយឃ្លានេះ គឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធនូវភាពអៀនខ្មាសរបស់បុគ្គលអួតអាង ដែលនិយាយបង្កាច់បង្ខូចយើងថា លុបបំបាត់កិច្ចការល្អ ព្រមទាំងល្បួងមនុស្សឲ្យតាមស្វែករកពួកវា នៅពេលដែលយើងនិយាយថាមនុស្សមិនត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារការប្រព្រឹត្តហើយមិនសមនឹងការសង្គ្រោះដោយពួកគេ។ នឹងម្តងទៀត ដាក់បន្ទុកយើង ក្នុងការធ្វើឱ្យផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីសុចរិតងាយស្រួល នៅពេលដែលយើងបង្រៀនថា ការរាប់ជាសុចរិតគឺនៅក្នុងការលើកលែងទោសពីបាបដោយសេរី ហើយដោយការល្បួងនេះ ជាមួយនឹងការបញ្ឆោតមនុស្សមានបាបដែលមានទំនោរទៅរាហួសហេតុពេក តាមការព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំនិយាយថាការចោទប្រកាន់មិនពិតទាំងនេះត្រូវបានបដិសេធគ្រប់គ្រាន់ដោយសេចក្តីថ្លែងការណ៍សាមញ្ញនោះ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងឆ្លើយយ៉ាងខ្លីទៅកាន់ម្នាក់ៗ។ ពួកគេប្រកែកថា តាមរយៈការរាប់ជាសុចរិតនៃជំនឿ កិច្ចការល្អត្រូវបានបំផ្លាញ។ ខ្ញុំអត់ទ្រាំនិយាយថាតើកិច្ចការល្អដែលអស្ចារ្យបែបណាដែលពួកគេរិះគន់មកលើយើង។ ចូរឱ្យពួកគេប្រឈមមុខនឹងការគ្មានកំហុស ទោះបីជាពួកគេចង់បានពិភពលោកទាំងមូលជាមួយនឹងជីវិតដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេក៏ដោយ! ពួកគេធ្វើពុតជាសោកស្តាយដែលកាលណាសេចក្តីជំនឿត្រូវបានលើកតម្កើងយ៉ាងរុងរឿង នោះការងារក៏ចុះទាប។ ចុះយ៉ាងណាវិញ ប្រសិនបើទាំងនេះត្រូវបាន

លើកទឹកចិត្ត និងពង្រឹង? ដ្បិតយើងមិនយល់សប្តិអំពីជំនឿដែលគ្មានការប្រព្រឹត្តល្អ ឬការរាប់ជាសុចរិតដែលឈរដោយគ្មានការប្រព្រឹត្តនោះឡើយ។ នេះជារឿងសំខាន់តែមួយគត់៖ ដោយបានទទួលស្គាល់ថា សេចក្តីជំនឿ និងកិច្ចការល្អត្រូវតែនៅជាប់គ្នា យើងនៅតែប្រកាន់យកការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ មិនមែននៅក្នុងការប្រព្រឹត្តឡើយ។ យើងមានការពន្យល់ដែលត្រៀមរួចជាស្រេចសម្រាប់ការធ្វើកិច្ចការនេះ ប្រសិនបើយើងងាកទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ដែលសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានដឹកនាំ នឹងចេញពីអ្នកដែលទទួលបានកម្លាំងពេញលេញ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាយើងរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ? ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងចាប់យកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយយើងបានផ្សះផ្សានឹងព្រះ។ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនអាចចាប់យកចំណុចនេះបានទេ បើគ្មានពេលតែមួយនឹងចាប់យកការញែកជាបរិសុទ្ធផងដែរ។ ដ្បិតទ្រង់ « ទ្រង់បានតាំងឡើង ទុកជាប្រាជ្ញាដែលមកពីព្រះ ហើយជាសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីប្រោសលោះដល់យើងផង» [កូរិនថូសទី១ ១:៣0]។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមិនរាប់អ្នកណាដែលទ្រង់មិនបានញែកជាបរិសុទ្ធក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះឡើយ។ ប្រយោជន៍ទាំងនេះត្រូវរួមគ្នាដោយចំណងដ៏អស់កល្បនិងមិនអាចរំលាយបាន ដូច្នេះអ្នកដែលព្រះអង្គបំភ្លឺដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹងលោះអស់អ្នកដែលព្រះអង្គប្រោសលោះ ព្រះអង្គរាប់ជាសុចរិត អ្នកណាដែលព្រះអង្គរាប់ជាសុចរិត ព្រះអង្គបានញែកជាបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារសំណួរទាក់ទងតែសេចក្តីសុចរិត និងការញែកជាបរិសុទ្ធ ចូរឲ្យយើងនៅលើចំណុចទាំងនេះចុះ។ ទោះបីជាយើងអាចបែងចែកពួកគេក៏ដោយ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទមានផ្ទុកពួកវាទាំងពីរដោយមិនអាចបំបែកបាននៅក្នុងអង្គទ្រង់។ ដូច្នេះ តើអ្នកប្រាថ្នាចង់

បានសេចក្តីសុចរិតក្នុងព្រះគ្រីស្ទឬ? អ្នកត្រូវតែមានព្រះគ្រីស្ទជាមុនសិន ។ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនអាចត្រួតត្រាទ្រង់បានទេ ដោយមិនបានធ្វើជាចំណែកក្នុងការញែកទ្រង់ចេញជាបរិសុទ្ធទេ ព្រោះទ្រង់មិនអាចចែកជាចំណែកៗបានឡើយ [កូរិនថូសទី១ ១:១៣] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះអង្គទ្រង់ប្រោសប្រទានឱ្យយើងនូវអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះ ដើម្បីរីករាយវា ព្រះអង្គប្រទានឱ្យពួកគេទាំងពីរក្នុងពេលតែមួយ គឺមួយដែលមិនខ្វះមួយទៀត ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថាវាពិតប៉ុណ្ណា ដែលថាយើងរាប់ជាសុចរិត មិនមែនដោយគ្មានការប្រព្រឹត្ត ក៏មិនមែនតាមរយៈការប្រព្រឹត្ត នោះទេ ចាប់តាំងពីនៅក្នុងការចែករំលែករបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលរាប់ជាសុចរិតដល់យើង ការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីសុចរិតប៉ុណ្ណោះ ។

2. តើគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតរារាំងចំពោះកិច្ចការល្អឬទេ?

ការចោទប្រកាន់នេះក៏ជារឿងមិនពិតដែរ ៖ ចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានបញ្ឆោតពីការចង់ធ្វើកិច្ចការល្អនៅពេលដែលយើងទទួលយកពីពួកគេរបស់ពួកគេដោយយល់ពីសេចក្តីល្អ ។ ត្រង់នេះ រាងស្ទាក់ស្ទើ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំព្រមានថា ហេតុផលអ្នកប្រឆាំងរបស់យើង ឆោតល្ងង់ ពីរង្វាន់ទៅសេចក្តីល្អ ព្រោះខ្ញុំនឹងពន្យល់ឱ្យកាន់តែច្បាស់នៅពេលក្រោយ ។ ជាក់ស្តែងពួកគេច្បាស់ជាមិនដឹងពីគោលការណ៍ដែលថាព្រះមិនសប្បុរសទេនៅពេលដែលទ្រង់ប្រទានរង្វាន់សម្រាប់ការប្រព្រឹត្តជាជាងពេលដែលទ្រង់ប្រទានសមត្ថភាពដើម្បីធ្វើសកម្មភាពត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំចូលចិត្តពន្យារពេលវាទៅកន្លែងត្រឹមត្រូវ ។ ឥឡូវនេះវានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីយកចិត្តទុកដាក់ដែលថាការជំទាស់របស់ពួកគេការប្រឆាំងខ្សោយប៉ុណ្ណា ។ ជាដំបូង ក្នុងការនិយាយថា មនុស្សនឹងមិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងការគ្រប់គ្រងជីវិតរបស់

ពួកគេឱ្យត្រឹមត្រូវ លើកលែងតែសង្ឃឹមទទួលបានរង្វាន់ពីពួកគេ នោះពួកគេមានកំហុសទាំងស្រុង ត្បិតប្រសិនបើវាគ្រាន់តែជាបញ្ហារបស់មនុស្សដែលស្វែងរករង្វាន់នៅពេលដែលពួកគេបម្រើព្រះ ហើយជួល ឬ លក់ការងារឲ្យគាត់គឺចំណេញតិចណាស់ ។ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងថ្វាយបង្គំដោយសេរី ស្រឡាញ់ដោយសេរី ។ ខ្ញុំនិយាយថា អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ទ្រង់យល់ស្របនឹងអ្នកណាដែលការសង្ឃឹមទទួលបានរង្វាន់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ នោះក៏នៅតែឈប់បម្រើទ្រង់ដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើមនុស្សត្រូវតែមានការដាស់តឿន នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចដាក់ការជំរុញយ៉ាងមុតស្រួចដល់ពួកគេ ជាងដែលបានមកពីការបញ្ចប់នៃការប្រោសលោះ និងការត្រាស់ហៅរបស់យើងនោះទេ ។ ការជំរុញបែបនេះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រើដោយបង្រៀន វានឹងបង្ហាញពីការមិនគោរពដ៏អាក្រក់សម្រាប់យើង មិនឱ្យតបស្នងនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ «ដែលបានស្រឡាញ់យើងមុន [យ៉ូហានទី១ 4:19; cf. V. 10]; ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បញ្ញាចិត្តរបស់យើងត្រូវបានសម្អាតពីការស្លាប់ ដើម្បីឲ្យយើងបម្រើព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ [ហេព្រើរ ៩:១៤]; ដែលថាជាទង្វើមិនសក្តិសមនិងមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់យើង ដែលបានសម្អាតរួចម្តង ធ្វើឲ្យខ្លួនយើងមិនស្អាតជាមួយនឹងភាពកខ្វក់ថ្មី ហើយប្រមាថព្រះលោហិតដ៏ពិសិដ្ឋនោះ [ហេព្រើរ. ១0: ២៩]; ដើម្បីអោយយើងបានរួចពីកណ្តាប់ដៃនៃខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង ដើម្បីអោយយើងបំរើទ្រង់ដោយមិនខ្លាចញញើតក្នុងភាពបរិសុទ្ធ និងសុចរិតនៅចំពោះទ្រង់ពេញមួយជីវិតរបស់យើង» [លូកា 1:74-75 P]; ។ ដែលថាយើងបានរួចផុតពីអំពើបាប ដើម្បីដាំសេចក្តីសុចរិតដោយវិញ្ញាណសេរី [រ៉ូម. ៦:១៨]; ថា«មនុស្សចាស់របស់យើងត្រូវបានគេឆ្កាង» [រ៉ូម. ៦:៦] ថា « យើង ... នឹងរស់ឡើង

ចំពោះជីវិតថ្មី » [រ៉ូម ៦:៤ p. ដូចគ្នាដែរ ប្រសិនបើយើងស្លាប់ជាមួយនឹង ព្រះគ្រីស្ទ តាមដែលសមនឹងសមាជិករបស់ទ្រង់ ចូរផ្ចង់ចិត្តទៅឯសេចក្តីទាំងអស់ ដែលនៅខាងលើ កុំឲ្យផ្ចង់ទៅឯសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅផែនដីឡើយ[Cf. កូឡូស 3:1-3; និងម៉ាថាយ 6:20] ។ នៅក្នុង " ព្រះគុណនៃព្រះ ដែលនាំសេចក្តីសង្គ្រោះមកដល់មនុស្សទាំងឡាយ បានលេចមកហើយ ១២ ទាំងបង្ហាត់បង្រៀនយើងរាល់គ្នា ឲ្យលះចោលសេចក្តីទមិលល្មើស និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងលោកនេះ ហើយឲ្យរស់នៅក្នុងសម័យនេះ ដោយសេចក្តីធ្ងន់ធ្ងរ សេចក្តីសុចរិត ហើយដោយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះវិញ [ទីតុស ២:១១-១៣ p] ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនបានតម្រូវយើង ទុកសំរាប់សេចក្តីក្រោធទេ គឺសំរាប់ឲ្យបានសេចក្តីសង្គ្រោះវិញ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [ថែស្សាឡូនិចទី១ ៥:៩] ។ យើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលវាជាការប្រមាថដែលខុសច្បាប់ [កូរិនថូសទី១ ៣:១០-១៧; កូរិនថូសទី២ ៦:១៦ អេភេសូ ២:២១) យើងមិនមែនជាសេចក្តីងងឹតទេ តែជាពន្លឺក្នុងព្រះយេហូវ៉ា ហើយត្រូវដើរជាកូននៃពន្លឺ [អេភេសូ ៥:៨-៩; cf. ថែស្សាឡូនិចទី១ ៥:៤-៥] ។ យើងមិនត្រូវបានត្រាស់ហៅទៅជាភាពស្មោកគ្រោកទេ គឺមកក្នុងភាពបរិសុទ្ធ [ថែស្សាឡូនិចទី១ 4:7] ដ្បិតព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានញែកជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីឲ្យបានចៀសពីសេចក្តីកំផិតចេញ[ថែស្សាឡូនិចទី១ 4:3] ។ បានហៅយើងមកក្នុងការងារបរិសុទ្ធ[ធីម៉ូថេទី២ ១:៩] ។ វាទាមទារភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត ហើយគ្មានអ្វីតិចជាងនេះទេ ។ ហើយអ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់ជាបាវបំរើនៃសេចក្តីសុចរិតវិញ ដោយទ្រង់បានប្រោសឲ្យរួចពីអំពើបាបហើយ [រ៉ូម. ៦:១៨] ។ តើយើងអាចត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យស្រឡាញ់ដោយសេចក្តីសំអាងណាមួយដែលរស់នៅជាងការ

និយាយរបស់លោកយ៉ូហានថា « យើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដូចជាព្រះបានស្រឡាញ់យើង » [យ៉ូហានទី១ ៤:១១; cf. យ៉ូហាន ១៣:៣៤]? គឺជាយ៉ាងនោះហើយ ដែលនឹងសំគាល់ថាជាពួកកូនព្រះ ឬពួកកូនអារក្សទៅបាន ឯអ្នកណាដែលមិនប្រព្រឹត្តសេចក្តីសុចរិត ហើយមិនស្រឡាញ់ដល់បងប្អូន [យ៉ូហានទី1 3:10, 2:10-11] ជាថ្មីម្តងទៀត ជាមួយនឹងអំណះអំណាងរបស់ប៉ុលថា រូបកាយយើង ជាអវយវៈរបស់ព្រះ [កូរិនថូសទី១ ៦:១៥; ១៧; ១២:១២] បានជួយគាំពារគ្នាទៅវិញទៅមក [cf. កូរិនថូសទី១ ១២:២៥]? តើយើងអាចត្រូវបានហៅដោយបង្ខំទៅរកភាពបរិសុទ្ធជាងយើងបានឮម្តងទៀតពីយ៉ូហានថា « អស់អ្នកណាដែលមានសេចក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងនេះដល់ទ្រង់ នោះក៏តែងជំរះសំអាតចិត្តខ្លួន ឲ្យដូចទ្រង់ដែលស្អាតដែរ [យ៉ូហានទី១ ៣:៣]? ដូចគ្នាដែរ ពីបបូរមាត់របស់ប៉ុល៖ ដោយសារយើងពឹងផ្អែកលើការសន្យាជាកូនចិញ្ចឹម "ត្រូវឲ្យយើងរាល់គ្នាសំអាតខ្លួនយើង ពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលប្រឡាក់ខាងសាច់ឈាមចេញ ហើយខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ [កូរិនថូសទី២ ៧:១, Vg.]? ឬមួយទៀតពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទក៏បានរងទុក្ខជំនួសយើងដែរ ទាំងទុកដំរាប់ ឲ្យយើងរាល់គ្នាដើរតាមលំអានដាននៃទ្រង់ [ពេត្រុសទី១ ២:២១; Cf. យ៉ូហាន ១៥:១0; ១៣:១៥]?

3. កិត្តិយសរបស់ព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាការជំរុញសម្រាប់ធ្វើសកម្មភាព: ការនៅក្រោមបង្គាប់ការប្រព្រឹត្ត

នេះជាភស្តុតាងខ្លះៗពីបទគម្ពីរ ពិតណាស់ខ្ញុំបានលើកឡើងគ្រាន់តែជារសជាតិមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រោះវាជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំដើម្បីឆ្លងកាត់វា ភាគដែលធំនឹងត្រូវបានចងក្រង ។ សាវ័កទាំងអស់ពោរពេញទៅដោយការដាស់តឿន

បង្គាប់ និងតិះដៀលដែលណែនាំមនុស្សរបស់ព្រះក្នុងការធ្វើគ្រប់កិច្ចការល្អ [cf. ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៦-១៧] ហើយដោយគ្មានការបញ្ជាក់ពីសេចក្តីល្អ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបានទាញយកការដាស់តឿនដ៏មានអានុភាពបំផុតរបស់ពួកគេចេញពីគំនិតដែលថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមិនស្ថិតលើសេចក្តីល្អរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នោះហើយ ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់បានលះបង់ធ្វើសំបុត្រទាំងអស់ដើម្បីបង្ហាញថាយើងគ្មានសង្ឃឹមនឹងបានជីវិតសង្គ្រោះទេនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ លុះត្រាណាតែទ្រង់បានចុះទៅដាស់តឿនយើងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានប្រគល់ឱ្យយើង [រ៉ូម ១២:១]។ ហើយប្រាកដណាស់ហេតុផលមួយនេះគួរតែគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលព្រះគួរតែត្រូវបានលើកតម្កើងក្នុងយើង [ម៉ាថាយ ៥:១៦]។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់នៅតែមិនរងឥទ្ធិពលដោយការបង្ខំពីសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ នោះ ការរំលឹកអំពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់នឹងគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការដាស់តឿនមនុស្សទាំងនោះឱ្យមានធ្វើបានល្អ។ ប៉ុន្តែមនុស្សនេះដោយសារតែសង្កត់ធ្ងន់លើសេចក្តីល្អ ទើបបង្ខំឲ្យប្រព្រឹត្តតាមច្បាប់ដោយជាទាសករ និងការបង្ខិតបង្ខំ នឹងនិយាយមិនពិតថា យើងគ្មានមូលដ្ឋានសម្រាប់ដាស់តឿនមនុស្សឲ្យប្រព្រឹត្តកិច្ចការល្អទេ ព្រោះយើងមិនចូលទៅលើផ្លូវដដែល។ ដូចជាការស្តាប់បង្គាប់បានគាប់ព្រះហឫទ័យយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រះ ដែលប្រកាសថាទ្រង់ «ស្រឡាញ់ដល់អ្នកណាដែលថ្វាយដោយអំណរ» ហើយហាមមិនឲ្យធ្វើដូចជា «ដោយមិនពេញចិត្ត ឬដោយការចាំបាច់» [កូរិនថូសទី២ ៩:៧]! ហើយខ្ញុំមិននិយាយបែបនេះទេ ព្រោះខ្ញុំស្អប់ច្រានចោលការធ្វេសប្រហែសចំពោះការដាស់តឿនដែលបទគម្ពីរតែងតែប្រើជាញឹកញាប់ ដើម្បីកុំឱ្យមើលរំលង

មធ្យោបាយណាមួយដែលជំរុញចិត្តយើង ។ ព្រោះវានឹកចាំពីរបៀបដែល«ព្រះនឹងប្រទានដល់មនុស្សគ្រប់រូបតាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន [រ៉ូម ២:៦-៧; ម៉ាថាយ ១៦:២៧; កូរិនថូសទី១ ៣:៨, ១៤-១៥; កូរិនថូសទី២ ៥:១០; ។ល។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថានេះជារឿងតែមួយគត់ ហើយសូម្បីតែរឿងសំខាន់ក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន ។ ជាថ្មីម្តងទៀត កុំយល់ព្រមថាយើងគួរតែចាប់ផ្តើមពីចំណុចនោះ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ខ្ញុំអះអាងថា វាមិនបានធ្វើអ្វីដើម្បីគាំទ្រដល់សេចក្តីល្អដែលគេបង្រៀននោះទេ នៅពេលក្រោយយើងនឹងបានឃើញ ។ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំអាចនិយាយថា វាគ្មានប្រយោជន៍ទេ លុះត្រាតែយើងផ្តល់គោលលទ្ធិជាមុនថាយើងរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់គត់ ដែលចាប់យកបានតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែគ្មានសេចក្តីល្អនៃស្នាដៃរបស់យើងទេ ព្រោះគ្មានមនុស្សណាអាចសមសម្រាប់ ការស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលបានបង្កប់នូវគោលលទ្ធិនេះជាលើកដំបូងនោះទេ ។ ហើយហោរាបានណែនាំយ៉ាងល្អនៅពេលដែលគាត់ទូលទៅព្រះយ៉ាងដូច្នេះថា ៖ "ប៉ុន្តែទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអត់ទោសវិញដើម្បីឲ្យគេបានកោតខ្លាចដល់ទ្រង់" [ទំនុកតម្កើង ១៣0:៤ Comm.] ។ ដ្បិតទ្រង់បង្ហាញថា គ្មានការគោរពដល់ព្រះទេ លុះត្រាតែទទួលស្គាល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ មានតែការនេះមួយគត់ត្រូវបានធ្វើឡើង និងបង្កើតឡើង ។ នេះពិតជាសក្តិសមគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ៖ ដើម្បីឲ្យយើងអាចដឹងមិនត្រឹមតែការចាប់ផ្តើមនៃការគោរពដល់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវគឺជាការទុកចិត្តលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការកោតកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលពួកpapists គួរសរសើរ មិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្រោម

ពាក្យថា "សេចក្តីល្អ" នោះទេ ព្រោះថា ការកោតខ្លាចត្រូវបានធ្វើឡើងនៅលើការលើកលែងទោស និងការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។

4. គោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិត ជាការញុះញង់ទៅកាន់មនុស្សមានបាប

ប៉ុន្តែវាគឺជាពាក្យបង្កាច់បង្ខូចដែលឥតប្រយោជន៍បំផុតក្នុងការនិយាយថាមនុស្សត្រូវបានអញ្ជើញឱ្យចូលរួមក្នុងអំពើបាប នៅពេលដែលយើងបញ្ជាក់ពីការលើកលែងទោសដោយសេរីនៃអំពើបាបដែលយើងអះអាងពីភាពមានក្តីសុចរិត ។ ត្បិតយើងនិយាយថាវាមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ដែលវាមិនអាចបង់ថ្លៃបានដោយប្រយោជន៍ណាមួយរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយ មិនអាចទទួលបានឡើយ លើកលែងតែជាអំណោយឥតគិតថ្លៃ ។ ឥឡូវនេះសម្រាប់យើង វាពិតជាឥតគិតថ្លៃប៉ុន្តែមិនមែនដូច្នោះទេ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានទិញវាក្នុងតម្លៃនៃព្រះលោហិតដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតរបស់ទ្រង់ ក្រៅពីនោះមិនមែនជាតម្លៃលោះដែលមានតម្លៃគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញការជំនុំជំរះរបស់ព្រះនោះទេ ។ នៅពេលមនុស្សត្រូវបានបង្រៀនអំពីរឿងនេះ ពួកគេគួរដឹងថា ពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីដើម្បីការពារការបង្ហូរលោហិតដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតរបស់ទ្រង់បានញឹកញាប់ដូចពួកគេបានធ្វើបាបនោះទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងនិយាយថា ភាពអាក្រក់របស់យើងគឺជាការដែលមិនអាចត្រូវបានសម្អាតបានទេ លើកលែងតែដោយប្រភពនៃឈាមដ៏បរិសុទ្ធបំផុតនេះ ។ តើអ្នកណាដែលឮសេចក្តីទាំងនេះហើយដែលមិនខ្លាចបាប នោះបើគេនិយាយថាបានជម្រះដោយការប្រោះនៃកិច្ចការល្អនោះ? ហើយប្រសិនបើគេមានអារម្មណ៍ចំពោះព្រះ ធ្វើម្តេចឲ្យគេខ្លាចរអា ហើយជម្រះម្តង នៃលនៅក្នុងភក់ម្តងហើយម្តងទៀត ធ្វើឲ្យរំខាន និងបំពុល ភាពល្អនៃប្រភពទឹកនេះ តាមតែធ្វើដែលគេអាចធ្វើទៅបាន? អ្នកជឿដោយប្រលឹងនិយាយតាមសាឡូម៉ូនថា ៖ «ខ្ញុំ

បានលាងជើងខ្ញុំហើយ «ធ្វើម៉េចឲ្យខ្ញុំធ្វើកខ្វក់ម្តងទៀត? [Cant ៥៣] ។ ឥឡូវនេះវាជារឿងធម្មតាដែលមនុស្សចូលចិត្តបន្ទាបការអភ័យទោស ឬអំពើបាប ហើយមួយណាដែលត្រូវបានស្ត្រីពេស្យាចារបានសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ពួកគេជឿថា ដែលដោយយល់ដល់ទ្រង់ ខ្ញុំបានខាតគ្រប់ទាំងអស់ ហើយបានរាប់ទាំងអស់ទុកដូចជាសំរាម [ភីលីព ៣:៨] ។ យើងសូមបញ្ជាក់ថា កំហុសនៃអំពើបាបគឺធ្ងន់ពេកមិនអាចធ្វើឲ្យធួនបានដោយសារតែអំពើបាបស្រាលបែបនេះ ដែលវាជាការធ្វើខុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរពេកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះដែលនឹងត្រូវបានអត់ទោសដោយការពេញចិត្តដែលគ្មានតម្លៃទាំងនេះ ដែលថានេះជាសិទ្ធិនៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ពួកគេនិយាយថា សេចក្តីសុចរិត មិនធ្លាប់បរាជ័យទេ គឺត្រូវបានស្តារឡើង និងជួសជុលឡើងវិញដោយសេចក្តីអំណរ ។ យើងរាប់ថាវាមានតម្លៃណាស់ដែលត្រូវនឹងសំណងនៃការប្រព្រឹត្តណាមួយ ដូច្នេះហើយដើម្បីស្តារវាមកវិញ យើងត្រូវជ្រកកោនក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ ។ បញ្ហាដែលនៅសេសសល់ដែលទាក់ទងនឹងការអភ័យទោសពីអំពើបាបមាននៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់ ។

ជំពូកទី XVII

អាថ៌កំបាំងនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយថាតើវាបាននាំយកអ្វីសម្រាប់យើងខ្លះ

(ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ជាមួយនឹងសញ្ញានៃនំបុ័ងនិង ស្រាទំពាំងបាយជូរគឺជាការផ្តាល់ឲ្យនូវអាហារខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ)

1. សញ្ញា និង វត្ថុ៖

ព្រះជាម្ចាស់ បានទទួលយកយើង និងបានធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់តែមួយដងជាសំរេច ដើម្បីឲ្យយើងបានក្លាយជាគ្រួសាររបស់ព្រះអង្គ ហើយបានអោបក្រសោបយើង មិនមែនគ្រាន់តែជាអ្នកបម្រើទ្រង់នោះទេ គឺបានទុកយើងដូចជាកូនរបស់ព្រះអង្គអញ្ចឹងដែរ ។ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានបំពេញតួនាទីជាឪពុក ទៅចំពោះកូនចៅរបស់ព្រះអង្គ និងបានថែរក្សា មើលការខុសត្រូវចំពោះការរស់នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើង ។ រួចយើងមិននៅតែឯងទៀតនោះឡើយ គឺទ្រង់បានគង់នៅជាមួយនឹងយើងដែរ ដូចជាទ្រង់ដែលបានសន្យាអះអាងថានឹងបន្តរគង់នៅជាមួយនឹងយើងដោយសប្បុរស ។ ជាចុងក្រោយទ្រង់បានធ្វើការទាំងអស់នេះតាមរយៈព្រះហស្តនៃព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ហើយក៏បានប្រទានឲ្យមាននូវពិធីផ្សេងៗក្នុងក្រុមជំនុំផងដែរ ។ ការទាំងនេះគឺជាពិធីជប់ល្បែងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដែលមាននៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានបញ្ជាក់ថាព្រះអង្គនៅតែមានព្រះជន្មគង់នៅ ដែលបានផ្តល់អោយដូចជានំបុ័ង ដើម្បីចិញ្ចឹមទៅលើព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើង ឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយបានទទួលនូវព្រះពរដ៏នៅអស់កល្ប (យ៉ូហាន៦ : ៥) ។

ការស្គាល់នូវអាថ៍កំបាំងនេះគឺ មានសារៈសំខាន់បំផុត ។ នៅក្នុងការពន្យល់នេះគឺវាអស្ចារ្យណាស់ ហើយវាទាមទាឲ្យមានការពន្យល់ដោយប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់បំផុត ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយសាតាំងបានបង្អាក់ដល់ក្រុមជំនុំ ចំពោះពិធីដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននេះ ដែលមានជាយូរមកហើយចាប់តាំងឲ្យហាក់ដូចជាពពកមីដេដាស់ ហើយឲ្យមើលទៅដូចជាងងឹតមិនឃើញពន្លឺវិញ ។ ហើយឲ្យបានជារនាំងងើបឡើង ដើម្បី ប្រឆាំងហើយវាធ្វើឲ្យមានការប៉ះទង្គិចនៃគំនិតរបស់យើង ដែលមើលទៅហាក់ដូចជាពិធីដែលមានប្រជាប្រិយ៍ធម្មតា គ្រាន់តែឲ្យបានភ្លក់នូវរសជាតិអាហារដ៏អាថ៍កំបាំងនេះហើយវាបានព្យាយាមប្រើឧបាយកលដូចគ្នានេះទៅក្នុងជីវិត របស់យើងជារៀងរាល់ថ្ងៃនេះ ។

សម្រាប់ហេតុផល និង ការបូកសរុបមក បញ្ហាគឺនៅត្រង់សតិបញ្ញាដែលមិនស្អាតរួចយើងគួរតែដោះស្រាយផលវិបាកទាំងនេះជាមួយសាតាំងវិញ ដែលវាបានព្យាយាមដាក់អន្ទាក់នេះទៅកាន់លោកិយទាំងមូល ។

ជាដំបូង សញ្ញាគឺជា នំប៉័ងនិងស្រាទំពាំបាយជូរ គឺជាតំណាងសម្រាប់យើងនូវអាហារដែលយើងអាចមើលឃើញ ហើយបានទទួលពីរូបកាយនិងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់ពិធីជ្រមុជទឹកវិញ ព្រះបានធ្វើឲ្យយើងបានផ្លាស់ប្រែជាថ្មី ហើយបានកែរប្រែយើងជាថ្មីទៅក្នុងសង្គមនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអង្គ មិនតែប៉ុណ្ណោះព្រះអង្គបានរាប់យើងជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ទ្រង់ទៀតផង ។ ដូច្នេះយើងអាចនិយាយបានថា ទ្រង់បានបន្ទូរបន្ថយនូវតួនាទីនៃភាពជាព្រះរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គនៅតែ បន្តរការទ្រទ្រង់ សម្រាប់ជាអាហារដល់យើង ។ ដោយបានទ្រទ្រង់ និងការពារថែរក្សាយើងនៅក្នុងជីវិតនេះចំពោះអ្វីដែលព្រះអង្គបានស្រឡាញ់យើងដោយព្រះបន្ទូលទ្រង់ផ្ទាល់ ។

ឥឡូវនេះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាអាហារតែមួយគត់សម្រាប់ព្រលឹងវិញ្ញាណ
របស់យើង ហើយក៏ជាឪពុកដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ដែលបានឲ្យយើងអាចចូលទៅ
ឯព្រះ និងបានធ្វើឲ្យយើងត្រឡប់ជាថ្មីរួច យើង អាចចូលរួមជាមួយនឹងព្រះអង្គ
បាន ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែប្រមូលកម្លាំងឡើងក្នុងការបម្រើព្រះអង្គរហូតដល់ពេល
ដែលយើងបានទៅនៅជាមួយនឹងទ្រង់នៅឯនគរស្ថានសួគ៌ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អាថ៌កំបាំងនៃការរួបរួមនិងការប្រកបយ៉ាង
ជិតស្និតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាធម្មជាតិដែលយើងពិបាកនឹងយល់បាន គឺទ្រង់បាន
បង្ហាញវាឲ្យឃើញជារូបរាងនិងរូបភាពក្នុងការដែលអាចមើលឃើញយ៉ាងល្អបំផុត
ក្នុងការប្រែប្រួលយ៉ាងពិសេសចំពោះសម្ភតភាពដ៏តូចតាចរបស់យើង ។ បប៉ុន្តែ
ជំនួសឲ្យការពិបាកយល់ទាំងនេះឡើងវិញគឺទ្រង់បាននន្តផ្តល់ឲ្យយើងនូវការធានា
និងនិមិត្តសញ្ញាដែលទ្រង់បានធ្វើវាឲ្យជាក់លាក់សម្រាប់យើងដែលយើងអាចមើល
ឃើញតាមរយៈភ្នែករបស់យើងបាន ។ នេះគឺជាការប្រៀបធៀបយ៉ាងស៊ីជម្រៅ
បំផុតទោះបីមនុស្សដែលមានគំនិតខ្លៅល្ងង់ក៏អាចយល់បានដែរដែលមានដូចជា ៖
នំប៉័ងនិងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដែលជាតំណាងឲ្យជីវិតរូបកាយដូច្នេះព្រលឹង
វិញ្ញាណគឺត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ឥឡូវនេះយើងរាល់គ្នាបានយល់យ៉ាង
ច្បាស់ចំពោះគោលបំណងនៃព្រះពរដ៏អាថ៌កំបាំងនេះ ។ គឺដើម្បីអះអាងនូវសេច
ក្តីពិតប្រាកដសម្រាប់យើងដែលទ្រង់បានប្រគល់រូបអង្គទ្រង់មួយដងសម្រាប់យើង
រាល់គ្នា ។ ដូច្នេះការលះបង់ព្រះជន្មសម្រាប់យើងគឺដើម្បីឲ្យយើងបានចិញ្ចឹម
បំប៉នទៅលើវានៅពេលឥឡូវនេះ និងបានចិញ្ចឹមបំប៉នទៅលើអារម្មណ៍របស់យើង
នោះគឺជាកិច្ច ការនៃលះបង់បូជាតែមួយគត់របស់ព្រះអង្គ ។ ហើយព្រះលោហិត
របស់ព្រះអង្គបានខ្ចាយមួយដងសម្រាប់ឲ្យយើងបានផឹកស្អិតស្អៅពីព្រះលោហិត

ទ្រង់ពេញមួយជីវិតរបស់យើង ។ ហើយក៏មានការនិយាយបន្ថែមទៅលើពាក្យនៃការសន្យាដែលមានដូចជា ៖ ចូរយកពិសារចុះនេះជារូបកាយខ្ញុំ ព្រះគម្ពីរកូរុនថូសទី១ ជំពូក១១ ខ ២៤ ម៉ាថាយ ២៦: ២៦ ម៉ាកុស ១៤: ២២ លូកា ២២ : ១៩ ។ ដូច្នេះចូរយើងនៅជាប់ហើយទទួលយកនិងបរិភោគហើយផឹកជាមួយដងដែលព្រះអង្គបានផ្តល់ឲ្យយើងបានទទួលនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់តាមលំដាប់លំដោយ នៅពេលដែលយើងបានចូលរួមក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់នេះហើយ យើងក៏ត្រូវអះអាងផងដែរថា ព្រះអង្គបានប្រគល់អំនាច ជីវិតនៃសេចក្តីស្លាប់របស់ទ្រង់ដើម្បីឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៅកក្នុងយើងរាល់គ្នា ។លោក ហេនស៍ (Hence) បានហៅថា ពែង (ការតាំងសញ្ញានៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គ) លូកា ២២ : ២០ កូរិនថូសទី១ ១១:២៥ ។ សម្រាប់ទ្រង់គឺជារង្វាស់សារជាថ្មីខ្លះៗ រឺជាការបន្តរដ៏ប្រសើរ ដែលជាការតាំងសញ្ញាដែលទ្រង់បានធ្វើមួយដងជាសម្រាច់គ្រប់ទាំងអស់ជាមួយព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គ (លើសពីនេះទៅទៀតគឺវាមានការជាប់ទាក់ទងការចម្រើននៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង) ពេលដែលព្រះអង្គជាអ្នកបញ្ជាក់អះអាងជាផ្លូវការដោយយកអាថ៍កំបាំងនៃព្រះលោហិតទ្រង់ដើម្បីឲ្យយើងបានភ្លក់ ។

2. ការរួបរួមតែមួយជាមួយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាផលផ្លែខាងព្រលឹងវិញ្ញាណពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ភាពដូចព្រះរបស់ព្រលឹងវិញ្ញាណអាចបានការធានាដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ទាំងអស់គ្នានិងបញ្ជាចិត្តជ្រះថ្លាដែលបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ចំពោះការប្រារពពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់នេះ ៖ នៅក្នុងពិធីនោះគឺមានទីសំគាល់មួយសម្រាប់ឲ្យយើងលូតលាស់នៅក្នុងរូបកាយតែមួយជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដូចជាអ្វីៗដែលយើងមាន គឺទ្រង់អាចហៅ

ថាជារបស់យើង ។ វាជាលទ្ធផលមួយដែលជាការអះអាងដោយមិនភ័យខ្លាច
របស់យើងចំពោះជីវិតខាងក្រៅយើងនេះ ។ គឺព្រះគ្រីស្ទហើយដែលជាមរតកនិង
ជាអ្វីៗទាំងអស់របស់យើង ហើយរួមទាំងអាណាចក្រនៃនគរស្ថានសួគ៌ដែលព្រះ
អង្គបានគង់នៅរួចហើយ ហើយគ្មានអ្វីណាមួយអាចកាត់យើងចេញពីទ្រង់បានឡើ
យ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត គឺថាយើងមិនត្រូវបានកាត់ទោសដោយសារតែអំពើបាប
ហើយបានប្រោសលោះយើងពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងដែរ ។ មិនត្រឹមតែ
ប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គថែមទាំងមានបំណងចង់យកយើងសម្រាប់ទ្រង់ ហើយយើងគឺ
ជារបស់ព្រះអង្គ ។ នេះគឺជាការដោះដូរដ៏អស្ចារ្យមួយ ដែលចេញពីសេចក្តី
សប្បុរសមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គជាមួយនឹងយើង ។ ព្រះអង្គក៏បានយកកំណើត
ជាកូនមនុស្សរួចគង់នៅជាមួយយើងហើយទ្រង់ក៏បានប្រទានឲ្យយើងបានក្លាយជា
បុត្រសួនភ្ងារបស់ព្រះអង្គដោយទ្រង់បានយាងចុះមកក្នុងលោកិយនេះ រួចទ្រង់ក៏
បានយាងទៅនគរស្ថានសួគ៌វិញដើម្បីរៀបចំកន្លែងសម្រាប់យើង ។ ព្រះអង្គបាន
យកគ្រប់ទាំងអំពើបាបរបស់យើងដាក់ទៅលើអង្គទ្រង់ ហើយបានផ្តល់ឲ្យយើងវិញ
នៅជីវិតអស់កល្ប ។ រួចទ្រង់ក៏បានយកភាពកំសោយរបស់យើង ហើយបាន
ចម្រើនកម្លាំងដល់យើងដោយអំណាចព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់វិញ ។ ព្រះអង្គបាន
យកនូវភាពក្រីក្ររបស់យើងរួចបានផ្តល់ឲ្យយើងវិញនូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទ្រង់វិ
ញ ។ ព្រះអង្គបានទទួលយកទង្វន់នៃអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទៅលើទ្រង់(ដូចជា
ការសង្កត់សង្កិនជាដើម) រួចព្រះអង្គបានបំពាក់យើងដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់
ព្រះអង្គវិញ ។

3. វត្តមានខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

នៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់នេះយើងមានពេញដោយសាក្សីនៃពិធីទាំងនេះគឺថា យើងត្រូវតែចាត់ទុកពួកវាដូចជាវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលមាននៅទីនេះ ដែលទ្រង់បានរៀបចំដោយទ្រង់ផ្ទាល់នៅពីមុខភ្នែករបស់យើង ហើយយើងអាចប៉ះពាល់បានដោយដៃរបស់យើងបាន ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មិនអាចកុហក់ឬបោកប្រាស់យើងឡើយ ។ ពាក្យ" ទទួលយក បរិភោគ ហើយផឹក: នេះហើយជារូបកាយរបស់ខ្ញុំដែលត្រូវអោយដល់អ្នក នេះគឺជាឈាមខ្ញុំដែលបានខ្ចាយសម្រាប់ការអត់ទោសនៃអំពើបាប" ម៉ាថាយជំពូក២៦ខ២៦ដល់២៨ ហើយនឹង កូរិនថូសទី១ ជំពូក១១ខ២៤ ម៉ាកុសជំពូក១៤ខ២២ដល់២៤ លូកាជំពូក២២ខ១៩ដល់២០ ។ ដោយទ្រង់មានបន្ទូលថា "ចូរទទួលយកចុះ" ដោយទ្រង់ចង់បង្ហាញថាវាគឺសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ចូរបរិភោគចុះ ដែលវាបានធ្វើអោយរួមតែមួយជាមួយយើង ។ ដោយបានប្រកាស់ថា រូបកាយទ្រង់គឺបានផ្តល់សម្រាប់យើង ហើយឈាមរបស់ទ្រង់បានច្រួចចេញសម្រាប់យើង ។ ទ្រង់បានបង្រៀនថា៖ ទាំងពីរនេះគឺមិនមែនសម្រាប់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងវិញ ដោយទ្រង់បានតម្កើងឡើង ហើយត្រូវបានធ្លាក់ចុះវិញ ទាំងពីរនេះមិនមែនសម្រាប់ប្រយោជន៍ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជាសេចក្តីសង្គ្រោះដល់យើងវិញ ។

ជាការពិតយើងត្រូវតែសង្កេតដោយប្រុងប្រយត្ន័ថាអំណាចទាំងអស់ និងស្មើតែគ្រប់ពិធីទាំងមូលត្រូវបានផ្តេកផ្តួលនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ "ដែលត្រូវបានផ្តល់អោយអ្នក" ហើយត្រូវបានច្រួចសម្រាប់អ្នក" ។ អំណោយនៃការបែងចែកនៃរូបកាយនិងឈាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ វាមិនអាចមានអត្ថប្រយោជន៍គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើង ដែលអាចធ្វើមួយដងអោយសម្រេចគ្រប់ការប្រោសលោះនិងសេចក្តីសង្គ្រោះយើងបានឡើយ ។ ដូច្នេះហើយពួកវាមានវត្តមានជាថ្មីជាមួយនំបង៉ុ

និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដូច្នេះយើងអាចរៀនបានមិនមែនតែចំពោះពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់តែមួយនោះទេ ដែលសម្រាប់ពួកយើង ប៉ុន្តែពួកវាបានបង្ហាញអំពីអាហារនៃជីវិតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណវិញ ។

ដូចជាយើងបានបញ្ជាក់ពីមុនមក គឺបានមកពីរបស់នៃរូបកាយត្រូវបានចាប់ផ្តើមតាំងឡើងក្នុងពិធីយើងត្រូវបានដឹកនាំប្រភេទស្រដៀងគ្នានេះទៅផ្នែកនៃព្រលឹងវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះនំបុ័ងគឺត្រូវបានផ្តល់ឲ្យជាតំណាងនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ យើងត្រូវតែក្តោបការប្រៀបធៀបនេះតែមួយ នំបុ័ងសម្រាប់ចិញ្ចឹមទ្រទ្រង់និងរក្សាជីវិតរបស់រាងកាយយើង ។ រាងកាយព្រះគ្រីស្ទជាអាហារតែមួយគត់ដែលអាចធ្វើឲ្យយើងមាំមួននិងធ្វើឲ្យព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើងរស់រវើកជានិច្ច ។ នៅពេលដែលយើងបានឃើញស្រាទំពាំងបាយជូរដែលជាសញ្ញានៃឈាមនោះយើងត្រូវតែសញ្ជឹងគិតពីអត្ថប្រយោជន៍ចំពោះស្រាទំពាំងបាយជូរដែលបានផ្តល់ឲ្យដល់រូបកាយនិងទទួលស្គាល់ដូចគ្នានេះថា ខាងផ្នែកនៃព្រលឹងវិញ្ញាណគឺបានផ្តល់ឲ្យដោយឈាមព្រះគ្រីស្ទ ។ អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះគឺធ្វើឲ្យរឹងមាំស្រស់ស្រាយ

ផ្តល់ជាកម្លាំង និងធ្វើឲ្យរីករាយ ។ ប្រសិនបើយើងពិចារណាបានល្អិតល្អន់នូវអ្វីដែលជាគុណតម្លៃ យើងអាចទទួលបានការផ្តល់ឲ្យនូវរូបកាយដ៏បរិសុទ្ធនិងការច្រូចឈាម ។ យើងនឹងដឹងច្បាស់ដោយវិញ្ញាណអំពីគុណតម្លៃនៃនំបុ័ងនិងស្រាទំពាំងបាយជូដោយយោងតាមការវិភាគវែកញែកនិងការប្រែប្រួលដ៏តឹងខ្ជោះដើម្បីបើកបង្ហាញរបស់ទាំងនោះនៅពេលដែលពួកវាមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយយើង ។

4. អត្ថន័យនៃការសន្យានៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់គឺមិនមែនជាប្រធានមុខងារសំខាន់ដែលគួរឲ្យយើងពិចារណាខ្ពស់ចំពោះប្រវែងរូបរាងកាយព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់យើងនោះទេ ។ វាគ្រាន់តែជាសញ្ញានិងការអះអាងពីសេក្តីសន្យាដែលព្រះអង្គបានធ្វើបន្ទាល់ពីសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់គឺជាអាហារនិងឈាមគឺសម្រាប់ផឹកជំនួសវិញ ព្រះគម្ពីរ

យ៉ូហាន ជំពូក៦ខរ៥0 ព្រះអង្គចិញ្ចឹមយើងឲ្យយើងទទួលបានជីវិតអស់កល្ប ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ជំពូក៦ខរ៥៥ ដោយហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់ប្រកាស់ថាទ្រង់គឺជានំបុ័ងជីវិត អស់អ្នកណាដែលបានបរិភោគនឹងបានជីវិតរស់នៅអស់កល្បព្រះគម្ពីរយ៉ូយាន ជំពូក៦ខរ៤៨ដល់៥0 ហើយត្រូវធ្វើបែបនេះ ថាពិធីនេះគឺបាននាំយើងឲ្យទៅដល់ឈើឆ្កាងនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាកន្លែងដែលទ្រង់បានសន្យានិងបានធ្វើរួចរាល់ហើយដោយបានគោរពសម្រាច់បំពេញរបស់ទ្រង់ ។ ជាការពិតណាស់យើងមិនអាចបរិភោគព្រះអង្គហើយឲ្យយើងបានសេចក្តីសង្រ្គោះនោះទេ គឺទាល់តែទ្រង់ត្រូវបានជាប់ឆ្កាងសិន ។ នៅពេល់ដែលយើងមានបទពិសោធន៍នៃការរសនៅដោយបានក្តោបទៅលើប្រសិទ្ធភាពនៃសេចក្តីសាប់របស់ទ្រង់ ។នៅក្នុងការដែលទ្រង់បានហៅទ្រង់ផ្ទាល់ ថា"នំបុ័ងជីវិត" ព្រះអង្គគឺមិនបានខ្ចីឈ្មោះពីពិធីបុណ្យនេះនោះទេ ដូចតាមការបកស្រាយខុសឆ្គងមួយចំនួន ។ ដូចជាទ្រង់បានឲ្យយើងដោយព្រះវបិតានិងបានបង្ហាញយើងនៅពេលដែលទ្រង់បង្ហាញរួចបានធ្វើជាអ្នកចែកចាយនៅក្នុងភាពជាមនុស្សរបស់យើង ។ ព្រះអង្គបានឲ្យយើងចូលរួមក្នុងភាពដែលមិនចេះស្លាប់ គឺក្នុងកាលដែលទ្រង់បានប្រគល់រូបអង្គទ្រង់សុគត់សម្រាប់យើង ដោយបានយកគ្រប់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងហើយបានប្រទានពរយើងជំនួសវិញតាមរយៈការសុគត់របស់ទ្រង់រួចទ្រង់បានលេបនិងបាន

បំផ្លាញ់សេចក្តីស្លាប់ ពេត្រុសខ្សែទី១ជំពូក៣ ខរ ២២ និង កូរិនថូសខ្សែទី១ ជំពូក១៥ ខរ ៥៤ រួចក្នុងការដែលទ្រង់រស់ឡើងវិញទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើង ជាមួយសាច់ឈាមដែលពុករលួយរបស់យើងដែលទ្រង់បានផ្ទុកមកលើអង្គទ្រង់ ដើម្បីជាសិរីល្អនិងមិនចេះពុករលួយវិញ កូរិនថូសខ្សែទី១ ជំពូក១៥ ខរ ៥៣ដល់ ៥៤ ។

5 របៀបដែលយើងអាចចូលរួមសេចក្តីជំនឿ

វានៅសល់ខ្លះសម្រាប់ការទាំងនេះដើម្បីជាការអនុវត្តសម្រាប់យើង ។ វាបានធ្វើតាមរយៈដំណឹងល្អ ក៏ប៉ុន្តែឲ្យកាន់តែច្បាស់ថែមទៀតនោះគឺតាមរយៈអាថ៌កំបាំងនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ គឺនៅកន្លែងដែលទ្រង់ផ្តល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ជាប្រយោជន៍សម្រាប់យើងហើយយើងបានទទួលទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ដូច្នេះហើយពីធីលៀងព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាប្រភពនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបានចាប់ផ្តើមក្លាយជានំបុ័ងនៃជីវិតប៉ុន្តែវាបានរលឹកយើងថាទ្រង់បានប្រទាននៅនំបុ័ងជីវិតមួយដល់យើង ហើយដែលយើងនៅតែបន្តរបរិភោគជាមួយនឹងរស់ជាតិនិងក្លិនរបស់នំបុ័ង

នោះហើយវាបានផ្តល់ឲ្យយើងដឹងពីអំណាចនៃនំបុ័ងនោះ ។ វាបានធានាយើងថាគ្រប់ទាំងអ្វីៗដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឬបានរងទុក្ខនោះគឺបានសម្រាច់ហើយ ដើម្បីឲ្យយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមឡើងវិញ ជាថ្មីម្តងទៀត ក្តីសង្ឃឹមនេះគឺបាននៅអស់កល្បជានិច្ច ។ យើងនៅតែផ្គត់ផ្គង់មិនឈប់មិនឈរ ដើម្បីទ្រទ្រង់និងប្រើប្រាស់ចេញពីជីវិតតាមរយៈវា ។ ប្រសិនជាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជានំបុ័ងជីវិតសម្រាប់យើង ហើយទ្រង់មិនបានប្រសូត្រមក រួចមិនបានសុគតសម្រាប់យើង រួចហើយទ្រង់មិនបានរស់ពីស្លាប់សម្រាប់យើង ដូច្នេះឥឡូវវានឹងមិនអាចជាករណីសំខាន់ឡើយប្រសិនបើវាមិនមានឥទ្ធិពលនិងលទ្ធផលនៃការប្រសូត្ររបស់ទ្រង់

ការសុគត់ និងការរស់ឡើងវិញគឺមិនមានអ្វីមួយដែលអស់កល្បនិងមិនចេះស្លាប់ឡើយ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានបើកបង្ហាញនៅបញ្ហាទាំងស្រុងនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ "ឯនំបុ័ងដែលខ្ញុំឲ្យគឺជារូបសាច់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងឲ្យជំនួសជីវិតមនុស្សលោក ព្រះគម្ពីរ យ៉ូហាន ជំ ពូក ៦ខរ ៥១ និង ខរ ៥២ ។

ដោយព្រះបន្ទូលទាំងនេះទ្រង់បានបញ្ជាក់នៅអត្ថន័យផ្ទួនៗ ថា រូបកាយរបស់ទ្រង់នឹងឲ្យដល់យើងដូចជានំបុ័ងសម្រាប់ផ្នែកនៃជីវិតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណហើយវាបានធ្វើជាប្រធានរបស់សេចក្តីស្លាប់សម្រាប់ជាសេក្តីសង្គ្រោះដល់យើង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយវាត្រូវបានផ្តល់មកសម្រាប់យើងដើម្បីបរិភោគ គឺក្នុងកាលដែលយើងមានចំនែកនៅក្នុងទ្រង់ដោយជំនឿ ។ មួយទៀតទ្រង់បានប្រគល់រូបអង្គទ្រង់ធ្វើជានំបុ័ងនៅពេលដែលទ្រង់ឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីប្រោសលោះមនុស្សលោក ។ ទ្រង់ឲ្យវាជារៀងរាល់ថ្ងៃដោយព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អទ្រង់បានប្រទានមកយើងក្នុងកាលដែលយើងបានចូលរួមធ្វើ ។ ហើយព្រោះតែវាគឺបានឆ្កាងនៅពេលដែលទ្រង់ជាសញ្ញានៃទ្រង់ផ្ទាល់ដែលជាអាថ៍កំបាំងនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅពេលដែលទ្រង់បានសម្រេចបំពេញខាងក្នុងនៅអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់ទុក ។

ឥឡូវនេះយើងត្រូវតែការពារប្រឆាំងនឹងការបង្រៀនខុសឆ្គង ទីមួយ ៖ យើងមិនត្រូវគិតតិចតួចចំពោះទីសំគាល់ឡើយ និងមិនត្រូវបែកបាក់គ្នាដែលមកពីអាថ៍កំបាំងរបស់ពួកគេ ជាមួយការបង្រៀនរបស់ពួកគេដែលបាននិយាយភ្ជាប់ជាមួយឡើយ ។ ទីពីរ ៖ យើងមិនត្រូវត្រេកអរចំពោះការសរសើរហួសប្រមាណឡើយ ។ ត្រូវធ្វើការពិចារណាពីសេចក្តីអាថ៍កំបាំងដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។

ហើយក៏មិនត្រូវបញ្ចេញយោបល់បដិសេធមើលងាយដែលថាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជានំបុ័ងជីវិតជាមួយអ្នកជឿនៅការចិញ្ចឹមរហូតដល់ជីវិតអស់កល្ប ។ ប៉ុន្តែមិនមានការមូលមតិគ្នាណាពីរបៀបនៃការចូលរួមរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ក៏មានអ្នកឲ្យអត្ថន័យពីការបរិភោគសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ដែរ ។ សរុបមកវាគ្មានអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែជឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទវិញ ។ ប៉ុន្តែវាធ្វើឲ្យខ្ញុំពិចារណាថា ព្រះគ្រិស្ទបង្រៀនគឺលើសពីអត្ថន័យនិងខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតលើសពីការថ្លែងធម្មតានៅក្នុងការបង្គាប់របស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងបរិភោគសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ព្រះគម្ពីរ យ៉ូហាន ជំពូក៦ខរ ២៦ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែរួសរាន់ចូលរួមជាមួយសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់បានរៀបចំការចូលរួមនេះដោយមានបន្ទូលថា "ចូរបរិភោគចុះ" និង"ចូរផឹកចុះ" ក្នុងលំដាប់លំដោយគឺថាគ្មាននរណាម្នាក់គិតថាជីវិតដែលយើងទទួលមកពីទ្រង់ គឺបានមកដោយសារតែចំណេះដឹងប៉ុណ្ណោះ ។ បើទោះបីជាមើលមិនឃើញប៉ុន្តែការបរិភោគនំបុ័ងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការចិញ្ចឹមរាងកាយ ដូច្នេះព្រលឹងវិញ្ញាណត្រូវតែពិតប្រាកដនិងចូលឲ្យជ្រៅជាមួយការចូលរួមរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាវាត្រូវតែរួតរះចំពោះជីវិតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដោយអំណាចព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ ។

យើងបានប្រព្រឹត្តដោយពិតប្រាកដ នៅគ្រានោះថាគឺគ្មានការបរិភោគផ្សេងណាប្រសើរជាងជំនឿឡើយហើយក៏គ្មានអ្វីណាមួយអាចនឹកស្រមៃបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែទីនេះគឺមានភាពខុសគ្នានៅចន្លោះពាក្យរបស់ខ្ញុំនិងពាក្យរបស់ពួកគេ ៖ សម្រាប់ពួកគេការបរិភោគគឺគ្រាន់តែជឿតែមួយគត់ ខ្ញុំនិយាយថាយើងបរិភោគសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការជឿពីព្រោះវាបានធ្វើដោយខ្លួនយើងដោយជំនឿ ហើយបន្ទាប់មកការបរិភោគនេះគឺជាលទ្ធផលនិងជាឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ឬ

ប្រសិនបើអ្នកចង់រាបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់ទៀតថាការបរិភោគគឺជាជំនឿ សម្រាប់ខ្ញុំវាហាក់បីដូចជាដើរតាមដោយជំនឿ ។ នេះគឺវាខុសប្លែកគ្នាតិចតួចនៅក្នុងពាក្យ ប៉ុន្តែគ្មានជម្រៀកណាមួយជាបញ្ហានៅក្នុងវាឡើយ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាពួកសាវ័កបង្រៀនថា "ព្រះគ្រីស្ទបានគង់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ" ព្រះគម្ពីរ អេភេសូ ជំពូក ៣ ខរ ១៧ ។ គ្មាននណាម្នាក់អាចកាត់ស្រាយការគង់ជាមួយនេះគឺជាជំនឿឡើយ ។ ប៉ុន្តែគ្រប់អារម្មណ៍ទាំងអស់ថាគឺទ្រង់ការបើកសម្តែងនៅទីនេះជាការសំគាល់ឥទ្ធិពលមួយនៃជំនឿ ។ តាមរយៈអ្នកជឿនេះព្រះគ្រីស្ទកំពុងតែនៅជាប់ជាមួយនឹងពួកគេហើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបម្រុងទុកក្នុងផ្លូវនេះហើយដោយបានហៅខ្លួនទ្រង់ផ្ទាល់ជា "នំបុ័ងជីវិត"

ព្រះគម្ពីរ យ៉ូហាន ជំពូក ៦ ខរ ៥១ ។ ហើយមិនគ្រាន់តែបង្រៀនថាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងសម្រាកនៅលើការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែនេះក៏ជាការចូលរួមពិតរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ ជីវិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផ្តល់ឲ្យយើងនិងបានធ្វើជានំបុ័ងសម្រាប់យើងនៅពេលដែលយើងទទួលយកធ្វើជាអាហារផ្តល់ជាកម្លាំងដល់រូបកាយ ។ ជំពូកទី

ជំពូកទី XVIII

ការប្រព្រឹត្តសុចរិតគឺយល់ខុសចេញពីពីរង្វាន់

(វគ្គដែលសំដៅទៅលើរង្វាន់មិនបានធ្វើជាមូលហេតុនៃការប្រព្រឹត្តរបស់សេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ, ១-៤)

1. តើការតបស្នងតាមការប្រព្រឹត្តមានន័យយ៉ាងណា?

ឥឡូវនេះ ចូរយើងបន្តទៅកាន់សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនោះដែលបញ្ជាក់ថា ព្រះនឹងតបស្នងដល់មនុស្សគ្រប់រូប តាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន [ម៉ាថាយ ១៦:២៧] ។ ទាំងនេះមានដូចជា ៖ «ដើម្បីឲ្យគ្រប់គ្នាបានទទួលតាមការដែលបានធ្វើ ពីកាលនៅក្នុងរូបកាយរៀងខ្លួន ... ទោះ...ល្អឬអាក្រក់ក្តី" [កូរិនថូសទី២ ៥:១០] ។ «ជាសេចក្តីវេទនា និងសេចក្តីលំបាកនៅលើគ្រប់ទាំងព្រលឹងមនុស្សណាដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ » [រ៉ូម ២:១០, ៩] ។ ហើយ ៖ « គឺពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តល្អ គេនឹងរស់ឡើងវិញឲ្យបានជីវិត ឯពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ គេនឹងរស់ឡើង ឲ្យជាប់មានទោស ។» [យ៉ូហាន 5:29, លំដាប់បានផ្លាស់ប្តូរ] ។ « ឱពួកអ្នកដែលព្រះវរបិតាយើងបានប្រទានពរអើយ ... ខ្ញុំយើងបានឃ្លាន ហើយអ្នករាល់គ្នាបានឲ្យបរិភោគ យើងបានស្រេក ហើយអ្នករាល់គ្នាបានឲ្យផឹក» ។ល។ [ម៉ាថាយ ២៥:៣៤-៣៥ Conflated with v. 42, cf. Comm. និង Vg] ។ ចូរឲ្យយើងចូលរួមជាមួយពួកគេនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនោះ ដែលហៅជីវិតអស់កល្បជារង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្ត ។ ទាំងនេះមានដូចជា ៖ «កិច្ចការដែលដៃមនុស្សធ្វើនោះនឹងបានសងដល់អ្នកនោះវិញ [សុភាសិត 12:14, ដាក់បញ្ចូលជាមួយ អេសាយ ៣:១១, Vg.] ។ «អ្នកណាដែលកោត

ខ្លាចដល់ក្រឹត្យវិន័យនោះនឹងបានរង្វាន់វិញ» [សុភាសិត ១៣:១៣]។ «ចូរ មានចិត្តអំណរ ហើយរីករាយជាខ្លាំងចុះ» [ម៉ាថាយ ៥:១២] « ដ្បិតមើល អ្នក រាល់គ្នាមានរង្វាន់ជាយ៉ាងធំ នៅឯស្ថានសួគ៌ [លូកា ៦:២៣]។ «នកនិមួយៗ នោះនឹងបានរង្វាន់តាមការដែលខ្លួនធ្វើ» [កូរិនថូសទី១ ៣:៨]។ សេចក្តីថ្លែង ការណ៍ដែលថា «ព្រះនឹងប្រទានដល់មនុស្សគ្រប់រូប តាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន» [រ៉ូម. ២:៦] ត្រូវបានពន្យល់ដោយពិបាកបន្តិច។ សម្រាប់ឃ្លាគឺបង្ហាញពីលំដាប់ លំដាប់ជាជាងមូលហេតុ។ ប៉ុន្តែ លើសពីការសង្ស័យ វាគឺតាមរយៈដំណាក់ កាលនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ចប់ការសង្គ្រោះរបស់ យើងនៅពេលនោះ « ទ្រង់ក៏ហៅ ហើយពួកអ្នកដែលទ្រង់បានហៅ នោះទ្រង់ក៏ រាប់ទុកជាសុចរិត ហើយពួកអ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិត នោះទ្រង់ក៏បានដំ កើងឡើងដែរ» [រ៉ូម. ៨:៣0 p]។ ពោលគឺទ្រង់ទទួលរបស់ខ្លួនទ្រង់ចូលក្នុង ជីវិតដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាតែម្នាក់ឯង។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារទ្រង់ ដឹកនាំពួកគេចូលទៅក្នុងការកាន់កាប់របស់វាតាមរយៈការប្រណាំងនៃការល្អ ដើម្បីបំពេញកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងពួកគេ តាមបញ្ជាដែលទ្រង់បានដាក់ចុះ នោះ គ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលថាគេត្រូវបានគ្រងមកុតតាមការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេផ្ទាល់ តាមរយៈការដែលពួកគេត្រូវបានរៀបចំដោយមិនសង្ស័យដើម្បីទទួលមកុដនៃភាព អមតៈ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវនិយាយយ៉ាងសមថា « ចូរបង្ហើយសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ អ្នករាល់គ្នា» [ភីលីព 2:12 P.] ដោយហេតុផលថា កាលដែលលះបង់ខ្លួន ដើម្បីការល្អ ពួកគេរំពឹងគិតអំពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ «នេះត្រូវនឹងវគ្គមួយ ទៀតដែលពួកគេត្រូវបានបង្គាប់ចូរខំឲ្យបានអាហារ ដែលនៅស្ថិតស្ថេរ» [យ៉ូ ហាន ៦:២៧] ខណៈដែលតាមរយៈការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេទទួលបានជីវិត

សម្រាប់ខ្លួនគេ ។ ប៉ុន្តែឃ្លាត្រូវបានបន្ថែមភ្លាមថា ៖ ដែលកូនមនុស្សនឹងឲ្យមក អ្នករាល់គ្នា" [យ៉ូហាន ៦:២៧] ។ ពីនេះវាបង្ហាញថាពាក្យ "ដើម្បីធ្វើការ" មិន ផ្ទុយនឹងព្រះគុណទេតែសំដៅទៅលើការព្យាយាម ។ ដូច្នោះហើយ វាមិនធ្វើតាម ដែលថាអ្នកជឿគឺខ្លួនគេជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ឬថា សេចក្តីសង្គ្រោះកើតចេញពីកិច្ចការរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? នៅ ពេលដែលពួកគេមានចំណេះដឹងអំពីដំណឹងល្អ និងការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានហៅឱ្យចូលរួមក្នុងការប្រកបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជីវិតអស់កល្បក៏ចាប់ផ្តើ មនៅក្នុងពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ព្រះអង្គដែលទ្រង់បានចាប់តាំងធ្វើការល្អក្នុងអ្នក រាល់គ្នា ទ្រង់នឹងធ្វើឲ្យកាន់តែពេញខ្នាតឡើង ទាល់តែដល់ថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [ភីលីព ១:៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ នៅពេល ដែលពួកគេដូចទៅនឹងព្រះវរបិតារបស់ពួកគេនៅក្នុងភាពសុចរិត និងបរិសុទ្ធ ពួកគេបង្ហាញថាពួកគេជាកូនពិតចំពោះព្រះរបស់ពួកគេ ។

2. រង្វាន់ជា "មរតក"

ការប្រើពាក្យ «រង្វាន់» មិនមែនជាហេតុផលសម្រាប់យើងក្នុងការសន្មត់ថាការ ប្រព្រឹត្តរបស់យើងជាមូលហេតុនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងនោះទេ ។ ទីមួយ ចូរឲ្យយើងជឿជាក់ដោយអស់ពីចិត្តថា នគរស្ថានសួគ៌មិនមែនជាប្រាក់ឈ្នួល របស់អ្នកបម្រើទេ មរដកទ្រង់ ក្នុងពួកបរិសុទ្ធ [អេភេសូ 1:18] ដែលមាន តែពួកអ្នកដែលត្រូវបានព្រះអម្ចាស់យកជាកូនប៉ុណ្ណោះដែលនឹងមានភាពរីករាយ [cf. កាឡាទី ៤:៧] ហើយ ទ្រង់បានតម្រូវយើងរាល់គ្នាទុកជាមុន សំរាប់ឲ្យ ទ្រង់បានទទួលយើងជាកូនចិញ្ចឹម [cf. អេភេសូ ១:៥-៦] ។ «ចូរដេញបាវស្រី នឹងកូនវាចេញ ដ្បិតកូនរបស់បាវស្រី មិនត្រូវគ្រងមរដក ជាមួយនឹងកូនរបស់

ស្រីអ្នកជាឡើយ» [កាឡាទី ៤:៣0 p] សូម្បីតែនៅក្នុងវគ្គទាំងនេះក៏ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសន្យានឹងសិរីល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ច ជារង្វាន់សម្រាប់ការប្រព្រឹត្ត ដោយការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ វាជា "មរតកដែលទ្រង់កំពុងបង្ហាញថាវាមករកយើងពីប្រភពផ្សេងទៀត។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានរាប់បញ្ចូលការដែលទ្រង់តបស្នងនឹងរង្វាន់នៃស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ. ២៥:៣៥-៣៧], ក្នុងការហៅអ្នករើសតាំងឲ្យចូលកាន់កាប់នោះ; ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ទ្រង់បន្ថែមថា ចូរមកទទួលមរដកចុះ គឺជានគរដែលបានរៀបចំទុកសំរាប់អ្នករាល់គ្នា [ម៉ាថាយ ២៥:៣៤]។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានដាស់តឿនអ្នកបម្រើ ដោយស្មោះត្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលជាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនដើម្បីសង្ឃឹមថានឹងបានការតបស្នងពីព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្ថែម « មរតក » [កូឡូស 3:24] ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលវាស្ថិតនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់ ពួកគេបានព្រមានយើងដោយប្រយ័ត្នប្រយែង មិនឱ្យផ្តល់ព្រះពរដ៏អស់កល្បជានិរន្តរ៍សម្រាប់ការប្រព្រឹត្តនោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះការទទួលយករបស់យើងតាមរយៈព្រះវិញ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាគេលើកឡើងអំពីការប្រព្រឹត្តក្នុងពេលតែមួយ? សំណួរនេះត្រូវបានជម្រះឡើងដោយឧទាហរណ៍មួយនៃបទគម្ពីរ។ មុនកំណើតអ៊ីសាក អ័ប្រាហាំបានសន្យាជាពូជដែលគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅលើផែនដីនឹងទទួលពរ។ ការកើនឡើងនៃពូជរបស់គាត់គឺដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ ខ្សាច់នៅសមុទ្រ ពូជគាត់នឹងបានដូច្នោះដែរ [លោកុ. ១៥:៥; ១៧:១; ff. cf.១៨:១៨] ។ ជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក ដូចដែលគាត់ត្រូវបានបញ្ជាដោយទំនាយ នោះអ័ប្រាហាំបានចងកែបលាខ្លួនដើម្បីបូជាកូនប្រុសរបស់គាត់ [លោកុ. ២២:៣]។ តាមរយៈការអនុវត្តទង្វើនៃការស្តាប់បង្គាប់នេះ គាត់ទទួលបានការសន្យា»។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា អញបានស្បថដោយនាមរបស់អញ ព្រោះ

ឯងបានធ្វើដូច្នេះ គឺដែលមិនបានសំចៃទុកនូវកូនឯងតែ១នេះ ១៧ នោះអញ
នឹងឲ្យពរដល់ឯង ហើយនឹងចំរើនពូជឯងឲ្យមានគ្នាសន្ធឹកដូចផ្កាយនៅលើមេឃ
ហើយដូចខ្សាច់នៅមាត់សមុទ្រ ពូជឯងនឹងបានគ្រប់គ្រងលើទ្វារក្រុងនៃពួកខ្មាំង
សត្រូវ ១៨ គ្រប់ទាំងសាសន៍នៅផែនដីនឹងបានពរដោយសារពូជឯង ពីព្រោះ
ឯងបានស្តាប់តាមពាក្យអញ» ។ [លោកុ ២២:១៦-១៨ P] តើយើងឮអ្វី? តើ
អ័ប្រាហាំបានធ្វើការល្អដោយគោរពតាមព្រះពរនៃការសន្យាដែលគាត់បានទទួល
មុនពេលបញ្ជាត្រូវបានប្រទានឲ្យឬ? នៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ យើងបាន
បង្ហាញដោយគ្មានភាពស្រពិចស្រពិលថា ព្រះអម្ចាស់ប្រទានរង្វាន់ដល់ការប្រព្រឹត្ត
របស់អ្នកជឿ ជាមួយនឹងអត្ថប្រយោជន៍ដូចដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យពួកគេ មុន
ពេលដែលពួកគេសញ្ជឹងគិតអំពីការប្រព្រឹត្តណាមួយ ដោយសារទ្រង់មិនទាន់មាន
ហេតុផលណាមួយដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ លើកលែងតែសេចក្តីមេត្តា
ករុណារបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

3. រង្វាន់ជាព្រះគុណ

ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់មិនបញ្ឆោត ឬចំអកឱ្យយើងទេ នៅពេល
ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងផ្តល់រង្វាន់ដល់ការប្រព្រឹត្តជាមួយនឹងអ្វីដែលទ្រង់
បានប្រទានឱ្យដោយឥតគិតថ្លៃមុនពេលប្រព្រឹត្ត ។ ទ្រង់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យយើង
ទទួលបានការបង្ហាត់បង្រៀនតាមរយៈការល្អ ដើម្បីសញ្ជឹងគិតតាមបទបង្ហាញ ឬ
ផលផ្លែ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ អំពីរឿងទាំងនោះដែលទ្រង់បានសន្យា ហើយត្រូវ
ប្រញាប់តាមរយៈការទាំងនោះ ដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏មានពរដែលមាន
ដល់យើងនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះហើយ ផលនៃការសន្យាត្រូវបានចាត់ចែងឱ្យ
ប្រព្រឹត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដែលនាំយើងទៅរកភាពទុំនៃផលផ្លែនោះ ។ ។ សាវ័ក

បានបញ្ចេញគំនិតទាំងពីរយ៉ាងស្រស់ស្អាត ពេលគាត់និយាយថា កូល៉ុសបាន កាន់កាប់ខ្លួនពួកគេជាមួយនឹងភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ នៃសេចក្តីសង្ឃឹម ដែលបំរុងទុកឲ្យអ្នករាល់គ្នា នៅស្ថានសួគ៌ ជាសេចក្តីសង្ឃឹម ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮនិយាយ ក្នុងព្រះបន្ទូលដ៏ពិតនៃដំណឹងល្អ [កូឡូស ១:៤-៥] ។ ដោយសារការនិយាយថា ពួកគេបានដឹងពីដំណឹងល្អថា សេចក្តីសង្ឃឹម ដែលបំរុងទុកឲ្យពួកគេ នៅស្ថានសួគ៌ នោះគាត់បានប្រកាសថា វាត្រូវបានជួយ តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ មិនមែនដោយប្រព្រឹត្តទេ ។ ជាមួយគ្នានេះ សេច ក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពេត្រុសយល់ស្របថា គឺឲ្យយើងរាល់គ្នា ដែលព្រះចេស្តានៃ ព្រះកំពុងតែថែរក្សា ដោយសារសេចក្តីជំនឿ សំរាប់ឲ្យបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលប្រុងប្រៀបនឹងសំដែងមកនៅ "ជាន់ក្រោយបង្អស់" នោះ [ពេត្រុសទី 1 1:5 p] ក្នុងការនិយាយនេះការងាររបស់ពួកគេត្រូវបានរាប់ ប៉ុល មានន័យ ថា ដើម្បីសម្រេចបានវា អ្នកជឿគឺត្រូវរត់ប្រណាំងពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងគិតថា រង្វាន់ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យានឹងត្រូវកាត់មកជាការល្អ វិញ ព្រះអង្គបានលើកឧទាហរណ៍មួយដែលព្រះអង្គបានតាំងខ្លួនជាម្ចាស់ចំការ ដែលបានចាត់បាវបំរើទៅធ្វើចំការរបស់ខ្លួន ។ អ្នកខ្លះត្រូវបានបញ្ជូននៅម៉ោងទី១ ខ្លះទៀតនៅម៉ោងទីពីរ ខ្លះទៀតនៅម៉ោងទីបី និងខ្លះទៀតនៅម៉ោងដប់មួយ ហើយនៅពេលល្ងាច ទ្រង់ក៏ឲ្យប្រាក់ពួកគេទាំងអស់ស្មើៗគ្នា [ម៉ាថាយ. ២០:១ ff] ។ អ្នកនិពន្ធបុរាណម្នាក់ ដែលគាត់ជា ដែលសរសេរស្បៃវែក The Call of the Gentiles ស្ថិតនៅក្រោមឈ្មោះរបស់ Ambrose ដោយសង្ខេប ហើយ ពិតជាបកស្រាយរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ ។ ខ្ញុំនឹងប្រើពាក្យគាត់ជាជាងពាក្យរបស់ ខ្ញុំ ។

«ព្រះអម្ចាស់តាមការប្រៀបធៀបនេះបានបង្ហាញពីភាពចម្រុះនៃការត្រាស់ហៅ
របស់ទ្រង់ដែលទាក់ទងនឹងព្រះគុណតែមួយគត់ ដែលវាច្បាស់ថាអ្នកដែលបាន
បញ្ជូនទៅចម្ការទំពាំងបាយជូរនៅម៉ោងដប់មួយ ហើយដាក់ស្មើនឹងអ្នកទាំងនោះ
... បានធ្វើការពេញមួយថ្ងៃ ។ ជោគវាសនានៃអ្នក... ដែលសេចក្តីមេត្តាករុណា
របស់ព្រះបានប្រទានរង្វាន់នៅពេលដែលការធ្លាក់ចុះនៃថ្ងៃនោះគឺនៅចុងបញ្ចប់នៃ
ជីវិតរបស់ពួកគេដើម្បីបង្ហាញពីឧត្តមភាពនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតទ្រង់មិន
បង់ថ្លៃពលកម្មរបស់គេទេប៉ុន្តែបង្ហាញពីទ្រព្យសម្បត្តិនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់
មកលើអ្នកដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសក្រៅពីការប្រព្រឹត្ត ។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏...
បានបែកញើសក្នុងការងារច្រើន ហើយមិនបានទទួលច្រើនជាងអ្នកមកយឺតនោះ
ទេ គួរតែយល់ថា ពួកគេបានទទួលអំណោយទាននៃព្រះគុណ មិនមែនជារង្វាន់
សម្រាប់កិច្ចការរបស់ពួកគេឡើយ » ។ ជាចុងក្រោយ នេះក៏គួរកត់សម្គាល់
ផងដែរ ៖ នៅក្នុងវគ្គទាំងនោះជាកន្លែងដែលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានត្រាស់
ហៅជារង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្ត វាមិនត្រូវបានយល់សាមញ្ញថាជាការរួបរួមដែលយើង
មានជាមួយព្រះ រហូតដល់ជីវិតអស់កល្ប នៅពេលដែលសេចក្តីមេត្តាករុណា
របស់បិតាទ្រង់រើសយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែជាសិទ្ធិ ឬ "ផលផ្លែ" ដូចដែល
ហៅវាថា ជាព្រះពរ ។ ដូច្នេះ ព្រះបន្ទូលផ្ទាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ប្រកាសដែរ ៖ «
បរលោកនាយ នឹងបានជីវិតរស់អស់កល្បជានិច្ច» [ម៉ាកុស ១០:៣០] ។ ហើយ
នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ៖ « ចូរមក ... ទទួលមរដកចុះ... គឺជានគរដែលបាន
រៀបចំទុកសំរាប់អ្នករាល់គ្នា» ។ល។ [ម៉ាថាយ ២៥:៣៤ Vg.] ។ សម្រាប់
ហេតុផលនេះប៉ុលបានប្រើពាក្យ«កូនចិញ្ចឹម»ជាការបង្ហាញដែលនឹងត្រូវធ្វើឡើង
នៅពេលរស់ឡើងវិញ [cf. រ៉ូម ៨:១៨ ff.]; ហើយបន្ទាប់មក គាត់បានបក

ស្រាយវាថាជា ‹ជាសេចក្តីប្រោសលោះដល់រូបកាយយើង› [រ៉ូម. ៨:២៣]។ ប៉ុន្តែបើមិនដូច្នេះទេ ការឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់គឺជាការស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដូច្នេះនៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានទទួលព្រះគុណពីព្រះ ដើម្បីរីករាយនឹងការរួមរស់ជាមួយទ្រង់ នឹងត្រូវបានធ្វើជាមួយទ្រង់ នោះទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូនពីសេចក្តីស្លាប់ទៅជីវិត - ដែលធ្វើរួចហើយនូវអ្វីដែលធ្វើដោយផលប្រយោជន៍នៃការធ្វើកូនចិញ្ចឹម។ ហើយប្រសិនបើពួកគេរឹងរូសទាមទាររង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្ត នោះយើងអាចតបទៅពួកគេវិញនូវពាក្យសម្តីរបស់ពេត្រុសថា រង្វាន់នៃសេចក្តីជំនឿគឺជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច [ពេត្រុសទី១ 1:9]។

4. គោលបំណងនៃការសន្យានៃរង្វាន់

ដូច្នេះ ចូរយើងកុំគិតថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយល់ស្របនឹងភាពសក្តិសមនៃកិច្ចការរបស់យើង តាមការសន្យាបែបនេះ បើពួកគេសមនឹងរង្វាន់បែបនេះ។ ឬបទគម្ពីរទុកអោយយើងដោយគ្មានហេតុផលដើម្បីត្រូវបានលើកតម្កើងចំពោះព្រះ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅទីបញ្ចប់របស់វា គឺដើម្បីបង្ខាំងភាពក្រអឺតរបស់យើង បន្ទាបខ្លួនយើង ទម្លាក់យើង និងបំផ្លាញយើងទាំងស្រុង។

ប៉ុន្តែភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង នឹងដួលរលំភ្លាមៗ ហើយធ្លាក់ចុះ ប្រសិនបើវាមិនទ្រទ្រង់ខ្លួនឯងដោយការរំពឹងទុកនេះ និងកាត់បន្ថយការឿយហត់របស់វាដោយការលួងលោមនេះ ក៏ត្រូវបានធូរស្រាលតាមវិធីនេះ។ ជាដំបូង សូមឲ្យគ្រប់គ្នាពិចារណាដោយខ្លួនឯងថាតើវាលំបាកប៉ុណ្ណាមុនពេលទ្រង់ចាកចេញ ហើយលះបង់ចោលនូវទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់ ដោយផ្ទាល់ផងដែរ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាគឺមេរៀនដំបូង ដែលព្រះគ្រីស្ទបានផ្តួចផ្តើមសិស្សរបស់

ទ្រង់ ពោលគឺអ្នកគោរពព្រះទាំងអស់ ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់បង្ហាត់បង្រៀនពួកគេ ពេញមួយជីវិតក្រោមការប្រៀនប្រដៅនៃឈើឆ្កាង ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេដាក់ចិត្តការ ទុកចិត្តលើការចង់បាន ឬពឹងផ្អែកលើផលប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ន ។ សរុបមក ទ្រង់តែងតែដោះស្រាយជាមួយពួកគេថា គ្រប់ទីកន្លែងដែលពួកគេបើកភ្នែក នោះពិភពលោកនេះលាតសន្ធឹង ពួកគេត្រូវបានប្រឈមមុខនឹងភាពអស់សង្ឃឹម ។ ដូច្នេះ ប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា ៖ «បើសិនជាយើងមានទីសង្ឃឹមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នៅតែក្នុងជីវិតនេះប៉ុណ្ណោះ នោះយើងវេទនា លើសជាងមនុស្សទាំងអស់ទៅទៀត» ។ [កូរិនថូសទី១ ១៥:១៩ p.] ក្រែងពួកគេបរាជ័យក្នុងពេលមានទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយនឹងគេ ដោយព្រមានគេឲ្យយល់ឃើញខ្ពស់ តម្រង់ភ្នែកទៅឆ្ងាយដើម្បីស្វែងរកព្រះពរដែលគេមើលមិនឃើញក្នុងលោកនេះ ។ ទ្រង់ហៅព្រះពរនេះថា "រង្វាន់" "រង្វាន់" "សំណង" [cf. ម៉ាថាយ ៥:១២; 6:1 ff.,] មិនថ្នឹងថ្លែងពីការល្អនៃការប្រព្រឹត្តទេ តែបញ្ជាក់ថាជាការតបស្នងចំពោះ ទុក្ខលំបាក នឹងការបង្កាច់បង្ខូច ។ល។ ដោយហេតុផលនេះ គ្មានអ្វីរារាំងយើងទេ ដោយមានគំរូតាមបទគម្ពីរ [cf.កូរិនថូសទី២ ៦:១៣; ហេព្រើរ 10:35: 11:26] ចេញពីការត្រាស់ហៅជីវិតអស់កល្បជា «សំណង» ពីព្រោះនៅក្នុងនោះ ព្រះអម្ចាស់ទទួលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ពីការនឿយហត់ ពីការសម្រាក់ ពីពីទុក្ខទៅក្នុងសភាពដ៏រុងរឿង ពីទុក្ខទៅជាត្រេកអរ ពីភាពក្រីក្រទៅជាបរិបូណ៌ ពីសេចក្តីអាប់ឱនទៅជាសិរីល្អ ។ សរុបមក ទ្រង់បានផ្លាស់ប្តូរទៅជារបស់ធំជាង រាល់អំពើអាក្រក់ដែលពួកគេបានរងទុក្ខ ។ ដូច្នេះក៏នឹងគ្មានអ្វីខុសដែរប្រសិនបើយើងចាត់ទុកភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិតជាផ្លូវ មិនមែនជាការពិតដែលផ្តល់ការចូលទៅដល់សិរីល្អនៃព្រះអាណាចក្រស្ថានសួគ៌នោះទេ ប៉ុន្តែដោយការដែល

អ្នកដែលបានជ្រើសរើសដោយព្រះរបស់ពួកគេត្រូវបាននាំទៅរកការបង្ហាញរបស់វា ។ ដ្បិតព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងលើកតម្កើងដល់អ្នកដែលទ្រង់បានញែកជាបរិសុទ្ធ [រ៉ូម. ៨:៣០] ។

ចូរយើង កុំនឹកស្មានពីការជាប់ទាក់ទងគ្នារវាងការល្អ និងរង្វាន់ ដែល Sophists ទទូចដោយយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះគេមិនបានពិចារណាដល់ទីបញ្ចប់ដែលយើងបានកំណត់មក ។ តើវាមិនទំនងដែរទេ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅយើងទៅម្ខាង ដើម្បីឲ្យយើងមើលទៅក្នុងទិសដៅផ្សេង? គ្មានអ្វីច្បាស់ជាងនេះទេថា រង្វាន់មួយត្រូវបានសន្យាសម្រាប់ការល្អ ដើម្បីសម្រាលភាពទន់ខ្សោយនៃសាច់ឈាមរបស់យើងដោយការលួងលោមមួយចំនួន ប៉ុន្តែមិនមែនធ្វើឲ្យចិត្តយើងរអួតនោះឡើយ ។ អ្នកណាដែលកាត់ក្តីនូវការប្រព្រឹត្តពីការល្អនេះ" ឬថ្លឹងការប្រព្រឹត្ត ហើយនឹងឲ្យរង្វាន់ជាមួយគ្នា រមែងរង្វែងឆ្ងាយពីផែនការរបស់ព្រះ ។

(ចម្លើយចំពោះការជំទាស់នឹងទស្សនៈនេះ ៥-90)

5. រង្វាន់ស្ថិតនៅលើការអត់ទោស

ដូច្នេះ នៅពេលបទគម្ពីរចែងថា « នឹងមានមកុដនៃសេចក្តីសុចរិត បំរុងទុកឲ្យខ្ញុំ ដែលព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាចៅក្រមសុចរិត ទ្រង់នឹងប្រទានមកខ្ញុំនៅថ្ងៃនោះ » [ធីម៉ូថេទី ២ ៤:៨ p] ខ្ញុំចាប់ផ្តើមដោយឆ្លើយជាមួយនឹង Augustine ថា៖ «តើចៅក្រមសុចរិតគួរប្រទានមកុដដល់អ្នកណា បើបិតាដែលមានចិត្តមេត្តាមិនបានប្រទានព្រះគុណ? ហើយតើសេចក្តីសុចរិតអាចមានយ៉ាងដូចម្តេច លុះត្រាតែព្រះគុណដែលរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិតបានកន្លងផុតទៅ? ហើយ

តើការទាំងនេះឥឡូវអាចត្រូវបានកំណត់ដោយរបៀបណា លុះត្រាតែរបស់ដែលមិនទាន់ដល់កំណត់ត្រូវបានគេឲ្យពីមុន? ប៉ុន្តែ ខ្ញុំក៏បន្ថែមអ្វីមួយទៀតដែរ៖ តើទ្រង់អាចកាត់សេចក្តីសុចរិតចំពោះកិច្ចការរបស់យើងដោយរបៀបណា លុះត្រាតែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់គ្របដណ្តប់លើអំពើទុច្ចរិតទាំងនោះ? ហើយតើទ្រង់អាចវិនិច្ឆ័យការសុចរិតពួកគេនៃរង្វាន់ដោយរបៀបណា ក្រៅពីថាទ្រង់បានលុបបំបាត់ដោយសេចក្តីសប្បុរសដ៏គ្មានព្រំដែនរបស់ទ្រង់នូវអ្វីដែលសមនឹងទទួលការដាក់ទោសនោះ? សម្រាប់ Augustine ត្រូវបានទម្លាប់ហៅពាក្យជីវិតអស់កល្បជានិច្ចថា "ព្រះគុណ" ពីព្រោះ ខណៈពេលដែលវាក្លាយទៅជាការប្រព្រឹត្ត វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់អំណោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរធ្វើឱ្យយើងបន្ទាបខ្លួនកាន់តែច្រើន ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះ ក៏លើកយើងឡើងដែរ។ ក្រៅពីហាមឃាត់យើងក្នុងការលើកតម្កើងការប្រព្រឹត្ត ជាអំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះក៏បង្រៀនយើងក្នុងពេលដំណាលគ្នាដែរថា ពួកគេតែងតែស្មោកគ្រោកដោយអំពើអាក្រក់ ដូច្នេះប្រសិនបើគេថ្លឹងថ្លែងតាមស្តង់ដារនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះអង្គ នោះពួកគេមិនអាចបំពេញចិត្តព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងបាក់ទឹកចិត្ត ដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា កិច្ចការរបស់យើងគាប់ព្រះហឫទ័យគឺដោយការលើកលែងទោសប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែទោះបីជា Augustine នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយខុសពីយើងក៏ដោយ ពាក្យរបស់គាត់នៅក្នុងសៀវភៅទី ៣ ដល់ Boniface នឹងបង្ហាញថាគាត់មិនយល់ស្របនឹងពាក្យទាំងនេះទេ។ នៅទីនោះ គាត់បានប្រៀបធៀបបុរសពីរនាក់៖ ម្នាក់ជាមនុស្សមានជីវិតដ៏វិសុទ្ធ និងល្អឥតខ្ចោះដ៏អស្ចារ្យ ម្នាក់ទៀតទៀងត្រង់ហើយមានទម្លាប់ល្អប៉ុន្តែនៅតែមិនល្អឥតខ្ចោះ ក៏បោះបង់ជាច្រើនតាមចិត្តចង់បាន។ ទីបំផុតគាត់

បានសន្និដ្ឋានថា ៖ «ពិ«ប្រាកដណាស់ បុរសចុងក្រោយនេះ ដែលហាក់ដូចជាអន់ជាងសីលធម៌ទៅនឹងអតីត ដោយសារជំនឿត្រឹមត្រូវដែលខ្លួនមានក្នុងព្រះដែលគាត់រស់នៅ ហើយតាមអំពើអាក្រក់របស់គាត់ គាត់ចោទប្រកាន់ខ្លួនឯង និងនៅក្នុង កិច្ចការល្អទាំងអស់របស់គាត់សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ផ្តល់ភាពអៀនខ្មាសដល់ខ្លួនគាត់ លើកតម្កើងព្រះ ហើយការទទួលចេញពីគាត់ ទាំងការអភ័យទោសពីអំពើបាប និងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃទង្វើត្រឹមត្រូវ បុរសនេះនឹងត្រូវបានរំដោះចេញពីជីវិតនេះ ហើយចាកចេញទៅ ... ក្នុងការប្រកប ... នៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់រស់ដូច្នេះ បើមិនពឹងផ្អែកលើជំនឿ? ទោះជាគ្មានការប្រព្រឹត្តក៏ដោយ ក៏គ្មានអ្នកណាសង្គ្រោះបានដែរ នោះមិនជាប្រយោជន៍អ្វីទេ មានប្រយោជន៍តែសេចក្តីជំនឿ ដែលប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ប៉ុណ្ណោះ[cf. ការឡាទី ៥:៦] ក៏ប៉ុន្តែ តាមរយៈអំពើបាបនោះក៏ត្រូវបានដកចេញដែរ ដ្បិត ‹ មនុស្សសុចរិតរស់ដោយសេចក្តីជំនឿ› [ហេព្រើរ ២:៤]; ព្រោះបើគ្មានការប្រព្រឹត្តល្អនោះ បែរជាប្រែជាបាបទៅវិញ ។ នៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ ទ្រង់សារភាពយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលយើងជំទាស់យ៉ាងខ្លាំងថា ភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តល្អអាស្រ័យលើការពិតដែលព្រះបានយល់ព្រមដោយការលើកលែងទោស ។

6. នៅលើ "កំណប់ទ្រព្យនៅស្ថានសួគ៌"

វគ្គបទគម្ពីរខាងក្រោមមានអត្ថន័យយ៉ាងស្និទ្ធទៅនឹងអ្វីដែលបានលើកឡើងខាងលើ ៖ « ចូរប្រើទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍នេះ ឲ្យបានមិត្រសំឡាញ់ដល់ខ្លួន ដើម្បីកាលណាអ្នករាល់គ្នាខានៅ នោះនឹងមានគេទទួលអ្នករាល់គ្នា ឲ្យនៅក្នុងទីលំនៅដ៏ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ចវិញ» [លូកា ១៦:៩] ។ «ចូរហាមប្រាម ដល់ពួកអ្នក

មាន នៅលោកីយ៍នេះផង កុំឲ្យគេមានឫកខ្ពស់ ឬទុកចិត្តនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលមិនទៀងនោះឡើយ ត្រូវទុកចិត្តនឹងព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់វិញ ... ចូរបង្គាប់ឲ្យគេធ្វើគុណ និងការល្អជាបរិបូរ យ៉ាងនោះឯង ទើបឈ្មោះថា គេនឹងប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកជាគោលយ៉ាងល្អសំរាប់ខ្លួនដល់ថ្ងៃក្រោយវិញ ដើម្បីឲ្យគេចាប់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ » [ធីម៉ូថេទី១ ៦: ១៧–១៩] ។ ដ្បិតការល្អត្រូវបានប្រដូចនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលយើងនឹងបានរីករាយក្នុងព្រះពរនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ខ្ញុំឆ្ងើយថា យើងនឹងមិនអាចទទួលបានការយល់ដឹងពិតអំពីពួកគេឡើយ លុះត្រាតែយើងបើកភ្នែកមើលគោលបំណងដែលព្រះវិញ្ញាណថ្លែងសុន្ទរកថារបស់ទ្រង់ ។ អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលគឺពិត—«ពីព្រោះសម្បត្តិទ្រព្យរបស់អ្នកស្ថិតនៅកន្លែងណា នោះចិត្តអ្នកក៏នឹងនៅកន្លែងនោះដែរ» [ម៉ាថាយ 6:21 P.] - កុមារក្នុងវ័យនេះ រមែងប្រាថ្នាចង់បានរបស់ដែលគួរឲ្យរីករាយក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន ដូច្នេះអ្នកជឿគួរតែមើលទៅវាថាបន្ទាប់ពីពួកគេបានដឹងថាក្នុងពេលឆាប់មួយជីវិតនេះនឹងរលាយបាត់ដូចជាសុបិន ពួកគេផ្ទេរវត្ថុដែលពួកគេចង់រីករាយទៅកន្លែងមួយដែលពួកគេនឹងមានជីវិតមិនឈប់ឈរ ។

ដូច្នេះ យើងគួរតែយកតម្រាប់តាមអ្វីដែលមនុស្សធ្វើ ដែលតាំងចិត្តធ្វើចំណាកស្រុកទៅកន្លែងផ្សេង ជាកន្លែងដែលពួកគេបានជ្រើសរើសកន្លែងស្នាក់នៅយូរអង្វែង ។ ពួកគេបញ្ជូនធនធានទាំងអស់នៅមុខពួកគេ ហើយកុំសោកស្តាយចំពោះការខ្វះខាតសម្រាប់ពេលមួយ ត្បិតពួកគេគិតថាខ្លួនពួកគេកាន់តែសប្បាយរីករាយ ពេលដែលទំនិញកាន់តែច្រើនដែលពួកគេនឹងមានរយៈពេលយូរ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថាស្ថានសួគ៌ជាប្រទេសរបស់យើង វាជាការប្រសើរក្នុងការបញ្ជូនទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងទៅកាន់ទីនោះ ជាជាងទុកវានៅទីនេះ ជា

កន្លែងដែលការធ្វើចំណាកស្រុកភ្លាមៗរបស់យើងនឹងត្រូវបាត់បង់មកឲ្យយើង ។ ប៉ុន្តែ តើយើងត្រូវបញ្ជូនពួកគេដោយរបៀបណា? ប្រាកដណាស់ តាមរយៈការផ្តល់សម្រាប់តម្រូវការរបស់ជនក្រីក្រ ។ អ្វីអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើការទាំងនោះ ដល់អ្នកតូចបំផុតក្នុងពួកបងប្អូន នោះឈ្មោះថា បានធ្វើដល់យើងដែរ[cf. ម៉ាថាយ ២៥:៤០] ។ ការសន្យាដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់បានមកពីនេះថា ៖ អ្នកណាដែលចែកដល់ពួកទាល់ក្រ នោះឈ្មោះថាថ្វាយឲ្យព្រះយេហូវ៉ាខ្ចី» [សុភាសិត ១៩.១៧] ។ ដូចគ្នាដែរ «អ្នកណាដែលព្រោះដោយកំណាញ់ នោះនឹងច្រូតបានតិច ហើយអ្នកណាដែលព្រោះដោយសទ្ធា នោះនឹងច្រូតបានច្រើនវិញ» ។ [កូរិនថូស ទី២ ៩:៦] ដ្បិតអ្វីដែលត្រូវលះបង់ចំពោះបងប្អូនរបស់យើង ឲ្យអស់ពីកាតព្វកិច្ច នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវទុកក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដូចជាទ្រង់ជាអ្នកថែរក្សាដ៏ស្មោះត្រង់ នោះថ្ងៃណាមួយនឹងសងវិញដោយការប្រាក់ជាច្រើន ។ ដូច្នេះ តើភារកិច្ចរបស់យើងមានសារៈសំខាន់យ៉ាងនេះក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះដែលពួកគេប្រៀបដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលលាក់ទុកសម្រាប់យើងក្នុងដៃ? ហើយតើអ្នកណានឹងកាត់បន្ថយពីការនិយាយនេះ នៅពេលដែលជារបទគម្ពីរឿយៗបញ្ជាក់យ៉ាងចំហដូច្នេះ?

ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាចង់លោតចេញពីចិត្តសប្បុរសដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះទៅជាតម្លៃនៃការប្រព្រឹត្តដោយទីបន្ទាល់ទាំងនេះ គាត់នឹងមិនត្រូវបានជួយបង្កើតកំហុសរបស់គាត់ឡើយ ។ ពីនេះអ្នកអាចសន្និដ្ឋានបានត្រឹមត្រូវគ្មានអ្វីក្រៅពីទំនោរចិត្តបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះចំពោះយើង ។ ដើម្បីជំរុញឱ្យយើងធ្វើបានល្អ ទោះបីជាការបំរើដែលយើងផ្តល់ជូនទ្រង់មិនសក្តិសមសូម្បីតែការ

ក្រឡេកមើលរបស់គាត់ក៏ដោយ ទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេណាមួយបាត់បង់ឡើយ ។

7. រង្វាន់សម្រាប់ទុក្ខលំបាកដែលបានស៊ូទ្រាំ

ប៉ុន្តែពាក្យរបស់សាវ័កសង្កត់ចិត្តយើងកាន់តែខ្លាំង ។ ពេលកំពុងលួងចិត្តពួកថែស្សាឡូនីចក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាករបស់គេ ទ្រង់បង្រៀនថានោះជាភស្តុតាងពីសេចក្តីជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ ប្រយោជន៍ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរាប់ជាគួរនឹងនគរព្រះដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងតែរងទុក្ខ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ១:៥] ។ ពិតណាស់ គាត់មានប្រសាសន៍ថា « ដ្បិតនេះជាសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ គឺនឹងសងសេចក្តីទុក្ខលំបាក ដល់ពួកអ្នកដែលធ្វើទុក្ខដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយឲ្យអ្នករាល់គ្នាដែលត្រូវគេធ្វើទុក្ខនោះ បានសំរាកជាមួយនឹងយើងខ្ញុំវិញ ក្នុងកាលដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ទ្រង់លេចមកពីស្ថានសួគ៌» [ថែស្សាឡូនិចទី២ ១:៦-៧] ហើយអ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅពួកហេព្រើរនិយាយថា ៖ ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនមែនជាអ្នករមិលគុណដែលទ្រង់នឹងភ្លេចការអ្នករាល់គ្នាធ្វើ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានសំដែងដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដោយបានបំរើពួកបរិសុទ្ធ» [ហេព្រើរ ៦:១០] ។

សំរាប់វគ្គទីមួយ ខ្ញុំបានឆ្លើយថា ៖ « គ្មានតំលៃនៃសេចក្តីល្អណាទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះជាព្រះវរបិតាសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសជាព្រះរាជបុត្រ ឲ្យស្របតាមព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាបុត្រច្បងរបស់ទ្រង់ [រ៉ូម. ៨:២៩] ដូចជាទ្រង់បានរងទុក្ខជាលើកដំបូង ហើយបន្ទាប់មក ចុងក្រោយក៏ចូលទៅក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ [លូកា ២៤:២៦] ដូច្នេះក៏«ឆ្លងកាត់សេចក្តីវេទនាជាច្រើន យើងត្រូវចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌» [កិច្ចការ ១៤:២២ p.] ។

ដូច្នេះ ខណៈពេលដែលយើងរងទុក្ខវេទនាដោយសារព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះសញ្ញាសម្គាល់មួយចំនួនដូចដែលវាត្រូវបានសម្គាល់មកលើយើង ដែលជាទូទៅព្រះជាម្ចាស់កំណត់ជាច្បៀមនៃហ្វូងច្បៀមរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបានរាប់ថាសក្តិសមនឹងអាណាចក្ររបស់ព្រះ ដ្បិតយើងមានសញ្ញាសម្គាល់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងម្ចាស់របស់យើងក្នុងខ្លួនយើង»[កាឡាទី 6:17 P.] ដែលជាទីសម្គាល់នៃកូនរបស់ព្រះ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមក៏មាននៅទីនេះផងដែរ ៖ យើងខ្ញុំផ្ទុកសេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ នៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច ដើម្បីឲ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំដែរ [កូរិនថូសទី២ ៤:១០] ។ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងព្រះចេស្តានៃដំណើរដែលទ្រង់រស់ឡើងវិញ ហើយនិងសេចក្តីប្រកបក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងត្រឡប់ទៅដូចជាទ្រង់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ផង [ភីលីព ៣:១០-១១] ។

ហើយមូលហេតុដែលប៉ូលបានបន្ថែមគឺមិនមែនដើម្បីបង្ហាញថាការប្រព្រឹត្តមានតម្លៃទេ តែពង្រឹងក្តីសង្ឃឹមក្នុងព្រះអាណាចក្ររបស់ព្រះ ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា "ដូចដែលវាយល់ស្របនឹងការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះដើម្បីសងសឹកសត្រូវរបស់អ្នកចំពោះបញ្ហាដែលពួកគេបានធ្វើលើអ្នក វាក៏យល់ស្របនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យអ្នកបានសម្រាកនិងសន្តិភាពពីបញ្ហារបស់អ្នក" ។ វគ្គទីពីរ [ហេព្រើរ 6:10] បង្រៀនថា ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនមែនជាអ្នករមិលគុណដែលទ្រង់នឹងភ្លេចការអ្នករាល់គ្នាធ្វើ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានសំដែងដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដោយបានបំរើពួកបរិសុទ្ធ ហើយក៏នៅតែបំរើទៀតនោះទេ នេះមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីចាក់ទម្លុះភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់យើង បានផ្តល់ការធានាដល់យើងថា បញ្ហាដែលយើងបានកើតចំពោះសិរីរុងរឿងនៃព្រះ

នាមទ្រង់នឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ ។ ចូរយើងចងចាំជានិច្ចថា ការសន្យានេះ ក៏ដូចជាអ្នកដទៃទាំងអស់ដែរ នឹងមិនបង្កើតផលសម្រាប់យើងទេ ប្រសិនបើកិច្ច ព្រមព្រៀងសេរីនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់មិនធ្លាប់មានពីមុនមក ដែលការ ធានាទាំងមូលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងពឹងផ្អែកលើ ។ ឥឡូវនេះ ដោយពឹង ផ្អែកលើវា យើងគួរតែមានទំនុកចិត្តយ៉ាងមុតមាំថា ទោះបីជាការបំរើរបស់យើង មិនសក្តិសមក៏ដោយ រង្វាន់នឹងមិនខ្វះពីចិត្តសប្បុរសរបស់ព្រះឡើយ ។ ដើម្បី បញ្ជាក់យើងនៅក្នុងការរំពឹងទុកនេះ សាវ័កប្រកាសថាព្រះជាម្ចាស់មិនអយុត្តិធម៌ ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងរក្សាការសន្យារបស់ទ្រង់នៅពេលដែលបានប្រទានឱ្យ ។ ដូច្នេះ យុត្តិធម៌នេះ សំដៅលើសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ ជាជាងភាពស្មើគ្នា នៃបង្ហាញនូវអ្វីដែលត្រូវកំណត់ ។ ក្នុងន័យនេះ ការនិយាយរបស់ Augustine ត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ហើយដូចជាមនុស្សដ៏វិសុទ្ធនេះមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការ និយាយឡើងវិញជាញឹកញាប់ជាការគួរចងចាំ ខ្ញុំបានវិនិច្ឆ័យថាវាមិនសក្តិសម ឬ ត្រូវបានគេចាប់អារម្មណ៍ជានិច្ចចំពោះការចងចាំរបស់យើង ។ ទ្រង់មាន ប្រសាសន៍ថា ៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ស្មោះត្រង់ ដែលបានតាំងខ្លួនជាកូនបំណុល របស់យើង មិនមែនដោយការទទួលយកអ្វីពីយើងទេ គឺដោយសន្យានឹងយើង គ្រប់យ៉ាង» ។

8. ការរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈក្តីស្រលាញ់

ពួកគេក៏លើកយកសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមរបស់ប៉ុលជាការគាំទ្ររបស់ពួកគេ ផងដែរ ៖ «ហើយបើខ្ញុំមានគ្រប់ទាំងសេចក្តីជំនឿល្មមនឹងឲ្យភ្នំរើចេញបាន តែ គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះខ្ញុំមិនជាអ្វីទេ [កូរិនថូសទី១ ១៣:២] ។ ឥឡូវនេះ នៅមានសេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ទាំងពាមុខនេះ តែ

សេចក្តីដែលវិសេសជាងគេ គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់" [កូរិនថូសទី១ ១៣:១៣ P] ដូចគ្នាដែរ «ចូរបន្ថែមទាំងសេចក្តីស្រឡាញ់ថែមទៀត ជាចំណងនៃសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍» [កូឡូស ៣:១៤ p]។ ចេញពីវគ្គទាំងពីរនេះ ពួកផារិស៊ីរបស់យើងអះអាងថា យើងរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ ជាជាងសេចក្តីជំនឿ ដោយមិនសង្ស័យដោយអំណាចដ៏ខ្លាំងដូចដែលពួកគេនិយាយ។ ប៉ុន្តែល្បិចនេះត្រូវបានបដិសេធដោយមិនពិបាកទេ។ ពីព្រោះយើងបានពន្យល់នៅកន្លែងផ្សេងថាអ្វីដែលបាននិយាយក្នុងវគ្គទីមួយមិនពាក់ព័ន្ធនឹងសេចក្តីជំនឿពិតទេ។ ទីពីរ យើងក៏ពន្យល់អំពីសេចក្តីជំនឿពិតដែរ។ ប៉ុលនិយាយថា សេចក្តីស្រឡាញ់គឺធំជាងសេចក្តីជំនឿ មិនមែនជាការល្អច្រើនជាងទេ ប៉ុន្តែដោយសារវាផ្តល់ផលផ្លែជាង ព្រោះវាសន្ធឹងកាន់តែឆ្ងាយ ព្រោះបម្រើកាន់តែច្រើន ព្រោះរីកចម្រើនជារៀងរហូត ចំណែកការប្រើប្រាស់សេចក្តីជំនឿបន្តតែមួយពេល [Cf. កូរិនថូសទី១ ១៣:២ ff] ប្រសិនបើយើងរាប់ភាពល្អឥតខ្ចោះ នោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគួរតែជាកន្លែងដំបូង ប៉ុន្តែការថ្លែងរបស់ប៉ុលនេះមិនខ្វល់ខ្វាយឡើយ។ ពិតហើយ ទ្រង់បានសង្កត់ធ្ងន់លើចំណុចមួយនេះ គឺថា យើងគួរបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងស្រមៃថាសេចក្តីស្រឡាញ់លើសពីសេចក្តីជំនឿលើគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់: តើមនុស្សណាដែលវិនិច្ឆ័យដោយពិត - តើមនុស្សណាដែលមានគំនិតទាំងស្រុង - នឹងហេតុផលពីរឿងនេះដែលវាសមហេតុផលជាងនេះ? អំណាចនៃការរាប់ជាសុចរិតដែលមានសេចក្តីជំនឿ មិនស្ថិតនៅក្នុងកម្មវត្ថុដែលមានតម្លៃណាមួយឡើយ។ ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើងពឹងផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ នឹងការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងសេចក្តីជំនឿតែ

មួយគត់ នៅពេលដែលវារក្សាការរាប់ជាសុចរិត បាននិយាយថារាប់ជាសុចរិត ។

ឥឡូវនេះប្រសិនបើអ្នកសួរសត្រូវរបស់យើងក្នុងន័យថា តើអ្វីដែលពួកគេសន្មតជាការរាប់ជាសុចរិតចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះពួកគេនឹងឆ្លើយថា ៖ ដោយសារកាតព្វកិច្ចដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ដោយសារការល្អនោះបានមកពីការទទួលតាមរយៈសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះយើង ។ ពីចំណុចនេះ អ្នកឃើញពីរបៀបដែលការជជែករបស់ពួកគេប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងស្រស់ស្អាត ។ យើងនិយាយថា សេចក្តីជំនឿបានរាប់ជាសុចរិត មិនមែនដោយសារវាសក្តិសមនូវសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើងដោយតម្លៃរបស់វានោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាជាឧបករណ៍មួយដែលយើងទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេរីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ពួកគេមើលរំលងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ និងការឆ្លងកាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាការសង្ខេបនៃសេចក្តីសុចរិត ដោយអះអាងថា យើងរាប់ជាសុចរិតដោយសារប្រយោជន៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រោះវាមានសេចក្តីជំនឿយ៉ាងឧត្តម ។ វាដូចជា ប្រសិនបើនរណាម្នាក់បានប្រកែកថាស្តេចមានសមត្ថភាពក្នុងការបង្កើតស្បែកជើងជាជាងអ្នកផលិតស្បែកជើងគឺដោយសារតែគាត់មានភាពល្បីល្បាញខ្ពស់ជាង ការជជែកមួយនេះផ្តល់ឱ្យយើងនូវភស្តុតាងយ៉ាងទូលំទូលាយថាគ្មានសាលាណាមួយនៃ Sorbonne បានភ្ជាក់នូវអ្វីដែលជាការរាប់ជាសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿឡើយ ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើនៅចំណុចនេះ ការជជែក មួយចំនួនក៏គួររំខាន ហើយសួរថាហេតុអ្វីបានជានៅក្នុងចន្លោះដ៏ខ្លីបែបនេះ ពួកយើងយល់ខុសគ្នាពីពាក្យ "ជំនឿ" ដែលប៉ូលបានប្រើនោះ ខ្ញុំមានហេតុផលល្អ និងត្រឹមត្រូវសម្រាប់ការបក

ស្រាយនេះ ។ ដ្បិតអំណោយទានទាំងនេះដែលប៉ុលបានរាប់បញ្ចូលគឺនៅក្នុងវិធីមួយដែលត្រូវបានបញ្ចូលក្រោមសេចក្តីជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹម ពីព្រោះពួកគេត្រូវធ្វើជាមួយនឹងចំណេះដឹងរបស់ព្រះ ទ្រង់បានរួមបញ្ចូលពួកគេទាំងអស់ដោយវិធីនៃការរំលឹកឡើងវិញនៅក្រោមពាក្យ "សេចក្តីជំនឿ" និង "ក្តីសង្ឃឹម" ។ វាដូចជាទ្រង់បាននិយាយថា៖ «ការទាយ និងភាសាដទៃ អំណោយទាននៃការបកស្រាយ និងចំណេះដឹងដូចគ្នា មានគោលបំណងនាំយើងឱ្យស្គាល់ព្រះ ប៉ុន្តែក្នុងជីវិតនេះ យើងស្គាល់ព្រះតែតាមរយៈសេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយអំពីសេចក្តីជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹម នោះខ្ញុំក្នុងពេលតែមួយរួមបញ្ចូលនូវអ្វីៗទាំងអស់នេះ ។" "នៅមានសេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ទាំងពាមុខនេះ តែសេចក្តីដែលវិសេសជាងគេ" [កូរិនថូសទី ១ ១៣:១៣a] - នោះគឺជាអំណោយដ៏អស្ចារ្យ ទាំងអស់ត្រូវបានសំដៅទៅលើ « មេក្នុងចំណោមការទាំងនេះគឺសេចក្តីស្រឡាញ់» [កូរិនថូសទី១ ១៣:១៣ p.] ។ល។

ពីវគ្គទី 3 ពួកគេសន្និដ្ឋានថា: ប្រសិនបើសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជា "ជាចំណងនៃសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍" [កូឡូស 3:14] ដូច្នេះវាជាសេចក្តីសុចរិតដែលគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍ ។ ទីមួយ ដើម្បីឆ្លងកាត់ការពិតដែលប៉ុលហៅវាថាសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍ នៅពេលដែលសមាជិកនៃក្រុមជំនុំដែលបានបង្កើតត្រឹមត្រូវបានរួបរួមគ្នាយ៉ាងល្អ ហើយដើម្បីទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើឱ្យយើងបានគ្រប់លក្ខណ៍ចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ តើនៅតែមានគំនិតថ្មីយ៉ាងណាដែរ? ដ្បិតខ្ញុំតែងតែឆ្លើយផ្ទុយទៅវិញ: យើងនឹងមិនទទួលបានសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍នេះទេ លុះត្រាតែយើងបំពេញកាតព្វកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តី

ស្រឡាញ់ ។ ពីនេះខ្ញុំនឹងសន្និដ្ឋានថា ដោយសារមនុស្សទាំងអស់នៅឆ្ងាយពីការបំពេញសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍នោះទាំងអស់ត្រូវបានកាត់ចេញពីពួកគេ ។

9. ម៉ាថាយ ១៩:១៧

ខ្ញុំមិនចង់ដេញដោលទីបន្ទាល់បុគ្គលដែលថា Sorbonnists ល្ងង់ នៅសព្វថ្ងៃនេះបានហែកចេញដោយគ្មានមូលដ្ឋានពីបទគម្ពីរទេ—អ្វីដែលបានមកដល់ដៃដំបូងដើម្បីវាយយើង ។ សម្រាប់មនុស្សមួយចំនួនគឺជារឿងគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ដែលខ្ញុំមិនអាចលើកឡើងពីពួកគេលុះត្រាតែចង់ក្លាយជាការចាត់ទុកគ្រាន់តែជាការល្ងង់ខ្លៅ ។ ខ្ញុំនឹងបញ្ចប់បញ្ហានេះ បន្ទាប់ពីខ្ញុំបានពន្យល់សេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយអំពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកគេមានសេចក្តីរីករាយយ៉ាងអស្ចារ្យ ។ ដ្បិតទ្រង់ឆ្លើយនឹងមេធាវីដែលសួរទ្រង់នូវអ្វីដែលត្រូវការសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះថា "បើអ្នកចង់ចូលទៅក្នុងជីវិត ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តទាំងប៉ុន្មានចុះ" [ម៉ាថាយ ១៩:១៧] តើយើងចង់បានអ្វីទៀត ពួកគេសួរ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានស្នើដោយអ្នកនិពន្ធនៃព្រះគុណ ដើម្បីទទួលបានព្រះអាណាចក្ររបស់ព្រះដោយគោរពតាមបញ្ញត្តិឬ? ដូចជាមិនមានភស្តុតាងថា ព្រះគ្រីស្ទមិនព្រមទទួលការឆ្លើយតបរបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកដែលទ្រង់បានឃើញថាទ្រង់ត្រូវដោះស្រាយនោះទេ! នៅទីនេះបណ្ឌិតច្បាប់សួរអំពីវិធីនៃការទទួលបានព្រះពរ—ហើយមិនមែនគ្រាន់តែថានោះទេប៉ុន្តែដោយទង្វើអ្វីដែលមនុស្សអាចទៅដល់នោះ ។ ហើយអ្នកបរិយាយនិងសំណួរផ្ទាល់បានជំរុញឱ្យព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយដូច្នេះ ។ មេធាវីរបស់គាត់ទម្លាប់ក្នុងការបញ្ចុះបញ្ចូលនៃភាពសុចរិតនៃច្បាប់ ធ្វើឲ្យគាត់ងងឹតភ្នែកដោយការជឿជាក់លើការប្រព្រឹត្ត ។ បន្ទាប់មក គាត់បានស្វែងរកតែអ្វីដែលជាកិច្ចការនៃសេចក្តីសុចរិត

ដែលការសង្គ្រោះត្រូវបានទទួល ។ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់ក្រិត្យវិន័យវិញយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដែលមានកញ្ចក់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិត ។

ដោយសំឡេងច្បាស់លាស់ យើងក៏ប្រកាសដែរថា បញ្ញត្តិទាំងនេះត្រូវរក្សាទុក វាជាអ្នកស្វែងរកជីវិតក្នុងការប្រព្រឹត្ត ។ ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែដឹងពីគោលលទ្ធិនេះ ត្បិតតើពួកគេអាចរត់ទៅរកព្រះគ្រីស្ទដោយរបៀបណា លុះត្រាតែពួកគេទទួលស្គាល់ថាពួកគេបានធ្លាក់ចេញពីផ្លូវនៃជីវិតហួសពីគែមនៃសេចក្តីស្លាប់នោះ? តើពួកគេអាចដឹងថាតើពួកគេបានវង្វេងឆ្ងាយពីផ្លូវនៃជីវិតដោយរបៀបណា លុះត្រាតែពួកគេយល់ជាមុនថាផ្លូវនោះមានលក្ខណៈដូចម្តេច? ហេតុដូច្នេះហើយ មានតែនៅពេលដែលពួកគេបែងចែកភាពខុសគ្នារវាងជីវិតរបស់ពួកគេ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដែលមាននៅក្នុងការទទួលយកក្រិត្យវិន័យប៉ុណ្ណោះ ទើបពួកគេដឹងថា ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ទីពឹងរបស់ពួកគេគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។

សរុបមក ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងការប្រព្រឹត្ត នោះយើងត្រូវតែរក្សាបទបញ្ញត្តិ ដែលយើងត្រូវបានណែនាំដល់សេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនត្រូវឈប់នៅទីនេះទេ លុះត្រាតែយើងចង់បរាជ័យនៅកណ្តាលលំហ ត្បិតគ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចរក្សាបទបញ្ញត្តិបានឡើយ ។ ដូច្នេះដោយសារយើងត្រូវបានរារាំងពីភាពសុចរិតនៃច្បាប់ នោះយើងត្រូវយកខ្លួនយើងទៅរកជំនួយមួយទៀត នោះគឺការមានជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងវគ្គនេះបានរំឭកដល់ក្រិត្យវិន័យជាគ្រូនៃក្រិត្យវិន័យដែលទ្រង់ដឹងថាមានទំនុកចិត្តទទេក្នុងប្រព្រឹត្ត ដើម្បីឲ្យគេបានរៀនថាគេជាមនុស្សមានបាប ស្ថិតនៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច

ដូច្នេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ទ្រង់បានលោកទឹកចិត្តដោយការសន្យានៃព្រះគុណ ដោយមិននិយាយអំពីច្បាប់ ឯអ្នកផ្សេងទៀតដែលបន្ទាបខ្លួនដោយចំណេះដឹងប្រភេទនេះ៖ « អស់អ្នកដែលនឿយព្រួយ ហើយផ្ទុកធ្ងន់អើយ ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាឈប់សំរាក នឹងបានសេចក្តីសំរាកដល់ព្រលឹង» [ម៉ាថាយ ១១:២៨-២៩] ។

10. សេចក្តីសុចរិត និង សេចក្តីទុច្ចរិត មិនអាចប្រៀបធៀបគ្នាបានដោយក្រឹត្យវិន័យតែមួយ

នៅទីបំផុត បន្ទាប់ពីពួកគេនឿយហត់ក្នុងការអនុវត្តបទគម្ពីរខុស ពួកគេបានងាកទៅរក ភាពប្រសើរ និង ហេតុផលដ៏វៃឆ្លាត ។ ពួកគេនិយាយអំពីការពិតដែលថាសេចក្តីជំនឿគឺនៅកន្លែងខ្លះដែលគេហៅថាជា«ការប្រព្រឹត្ត» [យ៉ូហាន ៦:២៩] ។ ពីនេះពួកគេថាយើងប្រឆាំងនឹងជំនឿខុសចំពោះការប្រព្រឹត្ត ។ ដូចនេះប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿ នៅតែគោរពប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ ទទួលបានសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើងរានរយៈការល្អរបស់វាផ្ទាល់ឬមិនមែន តែផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងការជ្រើសរើស សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ បានបោះត្រាលើចិត្តរបស់យើង បិទភ្ជាប់ដួងចិត្តរបស់យើងចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលបានផ្តល់ដល់យើងនៅក្នុង ការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងលើកលែងទោសឱ្យខ្ញុំប្រសិនបើខ្ញុំមិនបង្អង់យូរដើម្បីបំផ្លាញភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ព្រោះដោយភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ពួកគេគ្មានកម្លាំងពីខាងក្រៅ ទើបអាចបំបែកបាន ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំគួរតែចូលចិត្តក្នុងការបោះចោលការជំទាស់មួយដែលមានលក្ខណៈដូចការពិត ក្រែងវាមានបញ្ហាដល់អ្នកដែលគ្មានបទពិសោធន៍ ។ ដោយសារការបង្រៀនទូទៅថាច្បាប់ដូចគ្នាអនុវត្តចំពោះភាពផ្ទុយគ្នា ហើយអំពើបាបនីមួយៗត្រូវបានរាប់ថាជាអំពើទុច្ចរិត នោះពួកគេក៏និយាយថាវាសមរម្យផងដែរដែលកិច្ចការល្អនីមួយៗត្រូវបានរាប់ថាជាសុចរិត ។ អ្នកដែលឆ្លើយថា ការថ្កោលទោសរបស់មនុស្សត្រឹមត្រូវ កើតចេញពីការមិនជឿ មិនមែនមកពីអំពើបាបជាក់លាក់ទេ មិនមែនបំពេញចិត្តខ្ញុំទេ ។ ខ្ញុំពិតជាយល់ស្របជាមួយពួកគេថា ការមិនជឿគឺជាប្រភព និងឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ។ ដ្បិតវាជាការដែលភ្លាត់ដំបូង ចេញពីព្រះ ហើយវាត្រូវបានធ្វើតាមដោយការរំលងរបស់បុគ្គលម្នាក់ដែលប្រឆាំងនឹងច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការថ្លឹងថ្លែងពីសេចក្តីសុចរិត និងអំពើទុច្ចរិត ហាក់ដូចជាអនុវត្តការគិតដូចគ្នាទៅនឹងអំពើល្អ និងអាក្រក់ ដូច្នេះខ្ញុំត្រូវបង្ខំឲ្យមិនយល់ស្របនឹងការសុចរិត គឺជាការគោរពតាមច្បាប់ដ៏ឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នេះ អ្នកមិនអាចសុចរិតតាមការប្រព្រឹត្តបានទេ លុះត្រាតែអ្នកមិនបានដើរតាមបន្ទាត់ត្រង់នេះទេ និយាយពីជីវិតទាំងមូល ។ នាទីដែលអ្នកងាកចេញពីវា អ្នកធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពទុច្ចរិត ។ ចេញពីនេះជាការបង្ហាញឲ្យឃើញថា សេចក្តីសុចរិតមិនកើតចេញពីកិច្ចការមួយ ឬមួយចំនួននោះទេ ប៉ុន្តែមកពីការប្រតិបត្តិដោយឥតងាករេ និងមិនឿយហត់ចំពោះព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែខុសគ្នាខ្លាំងគឺច្បាប់សម្រាប់វិនិច្ឆ័យភាពទុច្ចរិត ។ ចំពោះអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ឬចោរ គឺមានទោសដល់ស្លាប់ ពីព្រោះគេប្រមាថជំទាស់ព្រះចេស្តារបស់ព្រះ ។ ពួក Sophists ជំពប់ដួល ដោយសារពួកគេមិនបានយកចិត្តទុកដាក់លើសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យ៉ា

កុបថា «ដ្បិតអ្នកណាដែលកាន់ក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលតែភ្លាត់ជំពប់នឹងបទណាមួយ នោះក៏ត្រឡប់ជាមានទោសចំពោះក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលនោះហើយ «កុំឲ្យផិតគ្នាឲ្យសោះ» «កុំឲ្យសំឡាប់មនុស្ស»ដែរ» [យ៉ាកុប 2:10-11 P.] ។ល។ ដូច្នោះហើយ វាមិនទំនងទាល់តែសោះ នៅពេលដែលយើងនិយាយថា ការស្លាប់គឺជាការសងសឹកចំពោះអំពើបាបនីមួយៗ ។ ពីព្រោះម្នាក់ៗសមនឹងទទួលនូវសេចក្តីក្រោធ និងការសងសឹករបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ដែលអ្នកបានសន្និដ្ឋានយ៉ាងនេះ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សនោះអាចត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះដោយការធ្វើល្អតែមួយ នៅពេលដែលអំពើបាបជាច្រើនរបស់គាត់ សមនឹងទទួលសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។

ជំពូកទី XIX

សេរីភាពរបស់គ្រីស្ទាន

(ភាពចាំបាច់នៃគោលលទ្ធិនៃសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ មានបីផ្នែក ដែលដំបូងគេឃើញនៅក្នុង កាឡាទី., chs. 1 ដល់ 3)

1. ត្រូវការការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីគោលលទ្ធិរបស់អំពីសេរីភាពគ្រីស្ទបរិស័ទ

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវពិភាក្សាអំពីសេរីភាពគ្រីស្ទាន ។ អ្នកដែលស្នើឱ្យសង្ខេបការបង្រៀននៃដំណឹងល្អមិនគួរលុបចោលការពន្យល់អំពីប្រធានបទនេះឡើយ ។ ព្រោះវាជារឿងចាំបាច់បំផុត ហើយក្រៅពីការយល់ដឹងអំពីវា បញ្ហាចិត្តក៏មិនហ៊ានធ្វើអ្វីទាំងអស់ដោយមិនសង្ស័យ ពួកគេស្ទាក់ស្ទើរ ហើយងាកចេញពីរឿងជាច្រើន ពួកគេតែងតែរេរា ហើយភ័យខ្លាចជានិច្ច ។

ប៉ុន្តែសេរីភាពជាផ្នែកពិសេសបន្ថែមនៃការរាប់ជាសុចរិត នឹងមិនមានប្រយោជន៍តិចតួចក្នុងការយល់ដឹងពីអំណាចរបស់ខ្លួននោះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំងនឹងរីករាយពីអត្ថប្រយោជន៍ដែលមិនអាចផ្ទឹមបាននៃគោលលទ្ធិនេះ ដែលជាការមួយដែលមនុស្សមិនស្មោះត្រង់ ហើយ Lucianic សើចចំអកដោយភាពបុនប្រសប់របស់ពួកគេ ។ ដ្បិតនៅក្នុងការស្រែងខាងវិញ្ញាណ ដែលបានធ្វើឲ្យមានអំពើទុច្ចរិតគ្រប់បែបយ៉ាង គឺជាច្បាប់ ។ ដូច្នោះហើយ ទីនេះគឺជាកន្លែងត្រឹមត្រូវដើម្បីណែនាំប្រធានបទនេះ ។ វាជាផលចំណេញក្នុងការដកការពិភាក្សាពេញលេញអំពីវាទៅកន្លែងនេះ ទោះបីជាយើងបានប៉ះវាតិចឬច្រើនដងពីមុនមកក៏ដោយ ។

សម្រាប់ពេលដែលសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានលើកឡើង ទាំងការងប់ពុះកញ្ជ្រោល ឬការច្រួលច្របល់យ៉ាងខ្លាំងកើតឡើង លុះត្រាតែវិញ្ញាណដែលចង់បានទាំងនេះត្រូវបានប្រឆាំងពេលវេលា បើមិនដូច្នេះទេអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បំផុតនឹងប្រព្រឹត្តអំពើល្អបំផុត ។ ដោយផ្អែកលើលេសនៃសេរីភាពនេះ ចូររុះរើរាល់ការស្តាប់បង្គាប់ចំពោះព្រះ ហើយបំបែកចេញទៅជាការហួសហេតុដែលមិនអាចប្រកែកបាន ។ អ្នកខ្លះទៀតមើលងាយវា ដោយគិតថាវាដកយកនូវការចេះប្រមាណ សណ្តាប់ធ្នាប់ និងជម្រើសនៃរបស់ទាំងអស់ ។ តើយើងគួរធ្វើយ៉ាងណានៅទីនេះ ដោយមានការព្រួយបារម្ភបែបនេះ? តើយើងគួរនិយាយពាក្យលាទៅសេរីភាពនៃគ្រីស្ទបរិស័ទដោយកាត់ឱកាសសម្រាប់គ្រោះថ្នាក់បែបនេះឬ? ប៉ុន្តែ ដូចយើងបាននិយាយថា លុះត្រាតែសេរីភាពនេះត្រូវបានយល់ច្បាស់ នោះទាំងព្រះគ្រីស្ទ ឬសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ ឬសេចក្តីសុខសាន្តខាងក្នុងនៃព្រលឹង ក៏មិនអាចត្រូវបានគេដឹងបានដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ថាផ្នែកនៃគោលលទ្ធិដែលចាំបាច់នោះមិនត្រូវបានសង្កត់ឡើយ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះការជំទាស់ដែលមិនសមហេតុផលទាំងនោះដែលនឹងមិនកើតឡើងនឹងត្រូវជួប ។

2. សេរីភាពចេញពីច្បាប់

តាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ សេរីភាពរបស់គ្រីស្ទានមានបីផ្នែក ។ ជាដំបូង ៖ ថាបញ្ជាចិត្តរបស់អ្នកជឿ ក្នុងការស្វែងរកការបញ្ជាក់ការរាប់ជាសុចរិតរបស់ពួកគេនៅចំពោះព្រះ គួរតែកើតឡើងមកពីខាងលើ ហើយឈានទៅមុខហួសពីមុខច្បាប់ ដោយបំភ្លេចចោលនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ច្បាប់ទាំងអស់ ។ ឬចាប់តាំងពីយើងបានបង្ហាញនៅកន្លែងផ្សេង ច្បាប់នេះមិនទុកអោយនរណាម្នាក់សុចរិតឡើយ ទាំងវា

មិនរាប់បញ្ចូលយើងពីក្តីសង្ឃឹមនៃការរាប់ជាសុចរិតទាំងអស់ ឬយើងគួរតែរួចផុតពីវា ហើយប្រាកដណាស់ថាគ្មានការរាប់ការប្រព្រឹត្ត នោះទេ។ សម្រាប់អ្នកដែលគិតថាដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិត គាត់គួរតែនាំយកប្រព្រឹត្តតិចតួចខ្លះមិនអាចកំណត់វិធានការ និងដែនកំណត់របស់ពួកគេបានឡើយ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់ក្លាយជាកូនបំណុលចំពោះច្បាប់ទាំងមូល។ ដូច្នេះ ការដកចេញពីច្បាប់ហើយបោះបង់ចោលការពិចារណាលើការប្រព្រឹត្តទាំងអស់នោះ យើងគួរតែ នៅពេលដែលការរាប់ជាសុចរិតកំពុងត្រូវបានពិភាក្សា ជ្រើសរើសដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែម្នាក់មួយគត់ នោះបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់ពីខ្លួនយើងហើយមើលទៅព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ នៅទីនោះ សំណួរមិនមែនជារបៀបដែលយើងអាចក្លាយជាមនុស្សសុចរិតទេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងជាមនុស្សទុច្ចរិត ហើយមិនសក្តិសម នោះយើងអាចរាប់ថាយើងជាមនុស្សសុចរិត។ បើបញ្ហាចិត្តប្រាថ្នាចង់បាននូវសេចក្តីប្រាកដក្នុងរឿងនេះ ពួកគេមិនគួរផ្តល់កន្លែងសម្រាប់ច្បាប់ទេ។

ក៏មិនអាចមានមនុស្សណាម្នាក់ចូលរួមពីរឿងនេះបានដែរ ដែលថាច្បាប់នេះគ្មានប្រយោជន៍ច្រើនសម្រាប់អ្នកជឿ ព្រោះច្បាប់នេះមិនឈប់បង្រៀន និងដាស់តឿនគេឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើល្អឡើយ ទោះបីនៅមុខកន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏គ្មានកន្លែងក្នុងបញ្ហាចិត្តរបស់គេដែរ។ ដរាបណារឿងទាំងពីរនេះខុសគ្នាខ្លាំង យើងត្រូវសំគាល់វាឱ្យត្រូវត្រូវ និងដោយបញ្ហាចិត្ត។ ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងមូលគួរតែជាប្រភេទនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ ត្បិតយើងត្រូវបានហៅមកសំរាប់មកក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធ [ថែស្សាឡូនិចទី១ ៤:៧; cf. អេភេសូ ១:៤; ថែស្សាឡូនិចទី១ ៤:៣]។ នៅទីនេះវាគឺជាមុខងារនៃច្បាប់ ដោយព្រមាន

មនុស្ស ឬកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ដើម្បីដាស់តឿនពួកគេឱ្យមានភាពខំប្រឹង ចំពោះភាពបរិសុទ្ធ និងការគ្មានទោស ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបញ្ហាចិត្តព្រួយ បារម្ភអំពីរបៀបធ្វើឱ្យព្រះអនុគ្រោះ តើអ្វីដែលពួកគេនឹងឆ្លើយតប ហើយជាមួយ នឹងការធានាអ្វីដែលពួកគេនឹងឈរបាន ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានហៅឱ្យទៅការ ជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ នោះយើងមិនត្រូវគិតពីអ្វីដែលច្បាប់តម្រូវនោះទេ ប៉ុន្តែមាន តែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលទ្រង់លើសភាពឥតខ្ចោះទាំងអស់នៃច្បាប់ ត្រូវតែកំណត់ ថាជាសេចក្តីសុចរិត ។

3. សេចក្តីសំអាងរបស់កាឡាទី

"ស្ទើរតែអំណះអំណាងទាំងមូលនៃសំបុត្រទៅពួកកាឡាទីបានបញ្ជាក់ពីចំណុច នេះ ។ សម្រាប់អស់អ្នកណាដែលបង្រៀនថាដែលប៉ុលក្នុងរឿងនេះជំទាស់នឹង សេរីភាពនៃពិធីតែម្នាក់ឯងគឺជាអ្នកបកស្រាយមិនសមហេតុផល ដូចដែលបាន បញ្ជាក់បានពីវគ្គដែលបន្ថែមនៅក្នុងអំណះអំណាងថា ៖ "ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បាន លោះយើងរាល់គ្នា ឲ្យរួចពីសេចក្តីបណ្តាសារបស់ក្រឹត្យវិន័យដោយទ្រង់ត្រូវបណ្តា សាជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ" [កាឡាទី ៣:១៣] ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ព្រះគ្រីស្ទ បានប្រោសយើងឲ្យរួចហើយ ដូច្នេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាឈរឲ្យមាំមួន ក្នុងសេរីភាព នោះចុះ កុំឲ្យត្រូវជាប់ចំណងជាបាវបំរើទៀតឡើយ នែ ប៉ុលខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់ គ្នាថា បើអ្នករាល់គ្នាទទួលកាត់ស្បែក នោះព្រះគ្រីស្ទគ្មានប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់ គ្នាសោះ ហើយខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ម្តងទៀត ដល់អស់មនុស្សដែលកាត់ស្បែកហើយថា អ្នកនោះឯងជាអ្នកជំពាក់ក្រឹត្យវិន័យ នឹងត្រូវធ្វើតាមគ្រប់ជំពូក អ្នករាល់គ្នា ណាដែលពឹងដល់ក្រឹត្យវិន័យ ឲ្យបានរាប់ជាសុចរិត នោះត្រូវកាត់ចេញពីព្រះគ្រី ស្ទ អ្នកបានធ្លាក់ចេញពីព្រះគុណហើយ» (កាឡាទី ៥:១-៤ p] ។ វគ្គទាំង

នេះប្រាកដជាមានអ្វីដែលខ្ពស់ជាងសេរីភាពនៃពិធីនេះ! ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ប៉ុលនៅទីនោះកំពុងពិភាក្សាអំពីពិធីនោះ តែការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់គាត់ជាមួយនឹងពួកសាវ័កក្លែងក្លាយ ជាអ្នកដែលព្យាយាមណែនាំក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទនូវស្រមោលចាស់នៃក្រិត្យវិន័យដែលត្រូវបានលុបចោលដោយការយាងមកបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិភាក្សាលើសំណួរនេះ ប្រធានបទខ្ពស់ដែលជម្លោះទាំងមូលបានសម្រាកត្រូវតែយកមកពិចារណាឡើងវិញ ។ ទីមួយ ដោយសារភាពច្បាស់លាស់នៃដំណឹងល្អត្រូវបានបិទបាំងដោយស្រមោលនៃសាសន៍យូដាទាំងនោះ ប៉ុលបានបង្ហាញថាយើងមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនូវការបង្ហាញដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃរឿងទាំងអស់ដែលត្រូវបានទាយទុកជាមុននៅក្នុងពិធីរបស់ម៉ូសេ ។ លើសពីនេះ ដោយសារអ្នកក្លែងបន្លំទាំងនោះបានជ្រាប់ចូលទៅកាន់មនុស្សសាមញ្ញ ជាមួយនឹងគំនិតអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំងដែលថា ការស្តាប់បង្គាប់ពិតជាមានប្រយោជន៍ ដើម្បីសមនឹងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ ប៉ុលនៅទីនេះទទូចយ៉ាងមុតមាំថាអ្នកជឿមិនគួរស្មានថាពួកគេអាចទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះដោយកិច្ចការនៃក្រិត្យវិន័យនោះទេ នៅតែតិចជាងចំនេះខាងដើម! ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះ គាត់បានបង្រៀនថា តាមរយៈឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេរួចផុតពីការថ្កោលទោសនៃក្រិត្យវិន័យ បើមិនដូច្នេះទេ នឹងព្យួរលើមនុស្សទាំងអស់ [កាឡាទី ៤:៥] ដូច្នេះ ពួកគេអាចនឹងសម្រាកដោយការធានាពេញលេញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ប្រធានបទនេះទាក់ទងយ៉ាងត្រឹមត្រូវទៅនឹងអំណះអំណាងរបស់យើង ។ ជាចុងក្រោយ ទ្រង់បានទាមទារឱ្យអ្នកជឿមានបញ្ញាចិត្តនូវសេរីភាពរបស់ពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេមានកាតព្វកិច្ចក្នុងអ្វីដែលមិនចាំបាច់ ។

(ទីពីរ សេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្តដែលស្ម័គ្រចិត្តគោរពតាមដោយមិនបង្ខិតបង្ខំនៃក្រឹត្យវិន័យ, ៤–៦)

4. សេរីភាពពីការភ្ជាប់នៃច្បាប់បង្កើតឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ពិតរបស់អ្នកជឿ

ផ្នែកទីពីរ ផ្អែកទៅលើទីមួយ គឺបញ្ញាចិត្តប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ មិនមែនដូចជាការរឹតត្បិតដោយភាពចាំបាច់នៃច្បាប់នោះទេ ប៉ុន្តែការដែលរួចផុតពីនីមនៃច្បាប់ នោះពួកគេសុខចិត្តធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ព្រោះពួកគេនៅក្នុងភាពភ័យខ្លាចជានិច្ច ដរាបណាពួកគេស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃក្រឹត្យវិន័យនោះ ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានរាប់ដោយការត្រៀមខ្លួនយ៉ាងក្លៀវក្លាក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះទេ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានផ្តល់សេរីភាពបែបនេះរួចហើយ។ តាមរយៈឧទាហរណ៍មួយ យើងនឹងនិយាយដោយសង្ខេប និងច្បាស់លាស់បន្ថែមទៀតអំពីអត្ថន័យនៃរឿងនេះ។ ច្បាប់នៃក្រឹត្យវិន័យថា « ត្រូវឲ្យឯងស្រឡាញ់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯងឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង ហើយអស់ពីកំឡាំងឯង » [ចោទិយកថា ៦:៥]។ ដើម្បីនាំយករឿងនេះ ព្រលឹងរបស់យើងដំបូងត្រូវផ្តាច់ផ្តុននូវអារម្មណ៍ និងគំនិតផ្សេងទៀតទាំងអស់ ចិត្តរបស់យើងបានសម្អាតនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាទាំងអស់ ហើយកម្លាំងរបស់យើងបានប្រមូលផ្តុំ និងផ្តោតលើចំណុចមួយនេះ។ ពួកគេដែលបានឈានទៅមុខឆ្ងាយជាងអ្នកដទៃទៀតតាមផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលនៅឆ្ងាយពីគោលដៅនោះ។ ទោះបីជាពួកគេស្រឡាញ់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ និងដោយក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះអស់ពីដួងចិត្តក៏ដោយ ក៏ពួកគេមានផ្នែកដ៏អស្ចារ្យនៃចិត្ត និងព្រលឹងរបស់ពួកគេនៅតែកាន់កាប់ដោយចំណង់ខាងសាច់ឈាម ដែលពួកគេត្រូវបានទាញត្រឡប់មកវិញ និងរារាំងពីការប្រញាប់ឆ្ពោះទៅរកព្រះ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេតស៊ូដោយការខំប្រឹងប្រែងជាច្រើន

ប៉ុន្តែសាច់ឈាមមួយផ្នែកធ្វើឱ្យកម្លាំងរបស់ពួកគេចុះខ្សោយ ហើយមួយផ្នែកទាញពួកគេមករកខ្លួនវាវិញ ។ តើពួកគេត្រូវធ្វើអ្វីនៅទីនេះ ខណៈពួកគេមានអារម្មណ៍ថាគ្មានអ្វីដែលពួកគេមិនអាចធ្វើបានជាងការបំពេញច្បាប់នោះ? ពួកគេនឹង, ពួកគេប្រាថ្នា, ពួកគេព្យាយាម, ប៉ុន្តែពួកគេគ្មានធ្វើអ្វីជាមួយនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅដែលត្រូវការ ។ បើពួកគេមើលទៅលើច្បាប់ នោះការប្រព្រឹត្តដែលពួកគេព្យាយាម ឬតាំងចិត្ត ពួកគេមើលឃើញថាត្រូវបណ្តាសា ។ ហើយគ្មានហេតុផលណាមួយដែលមនុស្សបញ្ឆោតខ្លួនដោយសន្និដ្ឋានថាការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួនមិនអាក្រក់ទាំងស្រុងទេ ព្រោះវាមិនល្ងង់ខ្លៅ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ក៏រកឃើញនូវអ្វីដែលល្អនៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតក្រិត្យវិន័យតម្រូវឲ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះថ្កោលទោសចំពោះភាពមិនគ្រប់លក្ខណ៍ទាំងអស់លុះត្រាតែការរឹងមាំរបស់វាត្រូវបានបន្ធូរបន្ថយ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យគាត់ពិចារណាការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួនចុះ ដែលគេចង់បានការវិនិច្ឆ័យដោយផ្នែកល្អ ហើយដោយទង្វើនោះ ហើយដោយទង្វើនោះ គេនឹងរកឃើញវា ដោយសារតែវាមិនគ្រប់លក្ខណ៍ ដែលជាការរំលងច្បាប់ ។ សេរីភាពពីការរឹតត្បិតធ្វើឱ្យយើងមានសមត្ថភាពស្តាប់បង្គាប់ដោយរីករាយ មើលថាតើរាល់ការប្រព្រឹត្តរបស់យើងស្ថិតនៅក្រោមបណ្តាសានៃច្បាប់យ៉ាងណា បើគេវាស់តាមស្តង់ដារនៃច្បាប់! ប៉ុន្តែ បើដូច្នេះ តើព្រលឹងដែលមិនរីករាយនឹងចងខ្លួនដោយចំណងនៃការប្រព្រឹត្តដែលពួកគេអាចរំពឹងថានឹងទទួលបានតែបណ្តាសាដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែវាបានកើតចេញពីតម្រូវការដ៏មឹងម៉ាត់នៃច្បាប់នេះ ឬពីភាពតឹងរ៉ឹងនៃច្បាប់ ពួកគេបានឮការហៅខ្លួនឯងដោយភាពទន់ភ្លន់ពីព្រះ ពួកគេនឹងឆ្លើយដោយរីករាយ និងដោយចិត្តខំប្រឹងយ៉ាងខ្លាំង ហើយធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ។ សរុបមក៖

អ្នកដែលជាប់នឹងនឹមនៃច្បាប់ ប្រៀបបាននឹងអ្នកបម្រើដែលប្រគល់កិច្ចការមួយចំនួនរាល់ថ្ងៃដោយចៅហ្វាយរបស់ពួកគេ ។ អ្នកបម្រើទាំងនេះគិតថាខ្លួនមិនបានសំរេចអ្វីសោះ ហើយមិនហ៊ានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខចៅហ្វាយឡើយ លុះត្រាតែពួកគេបានបំពេញភារកិច្ចរបស់ខ្លួនយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ ប៉ុន្តែកូនៗដែលទទួលការប្រព្រឹត្តដោយសប្បុរស និងដោយស្មោះត្រង់នោះឪពុករបស់ពួកគេ មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការប្រព្រឹត្តមិនពេញលេញ និងបញ្ឈប់ និងសូម្បីតែការងារស៊ើបអង្កេត ដោយជឿជាក់ថា ការស្តាប់បង្គាប់ និងការត្រៀមខ្លួននៃចិត្តរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានទទួលយកដោយឪពុករបស់ពួកគេ ទោះបីជាពួកគេមិនទាន់សម្រេចបាននូវអ្វីដែលឪពុករបស់ពួកគេចង់បានក៏ដោយ ។ យើងគួរជាកូនបែបនេះ ដោយជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំថាការបំរើរបស់យើងនឹងត្រូវបានយល់ព្រមដោយព្រះវរបិតាដែលមានមេត្តាករុណាបំផុត ទោះតូច ឈ្លើយ និងមិនល្អឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ក៏ធានាយើងតាមរយៈហោរាដែរថា ៖ «អញនឹងប្រណីដល់គេ ដូចជាមនុស្សប្រណីដល់កូនខ្លួនដែរ គឺជាកូនដែលគោរពដល់ខ្លួនពិត» [ម៉ាឡាគី ៣:១៧] ។ ពាក្យថា "ប្រណី ត្រូវបានប្រើប្រាស់យ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះក្នុងន័យថា " ដោយមិនប្រកាន់ទោស ឬអាណិតអាសូរចំពោះកំហុសដែលមើលរំលង ខណៈពេលដែលការលើកឡើងក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងជា "ការបំរើ" ហើយយើងត្រូវការការធានានេះដោយមិនគិតបន្តិចឡើយ ត្បិតបើគ្មានវាទេ យើងព្យាយាមគ្រប់យ៉ាងដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ចាត់ទុកថាទ្រង់មិនត្រូវបានចុះចូលដោយការប្រព្រឹត្តរបស់យើងទេ លុះត្រាតែយើងពិតជាធ្វើវាដោយចុះចូលទៅចំពោះទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែតើវាអាចធ្វើបានដោយរបៀបណាក្នុងពេលដែល

ភាពភ័យខ្លាចទាំងអស់នេះ តើកន្លែងណាដែលគេសង្ស័យថា តើព្រះត្រូវបានប្រមាថ ឬកិត្តិយសដោយកិច្ចការរបស់យើង?

*6. ឲ្យរួចដោយព្រះគុណ អ្នកជឿមិនចាំបាច់ខ្លាចសំណល់នៃអំពើបាប**

ហើយនេះជាមូលហេតុដែលអ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេព្រើរសំដៅទៅលើសេចក្តីជំនឿរាល់កិច្ចការល្អដែលយើងអានថាបានធ្វើក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធដើម ហើយវិនិច្ឆ័យពួកគេដោយសេចក្តីជំនឿតែឯង [ហេព្រើរ ១១:២ ff; ១១:១៧; ។ល។] នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួករ៉ូម មានវគ្គដ៏ល្បីមួយអំពីសេរីភាពនេះ ដែលប៉ុលលើកហេតុផលថា អំពើបាបមិនអាចគ្រប់គ្រងយើងឡើយ [រ៉ូម. 6:12 និង 6:14, conflated,] ដ្បិតយើងមិននៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ គឺនៅក្រោមព្រះគុណវិញ [រ៉ូម. ៦:១៤]។ ដ្បិតទ្រង់បានដាស់តឿនអ្នកជឿកុំឲ្យ«កុំឲ្យបាបសោយរាជ្យក្នុងរូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលតែងតែស្លាប់ ដើម្បីនឹងស្តាប់តាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់បាបនោះឡើយ[រ៉ូម. ៦:១២] ក៏កុំឲ្យប្រគល់អវយវៈទាំងប៉ុន្មាន របស់អ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងអំពើបាប ទុកដូចជាប្រដាប់ទុច្ចរិតនោះឡើយ គឺត្រូវប្រគល់ខ្លួនទៅព្រះ ដូចជាបានរស់ពីស្លាប់នោះឡើងវិញ ហើយថ្វាយអវយវៈរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅព្រះ ទុកដូចជាប្រដាប់ប្រដាសុចរិតផង [រ៉ូម. ៦:១៣]។ ម៉្យាងវិញទៀត ពួកគេអាចនឹងជំទាស់ថាពួកគេនៅតែធុញទ្រាន់នឹងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ពោរពេញដោយតណ្ហា ហើយអំពើបាបក៏ស្ថិតនៅក្នុងខ្លួនពួកគេ។ ប៉ុលបន្ថែមការលួងលោមនេះ ក្នុងសេរីភាពដែលចេញពីច្បាប់ ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ «ទោះបីជាពួកគេមិនទាន់ដឹងច្បាស់ថាអំពើបាបត្រូវបានបំផ្លាញ ឬភាពសុចរិតនោះស្ថិតនៅក្នុងពួកគេក៏ដោយ ក៏វានៅតែគ្មានហេតុផលដែលត្រូវភ័យខ្លាច ហើយទម្លាក់ចុះក្នុងចិត្ត ប្រសិនបើព្រះត្រូវបានប្រមាថជាបន្ត

បន្ទាប់ដោយសំណល់នៃអំពើបាប ។ ដោយឃើញថាគេបានរួចពីក្រិត្យវិន័យ ដោយព្រះគុណ ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តរបស់គេនឹងមិនត្រូវបានវាស់តាមច្បាប់របស់ខ្លួនឡើយ ។ ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលធ្វើអំពើបាបដោយសារយើងមិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់យល់ថា សេរីភាពនេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងពួកគេទេ ។ គោលបំណងរបស់វាគឺដើម្បីលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យល្អ ។

សេរីភាពក្នុង«ការព្រងើយកន្តើយ»ជាមួយនឹងភស្តុតាងពីរ៉ូម ៧-៩

7. ផ្នែកទីបីនៃសេរីភាពគ្រីស្ទបរិស័ទស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចនេះ ៖

ទាក់ទងនឹងរឿងខាងក្រៅដែលខ្លួនគេព្រងើយកន្តើយ យើងមិនត្រូវបានចងនៅចំពោះព្រះតាមរយៈកាតព្វកិច្ចសាសនាណាមួយ ក្នុងការរារាំងយើងប្រើវាពីពេលខ្លះ និងពេលផ្សេងទៀតមិនប្រើវាដោយព្រងើយកន្តើយ ។ ហើយចំណេះដឹងអំពីសេរីភាពនេះគឺចាំបាច់ណាស់សម្រាប់យើង ព្រោះបើវាខ្វះ នោះបញ្ហាចិត្តរបស់យើងនឹងគ្មានសេចក្តីសុខ ហើយនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ចំពោះអបិយជំនឿ ។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងហាក់ដូចជាមនុស្សមិនសមហេតុផលទេ ដោយសារតែយើងជំរុញឲ្យមានការពិភាក្សាអំពីការបរិភោគសាច់ដោយគ្មានការរឹតបន្តឹង ការប្រើប្រាស់ថ្នៃឈប់សម្រាក និងការស្លៀកពាក់ ហើយរឿងបែបនេះដែលមើលទៅពួកគេឥតប្រយោជន៍ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាទាំងនេះគឺសំខាន់ជាងអ្វីដែលជឿជាទូទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដ្បិតកាលបើបញ្ហាចិត្ត ជាប់អន្ទាក់ខ្លួនឯង ចូលទៅក្នុងភាពសាំញ៉ាំ ហើយមិនអាចដោះស្រាយចេញបាន ក៏មិនងាយស្រួលនឹងចេញដែរ ។ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចាប់ផ្តើមសង្ស័យថាតើគាត់អាចប្រើក្រណាត់កំរាលអាវកន្សែងដៃ និងក្រដាស់ ឬអត់នោះ ក្រោយមកគាត់នឹងមានភាពមិន

ច្បាស់លាស់អំពីដើមឈើដែលធ្វើវានោះ ទីបំផុត ការសង្ស័យនឹងអាចកើតឡើងលើការអូសទាញ។ ដ្បិតគាត់នឹងគិតក្នុងចិត្តថា តើគាត់អាចញ៉ាំដោយគ្មានក្រដាស់ ឬទដោយគ្មានកន្សែងដៃទេ បើអ្នកណាចាត់ទុកអាហារឆ្ងាញ់ខុសច្បាប់ ទីបំផុតអ្នកនោះនឹងមិនបានសេចក្តីសុខសាន្តនៅចំពោះព្រះឡើយ នៅពេលគាត់ញ៉ាំនំប៉័ងខ្មៅ ឬអាហារទូទៅ ខណៈពេលដែលវាកើតឡើងចំពោះគាត់ គាត់ក៏អាចទ្រទ្រង់ខ្លួនប្រាណដោយអាហារត្រឹម។ ប្រសិនបើគាត់ញ៉ាំស្រាផ្អែម គាត់នឹងមិនផឹកស្រាដោយបញ្ឆោតចិត្តច្បាស់លាស់ទេ ហើយចុងក្រោយ គាត់នឹងមិនហ៊ានប៉ះទឹកទេ ប្រសិនបើផ្អែម និងស្អាតជាងទឹកផ្សេងទៀត។ សរុបមក គាត់នឹងឈានទៅដល់ការពិចារណាថាខុស ក្នុងការដើរលើចំបើងឆ្លងកាត់ផ្លូវរបស់គាត់ដូចពាក្យថា។ នៅទីនេះចាប់ផ្តើមភាពចម្រូងចម្រាសដ៏ធ្ងន់មួយ ថាតើអ្វីដែលកំពុងជជែកវែកញែកថាព្រះ ដែលមានឆន្ទៈរបស់ទ្រង់គួរតែនាំមុខផែនការ និងសកម្មភាពទាំងអស់របស់យើង មានបំណងចង់ឱ្យយើងប្រើរបស់ទាំងនេះឬរបស់ទាំងនោះ។ ជាលទ្ធផល អ្នកខ្លះ អស់សង្ឃឹម ត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅនៃភាពច្របូកច្របល់។ អ្នកឯទៀតដែលមើលងាយព្រះ ហើយបោះបង់ចោលការកោតខ្លាចទ្រង់ ត្រូវតែធ្វើផ្លូវរបស់ខ្លួនក្នុងការបំផ្លាញ ដែលជាកន្លែងដែលពួកគេមិនបានត្រៀមខ្លួន។ ចំពោះអ្នកដែលជាប់ក្នុងសេចក្តីសង្ស័យទាំងអស់នោះ ទោះបីបែរទៅណាក៏ឃើញនូវការវិនាសនៃបញ្ហាចិត្តនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលមាន។

8. សេរីភាពក្នុងការប្រើប្រាស់អំណោយទានរបស់ព្រះសម្រាប់គោលបំណងរបស់ទ្រង់

ប៉ុលនិយាយថា៖ «ខ្ញុំដឹងថាគ្មានអ្វីធម្មតាទេ» (ទទួលយក«ធម្មតា»ក្នុងន័យ«បន្ទោក») «ប៉ុន្តែវាជារឿងធម្មតាសម្រាប់អ្នកណាដែលគិតថាជារឿងធម្មតា [រ៉ូ

ម ១៤:១៤ p.] ជាមួយ ពាក្យទាំងនេះ ប៉ុលបានដាក់បញ្ចូលអ្វីៗទាំងអស់ពីខាងក្រៅចំពោះសេរីភាពរបស់យើង ដោយគិតថាគំនិតរបស់យើងត្រូវបានធានាថាមូលដ្ឋាននៃសេរីភាពនោះស្ថិតនៅចំពោះព្រះ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគំនិតអបិយជំនឿណាមួយធ្វើឱ្យយើងជំពប់ដួល នោះរបស់ធម្មជាតិរបស់វាសុទ្ធតែខូចសម្រាប់យើង សម្រាប់ហេតុផលនេះគាត់បន្ថែមថា៖ «នកឯងមានសេចក្តីជំនឿយ៉ាងណា ចូរជឿយ៉ាងនោះតែម្នាក់ឯងនៅចំពោះព្រះចុះ មានពរហើយ អ្នកណាដែលមិនកាត់ទោសខ្លួនឯង ក្នុងការដែលខ្លួនរាប់ថាធ្វើបាន ២៣ តែបើអ្នកណាបរិភោគទាំងសង្ស័យ នោះមានទោសហើយ ពីព្រោះមិនបានបរិភោគដោយសេចក្តីជំនឿ ដ្បិតការទាំងប៉ុន្មានដែលធ្វើដោយឥតមានសេចក្តីជំនឿ នោះសុទ្ធតែជាបាបទាំងអស់ហើយ។ [រ៉ូម ១៤:២២-២៣ p] ។

ចំពេលមានការស្មុកស្មាញបែបនេះ តើអស់អ្នកដែលបង្ហាញខ្លួនដោយក្លាហានដោយហ៊ានគ្រប់បែបយ៉ាងដោយទំនុកចិត្ត ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏បែរចេញពីព្រះដែរឬ? ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាដែលកោតខ្លាចព្រះយ៉ាងខ្លាំង ពេលដែលគេបង្ខំឲ្យប្រព្រឹត្តជាច្រើនទាស់នឹងបញ្ញាចិត្តរបស់ខ្លួន នោះមានចិត្តរន្ធត់ជាមួយចិត្តដែលភ័យខ្លាច។ មនុស្សបែបនេះមិនបានទទួលអំណោយទានណាមួយពីព្រះដោយការអរព្រះគុណនោះទេ ប៉ុន្តែប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់ថាដោយរឿងនេះតែមួយ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធសម្រាប់ការប្រើប្រាស់របស់យើង [ធីម៉ូថេទី១ ៤:៤-៥] ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានន័យថា ការអរព្រះគុណដែលកើតចេញពីគំនិតដែលទទួលស្គាល់នូវសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះក្នុងអំណោយរបស់ទ្រង់។ សម្រាប់ពួកគេជាច្រើន ប្រាកដជាយល់ថាពួកគេជារបស់ល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលពួកគេប្រើ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់

ព្រះអង្គ ។ ប៉ុន្តែដរាបណាពួកគេមិនបានសំអាងថា របស់ល្អទាំងនេះបានប្រទានដល់គេ តើគេអាចអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ដោយរបៀបណា?

សរុបមក យើងឃើញថា តើសេរីភាពនេះមានទំនោរទៅណា៖ គឺថា យើងគួរប្រើអំណោយរបស់ព្រះក្នុងគោលបំណងដែលទ្រង់ប្រទានឱ្យយើង ដោយគ្មានបញ្ហាចិត្ត គ្មានបញ្ហាក្នុងគំនិត ។ ដោយមានទំនុកចិត្តបែបនេះ គំនិតរបស់យើងនឹងមានសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងទ្រង់ ហើយនឹងទទួលស្គាល់សេរីភាពរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។ សម្រាប់ទីនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលពិធីទាំងអស់ដែលការគោរពគឺស្រេចលើចិត្ត ដើម្បីអោយបញ្ហាចិត្តរបស់យើងមិនអាចត្រូវបង្ខំដោយភាពចាំបាច់ណាមួយដើម្បីសង្កេតមើលវា ប៉ុន្តែត្រូវចាំថា ដោយសារគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះ ពួកគេប្រើប្រាស់ការនោះគឺសម្រាប់ការស្អាងឡើងក្រោមការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ។

9. ប្រឆាំងនឹងការបំពានលើសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទសម្រាប់ភាពលោភលន់និងភាពប្រណីត!

ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ថា សេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជារឿងខាងវិញ្ញាណនៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់របស់វា ។ កម្លាំងទាំងមូលរបស់វាមាននៅក្នុងការស្ងប់ស្ងាត់បញ្ហាចិត្តដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាចនៅចំពោះព្រះ - ដែលប្រហែលជាមានការរំខាន និងព្រួយបារម្ភចំពោះការអភ័យទោសពីអំពើបាប ឬខ្វល់ខ្វាយថាតើការប្រព្រឹត្តដែលមិនទាន់បានបញ្ចប់ ខូចដោយសារកំហុសនៃសាច់ឈាមរបស់យើង កំពុងតែគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ឬធ្វើទារុណកម្មចំពោះការប្រើប្រាស់របស់ដែលមិនយកចិត្តទុក្ខដាក់ ។ ដូច្នោះហើយ វាត្រូវបានបក

ស្រាយដោយខុសឆ្គង ទាំងអ្នកដែលចោទប្រកាន់វាជាលេសសម្រាប់បំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ ដែលពួកគេអាចបំពានអំណោយល្អរបស់ព្រះចំពោះតណ្ហារបស់ពួកគេ និងដោយអ្នកដែលគិតថាសេរីភាពមិនមានទេ លុះត្រាតែវាត្រូវបានគេប្រើនៅចំពោះមុខមនុស្ស ដូច្នេះហើយ ក្នុងការប្រើវា មិនត្រូវគិតពីបងប្អូនដែលខ្សោយជាងនោះទេ ។

សព្វថ្ងៃនេះមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបកាន់តែខ្លាំងឡើងតាមវិធីដើម ។ ស្ទើរតែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលចេះលៃលកអនុញ្ញាតឱ្យគាត់ជាមនុស្សហួសហេតុ ដែលមិនរីករាយនឹងពិធីជប់លៀងដ៏ខ្ជះខ្ជាយនិងបញ្ចេញ សម្លៀកបំពាក់រាងកាយនិងស្ថាបត្យកម្មក្នុងស្រុក ។ ដែលមិនមានបំណងចង់លើសអ្នកជិតខាងរបស់គាត់នៅក្នុងគ្រប់ប្រភេទនៃភាពឆើតឆាយនោះ; ដែលមិនសរសើរខ្លួនឯងដោយភាពអស្ចារ្យ ។ ហើយរឿងទាំងអស់នេះត្រូវបានការពារក្រោមលេសនៃសេរីភាពគ្រីស្ទាន ។ ពួកគេនិយាយថាទាំងនេះជារឿងមិនខ្វល់ខ្វាយ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ផ្តល់ឱ្យពួកគេប្រើដោយមិនខ្វល់ខ្វាយ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេលោភលន់ពេក នៅពេលដែលគេអួតអាងដោយក្រអឺត ពេលគេលះបង់ដោយខ្ជះខ្ជាយ អ្វីៗដែលជារបស់ខ្លួនឯងបើមិនដូច្នេះទេច្បាប់ច្បាស់ជាខូចដោយអំពើអាក្រក់ទាំងនេះ ។

សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលបានបែងចែកយ៉ាងល្អបំផុតក្នុងចំណោមរបស់ដែលព្រងើយកន្តើយ៖ «គ្រប់ទាំងអស់ជាស្អាតដល់អ្នកណាដែលស្អាត តែគ្មានអ្វីស្អាតសោះ ដល់ពួកអ្នកដែលស្មោកគ្រោក ហើយមិនជឿវិញនោះឡើយ គេស្មោកគ្រោកទាំងគំនិត ទាំងបញ្ញាចិត្តដែរ» [ទីតុស 1:15, cf. Vg.] វេទនាដល់អ្នករាល់គ្នាដែលឆ្អែត ដ្បិតនឹងត្រូវឃ្លានវិញ វេទនាដល់អ្នករាល់គ្នាដែលសើចក្នុងជាន់ឥឡូវនេះ [លូកា ៦:២៤-២៥] ក៏ដេកលើគ្រែភ្លុក [អេម៉ុស

៦:៤] «ហើយក្បៀរប្រមូលស្រែចំការ» [អេសាយ ៥ :8] ជាពួកអ្នកដែលមានស៊ុង ពិណ ក្រាប់ ខ្លុយ និងស្រាទំពាំងបាយជូរ [អេសាយ ៥:១២]? ពិតណាស់ ភ្លុក មាស និងទ្រព្យសម្បត្តិជាការបង្កើតដ៏ល្អរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានអនុញ្ញាត ពិតជាត្រូវបានចាត់តាំងសម្រាប់មនុស្សដោយការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ។ ហើយ យើងមិនដែលត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យសើច ឬឆ្អែត ឬចូលរួមទ្រព្យសម្បត្តិថ្មី ចាស់ ឬដូនតា ឬរីករាយក្នុងភាពសុខដុមក្នុងតន្ត្រី ឬផឹកស្រាទំពាំងបាយជូឡើយ។ ប៉ុន្តែកន្លែងណាដែលសម្បូរទៅដោយភាពរីករាយ ស៊ីឆ្អែត និងចិត្តដែលស្រឡាំងដោយសេចក្តីរីករាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយតែងតែហត់នឿយបន្ទាប់ពីការថ្មី - ការបែបនេះគឺឆ្ងាយពីការប្រើអំណោយទានរបស់ព្រះដោយស្របច្បាប់។

ដូច្នេះ ចូរទៅឆ្ងាយដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន ឆ្ងាយដោយភាពខ្វះខ្វាយហួសហេតុ ឆ្ងាយដោយឥតប្រយោជន៍ និងភាពក្រអឺតក្រទម—ដើម្បីឲ្យមនុស្សមានបញ្ញាចិត្តស្អាតស្អំ ដោយប្រើអំណោយទានរបស់ព្រះ។ នៅកន្លែងណាដែលចិត្តឆាប់ខឹងចំពោះភាពនឹងធឹងនេះ ពួកគេនឹងមានច្បាប់សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ព្រះពរបែបនេះដោយច្បាប់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការសម្របសម្រួលនេះខ្វះខាត សូម្បីតែមូលដ្ឋាន និងការសប្បាយទូទៅក៏មានច្រើនពេកដែរ។ វាជាពាក្យពិតដែលថាក្រោមការតែងកាយដ៏គ្រោតគ្រាត និងឈ្លើយតែងតែមានចិត្តពណ៌ស្វាយ ខណៈពេលខ្លះនៅក្រោមសូត្រ និងពណ៌ស្វាយត្រូវបានលាក់ទុកនូវភាពរាបទាបសាមញ្ញ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបរស់នៅក្នុងឋានៈរបស់ខ្លួន មិនថារាងស្តើម ឬល្មម ឬបរិបូរឡើយ ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំងអស់នឹកចាំថា ព្រះទ្រង់ចិញ្ចឹមពួកគេឲ្យរស់ តែមិនឆើតឆាយ។ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេរាប់ការនេះជាច្បាប់នៃសេរីភាពគ្រីស្ទាន។ ដើម្បីបានរៀនជាមួយប៉ុល

ទោះស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែបណាក៏ដោយ មិនមែនដោយខ្វះខាតទេ ដ្បិតបានរៀន ឲ្យមានសេចក្តីសន្តោសក្នុងសណ្ឋានគ្រប់យ៉ាង ធ្លាប់ទ្រាំឲ្យមានសេចក្តីចង្អៀត ចង្អល់ ហើយក៏ធ្លាប់មានសេចក្តីរីករាយដែរ ធ្លាប់ទាំងឆ្អែត ទាំងឃ្លាន ទាំងមាន ទាំងខ្វះ ក្នុងសារពើទាំងអស់ហើយ [ភីលីព ៤:១១-១២] ។

(ទំនាក់ទំនងនៃសេរីភាពគ្រីស្ទានចំពោះអ្នកទន់ខ្សោយ និងចំពោះសំណួរនៃការប្រព្រឹត្តខុស, ១០-១៣)

10. ប្រឆាំងនឹងការបំពានសិទ្ធិសេរីភាពគ្រីស្ទានដល់របួសអ្នកទន់ខ្សោយ!

ក្នុងន័យនេះក៏មានកំហុសជាច្រើន; ពួកគេប្រើប្រាស់សេរីភាពរបស់ពួកគេដោយច្របូកច្របល់ និងដោយគ្មានប្រាជ្ញា ហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផល និងមានសុវត្ថិភាពសោះ ប្រសិនបើមនុស្សមិនបានធ្វើជាសាក្សី ។ តាមរយៈការធ្វេសប្រហែសដោយមិនប្រយ័ត្នប្រយែងនេះ ពួកគេច្រើនតែធ្វើបាបបងប្អូនដែលខ្សោយ ។ អ្នកអាចឃើញមនុស្សមួយចំនួនសព្វថ្ងៃនេះដែលគិតថាសេរីភាពរបស់ខ្លួនមិនមានទេ លុះត្រាតែពួកគេកាន់កាប់ដោយការបរិភោគសាច់នៅថ្ងៃសុក្រ ។ ខ្ញុំមិនបន្ទោសគេថាស៊ីសាច់ទេ ប៉ុន្តែគំនិតមិនពិតនេះត្រូវតែបណ្តេញចេញពីគំនិតគេ ។ ពីព្រោះពួកគេគួរគិត ពីសេរីភាពរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនបានអ្វីថ្មីនៅចំពោះមុខមនុស្សឡើយ ប៉ុន្តែនៅចំពោះព្រះ ហើយថាវាមានច្រើនក្នុងការជៀសវាងក្នុងការប្រើប្រាស់ ។ ប្រសិនបើពួកគេយល់ថា វាមិនមានអ្វីខុសគ្នាក្នុងការមើលឃើញរបស់ព្រះ មិនថាពួកគេបរិភោគសាច់ឬស៊ុតទេ ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ក្រហមឬខ្មៅទេ នេះគឺគ្រប់គ្រាន់ និងច្រើនទៀត ។ បញ្ហាចិត្តដែលជាប្រយោជន៍នៃសេរីភាពនោះ ដល់ពេលនេះរួចហើយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូ

ម្ប៉ីតែមនុស្សក្រោយៗមក តមមិនបរិភោគសាច់ពេញមួយជីវិត ហើយធ្លាប់ស្លៀក សម្លៀកបំពាក់ពណ៌តែមួយ ក៏ពួកគេមិនមានសេរីភាពដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារពួកគេមានសេរីភាព ពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នូវមនសិការដោយសេរី ។ ប៉ុន្តែដោយមិនខ្វល់ពីភាពទន់ខ្សោយរបស់បងប្អូនពួកគេបានជំពប់ដួលដោយ មហន្តរាយ ត្បិតយើងគួរតែទ្រាំជាមួយវា ដើម្បីកុំឲ្យមានការធ្វេសប្រហែសដែល នាំឲ្យពួកគេមានគ្រោះថ្នាក់តិចតួចនោះ ។ ប៉ុន្តែជួនកាលវាមានសារៈសំខាន់ សម្រាប់សេរីភាពរបស់យើងក្នុងការប្រកាសនៅចំពោះមុខមនុស្ស ។ នេះខ្ញុំទទួល ស្គាល់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នបំផុត ដោយ ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវដែនកំណត់នេះ ដើម្បីកុំឱ្យយើងបោះបង់ការយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះអ្នកទន់ខ្សោយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានសរសើរយើងយ៉ាងខ្លាំង ។

11. លើបទល្មើស

ត្រង់នេះ ខ្ញុំនឹងនិយាយអ្វីមួយអំពីបទល្មើស - របៀបដែលគេត្រូវបែងចែក មួយណាត្រូវជៀសវាង មួយណាត្រូវមើលរំលង ។ ចាប់ពីពេលនោះមក យើង ប្រហែលជាអាចកំណត់ថាតើកន្លែងណាសម្រាប់សេរីភាពរបស់យើងក្នុងចំណោម មនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំចូលចិត្តការបែងចែកជាទូទៅរវាងអំពើល្មើសដែលបានផ្ដ ល់ឱ្យ និងមួយដែលបានទទួល ដរាបណាវាមានការគាំទ្រច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ ហើយបង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដែលមានន័យ ។

បើអ្នកធ្វើអ្វីដោយភាពមិនសមរម្យ នឹងធឹង ឬព្រៃផ្សៃ ឬច្រឡោត ចេញពីលំដាប់ ឬទីកន្លែងត្រឹមត្រូវ ។ ដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សល្ងង់ និងមនុស្ស សាមញ្ញជំពប់ដួល អំពើបែបនេះនឹងត្រូវបានគេហៅថាជាបទល្មើសដែលផ្ដល់

ដោយអ្នក ចាប់តាំងពីកំហុសរបស់អ្នក វាបានកើតឡើងដែលការប្រព្រឹត្តបែប នេះបានកើតឡើង ។ ហើយដើម្បីឱ្យប្រាកដ មនុស្សម្នាក់និយាយអំពីការប្រមាថ ដូចដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងបញ្ហាមួយចំនួន នៅពេលដែលកំហុសរបស់វាកើតឡើងពី អ្នកប្រព្រឹត្តនៃរឿងនោះ ។

បទល្មើសត្រូវបាននិយាយនៅពេលដែលបានទទួលអ្វីមួយ បើមិនដូច្នេះទេ មិនមែនប្រព្រឹត្តដោយទុច្ចរិត ឬដោយមិនសមហេតុសមផលឡើយ គឺដោយ ចេតនាទុច្ចរិត ឬចេតនាព្យាបាទនៃចិត្តដែលនាំឲ្យមានអំពើល្មើស ។ នេះមិន មែនជាការប្រមាថនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកបកស្រាយអាក្រក់ទាំងនោះគ្មានមូលដ្ឋាន ដូច្នេះទេ ទើបយល់ពីវា ។ គ្មានឡើយ រឹងអ្នកទន់ខ្សោយត្រូវធ្វើឲ្យជំពប់ដួល ដោយការប្រព្រឹត្តល្មើសដំបូងប៉ុន្តែ ទោសទី២ ធ្វើឱ្យមនុស្សមានចិត្តជូរចត់ និង អំនួតដោយលាក់ពុត ។ ដូច្នេះ យើងនឹងហៅអ្នកធ្វើខុសថាជាអ្នកទន់ខ្សោយ ហើយម្នាក់ទៀតថាជាពួកផារិស៊ី ។ ដូច្នេះ យើងនឹងប្រើសេរីភាពរបស់យើងយ៉ាង ម៉ឺងម៉ាត់ ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យបងប្អូនខ្សោយរបស់យើងលូងខ្លៅឬ ប៉ុន្តែចំពោះភាព រឹងមាំរបស់ពួកផារិស៊ី មិនមែនទាល់តែសោះ!

សម្រាប់ប៉ុលបានបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញដល់យើងនៅក្នុងវគ្គជាច្រើនអំពី អ្វីដែលត្រូវតែបានផ្តល់ឱ្យនូវភាពទន់ខ្សោយ ។ គាត់និយាយថា ៖ ចូរទទួលអ្នក ណា ដែលខ្សោយខាងឯសេចក្តីជំនឿ» ។ [រ៉ូម ១៤:១ p.] ឬ ៖ «កុំបីឲ្យយើង រាល់គ្នានិន្ទាគ្នាទៅវិញទៅមកទៀតឡើយ ស៊ូឲ្យយើងគិតសំរេចក្នុងចិត្តដូច្នេះវិញ ថា យើងមិនធ្វើក្បួនឲ្យបងប្អូនជំពប់ដួល ឬរវាតចិត្តចេញឡើយ» [រ៉ូម. 14:13 P.], និងវគ្គជាច្រើនដែលមានអត្ថន័យដូចគ្នា ដែលសមរម្យជាងនៅកន្លែងរបស់ ពួកគេ ជាជាងការយោងនៅទីនេះ ។ សរុបមកគឺ ៖ "គួរតែឲ្យយើងរាល់គ្នា

ដែលមានកំឡាំង បានទ្រាំទ្រនឹងសេចក្តីកំសោយ របស់ពួកអ្នកដែលគ្មានកំឡាំងវិញ ឥតបំពេញចិត្តខ្លួនយើងឡើយ ២ ត្រូវឲ្យយើងទាំងអស់គ្នាបំពេញចិត្តអ្នកជិតខាងខ្លួន សំរាប់ជាសេចក្តីល្អ ឲ្យបានស្អាងចិត្តឡើង» [រ៉ូម ១៥:១-២ P.; for V. 2, cf. vg.] នៅកន្លែងមួយទៀត៖ «តែត្រូវប្រយ័ត្ន ក្រែងអំណាចយើងនេះ បានបង្កើតជាហេតុនាំឲ្យពួកកំសោយជំពប់ដួល" [កូរិនថូសទី១ ៨:៩ P] ។ ដូចគ្នាដែរ៖ «ចូរបរិភោគគ្រប់របស់ទាំងអស់ ដែលគេលក់នៅទីផ្សារ ឥតចាំបាច់ស៊ើបសួរអ្វីឡើយ ដោយយល់ដល់បញ្ហាចិត្ត» ។ [កូរិនថូសទី១ 10:25] «ដែលខ្ញុំថា បញ្ហាចិត្តនេះ នោះមិនមែនបញ្ហាចិត្តរបស់អ្នកទេ ... កុំឲ្យធ្វើជាទីបង្អាក់ចិត្ត ដល់ពួកសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រេក ឬពួកជំនុំនៃព្រះឡើយ» ។ [កូរិនថូសទី១ ១0:២៩, ៣២ p] ម្យ៉ាងទៀត នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត៖ «បងប្អូនអើយ ព្រះទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាមក ឲ្យមានសេរីភាព តែកុំឲ្យប្រើសេរីនោះ ទុកជាឱកាសដល់សាច់ឈាមឡើយ គឺត្រូវបំរើគ្នាទៅវិញទៅមកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់វិញ» [កាឡាទី ៥:១៣] ដូច្នេះគឺជាការពិត ។ អំណាចរបស់យើងមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យប្រឆាំងនឹងអ្នកជិតខាងដ៏ទន់ខ្សោយរបស់យើងទេ ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើឱ្យយើងជាអ្នកបំរើរបស់ពួកគេក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យថា ការមានសន្តិភាពជាមួយនឹងព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង យើងក៏អាចរស់នៅដោយសន្តិភាពជាមួយមនុស្សផងដែរ ។

យើងរៀនពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីកម្រិតណាដែលយើងគួរគិតដល់ការប្រមាថរបស់ពួកផារិស៊ី ៖ តាមតែគេចុះ គេជាមនុស្សខ្វាក់ដែលនាំមនុស្សខ្វាក់ បើមនុស្សខ្វាក់នាំមនុស្សខ្វាក់ដូច្នេះ នោះទាំង២នាក់នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ [ម៉ាថាយ ១៥:១៤] ។ ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់បានព្រមាន ពួកផារិស៊ីថា

នោះពួកសិស្សក៏មកទូលថា តើទ្រង់ជ្រាបថា ពួកផារិស៊ី គេអន់ចិត្ត ដោយឮសេចក្ដីនោះឬទេ [ម៉ាថាយ ១៥:១២] គាត់បានឆ្លើយថាពួកគេត្រូវមិនត្រូវបានអើពើ ហើយការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេមិនត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ ។

12. នៅលើការប្រើប្រាស់សិទ្ធិនៃសេរីភាពគ្រីស្ទានិងការលះបង់សិទ្ធិរបស់វា

ទោះជាយ៉ាងណា បញ្ហានេះនឹងស្ថិតនៅក្នុងភាពមន្ទិលដដែល លុះត្រាតែយើងយល់ថាអ្នកណាដែលយើងត្រូវរាប់ថាជាអ្នកខ្សោយ គឺជាពួកផារិស៊ី ។ ប្រសិនបើការបែងចែកនេះត្រូវបានដកចេញ ខ្ញុំមិនឃើញអ្វីដែលការប្រើប្រាស់សម្រាប់សេរីភាពពិតជានៅតែមានទាក់ទងនឹងបទល្មើសទេ ព្រោះវាតែងតែស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់បំផុត ។ ប៉ុន្តែប៉ុលហាក់ដូចជាច្បាស់បំផុតដែលបានកំណត់ ទាំងដោយការបង្រៀន និងដោយឧទាហរណ៍ថា តើសេរីភាពរបស់យើងត្រូវតែមានការចេះប្រមាណ ឬទិញក្នុងតម្លៃនៃបទល្មើស ។ ពេលប៉ុលយកធីម៉ូថេចូលរួមជាមួយគាត់ គាត់ក៏កាត់ស្បែកគាត់ ។ [កិច្ចការ ១៦:៣] ប៉ុន្តែគាត់មិនបានកាត់ស្បែកទីតុសទេ ។ [កាឡាទី ២:៣] នេះជាការប្រព្រឹត្តខុសគ្នា ប៉ុន្តែមិនមានការផ្លាស់ប្តូរគោលបំណងឬចិត្តគំនិតឡើយ ។ នោះគឺនៅក្នុងការកាត់ស្បែកធីម៉ូថេ ទោះបីជាគាត់ "រួចពីគ្រប់ទាំងអស់" គាត់បានតាំងខ្លួនគាត់ជា "ខ្ញុំបម្រើដល់មនុស្សទាំងអស់" ហើយ "ចំពោះជនជាតិយូដា" គាត់ "បានក្លាយជាសាសន៍យូដា" ដើម្បីឈ្នះសាសន៍យូដា ដល់អស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ ទ្រង់ « បានក្លាយទៅជាមនុស្សម្នាក់នៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ... ដែល» ទ្រង់ «អាចនឹងឈ្នះអស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ» [កូរិនថូសទី១ 9:19-20 P] ។ ដល់មនុស្សទាំងអស់ ប្រយោជន៍ឲ្យបានសង្គ្រោះដល់អ្នកខ្លះ» [កូរិនថូសទី១ 9:22 P] ដូចដែលគាត់បានសរសេរនៅកន្លែងផ្សេង ។ យើងមានសិទ្ធិគ្រប់គ្រងលើ

សេរីភាពរបស់យើង ប្រសិនបើវាមិនមានអ្វីខុសចំពោះយើងក្នុងការដាក់កម្រិតវា នៅពេលដែលវាមានផលផ្លែក្នុងការធ្វើដូច្នេះ ។ អ្វីដែលគាត់មាននៅពេលដែលគាត់បដិសេធយ៉ាងខ្លាំងមិនព្រមកាត់ស្បែកទីតុស គាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ពេលគាត់សរសេរដូច្នេះ ៖ « (តែគេមិនបង្ខំឲ្យទីតុស ជាសាសន៍ក្រេក ដែលនៅជាមួយនឹងខ្ញុំ បានកាត់ស្បែកទេ) ៤ ដែលបង្ហាញគេដូច្នេះ គឺដោយព្រោះពួកបងប្អូនក្លែងក្លាយ ដែលបានសឹកសៀតចូលមក ដោយលួចលាក់ គេបានលួចចូលដើម្បីនឹងលបមើលសេរីភាពនៃយើងខ្ញុំ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដោយចង់នាំឲ្យយើងខ្ញុំជាប់ចំណងវិញ ៥ តែយើងខ្ញុំមិនព្រមចុះចូលនឹងពួកនោះ សូម្បីតែ១ភ្លែតផង ដើម្បីឲ្យសេចក្ដីពិតរបស់ដំណឹងល្អ បាននៅស្ថិតស្ថេរជាប់នឹងអ្នករាល់គ្នា »។ [កាឡាទី ២:៣-៥ P] យើងត្រូវតែអះអាងនូវសេរីភាពរបស់យើងផងដែរ ប្រសិនបើតាមរយៈការទាមទារដ៏អយុត្តិធម៌របស់ពួកសាវ័កក្លែងក្លាយនោះវាមានគ្រោះថ្នាក់ដល់បញ្ហាចិត្ត ។

យើងត្រូវតែស្វែងរកសេចក្ដីស្រឡាញ់គ្រប់ពេលវេលា ហើយសម្លឹងឆ្ពោះទៅរកការពង្រឹងអ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ គាត់និយាយថា "មានច្បាប់ធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ តែគ្រប់ទាំងការគ្មានប្រយោជន៍ទេ មានច្បាប់ធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ តែគ្រប់ទាំងការមិនស្អាងចិត្តឡើងទេ កុំឲ្យអ្នកណាស្វែងរកតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ត្រូវរកដល់អ្នកដទៃវិញ" ។ [កូរិនថូសទី១ ១០:២៣-២៤ P] គ្មានអ្វីច្បាស់ជាងច្បាប់នេះទេ គឺថាយើងគួរប្រើអំណាចរបស់យើង បើវានាំឲ្យអ្នកជិតខាងចម្រើនឡើង ប៉ុន្តែបើវាមិនជួយអ្នកជិតខាងទេ នោះយើងគួរលះចោលវា ។ អ្នកដែលមានពុតមានការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះសំបុត្ររបស់ប៉ុល ក្នុងការមិនមានអំណាច ខណៈដែលគ្មានអ្វីដែលពួកគេអនុវត្តតិចជាងភារកិច្ចនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់

ទេ ។ ដើម្បីការពារកន្លែងសម្រាករបស់ពួកគេ ពួកគេប្រាថ្នាចង់និយាយអំពីអំណាចទាំងអស់ ក្នុងការកប់ នៅពេលដែលវាមិនសូវសំខាន់ទេ ពេលខ្លះក្នុងការប្រើប្រាស់អំណាចអ្នកជិតខាងរបស់យើងដើម្បីភាពល្អ និងការពង្រឹងជាជាងការទប់វាដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែវាគឺជាផ្នែកនៃមនុស្សដែលគោរពព្រះដើម្បីដឹងថាអំណាចសេរីនៅក្នុងរឿងខាងក្រៅត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគេនៅក្នុងបញ្ហាឱ្យគេត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ភារកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

*13. យើងមិនត្រូវប្រើលេសនៃសេចក្តីស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងប្រមាថប្រឆាំងនឹងព្រះទេ**

អ្វីទាំងអស់ដែលខ្ញុំបានបង្រៀនអំពីការជៀសវាងបទល្មើស ខ្ញុំចង់សំដៅទៅលើរឿងកម្រិតមធ្យម និងការព្រងើយកណ្តើយ ។ ចំពោះកិច្ចការដែលចាំបាច់ត្រូវធ្វើមិនត្រូវលុបចោលឡើយ ព្រោះខ្លាចមានបទល្មើស ។ ព្រោះអំណាចរបស់យើងត្រូវស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូច្នេះត្រូវស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៃជំនឿ ។ ប្រាកដណាស់ វាសមដែរក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ សូម្បីតែនៅមុខអាសនៈ [cf. ម៉ាថាយ ៥:២៣-២៤]; នោះគឺថាដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង យើងនឹងមិនប្រមាថដល់ព្រះឡើយ ។ យើងមិនត្រូវយល់ស្របហួសហេតុដល់អ្នកណាដែលមិនធ្វើអ្វីដោយគ្មានភាពច្របូកច្របល់ ហើយអ្នកដែលចូលចិត្តហែកហួរគ្រប់យ៉ាងជាជាងបើកចំហដោយសុភាព ។ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះក៏មិនត្រូវស្តាប់នរណាដែរ ក្រោយពីបានតាំងខ្លួនជាអ្នកដឹកនាំដោយអំពើអាក្រក់មួយពាន់ប្រភេទហើយ ធ្វើពុតជាប្រព្រឹត្តដើម្បីកុំឲ្យមានការប្រមាថដល់អ្នកជិតខាង [cf. កូរិនថូសទី១ ៨:៩]; ប្រសិនបើពួកគេមិននៅក្នុងពេលនេះកសាងបញ្ជាចិត្តអ្នកជិតខាងរបស់ពួកគេចូលទៅក្នុងអំពើអាក្រក់

ជាពិសេសនៅពេលដែលពួកគេគោងជាប់ក្នុងភក់ដដែលដោយមិនសង្ឃឹមថានឹង
បានចេញ ។ ហើយអ្នកទាំងនោះគឺជាអ្នកដែលសុភាពរាបសា ថាតើអ្នកជិតខាង
របស់ពួកគេត្រូវទទួលការណែនាំក្នុងគោលលទ្ធិ ឬជាឧទាហរណ៍នៃជីវិត ពោលថា
គាត់ត្រូវបានបំបៅដោយទឹកដោះគោ ខណៈដែលពួកគេដាក់គាត់ក្នុងគំនិតដ៏
អាក្រក់បំផុតនិងគ្រោះថ្នាក់បំផុត ។ ប៉ុលនឹកចាំថា គាត់បានផ្តល់ទឹកដោះគោ
ដល់ជនជាតិកូរិនថូស ។ [កូរិនថូសទី១ ៣:២.] ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ papal Mass
នៅក្នុងចំណោមពួកគេ តើគាត់នឹងថ្វាយយញ្ញបូជាដើម្បីផ្តល់ទឹកដោះគោដល់ពួក
គេទេ? ទេ ព្រោះទឹកដោះគោមិនពុលទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេកំពុងកុហកនៅពេល
ពួកគេអះអាងថាកំពុងចិញ្ចឹមអ្នកដែលពួកគេកំពុងសម្លាប់យ៉ាងឃោរឃៅក្រោម
ការក្លែងបន្លំនៃការប្រមាថ ។ យល់ស្របថាការក្លែងប្រភេទនេះគឺត្រូវអនុម័ត
សម្រាប់ពេលនេះ តើពួកគេនឹងចិញ្ចឹមកូនរបស់ពួកគេដោយទឹកដោះដូចគ្នានេះរ
យៈពេលប៉ុន្មាន? ត្បិតវាមិនអាចធំធាត់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអាចទ្រាំបានសំរាប់តែ
អាហារតិចតួចនោះទេ វាប្រាកដណាស់ថាពួកគេមិនដែលត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយ
ទឹកដោះគោទេ ។

ហេតុផលពីរដែលរារាំងខ្ញុំមិនឱ្យឈ្លោះជាមួយពួកគេកាន់តែខ្លាំង ៖ ទីមួយ
ការខ្វះនូវខ្លឹមសាររបស់ពួកគេគឺជាតម្លៃក្នុងការជំទាស់ ព្រោះពួកគេត្រូវបាន
មើលងាយដែលគួរនឹងទទួលក្នុងចំណោមនោះ ទីពីរ ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើវាជាថ្មីម្តងទៀត
នូវអ្វីដែលខ្ញុំបានបង្ហាញយ៉ាងច្រើនរួចទៅហើយនៅក្នុងការរៀបរាប់ពិសេស ។
សូមឲ្យអ្នកអានខ្ញុំចងចាំចំណុចនេះតែប៉ុណ្ណោះ ៖ ទោះមានឧបសគ្គអ្វីក៏ដោយ
ដែលសាតាំង និងពិភពលោកព្យាយាមបង្វែរយើងចេញពីការបង្គាប់របស់ព្រះ ឬ
ពន្យាពេលយើងពីការធ្វើតាមអ្វីដែលវាតែងតាំង នោះយើងត្រូវតែឆ្ពោះទៅមុខ

យ៉ាងស្វាហាប់ ។ បន្ទាប់មក ទោះគ្រោះថ្នាក់អ្វីក៏ដោយដែលគំរាមកំហែង យើងមិនឲ្យមានសេរីភាពក្នុងការបង្ខែរ ចម្ងាយសូម្បីតែប៉ុនក្រចកដៃ ពីអំណាចរបស់ព្រះដូចគ្នានេះ ហើយវាមិនមានច្បាប់នៅក្រោមការដោះសារណាមួយសម្រាប់យើងក្នុងការព្យាយាមអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលទ្រង់អនុញ្ញាតនោះទេ ។

(សេរីភាព និងបញ្ហាចិត្តទាក់ទងនឹងទំនៀមទម្លាប់ និងរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល ១៤-១៦)

14. សេរីភាពនៃបញ្ហាចិត្តចេញពីច្បាប់របស់មនុស្សទាំងអស់

ឥឡូវនេះ ដោយសារបញ្ហាចិត្តរបស់អ្នកជឿ បានទទួលឯកសិទ្ធិនៃសេរីភាពរបស់ពួកគេ ដែលយើងបានពិពណ៌នាពីមុនមក ដោយអំណោយទានរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលដល់ការនេះ ដើម្បីកុំឲ្យគេជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងអន្ទាក់នៃការប្រតិបត្តិក្នុងរឿងទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យគេមានសេរីភាព យើងសន្និដ្ឋានថាពួកគេត្រូវបានដោះលែងពីអំណាចរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ដោយដឹងថាទ្រង់បានលោះអ្នករាល់គ្នា ឲ្យរួចពីកិរិយាឥតប្រយោជន៍ ដែលបានតពីពួកឰយុកោមក នោះមិនមែនដោយរបស់ពុករលួយ ដូចជាប្រាក់ឬមាសនោះទេ ១៩ គឺបានលោះដោយសារព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ ទុកដូចជាឈាមនៃកូនចៀមឥតខ្ចោះ ឥតស្លាកស្នាម [ពេត្រុសទី១ ១:១៨-១៩] ។ ប៉ុលមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការនិយាយថា ខ្ញុំមិនលើកព្រះគុណនៃព្រះចោលទេ ដ្បិតបើសិនជាសេចក្តីសុចរិតមកដោយសារក្រឹត្យវិន័យ នោះព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជាឥតប្រយោជន៍សោះ ។ [cf. កាឡាទី ២:២១] ។ សម្រាប់នៅក្នុងជំពូកខ្លះនៃសំបុត្រទៅកាន់ពួកកាឡាទី ប៉ុលកំពុងតែព្យាយាមដើម្បីបង្ហាញយើងពីរបៀប

ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបិទបាំង ឬត្រូវរលត់ទៅវិញ លុះត្រាតែបញ្ហាចិត្តរបស់យើងមិនរឹងមាំនៅក្នុងអំណាចរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេប្រាកដជាបានធ្លាក់ចេញពីវាប្រសិនបើពួកគេអាចត្រូវបានជាប់ឃុំឃាំងដោយចំណងនៃច្បាប់ និងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ [កាឡាទី ៥:១, ៤] ។ ប៉ុន្តែដោយសារនេះជាអ្វីដែលគួរដឹងច្រើន ដូច្នេះវាត្រូវការការពន្យល់វែងនិងច្បាស់ជាងនេះ ។ ភ្លាមៗនោះ ពាក្យមួយត្រូវបាននិយាយទាក់ទងនឹងការលុបចោលរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្ស បញ្ហាដ៏ធំត្រូវបានកំរើកឡើង មួយផ្នែកដោយអ្នកបំបះបំបោរ មួយផ្នែកទៀតដោយអ្នកបង្កាច់បង្ខូច - ប្រសិនបើការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានដកចេញហើយទម្លាក់ចោលក្នុងពេលតែមួយ ។

15. នគរពីរ

ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យយើងណាម្នាក់ជំពប់ដួលលើថ្មនោះ សូមឲ្យយើងពិចារណាជាមុនថា មានការគ្រប់គ្រង់ពីរយ៉ាងនៅក្នុងមនុស្ស ៖ ទិដ្ឋភាពមួយគឺខាងវិញ្ញាណដែលបញ្ហាចិត្តត្រូវបានណែនាំដោយសេចក្តីគោរព និងការគោរពដល់ព្រះ ។ ទីពីរគឺនយោបាយ ដែលមនុស្សត្រូវបានអប់រំសម្រាប់កាតព្វកិច្ចជាមនុស្សជាតិ និងសញ្ជាតិដែលត្រូវរក្សាក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ ទាំងនេះជាធម្មតាត្រូវបានគេហៅថា "ខាងវិញ្ញាណ" និង "ខាងសាច់ឈាម" (មិនមែនជាពាក្យមិនសមរម្យទេ) តែមានន័យថាប្រភេទនៃការគ្រប់គ្រង់ពីមុនទាក់ទងនឹងជីវិតនៃព្រលឹងខណៈពេលដែលក្រោយមកទៀតទាក់ទងនឹងកង្វល់នៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន - មិនត្រឹមតែដោយអាហារ និងសម្លៀកបំពាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយការដាក់ច្បាប់ដែលមនុស្សអាចរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សដទៃទៀតដោយបរិសុទ្ធ កិត្តិយស និងការចេះប្រមាណ ។ ចំពោះអតីតរស់នៅក្នុងចិត្តខាងក្នុង ចំណែកខាងក្រោយ

គ្រប់គ្រងតែអាកប្បកិរិយាខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ ដែលមួយយើងអាចហៅថាគន្ធ
ខាងវិញ្ញាណ ឯមួយទៀតជាគន្ធនយោបាយ ។ ឥឡូវនេះ ទាំងពីរនេះ,
ដូចដែលយើងបានបែងចែកពួកគេ, ត្រូវបានពិនិត្យដោយឡែកពីគ្នា ហើយខ
ណៈពេលដែលគេកំពុងពិចារណា យើងត្រូវតែហៅចេញ ហើយបង្វែរគំនិតចេញ
ពីការគិតអំពីមួយទៀត ។ ទាំងនេះមាននៅក្នុងមនុស្ស ដូច្នេះដើម្បីនិយាយថា
ពិភពលោកពីរ ដែលមានស្តេចផ្សេងគ្នា និងច្បាប់ផ្សេងគ្នាដែលមានអំណាច ។
តាមរយៈភាពខុសគ្នានេះ វាកើតឡើងថា យើងមិនត្រូវអនុវត្តខុសទៅនឹងរបៀប
របបនយោបាយ ដែលការបង្រៀនដំណឹងល្អអំពីសេរីភាពខាងវិញ្ញាណទេ ដូចជា
ពួកគ្រីស្ទានមិនសូវជាប្រធានបទ ដូចជាការព្រួយបារម្ភពីរដ្ឋាភិបាលខាងក្រៅ
ចំពោះច្បាប់របស់មនុស្ស ដោយសារបញ្ហាចិត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានដោះលែង
ដោយការមើលឃើញរបស់ព្រះ ដូចជាគេបានរួចផុតពីការបម្រើខាងរូបកាយទាំង
អស់ ដោយសារពួកគេមានសេរីភាពតាមវិញ្ញាណ ។

បន្ទាប់មក ដោយសារអាចមានការយល់ច្រឡំខ្លះនៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែល
ហាក់ដូចជាអនុវត្តចំពោះនគរខាងវិញ្ញាណ ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនេះ យើងគួរតែ
យល់ដឹងថាអ្វីដែលត្រូវចាត់ទុកថាមានច្បាប់ ជាព្យញ្ជនៈនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលមិនគួរមានក្នុងចំណោមអ្នកគោរពព្រះ ។ ចំពោះរ
ដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលយើងនឹងនិយាយនៅកន្លែងផ្សេង ។

ទាក់ទងនឹងច្បាប់ក្រុមជំនុំ ខ្ញុំក៏មិនហ៊ាននិយាយសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះដែរ
ព្រោះការប្រព្រឹត្តដ៏ពេញលេញនឹងមកកាន់តែសមរម្យនៅក្នុងស្បៀវភៅទីបួន
ដែលអំណាចនៃក្រុមជំនុំនឹងត្រូវពិភាក្សា ។

សូមឲ្យនេះជាការបញ្ចប់នៃការពិភាក្សាបច្ចុប្បន្ន ។ "សំណួរ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ គឺមិនច្បាស់លាស់ ឬជាប់ពាក់ព័ន្ធនោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាមានបញ្ហាជាច្រើន ដោយសារពួកគេមិនបានបែងចែកវេទិកាខាងក្រៅឱ្យបានច្បាស់លាស់ ដូចដែលវាបានគេហៅ និងវេទិកានៃបញ្ញាចិត្ត ។ លើសពីនេះទៅទៀត ភាពលំបាកកាន់តែខ្លាំងឡើងដោយសារប៉ូលបង្គាប់ឲ្យស្តាប់បង្គាប់ចៅក្រម មិនមែនដោយព្រោះតែសេចក្តីក្រោធប៉ុណ្ណោះ គឺដោយព្រោះបញ្ញាចិត្ត [រ៉ូម. ១៣:១, ៥] ។ ចេញពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាបញ្ញាចិត្តក៏ត្រូវបានចងដោយច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើរឿងនេះកើតឡើងមែននោះ អ្វីទាំងអស់ដែលយើងបាននិយាយកាលពីមុន ហើយឥឡូវនេះនឹងនិយាយអំពីរដ្ឋាភិបាលខាងវិញ្ញាណនឹងធ្លាក់ចុះ ។

ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកនេះ ជាដំបូងយើងត្រូវយល់ថាតើបញ្ញាចិត្តជាអ្វី យើងត្រូវស្វែងរកនិយមន័យចេញពីប្រភពនៃពាក្យនេះ ។ ដូចជានៅពេលដែលមនុស្សនៅក្រោមការយល់ដឹងអំពីរឿង ហើយពីនេះគេនិយាយថា "ដឹង" នេះគឺជាប្រភពនៃពាក្យ "ចំណេះដឹង" ។ ដូច្នេះហើយ កាលណាគេយល់ឃើញនូវការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ សាក្សីដែលបានចូលរួមជាមួយពួកគេ ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលាក់អំពើបាបរបស់ពួកគេពីការចោទប្រកាន់នៅចំពោះមុខតុលាការរបស់ចៅក្រម អត្ថន័យនេះត្រូវបានគេហៅថា "បញ្ញាចិត្ត ។ ដ្បិតវាជានិយមួយរវាងព្រះនិងមនុស្ស ពីព្រោះវាមិនអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សគាបសង្កត់នូវអ្វីដែលខ្លួនដឹងនោះទេ ប៉ុន្តែតាមចាប់គាត់រហូតដល់កាត់ទោសគាត់ ។ នេះជាអ្វីដែលប៉ូលយល់នៅពេលគាត់បង្រៀនដោយសំដែងថា របៀបក្រឹត្យវិន័យបានកត់ទុកក្នុងចិត្តគេហើយ បញ្ញាចិត្តគេក៏ធ្វើបន្ទាល់ឲ្យ ហើយគំនិតគេជួនកាលប្រកាន់ទោស

ជួនកាលដោះសាគ្នាទៅវិញទៅមក) ១៦ គឺក្នុងថ្ងៃ ដែលព្រះទ្រង់នឹងជំនុំជំរះអស់ទាំងការលាក់កំបាំងរបស់មនុស្ស តាមដំណឹងល្អខ្ញុំ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [រ៉ូម. ២:១៥-១៦] ។ ចំនេះដឹងសាមញ្ញអាចរស់នៅ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ បិទនៅក្នុងមនុស្ស ។ ដូច្នេះ ការយល់ដឹងនេះដែលរារាំងមនុស្សមុនពេលការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ គឺជាប្រភេទនៃការថែរក្សាដែលត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់មនុស្សដើម្បីកត់សម្គាល់ ហើយស៊ើបអង្កេតអាថ៌កំបាំងទាំងអស់របស់គាត់ ដើម្បីកុំឲ្យមានអ្វីនៅតែកប់ក្នុងភាពងងឹត ។ សុភាសិតបុរាណនោះថា ៖ «បញ្ញាចិត្តជាសាក្សីរាប់ពាន់ ។ ដោយមូលហេតុដូចគ្នា ពេត្រុសក៏បានដាក់«គឺជាសេចក្តីសន្មតិរបស់បញ្ញាចិត្តដ៏ជ្រះថ្លាចំពោះព្រះវិញ» [ពេត្រុសទី១. 3:21] ស្មើនឹងសន្តិភាពនៃចិត្ត នៅពេលដែលយើងជឿជាក់លើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងបង្ហាញខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះដោយមិនភ័យខ្លាច ។ ហើយពេលដែលអ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេព្រើរចែងថា យើង«លែងមានស្មារតីនៃអំពើបាបទៀតហើយ» [ហេព្រើរ ១០:២] ។ គាត់មានន័យថា យើងត្រូវបានឃុំខ្លួន ឱ្យរួចខ្លួន ឬរួចទោសដើម្បីកុំឱ្យអំពើបាប ចោទប្រកាន់យើងតទៅទៀត ។

16. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត

ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តទាក់ទងនឹងមនុស្ស ដូច្នេះ បញ្ញាចិត្តសំដៅទៅលើព្រះ ។ ក្នុងន័យនេះ ប៉ុលសរសេរថា ហេតុដែលហាមយ៉ាងដូច្នោះ នោះគឺប្រយោជន៍ចង់ឲ្យបានសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលកើតពីចិត្តស្អាត ពីបញ្ញាចិត្តជ្រះថ្លា ហើយពីសេចក្តីជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់វិញ [cf. ធីម៉ូថេទី១ ១:៥] ។ ក្រោយមកទៀត នៅក្នុងជំពូកដដែលនោះ គាត់បង្ហាញថាតើវាខុសគ្នាពីការយល់ដឹងច្រើនប៉ុណ្ណា ដោយបញ្ជាក់ថា «មនុស្សខ្លះបានបោះបង់ចោល ហើយគេបានលិចបាត់ខាងឯសេចក្តី

ជំនឿ» [ធីម៉ូថេទី១ ១:១៩] ពីព្រោះពួកគេបានលះបង់បញ្ញាចិត្តល្អ ។ តាមរយៈ ពាក្យទាំងនេះ គាត់បង្ហាញពីទំនោរចិត្តរស់រវើកក្នុងការបម្រើព្រះ និងការខិតខំ ដោយស្មោះដើម្បីរស់នៅដោយស្មោះត្រង់ និងបរិសុទ្ធ ។ ជួនកាល វាត្រូវបាន ពង្រីកដល់មនុស្សផងដែរ ដូចជាពេលដែលប៉ុល បើយោងតាមលូកា ប្រកាស ថាគាត់ «បានឈឺចាប់» ដើម្បីដើរ «ដោយមានបញ្ញាចិត្តចំពោះព្រះ និង មនុស្ស» [កិច្ចការ ២៤:១៦] ។ ប៉ុន្តែនេះគឺ និយាយទៅព្រោះផលនៃបញ្ញាចិត្តល្អ ហូរចេញ មករកមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែការនិយាយឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ដូចខ្ញុំបាននិយាយ រួចហើយគឺគោរពចំពោះព្រះតែមួយគត់ ។

ហេតុដូច្នេះហើយបានជាច្បាប់មួយត្រូវបាននិយាយថានឹងចងបញ្ញាចិត្ត នៅពេលដែលវាគ្រាន់តែចងមនុស្សដោយមិនគិតពីមនុស្សផ្សេងទៀតឬដោយមិន យកវាមកពិចារណា ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ព្រះមិនត្រឹមតែបញ្ជាឱ្យយើងរក្សាចិត្តរបស់ យើងឱ្យស្អាតស្អំនិងមិនសៅហ្មងពីតណ្ហាទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ហាម ឃាត់រាល់ការនិយាយអាសអាភាស និងការនិយាយកុហកពីខាងក្រៅផងដែរ ។ បញ្ញាចិត្តរបស់ខ្ញុំត្រូវគោរពតាមច្បាប់នេះ ទោះបីជាគ្មានមនុស្សណារស់នៅលើ ផែនដីក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយមិនចេះចប់ មិនត្រឹមតែ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយសារគាត់បង្ហាញគំរូអាក្រក់ដល់បងប្អូនរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់មានបញ្ញាចិត្តជាប់នឹងកំហុសនៅចំពោះព្រះ ។ នៅក្នុងអ្វីដែលខ្លួនគេ ព្រងើយកណ្តើយមានការពិចារណាមួយផ្សេងទៀត ។ ដ្បិតយើងគួរជៀសវាងនូវ អ្វីដែលនាំឲ្យមានការទាស់ទែង ប៉ុន្តែដោយមានបញ្ញាចិត្តវិញ ។ ដូច្នេះ ប៉ូល និយាយអំពីសាច់ដែលថ្វាយចំពោះរូបព្រះក្លែងក្លាយ ។ គាត់និយាយថា ៖ ប៉ុន្តែ បើអ្នកណាប្រាប់អ្នកថា មុខនេះជាដង្វាយថ្វាយដល់រូបព្រះហើយ នោះកុំឲ្យ

បរិភោគឡើយ ដោយយល់ដល់អ្នកដែលប្រាប់នោះ និងបញ្ញាចិត្តផង ២៩ ដែលខ្ញុំថា បញ្ញាចិត្តនេះ មិនមែនបញ្ញាចិត្តរបស់អ្នកទេ គឺរបស់គេវិញ ដ្បិត ហេតុអ្វីបានជាសេរីភាពរបស់ខ្ញុំត្រូវបញ្ញាចិត្តរបស់គេជំនុំជំរះ » ។ [កូរិនថូសទី១ ១០:២៨-២៩ P] អ្នកជឿដែលទោះបីជាបានព្រមានពីមុនក៏ដោយ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការបរិភោគសាច់បែបនេះនឹងធ្វើបាប ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាអាចជាការគោរពចំពោះបងប្អូនរបស់គាត់សម្រាប់គាត់ដើម្បីចៀសវាងវា ដូចដែលព្រះបានបង្គាប់ ទ្រង់នៅតែមិនឈប់រក្សាសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលច្បាប់នេះ ខណៈពេលដែលការចងសកម្មភាពខាងក្រៅ ទុកឱ្យបញ្ញាចិត្តមានសេរីភាព ។

ជំពូកទី XX

ការអធិស្ឋាន ដែលជាការអនុវត្តចម្បងនៃសេចក្តីជំនឿ និងដោយសារការនេះ ហើយដែលយើងទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីព្រះរាល់ថ្ងៃ

(ធម្មជាតិនិងតម្លៃនៃការអធិស្ឋាន 1-3)

1. សេចក្តីជំនឿ និងការអធិស្ឋាន

ចេញពីបញ្ហាទាំងប៉ុន្មានដែលយើងបានពិភាក្សា យើងឃើញច្បាស់ពីឥរិយាបថ និងការអត់ប្រយោជន៍នៃការល្អទាំងអស់របស់មនុស្សយ៉ាងណា ហើយថាគេខ្វះខាតជំនួយសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណា ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើគេស្វែងរកធនធាននានាដើម្បីនឹងបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់គេ គេត្រូវចេញពីខ្លួនរបស់គេហើយរកការទាំងនោះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។ វាត្រូវបានពន្យល់ប្រាប់យើងបន្ទាប់ពីនោះមកថា ព្រះអម្ចាស់មានបំណងបង្ហាញដោយទទេរនូវអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ប្រទានគ្រប់ទាំងសុភមង្គលជំនួសឱ្យសេចក្តីវេទនារបស់យើង គ្រប់ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិជំនួសឱ្យសេចក្តីត្រូវការរបស់យើង ។ នៅក្នុងទ្រង់ ព្រះអង្គទ្រង់បើកប្រើកំណប់ស្ថានសួគ៌ដែលជំនឿរបស់យើងទាំងមូលនឹងពិចារណាពីព្រះរាជបុត្រជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ សេចក្តីរំពឹងទាំងមូលរបស់យើងនឹងពឹងទៅលើទ្រង់ ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមទាំងមូលរបស់យើងនឹងតោងជាប់ និងបានសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់ ។ នេះពិតជាអាថ៌កំបាំងនិងទស្សនៈវិទ្យាដែលលាក់កំបាំង ដែលមិនអាចទាញចេញពី syllogisms. ប៉ុន្តែអ្នកដែលព្រះបានបើកភ្នែកឱ្យពួកគេរួចហើយនឹងរៀនវាដោយចិត្ត ដែលនៅក្នុងពន្លឺរបស់ទ្រង់ ពួកគេនឹងឃើញពន្លឺ [ទំនុកដំកើង 36:9] ។

ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងត្រូវបានណែនាំដោយសេចក្តីជំនឿឱ្យសម្គាល់ថា អ្វីដែលយើងត្រូវការ និងអ្វីដែលយើងខ្វះគឺនៅក្នុងព្រះ ហើយនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលនៅក្នុងទ្រង់ព្រះវរបិតាមានបំណងដាក់គ្រប់ទាំងសេចក្តីពោរពេញទាំងអស់ឱ្យបាននៅជាបរិបូរ [កូល៉ុស 1:19; យ៉ូហាន 1:16] ដូច្នេះ យើងនឹងបានទាញពីវាដូចជាទាញចេញពីប្រភពទឹកដែលហូរហៀរ នៅសល់តែយើងត្រូវស្វែងរកទ្រង់ ហើយនៅក្នុងការអធិស្ឋានសូមដល់ទ្រង់ អ្វីដែលយើងបានរៀនរស់នៅក្នុងទ្រង់ ។ មិនដូច្នោះទេ ការស្គាល់ព្រះថាជាម្ចាស់និងអ្នកផ្តត់ផ្គង់គ្រប់ការល្អទាំងអស់ ដែលទ្រង់បានហៅយើងឱ្យសូមដល់ទ្រង់ ហើយមិនទៅរកទ្រង់និងសូមពីទ្រង់ ការនេះនឹងមានប្រយោជន៍តិចណាស់ប្រៀបដូចជាមនុស្សដែលមិនអើពើរនឹងកំណប់ដែលកប់និងលាក់កំបាំងនៅក្នុងផែនដី ដែលគេបានចង្អុលប្រាប់គាត់រួចហើយនោះ ។ ដូចគ្នាដែរ សាវ័កដើម្បីនឹងបង្ហាញថាសេចក្តីជំនឿពិតមិនដខុសគ្នាអ្វីពីការហៅរកព្រះទេ គេបានសរសេរចុះនូវសេចក្តីបង្គាប់នេះថា ៖ ដូចដែលជំនឿកើតចេញពីដំណឹងល្អ ដូច្នេះតាមរយៈវានោះចិត្តយើងនឹងត្រូវបានហឹកហាត់ឱ្យហៅទៅកាន់ព្រះនាមរបស់ព្រះដែរ [រ៉ូម 10:14-17] ។ ហើយច្បាស់ណាស់ជាអ្វីដែលគាត់បាននិយាយតិចតួចពីមុនមកថា ៖ ព្រះវិញ្ញាណនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹម ដែលទ្រង់បានបោះត្រាសាក្សីនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង [រ៉ូម 8:16] លើវិញ្ញាណរបស់យើងឡើងឱ្យហ៊ានបង្ហាញដល់ព្រះនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ ដើម្បីនឹងដាស់ឡើងនូវការថ្ងូរញ្ចឹងថ្ងូរដែលមិនអាចថ្លែងបាន [រ៉ូម 8:26] និងស្រែកដោយទំនុកចិត្តថា "អ័បា ព្រះវរបិតាអើយ!" [រ៉ូម 8:15] ។

ពេលនេះយើងត្រូវពិភាក្សាចំណុចចុងក្រោយនេះ កាលដែលវាត្រូវបានលើកឡើង កាលដែលកន្លងផុតទៅ ហើយកាលដែលវាត្រូវបានលើកឡើងមកដោយប្រញាប់ប្រញាល ។

2. ភាពចាំបាច់នៃការអធិស្ឋាន

ដូច្នេះ ដោយសារផលប្រយោជន៍នៃការអធិស្ឋាន ដែលយើងអាចទៅដល់ភាពមានបានទាំងនោះ ដែលគរទុកសម្រាប់យើងជាមួយនឹងព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ ។ ដ្បិតមានការរួបរួមរវាងព្រះនិងមនុស្សដែលបានចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌ ពួកគេប្តឹងទៅកាន់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់ពាក់ព័ន្ធនឹងសេចក្តីសន្យាដើម្បីទទួលបានបទពិសោធន៍ ដែលទាមទារជាចាំបាច់ ដែលថាអ្វីដែលពួកគេជឿមិនជាការអសារឥតការឡើយ បើទោះជាទ្រង់បានសន្យានៅក្នុងព្រះបន្ទូលតែមួយក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ យើងឃើញថាមកដល់យើងគ្មានអ្វីដែលបានសន្យាដែលត្រូវរំពឹងពីព្រះអម្ចាស់ ដែលយើងមិនត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសូមដល់ទ្រង់នៅក្នុងការអធិស្ឋាននោះទេ ។ ពិតណាស់ដែលយើងត្រូវជីករកដោយការអធិស្ឋាននូវកំណប់ដែលបានចង្អុលប្រាប់ដោយដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដែលជំនឿរបស់យើងបានសម្លឹងមើល ។

ពាក្យសម្តីមិនអាចពន្យល់ថាការអធិស្ឋានចាំបាច់ប៉ុណ្ណា ហើយមានប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណាដែលការអនុវត្តជាច្រើននៃការអធិស្ឋាននោះ ។ ប្រាកដណាស់ ជាមួយនឹងហេតុផលល្អដែលព្រះវរបិតាអះអាងថា មានបន្ទាយនៃសុវត្ថិភាពទៅនៅក្នុងការអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ [យ៉ូអែល 2:32] ។ ដោយធ្វើបែបនោះ យើងដាស់ទាំងវត្តមាននៃចេស្តាគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ដែលតាមនោះយើងឃ្លាំមើលនិងការពារ

នូវកិច្ចការរបស់យើង និងនៃចេស្តារបស់ទ្រង់ ដែលតាមនោះទ្រង់ទ្រទ្រង់យើង ខ្សោយដូចជាយើង ហើយស្ទើរតែបានយកឈ្នះ និងពីសេចក្តីសប្បុរស ដែលទ្រង់ទទួលយកយើង ដែលមានបន្ទុកយ៉ាងវេទនាដោយអំពើបាបទៅកាន់ព្រះគុណ ហើយនិយាយដោយខ្លីទៅ គឺដោយសារការអធិស្ឋានដែលយើងអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ឱ្យបង្ហាញអង្គទ្រង់ថាមានវត្តមានជាមួយយើងយ៉ាងពេញលេញ ។ ដូច្នេះសេចក្តីសុខសាន្តយ៉ាងអស្ចារ្យក៏មកដល់ ហើយមនសិការយើងយើងក៏បានសម្រាក ។ ដោយបានរកឃើញពីព្រះអម្ចាស់នូវភាពចាំបាច់ដែលបានផ្ទេរដល់យើង យើងកាន់តែបានសម្រាកបានពេញលេញថែមទៀតនៅក្នុងគំនិតដែលថា គ្មានការអាក្រក់ណារបស់យើងត្រូវបានលាក់កំបាំងពីទ្រង់ ដែលយើងត្រូវជឿថាទ្រង់មានទាំងបំណងប្រាថ្នានិងអំណាចចេស្តានៅក្នុងការថែរក្សាយើង ។

3. ការបដិសេធ៖ តើការអធិស្ឋានមិនហួសទេឬអី? ហេតុផលខ្លះយ៉ាងសម្រាប់ការនេះ

ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះនឹងនិយាយថា តើព្រះមិនដឹង បើទោះជាមិនបានរំឭក ទាំងដោយការអ្វីដែលយើងខ្វល់ខ្វាយ និងអ្វីដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើង ដូច្នេះវានឹងដាក់ដូចជាមានន័យហួសហេតុ ដែលទ្រង់នឹងត្រូវបានដាស់ដោយសារការអធិស្ឋានរបស់យើង ប្រៀបដូចជាទ្រង់ធ្មេញភ្នែកដោយងោកងុយ ឬទាំងលង់លក់រហូតដល់ត្រូវដាស់ដោយសម្លេងនោះ? ប៉ុន្តែពួកគេដែលផ្តល់ហេតុផលដែលមិនសង្កេតថាទីបញ្ចប់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ត្រូវអធិស្ឋាន ដ្បិតទ្រង់បានកំណត់វាមិនសម្រាប់តែទ្រង់ផ្ទាល់នោះទេ តែសម្រាប់យើង ។ ពេលនេះទ្រង់មានបំណង តាមដែលត្រូវថា អ្វីដែលត្រូវតែផ្តល់ដល់ទ្រង់នៅក្នុងការទទួលស្គាល់ថា គ្រប់យ៉ាងមនុស្សប្រាថ្នាចង់បាន និងរាប់ថាមាន

ប្រយោជន៍ដល់ពួកគេផ្ទាល់ចេញមកពីទ្រង់ ហើយនៅក្នុងការភស្តុតាងនៃការនេះ ដោយការអធិស្ឋាន ។ តែផលប្រយោជន៍នៃការលះបង់នេះផងដែរ ដែលទ្រង់ត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំ វាក៏ត្រលប់មកយើង ។ ដូចគ្នានេះ ព្រះវរបិតាដ៏បរិសុទ្ធ កាលដែលពួកគេដំកើងប្រយោជន៍ទ្រង់ដោយទំនុកចិត្តនៅក្នុងចំណោមពួកគេនិងអ្នកដទៃទៀត ដែលត្រូវបានដាស់យ៉ាងច្បាស់ឱ្យអធិស្ឋាន ។ វានឹងបានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងឱ្យសម្គាល់គម្រូមួយរបស់អេលីយ៉ា ជាអ្នកដែលប្រាកដពីគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានសន្យាដោយចេតនានូវភ្លៀងទៅកាន់ស្តេចអ័ហាប់ គាត់នៅតែអធិស្ឋានដោយខ្ល់ខ្វាយជាមួយនឹងក្បាលរបស់គាត់នៅចន្លោះជង្គង់គាត់ ហើយបានបញ្ជូនអ្នកបម្រើរបស់គាត់ប្រាំពីរដងឱ្យទៅមើលផង [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 18:42] មិនមែនដោយគាត់គ្មានការគោរពដល់ទំនាយនោះទេ តែពីព្រោះគាត់ដឹងថាវាជាតួនាទីរបស់គាត់ មិនដូច្នោះទេជំនឿរបស់គាត់នឹងដូចជាដោកងុយឬខ្ចិលច្រអូសដែលគាត់ត្រូវដាក់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់គាត់មុនព្រះ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះជាយើងល្ងង់ខ្លៅ និងមិនដឹងពីទុក្ខលំបាករបស់យើងក៏ដោយ ទ្រង់ទតមើល និងថែរក្សាជំនួសយើង ហើយជួនកាលថែមទាំងជួយយើងដោយមិនបាច់សួរ ក៏វានៅតែសំខាន់ណាស់សម្រាប់យើងក្នុងការអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ៖ ទីមួយ ចិត្តរបស់យើងអាចជា បណ្តេញចេញដោយភាពខ្នះខ្នែង និងបំណងប្រាថ្នាដ៏ក្តៅគគុកក្នុងការស្វែងរក ស្រឡាញ់ និងបម្រើទ្រង់ ខណៈពេលដែលយើងទម្លាប់នឹងតម្រូវការក្នុងការរត់ទៅរកទ្រង់ ដូចជាយុថ្កាដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ទីពីរ ដើម្បីកុំអោយមានសេចក្តីប្រាថ្នាចូលមកក្នុងចិត្តយើង ហើយគ្មានការចង់បានអ្វីទាំងអស់ ដែលយើងត្រូវខ្មាស់ក្នុងការធ្វើឱ្យទ្រង់ធ្វើសាក្សី ខណៈពេលដែល

យើងរៀនដាក់បំណងប្រាថ្នារបស់យើងនៅចំពោះទ្រង់ ហើយថែមទាំងចាក់ចេញពីចិត្តរបស់យើងទៀតផង ។ ទីបី ដើម្បីឱ្យយើងត្រៀមខ្លួនដើម្បីទទួលអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ដោយការដឹងគុណពិតចេញដួងចិត្ត និងការអរព្រះគុណអត្ថប្រយោជន៍ដែលការអធិស្ឋានរបស់យើងរំឭកយើងវាគឺវាមកពីព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ។ [ទំនុកដំកើង 145:15-16] ។ ទីបួន លើសពីនេះទៅទៀត ការដែលបានទទួលនូវអ្វីដែលយើងកំពុងស្វែងរក ហើយជឿជាក់ថា ទ្រង់បានឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើងហើយ យើងគួរត្រូវបាននាំឱ្យសញ្ជឹងគិតលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់កាន់តែខ្លាំងថែមទៀត និងទីប្រាំថា ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ យើងទទួលយកដោយសេចក្តីរីករាយកាន់តែខ្លាំង ។ ដែលយើងទទួលស្គាល់ថាបានទទួលមកដោយការអធិស្ឋាន ។ ជាចុងក្រោយ ការប្រើប្រាស់ និងបទពិសោធន៍នោះ យោងទៅតាមការវាស់វែងនៃភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង បញ្ជាក់ពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់ ខណៈពេលដែលយើងយល់មិនត្រឹមតែថាគាត់សន្យាថានឹងមិនធ្វើឱ្យយើងបរាជ័យនោះទេ ហើយទ្រង់ផ្តាល់នឹងបើកផ្លូវដើម្បីអំពាវនាវដល់ទ្រង់នៅចំណុចនៃ ភាពចាំបាច់ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ធ្លាប់លើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ដើម្បីជួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផង ដោយមិនធ្វើឱ្យពួកគេសើមឡើយ បំប៉នពួកគេដោយព្រះបន្ទូល ប៉ុន្តែការពារពួកគេដោយជំនួយដែលត្រូវការទាន់ពេលផង ។

ដោយសាររឿងទាំងនេះ ព្រះបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើង ទោះបីព្រះអង្គមិនដែលផ្ទុំលក់ ឬទំនេរក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គនៅតែបង្ហាញថា អ្នកដែលដេកឬនៅស្ងៀម ជាញឹកញយ ដើម្បីឱ្យព្រះអង្គអាចបង្ហាត់បង្រៀនយើងយ៉ាងនេះ បើមិនដូច្នោះទេ យើងនឹងខ្ជិលច្រអូសក្នុងការស្វែងរក ទូលសូម និងអង្វរទ្រង់នូវសេចក្តីល្អដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេប្រព្រឹត្តដោយភាពល្ងង់ខ្លៅហួសហេតុ ដែលជាអ្នកហៅចិត្តមនុស្សឱ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីការអធិស្ឋាន ពោលពាក្យថា ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ការឈរការពារគ្រប់ការទាំងអស់នោះ ត្រូវបានគេនាំមកដោយឥតប្រយោជន៍ ជាមួយនឹងការអង្វរករបស់យើង ដរាបណាព្រះអម្ចាស់មិនមាន ផ្ទុយទៅវិញ បានបញ្ជាក់ដោយឥតប្រយោជន៍ថា "ទ្រង់នៅក្បែរអស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីពិត" [ទំនុកដំកើង 145:18] ។ នេះជាអ្វីដែលអ្នកដទៃសរសើរ ៖ ថាវាជារឿងហួសហេតុសម្រាប់ពួកគេក្នុងការទូលអង្វរចំពោះអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានត្រៀមជាស្រេចនឹងផ្តល់មកដោយរីករាយ ខណៈដែលអ្វីៗដែលហូរមកយើងពីសេរីភាពស្មគ្រគ្រចិត្តរបស់ទ្រង់នឹងឱ្យយើងទទួលស្គាល់ថាជាការអនុញ្ញាតសម្រាប់ការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ពាក្យដែលនឹកចាំពីទំនុកតម្កើងបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះ ហើយបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នាជាច្រើនត្រូវគ្នាទៅនឹង ៖ "ពីព្រោះព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់ តែងទតមកលើមនុស្សសុចរិត ឯព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏ផ្ទៀងស្តាប់ពាក្យទូលអង្វររបស់គេ តែព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់តែងទាស់ទទឹងនឹងពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ" [១ ពេត្រុស 3:12; ទំនុកដំកើង 34:16] ។ ប្រយោគនេះ សរសើរដល់ការផ្តល់នូវបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ លើការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះនៃអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ- ដែលមិនទាន់លុបចោលការប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានសម្អាតដោយភាពខ្ជិលច្រអូស ។ ដូច្នេះ ព្រះនេត្ររបស់ព្រះចាំយាមក្នុងការជួយមនុស្សខ្វាក់ក្នុងភាពចាំបាច់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែទ្រង់សុខចិត្តស្តាប់ការថ្ងូររបស់យើងដើម្បីឱ្យទ្រង់បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទ្រង់មានចំពោះយើងកាន់តែប្រសើរឡើង ។ ដូច្នេះទាំងពីរគឺជាការពិត ៖ "មើល ព្រះអង្គដែលរក្សាអ៊ីស្រាអែល ទ្រង់

នឹងមិនដែលងោកងុយ ក៏មិនដែលផ្ទំលក់ឡើយ" [ទំនុកដំកើង 121:4] ហើយ តែទ្រង់នៅតែមិនសកម្ម ប្រៀបដូចជាបានបំភ្លេចយើងហើយ នៅពេលទ្រង់ឃើញយើងខ្វិលនិងគផង ។

(ច្បាប់នៃការអធិស្ឋានត្រឹមត្រូវ 4-16)

ច្បាប់ទីមួយ ៖ ការថ្វាយបង្គំ 4-5

4. ចំណងដែលស្ម័គ្រស្មោះទាមទារការសន្ទនាជាមួយនឹងព្រះ

ឥឡូវនេះ ដើម្បីរៀបចំការអធិស្ឋានឱ្យបានសាកសម និងត្រឹមត្រូវ សូមឱ្យនេះជាច្បាប់ទីមួយ ៖ ថាយើងត្រូវបានដាក់ក្នុងគំនិត និងដួងចិត្ត ឱ្យសមនឹងអ្នកដែលចូលមកក្នុងសន្ទនាជាមួយព្រះ ។ នេះយើងពិតជានឹងទទួលបានដោយការគោរពក្នុងចិត្ត ប្រសិនបើបានរួចផុតពីការខ្ទល់ខ្វាយខាងសាច់ឈាម និងការគិតដែលវាអាចត្រូវបានហៅ ឬនាំចេញពីការត្រិះរិះត្រឹមត្រូវនិងបរិសុទ្ធពីព្រះ ហើយបន្ទាប់មកមិនត្រឹមតែលះបង់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងក្នុងការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដូច្នោះដែរថា តាមដែលអាចធ្វើបាន គឺត្រូវលើក និងនាំឱ្យលើសពីខ្លួនវា ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនៅទីនេះមិនតម្រូវឱ្យគំនិតនៅដាច់ពីគ្នា ដូចជាមិនដែលត្រូវរំញោច ឬធ្វើឱ្យខ្ទល់ខ្វាយដោយភាពរអាក់រអួលឡើយ ព្រោះផ្ទុយទៅវិញ ការថប់បារម្ភជាខ្លាំងនឹងធ្វើឱ្យយើងប្រាថ្នាចង់អធិស្ឋានថែមទៀត ។ ដូច្នេះអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះស្ម័គ្ររបស់ព្រះផ្តល់នូវភស្តុតាងនៃគ្រោះដ៏ធំនេះ ដោយមិននិយាយថាជាការរអាក់រអួលនៅពេលដែលពួកគេនិយាយពីការប្រកាសនូវការយំទូញសោករបស់ពួកគេទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ពីរណ្តៅយ៉ាងជ្រៅ ហើយពីមាត់រណ្តៅនៃសេចក្តីស្លាប់ [ទំនុកដំកើង 130:1] ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា យើងត្រូវតាំងចិត្តបោះចោលពីខ្លួនយើងនូវការ

ខ្វល់ខ្វាយដែលចម្លែក និងការខ្វល់ពីខាងក្រៅទាំងអស់ ដោយចិត្តខ្លួនឯងជាអ្នកវង្វេង កើតអំពីទីនេះ និងទីនោះ ដែលត្រូវបានទាញចេញពីស្ថានសួគ៌ ហើយត្រូវសង្កត់សង្កិនដល់ស្លាប់ ។ ខ្ញុំចង់និយាយថា វាគួរតែត្រូវបានលើកឡើងពីលើខ្លួនវា ដើម្បីកុំឱ្យត្រូវបាននាំទៅចំពោះព្រះនូវអ្វីដែលមនុស្សខ្វាក់ និងហេតុផលឆោតល្ងង់របស់យើងមិនមានបំណងចង់បង្កើត ហើយក៏មិនប្រកាន់ខ្លួននៅក្នុងដែនកំណត់នៃភាពឥតប្រយោជន៍របស់វាដែរ ប៉ុន្តែក្រោកឡើងដល់ភាពបរិសុទ្ធដែលសក្តិសមនឹងព្រះជាម្ចាស់វិញ ។

5. ជំទាស់នឹងការអធិស្ឋានដែលគ្មានវិន័យនិងដោយការមិនគោរព

បញ្ហាទាំងពីរនេះមានតម្លៃសមនឹងទទួលបានការយកចិត្តទុក្ខដាក់ ៖ ទីមួយ អ្នកណាដែលចូលរួមក្នុងការអធិស្ឋានគួរតែអនុវត្តវានូវសមត្ថភាពនិងការខិតខំរបស់គេ ហើយមិនដូចអ្វីដែលជាទូទៅតែងកើតឡើង ដែលត្រូវបានរំខានដោយគំនិតដែលវង្វេងវង្វាន់ឡើយ ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីដែលផ្ទុយនឹងការគោរពបូជាចំពោះព្រះខ្លាំងជាងភាពទន់ជ្រាយដែលបង្ហាញពីភាពល្ងីល្ងើដែលលើសលប់ដោយគ្មានការគោរពនោះទេ ។ ក្នុងរឿងនេះ កាលដែលយើងកាន់តែពិបាកធ្វើការផ្តោតអារម្មណ៍ នោះយើងត្រូវប្រឹងប្រែងឱ្យខ្លាំងជាងមុន ។ គ្មាននរណាម្នាក់មានបំណងចង់អធិស្ឋាននោះទេ ដែលគាត់មិនមានអារម្មណ៍ថាមានគំនិតមិនមិនទាក់ទងជាច្រើនលួចចូលមកលើគាត់ ដែលអាចធ្វើឱ្យខូចដល់របៀបនៃការអធិស្ឋាន ឬពន្យាពេលដោយផ្លូវខ្លះមួយចំនួន ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងនឹកចាំថាតើវាមិនសក្តិសមប៉ុណ្ណា នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទទួលស្គាល់យើងឱ្យធ្វើការសន្ទនាយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ហើយបែរជាបំពានលើសេចក្តីសប្បុរសដ៏ធំធេងរបស់ទ្រង់ ដោយលាយបញ្ចូលគ្នារវាងភាពបរិសុទ្ធ និងពាក្យប្រមាថនោះ ។ ប៉ុន្តែដូចជាការ

សន្ទនារវាងយើង និងមនុស្សធម្មតាម្នាក់ ចំពេលការអធិស្ឋានរបស់យើង យើងធ្វេសប្រហែសពីទ្រង់ ហើយរើបម្រះទៅទីនេះទៅទីនោះ ។

ដូច្នេះចូរយើងសម្គាល់ថា បុគ្គលតែម្នាក់គត់ដែលរៀបចំខ្លួនបានសមរម្យនិងត្រឹមត្រូវក្នុងការអធិស្ឋាន ជាអ្នកដែលត្រូវបាននាំដោយអំណាចចេស្តារបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានរួចផុតពីការខ្វល់ខ្វាយនិងការស្រឡាញ់លោកិយដែលគេអាចចូលមកបាន ។ ហើយពិធីដែលលើកដៃ នោះមានន័យថាមនុស្សបានចងចាំថាពួកគេត្រូវដកចេញឆ្ងាយពីព្រះ ទាល់តែគេលើកគំនិតរបស់ពួកគេទៅកាន់ទីខ្ពស់ ។ ដូចជាបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើងថា ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទូលបង្គំសូមលើកព្រលឹងថ្វាយដល់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 25:1; 24:1] ។ ហើយជាញឹកញាប់បទគម្ពីរប្រើការនិយាយបែបនេះថា "លើកការអធិស្ឋានឡើង" [អេសាយ 37:4] ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលចង់ឱ្យព្រះស្តាប់ពួកគេអាចអង្គុយចុះ "នៅលើជង្គង់របស់ពួកគេ" [យេរេមា 48:11; សេផានា 1:12] ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ពេលដែលព្រះធ្វើមកលើយើងកាន់តែសប្បុរស ហៅយើងមកដោយទន់ភ្លន់ឱ្យបានដោះបន្ទុកខ្វល់ខ្វាយរបស់យើងទៅដាក់នៅនឹងដើមទ្រូងរបស់ទ្រង់ នោះយើងនឹងមិនសូវចោទប្រកាន់ទេ ប្រសិនបើផលប្រយោជន៍ដ៏ធំនិងមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបានរបស់ទ្រង់មិនលើសលប់ការទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង ហើយទាញយើងមកកាន់អង្គទ្រង់នោះ ដូច្នេះយើងដាក់នៅក្នុងគំនិតនិងការខិតខំរបស់យើងយ៉ាងឆេះឆួលក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ការនេះមិនអាចកើតឡើងឡើយ ទាល់តែគំនិត រើបំរាស់យ៉ាងខ្លាំងទាស់នឹងការរារាំងទាំងនេះ ហើយក្រោកឡើងលើសពីការទាំងនោះ ។

យើងបានសម្គាល់នូវចំណុចមួយទៀត ៖ ដោយមិនសុំអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះអនុញ្ញាត ។ បើទោះជាទ្រង់ប្រាប់យើងឱ្យចាក់បង្ហូរចិត្តយើងចេញនៅចំពោះទ្រង់ក៏

ដោយ [ទំនុកដំកើង 62:8; ទំនុកដំកើង 145:19] ក៏ទ្រង់មិនបណ្តោយដោយមិនតរើសអើងដល់ចង្កូតដែលកាច់ទៅរកអារម្មណ៍ដែលល្ងីល្ងើនិងអាក្រក់នោះឡើយ ។ ហើយកាលដែលទ្រង់សន្យាថា ទ្រង់នឹងធ្វើតាមបំណងរបស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ នោះសេចក្តីទន់ភ្លន់របស់ទ្រង់មិនទៅហួស ដែលទ្រង់នឹងធ្វើតាមអ្វីដែលពួកគេចង់បាននោះឡើយ ។ តែការទាំងពីរ មនុស្សតែងតែធ្វើបានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ដ្បិតមនុស្សជាច្រើនដេញតាមព្រះដោយប្រញាប់ប្រញាល់ ដោយមិនខ្មាសអៀន និងមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងភាពមិនសមរម្យរបស់ពួកគេ ហើយមានវត្តមានដោយអចេតនានៅចំពោះមុខបល្ល័ង្ករបស់ព្រះអង្គ អ្វីក៏ដោយដែលនៅក្នុងសុបិនបានផ្តុំនូវការចង់បានរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ភាពច្របូកច្របល់ ឬភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏ធំបែបនេះបានចាប់ពួកគេ ដែលពួកគេហ៊ានដាក់មកលើព្រះនូវរាល់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ ដែលពួកគេនឹងមានការខ្មាស់អៀនយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការទទួលស្គាល់នៅចំពោះមនុស្ស ។ អ្នកនិពន្ធអាក្រក់មួយចំនួនបានសើចចំអក ហើយថែមទាំងស្អប់ខ្ពើមការប្រឈមមុខដាក់គ្នានេះ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះតែងតែមានប្រតិកម្ម ហេតុដូច្នេះហើយ ហេតុការណ៍បានកើតមានឡើងថា មនុស្សដែលមានមហិច្ឆតាទាំងនោះ ភពព្រហស្បតិ៍ ជាអ្នកឧបត្ថម្ភរបស់ពួកគេ ។ វេទនា បារត អ្នកដែលលោភលន់សម្រាប់ចំណេះដឹង Apollo និង Minerva ។ អ្នកចម្បាំងគឺ Mars ជាអ្នកដែលមានកាមតណ្ហាគឺ Venus ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ថ្ងៃនេះ ដូចដែលខ្ញុំទើបតែបានស្នើ មនុស្សនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេផ្តល់សិទ្ធិកាន់តែច្រើនចំពោះបំណងប្រាថ្នាខុសច្បាប់របស់ពួកគេ ជាជាងការនិយាយលេងសើចដោយនិយាយដើមដោយស្មើភាព ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ព្រះមិនអនុញ្ញាតឱ្យការប្រព្រឹត្តដ៏ទន់ភ្លន់របស់

គាត់ទ្រង់ត្រូវបានចំអកយ៉ាងនេះទេ ប៉ុន្តែដោយទាមទារសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ទ្រង់បានចុះចូលនឹងបំណងប្រាថ្នារបស់យើងចំពោះអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយគ្រប់គ្រងពួកគេផង ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសម្តីរបស់យ៉ូហានថា ៖ "យើងក៏មានសេចក្តីក្លាហាន ដល់ទ្រង់យ៉ាងដូច្នេះដែរ គឺថា បើយើងនឹងសូមអ្វីដែលត្រូវតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងទទួលព្រម" [១យ៉ូហាន 5:14] ។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្តល់នូវអំណាចដែលត្រឹមត្រូវ

ប៉ុន្តែដោយសារសមត្ថភាពរបស់យើងនៅឆ្ងាយមិនអាចផ្គូផ្គងនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះបែបនេះ យើងត្រូវតែស្វែងរកវិធីដោះស្រាយដើម្បីជួយយើង ។ ដូចដែលយើងត្រូវតែបង្វែរភាពឆេះឆួលនៃគំនិតទៅរកព្រះ ដូច្នេះការស្រលាញ់នៃចិត្តត្រូវតែធ្វើតាម ។ ទាំងពីរនេះ ពិតប្រាកដណាស់ ឈរនៅខាងក្រោមឆ្ងាយ ទេ ជាក់ស្តែងជាងនេះទៅទៀត ពួកគេដួលសន្លប់ និងបរាជ័យ ឬត្រូវបានដឹកនាំក្នុងទិសដៅផ្ទុយទៅវិញ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបម្រើដល់ភាពទន់ខ្សោយនេះ ព្រះប្រទានឱ្យយើងនូវព្រះវិញ្ញាណទុកជាគ្រូបង្រៀនរបស់យើងក្នុងការអធិស្ឋាន ដើម្បីប្រាប់យើងនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និងរំងាប់អារម្មណ៍របស់យើង ។ ដ្បិត "ដោយសារយើងមិនចេះអធិស្ឋានតាមដែលយើងគួរធ្វើ នោះព្រះវិញ្ញាណយាងមកជួយយើង" ហើយ "ទូលអង្វរជំនួសយើងដោយសំឡេងថ្ងូរដែលមិនអាចនិយាយបាន" [រ៉ូម 8:26] ។ មិនមែនមានន័យថាទ្រង់អធិដ្ឋាន ឬថ្ងូរទេ ប៉ុន្តែបានដាស់តឿនយើងឱ្យបានច្បាស់ នូវបំណងប្រាថ្នា និងការដកដង្ហើមធំ ដោយដឹងថាថាមពលធម្មជាតិរបស់យើងស្ទើរតែមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ហើយប៉ុលដោយមានហេតុផលល្អ គាត់ហៅ "ថារកថ្លែងមិនបាន" នូវការថ្ងូញថ្ងូរទាំងនេះ ដែលអ្នកជឿផ្តល់មកនៅក្នុងការណែនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។ ដោយសារពយកគេជាអ្នកដែលបានហ្វឹកហាត់ពិត

នៅក្នុងការអធិស្ឋាន ពួកគេមិនប្រហែលនឹងការនោះទេ ឬភ្ញាក់ផ្អើលដោយសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដូចខ្វាក់នោះទេ ពួកគេនឹងបានភ្ញាក់រឭកដោយខំស្វែងរកនូវអ្វីដែលសមឱ្យពួកគេថ្លែងចេញទៅ ។ ពិតណាស់ នៅពេលដែលពួកគេព្យាយាមស្ងាក់ស្ងើរ នោះពួកគេនឹងច្របូកច្របល់និងស្ងាក់ស្ងើរ ។ ច្បាស់ណាស់ រួចមកការអធិស្ឋានដោយត្រឹមត្រូវជាអំណោយទានមួយដែលកម្រ ។ ការទាំងនេះមិនបាននិយាយដើម្បីឱ្យយើង ជាជំនួយដល់ភាពច្រអូសរបស់យើងផ្ទាល់ទេ ដែលឱ្យវាអាចផ្តល់មកនូវតួនាទីនៃការអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ហើយនឹងអង្គុយស្ងៀមនៅក្នុងភាពប្រហែសដែលយើងទាំងអស់គ្នាមានទំនោរទៅរកនោះទេ ។ ក្នុងភាពតានតឹងនេះ យើងបានឮសំឡេងមិនសមរម្យរបស់មនុស្សមួយចំនួនដោយនិយាយថា យើងគួររង់ចាំដោយខ្ជិលច្រអូសរហូតដល់វាហួសពីចិត្តដែលបារម្ភរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែបំណងរបស់យើងគឺថា ដោយស្ងប់ភាពអសកម្មនិងភាពស្រពិចស្រពិលរបស់យើង យើងគួរស្វែងរកជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណ ។ ហើយពិតណាស់ ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់បង្គាប់យើងឱ្យអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណ ។ ហើយពិតណាស់ ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់បង្គាប់យើងឱ្យអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណ [១កូរិនថូស 14:15] មិនឈប់ជំរុញយើងទៅកាន់ការប្រុងប្រយត្ននោះទេ ។ គាត់មានន័យថា ការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណដែលផ្តល់អំណាចដល់យើងដើម្បីសរសេរការអធិស្ឋានដោយមិនមានមធ្យោបាយរារាំង ឬរារាំងការខិតខំរបស់យើងផ្ទាល់ឡើយ ចាប់តាំងពីក្នុងបញ្ហានេះ បំណងរបស់ព្រះគឺដើម្បីសាកល្បងថាតើសេចក្តីជំនឿជំរុញចិត្តយើងដោយប្រសិទ្ធភាពប៉ុណ្ណា ។

(ច្បាប់ទីពីរ ៖ យើងអធិស្ឋានពីអារម្មណ៍ដែលស្មោះត្រង់ ហើយដោយការប្រែចិត្ត 6-7)

6. អារម្មណ៍នៃសេចក្តីត្រូវការដែលជក់ចេញនូវការដែលមិនពិតទាំងអស់

អនុញ្ញាតឱ្យច្បាប់ទីពីរនេះ ៖ ថានៅក្នុងការទូលអង្វរបស់យើង យើងធ្លាប់ដឹងពីភាពមិនគ្រប់គ្រាន់របស់យើង ហើយសញ្ជឹងគិតដោយអស់ពីចិត្តអំពីរបៀបដែលយើងត្រូវការទាំងអស់ដែលយើងស្វែងរក ចូលរួមជាមួយការអធិស្ឋាននេះដោយស្មោះត្រង់ ទេ គឺដោយប្រាថ្នាចង់សម្រេចវាផង។ សម្រាប់ការអធិដ្ឋានជាខ្លាំងជាច្រើនដែលមិនសមហេតុផលបន្ទាប់ពីមានទម្រង់រួចហើយ ប្រៀបដូចជាការលះបង់កាតព្វកិច្ចទៅចំពោះព្រះ។ ហើយទោះបីជាពួកគេទទួលស្គាល់ថា វាជាមធ្យោបាយព្យាបាលចាំបាច់សម្រាប់ជំងឺរបស់ពួកគេក៏ដោយ ព្រោះវាអាចនឹងស្លាប់បាត់បង់ជីវិត ប្រសិនបើខ្វះជំនួយពីព្រះដែលពួកគេកំពុងអង្វរក៏ដោយ វានៅតែបង្ហាញថាពួកគេបំពេញកាតព្វកិច្ចនេះពីទម្លាប់ ដោយសារតែចិត្តរបស់ពួកគេត្រជាក់ ហើយពួកគេមិនគិតអំពីអ្វីដែលពួកគេសូមនោះទេ។ ជាការពិតណាស់ អារម្មណ៍ទូទៅដែលច្របូកច្របល់នៃតម្រូវការរបស់ពួកគេនាំពួកគេទៅរកការអធិស្ឋាន ប៉ុន្តែវាមិនបានជំរុញពួកគេដូចនៅក្នុងការពិតបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីស្វែងរកការសង្គ្រោះពីភាពក្រីក្ររបស់ពួកគេនោះទេ។ ឥឡូវនេះ តើយើងចាត់ទុកអ្វីដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម ឬសូម្បីតែការប្រឆាំងនឹងព្រះជាងការប្រឌិតរបស់នរណាម្នាក់ដែលសុំការអត់ទោសសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់ គ្រប់ពេលដែលគិតថាគាត់មិនមែនជាមនុស្សមានបាប ឬយ៉ាងហោចណាស់មិនគិតថាគាត់ជាអ្នកមានបាបនោះ? គ្មានអ្វីដែលត្រូវឆ្ងល់ឡើយថាព្រះផ្ទាល់ត្រូវបានគេចំអក! ប៉ុន្តែដូចដែលខ្ញុំទើបតែនិយាយ មនុស្សជាតិគឺពោរពេញដោយភាពថោកទាបបែបនេះ ដែលសម្រាប់តែការសំដែងប៉ុណ្ណោះ មនុស្សតែងតែអង្វរព្រះជាម្ចាស់ចំពោះរឿងជាច្រើនដែលពួកគេបានស្លាប់ ប្រាកដណាស់ថានឹងបានមកពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់

ទ្រង់ មករកពួកគេពីប្រភពផ្សេងទៀត ឬ ស្ថិតនៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេរួចហើយ ។

កំហុសដែលហាក់បីដូចជាមិនសូវធ្ងន់ធ្ងរ ប៉ុន្តែក៏មិនអាចអត់ឱនបានដែរ គឺអ្នកដ៏ទៃដែលបានជាប់គាំងជាមួយនឹងគោលការណ៍មួយនេះ ពោលគឺព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែបានផ្តាប់ចិត្តដោយការលះបង់ - ការអធិស្ឋានដោយឥតមានសមាធិ ។ ឥឡូវនេះ អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះត្រូវតែប្រយ័ត្នជាពិសេសក្នុងការបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះដើម្បីសុំអ្វីមួយ លុះត្រាតែពួកគេប្រាថ្នាចង់បានវាដោយក្តីស្រឡាញ់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះចង់ទទួលបានពីទ្រង់ ។ ពិតហើយ ទោះបីជានៅក្នុងរឿងទាំងនោះដែលយើងស្វែងរកដើម្បីតែសិរីល្អរបស់ព្រះក៏ដោយ យើងហាក់ដូចជាមិនបានឃើញពីដំបូងដើម្បីផ្តត់ផ្គង់តម្រូវការរបស់យើងផ្ទាល់ ប៉ុន្តែវាសមណាស់ដែលពួកគេត្រូវបានស្វែងរកដោយភាពអំណត់និងខ្នះខ្នែងមិនតិចនោះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋានថា "សូមឱ្យព្រះនាមទ្រង់បានបរិសុទ្ធ" ។ [ម៉ាថាយ 6:9; លូកា 11:2] យើងគួរតែនិយាយ ស្រែកឡានខ្លាំងនូវការធ្វើឱ្យបានបរិសុទ្ធ ។

7. តើជួនកាលការអធិស្ឋានពឹងលើអារម្មណ៍ដែលតែងតែកន្លងផុតទៅរបស់យើងមែនទេ?

ប្រសិនបើអ្នកណានឹងប្រឆាំងថា យើងមិនត្រូវបានជម្រុញដោយភាពចាំបាច់រហូតឱ្យអធិស្ឋានទេ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ ។ ហើយសម្រាប់ប្រយោជន៍របស់យើង យ៉ាកុបបានផ្តល់នូវការភាពផ្ទុយគ្នានេះថា ៖ "តើមានពួកអ្នករាល់គ្នាណា កើតទុក្ខលំបាកឬទេ ត្រូវឱ្យអ្នកនោះអធិស្ឋាន តើមានអ្នកណាអរសប្បាយឬទេ ត្រូវឱ្យគេ

ច្រៀងសរសើរដល់ព្រះចុះ" [យ៉ាកុប 5:13] ។ ដូច្នេះចំណេះដឹងទូទៅផ្តាល់នឹងធ្វើតាមនោះ ពីព្រោះយើងខ្ចិលខ្លាំងណាស់ ដែលព្រះទ្រង់ចាក់យើងដោយមុតស្រួចថែមទៀត តាមដែលស្ថានការទាមទារ ដើម្បីឱ្យយើងអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ ។ ដាវីឌហៅការនេះថា "ពេលដែលមកដល់" [ទំនុកដំកើង 32:6; 31:6] ។ ពីព្រោះ កាលដែលទ្រង់បង្រៀនយើងនូវបទគម្ពីរជាច្រើន [ទំនុកដំកើង 94:19] នោះកាន់តែមានបញ្ហាយ៉ាងអាក្រក់ថែមទៀត ការមិនសុខ ការភ័យខ្លាច និងទុក្ខលំបាកគ្រប់ប្រភេទដែលនឹងសង្កត់សង្កិនយើង នោះការដែលយើងចូលទៅកាន់ទ្រង់កាន់តែសេរីថែមទៀត ប្រៀបដូចជាព្រះកំពុងហៅយើងទៅកាន់អង្គទ្រង់បែបនោះដែរ ។

ក្នុងពេលតែមួយសម្តីរបស់ប៉ុលពិតណាស់ ដែលយើងត្រូវ "អធិស្ឋានគ្រប់ពេលវេលា" [អេភេសូរ 6:18; ១ថែស្សាឡូនិក 5:17] ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បន្ទាប់ពីកិច្ចការដែលចិត្តយើងប្រាថ្នាចង់បានអាចហូរមកដោយភាពចម្រុងចម្រើន និងឱកាសសម្រាប់សុភមង្គលហ៊ុំព័ទ្ធយើងគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ នៅតែគ្មានពេលណាមួយដែលតម្រូវការរបស់យើងមិនជំរុញឱ្យយើងអធិស្ឋាននោះទេ ។ មានបុរសម្នាក់មានស្រានិងគ្រាប់ធញ្ញជាតិច្រើនក្រៃលែង ។ ដ្បិតគាត់មិនអាចរីករាយនឹងនំបុ័ងសូម្បីតែមួយដុំបានទេ ក្រៅពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាបន្តផ្តល់មកឃ្លាំងស្រា និងជង្រុករបស់គាត់នឹងមិនទ្រូវរារាំងគាត់ពីការអធិស្ឋានសម្រាប់នំបុ័ងប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់ឡើយ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងគួរពិចារណាថាតើមានគ្រោះថ្នាក់ប៉ុន្មាននៅគ្រប់ពេលដែលត្រូវគម្រាមកំហែង នោះការភ័យខ្លាចខ្លួនឯងនឹងបង្រៀនយើងថា គ្មានពេលណាដែលយើងអាចចាកចេញពីការអធិស្ឋាននោះទេ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចទទួលស្គាល់ការពិតនេះកាន់តែប្រសើរឡើងនៅក្នុងបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ។ តើនៅពេលណាដែលអំពើបាបជាច្រើនដែលយើងដឹងថា អនុញ្ញាតឱ្យយើងឈប់អធិស្ឋានក្នុងនាមជាការផ្តត់ផ្តង់ ដើម្បីឱ្យបានការលើកលែងទោសពីកំហុស និងទោសរបស់យើង? តើនៅពេលណាដែលការល្បួងនាំយើងឱ្យបំបែកចេញពីការប្រញាប់បន្ទាប់ពីការរកជំនួយនោះ? ជាងនេះទៅទៀត ការខ្នះខ្នែងចំពោះនគររបស់ព្រះ និងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ គួរតែរក្សាយើងមិនមែនជាប់ៗគ្នាទេ ប៉ុន្តែឥតឈប់ឈរ ដើម្បីឱ្យឱកាសដដែលនេះនៅតែជារបស់យើងដដែល។ ដូច្នេះ វាមិនមែនជាការឥតប្រយោជន៍ទេ ដែលភាពស្ថិតស្ថេរក្នុងការអធិស្ឋានត្រូវបានណែនាំមកលើយើង។ ខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន ដែលនឹងលើកឡើងនៅពេលក្រោយទេ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរដាស់តឿនយើងឱ្យ "អធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ"។ [១ថែស្សាឡូនិក 5:17]។ ចោទពីការច្រអូសរបស់យើង ដ្បិតយើងមិនដឹងថា យើងត្រូវការការការយកចិត្តទុកដាក់និងភាពជាប់លាប់នោះខ្លាំងប៉ុណ្ណាទេ។ ដោយសារច្បាប់នេះ សេចក្តីកំពុតនិងសេចក្តីខុសឆ្គងដែលអាក្រក់ទៅកាន់ព្រះត្រូវបានលុបចោលពីការអធិស្ឋាន។ ពិតណាស់វាត្រូវបានបោះចោលទៅឆ្ងាយផង! ព្រះទ្រង់បានសន្យាថា "ទ្រង់នឹងនៅក្បែរអស់អ្នកដែលស្រែកអំពាវនាងដល់ទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីពិត" [ទំនុកដំកើង 145:18]។ ហើយនិយាយថា អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់ចេញពីចិត្តនឹងរកទ្រង់ឃើញ [យេរេមា 29:13-14]។ ដោយហេតុនេះ អស់អ្នកដែលសប្បាយនៅក្នុងសេចក្តីកំហុសរបស់ខ្លួនមិនបានរកឃើញអ្វីឡើយ។ ការអធិស្ឋានដែលត្រឹមត្រូវទាមទារការប្រែចិត្ត។ ដូច្នេះ វាចេញមកពីបទគម្ពីរដែលថា ព្រះមិនស្តាប់ទៅកាន់មនុស្សទុច្ចរិតឡើយ [យ៉ូហាន 9:31] និងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេឡើយ

[សុភាសិត 28:9; អេសាយ 1:15] ។ ម្តងទៀត នៅក្នុងយេរេមាថា ៖ "នោះ អញបាននិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដល់គេ ព្រមទាំងខ្នះខ្នែងប្រាប់គេ តាំងពីព្រលឹមស្រាងថា ចូរស្តាប់តាមពាក្យអញចុះ តែគេមិនបានស្តាប់តាមទេ ក៏មិនបានផ្ទៀងត្រចៀកផង គឺបានប្រព្រឹត្តតាមតែសេចក្តីរឹងចចេសនៅក្នុងចិត្តអាក្រក់របស់គេវៀងខ្លួនវិញ" [យេរេមា 11:7, 8, 11] ។ ដ្បិតទ្រង់ចាត់ទុកវាជាកម្ពស់នៃការមិនគោរពរបស់មនុស្សទុច្ចរិត គឺអស់អ្នកដែលជីវិតរបស់ពួកគេបានបង្ខូចដល់ព្រះនាមបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដែលអួតពីការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់ ។ ជាលទ្ធផល នៅក្នុងអេសាយទ្រង់រអ៊ូថា នៅពេលពួកយូដា "ចូលមកក្បែរទ្រង់ដោយបបូរមាត់របស់ពួកគេ តែចិត្តរបស់ពួកគេនៅឆ្ងាយពីទ្រង់" [អេសាយ 29:13] ។ ពិតណាស់ទ្រង់មិនបានដាក់កំហិតការនេះទៅកាន់ការអធិស្ឋានតែមួយទេ តែកំហុសនៅក្នុងផ្នែកណាមួយនៃការថ្វាយបង្គំទ្រង់គឺវាគួរឱ្យស្អប់សម្រាប់ទ្រង់ ។ សម្តីរបស់យ៉ាកុបអនុវត្តនៅត្រង់នេះ ។ "អ្នករាល់គ្នាក៏សូមដែរ តែមិនបានទេ ដ្បិតសេចក្តីសំណូមនោះបែបអាក្រក់ សំរាប់នឹងចាយបំពេញសេចក្តីសំរើបរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ" [យ៉ាកុប 4:3] ។ វាជាការពិតមែន ដែលយើងនឹងបានឃើញម្តងទៀតក្រោយមក ថាការអធិស្ឋានដែលចាក់បង្ហូរដោយអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះមិនពឹងលើភាពសាកសមរបស់ពួកគេនោះទេ ។ តែការព្រមានរបស់យ៉ូហានមិន "ហើយទោះបើយើងសូមអ្វីពីទ្រង់ក៏ដោយ គង់តែនឹងបានសំរេច ពីព្រោះយើងកាន់តាមបញ្ញត្តទ្រង់ ហើយក៏ប្រព្រឹត្តការដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់ដែរ" [១យ៉ូហាន 3:22] ។ ខណៈពេលដែលមនសិការអាក្រក់បិទទ្វារមកកាន់យើង ។ បន្ទាប់ពីនេះទៅទៀត មានតែអ្នកគោរពប្រណិបត័ន្ដដល់ព្រះដោយស្មោះស្ម័គ្រទេ ដែលអធិស្ឋានត្រឹមត្រូវ ហើយត្រូវបានស្តាប់ផង ។ ដូច្នេះ ចូរម្នាក់ៗ

ពេលដែលគាត់ត្រៀមខ្លួនអធិស្ឋាន ត្រូវមិនពេញចិត្តនឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ហើយ (ជារឿងដែលមិនអាចកើតឡើងដោយគ្មានការប្រែចិត្ត) ចូរឱ្យគាត់យកមនុស្សម្នាក់ទៅដូចជាអ្នកសុំទានវិញ ។

ច្បាប់ទីបី ៖ យើងមានទំនុកចិត្តគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងខ្លួនយើង ហើយអធិស្ឋានសូមការអត់ទោសដោយបន្ទាបខ្លួន, 8-10

8. យើងចូលមកបែបជាអ្នកទូលអង្វរដោយបន្ទាបខ្លួនសូមសេចក្តីមេត្តា

ចំពោះការនេះចូរយើងបញ្ចូលច្បាប់ទីបី ៖ ថាអ្នកណាដែលឈរនៅចំពោះព្រះដើម្បីអធិស្ឋាន នៅក្នុងការបន្ទាបខ្លួនរបស់គេបានថ្វាយសិរីល្អយ៉ាងពេញលេញដល់ព្រះ ដែលបានបោះបង់ចោលគ្រប់ទាំងគំនិតពីសិរីល្អផ្ទាល់ខ្លួនទាំងអស់ចោល បោះចោលគ្រប់ទាំងសញ្ជាតិសម្រាប់តម្លៃរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ទាំងអស់ និយាយរួមទៅបានបោះចោលការធានាអះអាងផ្ទាល់ខ្លួនទាំងអស់ ។ មិនដូច្នោះទេ ប្រសិនបើយើងអះអាងសម្រាប់ខ្លួនយើងអ្វីមួយនោះ បើទោះជាវាតិចតួចក៏ដោយ យើងនឹងអួតបំប៉ោងដោយឥតប្រយោជន៍ហើយ ហើយនឹងវិនាសនៅចំពោះវត្តមានរបស់ទ្រង់ ។ យើងបាននិយាយដដែលពីគំរូនៃការចុះចូល ដែលពង្រាបនូវការអួតក្អែងក្អាងទាំងអស់ នៅក្នុងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះម្នាក់ៗដែល បើកាលណាគេកាន់តែបរិសុទ្ធ នោះគេនឹងត្រូវបន្ទាបចុះកាន់តែខ្លាំងនៅពេលគេបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះដានីយ៉ែលនិយាយថា អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ផ្តល់នាមដែលអស្ចារ្យថា ៖ "កាលខ្ញុំកំពុងតែទូលដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃខ្ញុំព្រមទាំងអធិស្ឋាន និងលន់តួបាបរបស់ខ្លួនខ្ញុំ ហើយបាបរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែលជាសាសន៍នៃខ្ញុំ ទាំងទូលអង្វរឱ្យភ្នំបរិសុទ្ធរបស់ព្រះនៃខ្ញុំផង" [ដានីយ៉ែល 9:20] ។

ដាវីឌក៏បានបញ្ចូលការបន្ទាបខ្លួននេះដោយឧទាហរណ៍របស់គាត់ផ្ទាល់ដែរថា ៖ "សូមកុំឱ្យកើតក្តីនឹងអ្នកបំរើទ្រង់ឡើយ ដ្បិតនៅព្រះនេត្រទ្រង់គ្មានមនុស្សរស់ណាមួយដែលសុចរិតទេ" [ទំនុកដំកើង 143:2; ទំនុកដំកើង 142:2] ។ នៅក្នុងទម្រង់បែបនោះ អេសាយអធិស្ឋានថា ៖ "ទ្រង់តែងតែប្រោសដល់អ្នកដែលមានចិត្តរីករាយ ហើយប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត គឺដល់ពួកអ្នកដែលនឹកចាំពីទ្រង់ក្នុងអស់ទាំងផ្លូវរបស់ទ្រង់ មើល ទ្រង់បានមានសេចក្តីក្រោធដោយព្រោះយើងខ្ញុំធ្វើបាប យើងខ្ញុំបាននៅជាប់ក្នុងអំពើទាំងនោះ ជាយូរមកហើយ ដូច្នេះ យើងខ្ញុំនឹងបានសង្គ្រោះឬ? ដ្បិតយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានត្រឡប់ទៅដូចជាមនុស្សដែលមិនស្អាត ហើយអស់ទាំងអំពើសុចរិតរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ដូចជាអាវកខ្វក់ហើយ យើងខ្ញុំរាល់គ្នាស្វិតក្រៀមទៅដូចជាស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំក៏ផាត់យកយើងខ្ញុំទៅដូចជាខ្យល់ ឥតមានអ្នកណាមួយដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ ឬដែលដាស់តឿនខ្លួនឯងឱ្យចាប់តោងទ្រង់ឡើង ដ្បិតទ្រង់បានគេចព្រះភក្ត្រចេញពីយើងខ្ញុំហើយ ក៏បានធ្វើឱ្យយើងខ្ញុំរលាយទៅ ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំផង ។ តែឥឡូវនេះ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាព្រះវរបិតានៃយើងខ្ញុំ យើងខ្ញុំរាល់គ្នាជាដីឥដ្ឋ ហើយទ្រង់ជាជាងស្មូន យើងខ្ញុំជាស្នាដៃនៃព្រះហស្តទ្រង់ទាំងអស់គ្នា ។ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់កុំក្រោធជាខ្លាំងឡើយ ក៏សូមកុំនឹកចាំពីសេចក្តីទុច្ចរិតជាដរាបដែរ សូមមើល សូមទ្រង់ពិចារណាថា យើងខ្ញុំរាល់គ្នាសុទ្ធតែជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់" [អេសាយ 64:5-9] ។

ចូរសង្កេតមើលថាពួកគេមិនពឹងលើការអះអាងអ្វីទេ តែលើការតែមួយនេះថា ៖ រាប់ខ្លួនរបស់ពួកគេថាជារបស់ព្រះ ពួកគេមិនត្រូវព្រួយឡើយ ទ្រង់នឹងមើលថែពួកគេ ។ ដូច្នេះយេរេមានិយាយថា ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទោះបើអំពើទុច្ចរិត

របស់យើងខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងយើងខ្ញុំក៏ដោយ តែសូមទ្រង់ប្រោសមេត្តា ដោយ យល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដ្បិតការរាថយរបស់យើងខ្ញុំ នោះច្រើនណាស់ យើងខ្ញុំ បានធ្វើបាបនឹងទ្រង់" [យេរេមា 14:7] ។ ដ្បិតអ្នកនិពន្ធគ្មានឈ្មោះមួយចំនួន មិនថាគេជានរណា ដែលបានសរសេរពាក្យដែលពិតនិងបរិសុទ្ធទាំងនេះដែល បានសំដៅដល់ហោរា Baruch ថា ៖ "ព្រលឹងដែលសោកសៅនិងនៅដាច់តែឯង សម្រាប់ការអាក្រក់ដ៏ខ្លាំង បានឱនចុះនិងទៅជាខ្សោយទៅ...ព្រលឹងដែលស្រេក ឃ្លាន និងភ្នែកដែលមិនផ្តល់សិរីល្អទៅកាន់ទ្រង់ ឱ ព្រះអម្ចាស់អើយ ។ វាមិន សម្រាប់ការសុចរិតរបស់ឪពុកឡើយ ដែលយើងចាក់បង្ហូរការអធិស្ឋានរបស់យើង នៅចំពោះទ្រង់ ហើយទូលអង្វរសុំសេចក្តីមេត្តាពីទ្រង់នៅចំពោះព្រះនេត្រទ្រង់ ឱ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងអើយ ។" [Baruch 2:18-19] ។ តែដោយសារតែទ្រង់ ពេញដោយសេចក្តីមេត្តា "សូមមេត្តាដល់ពួកយើងផង ព្រោះយើងបានធ្វើបាប នៅចំពោះទ្រង់ហើយ" [Baruch 3:2] ។

9. សេចក្តីអង្វរការសុំការអត់ទោសបាបជាផ្នែកសំខាន់នៃការអធិស្ឋាន

សរុបមក ៖ ការចាប់ផ្តើម និងសូម្បីតែការរៀបចំ នៃការអធិស្ឋានដែលត្រឹមត្រូវ ជាការទូលអង្វរសម្រាប់ការអត់ទោសដោយការសារភាពកំហុសដោយបន្ទាបខ្លួន និងស្មោះត្រង់ ។ ក៏មិនត្រូវឱ្យនរណាម្នាក់ មិនថាគេបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណានោះទេ សង្ឃឹមថានឹងបានអ្វីពីព្រះឡើយ ទាល់តែគេបានផ្សះផ្សាជាមួយទ្រង់ជាមុនសិន ។ ហើយព្រះអាចផ្តល់ការមេត្តាដល់នរណាឡើយ តែដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានអត់ ទោសតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេថា ប្រសិនបើអ្នកជឿបើក ទ្វារសម្រាប់ខ្លួនពួកគេទៅកាន់ការអធិស្ឋានជាមួយនឹងកូនសោរនេះ ដែលយើង បានរៀននូវបទគម្ពីរជាច្រើនពីទំនុកដំកើង ។ ដ្បិតដាវីឌ បានសូមរបស់ផ្សេង

ក្រៅពីការលន់តួបាបរបស់គាត់ដោយនិយាយថា ៖ "សូមកុំនឹកចាំពីបាបដែលទូលបង្គំប្រព្រឹត្តកាលនៅក្មេង ឬអំពើរំលងរបស់ទូលបង្គំនោះឡើយ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់នឹកចាំពីទូលបង្គំ ដោយសេចក្តីសប្បុរសនៃទ្រង់វិញ ដោយយល់ដល់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 25:18] ។ ហើយនៅក្នុងនេះយើងឃើញថា វាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងទេដែលហៅខ្លួនយើងដើម្បីនឹងរាប់រងរាល់អំពើបាបថ្មីៗរាល់ថ្ងៃនោះ ប្រសិនបើយើងមិនចងចាំអំពើបាបទាំងនោះផងដែលអាចនឹងភ្លេចបាត់ជាយូរមកហើយនោះ ។

ដ្បិតហោរាខ្លះ នៅកន្លែងមួយបានសារភាពនូវកំហុសដ៏ធំមួយ នៅក្នុងឱកាសនោះចង់ត្រលប់ទៅរកផ្ទៃម្តាយរបស់គាត់វិញផង ដែលគាត់បានទទួលនូវការចម្លងមក [ទំនុកដំកើង 51:5] ។ មិនមែនដើម្បីពង្រីកកំហុសនៅលើមូលដ្ឋាននៃអំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិនោះទេ ប៉ុន្តែថានៅក្នុងការប្រមូលផ្តុំអំពើបាបពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ការថ្កោលទោសខ្លួនឯងកាន់តែពឹងរ៉ឹងថែមទៀត ការអង្វរកាន់តែងាយស្រួលដែលគាត់អាចរកឃើញព្រះ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធមិនតែងតែសុំការអត់ទោសពីអំពើបាបក្នុងពាក្យជាច្រើនក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងឧស្សាហ៍សញ្ជឹងគិតអំពីការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេដែលបទគម្ពីរទាក់ទងនឹងការនោះ នោះយើងនឹងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចនូវអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយថា ៖ ដែលពួកគេបានទទួលនូវបំណងរបស់ពួកគេដើម្បីអធិស្ឋានពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ ។ ដូច្នេះហើយ តែងតែចាប់ផ្តើមជាមួយការផ្តាប់ចិត្តដល់ទ្រង់ជាមុន ។ ត្បិតបើអ្នកណាចោទសួរអំពីមនសិការរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងនៅឆ្ងាយពីការហ៊ានស្និទ្ធស្នាលក្នុងការលះបង់ការខ្វល់ខ្វាយរបស់ខ្លួននៅចំពោះព្រះ លុះត្រាតែគាត់ពឹងផ្អែកលើ

សេចក្តីមេត្តាករុណា និងការលើកលែងទោស នោះគាត់នឹងញាប់ញ័រគ្រប់ពេលចូលទៅចំពោះទ្រង់ ។

វាក៏មានការសារភាពពិសេសមួយទៀតនៅពេលដែលអ្នកផ្តត់ផ្តង់សុំឱ្យដោះលែងពីការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ វាគឺថាក្នុងពេលតែមួយ ពួកគេអាចអធិស្ឋានសុំការលើកលែងទោសពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះដែលចង់ឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពត្រូវបានដកចេញ ខណៈដែលមូលហេតុនៅតែមាន ។ យើងត្រូវតែការពារពីការយកតម្រាប់តាមមនុស្សល្ងង់ខ្លៅ ដែលខ្វល់ខ្វាយតែចំពោះការព្យាបាលរោគសញ្ញា ដោយមិនអើពើឫសគល់នៃជំងឺនេះ ។ យើងត្រូវតែធ្វើឱ្យវាជាកង្វល់ដំបូងរបស់យើងដែលថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចំពោះយើង ជាជាងការដែលទ្រង់បញ្ចាក់ការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ដោយសញ្ញាខាងក្រៅ ពីព្រោះទ្រង់សុខចិត្តរក្សាលំដាប់នេះ ហើយវាមានប្រយោជន៍តិចតួចសម្រាប់យើងក្នុងការឱ្យទ្រង់ធ្វើល្អចំពោះយើង លុះត្រា សតិសម្បជញ្ញៈរបស់យើងធ្វើឱ្យទ្រង់ពេញចិត្តទាំងស្រុង ធ្វើឱ្យទ្រង់ពេញចិត្ត [Cant. 5:16] ។ ការឆ្លើយតបរបស់ព្រះគ្រីស្ទរំឭកយើងពីការនេះ ។ ដ្បិតបន្ទាប់ពីទ្រង់សម្រេចថានឹងព្យាបាលមនុស្សពិការមក "អំពើបាបរបស់អ្នក" ទ្រង់មានបន្ទូលថា "បានអត់ទោសឱ្យអ្នកហើយ" [ម៉ាថាយ 9:2] ។ ដូច្នេះទ្រង់ដាល់គំនិតរបស់យើងទៅកាន់ការនោះ ដែលយើងគួរតែចង់បានជាពិសេស ៖ ថាព្រះនឹងទទួលយើងចូលទៅក្នុងព្រះគុណ ។ រួចមក ដែលផ្តល់ជំនួយយើងដែលដាក់ចេញនូវផលផ្លែនៃការផ្សះផ្សា ។

ប៉ុន្តែក្រៅពីការសារភាពនូវកំហុសបច្ចុប្បន្ន ដែលអ្នកជឿទូលអង្វរសម្រាប់ការអត់ទោសបាបទាំងឡាយនិងការដាក់ទោស ជាការផ្តើមទូទៅដែលទទួលបាននូវ

សេចក្តីមេត្តាសម្រាប់ការអធិស្ឋានដែលត្រូវរំលងទៅ ដ្បិតទាល់តែពួកគេត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាដោយឥតគិតថ្លៃប នោះការអធិស្ឋានមិនអាចទៅដល់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ សម្តីរបស់យ៉ូហានអាចអនុវត្តនៅក្នុងការនេះថា៖ "បើយើងលន់តួបាបវិញ នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិត ប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសបាបឱ្យយើង ហើយនិងសំអាតយើង ពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ផង" [១ យ៉ូហាន 1:9]។ ដោយហេតុផលនេះ នៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ ការអធិស្ឋានត្រូវតែបានសម្អាតដោយលោកហិតនៃការប្រោសលោះ [លោកុប្បត្តិ 12:8; 26:25; 33:20; ១សាំយ៉ូអែល 7:9] ដើម្បីឱ្យពួកគេត្រូវបានទទួលយក ហើយថាប្រជារាស្ត្រត្រូវបានព្រមានថា ពួកគេមិនសាកសមនឹងអភ័យឯកសិទ្ធិនៃកិត្តិយសនេះទេ ទាល់តែដកចេញអស់នូវការអាក្រក់របស់ពួកគេ នោះពួកគេទទួលបានទំនុកចិត្តនៅក្នុងការអធិស្ឋានចេញមកតែពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះតែមួយគត់។

10. ការលើកឡើងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់នរណាម្នាក់ផ្ទាល់?

ពេលនេះពួកបរិសុទ្ធហាក់ដូចជាស្រែកយល់ស្របពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកគេនៅក្នុងការទូលអង្វរទៅរកព្រះរកជំនួយ។ ឧទាហរណ៍ ដាវីឌនិយាយថា៖ "សូមការពារព្រលឹងទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំជាអ្នកជ្រះថ្លា" [ទំនុកដំកើង 86:2] ហើយស្រដៀងគ្នានេះ អេសេគាលនិយាយថា៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់នឹកចាំពីទូលបង្គំ ដែលបានដើរនៅចំពោះទ្រង់ ដោយពិតត្រង់ ហើយដោយចិត្តស្មោះចំពោះ ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តអំពើដ៏ល្អ នៅព្រះនេត្រទ្រង់ជាយ៉ាងណា រួចហេសេគាទ្រង់ព្រះកន្សែងជាខ្លាំង" [២ពង្សាវតារក្សត្រ 20:3; អេសាយ 38:3]។ ដោយសម្តីបែបនេះពួកគេមានន័យថាគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតទេ តែថាដោយការកើតជាថ្មី

របស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ថាជាអ្នកបម្រើនិងជាកូនរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានសន្យាដល់ពួកគេថាទ្រង់នឹងផ្តល់ព្រះគុណមក ។ ទ្រង់បង្រៀនតាមរយៈហោរា ដូចដែលយើងបានឃើញរួចហើយ ថាព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ "បើកទៅកាន់មនុស្សសុចរិត ត្រចៀករបស់ទ្រង់បើកទៅកាន់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ" [ទំនុកដំកើង 34:15; 33:16] ។ ម្តងទៀត តាមរយៈសាវ័កយ៉ូហានថា ៖ "ហើយទោះបើយើងសូមអ្វីពីទ្រង់ក៏ដោយ គង់តែនឹងបានសំរេច ពីព្រោះយើងកាន់តាមបញ្ញត្តទ្រង់ ហើយក៏ប្រព្រឹត្តការដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់ដែរ" [១យ៉ូហាន 3:22] ។ នៅក្នុងសម្តីនេះ ទ្រង់មិនដាក់តម្លៃនៃការអធិស្ឋានតាមគុណបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្តទេ តែទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងបង្កើតការធានាដល់អស់អ្នកដែលដែលដឹងពីសេចក្តីសុចរិតនិងគ្មានកំហុសដែលស្មោះត្រង់ ដែលអ្នកជឿគ្រប់គ្នាគួរតែបែបនោះ ។ ពិតណាស់ អ្វីដែលបុរសខ្វាក់ម្នាក់ដែលភ្នែករបស់គាត់ត្រូវបានភ្លឺឡើងវិញនិយាយនៅក្នុងដំណឹងល្អយ៉ូហានថា ព្រះទ្រង់មិនស្តាប់មនុស្សទុច្ចរិតឡើយ [យ៉ូហាន 9:31]- ត្រូវបាននាំចេញពីសេចក្តីពិតពីព្រះ ដោយយើងយល់ថា "មនុស្សមានបាប" នៅក្នុងការប្រើប្រាស់ទូទៅនៃបទគម្ពីរ ជាមនុស្សទាំងឡាយណាដែលច្រអូសនិងរស់នៅជាមួយនឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយមិនមានបំណងចង់បានសេចក្តីសុចរិត ។ ដ្បិតគ្មានចិត្តណាដែលធ្លាប់បានស្វែងរកនឹងហៅទៅព្រះដែលមិនចង់បានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះក្នុងពេលតែមួយនោះទេ ។ ចំពោះសេចក្តីសន្យានេះ វាឆ្លើយតបនឹងការយកចិត្តទុករបស់ពួកបរិសុទ្ធ ត្រង់ដែលពួកគេនិយាយពីភាពបរិសុទ្ធនិងភាពគ្មានកំហុសរបស់ពួកគេដើម្បីឱ្យពួកគេអាចនឹងមានអារម្មណ៍ដូច្នោះ នូវអ្វីដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះទាំងអស់ត្រូវសង្ឃឹមចង់បានដែលបានបង្ហាញឱ្យឃើញដល់ខ្លួនរបស់ពួកគេហើយ ។

ម្តងទៀត កាលដែលពួកគេនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដោយប្រៀបធៀបខ្លួនពួកគេជាមួយនឹងសត្រូវរបស់ពួកគេ ពីសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់គេដែលពួកគេចង់បានរួចខ្លួនពីព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ជាទូទៅពួកគេត្រូវបានរកឃើញថាតែងតែប្រើការអធិស្ឋាននេះ ។ ពេលនេះគ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេ ប្រសិនបើក្នុងការប្រៀបធៀបពួកគេទាញចេញមកនូវសេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់របស់ពួកគេនិងភាពសាមញ្ញនៃចិត្តដើម្បីឱ្យ ចេញពីសេចក្តីទុច្ចរិតនៃហេតុបង្កផ្ទាល់ នោះពួកគេនឹងធ្វើឱ្យព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ដល់ពួកគេនូវជំនួយថែមទៀត ។ មនុស្សដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះចូលចិត្តមនសិការដែលបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះអះអាងខ្លួននៅក្នុងសេចក្តីសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើនឹងលួងលោមនិងជំនួយដល់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំទ្រង់ពិត ។ វាមិនមែនជាចេតនារបស់យើងទេដែលឆក់យកព្រះពរនេះពីដើមទ្រូងរបស់ទ្រង់ ។ តែយើងនឹងនិយាយថា ការធានាអះអាងរបស់ទ្រង់ថាការអធិស្ឋានរបស់គេនឹងត្រូវបានឆ្លើយតបដែលផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះទាំងស្រុង ដែលគ្មានការរាប់គិតនូវទង្វើរបស់បុគ្គលនោះទេ ។

ច្បាប់ទីបួន ៖ យើងអធិស្ឋានដោយសេចក្តីសង្ឃឹមដែលមានទំនុកចិត្ត 11-14

11. សេចក្តីសង្ឃឹមនិងសេចក្តីជំនឿយកឈ្នះសេចក្តីភ័យខ្លាច

ច្បាប់ទីបួនគឺថា ដែលត្រូវបានទម្លាក់ចុះ ហើយយកឈ្នះដោយការបន្ទាបខ្លួនពិតប្រាកដ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងគួរត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឱ្យអធិស្ឋានដោយក្តីសង្ឃឹមដ៏ប្រាកដមួយថា ការអធិស្ឋានរបស់យើងនឹងត្រូវបានឆ្លើយតប ។ ទាំងនេះពិតជាអ្វីដែលផ្ទុយស្រឡះ ៖ ដើម្បីចូលរួមជាមួយការធានាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នៃការពេញចិត្តរបស់ព្រះ នូវអារម្មណ៍នៃការសងសឹកដ៏សុចរិតរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ

ដោយសារតែសេចក្តីល្អរបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលលើកឡើងនូវអ្នកដែលរងការជិះជាន់ដោយអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ពួកគេយល់ស្របជាមួយគ្នាយ៉ាងល្អ ។ សម្រាប់ស្របតាមការបង្រៀនពីមុនរបស់យើងថា ការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿគឺជាដៃគូនឹងគ្នាដែលត្រូវចងរួមគ្នាដោយចំណងដែលមិនអាចរំលាយបាន ទោះបីជាមួយក្នុងចំនោមទាំងនេះធ្វើឱ្យយើងភ័យខ្លាច ហើយខណៈពេលដែលមួយទៀតធ្វើឱ្យយើងរីករាយក៏ដោយ ដូច្នេះអ្នកទាំងពីរគួរតែមានវត្តមានជាមួយគ្នាក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ហើយដាវីឌបង្ហាញការព្រមព្រៀងនេះយ៉ាងខ្លីពេលគាត់និយាយថា ៖ "ឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងចូលទៅក្នុងដំណាក់នៃទ្រង់ ដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូររបស់ទ្រង់ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយបង្គំនៅក្នុងព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដោយចិត្តកោតខ្លាចដល់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 5:7] ។ នៅក្រោមសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះគាត់រាប់បញ្ចូលសេចក្តីជំនឿ ពេលនើមិនបានដកសេចក្តីភ័យខ្លាចចេញឡើយ ។ ដ្បិតមិនត្រឹមតែអំណាចចេស្តារបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងគោរពកោតខ្លាចទេ តែដោយសារតែភាពមិនសាកសមរបស់យើងផ្ទាល់ផង ដែលនាំឱ្យភ្លេចអស់ទាំងសេចក្តីអំណួតនិងទំនុកចិត្តរបស់ខ្លួន នោះយើងត្រូវបានកាន់ជាប់ដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច ។

ប៉ុន្តែ "ការធានា" ខ្ញុំមិនយល់ថាវាមានន័យថា ជាអ្វីដែលធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើងធូរស្បើយដោយភាពផ្អែមល្ហែម និងល្អឥតខ្ចោះ ដែលដោះលែងវាចេញពីគ្រប់ការថប់បារម្ភនោះទេ ។ ការសម្រាកដោយសុខសាន្តជាផ្នែករបស់បុគ្គលណា កាលបើកិច្ចទាំងឡាយហូរលូនទៅតាមចិត្តរបស់គេ រមែងប៉ះពាល់ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយឆេះដោយសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយមិនខ្លាចរអាឡើយ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ ឱកាសដែលជំរុញទឹកចិត្តពួកគេឱ្យអំពាវនាវដល់ព្រះបានល្អបំផុត គឺនៅពេលដែល

មានទុក្ខព្រួយ ដោយសារតម្រូវការរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានរំខានដោយភាពចលាចលដ៏ធំបំផុត ហើយស្ទើរតែត្រូវបានបណ្តេញចេញពីអារម្មណ៍របស់ពួកគេរហូតដល់ជំនឿបានមករកការធូរស្បើយភ្លាមៗ ។ ក្នុងចំណោមទុក្ខលំបាកបែបនេះ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបានភ្លឺមកលើពួកគេ រហូតដល់ពេលនោះ ពួកគេថ្ងូរដោយការនឿយហត់ក្រោមទម្ងន់នៃជំងឺបច្ចុប្បន្ន ហើយក៏មានទុក្ខព្រួយដោយការភ័យខ្លាចចំពោះព្រះអង្គដែលធំជាង ប៉ុន្តែដោយពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ពួកគេបានធូរស្រាលពីការលំបាក ។ ពីការទ្រាំទ្រនឹងពួកគេ ហើយបានធូរស្បើយ ហើយសង្ឃឹមថានឹងរួចខ្លួន និងការរំដោះ ។ ដូច្នេះ ជាការសមដែលការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សដែលគោរពព្រះកើតចេញពីអារម្មណ៍ទាំងពីរនេះដែលវាក៏មាន និងតំណាងឱ្យទាំងពីរផងដែរ ។ នោះគឺថាគាត់ថ្ងូរនៅក្រោមជំងឺបច្ចុប្បន្ន ហើយបារម្ភខ្លាចអ្នកដែលមក ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ចូរជ្រកកោនក្នុងព្រះ ដោយមិនសង្ស័យថាទ្រង់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីពង្រីកជំនួយរបស់ទ្រង់ទេ ។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលការខ្វះការទុកចិត្តរបស់យើងបានហៅដល់ព្រះ ប្រសិនបើយើងស្នើសុំពីទ្រង់នូវអត្ថប្រយោជន៍ដែលយើងមិននឹកស្មានដល់ ។

ការអធិស្ឋាន និងជំនឿ

ដូច្នេះគ្មានអ្វីដែលស្របគ្នាជាមួយនឹងធម្មជាតិនៃការអធិស្ឋានជាងការដែលច្បាប់នេះត្រូវបានលាតត្រដាងមកនិងត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ពួកគេនោះទេ៖ ថាពួកគេមិនបានលេចមកដោយចៃដន្យឡើយ តែតាមជំនឿជាការដឹកនាំវិញ ។ ព្រះគ្រីស្ទហៅគោលការណ៍នេះឱ្យមានការយកចិត្តទុក្ខដាក់ពីពួកយើងទាំងអស់ដោយមានបន្ទូលដូច្នេះថា ៖ "ដោយហេតុនោះបានជាខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា គ្រប់

ទាំងសេចក្តីដែលអ្នករាល់គ្នាអធិស្ឋានសូម ចូរជឿថា បានហើយ នោះនឹងបានមែន" [ម៉ាកុស 11:24] ។ ទ្រង់បានបញ្ជាក់សម្តីដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ "អ្វីដែលអ្នកសូមនៅក្នុងការអធិស្ឋាន ដោយជឿ..." [ម៉ាថាយ 21:22] ។ យ៉ាកុបក៏និយាយស្របគ្នាថា ៖ "តែបើអ្នករាល់គ្នាណាមួយខ្វះប្រាជ្ញា មានតែសូមដល់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយសទ្ធា ឥតបន្ទោសផង នោះទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យ តែត្រូវឱ្យអ្នកនោះសូមដោយចិត្តជឿ ឥតសង្ស័យអ្វីសោះ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្ស័យ នោះប្រៀបដូចជារលកសមុទ្រដែលត្រូវផាត់ដោយខ្យល់ ទាំងរំពើកចុះឡើង" [យ៉ាកុប 1:5-6] ។ ទីនោះ ការទាស់នឹងជំនឿទៅកាន់ការអរោ គាត់បានបង្ហាញយ៉ាងសាកសមពីកម្លាំងនៃសេចក្តីជំនឿ អ្វីដែលគាត់បានបន្ថែមត្រូវតែបានកត់សម្គាល់ថា ៖ អស់អ្នកដែលសង្ស័យនិងការស្រពិចស្រពិលស្រែករកព្រះ មិនច្បាស់ពីចិត្តរបស់ខ្លួនថានឹងត្រូវបានឮឬអត់ ពួកគេនឹងមិនទទួលបានអ្វីឡើយ [យ៉ាកុប 1:7] ។ គាត់ថែមទាំងប្រៀបធៀបមនុស្សទាំងនេះទៅនឹងរលកដែលត្រូវបានបក់បោកទៅមកដោយខ្យល់ [យ៉ាកុប 1:6] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងបងគម្ពីរផ្សេងទៀត យ៉ាកុបបានហៅអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនិងសមស្របថា "ការអធិស្ឋានដោយជំនឿ" [យ៉ាកុប 5:15] ។ រួចមក កាលដែលព្រះជាញឹកញាប់អះអាងថា ទ្រង់នឹងផ្តល់ឱ្យម្នាក់ៗតាមសេចក្តីជំនឿរបស់គេ [ម៉ាថាយ 8:13; 9:29; ម៉ាកុស 11:24] គាត់ចង់និយាយថា យើងនឹងមិនអាចទទួលបានអ្វីឡើយបើសិនជាគ្មានជំនឿ ។

សរុបមក វាជាសេចក្តីជំនឿដែលនឹងទទួលបានអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនឹងផ្តល់មកតាមរយៈការអធិស្ឋាន ។ ដូច្នេះជាអត្ថន័យនៃសម្តីដ៏ល្បីរបស់ប៉ុល ដែលដូចជាមិនឆ្លាតទេហើយគ្មានគេខ្វល់ច្រើនថា ៖ "ដូច្នេះ បើគេមិនជឿ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេ

អំពាវនាវដល់ព្រះបាន ហើយបើគេមិនបានឮនិយាយ នោះធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេជឿដល់ព្រះបាន ហើយធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេឮនិយាយបាន បើគ្មានអ្នកណាប្រាប់សោះ" [រ៉ូម 10:14] ។ "ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿកើតឡើងដោយឮ ហើយដែលឮនោះ គឺដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ" [រ៉ូម 10:17] ។ សម្រាប់ការកាត់ចេញមួយជំហានម្តងៗ ការចាប់ផ្តើមនៃការអធិស្ឋានចេញពីសេចក្តីជំនឿ គាត់អះអាងយ៉ាងច្បាស់លាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចត្រូវបានគេអំពាវនាងរកដោយស្មោះដោយការអ្វីផ្សេងពី អ្នកដែលមកនោះតាមរយៈការផ្សាយដំណឹងល្អ សេចក្តីសប្បុរស និងការប្រព្រឹត្តដ៏ទន់ភ្លន់របស់ទ្រង់ត្រូវបានគេស្គាល់ - ជាការពិត ដែលត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ។

12. ទាស់នឹងការបដិសេធនៃភាពច្បាស់លាស់ដែលថាការអធិស្ឋានត្រូវបានឆ្លើយតប

គូប្រជែងរបស់យើងមិនគិតពីការទាមទារនេះទាល់តែសោះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងជំរុញអ្នកជឿឱ្យជឿជាក់ដោយមានការធានាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នៃចិត្តថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានមេត្តា និងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះពួកគេ ពួកគេគិតថាយើងកំពុងនិយាយអ្វីដែលមិនសមហេតុផលបំផុត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេប្រើការអធិស្ឋានពិត នោះពួកគេប្រាកដជាយល់ថា ប្រសិនបើគ្មានការយល់ឃើញដ៏ម៉ឺងម៉ាត់នៃព្រះគុណរបស់ព្រះនោះ មិនអាចហៅរកទ្រង់បានត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ដោយសារគ្មាននរណាម្នាក់អាចយល់ច្បាស់ពីអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿបានទេ លុះត្រាតែគាត់មានអារម្មណ៍ពីវាដោយបទពិសោធន៍នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ តើមានចំណុចអ្វីនៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកជាមួយមនុស្សនេះ ដែលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេមិនដែលមានអ្វីក្រៅពីការស្រមើលស្រមៃទទេនោះ

ទេ? សម្រាប់តម្លៃ និងតម្រូវការនៃការធានានោះ ដែលយើងទាមទារ គឺត្រូវ
រៀនជាចម្បងពីការអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ។ អ្នកណាមើលមិនឃើញនេះបង្ហាញថា
ខ្លួនមានសតិសម្បជញ្ញៈដែលស្ពឹកខ្លាំងណាស់ ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យយើងឆ្លងផុតថ្នាក់
នៃមនុស្សខ្វាក់នេះ ហើយប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងសម្តីរបស់ប៉ុលថា៖ ព្រះមិនអាចត្រូវ
បានអំពាវនាវរកដោយនរណាម្នាក់ឡើយ លើកលែងតែដោយអស់អ្នកដែលបាន
រៀនពីសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ចេញពីដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 10:14] ហើយដែល
បានជឿប្រាកដថាវាត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេរួចហើយ ។

ឥលូវនេះ តើវាជាប្រភេទនៃការអធិស្ឋានអ្វីទៅ? "ឱ ព្រះអម្ចាស់អើយ ខ្ញុំកំពុង
សង្ស័យថាតើទ្រង់នឹងស្តាប់ទូលបង្គំទេ តែដោយសារទូលបង្គំត្រូវបានគ្បៀបសង្កត់
ដោយការខ្វល់ខ្វាយ ។ ទូលបង្គំបានរត់ទៅរកទ្រង់ ថាប្រសិនបើខ្ញុំសាកសម
នោះទ្រង់នឹងជួយទូលបង្គំ ។" នេះមិនមែនជារបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់
ដែលការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេយើងបានអាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរទេ ។ ហើយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនបានណែនាំយើងតាមពួកសាវ័ក ដែលជាអ្នកភ្ជាប់យើងទៅ
"នាំមកជិតបល្ល័ង្កស្ថានសួគ៌ ដោយទំនុកចិត្ត ដែលថាយើងនឹងទទួលព្រះគុណ"
[ហេព្រើរ 4:16] ។ ហើយនៅពេលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងមួយថា យើងមាន
ភាពក្លាហាននិងបានចូលទៅក្នុងទំនុកចិត្តតាមរយៈសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
[អេភេសូរ 3:12] ។ ប្រសិនបើយើងអធិស្ឋានដោយមានផ្លែផ្កា នោះយើងគួរតែ
ចាប់ដោយដៃទាំងពីរនេះនូវការធានាថានឹងទទួលបាននូវអ្វីដែលយើងសូម ដែល
ព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់បង្គាប់ដោយសំឡេងរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយអ្វីពួកបរិសុទ្ធទាំង
អស់បង្រៀនដោយគំរូរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់តែការអធិស្ឋាននោះប៉ុណ្ណោះដែល
អាចទទួលយកបានចំពោះព្រះដែលបានកើត ប្រសិនបើខ្ញុំអាចបង្ហាញវាចេញពី

ការសន្មត់នៃសេចក្តីជំនឿ ហើយត្រូវបានផ្អែកលើការធានាមិនរង្គោះរង្គើនៃក្តីសង្ឃឹម ។ គាត់អាចស្តប់ស្តល់នឹងការលើកឡើងដ៏សាមញ្ញនៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែគាត់មិនត្រឹមតែបន្ថែមទំនុកចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងពង្រឹងវាដោយសេរីភាពឬភាពក្លាហាន ដើម្បីឱ្យគាត់អាចសម្គាល់ពីយើងនូវពួកអ្នកមិនជឿ ដែលពិតជារួមបញ្ចូលជាមួយយើងដោយមិនរើសអើងក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើងចំពោះព្រះប៉ុន្តែដោយចៃដន្យ ។ ក្រុមជំនុំទាំងមូលអធិស្ឋានតាមរបៀបនេះនៅក្នុងទំនុកដំកើង ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមឱ្យសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់សណ្ឋិតនៅលើយើងខ្ញុំ តាមដែលយើងខ្ញុំសង្ឃឹមដល់ទ្រង់ ។" [ទំនុកដំកើង 33:22] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតពួកហោរាបានលាតត្រដាងមកនៅលក្ខ័ណ្ឌ ៖ "យ៉ាងនោះនៅថ្ងៃដែលទូលបង្គំអំពាវនាវ នោះពួកខ្មាំងសត្រូវនឹងថយចេញទៅ ទូលបង្គំដឹងហើយ ដ្បិតព្រះទ្រង់គង់នៅខាងទូលបង្គំ" [ទំនុកដំកើង 56:9] ។ ដូច្នេះ ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ នៅពេលព្រឹក ទ្រង់នឹងឮសំឡេងរបស់ទូលបង្គំ គឺនៅពេលព្រឹក ទូលបង្គំនឹងទូលដល់ទ្រង់ ដោយលំដាប ព្រមទាំងរក្សាពេលចាំយាមផង" [ទំនុកដំកើង 5:3] ។ ចេញពីពាក្យទាំងនេះ យើងសន្និដ្ឋានថា ការអធិស្ឋាននឹងត្រូវឥតប្រយោជន៍នៅលើអាកាស លុះត្រាតែមានសេចក្តីសង្ឃឹមបន្ថែម ដែលយើងរង់ចាំព្រះដោយស្ងាត់ស្ងៀមរពីប៉មចាំយាម ។ លំដាប់នៃការដាស់តឿនរបស់ប៉ុលយល់ស្របនឹងចំណុចទាំងនេះ ៖ ដោយមុននេះគាត់ដាស់តឿនអ្នកជឿថា "ព្រមទាំងប្រើសេចក្តីអធិស្ឋាន និងសេចក្តីទូលអង្វរគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណរាល់ពេលរាល់វេលា ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តីនោះឯងដោយនូវគ្រប់ទាំងសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីទូលអង្វរឱ្យពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់" [អេភេសូរ 6:18] គាត់ជម្រុញពួកគេឱ្យបំពាក់នូវ "ថែមទាំងយកសេចក្តីជំនឿ

ទុកជាខែលផង ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងអាចរំលត់ អស់ទាំងព្រួញឆេះរបស់មេកំណាច ដោយសារខែលនោះបាន ចូរយកសេចក្តីសង្គ្រោះទុកជាមួកសឹក និងដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណដែរ គឺជាព្រះបន្ទូល" [អេភេសូរ 6:16-17] ។

នៅទីនេះសូមឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹកចាំពីអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយពីមុន ៖ ជំនឿនោះមិនរលាយសាបសូន្យទាល់តែសោះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងការទទួលស្គាល់ពីទុក្ខវេទនា ភាពអត់ឃ្លាន និងភាពស្មោកគ្រោករបស់យើង ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកជឿជាច្រើនអាចមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ឬមានទុក្ខព្រួយដោយសារអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ មិនត្រឹមតែមិនលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ដែលអាចទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងផ្ទុកនូវអំពើអាក្រក់ជាច្រើនដែលធ្វើអោយគាត់គួរឱ្យខ្ជាចយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ពួកគេមិនឈប់បង្ហាញខ្លួនឯងឡើយ ។ ហើយអារម្មណ៍នេះមិនបំភ័យគេពីការដាក់ខ្លួនមករកទ្រង់ទេ ព្រោះគ្មានច្រកចូលណាទៅកាន់ទ្រង់ផ្សេងទៀតឡើយ ។ ដ្បិតការអធិស្ឋានមិនត្រូវបានតែងតាំងមកថា យើងគួរអួតខ្លួននៅចំពោះព្រះឬគោរពអ្វីទាំងអស់របស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែថាដោយបានសារភាពកំហុសរបស់យើងយើង គួរសោកស្តាយនិងថាយការទុក្ខព្រួយរបស់យើងនៅចំពោះទ្រង់ដូចជាកូនៗ ប្រគល់បញ្ហារបស់ពួកគេចំពោះឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ។ ជាងនេះទៅទៀត អំពើបាបរបស់យើងគ្មានព្រំដែនកំណត់ គួរតែផ្តល់ឱ្យយើងនូវស្តី ឬដង្កៀប ដើម្បីជាស់យើងឱ្យអធិស្ឋាន ដូចដែលហោរាបានបង្រៀនយើងដោយគំរូរបស់គាត់ផងដែរថា ៖ "សូមប្រោសព្រលឹងទូលបង្គំឱ្យបានជាដ្បិតទូលបង្គំបានធ្វើបាបនឹងទ្រង់ហើយ" [ទំនុកដំកើង 41:4] ។ ខ្ញុំពិតជាសារភាពថា នៅក្នុងព្រួញទាំងនេះនឹងមានស្នាមប្រឡាក់ដ៏សាហាវប្រសិនបើព្រះមិនបានជួយយើង ។ ប៉ុន្តែ

តាមការអាណិតអាសូរដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបានរបស់ព្រះអង្គ ព្រះបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់បានបន្ថែមនូវមធ្យោបាយដោះស្រាយទាន់ពេលវេលា ដោយព្រះអង្គបានរំសាយទុក្ខកង្វល់ទាំងឡាយ ឱ្យរួចផុតពីទុក្ខកង្វល់ ព្រះអង្គអាចទាញយើងឱ្យទន់ភ្លន់ចំពោះព្រះអង្គផ្ទាល់ ដោយបំបាត់នូវរាល់ចំណុចរដិបរដុប ដោយមិនគិតពីឧបសគ្គ គាត់នឹងត្រួសត្រាយផ្លូវ ។

13. ការបង្គាប់និងសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាកត្តាជម្រុញដល់ការអធិស្ឋាន

ទីមួយ ប្រាប់យើងឱ្យអធិស្ឋាន ដោយទស្សនៈនោះផ្ទាល់ទ្រង់នាំឱ្យយើងដឹងពីសេចក្តីរឹងរុសដែលពេញដោយបាបទាល់តែយើងបានស្តាប់បង្គាប់តាម ។ គ្មានអ្វីដែលអាចបង្ហាប់មកបានយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតជាងអ្វីដែលដែលបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើងថា ៖ "ចូរអំពាវនាវដល់អញនៅថ្ងៃមានសេចក្តីទុក្ខលំបាក នោះអញនឹងជួយឱ្យរួច ឯងងនឹងលើកដំកើងដល់អញ" [ទំនុកដំកើង 50:15; 49:15] ។ ប៉ុន្តែពីព្រោះនៅក្នុងតួនាទីរបស់មនុស្សសុចរិតជាច្រើននៃបទគម្ពីរគ្មានអ្វីណាមួយដែលជាញឹកញាប់ទេ នោះខ្ញុំមិនចាំបាច់នៅកាន់តែតាមតែចំណុចតែមួយនោះទេ ។ "ចូរស្វែងរក" ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា "នោះអ្នកនឹងបានទទួល ចូរគោះ នោះទ្វារនឹងបើកដល់អ្នក" [ម៉ាថាយ 7:7] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីសន្យា សេចក្តីសន្យានៅទីនេះដែលបានបន្ថែមលើទស្សនៈនេះតាមដែលចាំបាច់ ដ្បិតបើទោះជាគ្រប់គ្នាទទួលស្គាល់ថាទស្សនៈនោះគួរតែត្រូវបានស្តាប់បង្គាប់តាមក៏ដោយ ក៏ភាគច្រើននឹងគេចចេញពីព្រះនៅពេលដែលទ្រង់ហៅគេ ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានសន្យាដែលងាយស្រួលក្នុងការទូលអង្វរនិងងាយស្រួលចូលទៅរកនោះ ។

នៅពេលដែលរឿងទាំងពីរនេះត្រូវបានបង្កើតឡើង វាប្រាកដណាស់ថា អ្នកដែលព្យាយាមតស៊ូចេញពីការមករកព្រះដោយផ្ទាល់ នោះគេមិនត្រឹមតែជាអ្នកបះបោរនិងរឹងរូសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគេថែមទាំងត្រូវបានផ្តន្ទាទោសពីការមិនជឿផងដែរ ដោយសារតែពួកគេមិនទុកចិត្តលើការសន្យា ។ នេះជាអ្វីដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាងនេះទៅទៀត ចាប់តាំងពីមនុស្សលាក់ពុតចំពោះការបន្ទំនៃភាពរាបទាបនិងសុភាពរាបទាបមើលងាយការប្រៀបប្រដៅរបស់ព្រះ និងការបង្ហូចកិត្តិយសរបស់ព្រះ ព្រមទាំងការអញ្ជើញដោយសប្បុរសរបស់ទ្រង់ផង—ថែមទាំងបន្ទំទ្រង់នូវផ្នែកសំខាន់នៃការថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ទៀតផង ។ ដោយសារបានបដិសេធការបូជាដែលភាពបរិសុទ្ធទាំងអស់នោះហាក់ដូចជាបានសម្រាក [ទំនុកដំកើង 50:7-13] ទ្រង់បានប្រកាសថាទ្រង់នឹងត្រូវបានអំពាវនាវរកនៅគ្រាដែលមានសេចក្តីត្រូវការ ហើយនោះជាការដែលខ្ពង់ខ្ពស់បំផុងនិងដែលមានតម្លៃបំផុត [ទំនុកដំកើង 50:15] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលទ្រង់ទាមទារអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់ ហើយជំរុញយើងឱ្យចង់ស្តាប់បង្គាប់ដោយអន្ទះសារ នោះគ្មានពណ៌នៃការសង្ស័យទេ ទោះជាវាគួរឱ្យទាក់ទាញក៏ដោយ ដែលអាចដោះសារយើងបាន ។ ដូច្នេះហើយ បទគម្ពីរទាំងអស់ដែលបន្តកើតឡើងក្នុងបទគម្ពីរ ដែលការអំពាវនាវដល់ព្រះត្រូវបានដាស់តឿនមកលើយើង គឺដូចជាផ្នាំងបដាជាច្រើនដែលបានដាក់នៅចំពោះមុខយើង ដើម្បីជំរុញយើងឱ្យមានទំនុកចិត្ត ។ វានឹងក្លាយជាភាពច្របូកច្របល់ក្នុងការចូលទៅក្នុងចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ ប្រសិនបើទ្រង់ផ្ទាល់មិនបានរំពឹងថានឹងមកដោយហៅយើង ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានបើកផ្លូវសម្រាប់យើងតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ៖"ហើយអញនឹងនាំភាគទីពានោះទៅក្នុងភ្លើង អញនឹងសំរងគេដូចជាសំរងប្រាក់ ព្រមទាំងសាកគេដូចជាសាកមាស គេនឹងអំពាវនាវ

ដល់ឈ្មោះអញ ហើយអញនឹងស្តាប់គេ អញនឹងថា គេជារាស្ត្រអញ ឯគេនឹងថា ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃខ្ញុំ" [សាការី 13:9] ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់ត្រួសត្រាយផ្លូវដល់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំទ្រង់ ហើយចង់ឱ្យពួកគេដើរតាមទ្រង់ ហើយមិនភ័យខ្លាចដោយសារភាពផ្អែមល្ហែមនៃចម្រៀងដែលទ្រង់បានតែងឡើយ ។

ជាពិសេសចូរឱ្យចំណងជើងដ៏ថ្លៃថ្នូរបស់ព្រះបានមកកាន់គំនិតរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងបានយកឈ្នះដោយគ្មានបញ្ហាទាំងអស់ ។ "ឱព្រះអង្គអើយ សេចក្តីសរសើរចាំតែទ្រង់នៅក្រុងស៊ីយ៉ូន នោះគេនឹងលាបំណន់ចំពោះទ្រង់ ឱព្រះដែលស្តាប់សេចក្តីអធិស្ឋានអើយ អស់ទាំងមនុស្សនឹងមូលមកឯទ្រង" [ទំនុកដំកើង 65:1-2] ។ តើមានអ្វីដែលគួរឱ្យយល់ស្របនិងគួរឱ្យស្រឡាញ់ជាងនេះថែមទៀតជាជាងដែលព្រះទ្រង់មាននាមនេះ ដែលអះអាងដល់យើងថាគ្មានអ្វីដែលលើសជាងធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ជាងការដែលការយល់ស្របនឹងការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដែលទូលអង្វរនោះ? ចេញពីការនេះហោរាសំដៅទៅលើទ្វារដែលបើកមិនត្រឹមតែមួយចំនួនទេ តែសម្រាប់គ្រប់ព្រលឹងទាំងអស់ ព្រោះគាត់បានប្រើពាក្យទាំងនេះថា ៖ "ចូរអំពាវនាវដល់អញនៅថ្ងៃមានសេចក្តីទុក្ខលំបាកនោះអញនឹងជួយឱ្យរួច ឯឯងនឹងលើកដំកើងដល់អញ ។" [ទំនុកដំកើង 50: 15] ។ តាមច្បាប់នេះ ដាវីឌអះអាងសម្រាប់ខ្លួនគាត់នូវសេចក្តីសន្យាដែលផ្តល់មកទ្រង់ ដែលទ្រង់នឹងទទួលបាននូវអ្វីដែលទ្រង់ស្វែងរក ។ "ពីព្រោះ ឱព្រះយេហូវ៉ា នៃពួកពលបរិវារ ជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលអើយ ទ្រង់បានសំដែងឱ្យទូលបង្គំ ជាបាវបំរើទ្រង់បានដឹងហើយ ដោយព្រះបន្ទូលថា អញនឹងតាំងវង្សាឯងឡើង ហេតុដូច្នេះបានជាទូលបង្គំ ជាបាវបំរើទ្រង់ មានចិត្តក្លាហាន និងហ៊ានអធិស្ឋានពាក្យទាំងនេះ

ទូលដល់ទ្រង់" [២ សាំយ៊ូអែល 7:27] ។ ចេញពីនេះយើងសរុបថា គាត់បានភ័យខ្លាចលើកលែងតែពេលដែលសេចក្តីសន្យាបានលើកទឹកចិត្តដល់គាត់ ។ ដូច្នេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បានបំពាក់ខ្លួនដោយគោលលិទ្ធិទូទៅថា ៖ "ទ្រង់នឹងបំពេញបំណងចិត្តនៃអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 145:19; 144:19 Vg] ។ ពិតណាស់ យើងអាចកត់សម្គាល់រឿងនេះនៅក្នុងទំនុកតម្កើង ៖ ថាប្រសិនបើការគំរាមកំហែងនៃការអធិស្ឋានត្រូវបានខូចជូនកាលការផ្លាស់ប្តូរត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះព្រះចេស្តារបស់ព្រះ ជូនកាលចំពោះសេចក្តីសម្បូរសរបស់ទ្រង់ ជូនកាលចំពោះភាពស្មោះត្រង់នៃការសន្យារបស់ទ្រង់ ។ វាហាក់ដូចជាថា ដាវីឌ ដោយការបញ្ចូលសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះដោយមិនសមរម្យ ធ្វើឱ្យមានការបំផ្លិចបំផ្លាញការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ប៉ុន្តែអ្នកជឿដឹងតាមរយៈការប្រើប្រាស់ និងបទពិសោធន៍ថា ភាពអំណត់នឹងឆេះតិចៗ លុះត្រាតែពួកគេផ្តត់ផ្តង់ឥន្ធនៈថ្មីថែមទៀត ។ ដូច្នោះហើយ ក្នុងចំណោមការអធិស្ឋានរបស់យើង ការធ្វើសមាធិទាំងលើធម្មជាតិរបស់ព្រះ និងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺមិនមានន័យលើសលប់នោះទេ ។ ដូច្នេះ តាមគំរូរបស់ដាវីឌ សូមឱ្យយើងកុំមើលងាយក្នុងការបញ្ចូលអ្វីមួយដែលអាចធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើងស្រស់ស្រាយជាមួយនឹងកម្លាំងថ្មីឡើយ ។

14. មនុស្សគួរតែអធិស្ឋានដោយទំនុកចិត្ត ដោយគ្មានការភ័យខ្លាចតែដោយការកោតខ្លាចដែលពេញដោយការគោរពវិញ

វាជារឿងចម្លែកដែលដោយការសន្យានៃភាពផ្អែមល្ហែមបែបនេះ ពួកយើងត្រូវបានប៉ះពាល់ទាំងត្រជាក់ ឬស្ទើរតែទាល់តែគ្មានសោះ ដូច្នេះហើយបានជាពួកយើងជាច្រើនចូលចិត្តដើរវង្វេងវង្វាន់ ហើយបោះបង់ចោលប្រភពទឹករស់ ដើម្បី

ជីកអណ្តូងសូតសម្រាប់ខ្លួនយើងទៅវិញ ។ [យេរេមា 2:13] ជាជាងអោបក្រសោបសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលផ្តល់មកយើងដោយឥតគិតថ្លៃសោះទៅវិញ ។ "ព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ា ជាប៉មមាំមួន មនុស្សសុចរិតរត់ចូលទៅពឹងជ្រកហើយមានសេចក្តីសុខ" [សុភាសិត 18: 10 p.] ។ តែយ៉ូអែល បន្ទាប់ពីគាត់បានទស្សន៍ទាយពីសេចក្តីវិនាសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលគំរាមកំហែងនោះ គាត់បានបន្ថែមប្រយោគដែលគួរឱ្យចងចាំនេះថា ៖ "នោះអស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ានឹងបានប្រោសឱ្យរួច" [យ៉ូអែល 2:32; រ៉ូម 10: 18] ។ ការនេះយើងដឹងថាសំដៅទៅលើការបង្រៀនរបស់ដំណឹងល្អ [កិច្ចការ 2:21] ។ កម្រណាស់ ដែលមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សមួយរយនាក់ដែលត្រូវបានជំរុញឱ្យចូលទៅជិតព្រះ ។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ប្រកាសតាមរយៈអេសាយថា ៖ "គ្រានោះមុនដែលគេអំពាវនាវ នោះអញនឹងតបឆ្លើយ ហើយកាលគេកំពុងតែចេញសំដីនៅឡើយ នោះអញនឹងស្តាប់ដែរ" [អេសាយ 65:24] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់ក៏ធានានូវកិត្តិយសដូចគ្នានេះដល់ក្រុមជំនុំទាំងមូល ដូចដែលវាអនុវត្តចំពោះសមាជិកទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ "វានឹងអំពាវនាវដល់អញ ហើយអញនឹងឆ្លើយតប អញនឹងនៅជាមួយនឹងវាក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ក៏នឹងដោះឱ្យរួចចេញ ហើយនឹងលើកមុខឱ្យ" [ទំនុកដំកើង 91:15-19] ។ យ៉ាងណាក៏ដោយវាមិនមែនជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំទេ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយ ក្នុងការរាយគ្រប់បទគម្ពីរមក ប៉ុន្តែដើម្បីជ្រើសរើសចំណុចសំខាន់ៗមួយចំនួន ដែលយើងអាចភ្ជាក់បានថា តើព្រះទាក់ទាញយើងដោយទន់ភ្លន់ប៉ុណ្ណា ហើយជាមួយនឹងចំណងដ៏តឹងរឹង ដែលការមិនដឹងគុណរបស់យើងត្រូវបានចងនៅពេល ចំពេលមានស្នាមមុតបែបនេះ ភាពយឺតយ៉ារបស់យើងនៅតែពន្យារពេល ។

ដូច្នេះ សូមឱ្យពាក្យទាំងនេះបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀករបស់យើងថា ៖ "ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់គង់នៅជិតនឹងអស់អ្នក ដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់ គឺអស់អ្នកដែលអំពាវនាវ ដល់ទ្រង់ដោយពិតត្រង់" [ទំនុកដំកើង 145:18; 144:18] ។ វាគឺដូចគ្នាជាមួយ នឹងពាក្យដែលយើងបានដកស្រង់ពីអេសាយ និងយ៉ូអែល ដែលព្រះធានាយើង ថាទ្រង់យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយថែមទាំងមានព្រះទ័ យរីករាយនឹងដោយការលះបង់នូវរសជាតិដ៏ផ្អែមនៅពេលដែលយើង "ដាក់ការ យកចិត្តទុកដាក់របស់យើងទៅលើអង្គទ្រង់ ។" [១ ពេត្រុស 5:7 និង ទំនុកដំ កើង55:22; 54:23] ។ យើងទទួលបានផលផ្លែតែមួយនៃការសន្យារបស់ព្រះ នៅពេលដែលយើងដាក់ការអធិស្ឋានរបស់យើងដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ ឬភ័យខ្លា ច ។ ប៉ុន្តែ ដោយពឹងលើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដែលមានព្រះចេស្តានឹងធ្វើឱ្យ យើងភ័យខ្លាច យើងហ៊ានហៅទ្រង់ថាជាព្រះវរបិតា ខណៈដែលទ្រង់នឹងប្រាប់ពី ព្រះនាមដ៏ផ្អែមល្ហែមនេះដល់យើង ។

វានៅតែមានសម្រាប់យើង ដែលបានផ្តល់នូវការលើកទឹកចិត្តបែបនេះ ដើម្បីដឹង ថាយើងមានពីភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់នេះដែលថាទ្រង់នឹងស្តាប់យើង ដរាបណាការ អធិស្ឋានរបស់យើងមិនអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែតម្លៃ និងក្តី សង្ឃឹមនៃការបំពេញរបស់ពួកគេគឺផ្អែកលើការសន្យារបស់ព្រះវិញ ។ ហើយពឹង ផ្អែកលើពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេត្រូវការជំនួយផ្សេងទៀត ហើយក៏មិនមើលទៅ លើ និងចុះក្រោម ពីទីនេះ និងទីនោះដែរ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែតាំងចិត្តថា ទោះបីយើងមិនពូកែក្នុងភាពបរិសុទ្ធដូចអ្វីដែលគេសរសើរក្នុងបុព្វបុរសបរិសុទ្ធ ហោរា និងសាវ័កក៏ដោយ ក៏បណ្តាលឱ្យយើង និងគេមានបញ្ហត្តឱ្យអធិស្ឋាន និងជំនឿរួមដែរ ប្រសិនបើយើង ចូរពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយនេះ

យើងពិតជាគួរកនរបស់ពួកគេ ។ ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលបានឃើញខាងលើ ទ្រង់ប្រកាសថា ទ្រង់នឹងស្លូតបូត និងសប្បុរស ផ្តល់ដល់មនុស្សដែលមានទុក្ខយ៉ាងក្រៃលែង សង្ឃឹមថាពួកគេនឹងទទួលបានអ្វីដែលពួកគេបានស្វែងរក ។ ដូច្នោះហើយ យើងត្រូវកត់សម្គាល់ពាក្យទូទៅ ដែលគ្មាននរណាម្នាក់ពីដំបូងដល់ចុងក្រោយ (ដូចមនុស្សនិយាយ) ដែលត្រូវបានដកចេញ ផ្តល់ភាពស្មោះត្រង់នៃចិត្ត ការមិនពេញចិត្តចំពោះខ្លួនយើង ភាពរាបទាប និងជំនឿមានវត្តមានដើម្បីកុំឱ្យពុតត្បុតរបស់យើងប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ដោយស្រែកហៅព្រះនាមរបស់ទ្រង់ដោយបោកបញ្ឆោត ។ ព្រះបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើងនឹងមិនបណ្តេញអស់អ្នកដែលទ្រង់មិនត្រឹមតែជាស់ស្តឿនទេ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងញុះញង់ដោយគ្រប់មធ្យោបាយដែលអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីឱ្យគេបានមកឯទ្រង់ ។ ហេតុនេះហើយបានជារបៀបនៃការអធិស្ឋានរបស់ដាវីឌ ដែលខ្ញុំបានលើកឡើងកាលពីពេលថ្មីៗនេះថា ៖ "ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាព្រះពិត ហើយព្រះបន្ទូលទ្រង់សុទ្ធតែពិតត្រង់ ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលពីព្រះគុណនេះមកទូលបង្គំ ជាបាវបំរើទ្រង់" [២សាំយ៊ូអែល 7:27-29] ។ ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ "ទូលបង្គំទូលអង្វរដល់ទ្រង់ សូមឱ្យសេចក្តីសប្បុរស របស់ទ្រង់ផ្សាយមកជួយដោះទុក្ខទូលបង្គំ តាមសេចក្តីដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដល់អ្នកបំរើទ្រង់ហើយ" [ទំនុកដំកើង 119:76] ។ ហើយពួកអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា នៅពេលណាដែលពួកគេបំពាក់ខ្លួនពួកគេការចងចាំពីការតាំងសញ្ញានោះ ដែលបានប្រកាសយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ថា កាលដែលព្រះទ្រង់ភ្ជាប់ នោះមនុស្សមិនត្រូវអធិស្ឋានដោយភ័យខ្លាចឡើយ ។ នៅក្នុងការនេះ ពួកគេដើរតាមគំរូនៃពួកឮយ៉ូកោ ជាពិសេសយ៉ាងកុប បន្ទាប់ពីគាត់បានសារភាពខ្លួនគាត់មិនសមនឹងទទួល

បានសេចក្តីមេត្តាជាច្រើនដែលគាត់បានទទួលព្រះព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ [លោកុប្បត្តិ 32:10] គាត់និយាយថា គាត់នៅតែត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឱ្យទូលសូមការដ៏ធំថែមទៀត ពីព្រោះព្រះទ្រង់បានសន្យាថាទ្រង់នឹងធ្វើ ។ [លោកុប្បត្តិ 32:12-13] ។

ប៉ុន្តែ ទោះបីជាការក្លែងក្លាយរបស់អ្នកមិនជឿណាក៏ដោយ ពេលដែលគេមិនរត់ទៅរកព្រះនៅពេលដែលមានការចាំបាច់ ពួកគេមិនបានស្វែងរកទ្រង់ ហើយមិនអង្វរសុំជំនួយពីទ្រង់ទេ នោះគេបានដកចេញពីទ្រង់នូវអស់ទាំងកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ដូចជាគេបានបង្កើតព្រះ និងរូបព្រះថ្មី ដោយវិធីនេះ ពួកគេបដិសេធថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃគ្រប់ការទាំងអស់ ។ ម៉្យាងវិញទៀត គ្មានអ្វីមានប្រសិទ្ធភាពជាងក្នុងការរំដោះអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ថព្រះពីគ្រប់ការខុសឆ្គងជាជាងការពង្រឹងគំនិតនេះទេថា ៖ នេះមិនមែនជាហេតុផលដែលការពន្យារពេលណាមួយគួររារាំងពួកគេទេ ខណៈពេលដែលពួកគេគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ដែលប្រកាសថាគ្មានអ្វីគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ជាង ការគោរពប្រតិបត្តិនោះទេ ។

ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយពីមុនត្រូវបានបង្ហាញម្តងទៀតនៅក្នុងពន្លឺកាន់តែច្បាស់ ៖ ថា ស្មារតីនៃការអធិស្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ស្របតាមការភ័យខ្លាច ការគោរព និងការលួងលោម ហើយវាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផលទេ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់លើកអ្នកដែលក្រាបថ្វាយបង្គំ ។ នៅក្នុងវិធីនេះ ការបញ្ចេញមតិហាក់ដូចជាមិនចុះសម្រុងគ្នាយ៉ាងស្រស់ស្អាតទេ ។ យេរេមានិងដានីយ៉ែលនិយាយថា ពួកគេអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះ [យេរេមា 42:9; ដានីយ៉ែល 9:18] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយថា ៖ "សូមឱ្យលោកមេត្តាស្តាប់សេចក្តីដែលយើងខ្ញុំអង្វរដល់លោក ហើយសូមអធិស្ឋានដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃលោក

ឱ្យយើងខ្ញុំផង គឺឱ្យពួកមនុស្សដែលសល់នៅទាំងនេះ ដ្បិតយើងខ្ញុំដែលមានគ្នាច្រើន បានសល់នៅតែបន្តិចទេ ដូចជាលោកឃើញស្រាប់" [យេរេមា 42:2] ។ ម្ខាងទៀត អ្នកជឿត្រូវបាននិយាយជាញឹកញាប់ថា "លើកដៃឡើងអធិស្ឋាន" ដូច្នេះហេសេគានិយាយដូច្នេះថា នៅពេលដែលគាត់សូមឱ្យហោរាទូលអង្វរជំនួសគាត់ [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 19:4] ។ ហើយដាវីឌចង់ឱ្យការរបស់គាត់បានឡើងទៅឡើ "ដូចជាផ្សែងរបស់គ្រឿងក្រអូប" [ទំនុកដំកើង 141:2] ។ នោះគឺទោះបីជាមានការបញ្ចុះបញ្ចូលពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេពេញចិត្តនឹងការរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់គាត់ និងមិនស្វាក់ស្ទើរក្នុងការអង្វរសុំជំនួយដែលទ្រង់បានសន្យាដោយឥតគិតថ្លៃដែរ ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែមិនត្រេកអរដោយទំនុកចិត្តដែលមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ប្រៀបដូចជាពួកគេបានបោះចោលភាពអាម៉ាស់ ប៉ុន្តែពួកគេ ដូច្នេះ ចូរឡើងទៅលើតាមជំហាននៃការសន្យាដែលថាពួកគេនៅតែជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ក្នុងការបន្ទាបខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

(ព្រះទ្រង់ស្តាប់ទៅកាន់សូម្បីតែវាជាការអធិស្ឋានដែលមិនល្អឥតខ្ចោះក៏ដោយ15-10)

15. ការស្តាប់ទៅកាន់ការអធិស្ឋានដែលខូចបង់

នៅទីនេះមានសំណួរលើសពីមួយត្រូវបានលើកឡើង ៖ សម្រាប់បទគម្ពីរដែលទាក់ទងការជជែកដែលព្រះផ្តល់នូវការសម្រេចដល់ការអធិស្ឋានមួយចំនួន ជំនួសដោយការពិតថា ពួកគេបានចេញមកពីចិត្តមិនសុទ្ធតែមានសេចក្តីសុខសាន្តឬដោយលាយឡំគ្នា ។ ដ្បិតដោយសារហេតុផល តែកើតចេញពីសេចក្តីកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងនិងការសងសឹកវិញ យ៉ូថាមបានស្បថនូវសាសន៍សែកឱម នោះសេចក្តី

វិនាសបានត្របាក់លេបពួកគេនៅគ្រាក្រោយមក [ចៅហ្វាយ 9:20] ។ ព្រះដោយទ្រង់បានអនុញ្ញាតបណ្តាសាហាក់ដូចជាទ្រង់យល់ស្របនឹងគ្រោះដែលអាក្រក់ដែរ ។ បំណងបែបនេះក៏មាននៅលើសាំសុងដែរ នៅពេលគាត់និយាយថា ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់នឹកចាំពីទូលបង្គំ ឱព្រះអង្គអើយ សូមចំរើនកំឡាំងឱ្យទូលបង្គំតែម្តងណោះចុះ ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានសងសឹកដល់ពួកសាសន៍ភីលីស្ទីន ដោយព្រោះភ្នែកទូលបង្គំទាំង២តែម្តង" [ចៅហ្វាយ 16:28] ។ ដ្បិតបើទោះជាមានបំណងដែលសុចរិតលាយឡំគ្នាក៏ដោយ ក៏វាជាការប្រាថ្នាដែលអាក្រក់ចង់សងសឹកដែលដឹកនាំដែរ ។ ព្រះទ្រង់បានធ្វើតាមការទូលអង្វរនោះ ។ ចេញពីការនេះ វាហាក់ដូចជា យើងសន្មត់ថា បើទោះជាការអធិស្ឋានជារឿងដែលក្តៅគគុកដែលជាការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះបន្ទូលក៏ដោយ នោះវានៅតែទទួលបាននូវឥទ្ធិពលរបស់វា ។

ខ្ញុំឆ្លើយតបថា ច្បាប់សកលមួយមិនត្រូវបានលុបចោលដោយឧទាហរណ៍របស់បុគ្គលទេ ។ បន្ថែមពីលើនេះ ពេលខ្លះកម្លាំងជំរុញពិសេសនោះត្រូវបានចែកចាយដល់មនុស្សពីរបីនាក់ ដែលវាកើតឡើងថាការពិចារណាខុសគ្នាចំពោះពួកគេជាងចំពោះមនុស្សទូទៅ ។ ដ្បិតយើងត្រូវកត់សម្គាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានឆ្លើយតបពេលសិស្សទ្រង់ប្រាថ្នាដោយឥតព្រងើយកន្តើយចង់ឱ្យទ្រង់ធ្វើតាមគំរូរបស់អេលីយ៉ា ដោយថាពួកគេមិនដឹងថាពួកគេត្រូវបានប្រទានដោយវិញ្ញាណបែបណានោះទេ ។ [លូកា 9:55] ។

ប៉ុន្តែយើងត្រូវទៅឆ្ងាយទៀត ៖ ការអធិស្ឋានដែលព្រះទ្រង់ឆ្លើយតបមិនសុទ្ធតែសព្វតាមព្រះទ័យទ្រង់រហូតទេ ។ តែតាមគំរូមក អ្វីដែលបទគម្ពីរបង្រៀនដែលបានបង្ហាញមកដោយភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ ទ្រង់ជួយដល់អ្នកដែលលំបាក

វេទនាហើយស្តាប់សេចក្តីថ្ងូញថ្ងូររបស់អស់អ្នកដែលត្រូវគេធ្វើទុក្ខដោយអយុត្តិធម៌ ដែលទូលអង្វរសុំជំនួយពីទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ដែលទ្រង់ធ្វើការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ ក្នុងកាលដែលការរអ៊ូរបស់អ្នកក្រកើនឡើងមកដល់ទ្រង់ បើទោះជាពួកគេមិនសាកសមនឹងទទួលសូម្បីតែបន្តិចក៏ដោយ ។ តើញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាដែលទ្រង់បានដាក់ទោសដល់អំពើសាហាវឃោរឃៅ អំពើចោរកម្ម ហឹង្សា តណ្ហា និងឧក្រិដ្ឋកម្មផ្សេងៗ នៃអំពើទុច្ចរិត បំបិទចោលនូវសេចក្តីក្លាហាន និងសេចក្តីក្រោធ ក៏រំលំអំណាចទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ បញ្ជាក់ថាព្រះអង្គជួយជនទុច្ចរិត ដែលនៅតែវាយខ្ស់ដោយបន់ស្រន់ទៅព្រះដែលមិនស្គាល់? ហើយទំនុកតម្កើងមួយបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា ការអធិស្ឋានដែលមិនបានទៅដល់ស្ថានសួគ៌ដោយសេចក្តីជំនឿ នៅតែមិនមានប្រសិទ្ធភាពឡើយ ។ ទំនុកតម្កើងរួមគ្នានឹងការអធិស្ឋានទាំងនោះ ដែលចេញពីអារម្មណ៍ធម្មជាតិ ភាពចាំបាច់បានកើតឡើងពីអ្នកមិនជឿ ដូចគ្នានឹងអ្នកជឿ ប៉ុន្តែលទ្ធផលបង្ហាញថា ព្រះមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះពួកគេ ។ [ទំនុកដំកើង 107:6, 13, 19] ។ តើដោយសារទ្រង់មានភាពទន់ភ្លន់បែបនេះបញ្ជាក់ថាការអធិស្ឋានអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ឬ? ទេ វាគឺដោយសារកាលៈទេសៈនេះ ដែលបញ្ជាក់ពីការបំភ្លឺសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ នៅពេលណាដែលការអធិស្ឋានរបស់អ្នកមិនជឿមិនត្រូវបានបដិសេធចំពោះពួកគេ ។ ហើយម្តងទៀតដើម្បីញុះញង់អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ពិតរបស់ទ្រង់ឱ្យអធិស្ឋានកាន់តែច្រើននៅពេលដែលពួកគេឃើញថាសូម្បីតែការយំសោកសៅពេលខ្លះក៏ធ្វើបានល្អខ្លះដែរ ។

ប៉ុន្តែ វាគ្មានហេតុផលអ្វីដែលអ្នកជឿគួរងាកចេញពីច្បាប់ដែលព្រះដាក់មកលើពួកគេ ឬគួរច្រណែននឹងអ្នកមិនជឿ ព្រោះវាមកពីការទទួលបាននូវអ្វីដែលពួក

គេប្រាថ្នាថាពួកគេបានទទួលបានផលយ៉ាងច្រើន ។ យើងបាននិយាយថា តាមរបៀបនេះ ព្រះបានរំជួលចិត្តដោយការលន់តួបាបក្លែងក្លាយរបស់អហាប់ [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 21:29] ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ដោយភ័ស្តុតាងនេះ ថាតើការអង្វរនេះងាយស្រួលយ៉ាងណាចំពោះអ្នកដែលទ្រង់បានរើសតាំង នៅពេលដែលពួកគេមកជាមួយការប្រែចិត្តពិតប្រាកដដើម្បីផ្តាប់ចិត្តដល់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ក្នុងទំនុកតម្កើង ១០៦ ទ្រង់បន្ទោសជនជាតិយូដា ដោយសារយល់ថាទ្រង់ទទួលយកការអង្វររបស់ពួកគេ ។ [ទំនុកដំកើង106:8-12] ក្រោយបន្តិតមកពួកគេបានត្រឡប់ទៅរកសេចក្តីរឹងរុសនៃនស្ស័យរបស់ពួកគេវិញ [ទំនុកដំកើង 106:43; ទំនុកដំកើង 106:13] ។ ការនេះកាន់តែច្បាស់ថែមទៀតពីប្រវត្តិរបស់ចៅហ្វាយ ៖ នៅពេលណាដែលពួកអ៊ីស្រាអែលទួញសោក បើទោះជាទឹកភ្នែករបស់ពួកគេក្លែងក្លាយក៏ដោយ តែពួកគេនៅតែត្រូវបានរំដោះពីកណ្តាប់ដៃរបស់សត្រូវរបស់ពួកគេដដែល [ចៅហ្វាយ 3:9] ។ ដូចដែលព្រះទ្រង់ធ្វើឱ្យព្រះអាទិត្យរបស់ទ្រង់ចែងចាំងមកលើមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់ដូចគ្នា [ម៉ាថាយ 5:45] ដូច្នេះទ្រង់មិនមើលងាយដល់ការយំសោករបស់អស់អ្នកដែលមានហេតុផលដែលសុចរិតនិងទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេសមនឹងបានដោះឱ្យរួចនោះទេ ។ ក្នុងពេលតែមួយ ការដែលទ្រង់ស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកទុច្ចរិត នោះទ្រង់មិនផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់គេថែមទៀតដែលទ្រង់ត្រឹមតែផ្តល់មកនូវអាហារដល់អស់អ្នកដែលមើលស្រាលដល់សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេ ។

នៅក្នុងស្ថានភាពរបស់អ័ប្រាហាំនិងសាំយ៊ូអែល សំណួរកាន់តែពិបាកថែមទៀតហាក់ដូចជាត្រូវបានកើតឡើងមក ម្នាក់ដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នឹងអធិស្ឋានសម្រាប់រាស្ត្រដែលនៅសូដុម [លោកុប្បត្តិ 18:23] ។

អ្នកផ្សេងទៀតអធិស្ឋានសម្រាប់សូល បើទោះជាទាស់នឹងការហាមប្រាមទាំងស្រុងក៏ដោយ [១ សាំយ៊ូអែល 15:11]។ យេរេមាបានប្រព្រឹត្តស្រដៀងគ្នា នៅពេលដែលគាត់បានអធិស្ឋានថា ការបំផ្លាញរបស់ទីក្រុងត្រូវបែរចេញវិញ [យេរេមា 32:16 f.]។ ទោះជាពួកគេបានរងការបដិសេធក៏ដោយ វាហាក់ដូចជាពិបាកនឹងវិនិច្ឆ័យពួកគេថាគ្មានជំនឿ។ ប៉ុន្តែ ដំណោះស្រាយនេះ ខ្ញុំជឿជាក់នឹងបំពេញចិត្តអ្នកអានកម្រិតត្រឹមត្រូវ៖ ដោយពឹងផ្អែកលើគោលការណ៍ទូទៅដែលព្រះប្រទានឱ្យយើងដែលផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាសូម្បីតែលើអ្នកដែលមិនសក្តិសមក៏ដោយ ពួកគេមិនខ្វះជំនឿទាំងស្រុងទេ ទោះបីជានៅក្នុងឧទាហរណ៍នេះ គំនិតរបស់ពួកគេបានបញ្ឆោតពួកគេក៏ដោយ។ លោក Augustine នៅកន្លែងមួយនិយាយដោយឈ្លាសវៃថា៖ តើពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿយ៉ាងដូចម្តេច នៅពេលពួកគេស្វែងរកពីព្រះ តើអ្វីប្រឆាំងនឹងបង្គាប់មកពីរបស់ទ្រង់នោះ? ពួកគេអធិស្ឋានតាមបំណងរបស់ទ្រង់ មិនមែនជាឆន្ទៈលាក់កំបាំង និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរនោះទេ ប៉ុន្តែជាឆន្ទៈដែលទ្រង់បំផុសគំនិតក្នុងពួកគេ ដើម្បីទ្រង់អាចនឹងស្តាប់តាមវិធីផ្សេងទៀត ដូចជាទ្រង់សម្រេចដោយប្រាជ្ញា”។ ដោយសារគាត់ខឹងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះលទ្ធផលនៃព្រឹត្តិការណ៍នេះ បើយោងតាមផែនការដែលមិនអាចយល់បានរបស់គាត់ថា បុព្វបុរសនៃពួកបរិសុទ្ធដែលជាល្បាយនៃសេចក្តីជំនឿនិងកំហុសមិនត្រូវបានចាត់ទុកជាមោឃៈទេ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនគួរត្រូវបានចាត់ទុកជាគំរូត្រឹមត្រូវសម្រាប់ការក្លែងបន្លំជាជាងការដោះសារដល់ពួកបរិសុទ្ធខ្លួនឯងឡើយ។ ថាវាលើសកម្រិតកំណត់ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើគ្មានការសន្យាជាក់លាក់ណាមួយបង្ហាញដោយខ្លួនឯង យើងត្រូវសុំពីព្រះដោយលក្ខខណ្ឌ។ នៅពីនេះសម្តីរបស់ដាវីឌផ្ទុយពីគ្នា៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមតើនឡើង

ដោយសេចក្តីខ្វាល់របស់ទ្រង់ សូមងើបឡើង ទាស់នឹងសេចក្តីឃោរឃៅ របស់ពួកតតាំងនឹងទូលបង្គំ សូមទ្រង់តើនឡើងជួយទូលបង្គំ ដោយសេចក្តីយុត្តិធម៌ ដែលទ្រង់បានបង្គាប់ហើយ" [ទំនុកដំកើង 7:6] ។ ដ្បិតគាត់បង្ហាញថា គាត់ត្រូវបានដឹកនាំដោយការបង្ហាប់ពិសេសឱ្យស្វែងរកផលប្រយោជន៍បណ្តោះអាសន្ន ។

16. ការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចទទួលបានចម្លើយតាមរយៈការអត់ទោសរបស់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ

នេះក៏គួរកត់សម្គាល់ផងដែរ ៖ អ្វីដែលខ្ញុំបានដាក់លើច្បាប់ទាំងបួននៃការអធិស្ឋានត្រឹមត្រូវ គឺមិនតម្រូវឱ្យតឹងរ៉ឹងខ្លាំងពេកដែលថាព្រះនឹងបដិសេធការអធិស្ឋានទាំងនោះ ដែលទ្រង់មិនបានរកឃើញសេចក្តីជំនឿដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ឬការប្រែចិត្ត រួមជាមួយនឹងភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងការបង្គាប់ដែលបង្កើតបានត្រឹមត្រូវ ។

ខ្ញុំបាននិយាយថា ទោះបីជាការអធិស្ឋានគឺជាការសន្ទនាដ៏ស្និទ្ធស្នាលនៃអ្នកគោរពថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ ក៏ការគោរព និងការសមស្របនៅតែត្រូវរក្សាក្រែងលោយើងផ្តល់កម្លាំងឱ្យធូរស្រាលចំពោះសំណើផ្សេងៗ ហើយក្រែងលោយើងប្រាថ្នាលើសពីព្រះទ្រង់អនុញ្ញាត ។ បន្ថែមទៀតថា យើងគួរតែលើកគំនិតរបស់យើងទៅកាន់ការគោរពដ៏បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធចំពោះទ្រង់ ក្រែងលោភាពរុងរឿងរបស់ព្រះក្លាយទៅជាគ្មានតម្លៃសម្រាប់យើង ។

គ្មាននរណាម្នាក់ដែលមិនធ្លាប់បានអនុវត្តការនេះដោយទៀងត្រង់ដែលបានកំណត់; ត្បិតមិននិយាយពីហានៈនិងឯកសារ តើមានការតួញតែ្ពរប៉ុន្មានរបស់ដា

រឺឌដែលមានចិត្តមិនចេះអត់ធ្មត់! មិនមែនថាគាត់ចង់និយាយជាមួយព្រះជាម្ចាស់ដោយចេតនា ឬស្រែកតវ៉ាប្រឆាំងនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ដោយភាពទន់ខ្សោយ គាត់មិនបានរកឃើញការបន្ធូរបន្ថយផ្សេងទៀតដែលប្រសើរជាងការទម្លាក់ទុក្ខសោករបស់គាត់ទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់អត់ឱនសូម្បីតែការនិយាយតក់ស្លុតរបស់យើង ហើយលើកលែងទោសចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង នៅពេលដែលមានអ្វីមួយគេចចេញពីយើងដោយអចេតនា ។ បើគ្មានសេចក្តីមេត្តាករុណានេះទេ នោះនឹងគ្មានសេរីភាពក្នុងការអធិស្ឋានទេ ។

ប៉ុន្តែ ទោះជាដារឺឌមានបំណងចង់ចុះចូលទាំងស្រុងតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយបានអធិស្ឋានដោយមិនមានការអត់ធ្មត់តិចជាងការខ្នះខ្នែងដើម្បីទទួលបានសំណើររបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏វាចេញមកដែរ ជួនកាល ផ្ទុយទៅវិញ ពុះកញ្ជ្រោលឡើងនូវអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ ខុសពីច្បាប់ទីមួយដែលយើងបានដាក់ចុះ ។ .

យើងអាចមើលឃើញជាពិសេសពីការបញ្ចប់នៃទំនុកតម្កើងទីសាមសិបប្រាំបួនជាមួយនឹងទុក្ខព្រួយដ៏ឃោរឃៅដែលពួកបរិសុទ្ធនេះត្រូវបានយកទៅឆ្ងាយ ដូច្នេះគាត់មិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបានទេ ។ គាត់និយាយថា "ឱសូមប្រណីដល់ទូលបង្គំដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានមានកំឡាំងឡើងមុនដែលទូលបង្គំចេញបាត់ទៅហើយមិនមានទៀត ។" [ទំនុកដំកើង 39:13] ។ គេអាចនិយាយថា អ្នកដែលអស់សង្ឃឹមនេះមិនស្វែងរកអ្វីក្រៅតែពីការពុករលួយក្នុងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះបានដកចេញ ។ ពេលនេះគាត់ប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុងភាពស្ថិតស្ថេរនោះ ឬដូចជាមនុស្សទុច្ចរិតប្រាថ្នាចង់នៅឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ

គាត់បានត្រឹមតែតួញញែរថា កំហឹងរបស់ព្រះគឺមិនអាចទ្រាំទ្របានទេ ។ នៅក្នុងការសាកល្បងទាំងនោះ ក៏មានការទូលអង្វរដែលបាននិយាយជាញឹកញាប់មិនស្របនឹងការគ្រប់គ្រងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយនៅក្នុងនោះពួកបរិសុទ្ធមិនបានថ្លឹងថ្លែងគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនិងសមរម្យ ។ ការអធិដ្ឋានទាំងអស់ដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយពិការភាពទាំងនេះសមនឹងទទួលបានការបដិសេធ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការផ្តល់ឱ្យពួកបរិសុទ្ធសោកស្តាយពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន វាយប្រដៅខ្លួនឯង ហើយត្រឡប់មកខ្លួនពួកគេវិញភ្លាម ព្រះទ្រង់អត់ទោសឱ្យពួកគេ ។

ពួកគេក៏ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរចំពោះច្បាប់ទីពីរ ។ ដ្បិតពួកគេត្រូវតទល់នឹងភាពត្រជាក់របស់ខ្លួនម្តងហើយម្តងទៀត ហើយសេចក្តីត្រូវការ និងទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេមិនបានជំរុញពួកគេឱ្យអធិស្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្តឡើយ ។ ឥឡូវនេះវាច្រើនតែកើតឡើងថា ចិត្តរបស់គេរអិលចេញ ហើយជិតបាត់ទៅវិញ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក្នុងន័យនេះ ក៏ចាំបាច់ត្រូវការលើកលែងទោសផងដែរ ក្រែងលោការអធិស្ឋានរបស់យើងមានភាពយឺតយ៉ាវ ឬមានការរំខាន ឬមានការរំខាន និងមិនច្បាស់លាស់ ការអធិស្ឋានទទួលរងនូវការបដិសេធ ។ ព្រះបានដាំនៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សដោយធម្មជាតិនូវគោលការណ៍ដែលការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេមានច្បាប់តែនៅពេលដែលគំនិតរបស់ពួកគេត្រូវបានលើកឡើងប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ ពិធីលើកដៃសំពះ ដែលយើងបានលើកឡើងពីមុនមក គឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់មនុស្សគ្រប់វ័យ និងគ្រប់មនុស្ស ហើយនៅតែជាធរមាន ។ ប៉ុន្តែតើកម្រមានអ្នកដែលលើកដៃឡើងដោយមិនដឹងពីសេចក្តីព្រងើយកន្តើយរបស់ខ្លួនព្រោះចិត្តនៅនឹងដី?

ទាក់ទងនឹងការស្វែងរកការអភ័យទោសពីអំពើបាប ទោះបីជាគ្មានអ្នកជឿណាម្នាក់ធ្វេសប្រហែសលើប្រធានបទនេះក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកដែលពិតជាបានអធិស្ឋានដោយដឹងថាពួកគេមិនបានថ្វាយមួយភាគដប់នៃចំណែកនៃយញ្ញបូជាដែលព្រះបាទដាវីឌនិយាយនោះទេ ។ "ឯដង្វាយដែលគួរថ្វាយដល់ព្រះនោះគឺជាវិញ្ញាណខ្ទេចខ្ទាំឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់មិនមើលងាយចំពោះចិត្តខ្ទេចខ្ទាំហើយទន់ទាបឡើយ" [ទំនុកដំកើង 51:17] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មនុស្សទាំងឡាយគប្បីស្វែងរកការលើកលែងទោសទ្វេដង ព្រោះដឹងច្បាស់នូវទោសច្រើន អារម្មណ៍នៅតែមិនប៉ះពាល់គេ ធ្វើឱ្យគេមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនច្រើនតាមដែលគួរធ្វើ ប៉ុន្តែក៏ព្រោះថារហូតមកដល់ពេលនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេដើម្បីទទួលបានផលប្រយោជន៍ដោយការប្រែចិត្ត និងការកោតខ្លាចដល់ព្រះ រងទុក្ខដោយទុក្ខព្រួយដោយហេតុផលនៃអំពើល្មើសរបស់ពួកគេ ពួកគេអធិស្ឋានសូមឱ្យកំហឹងរបស់ចៅក្រមត្រូវបានលុបចោល ។

ភាគច្រើនវាគឺជាភាពទន់ខ្សោយ ឬភាពមិនគ្រប់លក្ខណ៍នៃសេចក្តីជំនឿ ដែលប៉ះពាល់ដល់ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿ លុះត្រាតែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជួយពួកគេ ។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសចំពោះភាពខ្វះខាតនេះ ចាប់តាំងពីទ្រង់ឧស្សាហ៍សាកល្បងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយការសាកល្បងដ៏មុតស្រួច ដូចជាទ្រង់មានចេតនាចង់បំបាត់ជំនឿរបស់ពួកគេ ។ ពិបាកបំផុតគឺការសាកល្បងនេះ ដែលអ្នកជឿត្រូវបានបង្ខំឱ្យស្រែកថា "តើទ្រង់នឹងខ្ចាល់ទាស់នឹងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់រាស្ត្រទ្រង់ដល់កាលណា" [ទំនុកដំកើង 8o:4; 79:5] ប្រៀបដូចជាការអធិស្ឋានផ្ទាល់រំខានដល់ព្រះ ។ ដូច្នេះនៅពេលយេរេមានិយាយថា "ព្រះបានបំបិទការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ" [បរិទេវ 3:8] ។ គ្មានអ្វីត្រូវ

ឆ្ងល់ទេថា គាត់ត្រូវបានវាយដោយការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង ។ឧទាហរណ៍រាប់មិនអស់នៃប្រភេទនេះកើតឡើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលវាច្បាស់ណាស់ថា សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ច្រើនតែលាយឡំ ដោយមានបញ្ហាជាមួយនឹងការសង្ស័យថា ក្នុងការជឿ និងសង្ឃឹមថា ពួកគេនៅតែក្បត់ចង់បានសេចក្តីជំនឿមួយចំនួន ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមិនបានសម្រេចគោលដៅដែលចង់បាន ពួកគេគួរតែព្យាយាមកែប្រែកំហុសរបស់ពួកគេឱ្យបានច្រើន ហើយរាល់ថ្ងៃកាន់តែខិតចូលជិតដល់ការអធិស្ឋានដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ពួកគេគួរតែមានអារម្មណ៍ថា ជម្រៅនៃអំពើអាក្រក់ ដែលអ្នកដែលបានធ្លាក់ចុះ ដែលនាំមកនូវជំងឺថ្មីមកលើខ្លួនពួកគេ ក្នុងការព្យាបាលរបស់ពួកគេ ដោយមើលឃើញថា គ្មានការអធិស្ឋានណាដែលព្រះមិនស្តប់ខ្ពើមឡើយ ប្រសិនបើគាត់មិនមើលរំលងកន្លែងដែលមានទាំងអស់នោះ ។ ខ្ញុំមិនរំលឹករឿងទាំងនេះឡើងវិញ ដើម្បីអោយអ្នកជឿអាចលើកលែងទោសខ្លួនឯងដោយទំនុកចិត្តចំពោះអ្វីទាំងអស់ ប៉ុន្តែថាដោយការវាយប្រដៅខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំង ពួកគេអាចនឹងព្យាយាមដើម្បីយកឈ្នះលើឧបសគ្គទាំងនេះ ។ ហើយទោះបីជាសាតាំងព្យាយាមរារាំងផ្លូវទាំងអស់ដើម្បីរារាំងពួកគេមិនឱ្យអធិស្ឋានក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរតែទម្លាយដោយប្រាកដថា ទោះបីជាមិនបានរួចផុតពីឧបសគ្គទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏ការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេនៅតែផ្តាប់ចិត្តដល់ព្រះ ហើយការទូលអង្វររបស់ពួកគេត្រូវបានយល់ព្រម ប្រសិនបើពួកគេព្យាយាម និងព្យាយាមឆ្ពោះទៅរកគោលដៅមួយ ។ មិនអាចទទួលបានភ្លាមៗទេ ។

(ការទូលអង្វរជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ 17-20)

17. ការអធិស្ឋាននៅក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ

ដោយសារគ្មានមនុស្សណាម្នាក់ដែលស័ក្តិសមនឹងបង្ហាញខ្លួនចំពោះព្រះទេ ហើយ ចូលមកចំពោះព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីរំដោះ យើងពីភាពអាម៉ាស់ និងការភ័យខ្លាច ដែលអាចធ្វើឱ្យដួងចិត្តរបស់យើងធ្លាក់ ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹម ទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដល់ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកទូលអង្វររបស់យើង ។ [១ យ៉ូហាន 2:1] ហើយជា អង្គដែលផ្សះផ្សាជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ផង[១ធីម៉ូថេ 2:5; ហេព្រើរ 8:6 និង 9:15] ដោយសារការដឹកនាំរបស់ទ្រង់នោះយើងនឹងបានចូលមករកទ្រង់ដោយ ទំនុកចិត្ត និងជាមួយនឹងអ្នកដែលទូលអង្វរជំនួសមួយអង្គ ដោយទុកចិត្តថាគ្មាន អ្វីមួយដែលយើងសុំពីទ្រង់នឹងត្រូវបានបដិសេធទ្រង់ដោយព្រះវរបិតាឡើយ ។
ហើយចំពោះរឿងនេះត្រូវតែសំដៅលើអ្វីទាំងអស់ដែលយើងបានបង្រៀនពីមុនអំពី សេចក្តីជំនឿ ។ ដូចជាការសន្យាលើកពីព្រះគ្រីស្ទដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដល់ យើងដូច្នោះដែរ លុះត្រាតែទ្រង់សង្ឃឹមថានឹងទទួលបានសំណើរបស់យើង អាស្រ័យលើទ្រង់ នោះវានឹងកាត់ចេញពីប្រយោជន៍នៃការអធិស្ឋាន ។

ដរាបណាភាពស្មែងខ្លាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកក្នុងគំនិត នោះយើងមិនអាចញាប់ ញ័រ ហើយត្រូវបានរុញទៅឆ្ងាយដោយការទទួលស្គាល់នូវភាពមិនសក្តិសមរបស់ យើងផ្ទាល់ រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទយាងមកជាអ្នកកណ្តាល ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរបល្ល័ង្កនៃ សិរីល្អដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចទៅជាបល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ដូចសាវ័កក៏បង្រៀនពីរបៀបនោះ ដែរ ។ "ដូច្នេះ ត្រូវឱ្យយើងរាល់គ្នា មកដល់បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ដោយក្លាហាន ដើម្បីនឹងទទួលសេចក្តីមេត្តា ហើយរកបានព្រះគុណសំរាប់នឹងជួយដល់ពេលត្រូវ ការចុះ" [ហេព្រើរ 4:16] ។ ហើយតាមក្បួនមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីអំពាវ នាវដល់ព្រះ ហើយការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យថា អស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់

ទ្រង់នឹងត្រូវបានស្តាប់ឮ ដូច្នេះជាពិសេសយើងត្រូវបានស្នើសុំឱ្យអំពាវនាវដល់ទ្រង់ក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយយើងមានការសន្យាថាយើងនឹងទទួលបានអ្វីដែលយើងបានសុំក្នុងនាមរបស់ទ្រង់ ។ មកដល់ពេលនេះ ទ្រង់មាននិយាយថា "តាំងពីដើមមក អ្នករាល់គ្នាមិនបានសូមអ្វី ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំទេ ឥឡូវ ចូរសូមចុះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបាន" [យ៉ូហាន 16:24] ។ "នៅថ្ងៃនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងសូមដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនថា ខ្ញុំនឹងទូលអង្វរដល់ព្រះវរបិតា ជំនួសអ្នករាល់គ្នានោះទេ" [យ៉ូហាន 16:26] ហើយ "ហើយការអ្វីក៏ដោយ ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងសូម ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងសំរេចឱ្យ ដើម្បីឱ្យព្រះវរបិតាបានដំកើងឡើងក្នុងព្រះរាជបុត្រា" [យ៉ូហាន 14:13] ។

ដូច្នេះហើយ វាច្បាស់ណាស់ថា អស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ព្រះក្នុងនាមផ្សេងណាក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ គេបានធ្វើល្មើសនូវបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ហើយចាត់ទុកបំណងរបស់ទ្រង់ថាគ្មានប្រយោជន៍ គ្មានការសន្យាថានឹងទទួលបានអ្វីនោះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយ "ដ្បិតទោះបើមានសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នៅសុទ្ធតែជា "បាទ" ក្នុងទ្រង់ ហើយ "អាម៉ែន" ក្នុងទ្រង់ដែរ" [២កូរិនថូស 1:20] ។ ដែលថាពួកវាត្រូវបានអះអាងនិងបានសម្រេច ។

18. ព្រះគ្រីស្ទដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញជាអ្នកទូលអង្វរជំនួសរបស់យើង

ហើយយើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ដោយយកចិត្តទុកដាក់នូវកាលៈទេសៈនៃពេលវេលានៅពេលព្រះគ្រីស្ទបានភ្ជាប់ពួកសិស្សទ្រង់ឱ្យបានជ្រកកោណនៅក្នុងការទូលអង្វរ

ជំនួសរបស់ទ្រង់ បន្ទាប់មកទ្រង់នឹងយាងឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ នៅគ្រានោះ ទ្រង់មានបន្ទូលថា "អ្នកនឹងសូមនៅក្នុងនាមខ្ញុំ" [យ៉ូហាន 16:26] ។

វាប្រាកដណាស់ថា; តាំងពីដើមមក អស់អ្នកដែលអធិស្ឋានមិនត្រូវបានឮទេ ដោយសារព្រះគុណរបស់អង្គដែលផ្សះផ្សា ។ ដោយហេតុនេះ ព្រះបានបង្រៀន ក្រឹត្យវិន័យថា បូជាចារ្យតែម្នាក់ឯងដែលអាចចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈត្រូវបំពាក់ ឈ្មោះកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលដាក់លើស្មារបស់គាត់ និងចំនួនថ្មដ៏មានតម្លៃដូចគ្នា នៅលើទ្រូងរបស់គាត់ ។ [និក្ខមនំ 28:9-21] ។ ប៉ុន្តែ ប្រជាជនត្រូវឈរពីចម្ងាយក្នុងទីលាន ហើយនៅទីនោះក៏ចូលរួមទូលអង្វរជាមួយនឹងសង្ឃ ។ ទេយញ្ញបូជា សូម្បីតែពិធីនៃច្បាប់នោះបានបង្រៀនយើងថា យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានរារាំងពីវត្តមានរបស់ព្រះ ហើយជាលទ្ធផលត្រូវការអ្នកផ្សះផ្សាដែលគួរតែបង្ហាញខ្លួនក្នុងនាមយើង ហើយដាក់យើងនៅលើស្មារបស់ទ្រង់ ហើយកាន់យើងដាក់លើដើមទ្រូងរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះយើង ត្រូវបានស្តាប់ឮនៅក្នុងអង្គបុគ្គលរបស់ទ្រង់ ។ បន្ថែមទៀតថា ការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវបានសម្អាតដោយការអធិស្ឋានប្រស់ឈាម ដែលដូចដែលបានបញ្ជាក់ បើមិនដូច្នេះទេ នឹងមិនរួចពីភាពស្មោកគ្រោកឡើយ ។ ហើយយើងឃើញថាពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលពួកគេចង់បានអ្វីមួយ ។ ផ្អែកលើក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេលើការថ្វាយយញ្ញបូជា ហើយពួកគេក៏មិនដឹងថាពួកគេក្លាយជាទណ្ឌកម្មនៃការទូលអង្វរទាំងអស់ ។ "ទាំងនឹកចាំពីបណ្តាដង្វាយរបស់ទ្រង់ហើយទទួលយញ្ញបូជារបស់ទ្រង់ផង" [ទំនុកដំកើង 20:3] ។

ដូច្នេះ យើងសន្និដ្ឋានថា ព្រះតាំងពីដើមដំបូងមកសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការអង្វរ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់បានទទួលការទូលអង្វរពីព្រះអង្គ ។

ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទកំណត់ពេលថ្មីមួយ ដែលពួកសិស្សទ្រង់នឹងចាប់
ផ្តើមអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមទ្រង់ លុះត្រាតែព្រះគុណនេះ កាន់តែរុងរឿងដូចសព្វ
ថ្ងៃនេះ ដូច្នេះសមនឹងទទួលបានការយល់ព្រមច្រើនជាងក្នុងចំណោមយើង?
ហើយទ្រង់បាននិយាយមុននេះបន្តិចក្នុងន័យដូចគ្នាថា ៖ "តាំងពីដើមមក អ្នក
រាល់គ្នាមិនបានសូមអ្វី ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំទេ ឥឡូវ ចូរសូមចុះ" [យ៉ូហាន
16:24] ។ មិនមែនថាពួកគេយល់អ្វីទាំងអស់អំពីមុខងាររបស់អង្គដែលផ្សះផ្សាទេ
ចាប់តាំងពីជនជាតិយូដាទាំងអស់បានជាប់គាំងនៅក្នុងភាពស្រពិចស្រពិលទាំង
នេះ ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេមិនទាន់យល់ច្បាស់ថា តាមរយៈការយាងឡើងទៅ
ស្ថានបរមសុខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នឹងក្លាយជាអ្នកអង្វរជំនួសដ៏ប្រាកដនៃក្រុមជំនុំ
របស់ទ្រង់ជាងពីមុន ។ ដូច្នេះ ដើម្បីលួងលោមទុក្ខរបស់គេក្នុងការអវត្តមាន
របស់ទ្រង់ដោយផលប្រយោជន៍ដ៏ចម្លែក ទ្រង់ទទួលយកដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ជា
អ្នកទូលអង្វរជំនួស ហើយបង្រៀនថារហូតមកដល់ពេលនេះពួកគេខ្វះពរជ័យ
ពិសេសដែលនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេដើម្បីរីករាយនៅពេលណាដែលពឹងផ្អែកលើ
ការការពាររបស់ទ្រង់ ពួកគេកាន់តែមានសេរីភាពនៅក្នុងការអំពាវនាវដល់
ព្រះ ។ ដូច្នេះ សាវ័កនិយាយថា ផ្លូវថ្មីត្រូវបានញែកដោយឈាមរបស់ទ្រង់ [ហេ
ព្រើរ 10:20] ។ ការចោទប្រកាន់កាន់តែតិចគឺការទៅមុខរបស់យើង លុះត្រាតែ
យើងឱបដោយដៃទាំងពីរនូវពាក្យថា អត្ថប្រយោជន៍នេះដែលពិតជាមិនអាចកាត់
ថ្លៃបាន ដែលត្រូវកំណត់សម្រាប់យើងតែម្នាក់ឯង ។

19. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះដែលផ្សះផ្សាតែមួយគត់ សូម្បីតែការទូលអង្វរជំនួសរួមរបស់អ្នកជឿ

ឥឡូវនេះ ដោយសារទ្រង់ជាផ្លូវតែមួយគត់ ហើយជាច្រកចូលតែមួយគត់ ដែលវាអនុញ្ញាតឱ្យយើងមកឯព្រះ [យ៉ូហាន 14:6] សម្រាប់អស់អ្នកដែលងាកចេញពីផ្លូវនេះ ហើយបោះបង់ចោលផ្លូវនេះ គ្មានផ្លូវ និងគ្មានច្រកចូលទៅព្រះដដែល គ្មានអ្វីនៅក្នុងបល្ល័ង្ករបស់ព្រះអង្គឡើយក្រៅពីសេចក្តីក្រោធ ការវិនិច្ឆ័យ និងការភ័យខ្លាច។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារព្រះវរបិតាបានបោះត្រាលើទ្រង់ [យ៉ូហាន 6:27] ជាសិរសារបស់យើង [ម៉ាថាយ 2:6] ហើយជាអ្នកដឹកនាំ [១កូរិនថូស 11:3; អេភេសូរ 1:22; 4:15; 5:23; កូឡុស 1:18]។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលងាកចេញ ឬងាកចេញពីទ្រង់ កំពុងតែព្យាយាមកម្រិតរបស់ពួកគេឱ្យអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីបំផ្លាញ និងធ្វើឱ្យខូចទ្រង់ទ្រាយនៃសញ្ញាដែលព្រះបានដៅទុក។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សាតែមួយគត់ ដោយការអង្វររបស់ព្រះវរបិតាគឺសម្រាប់យើង ដែលបង្ហាញដោយសប្បុរស និងងាយស្រួលអង្វរ។

ទន្ទឹមនឹងនោះ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ពួកបរិសុទ្ធនៅតែរក្សាការអង្វររបស់ពួកគេដោយពួកគេសរសើរការសង្គ្រោះរបស់គ្នាទៅវិញទៅមកចំពោះព្រះ។ សាវ័កលើកឡើងអំពីរឿងទាំងនេះ។[១ធីម៉ូថេ 2:1] ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ពឹងផ្អែកតែលើការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ រហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេមិនបានបង្វែរពីទ្រង់តាមមធ្យោបាយណាមួយទេ។ ព្រោះនៅពេលដែលពួកគេបញ្ចេញនូវអារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលយើងស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយសេរី ក្នុងការឱបគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងនាមជាសមាជិកនៃរូបកាយតែមួយ ដូច្នេះពួកគេក៏ទាក់ទងគ្នានឹងមានការរួបរួមនៃក្បាលផងដែរ។ ដូច្នេះនៅពេលដែលការទូលអង្វរទាំងនោះត្រូវបានធ្វើ

ឡើងក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើពួកគេបញ្ជាក់អ្វីទៀត ប៉ុន្តែថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចត្រូវបានជួយដោយការអធិស្ឋានអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានទូលអង្វរជំនួស? ព្រះគ្រីស្ទមិនដោយការអង្វររបស់ទ្រង់រារាំងយើងពីការអង្វរសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយការអធិស្ឋាននៅក្នុងក្រុមជំនុំនោះទេ ។
ដូច្នេះ សូមទុកឱ្យវានៅតែជាគោលការណ៍មួយដែលយើងគួរតែដឹកនាំការទូលអង្វររបស់ក្រុមជំនុំទាំងមូលចំពោះការទូលអង្វរតែមួយគត់នោះ ។ ជាការពិតណាស់ ជាពិសេសសម្រាប់ហេតុផលនេះ យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការមិនដឹងគុណ ពីព្រោះព្រះបានលើកលែងទោសដល់ភាពមិនសក្តិសមរបស់យើង មិនត្រឹមតែអនុញ្ញាតឱ្យបុគ្គលម្នាក់អធិស្ឋានសម្រាប់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងអនុញ្ញាតឱ្យគេទូលអង្វរឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមកផងដែរ ។

20. ព្រះគ្រីស្ទជាអង្គដែលផ្សះផ្សាដែលនៅដល់កល្បនិងនៅជាប់ជានិច្ច

ការនិយាយរបស់ពួក Sophists នេះគឺគ្រាន់តែជារឿងមិនសមហេតុសមផលទេ៖ ដែលថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកផ្សះផ្សានៃការប្រោសលោះ ប៉ុន្តែអ្នកជឿគឺថាជាអ្នកផ្សះផ្សានៃការទូលអង្វរជំនួសវិញ ។ ប្រៀបដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើការផ្សះផ្សាទាន់ពេលវេលាដើម្បីដាក់លើអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់នូវការសម្រុះសម្រួលដ៏អស់កល្បនិងមិនចេះរីងស្ងួត! អ្នកដែលកាត់ចំណែកកិត្តិយសពីទ្រង់បន្តិច ប្រាកដណាស់កំពុងប្រព្រឹត្តចំពោះទ្រង់យ៉ាងស្រាលៗហើយ! ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរនិយាយខុសគ្នាឆ្ងាយដោយមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្នកបោកបញ្ឆោតទាំងនេះ ហើយជាមួយនឹងភាពសាមញ្ញដែលគួរតែបំពេញចិត្តមនុស្សដែលគោរពព្រះ ។ សម្រាប់ពេលដែលលោក យ៉ូហាន និយាយថា "តែបើសិនជាអ្នកណាភ្លាត់ធ្វើបាបវិញ នោះយើងមានព្រះដ៏ជាជំនួយ១អង្គហើយ ដែលទ្រង់គង់នៅចំពោះព្រះវរបិតា គឺជាព្រះ

យេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះដ៏សុចរិត" [១យ៉ូហាន 2:1] ។ តើគាត់មានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកទូលអង្វរជំនួសសម្រាប់យើងតែម្តងឬក៏មិនបានចាត់ទុកទ្រង់ថាជាការអង្វរឥតឈប់ឈរ? ហេតុអ្វីប៉ុលបញ្ជាក់ថាទ្រង់ "តែដែលថា ទ្រង់រស់ឡើងវិញ នោះមានទំនងជាងទ្រង់ក៏គង់នៅខាងស្តាំនៃព្រះ ហើយជាអ្នកអង្វរជំនួសយើងរាល់គ្នាដែរ" [រ៉ូម 8:34]? ប៉ុន្តែនៅពេលនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត ប៉ុលបានហៅទ្រង់ថា "ពីព្រោះមានព្រះតែ១ ហើយមានអ្នកសង្រួបសង្រួមតែ១ នៅកណ្តាលព្រះ និងមនុស្ស គឺជាមនុស្សដ៏ជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវនោះ" [១ធីម៉ូថែ 2:5] តើគាត់មិនបានសំដៅទៅលើការអធិស្ឋាន ដែលត្រូវបានលើកមកមុននេះបន្តិតនោះ [១ធីម៉ូថែ 2:1-2] ឬ បន្ទាប់ពីបាននិយាយពីមុននេះបន្តិចថា ការទូលអង្វរជំនួសត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីសម្តីនេះប៉ុលបានបន្ថែមថា "មានព្រះតែមួយអង្គគត់ ហើយព្រះដែលផ្សះផ្សាតែមួយ" [១ធីម៉ូថែ 2:5] ។

លោក Augustine ពន្យល់ស្រដៀងគ្នានេះ ពេលគាត់និយាយថា៖ "គ្រីស្ទានសរសើរគ្នាទៅវិញទៅមកដោយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គឺព្រះអង្គដែលគ្មាននរណាម្នាក់អង្វរឡើយ ខណៈពេលដែលព្រះអង្គអង្វរសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា តើនរណាជាអ្នកផ្សះផ្សាពិតប្រាកដ ។ សាវ័កប៉ុល ថ្វីត្បិតតែជាសមាជិកដ៏ល្បីមួយនៅក្រោមព្រះសិរសាក៏ដោយ ក៏ដោយសារតែគាត់ជាសមាជិកនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយដឹងថា សង្ឃដ៏អស្ចារ្យបំផុត និងពិតប្រាកដនៃក្រុមជំនុំ មិនបានចូលទៅក្នុងបរិវេណខាងក្នុងនៃវាំងននទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធនៃបរិសុទ្ធទាំងអស់ទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈ សេចក្តីពិតដែលបង្ហាញ និងខ្ជាប់ខ្ជួនបានចូលទៅក្នុងបរិវេណខាងក្នុងនៃស្ថានសួគ៌ទៅកាន់ភាពបរិសុទ្ធដ៏ពិត និងអស់កល្បជា

និច្ច ហើយក៏មានបន្ទូលលើកពីការល្ហខ្លួនឯងចំពោះការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿ [រ៉ូម 15:30; អេភេសូរ 6:19; កូឡុស 4:3] ។ ហើយគាត់មិនបានលើកខ្លួនធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សារវាងមនុស្សនិងព្រះទេ តែគាត់បានសូមឱ្យសមាជិកទាំងអស់នៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទឱ្យអធិស្ឋានសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក "ដើម្បីមិនឱ្យមានសេចក្តីបែកខ្ញែកគ្នាក្នុងរូបកាយឡើយ តែឱ្យអវយវៈទាំងប៉ុន្មាន បានជួយគាំពារគ្នាទៅវិញទៅមកដូច្នេះ បើអវយវៈ១ឈឺ នោះទាំងអស់នឹងឈឺជាមួយគ្នា បើ១បានដំកើងឡើង នោះទាំងអស់នឹងបានរីករាយជាមួយដែរ" [១កូរិនថូស 12:25-26] ។ ដូច្នេះហើយ ការអធិស្ឋានឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមកនៃសមាជិកទាំងអស់ដែលធ្វើការនៅលើផែនដីនេះ កើនឡើងដល់សិរសា ជាអ្នកដែលបានធ្វើមុនពួកគេទៅស្ថានសួគ៌ ដែលនៅក្នុងនោះ "ជាការថ្លៃប្រោសលោះពីអំពើបាបរបស់យើង" [១យ៉ូហាន 2:2] ។ ដ្បិតប្រសិនបើប៉ុលជាអ្នកផ្សះផ្សា នោះពួកសាវ័កទាំងអស់ក៏ជាអ្នកផ្សះផ្សាដែរ ។ ហើយប្រសិនបើមានអ្នកផ្សះផ្សាច្រើន សម្តីរបស់ប៉ុលផ្ទាល់នឹងមិននៅជាប់ទេ ដែលគាត់បាននិយាយថា៖ "នោះយើងដែលមានគ្នាច្រើន ក៏ជារូបកាយតែមួយក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាអវយវៈដល់គ្នានឹងគ្នាបែបយ៉ាងនោះដែរ" [១ធីម៉ូថែ 2:5] "តែមួយនៅក្នុងទ្រង់" [រ៉ូម 12:5] "ហើយខំប្រឹងរក្សាសេចក្តីរួបរួមគ្នារបស់ព្រះវិញ្ញាណ ដោយសេចក្តីមេត្រី ទុកជាចំណងផង" [អេភេសូរ 4:3] ។ ដូច្នេះនៅក្នុងអត្ថបទផ្សេងទៀត លោក Augustine និយាយថា៖ "តែប្រសិនបើអ្នកស្វែងរកសង្ឃ ទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ដែលទ្រង់កំពុងធ្វើការទូលអង្វរជំនួសសម្រាប់អ្នកដែលបានស្លាប់នៅលើផែនដីនេះ" [ហេព្រើរ 7:26] ។

ប៉ុន្តែយើងមិនស្រមៃថាទ្រង់លត់ជង្គង់នៅចំពោះព្រះ ទូលអង្វរដូចជាជំនួយសម្រាប់យើងទេ ។ តែជាមួយនឹងសាវកយើងយល់ថាទ្រង់លេចមកនៅចំពោះព្រះ

ដែលអំណាចនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ជាការទូលអង្វរដ៏នៅជាប់ជានិច្ចជំនួសយើង [រ៉ូម 8:34] តែនៅក្នុងរបៀបនោះ បានចូលទៅទីបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌ ទាំងដល់ចុងបំផុតនៃគ្រប់សម័យកាលផង [ហេព្រើរ 9:24]។ ទ្រង់តែមួយដែលនាំយកការទូលអង្វរសម្រាប់មនុស្សដែលឈរនៅទីលានឆ្ងាយខាងក្រៅទៅដល់ព្រះ។

(ការបដិសេធនៃគោលលិទ្ធិដែលមានកំហុសនៃការទូលអង្វរជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ 21-27)

21. អ្នកដែលជ្រកក្រោមការទូលអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធបានបន្ទន់យកកិត្តិយសពិព្រះគ្រីស្ទនៃការផ្សះផ្សាហើយ

ចំពោះពួកបរិសុទ្ធដែលបានស្លាប់ក្នុងសាច់ឈាម រស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើយើងសន្មត់ថាការអធិស្ឋានណាមួយដល់ពួកគេ សូមកុំឱ្យយើងស្រមៃថាពួកគេមានវិធីផ្សេងទៀតដើម្បីទូលអង្វរដល់ព្រះជាម្ចាស់ជាជាងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាផ្លូវតែមួយគត់នោះឡើយ។ [យ៉ូហាន 14:6] ឬថាការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេត្រូវបានទទួលដោយព្រះក្នុងនាមណាផ្សេងទៀតឡើយ។ ឥឡូវនេះបទគម្ពីររំឭកយើងពីគ្រប់គ្នាមករកព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ហើយព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើងសព្វព្រះទ័យឱ្យអ្វីៗទាំងអស់បានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងទ្រង់ផង [កូឡុស 1:20; អេភេសូរ 1:10]។ ដូច្នេះហើយ វាជាកំពស់នៃភាពល្ងង់ខ្លៅ មិនមែននិយាយឆ្គួតទេ គឺមានបំណងចង់ចូលតាមរយៈពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីអោយគេនាំខ្លួនចេញពីទ្រង់គ្មានច្រកចូលបើកចំហចំពោះពួកគេទេ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណានឹងបដិសេធថានេះត្រូវបានធ្វើជាទូទៅនៅក្នុងសម័យកាលខ្លះ ហើយត្រូវបានធ្វើសូម្បីតែសព្វថ្ងៃ

នេះ នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលការរីកដុះដាលនៃប្រជាប្រិយភាព? ដើម្បីទទួលបាន ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ពួកគេបានជំរុញម្តងហើយម្តងទៀតនូវគុណ សម្បត្តិរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដោយភាគច្រើនមើលរំលងព្រះគ្រីស្ទ ដោយអង្វរទៅព្រះ ជាម្ចាស់ក្នុងនាមពួកគេ។ តើនេះមិនមែន ខ្ញុំសួរអ្នក ជាការផ្ទេរទៅឱ្យពួក បរិសុទ្ធដែលថាតំណែងនៃការទូលអង្វរតែមួយគត់ដែលដូចដែលយើងបានបញ្ជាក់ ខាងលើដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ?

ចុះតើនរណា មិនថាទេវតា ឬអារក្ស ដែលធ្លាប់បង្ហាញដល់មនុស្សណាម្នាក់ សូ ម្បីតែព្យាង្គនៃពាក្យអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលពួកគេបង្កើតឡើង? ដ្បិតគ្មានអ្វី និយាយអំពីវានៅក្នុងបទគម្ពីរទេ។ ដូច្នេះ តើពួកគេត្រូវបង្កើតវាដោយហេតុផល អ្វី? ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលប្រាជ្ញារបស់មនុស្សតែងតែស្វែងរកជំនួយ ដែលយើងមិនមានការគាំទ្រក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះវាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពី ភាពគ្មានជំនឿរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងអំពាវនាវដល់សតិសម្បជញ្ញៈនៃ អស់អ្នកដែលរីករាយនឹងការអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធនោះ យើងនឹងឃើញថា ការ នេះកើតឡើងតែឯងពីការពិតដែលថាពួកគេមានបន្ទុកដោយការថប់បារម្ភ ប្រៀបដូចជាព្រះគ្រីស្ទមិនគ្រប់គ្រាន់ ឬធ្ងន់ធ្ងរពេក។ ទីមួយ ដោយសារការ ងឿងឆ្ងល់នេះ ពួកគេបានបង្អាប់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយដកទ្រង់ចេញពីឋានន្តរ ស័ក្តិជាអ្នកផ្សះផ្សាតែមួយគត់ ដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានដល់ទ្រង់ជាឯកសិទ្ធិ ពិសេសមួយ មិនគួរផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដទៃឡើយ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសាររឿង នេះ ពួកគេបង្អាក់សិរីរុងរឿងនៃកំណើតរបស់ព្រះអង្គ ហើយធ្វើឱ្យឈើឆ្កាងទុកជា អសារឥតការទទេរ។ ពួកគេក៏ដកហូតពាក្យសរសើររបស់ខ្លួនទាំងអស់ដែលពីការ ដែលទ្រង់បានធ្វើ ឬបានរងទុក្ខ! សេចក្តីទាំងនេះនាំឱ្យមានសេចក្តីសន្និដ្ឋានថា

ទ្រង់តែមួយអង្គឯង ហើយត្រូវចាត់ទុកថាជាអង្គដែលផ្សះផ្សា នៅពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេដេញចេញពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះវរបិតា ។ ដ្បិតទ្រង់មិនមែនជាព្រះវរបិតាដល់គេទេ លុះត្រាតែគេទទួលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាបងប្អូន ។ នេះពួកគេបដិសេធយ៉ាងច្បាស់លាស់ លុះត្រាតែពួកគេឆ្លុះបញ្ចាំងថាទ្រង់មានការរាប់អានជាបងប្អូនចំពោះខ្លួន ដែលគ្មានអ្វីអាចទន់ភ្លន់ឬស្រទន់ជាងនេះឡើយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរផ្តល់ឱ្យទ្រង់តែមួយគត់មកឱ្យយើង បញ្ជូនយើងទៅកាន់ទ្រង់ ហើយបានតាំងយើងនៅក្នុងទ្រង់ ។ "លោក Ambrose បាននិយាយថា ទ្រង់គឺជាមាត់របស់យើងតាមរយៈការដែលយើងនិយាយទៅកាន់ព្រះវរបិតាទ្រង់គឺជាភ្នែករបស់យើងតាមរយៈការដែលយើងមើលឃើញព្រះបិតា: ទ្រង់គឺជាដៃស្តាំរបស់យើងតាមរយៈដែលយើងថ្វាយខ្លួនយើងទៅព្រះបិតា ។ លុះត្រាតែគាត់បានអង្វរនៅទីនោះ នោះនឹងមិនមានការប្រកបទាក់ទងជាមួយព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់យើង ឬសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់នោះទេ ។ ប្រសិនបើពួកគេជំទាស់ការអធិស្ឋានជាសាធារណៈដែលពួកគេបានថ្វាយនៅក្នុងព្រះវិហារបញ្ចប់ដោយឃ្លាបន្ថែមថា "តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង" នេះគឺជាការគេចវេសតិចតួចសម្រាប់ការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺមិនថោកទាបទេនៅពេលបញ្ចូលគ្នាជាមួយនឹងការអធិស្ឋាននិងបុណ្យកុសលនៃអ្នកស្លាប់ជាងប្រសិនបើវាត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុងហើយមនុស្សស្លាប់តែម្នាក់ឯងត្រូវបានលើកឡើង ។ រួចមក ការអធិស្ឋាននិងបំណងទាំងអស់របស់ពួកគេត្រង់ដែលពួកគេមិនទុកកិត្តិយសដែលមិនទាក់ទងនឹងពួកបរិសុទ្ធដែលស្លាប់សោះដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនត្រូវបានលើកមកសោះ ។

22. ការថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធ

ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅបានឈានទៅដល់ចំណុចដែលយើងមាននៅទីនេះ ការបង្ហាញ
ឱ្យឃើញនូវអាកប្បកិរិយាចំពោះអបិយជំនឿ ដែលនៅពេលដែលវាបានបោះ
ចោលបង្ហៀរហើយ វាមិនដែលឈប់លេងខ្ចិលច្រអូសឡើយ។ បន្ទាប់ពីមនុស្ស
ចាប់ផ្តើមខ្វល់ខ្វាយខ្លួនឯងជាមួយនឹងការអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធបន្តិចម្តងៗ ពួកគេ
បានសន្មត់ថាជាមុខងារជាក់លាក់នីមួយៗ ដូច្នេះសម្រាប់ភាពចម្រុះនៃកិច្ចការ
ពេលខ្លះអ្នកអង្វរមួយនឹងត្រូវបានហៅមក ជួនកាលមួយទៀត។ រួចមកម្នាក់ៗ
បានយកពួកបរិសុទ្ធមួយមកធ្វើជាអាទិទេព ដែលរក្សាទុកក្នុងការទុកចិត្តរបស់ខ្លួ
ន។ មិនត្រឹមតែមានព្រះដែលត្រូវបានគេបង្កើតឡើងតាមចំនួនក្រុងប៉ុណ្ណោះទេ
ដូចអ្វីដែលហោរាបានលើកឡើងពីពួកអ៊ីស្រាអែលជាយូរមកហើយ។ [យេរេមា
2:28; 11:13] តែសូម្បីតែតាមជំនួនរបស់ប្រជាជនផង។

ប៉ុន្តែ "ដោយសារពួកបរិសុទ្ធទាក់ទងនឹងបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះតែមួយគត់ ចូរ
សញ្ជឹងគិតពីវា ហើយនៅជាប់នឹងវា នោះអ្នកណាដែលសន្មត់ដល់ពួកគេនូវការ
អធិស្ឋានណាផ្សេងពីការអធិស្ឋានសម្រាប់ការយាងមកនៃនគររបស់ព្រះ ដែលគិត
ពីពួកគេដោយល្ងង់ខ្លៅ ហើយដោយចិត្តលោភលន់ និងសូម្បីតែមើលងាយ។
ពិតប្រាកដណាស់ពីនេះ គឺជាអ្វីដែលពួកគេប្រឌិតឡើងសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ៖ ថា
មនុស្សម្នាក់ៗនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់គឺផ្នែកខ្លះចំពោះអ្នក
ថ្វាយបង្គំរបស់គាត់។

ហើយចុងក្រោយ នៅទីនេះមានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនបដិសេធពីការលះបង់ដ៏
អាក្រក់នៃការអំពាវនាវដល់ពួកបរិសុទ្ធឥឡូវនេះ មិនមែនជាអ្នកជួយទេ ប៉ុន្តែជា
អ្នកកំណត់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ។ នេះគឺជាកន្លែងដែលមនុស្សអាក្រក់

ធ្លាក់ចុះ នៅពេលដែលពួកគេវង្វេងចេញពីទីតាំងស្របច្បាប់របស់ពួកគេ នោះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

ខ្ញុំឆ្លងកាត់នូវសញ្ញាដ៏អាក្រក់នៃអំពើទុច្ចរិត ដែលទោះជាពួកគេគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ ទេវតាទាំងឡាយ នៅតែមិនធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងនេះមានអារម្មណ៍ខ្មាស់អៀន ឬស្អប់ខ្ពើមឡើយ ។ ក្រាបនៅមុខរូបសំណាករបស់ Barbara, Catherine និងពួកបរិសុទ្ធទាំងនោះ ពួកគេបានស្រែកថា "ព្រះវរបិតារបស់យើង" ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ គ្រួគង្វាលបែរត្រឡប់ពីការខ្វល់ខ្វាយអំពីខ្លួនពួកគេជាមួយដែលត្រូវព្យាបាល ឬទប់ស្កាត់ភាពឆ្កួតនេះ ពួកគេត្រូវបានទាក់ទាញដោយក្លិននៃផលប្រយោជន៍ ពួកគេបានយល់ព្រម និងអបអរសាទរវាផង ។ ប៉ុន្តែ ខណៈពេលដែលពួកគេងាកចេញពីការស្តីបន្ទោសពីខ្លួនឯងចំពោះការបំពានដ៏អាក្រក់មួយ ប៉ុន្តែនៅក្រោមលេសអ្វីដែលពួកគេដល់ការពារការអំពាវនាវដល់អេលីហ្គីស ឬ Medard ឱ្យមើលចុះពីលើស្ថានសួគ៌ ហើយជួយអ្នកបម្រើរបស់ពួកគេ ឬក្រមុំបរិសុទ្ធដើម្បីបង្គាប់ឱ្យកូនប្រុសរបស់នាងធ្វើអ្វីដែលពួកគេ វាត្រូវបានហាមឃាត់នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាបុរាណនៃ Carthage ដើម្បីដឹកនាំការអធិស្ឋាននៅអាសនៈដល់ពួកបរិសុទ្ធហើយវាទំនងជាថាខណៈពេលដែលពួកបរិសុទ្ធនៅទីនោះមិនអាចបំបិទទាំងស្រុងនូវកម្លាំងនៃទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់នោះ តែពួកគេយ៉ាងហោចណាស់បានដាក់កម្រិតមធ្យមដើម្បីឱ្យការអធិស្ឋានជាសាធារណៈអាចមិនត្រូវបាន Vitiated ដោយទម្រង់នេះទេ: Saint Peter, អធិស្ឋានសម្រាប់ពួកយើង ។ តើការប្រមាថរបស់អារក្សនេះបានរីករាលដាលកាន់តែឆ្ងាយនៅពេលដែលមនុស្សមិនស្គាក់ស្ទើរក្នុងការផ្ទេរទៅមនុស្សស្លាប់នូវអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទ?

23. ការបកប្រែបទគម្ពីរដែលច្រឡំត្រូវបានប្រើដើម្បីគាំទ្រការការទូលអង្វរជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ

ឥឡូវនេះ អ្នកដែលរក្សាថាការអង្វរបែបនេះគឺផ្អែកលើសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរដែលខិតខំដោយឥតប្រយោជន៍លើចំណុចនេះ ។ ពួកគេនិយាយថា ជារឿយៗ គេអានពីការអធិស្ឋានរបស់ទេវតា ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក៏មានគេនិយាយអំពីការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿដែលកើតដល់វត្តមានរបស់ព្រះតាមរយៈដៃរបស់ពួកគេដែរ ។ ពួកគេជាវិញ្ញាណដែលជំនួយដល់អ្នកណាដែលត្រូវបានចាត់តាំងឱ្យមានភារកិច្ចមើលថែរក្សាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង [ហេព្រើរ 1:14] ជាអ្នកដែលព្រះបានតែងតាំងឱ្យមានតួនាទីថែរក្សាដល់ផ្លូវរបស់យើងទាំងអស់ [ទំនុកដំកើង 91:11] ជាអ្នកដែលហោមព័ទ្ធយើង [ទំនុកដំកើង 34:7] អ្នកដែលព្រមានយើង ហើយលើកទឹកចិត្តយើង ជាអ្នកដែលឈរមើលយើង ។ កិច្ចការទាំងអស់នេះ ត្រូវបានចាត់តាំងសម្រាប់ពួកទេវតា ប៉ុន្តែមិនមែនចំពោះពួកបរិសុទ្ធទេ ។ របៀបដែលពួកគេច្រឡំយ៉ាងខ្លាំងពីពួកបរិសុទ្ធដែលបានស្លាប់ជាមួយនឹងពួកទេវតាគឺច្បាស់លាស់ណាស់ពីមុខងារចម្រុះដែលបទគម្ពីរបានបែងចែកពីមួយទៅមួយផ្សេងទៀត ។ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងហ៊ានធ្វើមុខងារមេធាវីនៅចំពោះមុខចៅក្រមលើផែនដីទេ លុះត្រាតែបានចូលខ្លួនក្នុងរបារ ។ ដូច្នេះ តើនៅពេលបំពាក់ដោយអាជ្ញាប័ណ្ណដ៏អស្ចារ្យពីណាដើម្បីបង្ខំអ្នកអង្វរព្រះដែលយើងរកមិនឃើញមុខងារដែលបានកំណត់ទុកក្នុងបទគម្ពីរ? ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងចាត់តាំងពួកទេវតាឱ្យមើលថែការសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេចូលរួមក្នុងក្រុមជំនុំដ៏ពិសិដ្ឋ ហើយព្រះវិហារគឺជារោងមហោស្រពសម្រាប់ពួកគេដែលពួកគេងឿងឆ្ងល់ចំពោះប្រាជ្ញាដ៏សម្បូរបែបរបស់ព្រះ ។ [អេភេសូរ 3: 10]

។ អ្នកដែលផ្ទេរដល់អ្នកដទៃនូវអ្វីដែលជារបស់ទេវតា គឺពួកគេបានច្រឡំនិង បង្ខូចនូវរបៀបរបបដែលព្រះបានដាក់មក ហើយដែលវាមិនត្រូវបំពានសោះ ។ ពួកគេខិតខំធ្វើដោយភាពរលូនដូចនេះដោយលើកទីបន្ទាល់ផ្សេងៗទៀត ។ ព្រះ ទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់យេរេមាថា ៖ "លំដាប់នោះ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលមកខ្ញុំថា ទោះបើមានម៉ូសេ ឬសាំយូអែល ឈរនៅមុខអញក៏ដោយ គង់តែចិត្តអញមិនបែរទៅឯជនជាតិនេះវិញឡើយ ចូរបោះគេឱ្យផុតពីភ្នែកអញ ចេញ ហើយឱ្យគេចេញទៅចុះ" [យេរេមា 15:1] ។ តើគាត់នឹងនិយាយអំពីអ្នក ស្លាប់យ៉ាងដូចម្តេច គេសួរថា បើគាត់មិនដឹងថាគេអង្វរសម្រាប់មនុស្សរស់? ខ្ញុំ សន្និដ្ឋានផ្ទុយពីនេះថា ចាប់តាំងពីពេលដែលលេចចេញពីរឿងនេះ ទាំងលោកម៉ូ សេ និងសាំយូអែល មិនបានអង្វរសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ បន្ទាប់មកក៏ គ្មានការអង្វរពីមនុស្សស្លាប់ទេ ។ តើនរណាក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធគួរត្រូវបាន ជឿថាកំពុងធ្វើការសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃប្រជាជននៅពេលដែលលោកម៉ូសេ បានឈប់ តើកាលដែលគាត់នៅរស់រានមានជីវិតគាត់រស់នៅដោយធ្វើការទាំង នេះខ្លាំងជាងមនុស្សណាទាំងអស់? ដូច្នេះ ប្រសិនបើពួកគេតាមដានវិធីដ៏គួរឱ្យ រំភើបទាំងនេះ គឺថាមនុស្សស្លាប់ពិតជាធ្វើការអង្វរករសម្រាប់មនុស្សរស់ ។ កាលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា "ប្រសិនបើពួកគេទុលអង្វរ" [យេរេមា 15:1, Cl. VG 156o]- រួចមកខ្ញុំនឹងវែកញែកយ៉ាងពូកែថែមទៀតតាមរបៀប នេះ ៖ នៅក្នុងសេចក្តីត្រូវការដ៏ខ្លាំងរបស់មនុស្ស ។ ម៉ូសេមិនបានធ្វើការអំពាវ នាវទេ កាលដែលមានការនិយាយពីគាត់ថា "ប្រសិនបើគាត់បានអំពាវនាវ ។ ដូច្នេះវាហាក់ដូចជាគ្មានអ្នកផ្សេងទៀតដែលទូលអង្វរជំនួសឡើយ" កាលដែល អ្នកទាំងអស់ហាក់ដូចជានៅក្រោមម៉ូសេខ្លាំងណាស់ខាងភាពសុភាពរាបសារ សេ

ចក្តីសប្បុរស និងការខ្វល់ខ្វាលបែបជាឪពុក ។ ច្បាស់ណាស់ ដោយការចំអកមនុស្សទាំងនេះទទួលបានគំនិតដែលចាក់ដោតឱ្យរបួសដល់ខ្លួនពួកគេដោយអាវុធនោះ ដែលពួកគេគិតថាពួកគេមានទំនួលខុសត្រូវ ។

ប៉ុន្តែ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះ ត្បិតព្រះអម្ចាស់ទ្រង់គ្រាន់តែប្រកាសថាទ្រង់នឹងមិនលើកលែងទោសដល់ប្រជាជន ទោះបីជាម៉ូសេ ឬសាំយូអែលបានក្លាយជាអ្នកអង្វរករជំនួសរបស់ពួកគេចំពោះ ដែលការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេទ្រង់បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នានៅក្នុងអេសេគាល អត្ថន័យដ៏ច្បាស់លាស់នេះគឺបានមកពី៖ "សូម្បីតែបុរសបីនាក់នេះ ណូអេ ដានីយ៉ែល និងយ៉ូប ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "នោះព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ទោះបើមនុស្សទាំង៣នាក់នេះ គឺណូអេ ដានីយ៉ែល និងយ៉ូប បាននៅក្នុង ស្រុកនោះ គង់តែសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកទាំងនោះនឹងជួយបានតែព្រលឹងខ្លួនឱ្យរួចប៉ុណ្ណោះទេ" [អេសេគាល 14:14] ។ នៅត្រង់នេះនៅតែមានមន្ទិលថាគាត់ចង់និយាយថា "ការទាំងពីរបានកើតឡើងនឹងមានជីវិតម្តងទៀតសម្រាប់អ្នកទីបីដែលនៅរស់នោះជាដានីយ៉ែល ជាអ្នកដែលត្រូវបានពង្រឹងឡើងនៅពេលនៅក្នុងផ្ការបស់យុវវ័យដែលបានធំធាត់នូវភស្តុតាងដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាននៃសេចក្តីសប្បុរស" ។ ចូរយើងរំលងនូវអ្វីដែលបទគម្ពីរបានបង្ហាញមកថាបានសម្រេចបំពេញហើយ ។ ដោយសារហេតុផលនេះ នៅពេលប៉ុលនិយាយពីដាវីឌ គាត់មិនបង្រៀនថាគាត់បានទទួលសេចក្តីចម្រុងចម្រើនដោយការអធិស្ឋានដែលគាត់បានបម្រើនៅជំនាន់របស់គាត់ទេ [កិច្ចការ 13:36] ។

24. ពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកផុតទៅមិនចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការខាងលោកិយទេ

ម្តងទៀតពួកជំទាស់ថា ៖ "ចុះយើងគួរតែដកពីពួកគេគ្រប់ទាំងបំណងប្រាថ្នាសម្រាប់សេចក្តីសប្បុរស ជាអ្នកដែលមិនធ្វើអ្វីសោះក្រៅពីសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីមេត្តាពេលមួយជីវិតរបស់ពួកគេមែនទេ? ច្បាស់ណាស់ កាលដែលខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ពិសោធន៍យ៉ាងចង់ដឹងអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើនិងកំពុងពិចារណា ដូច្នេះដោយសារវិធីដែលគេបង្កើតនៅទីនេះទីនោះដោយបំណងប្រាថ្នាជាច្រើន ជាជាងដែលវាត្រូវធ្វើសម្រាប់នគររបស់ព្រះជាមួយនឹងបំណងដែលរឹងមាំ ។ ហើយការនេះមិនតិចជាងការដែលបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់ជាងការសង្គ្រោះនៃអ្នកជឿឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនេះជាការពិត នោះគ្មានការសង្ស័យទេថាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេក៏មាននៅក្នុងការរួបរួមនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ហើយមិនបើកទូលាយជាងលក្ខណៈនៃការរួបរួមនោះទេ ។" ឥឡូវនេះ ទោះបីជាខ្ញុំអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេអធិស្ឋានសម្រាប់យើងតាមរបៀបនេះក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែមិនបោះបង់ចោលនូវការសម្រាករបស់ពួកគេដែលទាក់ទាញទៅរកការខ្វល់ខ្វាយនៅលើផែនដីនេះដែរ ហើយយើងត្រូវតែទទួលខុសត្រូវចំពោះការទាំងនោះមិនតិចដែរ ។

ហើយវាមិនធ្វើតាមដែលត្រូវធ្វើនោះទេ ពីព្រោះមនុស្សដែលរស់នៅលើផែនដីអាចធ្វើសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ។ [១ធីម៉ូថេ 2:1-2; យ៉ាកុប 5:15-16] ។ សម្រាប់សកម្មភាពនេះបម្រើដល់ការជំរុញសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងចំណោមពួកគេ ខណៈដែលពួកគេបានចែករំលែកសេចក្តីត្រូវការរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយទទួលបន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ហើយនេះជាការពិត ពួកគេធ្វើដោយសារតែការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនខ្វះនូវនឹងការសន្យារបស់ទ្រង់នូវរឿងពីរដែលតែងតែជាកន្លែងសំខាន់ក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ហេតុផលទាំងអស់នៃប្រភេទនេះគឺខ្វះខាតនៅក្នុងករណីនៃការស្លាប់ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់

បានដកពួកគេចេញពីបក្សពួករបស់យើង ទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យយើងទាក់ទង ជាមួយពួកគេ។ [សាស្តា 9:5-6] ហើយដរាបណាយើងអាចសម្ថត់បាន មិន អនុញ្ញាតពួកគេអ្វីមួយជាមួយយើងទេ។

ប្រសិនបើអ្នកណាបដិសេធការនោះ កាលដែលពួកគេត្រូវបានចងជាប់ជាមួយ យើងនៅក្នុងជំនឿ នោះវាមិនអាចទៅរួចទេសម្រាប់ពួកគេដែលទ្រូវគេចេញពីការ រក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចគ្នាមកកាន់យើង ជាអ្នកដែលបានបើកត្រចៀករបស់ពួក គេវែងគ្រប់គ្រាន់មកកាន់សម្លេងរបស់យើង ឬគេមានភ្នែកដែលល្អនឹងមើលមក កាន់សេចក្តីត្រូវការរបស់យើងនោះ? សត្រូវរបស់យើងពិតណាស់នឹងរអ៊ូនៅក្នុង ស្រមោលរបស់ពួកគេពីអ្វីមួយ ឬការផ្សេងទៀតអំពីពន្លឺចែងចាំងនៃព្រះភ័ក្ត្ររបស់ ព្រះដែលជះមកលើពួកបរិសុទ្ធ ដែលវាប្រៀបដូចជាកញ្ចក់ ដែលពួកគេនឹងមើល ពីកិច្ចការរបស់មនុស្សពីទីខ្ពស់មក។ តើមានអ្វីដើម្បីបញ្ជាក់រឿងនេះ ជាពិសេស ជាមួយនឹងភាពក្លាហានដូចដែលពួកគេហ៊ានធ្វើ ប៉ុន្តែមានតែតាមរយៈសុបិនដ៏ស្រ រឹងនៃខួរក្បាលរបស់យើង ដើម្បីទម្លាយ និងជ្រាបចូលទៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យសម្ងាត់ របស់ព្រះ ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងដើម្បីជាន់ឈ្លីលើបទគម្ពីរនោះ? សម្រាប់បទគម្ពីរជាញឹកញាប់ប្រកាសថាការវៃឆ្លាតនៃសាច់ឈាមរបស់យើងគឺ ជាសត្រូវទាស់នឹងប្រាជ្ញារបស់ព្រះ[រ៉ូម 8:6-7,Vg]។ បទគម្ពីរធ្វើការវិនិច្ឆ័យ ទោសទាំងស្រុងដល់ភាពឥតប្រយោជន៍នៃគំនិតរបស់យើង [អេភេសូរ 4:17] ដែលដាក់ហេតុផលរបស់យើងនៅទីទាប វាប្រាប់យើងឱ្យសម្លឹងមើលទៅកាន់ បំណងរបស់ព្រះតែមួយគត់វិញ [ចោទិយកថា 12:32]។

25. ការទូលអង្វររបស់ឈ្មោះនៃពួកព្យុកោមិនសមស្រប

ពួកគេបានបំភ្លៃទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរយ៉ាងអាក្រក់បំផុត ដែលពួកគេយកមកប្រើដើម្បីការពារភាពមិនពិតរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប ពួកគេសួរថា ឈ្មោះរបស់គាត់ និងឈ្មោះនៃកូនចៅរបស់គាត់ គឺអ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាកត្រូវបានដាក់មកលើភាពចម្រុងចម្រើនរបស់គាត់ [លោកុប្បត្តិ 48:16]។ ជាដំបូង សូមឱ្យយើងមើលថាតើទម្រង់បែបបទនៃការអំពាវនាវនេះជាអ្វីខ្លះក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ពីព្រោះពួកគេមិនអំពាវនាវដល់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេឱ្យជួយពួកគេទេ ប៉ុន្តែពួកគេអង្វរព្រះឱ្យនឹកចាំពីអ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះគំរូរបស់ពួកគេមិនមែនជាការគាំទ្រដល់អ្នកដែលនិយាយទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធខ្លួនអីបន្តិចនោះទេ។ ប៉ុន្តែដោយសារការរារាំងទាំងនេះនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេមិនថាវាជាអ្វីដែលហៅទៅកាន់ឈ្មោះរបស់យ៉ាកុប ឬហេតុអ្វីបានជាពួកគេគួរអំពាវនាវដល់វាទេ នោះយើងមិនចាំបាច់ឆ្ងល់ថាតើពួកគេវង្វេងដូចជាកូនក្មេងសូម្បីតែពីទម្រង់ផ្ទាល់នោះទេ! ការនិយាយដូចនេះកើតឡើងច្រើនជាងមួយដងនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ សម្រាប់អេសាយបាននិយាយថា ស្ត្រីត្រូវបានហៅឈ្មោះតាមឈ្មោះរបស់បុរស [អេសាយ 4:1]។ នៅពេលដែលពួកគេមានពួកគេជាប្តី ហើយរស់នៅក្រោមការមើលថែ និងការការពាររបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ការហៅឈ្មោះអ័ប្រាហាំមកលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល កើតឡើងនៅពេលដែលពួកគេសំដៅដល់ប្រភពដើមនៃពូជសាសន៍របស់ពួកគេទៅកាន់គាត់ ហើយគោរពគាត់ក្នុងការចងចាំដ៏ឧឡារិកក្នុងនាមជាអ្នកនិពន្ធ និងឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។ ឥឡូវ យ៉ាកុបធ្វើបែបនេះមិនមែនដោយសារគាត់ខ្វល់ខ្វាយនឹងការផ្សព្វផ្សាយកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់ដឹងថាពរជ័យពេញលេញនៃភាពរុងរឿងរបស់គាត់មាននៅក្នុងមរតកនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបាន

ធ្វើជាមួយគាត់ ។ ដោយសារគាត់ឃើញថាពួកគេនឹងមានគុណសម្បត្តិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត គាត់បានអធិស្ឋានសុំឱ្យគេរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមញាតិសន្តានរបស់គាត់ ។ សម្រាប់ការនោះគ្រាន់តែជាការបញ្ជូនមរតកនៃប្រភេទនោះចូលទៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ សូមកុំមានការអង្វរដល់ការអង្វររបស់មនុស្សស្លាប់ឡើយ ប៉ុន្តែសូមរំលឹកដល់ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ ដែលនៅក្នុងនោះព្រះវរបិតាដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើងបានសន្យាថាទ្រង់នឹងអំណោយផល និងប្រយោជន៍ចំពោះពួកគេសម្រាប់ជាដោយយល់ដល់អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ។

តើពួកបរិសុទ្ធពីងពាងប៉ុនណាលើគុណសម្បត្តិរបស់ឪពុកពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសំឡេងទូទៅនៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងពួកហោរា ៖"ពីព្រោះទ្រង់ជាព្រះវរបិតារបស់យើងខ្ញុំ ទោះបើលោកអ័ប្រាហាំមិនបានស្គាល់យើងខ្ញុំ ហើយពួកអ៊ីស្រាអែលមិនព្រមទទួលស្គាល់យើងខ្ញុំក៏ដោយ គង់តែ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាព្រះវរបិតានៃយើងខ្ញុំពិត ហើយតាំងពីអស់កល្បរៀងមក នោះព្រះនាមទ្រង់ជាព្រះដ៏ប្រោសលោះយើងខ្ញុំ" [អេសាយ 63: 16] ។ ហើយកាលដែលពួកគេនិយាយពួកគេបន្តែមក្នុងពេលតែមួយថា ៖ "សូមទ្រង់វិលមកវិញ ដោយយល់ដល់ពួកអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់" [អេសាយ 63:17] តែមិនគិតអំពីការអំពាវនាវជំនួសទេ តែយកចិត្តទុកដាក់លើផលប្រយោជន៍នៃការតាំងសញ្ញាវិញ ។ តែពេលនេះ កាលដែលយើងមានព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវហើយ ដែលនៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់នូវការតាំងសញ្ញាអស់កល្បជានិច្ចនូវសេចក្តីមេត្តាដែលមិនត្រឹមតែបង្កើតទេ តែក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់អះអាងមកដល់យើងផង រួចដែលព្រះនាមទ្រង់ដែលយើងបន្ទឺពាក្យអធិស្ឋានរបស់យើងនោះ?

ហើយចាប់តាំងពីគ្រួលទាំងនេះប្រកាន់ថាបុព្វបុរសធ្វើឱ្យក្លាយជាអ្នកអង្វរគឺ ដោយសារពាក្យទាំងនេះ នោះខ្ញុំនឹងចង់ដឹងពីពួកគេពីមូលហេតុដែលអ័ប្រាហាំ ដែលជាបិតានៃក្រុមជំនុំមិនកាន់កន្លែងដ៏តូចបំផុតក្នុងចំណោមពួកគេនោះទេ ។ វាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីអ្វីដែលនៅសេសសល់ដែលពួកគេទទួលបានពីអ្នកអង្វរករសម្រាប់ពួកគេ ។ សូមឱ្យពួកគេឆ្លើយមកខ្ញុំថា តើវាសមយ៉ាងណាដែលអ័ប្រាហាំ ដែលព្រះបានដាក់នៅចំពោះមុខអ្នកទាំងអស់ ហើយជាអ្នកដែលទ្រង់បានលើកឡើងដល់កម្រិតកិត្តិយសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គួរត្រូវបានគេបោះបង់ចោលហើយគាបសង្កត់! ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារវាជារឿងធម្មតាដែលថា ក្រុមជំនុំបុរាណមិនស្គាល់ការប្រើប្រាស់បែបនេះ វាបានធ្វើឱ្យពួកគេពេញចិត្ត នឹងលាក់ភាពថ្មីថ្មោងរបស់ខ្លួន ដើម្បីនៅស្ងៀមអំពីបុព្វបុរសបុរាណ ព្រោះថាឈ្មោះខុសគ្នានឹងដោះសារនូវទំនៀមទម្លាប់ថ្មីៗ និងខូចបង់នោះ ។

តែការជំទាស់របស់មនុស្សមួយចំនួន ដែលព្រះទ្រង់ទ្រូវបានសួរថា "ដោយយល់ដល់ដាវីឌសូមមានសេចក្តីមេត្តាដល់រាស្ត្រទាំងនេះផង" [ទំនុកដំកើង 132:10] មិនបានគាំទ្រកំហុសរបស់ពួកគេទេ តែបែរជាមានការជំទាស់យ៉ាងខ្លាំងផង ។ ដ្បិតប្រសិនបើយើងពិចារណាថាអាកប្បកិរិយាអ្វីដែលដាវីឌមាន នោះគាត់ត្រូវបានបំបែកចេញពីក្រុមជំនុំរបស់ពួកបរិសុទ្ធទាំងមូលដើម្បីនឹងបង្កើតការតាំងសញ្ញានៅក្នុងដៃរបស់គាត់ដោយសារព្រះ ។ ដូច្នេះការតាំងសញ្ញាត្រូវបានពិចារណាដូច្នេះ ជាជាងដែលមនុស្ស និងនៅក្រោមរូបភាពមួយដែលការទូលអង្វរជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រកាស ។ ដ្បិតអ្វីដែលចម្លែកចំពោះដាវីឌ កាលដែលគាត់ជានិមិត្តរូបតំណាងព្រះគ្រីស្ទ ប្រាកដណាស់វាមិនត្រូវអនុវត្តជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងទេ ។

26. ពួកបរិសុទ្ធបានអធិស្ឋានដូចដែលយើងត្រូវអធិស្ឋានដែរ

ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះត្រូវបានទទួលឥទ្ធិពលដោយការពិតដែលយើងជាញឹកញាប់អានពីការអធិស្ឋានរបស់បពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានស្តាប់ឮ ។ ហេតុអ្វីទៅ? ពីព្រោះពួកគេបានអធិស្ឋាន ពិតណាស់ ។ "ពួកឰយុកោយើងខ្ញុំបានទុកចិត្តនឹងទ្រង់គេបានទុកចិត្ត ហើយទ្រង់បានប្រោសឱ្យរួច គេបានអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ហើយបានរួចចេញគេបានទុកចិត្តនឹងទ្រង់ ហើយមិនត្រូវខ្មាសឡើយ" [ទំនុកដំកើង 22:4-5 cf. 21:5-6, Vg] ត្រូវបានប្រែប្រួលបន្តិចបន្តួច ។ ចូរយើងអធិស្ឋានតាមឧទាហរ៍នោះដូចជាពួកគេដើម្បីឱ្យយើងត្រូវបានស្តាប់ដែរ ។ តែសត្រូវរបស់យើងផ្តល់ហេតុផលដោយមិនសមរម្យនិងឆ្គងថា មានតែអស់អ្នកដែលត្រូវបានស្តាប់រួចមកហើយទេទើបនឹងត្រូវបានស្តាប់ទៀត ។ តើយ៉ាកុបនិយាយបានយ៉ាងល្អប៉ុណ្ណាទៅ! "អេលីយ៉ាង" គាត់និយាយថា ជាមនុស្សដូចជាយើងដែរ ហើយគាត់បានអធិស្ឋានដោយឥតឈប់ឈរដើម្បីកុំឱ្យមានភ្លៀង ហើយអស់រយៈពេលបីឆ្នាំនិង៦ខែ វាគ្មានភ្លៀងសោះនៅលើផែនដី ។ រួចមកគាត់បានអធិស្ឋានម្តងទៀត នោះផ្ទៃមេឃបានបង្អុរភ្លៀងមក ហើយផែនដីបានបង្កើតផលផ្លែរបស់វា [យ៉ាកុប 5:17-18] ។ តើមកពីហេតុអ្វីទៅ? តើគាត់សន្មត់ពីអភ័យឯកសិទ្ធិអ្វីមួយរបស់អេលីយ៉ាដែលនឹងអាចនឹងជ្រកកោណមែនទេ? ប៉ុន្តែគាត់បង្រៀននូវអំណាចដែលមិនចេះចប់ ឬការអធិស្ឋានដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ និងបរិសុទ្ធនោះ ។ ឬដោយបំណងអាក្រក់ដែលយើងនឹងបកស្រាយ ភាពរួចរាល់របស់ព្រះនិងបំណងល្អរបស់ទ្រង់ដែលស្តាប់ដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើងទាល់តែយើងត្រូវបានអះអាងដោយភស្តុតាងនៅក្នុងការទុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រកាសថា ទ្រង់នឹងមិនផ្សៀងព្រះការណ៍ទៅកាន់តែអ្នកនេះឬអ្នកផ្សេងទៀត

ឬទៅកាន់មនុស្សមួយចំនួនទេ តែទៅកាន់មនុស្សទាំងអស់ដែលនឹងអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ ។

ភាពល្ងង់ខ្លៅនេះមិនអាចលើកលែងបានឡើយ ព្រោះវាហាក់ដូចជាចេតនាមើលងាយការព្រមានពីគម្ពីរជាច្រើន ។ ម្តងហើយម្តងទៀត ដាវីឌត្រូវបានសង្គ្រោះដោយអំណាចរបស់ព្រះ ។ តើនេះជាការដែលគាត់អាចសាកសមនឹងអំណាចនេះសម្រាប់ខ្លួនគាត់ដើម្បីឱ្យយើងអាចត្រូវបានសង្គ្រោះតាមសំណើរបស់គាត់ឬ? ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បញ្ជាក់ផ្សេងទៀតថា ៖ "សូមនាំព្រលឹងទូលបង្គំចេញពីគុកទៅដើម្បីឱ្យបានអរព្រះគុណដល់ព្រះនាមទ្រង់ពួកមនុស្សសុចរិតនឹងព័ទ្ធទូលបង្គំជុំវិញពីព្រោះទ្រង់នឹងប្រោសទូលបង្គំយ៉ាងល្អជាបរិបូរ" [ទំនុកដំកើង 142:7; ct. 141:8 និង LXX]. និយាយដូច្នេះផងដែរថា ៖ "មនុស្សសុចរិតនឹងឃើញដែរ ហើយនឹងកោតខ្លាចគេនឹងសើចឡកឱ្យ ដោយពាក្យថា" [ទំនុកដំកើង 52:6; 64:10]. មើលទៅ "បុរសក្រម្នាក់នេះបានស្រែកយំទៅកាន់ព្រះ" ហើយទ្រង់ "បានឆ្លើយតបដល់គាត់" [ទំនុកដំកើង 34:6] ។ មានការអធិស្ឋានជាច្រើនប្រភេទនៅក្នុងទំនុកដំកើង ដែលគាត់បានអំពាវនាវដល់ព្រះតាមរបៀបនេះឱ្យទ្រង់ស្តាប់ទៅអ្វីដែលគាត់សូម ដើម្បីកុំឱ្យពួកបរិសុទ្ធត្រូវអាម៉ាស តែដោយគំរូរបស់គាត់ថា ៖ "ដូច្នេះ ត្រូវឱ្យអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះបានអធិស្ឋានដល់ទ្រង់ នៅវេលាដែលនឹងរកទ្រង់ឃើញយ៉ាងនោះ កាលណាជំនន់ធំជន់ឡើងនោះប្រាកដជានឹងមិនដែលលិចមកដល់អ្នកនោះឡើយ" [ទំនុកដំកើង 32:6; 31:6] ។ អត្ថបទនេះដែលខ្ញុំចង់លើកយកមកខ្លាំងគឺដោយសារអ្នកតស៊ូទាំងនេះមិនចេះខ្មាសនឹងយកអណ្តាតស៊ីឈ្នួលនេះទៅការពារគោលលិទ្ធិរបស់សម្តេចប៉ាបដោយធ្វើពុតថារាបញ្ជាក់ពីការទូលអង្វរជំនួសរបស់មនុស្សដែលបានស្លាប់ ។

ប្រៀបដូចជាដាវីឌសំដៅទៅលើអ្វីជាជាងការបង្ហាញពីផលផ្លែដែលនឹងចេញមកពីសេចក្តីសប្បុរសនិងភាពទន់ភ្លន់របស់ព្រះនៅពេលគាត់ត្រូវបានស្តាប់ឮ!

ហើយយើងគួរកត់សម្គាល់ចំណុចនេះជាទូទៅថា ៖ បទពិសោធន៍នៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ទាំងចំពោះយើង និងចំពោះអ្នកដទៃ គឺមិនមែនជាជំនួយទូទៅក្នុងការបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿលើការសន្យារបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ខ្ញុំមិនបានរាប់បញ្ចូលអត្ថបទនៃបទគម្ពីរជាច្រើនដែលដាវីឌកំណត់នៅចំពោះមុខខ្លួនគាត់នូវអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះជាឱកាសសម្រាប់ទំនុកចិត្តទេ ព្រោះវានឹងកើតឡើងយ៉ាងងាយចំពោះអ្នកអានទំនុកតម្កើង ។ តាមគំរូរបស់គាត់ យ៉ាកុបធ្លាប់បានបង្រៀនរឿងដដែលនេះថា ៖ "ទូលបង្គំមិនគួរឱ្យបានអស់ទាំងសេចក្តីសប្បុរស និងអស់ទាំងសេចក្តីស្មោះត្រង់ដែលទ្រង់បានផ្តល់មកទូលបង្គំជាអ្នកបំរើទ្រង់ទេ ដ្បិតទូលបង្គំបានឆ្លងទន្លេយ័រដាន់នេះ មានតែដំបង១ប៉ុណ្ណោះ តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំបានកើតជា២ពួកហើយ សូមទ្រង់ប្រោសឱ្យទូលបង្គំបានកើតជា២ពួកហើយ" [លោកុប្បត្តិ 32:10] ។ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់អះអាងនូវពាក្យសន្យា តែមិនមែនសន្យាតែប៉ុណ្ណោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បន្ថែមឥទ្ធិពល ដើម្បីឱ្យគាត់កាន់តែមានភាពក្លាហាននៅពេលអនាគតដោយទុកចិត្តថាព្រះនឹងនៅតែដដែលចំពោះគាត់ ។
ដ្បិតទ្រង់មិនដូចជាមនុស្សដែលនឿយណាយនឹងចិត្តសប្បុរសរបស់ខ្លួន ឬធនធានត្រូវចំណាយអស់នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវគិតពីតម្លៃនៃធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ដូចព្រះបាទដាវីឌធ្វើដោយប្រាជ្ញា ។ "ទ្រង់បានរំដោះទូលបង្គំ" គាត់និយាយថា "ឱ ព្រះដ៏ពិតអើយ" [ទំនុកដំកើង 31:5] ។ បន្ទាប់ពីសរសើរព្រះចំពោះការសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ គាត់បានបន្ថែមថាទ្រង់គួរឱ្យទុកចិត្ត ។ បើទ្រង់មិនដូចខ្លួនអង្គទ្រង់ជារឿងរហូតទេ នោះការគិតគូរយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ពីផលប្រយោជន៍របស់ទ្រង់មិនអាចបន្ថែម

ទៅលើការទុកចិត្តនិងការអំពាវនាវដល់ទ្រង់បានឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងដឹងថា ជារឿយៗនៅពេលដែលគាត់ជួយយើង គាត់ផ្តល់គំរូ និងភស្តុតាងដល់យើងអំពីភាពល្អ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង យើងមិនចាំបាច់ភ័យខ្លាចឡើយ ក្រែងថាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងនឹងធ្វើឱ្យយើងត្រូវខ្មាស់អៀនឬបញ្ឆោតយើងឡើយ ។

27. ការសរុបនូវការនិយាយទាស់នៃគោលលទ្ធិនៃការទូលអង្វរជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ

នេះគឺជាការបូកសរុប៖ បទគម្ពីរ ក្នុងការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះជាម្ចាស់ កំណត់បញ្ហាចម្បងនៅចំពោះមុខយើងថា៖ របៀបដែលយើងគួរអំពាវនាវដល់ទ្រង់តាមរយៈការអធិស្ឋាន ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ទ្រង់តម្រូវពីយើងនូវកាតព្វកិច្ចនៃការគោរពប្រតិបត្តិនេះ ដោយរក្សាគ្រប់លទ្ធផលទាំងអស់ ដូចដែលទ្រង់ទាមទារពីយើងនូវកាតព្វកិច្ចនៃការគោរពនេះ ចាត់តុកការថ្វាយយញ្ញបូជាទាំងអស់ជាការបន្ទាប់បន្សំ ដើម្បីនាំការអធិស្ឋានដល់អ្នកដទៃពាក់ព័ន្ធនឹងការបូជា ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក៏មានចែងក្នុងទំនុកតម្កើងថា៖"បើយើងខ្ញុំបានភ្លេចព្រះនាមនៃព្រះរបស់យើងខ្ញុំឬប្រទូលដៃទៅឯព្រះដទៃណាមួយ នោះតើព្រះមិនស៊ើបរកឱ្យឃើញទេឬអីដ្បិតទ្រង់ជ្រាបទាំងសេចក្តីលាក់កំបាំងនៅក្នុងចិត្តផង" [ទំនុកដំកើង 44:20-21; 43:21-22] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងការអំពាវនាវដោយជំនឿតែមួយប៉ុណ្ណោះ ហើយទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ការអធិស្ឋានត្រូវបានអនុលោមតាមទំហំនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ទីបំផុត សេចក្តីជំនឿដែលមានមូលដ្ឋានលើព្រះបន្ទូល ដែលជាមាតានៃការអធិស្ឋានដ៏ត្រឹមត្រូវ ។ ដូច្នេះ ដរាបណាវាត្រូវបានបង្វែរចេញពីព្រះបន្ទូល ការអធិស្ឋានត្រូវតែខូ

ច ។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានបង្ហាញរួចហើយថាប្រសិនបើនរណាម្នាក់យកទាំងស្រុងនូវបទគម្ពីរចូលទៅរាប់ចូល នោះកិត្តិយសនេះត្រូវបានទាមទារសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយអង្គគត់ ។ អ្វីដែលទាក់ទងនឹងតំណែងនៃការទូលអង្វរជំនួសដែលយើងឃើញក៏ប្លែកចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ហើយគ្មានការអធិស្ឋានណាដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះឡើយ លុះត្រាតែអង្គដែលផ្សះផ្សានេះធ្វើឱ្យវាទៅជាបរិសុទ្ធ ។ ទោះបីជាអ្នកជឿថ្វាយការអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះចំពោះបងប្អូនខ្លួនក៏ដោយ យើងបានបង្ហាញថានេះមិនបានបង្កាក់អ្វីពីការទូលអង្វរពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ សម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ដោយពឹងផ្អែកលើរឿងនេះ ចូរលើកពីខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃនៅចំពោះព្រះ ។ លើសពីនេះ យើងត្រូវបានបង្រៀនថា វាមិនសមរម្យចំពោះអ្នកស្លាប់ ដែលពួកយើងគ្មានកន្លែងណាអានថា ពួកគេត្រូវបានប្រាប់ថាបានអធិស្ឋានសម្រាប់យើងទេ ។ ជារឿយៗបទគម្ពីរជំរុញឱ្យយើងបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើងដោយកាតព្វកិច្ចមួយផ្សេងទៀតមិនមានពាក្យថាមនុស្សស្លាប់ទេ ។ ពិតណាស់ យ៉ាកុបដោយការចូលរួមការដាស់តឿនទាំងពីរនេះថា—ដើម្បីសារភាពអំពើបាបរបស់យើងចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអធិស្ឋានឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក ។ [យ៉ាកុប 5:16]- មិនរាប់បញ្ចូលអ្នកស្លាប់ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។

ហេតុនេះហើយបានជាហេតុផលមួយនេះគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្កោលទោសកំហុសនេះ ៖ ការអធិស្ឋានបានចាប់ផ្តើមយ៉ាងត្រឹមត្រូវចេញពីសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីជំនឿចេញពីការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ [រ៉ូម 10:14, 17] ។ ដែលជាកន្លែងដែលគ្មានការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងនៃការអង្វរប្រឌិតឡើយ ដោយសារអបិយជំនឿបាននាំខ្លួនអ្នកតស៊ូមតិដែលមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះភ្លាមៗ ។ សម្រាប់ខណៈពេលដែលបទគម្ពីរគឺពោរពេញទៅដោយទម្រង់នៃការ

អធិស្ឋានជាច្រើន នោះគ្មានឧទាហរណ៍ណាមួយត្រូវបានរកឃើញអំពីការតស៊ូមតិនេះទេ ដោយគ្មានអ្វីដែលនៅក្នុង papacy ពួកគេជឿថាគ្មានការអធិស្ឋាននោះទេ។ ជាងនេះទៅទៀត វាច្បាស់ណាស់ថាអបិយជំនឿនេះកើតចេញពីការខ្វះជំនឿ។ ទាំងពួកគេមិនស្គប់ស្គល់នឹងព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកទូលអង្វរជំនួស ឬពួកគេបានដកហូតកិត្តិយសនេះទាំងស្រុងពីទ្រង់។ ហើយចំណុចចុងក្រោយនេះត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងងាយស្រួលពីភាពមិនចេះអៀនខ្មាស់របស់ពួកគេ ពីព្រោះក្នុងការតវ៉ាថាយើងត្រូវការការតស៊ូគាំទ្រងមកពីពួកបរិសុទ្ធ ពួកគេមិនមានអំណះអំណាងខ្លាំងជាងការជំទាស់ថាយើងមិនសក្តិសមក្នុងការចូលទៅជិតព្រះយ៉ាងស្និទ្ធស្នាលនោះទេ។ នេះយើងទទួលស្គាល់ថាពិតជាការពិត ប៉ុន្តែយើងសន្និដ្ឋានពីវាថាអ្នកណាដែលចាត់ទុកការទូលអង្វរជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទគ្មានតម្លៃ លុះត្រាតែលោក George និង Hippolytus និងវិញ្ញាណបែបនេះដែលមិនបានទុកអ្វីឱ្យព្រះគ្រីស្ទធ្វើទេ។

(ប្រភេទនៃការអធិស្ឋាន៖ ឯកជននិងសាធារណៈ 28-30)

28. ការអធិស្ឋានដោយឯកជន

ប៉ុន្តែទោះបីជាការអធិស្ឋានត្រូវបានបង្ខាំងយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះការអង្វរ និងការអង្វរក៏ដោយ វាមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធរវាងបញ្ញត្តិ និងការអរព្រះគុណដែលពួកគេអាចត្រូវបានដាក់បញ្ចូលយ៉ាងងាយស្រួលនៅក្រោមឈ្មោះតែមួយ។ ចំពោះប្រភេទដែលប៉ុលបានចុះមក គឺស្ថិតនៅក្រោមផ្នែកទីមួយនៃផ្នែកនេះ។ [១ធីម៉ូថេ 2:1]។ ក្នុងការសុំ និងអង្វរ នោះយើងបង្ហូរសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់យើងនៅចំពោះព្រះ ដោយស្វែងរកទាំងវត្ថុដែលជួយលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់

ទ្រង់ និងការតាំងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ឡើង និងអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះដែលនាំមកជាប្រយោជន៍ដល់យើង ។ ក្នុងការថ្លែងអំណរគុណ យើងអបអរសាទរដោយសរសើរគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះអង្គចំពោះយើង និងសូមសរសើរចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ដែលកើតមានចំពោះយើង ។ ដូច្នេះ ដាវីឌបានរួមបញ្ចូលមុខងារទាំងពីរនេះ ៖ "ចូរអំពាវនាវដល់អញនៅថ្ងៃមានសេចក្តីទុក្ខលំបាក នោះអញនឹងជួយឱ្យរួច ឯឯងនឹងលើកដំកើងដល់អញ" [ទំនុកដំកើង 50:15] ។ បទគម្ពីរដែលមានហេតុផលល្អណែនាំយើងឱ្យប្រើទាំងពីរនេះជានិច្ច ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ទម្ងន់នៃភាពក្រីក្ររបស់យើង និងការពិតនៃបទពិសោធន៍ ប្រកាសថា ទុក្ខលំបាកដែលជំរុញ និងសង្កត់យើងពីគ្រប់ទិសទីមានច្រើន ហើយមានហេតុផលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាបន្តថ្ងូរ និងដកដង្ហើមធំចំពោះព្រះ ។ ហើយសូមអង្វរដល់ទ្រង់ដែលជាអ្នកផ្តត់ផ្តង់ ។ ទោះបីជាពួកគេរួចផុតពីទុក្ខលំបាកក៏ដោយ ក៏កំហុសនៃអំពើរំលងរបស់ពួកគេ និងការវាយប្រហារជាច្រើនរាប់មិនអស់នៃការល្បួងនៅតែឆ្ពោះទៅរកសូម្បីតែអ្នកបរិសុទ្ធបំផុតឱ្យពួកគេស្វែងរកមធ្យោបាយដោះស្រាយដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងយញ្ញបូជានៃការសរសើរ និងការអរព្រះគុណ មិនអាចមានការរំខានដោយគ្មានអំពើបាបឡើយ ពីព្រោះព្រះមិនឈប់ប្រមូលផលប្រយោជន៍ ដើម្បីជំរុញយើង ទោះបីយើងយឺតយ៉ាវ និងខ្ជិលក៏ដោយ ដើម្បីដឹងគុណដល់ទ្រង់ ។ សរុបមក យើងមានស្នើរតែហ៊ុមព័ទ្ធដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា និងបរិបូរណ៍ នៃគុណដ៏វិសេសលើសលប់ ដោយអព្ភូតហេតុដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ដែលគេដឹងច្បាស់ មិនថាបើមើលដល់ទីណា ដែលយើងមិនដែលខ្វះហេតុផល និងឱកាសសម្រាប់ការសរសើរ និងអរព្រះគុណឡើយ ។

ហើយដើម្បីពន្យល់រឿងទាំងនេះឱ្យកាន់តែច្បាស់ កាលដូចដែលបានបង្ហាញឱ្យ
ឃើញគ្រប់គ្រាន់រួចហើយ ក្តីសង្ឃឹម និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងទាំងអស់ស្ថិតនៅ
ក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីកុំឱ្យយើង ឬទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងរីកចម្រើនបានឡើយ
លុះត្រាតែយើងអាចទទួលបានពរពីទ្រង់ នោះយើងគួរតែតាំងចិត្តខ្លួនឯងជានិច្ច
និងអ្វីៗទាំងអស់នោះដែលយើងត្រូវធ្វើទៅកាន់ទ្រង់ [យ៉ាកុប 4:14-15] ។
បន្ទាប់មកអ្វីក៏ដោយដែលយើងកំណត់ និយាយ ធ្វើ អនុញ្ញាតឱ្យយើងកំណត់
និយាយ និងធ្វើនៅក្រោមព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ហើយនឹងនៅក្នុងពាក្យមួយ
ក្រោមក្តីសង្ឃឹមនៃជំនួយរបស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានប្រកាសថា
ត្រូវបណ្តាសាដោយព្រះ អស់អ្នកដែលដាក់ទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងឬអ្នកណាម្នាក់
ទៀតដែលកើតចេញមក និងអនុវត្តផែនការរបស់ខ្លួន ។ អ្នកដែលចាប់ផ្តើមធ្វើ
ឬព្យាយាមចាប់ផ្តើមអ្វីផ្សេងពីឆន្ទៈរបស់គាត់ ហើយដោយមិនអំពាវនាវដល់ទ្រង់
[អេសាយ 30:1; 31:1] ។ ហើយចាប់តាំងពីយើងបាននិយាយច្រើនដងហើយថា
ទ្រង់មានកិត្តិយសតាមបែបបទដែលសមនឹងទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបាន
ទទួលស្គាល់ថាជាអ្នកនិពន្ធនៃពរជ័យទាំងអស់ វាកើតឡើងថាយើងគួរតែទទួល
របស់ទាំងអស់ពីដៃរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទៅជាមួយការទាំងនោះដោយការអរព្រះគុណ
ជានិច្ច ។ ហើយថាគ្មានហេតុផលត្រឹមត្រូវសម្រាប់យើងដើម្បីប្រើប្រាស់នូវ
ប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ដែលហូរមករកយើងពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ដោយគ្មានទី
បញ្ចប់នោះទេ បើយើងមិនបន្តពោលពាក្យសរសើរតម្កើងទ្រង់ទេនោះ ។ សម្រាប់
លោកប៉ុល នៅពេលដែលគាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាពួកគេ "ដ្បិតបានញែកជាបរិសុទ្ធ
ដោយសារព្រះបន្ទូល ហើយសេចក្តីអធិស្ឋាន" [១ធីម៉ូថេ 4:5] ។ ក្នុងពេល
ជាមួយគ្នានេះ ណែនាំថា បើគ្មានព្រះបន្ទូល និងការអធិស្ឋានទេ នោះវាមិន

បរិសុទ្ធ និងសុទ្ធសម្រាប់យើងឡើយ ។ ("ព្រះបន្ទូល" គាត់យល់ច្បាស់ដោយ ពាក្យមានអត្ថន័យដូចគ្នាថាជា "ជំនឿ") ដូច្នេះហើយ ដាវីឌ នៅពេលដែល គាត់យល់ឃើញពីភាពសប្បុរសរបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់បានប្រកាសយ៉ាងល្អថា "បទថ្មី" ត្រូវបានដាក់ចូលក្នុងមាត់របស់គាត់ ។ [ទំនុកដំកើង 40:3] ។ដោយ ធម្មជាតិនេះ គាត់បានណែនាំថា ប្រសិនបើយើងខកខានមិនបានថ្វាយការ សរសើរដល់ទ្រង់សម្រាប់ព្រះពររបស់ទ្រង់ទេ ភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់យើងគឺគួរឱ្យ ស្អប់ខ្ពើម ពីព្រោះជារឿយៗនៅពេលដែលទ្រង់ឱ្យពរគាត់ ទ្រង់ផ្តល់ឱកាសឱ្យ យើងដើម្បីថ្វាយពរដល់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ អេសាយក៏ដោយការប្រកាសព្រះគុណតែ មួយគត់របស់ព្រះជំរុញអ្នកជឿឱ្យចូលរួមបទចម្រៀងថ្មី និងប្លែក [អេសាយ 42:10] ។ នៅក្នុងន័យនេះ ដាវីឌនៅកន្លែងមួយនិយាយថា ៖ "ឱព្រះអម្ចាស់ អើយ សូមបើកបបូរមាត់ទូលបង្គំនោះមាត់ទូលបង្គំនឹងបានប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តី សរសើររបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 51:15; 50:17] ។ដូចគ្នាដែរ ហេសេគា និង យ៉ូណាសថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នេះនឹងជាលទ្ធផលនៃការរំដោះពួកគេ ៖ ដើម្បីឱ្យពួក គេអាចច្រៀងសរសើរពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ [អេ សាយ 38:20; យ៉ូណាស 2:9] ។ដាវីឌបានចែងច្បាប់ដូចគ្នាចំពោះអ្នកដែល កោតខ្លាចដល់ព្រះទាំងអស់ជាទូទៅ ។ គាត់និយាយថា ៖ "តើខ្ញុំត្រូវថ្វាយអ្វីដល់ ព្រះយេហូវ៉ា សម្រាប់គ្រប់ទាំងផលប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ដល់ខ្ញុំនោះ? ខ្ញុំ នឹងលើកពែងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ។ [ទំនុកដំកើង 116:12-13; 115:12-13] ។ហើយក្រុមដើរតាមច្បាប់នេះនៅក្នុង ទំនុកដំកើងមួយទៀត ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយសូមជួយសង្គ្រោះ យើងខ្ញុំផងសូមប្រមូលយើងខ្ញុំពីកណ្តាលពួកសាសន៍ដទៃមកដើម្បីឱ្យយើងខ្ញុំបាន

លើកដំកើងព្រះនាមបរិសុទ្ធនៃទ្រង់ព្រមទាំងយកការសរសើរដល់ទ្រង់ទុកជាសេចក្តីអំណររបស់យើងខ្ញុំផង" [ទំនុកដំកើង 106:47; 105:47] ។ ម្តងទៀតថា ៖ "ទ្រង់បានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការអធិស្ឋានរបស់អ្នកទោល ហើយមិនបានមើលងាយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេទេ ។ នេះនឹងត្រូវសរសេរទុកសម្រាប់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ហើយប្រជាជនដែលត្រូវបានបង្កើតមកនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់... [ទំនុកដំកើង 102:17, 18, 21; 101:21 និង LXX] ។ ប្រាកដណាស់ រាល់ពេលដែលអ្នកជឿអង្វរព្រះជាម្ចាស់ឱ្យធ្វើអ្វីមួយសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះនាមទ្រង់ ខណៈដែលពួកគេប្រកាសថាខ្លួនឯងមិនសក្តិសមក្នុងការទទួលបានអ្វីក្នុងនាមរបស់ពួកគេទេ ដូច្នេះពួកគេត្រូវមានកាតព្វកិច្ចថ្លែងអរព្រះគុណដាក់លើខ្លួនពួកគេ ។ ហើយពួកគេសន្យាថាពួកគេនឹងប្រើប្រាស់ផលប្រយោជន៍របស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីធ្វើជាការផ្សព្វផ្សាយពីវា ។ ដូច្នេះ ហូសេនិយាយអំពីការប្រោសលោះរបស់ពួកជំនុំដែលនឹងមកដល់ថា "ចូរប្រុងប្រៀបពាក្យសំដី ហើយវិលមកឯព្រះយេហូវ៉ាចុះ ត្រូវឱ្យទូលដល់ទ្រង់ថា សូមលើកអស់ទាំងអំពើទុច្ចរិតចោលចេញ ហើយទទួលយើងខ្ញុំដោយព្រះគុណ យ៉ាងនោះយើងខ្ញុំនឹងថ្វាយដង្វាយនៃបបូរមាត់យើងខ្ញុំ" [ហូសេ 14:2] ។

អត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះមិនត្រឹមតែទាមទារដោយខ្លួនឯងដោយការលើកតម្កើងដោយអណ្តាតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេក៏ទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយឯកឯងសម្រាប់ខ្លួនឯងផងដែរ ។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា ៖ "ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះយេហូវ៉ាពីព្រោះគាត់បានឮសំឡេងអង្វររបស់ខ្ញុំ" ។ [ទំនុកដំកើង 18:1] ។ ប៉ុន្តែការសរសើរដែលមិនហូរចេញពីភាពផ្អែមល្ហែមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ នឹងមិនធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្តឡើយ ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងត្រូវតែយល់នូវសម្តីរបស់ប៉ុលថា

ការអង្វរទាំងអស់ដែលមិនបានចូលរួមជាមួយនឹងការអរព្រះគុណ គឺជាអំពើអាក្រក់ និងកាចសាហាវ។ ព្រោះគាត់និយាយដូចនេះ៖ "កុំឱ្យខ្វល់ខ្វាយអ្វីឡើយ ចូរទូលដល់ព្រះ ឱ្យជ្រាបពីសេចក្តីសំណូមរបស់អ្នករាល់គ្នាក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន និងពាក្យទូលអង្វរ ទាំងពោលពាក្យអរព្រះគុណផង" [ភីលីព 4:6]។

ដោយសារមនុស្សជាច្រើនដោយការងឿងឆ្ងល់ អផ្សុក ភាពអន្ទះអន្ទែង ការសោកសៅដ៏ជូរចត់ និងការភ័យខ្លាចត្រូវបានជំរុញឱ្យនិយាយច្រំដែលនៅពេលអធិស្ឋាន គាត់បានជំរុញអ្នកជឿដើម្បីរំងាប់អារម្មណ៍របស់ពួកគេថា ខណៈពេលដែលពួកគេនៅតែរង់ចាំដើម្បីទទួលបាននូវអ្វីដែលពួកគេចង់បាន ពួកគេនៅតែថ្វាយពរដល់ព្រះដោយរីករាយ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើទំនាក់ទំនងនេះគួរតែជាកម្លាំងពេញលេញនៅក្នុងរឿងដែលស្ទើរតែផ្ទុយគ្នា ដោយចំណងដ៏បរិសុទ្ធដែលនៅសេសសល់ ព្រះជាម្ចាស់តម្រូវឱ្យយើងច្រៀងសរសើរទ្រង់ នៅពេលណាដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងទទួលបាននូវបំណងប្រាថ្នារបស់យើង។

ឥឡូវនេះ ដូចដែលយើងធ្លាប់បានបង្រៀនថា ដោយការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឧទ្ទិសដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើង ដែលមិនដូច្នោះទេនឹងមិនបានស្អាតទេ ដូច្នេះសារកែដែលណែនាំយើងឱ្យថ្វាយយញ្ញបូជានៃការសរសើរតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ [ហេព្រើរ 13:15] ព្រមានយើងថា មាត់របស់យើងមិនស្អាតគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីច្រៀងសរសើរព្រះនាមព្រះទេ រហូតដល់ភាពជាសង្ឃរបស់ព្រះគ្រីស្ទអង្វរជំនួសយើង។ យើងសន្និដ្ឋានពីរឿងនេះថាពួកនៅក្នុង papacy ត្រូវបានគេពង្វក់យ៉ាងចម្លែក ដោយសារពួកគេភាគច្រើនឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេហៅថា "អ្នកទូលអង្វរជំនួស"។

ហេតុផលដែលប៉ុលភ្ជាប់យើងទៅជាមួយនឹងការអធិស្ឋានផងនិងការអរព្រះគុណ ផងដោយឥតឈប់ឈរ [១ថែស្សាឡូនិក 5:17-18; ១ធីម៉ូថេ 2:1, 8] ប្រាកដ ណាស់ថា គាត់មានប្រាថ្នាចង់ឱ្យមនុស្សទាំងអស់លើកតម្កើងព្រះដោយស្ថិតស្ថេរ គ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង និងក្នុងគ្រប់កិច្ចការ និងកិច្ចប្រតិបត្តិការទាំងអស់ ដើម្បីរំពឹងអ្វីៗទាំងអស់ពីព្រះអង្គ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ។ គ្រប់រឿងទាំង អស់ ចាប់តាំងពីទ្រង់បានផ្តល់ឱ្យយើងនូវហេតុផលដែលមិនបរាជ័យក្នុងការ សរសើរ និងអធិស្ឋាន ។

29. ភាពចាំបាច់និងគ្រោះថ្នាក់នៃការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ

ភាពជាប់លាប់ក្នុងការអធិស្ឋាននេះ ទោះបីជាវាទាក់ទងនឹងការអធិស្ឋានឯកជន របស់បុគ្គលម្នាក់ក៏ដោយ ក៏នៅតែមានការបារម្ភខ្លះៗជាមួយនឹងការអធិស្ឋានជា សាធារណៈរបស់ពួកជំនុំផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទាំងនេះក៏មិនអាចស្ថិត ស្ថេរ ឬមិនគួរកើតឡើងដែរ ក្រៅតែពីអនុលោមតាមគោលការណ៍ដែលបានព្រម ព្រៀងគ្នាដោយការយល់ព្រមរួមគ្នាក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់នេះដែលខ្ញុំផ្តល់ឱ្យ អ្នក ។ ដោយហេតុផលនេះ ពេលជាក់លាក់ដែលដូចទៅកាន់ព្រះ ប៉ុន្តែចាំបាច់ សម្រាប់ភាពងាយស្រួលរបស់មនុស្ស ត្រូវបានយល់ព្រមលើការចាត់តាំងដើម្បីផ្ត ល់កន្លែងស្នាក់នៅសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា និងសម្រាប់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលត្រូវធ្វើ "ដោយសមរម្យ និងមានសណ្តាប់ធ្នាប់" នៅក្នុងក្រុមជំនុំ នេះបើយោងតាមសម្តី របស់ប៉ុល [១កូរិនថូស 14:40] ។ ប៉ុន្តែនេះមិនរារាំងក្រុមជំនុំនីមួយៗពីការត្រូវ បានបំផុសគំនិតម្តងហើយម្តងទៀតរហូតដល់ការប្រើញឹកញាប់ជាងមុននៃការ អធិស្ឋាន ហើយត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយការខ្នះខ្នែងខ្លាំងជាង ប្រសិនបើវា ត្រូវបានប្រាប់ដោយតម្រូវការសំខាន់មួយចំនួន ។ ជាងនេះទៅទៀត នឹងមាន

កន្លែងសម្រាប់និយាយអំពីការខ្ជាប់ខ្ជួន ដែលមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធនឹងភាពស្ថិតស្ថេរ ។

ពេលនេះបញ្ហាទាំងនេះមិនអ្វីទាក់ទងនឹងការនិយាយច្រំដែលដោយឥតប្រយោជន៍ ដែលព្រះគ្រីស្ទមានបំណងនឹងហាមចំពោះយើង [ម៉ាថាយ 6:7] ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនហាមយើងឱ្យនៅជាប់នឹងការអធិស្ឋានទេ ថាវែង ឬជាញឹកញាប់ ឬដោយអារម្មណ៍ជាច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ តែទ្រង់ទាមទារឱ្យយើងកុំឱ្យទុកចិត្តនឹងលទ្ធភាពរបស់យើងក្នុងការជំនះទាញយកអ្វីពីព្រះដោយការវាយប្រហារដល់ព្រះកាណ៌របស់ទ្រង់ដោយសម្តីសាំតាប៉ែដ៏រអិលនោះឡើយ ធ្វើដូចជាទ្រង់អាចនឹងអួសទាញបានដូចជាមនុស្សដែរនោះ ។ ដ្បិតយើងដឹងថាមនុស្សមានពុត ពីព្រោះពួកគេមិនបានឆ្ពោះបញ្ចាំងថា ពួកគេត្រូវធ្វើជាមួយនឹងព្រះ នោះក៏ធ្វើការអធិដ្ឋានយ៉ាងអធិកអធមដូចគ្នានឹងការទទួលជ័យជម្នះដែរ ។ ចំពោះពួកផារីស៊ីដែលបានអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ដែលគាត់មិនដូចអ្នកឯទៀត [លូកា 18:11] ដោយមិនសង្ស័យទេថាបានសរសើរខ្លួនគាត់ក្នុងភ្នែកមនុស្ស ប្រៀបដូចជាគាត់ចង់អធិស្ឋានឱ្យមានភាពល្បីល្បាញចំពោះភាពបរិសុទ្ធខ្លួន ។ ដូច្នេះ ពាក្យដដែលៗឥតប្រយោជន៍ ដែលសម្រាប់ហេតុផលស្រដៀងគ្នានេះ គឺមានភាពល្បីល្បាញនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះនៅក្នុង papacy ។ ខណៈពេលខ្លះឆ្លងកាត់ពេលវេលាក្នុងការនិយាយពាក្យអធិដ្ឋានតិចតួចដដែលនោះ អ្នកខ្លះទៀតបានលើកសរសើរខ្លួនឯងនៅចំពោះមុខហ្វូងមនុស្សដោយពាក្យសំដីដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ។ ដោយសារការនិយាយកូនក្មេងបែបនេះបានចំអកមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលថាវាត្រូវបានហាមឃាត់ដោយក្រុមជំនុំដើម្បីកុំឱ្យគ្មានអ្វីឮនៅទីនោះ លើកលែងតែអ្វីដែលមានចិត្តស្មោះ ហើយចេញមកពីជម្រៅនៃចិត្ត ។

នៅជិត និងស្រដៀងទៅនឹងធាតុពុករលួយនេះគឺជាធាតុមួយទៀត ដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្កោលទោសក្នុងពេលដំណាលគ្នា ៖ មនុស្សលាក់ពុត ដើម្បីបង្ហាញស្រេកឃ្លាននឹងរកសាក្សីជាច្រើន ហើយញឹកញាប់នៅកន្លែងផ្សារអធិស្ឋានផង ជាជាងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេត្រូវបានលើកមករួចហើយ ។ និយាយទៅថាចិត្តអាចនឹងត្រូវបានដាស់តឿន និងមានចំពោះព្រះ ថាតើត្រូវសរសើរទ្រង់ ឬសុំជំនួយពីទ្រង់ — ពីនេះយើងអាចយល់បានថា សារៈសំខាន់នៃការអធិស្ឋានត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងគំនិត និងចិត្ត ឬជាជាងការអធិស្ឋានផ្ទាល់គឺជាអារម្មណ៍នៃចិត្តដែលបង្ហូរចេញ ហើយបើកចំហនៅចំពោះព្រះ ដែលទ្រង់ជាអ្នកស្វែងរកចិត្ត [រ៉ូម 8:27] ។ ដូច្នោះហើយ ដូចដែលបាននិយាយរួចមកហើយថា គ្រូនៅស្ថានសួគ៌ នៅពេលដែលទ្រង់មានបំណងដាក់ច្បាប់ល្អបំផុតសម្រាប់ការអធិស្ឋានបានដាស់តឿនយើងចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់យើង ហើយនៅទីនោះ ដោយបិទទ្វារហើយអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវរបិតារបស់យើងដោយសម្ងាត់ថា ព្រះវរបិតារបស់យើង ដែលទ្រង់នៅទីសម្ងាត់នឹងស្តាប់យើង [ម៉ាថាយ 6:6] ។ ពេលដែលទ្រង់បានទាញយើងឱ្យឆ្ងាយពីគំរូនៃមនុស្សលាក់ពុតដែលចាប់យកការពេញចិត្តរបស់មនុស្សដោយការអធិស្ឋានឥតប្រយោជន៍និងអស្ចារ្យនោះ ទ្រង់ក្នុងពេលតែមួយបានបន្ថែមអ្វីដែលប្រសើរជាងនេះ ៖ នោះគឺចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់យើងហើយនៅទីនោះដោយបិទទ្វាររួចអធិស្ឋាន ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ដូចជាខ្ញុំយល់ថាបានចូលទៅក្នុងចិត្តយើងដោយការគិតទាំងស្រុង ហើយចូលយ៉ាងជ្រៅក្នុងចិត្តផង ។ ទ្រង់សន្យាថា ព្រះ ដែលរូបកាយយើងគួរតែជាព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងនៅជិតយើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃចិត្តយើង [២កូរិនថូស6:16] ។

ដ្បិតទ្រង់មិនបានបដិសេធការដែលថា វាជាការសមរម្យសម្រាប់ការអធិស្ឋាននៅកន្លែងផ្សេងទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បង្ហាញថាការអធិស្ឋានគឺជារឿងសម្ងាត់ដែលទាំងនៅក្នុងចិត្ត និងទាមទារភាពស្ងប់ស្ងាត់ឆ្ងាយពីការយកចិត្តខ្វល់ខ្វាយរបស់យើងទាំងអស់ ។ ហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ក៏ប្រកបដោយហេតុផលល្អពេលទ្រង់តាំងចិត្តក្នុងការអធិស្ឋានកាន់តែខ្លាំង តែងតែដកខ្លួនទៅកាន់ទីស្ងាត់ដែលឆ្ងាយពីភាពចលាចលរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះដើម្បីបង្ហាញដល់យើងជាមួយនឹងគំរូរបស់ទ្រង់ដែលថាយើងមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនូវជំនួយទាំងនេះទេ ដោយហេតុថាគំនិតរបស់យើងមិនស្ថិតស្ថេរដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ទេ ដែលធ្វើឱ្យវាមានទំនោរទៅរកការអធិស្ឋានដោយស្មោះ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ព្រះអង្គមិនបានលះបង់ការបន់ស្រន់សូម្បីនៅកណ្តាលហ្វូងមនុស្សឡើយ បើឱកាសលេចចេញមកដូច្នេះ យើងគួរលើកដៃស្អាតនៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែលមានសេចក្តីត្រូវការ [១ធីម៉ូថេ 2:8] ។ ជាចុងក្រោយ យើងត្រូវតែពិចារណាថា អ្នកណាដែលបដិសេធមិនអធិស្ឋានក្នុងក្រុមជំនុំដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះ គេមិនស្គាល់អ្វីជាការអធិស្ឋានជាបុគ្គលឬនៅកន្លែងសម្ងាត់ ឬនៅផ្ទះនោះទេ ។ មួយវិញទៀត អ្នកដែលធ្វេសប្រហែសនឹងការអធិស្ឋានតែម្នាក់ឯង និងដោយឯកជន ទោះជាមិនឈប់ឈរ ក៏អាចប្រជុំសាធារណៈបានញឹកញាប់ដែរ មានតែការបន់ស្រន់ដូចជាខ្យល់ សម្រាប់ការប្រជុំសាធារណៈជាញឹកញយ នៅទីនោះ រមែងបានតែការអធិស្ឋានដោយខ្យល់ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះគាត់ចង់បានគំនិតរបស់មនុស្សច្រើនជាងការវិនិច្ឆ័យដោយសម្ងាត់របស់ព្រះ ។

លើសពីនោះទៀត ថាការអធិស្ឋានទូទៅរបស់ក្រុមជំនុំនឹងមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការគួរស្អប់ខ្ពើម នោះព្រះតាំងពីដើមមកបានសម្ដែងដោយនាមយ៉ាងចែងចាំង

ជាពិសេសនៅពេលទ្រង់ហៅព្រះវិហារថា "ជាផ្ទះនៃការអធិស្ឋាន" [អេសាយ 56:7; ម៉ាថាយ 21:13] ។ ដោយទ្រង់បានបង្រៀនដោយពាក្យនេះថា ផ្នែកសំខាន់នៃការថ្វាយបង្គំទ្រង់ស្ថិតនៅលើតំណែងនៃការអធិស្ឋាន ហើយថាព្រះវិហារត្រូវបានសង់ឡើងដូចជាជ័យជំនះរបស់ពួកជំនុំ ដូច្នេះពួកគេអាចចុះសម្រុងគ្នាចូលរួមវា ។ សេចក្តីសន្យាពិសេសមួយត្រូវបានបន្ថែមមកផងដែរថា ៖ "ឱព្រះអង្គអើយសេចក្តីសរសើរចាំតែទ្រង់នៅក្រុងស៊ីយ៉ូននោះគេនឹងលាបំណន់ចំពោះទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 65:1] ។ ដោយព្រះបន្ទូលទាំងនេះពួកហោរាប្រាប់មកថាការអធិស្ឋានរបស់ក្រុមជំនុំនឹងមិនគ្មានឥទ្ធិពលឡើយ ដ្បិតព្រះទ្រង់តែងតែផ្តល់ដល់រាស្ត្រទ្រង់នូវឱកាសសម្រាប់ការស្រែកច្រៀងដោយអំណរជានិច្ច ។ តែបើទោះជាស្រមោលនៃក្រិត្យវិន័យបានរលាយបាត់ក៏ដោយ តែនៅតែគ្មានអ្វីសង្ស័យថាសេចក្តីសន្យាបានបន្សល់ទុកសម្រាប់យើង កាលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងពិធីនេះ ដើម្បីជំរុញឱ្យមានសាមគ្គីភាពនៃសេចក្តីជំនឿក្នុងចំណោមពួកយើង ដ្បិតមិនត្រឹមតែព្រះគ្រីស្ទបានដាក់អំណាចលើការសន្យានេះដោយបបូរមាត់របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែប៉ុលបានចាត់ទុកវាជាសកលជាធរមាន ។

30. ពេលនេះអាគារក្រុមជំនុំ តែខ្លួនយើងជាព្រះវិហាររបស់ព្រះ

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យមានការអធិស្ឋានធម្មតាសម្រាប់អ្នកជឿ ដូច្នេះក៏គួរតែមានព្រះវិហារសាធារណៈផងដែរ ដែលជាកន្លែងដែលអាចត្រូវបានអនុវត្ត ដែលក្នុងនោះអ្នកដែលបង្ហាក់ការប្រកបជាមួយរាស្ត្ររបស់ព្រះក្នុងការអធិស្ឋានគ្មានឱកាសដើម្បីផ្តល់លេសខុសឆ្គងថាពួកគេចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់ពួកគេទៅធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់នោះទេ ។ ដ្បិតទ្រង់ដែលសន្យាថាទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលពីរឬបីនាក់បានជួបជុំគ្នាក្នុងនាមរបស់ទ្រង់នឹងសូម

ទ្រង់ [ម៉ាថាយ 18:19-20] ធ្វើបន្ទាល់ថា ទ្រង់មិនមើលងាយការអធិស្ឋានដែលធ្វើឡើងជាសាធារណៈ ផ្តល់ការដើម្បីបង្ហាញ និងការដេញតាមពីសិរីល្អរបស់មនុស្សត្រូវបានលុបចេញ ហើយមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះស្ម័គ្រ និងពិតដែលរស់នៅក្នុងទីសម្ងាត់នៃចិត្តវិញ ។

ប្រសិនបើនេះជាការប្រើប្រាស់ដោយស្របច្បាប់នៃអគារព្រះវិហារ ដូចដែលវាប្រាកដមែន យើងត្រូវការពារប្រឆាំងនឹងការយកអគារទាំងនោះធ្វើជាលំនៅឋានដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ នៅពេលណាដែលគាត់អាចស្តាប់ទៅជិតយើងកាន់តែច្រើន - ដូចដែលពួកគេបានចាប់ផ្តើមត្រូវបានចាត់ទុកជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។ ពីមុន ឬការក្លែងបន្លំសម្រាប់ពួកគេនូវភាពបរិសុទ្ធសម្ងាត់មួយចំនួន ឬផ្សេងទៀត ដែលនឹងធ្វើឱ្យការអធិស្ឋានកាន់តែពិសិដ្ឋនៅចំពោះព្រះ ។ ដោយសារយើងខ្លួនឯងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធពិតរបស់ព្រះ ប្រសិនបើយើងចង់អង្វរកព្រះក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ យើងត្រូវតែអធិស្ឋានក្នុងខ្លួនយើង ។ ឥឡូវនេះ ចូរយើងទុកភាពល្ងង់ខ្លៅនេះទៅឱ្យសាសន៍យូដា ឬអ្នកមិនជឿចុះ ដ្បិតយើងមានបញ្ញត្តិឱ្យអំពាវនាវដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដោយមិនរើសមុខ "ដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត" ។ [យ៉ូហាន 4:23] ។ តាមបញ្ជារបស់ព្រះ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធពិតជាត្រូវបានឧទ្ទិសតាំងពីដើមមកសម្រាប់ថ្វាយការអធិស្ឋាន និងយញ្ញបូជានៃជនរងគ្រោះ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ ការពិតបានលាក់កំបាំង តំណាងដោយន័យធៀបនៅក្រោមស្រមោលបែបនេះ ។ ឥឡូវនេះ ដោយបានសម្តែងមកយើងនៅក្នុងការពិតនៃការរស់នៅ វាមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងចូលទៅព្រះវិហារដោយសម្ភារៈណាមួយឡើយ ។ ហើយសូម្បីតែពួកយូដាក៏មិនមែនជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលបានថ្វាយដាច់ក្នុងលក្ខខណ្ឌថាពួកគេអាចបិទផ្ទុកវត្តមានរបស់ព្រះនៅក្នុងជញ្ជាំងរបស់វា

បានដែរ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យពួកគេអាចត្រូវបានបង្ខឹកឱ្យសញ្ជឹងគិតពីភាពស្រដៀងគ្នា នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធពិត ។ ដូច្នេះ អេសាយ និងស្តេផានបានស្តីបន្ទោសយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដល់អស់អ្នកដែលគិតពីព្រះថាទ្រង់គង់នៅក្នុងព្រះវិហារដែលធ្វើដោយដៃនោះ ។ [អេសាយ 66:1; កិច្ចការ 7:48-49] ។

(ការប្រើសប្រាស់នៃការច្រៀង និងភាសានិយាយ 31-33)

31. ពីការនិយាយនិងការច្រៀងនៅក្នុងការអធិស្ឋាន

លើសពីនេះទៅទៀត វាគឺជាភស្តុតាងយ៉ាងពេញលេញថា លុះត្រាតែមានសំឡេងនិងបទចម្រៀង ប្រសិនបើមានការអធិដ្ឋាន នោះវាកើតឡើងពីអារម្មណ៍ដ៏ជ្រាលជ្រៅនៃចិត្ត គ្មានទាំងតម្លៃឬបានអ្វីបន្តិចពីព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែ គេបានដាស់ដល់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះទាស់នឹងយើង ប្រសិនបើគេចេញមកត្រឹមតែបបូរមាត់និងពីបំពង់ក ដោយយល់ថា នេះជាការបំពានព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធបំផុតរបស់ព្រះអង្គ និងដើម្បីកាន់អំណាចចេស្តារបស់ព្រះអង្គ ។ នេះជាអ្វីដែលយើងប្រមូលពីពាក្យរបស់អេសាយ ទោះបីជាពួកគេនៅវែងឆ្ងាយក៏ដោយ ក៏មានការព្រួយបារម្ភនឹងការកែកំហុសនេះដែរ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ "ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ក៏មានព្រះបន្ទូលថា ហេតុដោយព្រោះសាសន៍នេះគេចូលមកជិតអញ ហើយគោរពប្រតិបត្តិដល់អញ ដោយសំដីនឹងបបូរមាត់របស់គេ តែបានដកចិត្តចេញទៅឆ្ងាយពីអញ ហើយការដែលគេកោតខ្លាចដល់អញគ្រាន់តែជាបង្គាប់របស់មនុស្ស ដែលបង្រៀនគេប៉ុណ្ណោះ" [អេសាយ 29:13; ម៉ាថាយ 15:8-9] ។ "ហេតុនោះ មើល អញនឹងធ្វើការ១យ៉ាងអស្ចារ្យ នៅកណ្តាលសាសន៍នេះទៀត ជាការអស្ចា

រ្យ ហើយចំឡែក នោះប្រាជ្ញានៃពួកអ្នកប្រាជ្ញរបស់គេនឹងត្រូវសាបសូន្យទៅ ហើយយោបល់នៃពួកវាងវៃរបស់នឹងត្រូវបិទបាំងដែរ" [អេសាយ 29:14] ។

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ យើងមិនថ្កោលទោសការនិយាយ និងការច្រៀងទេ ប៉ុន្តែសូមសរសើរពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ចិត្ត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាពួកគេអនុវត្តចិត្តក្នុងការគិតអំពីព្រះ ហើយរក្សាវាទុកដោយយកចិត្តទុកដាក់-មិនស្ថិតស្ថេរ និងប្រែប្រួលដូចនោះ ហើយងាយស្រួលសម្រាក និងបង្វែរទិសដៅផ្សេងៗ លើកលែងតែវាត្រូវបានគាំទ្រដោយជំនួយផ្សេងៗ ។ ជាងនេះទៅទៀត ដោយសារសិរីល្អនៃព្រះគួរតែភ្លឺនៅក្នុងផ្នែកជាច្រើននៃរូបកាយរបស់យើង វាជាការសមរម្យជាពិសេសដែលអណ្តាតត្រូវបានចាត់តាំង និងកំណត់សម្រាប់កិច្ចការនេះ ទាំងតាមរយៈការច្រៀង និងការនិយាយ ។ ដ្បិតវាត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងពិសេសដើម្បីប្រាប់ និងប្រកាសពីការសរសើរតម្កើងព្រះ ។ ប៉ុន្តែការប្រើអណ្តាតយ៉ាងសំខាន់គឺនៅក្នុងការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ ដែលត្រូវបានផ្តល់មកក្នុងក្រុមជំនុំនៃអ្នកជឿ ដោយវាកើតឡើងដោយសំឡេងតែមួយ ហើយដូចដែលវានិយាយដោយមាត់តែមួយ យើងទាំងអស់គ្នាសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់រួមគ្នា ហើយថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយវិញ្ញាណតែមួយ និងជំនឿដូចគ្នា ។ ហើយយើងធ្វើការនេះដោយបើកចំហមនុស្សទាំងអស់គ្នាទៅវិញទៅមក ម្នាក់ៗមកពីបងប្អូនរបស់គាត់នឹងអាចទទួលបានការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយត្រូវបានអញ្ជើញ និងបំផុសគំនិតដោយគំរូរបស់គាត់ ។

32. ការច្រៀងរបស់ក្រុមជំនុំ

វាគឺជាភស្តុតាងដែលថាការអនុវត្តនៃការច្រៀងនៅក្នុងព្រះវិហារ ការនិយាយអំពីរឿងនេះផងដែរនៅក្នុងការឆ្លងកាត់ គឺមិនត្រឹមតែចាស់បុរាណណាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងចំណោមសាវ័កផងដែរ ។ នេះយើងអាចសន្និដ្ឋានបានពីពាក្យរបស់ប៉ុលថា ៖ "ខ្ញុំនឹងច្រៀងដោយវិញ្ញាណ ហើយនឹងច្រៀងដោយប្រាជ្ញាដែរ" [១កូរិនថូស 14:15] ។ ដូច្នេះ ប៉ុលនិយាយទៅកាន់ពួកជំនុំកូឡុស ថា ៖ "ចូរឱ្យព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ បានសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាជាបរិបូរ ដោយប្រាជ្ញាគ្រប់យ៉ាង ទាំងបង្រៀន ហើយទូន្មានគ្នា ដោយនូវទំនុកដំកើង ទំនុកបរិសុទ្ធ និងចំរៀងខាងឯវិញ្ញាណ ទាំងច្រៀងក្នុងចិត្តថ្វាយព្រះ ដោយព្រះគុណ" [កូឡុស 3:16] ។ ដ្បិតនៅក្នុងអត្ថបទទីមួយ គាត់បង្រៀនថា យើងត្រូវតែច្រៀងដោយសំឡេង និងចិត្ត ។ នៅលើកទីពីរ គាត់សរសើរបទចម្រៀងខាងវិញ្ញាណ ដែលអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះអាចពង្រឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ប៉ុន្តែ Augustine ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាការអនុវត្តនេះមិនមែនជាសកលទេ នៅពេលដែលគាត់និយាយថា ព្រះវិហារ Milan ដំបូងចាប់ផ្តើមច្រៀងតែក្រោម Ambrose ប៉ុណ្ណោះ ៖ ឱកាសនោះគឺនៅពេលដែល Justina ដែលជាម្តាយរបស់ Valentinian កំពុងតែផ្ទុះឡើងប្រឆាំងនឹងជំនឿគ្រិស្ទានអូស្សូដក់ មនុស្សកាន់តែស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងការប្រុងប្រយ័ត្នជាងធម្មតា ។ បន្ទាប់មកក្រុមជំនុំលោកខាងលិចដែលនៅសេសសល់បានដើរតាម Milan ។ មួយរយៈមុនគាត់បាននិយាយថាទំនៀមទម្លាប់នេះមកពីព្រះវិហារខាងកើត ។ គាត់ក៏ចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងស្បៃវរៅទី 2 នៃ Tetratations របស់គាត់ថាការអនុវត្តត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅអាហ្វ្រិកក្នុងសម័យរបស់គាត់ ។ គាត់និយាយថា "Hilary ម្នាក់" គាត់និយាយថា "អតីត Tribune បានវាយប្រហារដោយការស្តីបន្ទោសគ្រប់ទីកន្លែង

ដែលគាត់អាចធ្វើបាន ទំនៀមទម្លាប់បន្ទាប់មកទើបតែចាប់ផ្តើមនៅ Carthage នៃការច្រៀងចំរៀងពីសៀវភៅទំនុកតម្កើងបាននៅអាសនៈមុនដង្វាយឬ នៅពេលដែលអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ជូនត្រូវបានចែកចាយដល់ប្រជាជន ។ តាមសំណើរបស់បងប្អូនខ្ញុំ ខ្ញុំបានឆ្លើយតបទៅគាត់" ។

ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើការច្រៀងត្រូវបានរំជួលចិត្តទៅនឹងទំនាញផែនដីនោះ ដែលសមស្របនឹងព្រះនេត្រនៃព្រះ និងទេវតា នោះវាទាំងពីរផ្តល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងព្រះគុណដល់សកម្មភាពដ៏ពិសិដ្ឋ ហើយមានតម្លៃបំផុតក្នុងការជួយដួងចិត្តរបស់យើងឱ្យមានភាពខ្នះខ្នែង និងខ្នះខ្នែងក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងថា ត្រចៀករបស់យើងមិនយកចិត្តទុកដាក់នឹងបទភ្លេងជាងចិត្តយើងចំពោះអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃពាក្យនោះឡើយ ។ Augustine ក៏សារភាពនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាគាត់មានការរំខានយ៉ាងខ្លាំងដោយគ្រោះថ្នាក់នេះដែលជួនកាលគាត់ចង់ឃើញទម្លាប់ដែលបានសង្កេតដោយ Athanasius ដែលបានបញ្ជាឱ្យអ្នកអានប្រើសំលេងតិចតួចដែលគាត់ស្តាប់ទៅដូចជាអ្នកនិយាយជាងអ្នកចំរៀង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់នឹកឃើញឥឡូវនេះការច្រៀងមានប្រយោជន៍ច្រើន បាននាំគាត់មក គាត់ទំនោរទៅម្ខាងទៀត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលការសម្របសម្រួលនេះត្រូវបានរក្សាទុក វាគឺជាការអនុវត្តដ៏បរិសុទ្ធ និងជាទីគោរពបំផុត ។ ម៉្យាងវិញទៀត បទចម្រៀងដែលនិពន្ធឡើងសម្រាប់តែភាពផ្អែមល្ហែម និងជាទីគាប់ចិត្តរបស់ព្រះ គឺជាការសរសើរដល់ក្រុមជំនុំដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ មិនអាចធ្វើឱ្យព្រះមិនពេញចិត្តក្នុងកម្រិតខ្ពស់បំផុតនោះទេ ។

33. ការអធិស្ឋានគួរតែនៅក្នុងភាសារបស់ប្រជាជន

ពីនេះវាក៏បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ការអធិស្ឋានជាសាធារណៈមិនត្រូវស្ថិតក្នុងភាសាក្រិចក្នុងចំណោមជនជាតិដែលនិយាយឡាទីន ឬជាភាសាឡាតាំងក្នុងចំណោមជនជាតិនិយាយភាសាបារាំង ឬភាសាអង់គ្លេស ដូចដែលធ្លាប់មានទំនៀមទម្លាប់ពីមុនមក ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាសារបស់ប្រជាជន ដែលជាទូទៅអាចយល់បានដោយអង្គប្រជុំទាំងមូល ។ សម្រាប់ការនេះគួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់ការស្អាងឡើងនៃក្រុមជំនុំទាំងមូល ដែលមិនទទួលបានផលប្រយោជន៍អ្វីពីសំឡេងដែលមិនអាចយល់បានឡើយ ។ អ្នកដែលមិនគិតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ឬសេចក្តីសប្បុរសយ៉ាងហោចណាស់ត្រូវបានជំរុញបន្តិចដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ប៉ុល ដែលពាក្យសម្តីរបស់គាត់គឺច្បាស់ឥតខ្ចោះ ។ "ប្រសិនបើអ្នកប្រទានពរដោយវិញ្ញាណ" គាត់និយាយថា "តើធ្វើយ៉ាងម្តេចឱ្យអ្នកដែលនៅកន្លែងនោះដែលមិនដឹងនឹងឆ្លើយតបនឹងការប្រទានពររបស់យើងជាមួយនឹងពាក្យ "អាម៉ែន" បានទៅ កាលដែលគាត់មិនដឹងថាអ្នកកំពុងនិយាយអ្វីផងនោះ? សម្រាប់អ្នកពិតជាបានអរព្រះគុណមែន តែអ្នកផ្សេងទៀតមិនបានស្អាងឡើងទេ ។" [១កូរិនថូស 14:16-17] ។ តើអ្នកណាអាចភ្ញាក់ផ្អើលបានគ្រប់គ្រាន់ នឹងអំណាចដែលមិនចេះរីងស្ងួតរបស់ papists ដែលបន្ទាប់ពីសាវ័កបានប្រកាសដោយបើកចំហថាវាមិនភ័យខ្លាចក្នុងការធ្វើឱ្យពាក្យអធិស្ឋានរបស់ពួកគេបន្លឺឡើងវិញជាភាសាបរទេសដែលពួកគេខ្លួនឯងជាញឹកញាប់មិនយល់មួយព្យាង្គ ហើយមិនចង់ឱ្យអ្នកដទៃយល់នោះ?

ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងប៉ុលបានប្រាប់ការដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះ ។ "តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីទៅ?" គាត់បាននិយាយ ។ "ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដោយវិញ្ញាណ ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដោយគំនិត

ផងដែរ ។ ខ្ញុំនឹងច្រៀងដោយវិញ្ញាណហើយច្រៀងដោយគំនិតផងដែរ" [១កូរិនថូស 4:15] ។ ដោយពាក្យថា "វិញ្ញាណ" គាត់មានន័យថាជាអំណោយទានតែមួយនៃអណ្តាត ដែលអ្នកខ្លះដែលត្រូវបានផ្តល់មកនោះត្រូវបានប្រើមិនត្រឹមត្រូវកាលដែលពួកគេបានកាត់វាចោលពីគំនិតដែលនោះជាការយល់ដឹង ។ ទោះជាយ៉ាងណា យើងត្រូវមានអារម្មណ៍ដោយគ្មានសំណួរអ្វីទាំងអស់ថា មិនថានៅក្នុងការអធិស្ឋានជាសាធារណៈឬជាបុគ្គលទេ ការនិយាយភាសាដ៏ទៃដែលគ្មានគំនិតនឹងមិនគាប់ព្រះទ័យព្រះយ៉ាងខ្លាំង ។ ក្រៅពីនោះ គំនិតត្រូវតែត្រូវបានបញ្ចេះដោយខ្លឹនក្រអូបនៃគំនិតដែលលើសលប់ជាងការដែលអណ្តាតអាចនឹងបង្ហាញតាមរយៈការនិយាយចេញមកផង ។

ជាចុងក្រោយ យើងគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់ថាការនិយាយភាសាដ៏ទៃមិនចាំបាច់សម្រាប់ការអធិស្ឋានជាឯកជនផង លើកលែងតែកាលដែលមិនថាអារម្មណ៍ខាងក្នុងមានអំណាចមិនគ្រប់គ្រាន់នឹងដាស់ខ្លួនវាឡើង ឬកាលដែលវាត្រូវបានដាស់យ៉ាងក្តៅគគុកថាវានាំឱ្យមានសកម្មភាពនៃអណ្តាតចេញមក ។ ដ្បិតទោះបីជាការអធិស្ឋានដ៏ល្អបំផុតក៏ដោយជួនកាលមិនអាចនឹងនិយាយចេញបានផង ជាញឹកញាប់វាកើតឡើងនៅក្នុងការអនុវត្តនោះ នៅពេលដែលអារម្មណ៍របស់គំនិតត្រូវបានដាស់ឡើង នោះការនិយាយភាសាដ៏ទៃបានលេចចេញមកដោយមិនអាចសម្គាល់បានទៅជាសម្តី ហើយសមាជិកផ្សេងទៀតចេញជាកាយវិការ ។ ចេញពីការដាស់យ៉ាងច្បាស់នេះគឺការនិយាយអ្វីៗមិនច្បាស់របស់នាងហាណា [១សាំយ៊ូអែល 1:13] ការដែលស្រដៀងទៅនឹងអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធបានទទួលបទពិសោធន៍ជាបន្តបន្ទាប់នៅពេលដែលពួកគេលេចចេញមកជាបំណែកនៃការអត្តាធិប្បាយ ។

ចំណែកកាលវិការខាងរូបកាយដែលអាចសង្កេតឃើញជាទូទៅនោះនៅក្នុងការអធិស្ឋាន ដូចជាការលត់ជង្គង់និងការមិនគ្របក្បាល នោះការទាំងនោះជាការអនុវត្តដែលយើងព្យាយាមខិតទៅជិតការគោរពថ្វាយបង្គំដែលអស្ចារ្យយ៉ាងនេះដល់ព្រះ ។

(ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ ៖ ការបកស្រាយនៃការទូលអង្វរចំនួនបីដំបូង 34-42)

34. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ជាជំនួយចាំបាច់សម្រាប់យើង

ពេលនេះយើងត្រូវទៀនមិនត្រឹមតែរបៀបច្បាស់លាស់មួយនៃការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ឃ្លែនពីទម្រង់របស់វាផងដែរ ៖ និយាយទៅថាជាអ្វីដែលព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌បានបង្រៀនយើងតាមរយៈព្រះរាជបុត្រាជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ [ម៉ាថាយ 6:9; លូកា 11:2] ដែលក្នុងនោះយើងទទួលស្គាល់នូវសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីមេត្តាដែលគ្មានដែនកំណត់របស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតទ្រង់បានព្រមាននិងជម្រុញយើងឱ្យស្វែងរកទ្រង់នៅក្នុងគ្រប់សេចក្តីត្រូវការរបស់យើង ប្រៀបដូចជាកូនក្មេងចង់ជ្រកកោននៅក្នុងការការពាររបស់ឪពុកម្តាយនៅពេលណាដែលពួកគេមានបញ្ហាដោយការព្រួយបារម្ភណាមួយ ។ លើសពីនេះ ដោយសារទ្រង់ឃើញថាយើងមិនបានយល់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ថា តើភាពក្រីក្ររបស់យើងមានកម្រិតណា អ្វីជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការស្នើសុំ និងអ្វីដែលជាផលចំណេញសម្រាប់យើង ទ្រង់ក៏បានផ្តល់មកសម្រាប់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងផងដែរ ។ ហើយអ្វីដែលខ្វះខាតទៅតាមសមត្ថភាពរបស់យើង ទ្រង់បានផ្តត់ផ្តង់ និងធ្វើឱ្យគ្រប់គ្រាន់ពីរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ដ្បិតទ្រង់បានកំណត់ទម្រង់មួយសម្រាប់យើង ដែលទ្រង់បានដាក់ចេញដូចក្នុងតារាងដែលទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យយើងស្វែងរកទ្រង់ អ្វីទាំងអស់ដែលមាន

ប្រយោជន៍ដល់យើង គ្រប់ទាំងអ្វីដែលយើងត្រូវការ ។ ចេញពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់នេះ យើងទទួលបានផលផ្លែនៃការលួងលោមចិត្ត៖ ដែលយើងដឹងថា យើងកំពុងស្នើសុំគ្មានអ្វីមិនសមហេតុផល គ្មានអ្វីដែលចម្លែក ឬមិនសមហេតុផលទេ - និយាយឱ្យខ្លី គ្មានអ្វីដែលមិនអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ទេ - ចាប់តាំងពីយើងកំពុងសូមតាមតែពាក្យរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ លោក ប្លាតូ ដោយមើលឃើញពីភាពប៉ិនប្រសប់របស់មនុស្សក្នុងការទូលសូមទៅកាន់ព្រះ ដែលប្រសិនបើត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យ ជារឿយៗមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់ពួកគេ គាត់ប្រកាសថា នេះយកពីករឿបុរាណ ដើម្បីជាការអធិស្ឋានដ៏ល្អបំផុត៖ "ស្តេច Jupiter សូមប្រទានរបស់ល្អបំផុតមកលើយើង មិនថាយើងប្រាថ្នាចង់បានឬមិនចង់នោះទេ តែត្រូវបង្គាប់ឱ្យអំពើអាក្រក់នៅឆ្ងាយពីយើង ទោះបីយើងសុំវាក៏ដោយ" ។ ហើយជាការពិតណាស់ ពួកសាសន៍ដទៃមានប្រាជ្ញាក្នុងការវិនិច្ឆ័យថា តើវាមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណាក្នុងការស្វែងរកពីព្រះអម្ចាស់តាមការលោភលន់របស់យើងកំណត់ ។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ ទ្រង់បានលាតត្រដាងពីភាពមិនសប្បាយចិត្តរបស់យើង ដោយថាយើងមិនអាចសូម្បីតែបើកមាត់របស់យើងនៅចំពោះព្រះដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណណែនាំយើងតាមគំរូត្រឹមត្រូវសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ។ [រ៉ូម 8:26] ។ អភ័យឯកសិទ្ធិនេះសមនឹងបានឱ្យតម្លៃខ្ពស់នៅក្នុងចំណោមយើង កាលដែលព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះទ្រង់ផ្តត់ផ្គង់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅលើបបូរមាត់របស់យើងដែលរំដោះគំនិតយើងពីការរេរាស្ទាក់ស្ទើរ ។

35. ការបែងចែកនិងខ្លឹមសារសំខាន់

ទម្រង់បែបបទ ឬក្បួននៃការអធិស្ឋាននេះមានការទូលអង្វរចំនួន៦ ។ មូលហេតុដែលខ្ញុំមិនយល់ស្របជាមួយអ្នកដែលបែងចែកចំណងជើងប្រាំពីរ គឺថាដោយការបញ្ចូល "ប៉ុន្តែ" អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អហាក់ដូចជាចង់បញ្ចូលសមាជិកទាំងពីរនោះជាមួយគ្នា ។ វាដូចជាគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ "កុំអនុញ្ញាតឱ្យយើងរងការសង្កត់សង្កិនដោយការល្បួងឡើយ តែត្រូវជួយសេចក្តីទន់ខ្សោយរបស់យើងវិញ ហើយរំដោះយើងពីការធ្លាក់ចុះ" ។ អ្នកនិពន្ធបុរាណនៃពួកជំនុំក៏យល់ស្របជាមួយយើងដែរ ដូច្នេះអ្វីដែលត្រូវបានបន្ថែមនៅក្នុងលំដាប់ទីប្រាំពីរនៅក្នុងម៉ាថាយ គួរតែសំដៅទៅលើការទូលអង្វរទីប្រាំមួយ ។

ប៉ុន្តែទោះបីជាការអធិស្ឋានទាំងមូលគឺមានដូច្នេះរហូតក៏ដោយ ក៏សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានផ្តល់កន្លែងសំខាន់ នៅតែការទូលអង្វរបីដំបូងត្រូវបានប្រគល់ជាពិសេសសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ហើយការនេះតែមួយគត់ដែលយើងគួររកមើលនៅក្នុងពួកគេដោយមិនគិតពីអ្វីដែលហៅថា អត្ថប្រយោជន៍របស់យើងផ្ទាល់ ។ បីផ្សេងទៀតពាក់ព័ន្ធនឹងការខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនយើង ហើយជាពិសេសត្រូវចាត់ចែងនូវរបស់ដែលគួរសុំសម្រាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងសុំឱ្យព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបរិសុទ្ធ ពីព្រោះព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងល្បងលយើងថាតើយើងស្រឡាញ់ និងថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយសេរី ឬដើម្បីសង្ឃឹមទទួលបានរង្វាន់នោះ យើងមិនត្រូវគិតដល់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវដាក់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនៅចំពោះមុខខ្លួនយើង ដោយសម្លឹងមើលដោយភ្នែកលើបំណងលើរឿងមួយនេះ ។ ហើយនៅក្នុងការទូលអង្វរដែលនៅសល់នៃការតម្រៀបនេះ វាត្រូវបានជួបដើម្បីទទួលរងផលប៉ះពាល់ដោយរបៀបយ៉ាងជាក់លាក់ដូចគ្នា ។

ហើយជាការពិតណាស់ នេះផ្តល់ផលប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនដល់យើង ពីព្រោះនៅពេលដែលព្រះនាមទ្រង់បានដំកើងឡើង ដូចដែលយើងសុំ នោះភាពបរិសុទ្ធរបស់យើងក៏កើតឡើងដែរ ។ ប៉ុន្តែភ្នែករបស់យើងគួរតែបិទ ហើយក្នុងន័យងងឹតងងុលចំពោះផលប្រយោជន៍ប្រភេទនេះ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេគិតដល់វាទាល់តែសោះ ហើយដូច្នេះប្រសិនបើក្តីសង្ឃឹមនៃប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ ។ យើងនៅតែមិនគួរឈប់ប្រាថ្នា និងអង្វរចំពោះភាពបរិសុទ្ធនេះ និងរបស់ផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងសិរីល្អរបស់ព្រះឡើយ ។ នៅក្នុងគំរូរបស់លោកម៉ូសេ និងប៉ុល យើងឃើញថាវាមិនគួរឱ្យសោកស្តាយឡើយសម្រាប់ពួកគេក្នុងការបង្ហែរគំនិត និងភ្នែករបស់ពួកគេចេញពីខ្លួនពួកគេ ហើយចង់បានការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេដោយភាពខ្នះខ្នែង និងក្តៅក្រហាយ ដើម្បីថា ទោះបីជាពួកគេបាត់បង់ក៏ដោយ ក៏សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ និងរាជាណាចក្របានកើនឡើងវិញ ។ [និក្ខមនំ 32:32; រ៉ូម 9:3] ។ ម្យ៉ាងទៀត ពេលដែលយើងសូមឱ្យទ្រង់ប្រទានអាហារប្រចាំថ្ងៃ បើទោះជាយើងចង់បានអ្វីដែលជាផលប្រយោជន៍របស់យើងក៏ដោយ ក៏នៅត្រង់នេះយើងគួរតែស្វែងរកជាពិសេសនូវសិរីល្អរបស់ព្រះ ថានឹងមិនឱ្យសូរវាទេ លុះត្រាតែវាត្រឡប់មកនូវសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់វិញ ។ ឥឡូវនេះ ចូរយើងងាកទៅរកការបកស្រាយនៃការអធិស្ឋានវិញ ។

("ឱព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌អើយ")

36. "ឱព្រះវរបិតា"

ទីមួយ នៅកម្រិតដំបូង យើងជួបនឹងអ្វីដែលខ្ញុំបានលើកឡើងពីមុនថា ៖ យើងគួរតែថ្វាយការអធិស្ឋានទាំងអស់ដល់ព្រះក្នុងនាមព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ព្រោះវាមិន

អាចយល់ស្របនឹងទ្រង់ក្នុងនាមណាមួយផ្សេងទៀតទេ ។ ដោយសារការហៅព្រះ ថា "ព្រះវរបិតា" យើងដាក់ព្រះនាម "ព្រះគ្រីស្ទ" មក ។ តើមានទំនុកចិត្តអ្វី ដែលអ្នកណាម្នាក់នឹងហៅព្រះថាជា "ព្រះវរបិតា" នោះ? តើនរណានឹងចេញ ទៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់បែបនេះ ដែលទាមទារខ្លួនគាត់នូវកិត្តិយសនៃបុត្រនៃ ព្រះ លុះត្រាតែយើងត្រូវរាប់កូននៃព្រះគុណក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? ខណៈពេលដែលទ្រង់ ជាព្រះរាជបុត្រាពិត ទ្រង់បានប្រទានដល់យើងជាបងប្អូន ដើម្បីឱ្យអ្វីៗដែលទ្រង់ មានដោយធម្មជាតិអាចក្លាយជារបស់យើងដោយអត្ថប្រយោជន៍នៃការរាប់ជាកូន ចិញ្ចឹម ប្រសិនបើយើងទទួលយកព្រះពរដ៏អស្ចារ្យនេះដោយសេចក្តីជំនឿដ៏ប្រាក ដ ។ ដូច្នេះ យ៉ូហានមានប្រសាសន៍ថា អំណាចត្រូវបានប្រទានដល់អស់អ្នក ដែលជឿលើព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ឱ្យពួកគេបានក្លាយជាកូន របស់ព្រះផងដែរ [យ៉ូហាន 1:12] ។

ហេតុនេះហើយបានជាព្រះទាំងហៅព្រះអង្គទ្រង់ថាជាបិតារបស់យើង ហើយចង់ ឱ្យយើងនិយាយទៅកាន់ទ្រង់ដូចនោះផង ។ ដោយភាពផ្អែមល្ហែមនៃព្រះនាមនេះ ទ្រង់បានរំដោះយើងពីការមិនទុកចិត្តទាំងអស់ ពីព្រោះគ្មានអារម្មណ៍នៃសេចក្តី ស្រឡាញ់ខ្លាំងជាងអាចត្រូវបានរកឃើញនៅកន្លែងផ្សេងក្រៅពីព្រះវរបិតាឡើ យ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់មិនអាចបញ្ជាក់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែនរបស់ទ្រង់ ចំពោះយើងដោយមានភស្តុតាងជាក់ស្តែងជាងការពិតដែលថាយើងត្រូវបានគេ ហៅថា "កូនៗរបស់ព្រះ" ។ [១យ៉ូហាន 3:1] ។ ប៉ុន្តែដូចដែលទ្រង់លើសពី មនុស្សទាំងអស់ខាងសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា នោះសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ទ្រង់ក៏អស្ចារ្យជាង និងឈ្នះលើសពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយយើងទាំង អស់ដែរ ។ ដូច្នេះ ទោះជាឪពុកនៅផែនដីទាំងអស់នឹងដកខ្លួនចេញពីអារម្មណ៍

របស់ភាពជាឪពុក ហើយបោះបង់ចោលកូនក៏ដោយ ក៏ទ្រង់នឹងមិនធ្វើឱ្យយើងបរាជ័យឡើយ [ទំនុកដំកើង 27:10; អេសាយ 63:16] ពីព្រោះទ្រង់មិនអាចបដិសេធអង្គទ្រង់បានទេ។ [២ធីម៉ូថេ 2:13]។ ដ្បិតយើងមានសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ថា៖ "ចុះបើអ្នករាល់គ្នាដែលអាក្រក់ អ្នកចេះឱ្យរបស់ល្អដល់កូនខ្លួនដូច្នេះ នោះចំណងបើព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់នឹងប្រទានរបស់ល្អ មកអស់អ្នកដែលសូម តើជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត" [ម៉ាថាយ 7:11]? ស្រដៀងគ្នានេះនៅក្នុងហារ៉ាថា៖ "ចុះតើស្ត្រីនឹងភ្លេចកូនដែលកំពុងបៅដោះ ឥតមានអាណិតដល់កូនដែលចេញពីផ្ទៃខ្លួនមកបានដែរឬ អើ គេនឹងភ្លេចបាន ប៉ុន្តែអញមិនដែលភ្លេចឯងឡើយ" [អេសាយ 49:15]។ ប៉ុន្តែកូនប្រុសម្នាក់មិនអាចប្រគល់ខ្លួនគាត់ទៅឱ្យការរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់មនុស្សចម្លែក និងជនបរទេសដោយមិនគួញ្ញែរពីភាពយោរយៅរបស់ឪពុកគាត់ក្នុងពេលតែមួយឡើយ។ ដូច្នេះហើយ បើយើងជាកូនទ្រង់ យើងមិនអាចស្វែងរកជំនួយពីទ្រង់ពីកន្លែងណាផ្សេងបានឡើយ ដោយមិនបន្ទោសទ្រង់ពីភាពក្រីក្រ ឬចង់បានមធ្យោបាយ ឬភាពយោរយៅ និងតឹងរ៉ឹងហួសហេតុនោះទេ។

37. "ឱព្រះវរបិតា" ៖ ជាទម្រង់មួយនៃការហៅដែលលើកទឹកចិត្តយើង

ហើយកុំឱ្យយើងធ្វើពុតថាយើងជាមនុស្សខ្ចាស់អៀនដោយសារមានមនសិការនៃអំពើបាប ពីព្រោះអំពើបាបជារឿងរាល់ថ្ងៃធ្វើឱ្យព្រះវរបិតារបស់យើង ទោះជាទ្រង់ចិត្តល្អ និងស្លូតបូត មិនពេញចិត្តនឹងយើងក៏ដោយ។ ប្រសិនបើក្នុងចំណោមមនុស្ស កូនប្រុសម្នាក់មិនអាចមានអ្នកតស៊ូមតិប្រសើរជាងដើម្បីប្តឹងផ្តល់រឿងរបស់គេនៅចំពោះមុខឪពុករបស់គាត់ទេ មិនអាចមានអ្នកកណ្តាលល្អជាងក្នុងការផ្សះផ្សា និងទទួលបានមកវិញនូវការពេញចិត្តរបស់គាត់ដែលបាត់បង់

នោះ ជាងកាលដែលប្រសិនបើគាត់ផ្ទាល់ជាអ្នកទូលអង្វរករ និងបន្ទាបខ្លួនដែលទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់ អង្វរដល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ឪពុកគាត់ ។ ត្បិតដូច្នេះ ចិត្តរបស់ឪពុកគាត់មិនអាចធ្វើពុតជាប្តូរដោយការអង្វរបែបនេះបានទេ - តើទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលទ្រង់ជាបិតានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា និងជាព្រះនៃការសម្រាលទុក្ខទាំងអស់នោះ ។ [២កូរិនថូស 1:3]? តើទ្រង់នឹងមិនព្រមស្តាប់ទឹកភ្នែក និងការថ្ងូញថ្ងូររបស់កូនៗដែលអង្វរកព្រះអង្គទ្រង់ទេ កាលដែលទ្រង់ហៅយើង និងដាស់តឿនយើងជាពិសេសចំពោះរឿងនេះ ជាងការទូលអង្វរពីអ្នកដទៃ ចំពោះការជួយរបស់ពួកគេដោយភាពភិតភ័យ មិនមែនដោយគ្មានសញ្ញានៃភាពអស់សង្ឃឹមនោះទេ កាលដែលពួកគេមិនមានការទុកចិត្តចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបិតារបស់ពួកគេឬ? ទ្រង់ក៏ពណ៌នានិងបង្ហាញដល់យើងក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូច [លូកា 15:11-32] ភាពបរិបូរណ៌នៃសេចក្តីអាណិតអាសូររបស់ព្រះវរបិតានេះ ៖ កូនប្រុសម្នាក់បានទាសខ្លួនចេញពីឪពុករបស់ខ្លួន ហើយបានបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនខ្ទេច [ខ 13] ហើយគ្រប់យ៉ាងបានទាស់នឹងគេ [ខ 18] តែឪពុកអោបក្រសោបគាត់ដោយលាតសន្ធឹងដៃ ហើយមិនរង់ចាំទាល់តែគាត់សូមការអត់ទោសទេតែបានចាប់ផ្តើមមុនគាត់វិញ បានស្គាល់គាត់តាំងពីចម្ងាយ ហើយចង់រត់ទៅជួបគាត់ផង [ខ 20] លួងលោមគាត់ ទទួលយកគាត់ទៅក្នុងសេចក្តីមេត្តា [ខ 22-24] ។ សម្រាប់ការលើកឧទាហរណ៍នៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏អស្ចារ្យនេះឱ្យឃើញនៅក្នុងមនុស្ស ទ្រង់ចង់បង្រៀនយើងថាយើងគួររំពឹងទុកពីទ្រង់ជាច្រើនប៉ុណ្ណា ។ ព្រោះទ្រង់មិនត្រឹមតែជាឪពុកប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាឪពុកដ៏ល្អ និងសប្បុរសបំផុតផង បើបានផ្តល់មកយើងនោះយើងនឹងសូមលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ទោះបីជាយើងមិន

កត្តញ្ញូ បះបោរ និងជាកូនក្បាលរឹងក៏ដោយ ។ ហើយដើម្បីពង្រឹងការធានារបស់យើងថាទ្រង់ជាឪពុកប្រភេទនេះសម្រាប់យើង ប្រសិនបើយើងជាគ្រីស្ទាន ទ្រង់សុខចិត្តឱ្យយើងហៅទ្រង់មិនត្រឹមតែថា "បិតា" ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយច្បាស់លាស់ថា "ព្រះវរបិតារបស់យើង" ផង ។ វាប្រៀបដូចជាប្រសិនបើយើងបាននិយាយទៅកាន់ទ្រង់ថា ៖ "ឱព្រះវរបិតាដែលលះបង់យ៉ាងបរិបូរណ៌ចំពោះកូនរបស់ទ្រង់ហើយដោយការត្រៀមខ្លួនជាស្រេចក្នុងការអត់ទោស ពួកយើងសូមអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ដោយទ្រង់បានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចក្នុងការអត់ទោសឱ្យ កូនៗរបស់ទ្រង់សូមអំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសូមមមអភ័យទោសកូនៗរបស់ទ្រង់ដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចក្នុងការអត់ទោស យើងកូនរបស់ទ្រង់សូមអង្វរដល់ទ្រង់ ហើយធ្វើការអះអាងដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើង និងនាំឱ្យយើងដឹងថាទ្រង់ផ្តល់ដល់យើងនូវសេចក្តីស្រលាញ់ពីឪពុកតែមួយគត់ ទោះបីជាយើងមិនសក្តិសមនឹងឪពុកបែបនេះក៏ដោយ ។"

ប៉ុន្តែ ដោយសារភាពចង្អៀតនៃដួងចិត្តរបស់យើងមិនអាចយល់បាននូវសេចក្តីសប្បុរសដ៏គ្មានដែនកំណត់របស់ព្រះ មិនត្រឹមតែជាព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ដែលជាការសន្យា និងការធានានៃការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យើង ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណធ្វើជាសាក្សីដល់យើងអំពីការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមនោះ ដែលយើងអាចបន្លឺដោយសេរី និងពេញដោយសំឡេងថា "អ័បា ព្រះវរបិតា" [កាឡាទី 4:6; រ៉ូម 8:15] ។ ដូច្នេះ ពេលណាមានការស្ទាក់ស្ទើរណាដែលរារាំងយើង ចូរយើងចងចាំនឹងសូមទ្រង់ឱ្យកែតម្រូវភាពភ័យខ្លាចរបស់យើង និងដាក់នៅចំពោះយើងថាព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់នឹងដឹកនាំយើងឱ្យអធិស្ឋានដោយក្លាហាន ។

38. "ឱព្រះវរបិតាអើយ" ៖ ទម្រង់មួយនៃការហៅដែលជាក់យើងនៅក្នុងការប្រកបជាមួយនឹងបងប្អូន

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនត្រូវបានណែនាំដូច្នេះថា យើងម្នាក់ៗគួរហៅទ្រង់ជាព្រះបិតារបស់ខ្លួនផ្ទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាគួរហៅទ្រង់ជាព្រះបិតារបស់យើង ។ ពីការពិតនេះ យើងត្រូវបានព្រមានថា តើអារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនគួរតែនៅក្នុងចំណោមពួកយើងប៉ុណ្ណា ពីព្រោះដោយសារសិទ្ធិដូចគ្នានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសិទ្ធិសេរីភាព ដែលយើងជាកូនស្មើៗគ្នារបស់ឪពុកបែបនេះ ។ បើឪពុកតែមួយគឺដូចគ្នាសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ។[ម៉ាថាយ 23:9] ហើយគ្រប់ការល្អទាំងអស់ដែលធ្លាក់មកជាចំណែករបស់យើងគឺចេញមកពីទ្រង់ គ្មានអ្វីដែលត្រូវបំបែកចេញពីគ្នានៅក្នុងចំណោមយើង ដែលយើងមិនបានត្រៀមដោយអំណរនិងអស់ពីចិត្តនឹងចែករំលែកជាមួយគ្នាតាមដែលឱកាសទាមទារ ។

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នា តាមដែលសាកសមនឹងលាតត្រដាងទៅកាន់គ្នានិងជួយគ្នាទៅវិញទៅមក នោះគ្មានអ្វីដែលអាចផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់បងប្អូនរបស់យើងជាងណែនាំពួកគេចំពោះការថែទាំរបស់ឪពុកដ៏ល្អបំផុតនោះទេ ។ ប្រសិនបើទ្រង់មានចិត្តសប្បុរសនិងមានមេត្តាផងនោះគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតដែលត្រូវបានគេចង់បាន ។ ពិតមែន យើងក៏ជំពាក់របស់នេះដល់ព្រះវរបិតាយើងដែរ ។ ដូចជាអ្នកដែលស្រឡាញ់ឪពុកក្នុងគ្រួសារយ៉ាងពិតប្រាកដ និងជ្រាលជ្រៅ ក្នុងពេលតែមួយ ឱបក្រសោបគ្រួសារទាំងមូលដោយក្តីស្រឡាញ់ និងសុច្ឆន្ទៈ ដូច្នេះហើយវាប្រៀបដូចជារង្វាស់មួយសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីបង្ហាញដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ទៅគ្រួសាររបស់ទ្រង់ និងចុងក្រោយទៅកាន់មរតករបស់ទ្រង់ នូវភាពខ្នះខ្នែង និង

ការស្រលាញ់ដូចគ្នា ដែលយើងមានចំពោះព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌នេះ ។ ដ្បិតទ្រង់បានលើកតម្កើងអ្នកទាំងនេះ ដើម្បីហៅពួកគេថាជាសេចក្តីពោរពេញនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ [អេភេសូរ 1:23] ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យពួកគ្រីស្ទានគោរពតាមការអធិស្ឋានរបស់គេតាមច្បាប់នេះ ដើម្បីឱ្យមិនត្រឹមតែមនុស្សដែលគេឃើញនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ ហើយក៏ទទួលស្គាល់ថាជាមនុស្សទាំងអស់ដែលរស់នៅលើផែនដីនេះ ។ ដ្បិតអ្វីដែលព្រះបានកំណត់ទាក់ទងនឹងពួកគេ គឺហួសពីការយល់ដឹងរបស់យើង លើកលែងតែថា វាមិនមានអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះតិចជាងទេ ដែលប្រាថ្នាចង់បាន ហើយសង្ឃឹមចង់បានការល្អបំផុតសម្រាប់ពួកគេទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងគួរត្រូវបានទាក់ទាញដោយក្តីស្រឡាញ់ពិសេសចំពោះអស់អ្នក ដែលលើសពីអ្នកឯទៀត គឺពួកនៃគ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលសាវ័កបានលើកមកជាពិសេសចំពោះយើងក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ [កាឡាទី 6:10] ។ សរុបមក ការអធិស្ឋានទាំងអស់គួរតែមានដូចជា ការសម្លឹងមើលទៅក្រុមដែលព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានបង្កើតនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ និងគ្រួសាររបស់ទ្រង់ ។

39. ការប្រៀបធៀបនៃការអធិស្ឋាននិងការធ្វើទាន

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះមិនបានរារាំងយើងពីការអធិស្ឋានជាពិសេសសម្រាប់ខ្លួនយើង និងសម្រាប់អ្នកដទៃនោះទេ ទោះជាយ៉ាងណា ចិត្តរបស់យើងមិនដកការយកចិត្តទុកដាក់របស់ពួកគេចេញពីក្រុមមនុស្សនេះ ឬងាកចេញពីវាទេ ប៉ុន្តែសំដៅលើអ្វីៗទាំងអស់ទៅវា ។ ត្បិតថាការអធិដ្ឋានត្រូវបានកំណត់ជាលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនក៏ដោយ ចាប់តាំងពីការអធិស្ឋានត្រូវបាននាំទៅកាន់ទីបញ្ចប់នេះ ក៏មិនឈប់ធ្វើជារឿងធម្មតាដែរ ។ ទាំងអស់នេះអាចយល់បានយ៉ាងងាយ

ដោយការប្រៀបធៀប ។ មានការបង្គាប់ទូទៅរបស់ព្រះដើម្បីបន្ធូរបន្ថយសេចក្តីត្រូវការរបស់ជនក្រីក្រទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ដល់ទីបញ្ចប់នេះ ផ្តល់ជំនួយដល់ភាពព្រងើយកន្តើយនៃអ្នកដែលខ្លួនស្គាល់ ឬមើលឃើញថាត្រូវរងទុក្ខ ទោះបីជាពួកគេមើលរំលងមនុស្សជាច្រើនដែលរងទុក្ខដោយសេចក្តីត្រូវការស្រាលក៏ដោយ ព្រោះពួកគេមិនអាចដឹងទាំងអស់ ឬមិនអាចផ្តល់សម្រាប់គ្រប់ទាំងអស់បានទេ ។ តាមរបៀបនេះ អ្នកដែលមើល និងសញ្ជឹងគិតអំពីសង្គមទូទៅនៃក្រុមជំនុំនេះ រៀបចំការអធិស្ឋានពិសេសនៃប្រភេទនេះដែលមិនប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ កាលដែលនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងរាស្ត្ររបស់ព្រះដោយចេញពីចិត្ត ជាពិសេសពួកគេទូលដល់ព្រះដោយខ្លួនឯង ឬ ពីអ្នកផ្សេងទៀតដែលត្រូវការទ្រង់បានពេញចិត្តក្នុងការធ្វើឱ្យពួកគេស្គាល់យ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនមែនគ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃការអធិស្ឋាន និងការធ្វើទានគឺពិតជាដូចគ្នានោះទេ ។ សម្រាប់សេរីភាពនៃការផ្តល់ឱ្យអាចត្រូវបានអនុវត្តចំពោះតែអ្នកដែលមានភាពក្រីក្រដែលយើងអាចមើលឃើញបាន ។ ប៉ុន្តែយើងមានសេរីភាពក្នុងការជួយដោយការអធិស្ឋាន សូម្បីតែជនបរទេស និងមិនស្គាល់ទាំងស្រុងក៏ដោយ មិនថាពួកគេនៅឆ្ងាយពីយើងប៉ុណ្ណាទេ ។ នេះក៏ត្រូវបានធ្វើឡើងតាមទម្រង់ទូទៅនៃការអធិស្ឋានដែលកូនចៅរបស់ព្រះទាំងអស់ត្រូវបានរួមបញ្ចូលក្នុងចំណោមពួកគេដែរ ។ នេះអាចសំដៅទៅលើការពិតដែលថាប៉ុលជំរុញឱ្យអ្នកជឿនៅជំនាន់គាត់ឱ្យលើកដៃបរិសុទ្ធនៅគ្រប់ទីកន្លែងដោយមិនមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ [១ធីម៉ូថេ 2:8] ។ នៅក្នុងការព្រមានពួកគេថា ការឈ្លោះ

ប្រកែកបិទទ្វារទៅកាន់ការអធិស្ឋាន គោលបំណងរបស់គាត់គឺថាពួកគេថ្វាយការទូលអង្វររបស់ពួកគេស្របគ្នាតែមួយ ។

40. "ឱព្រះវរបិតារបស់យើងដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌អើយ"

ដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ 6:9] ត្រូវបានបន្ថែមមក ។ ចេញពីការនេះ យើងមិនទាញហេតុផលភ្លាមៗថាទ្រង់ត្រូវបានចង ឃុំជាប់ និងត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធ ដោយព្រុំដែននៃស្ថានសួគ៌ ដូចជាត្រូវបានបិទដោយរបងនោះទេ ។ ដ្បិតសាឡូម៉ូនបានសារភាពថា ស្ថានសួគ៌នៃអស់ទាំងស្ថានសួគ៌មិនអាចនឹងផ្ទុកទ្រង់បានផង [១ពង្សាវតារក្សត្រ 8:27] ។ ហើយទ្រង់ផ្ទាល់មានបន្ទូលតាមពួកហោរាថា ស្ថានសួគ៌ជាបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ ហើយផែនដីជាកំណល់កល់ជើងរបស់ទ្រង់ [អេសាយ 66:1; កិច្ចការ 7:49; 17:24] ។ ដោយការនេះទ្រង់មានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា ទ្រង់មិនត្រូវបានឃុំនៅតំបន់ណាមួយទេ តែទ្រង់ត្រូវបានលាតត្រដាងតាមរយៈការទាំងអស់វិញ ។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងអាក្រក់ខ្លាំងណាស់ មិនអាចយល់ពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គដែលមិនអាចថ្លែងបានឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ វាត្រូវបានផ្តល់សញ្ញាដល់យើងដោយ "ស្ថានសួគ៌" ត្បិតយើងមិនអាចមើលឃើញអ្វីដែលអស្ចារ្យ ឬមហិទ្ធិឫទ្ធិអស្ចារ្យជាងនេះទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ កន្លែងណាដែលអារម្មណ៍របស់យើងយល់បាននូវអ្វីដែលគេតែងតែភ្ជាប់វាទៅកន្លែងនោះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ដាក់នៅហួសពីគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ ដូច្នេះហើយនៅពេលដែលយើងស្វែងរកទ្រង់ យើងត្រូវឡើងហួសពីការយល់ឃើញទាំងអស់ខាងរូបកាយ និងព្រលឹងផង ។ ទីពីរ តាមរយៈការបង្ហាញមកនេះថា គាត់ត្រូវបានលើកឡើងខ្ពស់លើសពីឱកាសនៃអំពើពុករលួយ ឬការផ្លាស់ប្តូរទាំងអស់ ។ ទីបំផុត វាបង្ហាញថាទ្រង់ឱបក្រសោបកាន់យកសកលលោកទាំងមូល ហើយគ្រប់គ្រងវា

ដោយចេស្តាររបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ វាដូចជាអ្វីដែលទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថាមាន ភាពអស្ចារ្យ ឬភាពខ្ពង់ខ្ពស់គ្មានព្រំដែន ធាតុមិនអាចយល់បាន ចេស្តារដែល គ្មានព្រំដែន និងនៃភាពអមតៈដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលយើង ឮពីការនេះ គំនិតរបស់យើងត្រូវតែលើកឡើងឱ្យខ្ពស់នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ មានបន្ទូលអំពី ក្រែងលោយើងសុបិនអំពីអ្វីទាំងអស់នៅលើផែនដី ឬរូបរាងកាយ អំពីទ្រង់ ក្រែងយើងវាស់ទ្រង់ដោយកម្រិតតូចរបស់យើង ឬប្តូរបំណងរបស់ទ្រង់ ទៅតាមអារម្មណ៍របស់យើង ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ទំនុកចិត្តរបស់យើងលើ ទ្រង់ត្រូវតែត្រូវបានជំរុញឡើង ចាប់តាំងពីយើងយល់ថាស្ថានសួគ៌ និងផែនដីត្រូវ បានគ្រប់គ្រងដោយការកំណត់មក និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ។

សរុបមក៖ ក្រោមព្រះនាម "ព្រះវរបិតា" ត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ថា ព្រះដែលបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើងក្នុងរូបភាពរបស់ទ្រង់ ដែលយើងត្រូវ អំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿដ៏ប្រាកដ ។ ហើយមិនត្រឹមតែនាមដែល ស្និទ្ធស្នាលថា "ព្រះវរបិតា" ធ្វើឱ្យមានការជឿទុកចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏មាន ប្រសិទ្ធភាពផងដែរក្នុងការរក្សាគំនិតរបស់យើងមិនឱ្យវង្វេងទៅរកព្រះដែលគួរឱ្យ សង្ស័យនិងក្លែងក្លាយដោយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេក្រោកឡើងពីព្រះរាជបុត្រាតែមួយ គត់ទៅកាន់ព្រះវរបិតានៃទេវតាទាំងអស់និងនៃក្រុមជំនុំផង ។ ទីពីរ ដោយសារ បល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ត្រូវបានតាំងនៅស្ថានសួគ៌ ពីការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់លើសកល លោក យើងត្រូវបានរំឭកដោយបង្ខំថា យើងមិនមករកទ្រង់ដោយឥត ប្រយោជន៍ឡើយ ត្បិតទ្រង់ស្ម័គ្រនឹងមកជួបយើងជាមួយនឹងជំនួយដែលទាន់ពេល ។ "តែបើឥតមានសេចក្តីជំនឿទេ នោះមិនអាចនឹងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះ បានឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលចូលទៅឯព្រះ នោះត្រូវតែជឿថា មានព្រះមែន

ហើយថា ទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ ដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់" [ហេព្រើរ 11:6] ។ ត្រង់នេះព្រះគ្រីស្ទប្រកាសការទាំងពីរទៅកាន់ព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ថា ៖ ឱ្យ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងបានស្ថិតនៅលើអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ រួចមកថាយើងនឹងបានជឿ ថាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមិនត្រូវបានមើលរំលងពីទ្រង់នោះទេ ។ ដ្បិតទ្រង់ នឹងពង្រីកការផ្តត់ផ្តង់របស់ទ្រង់តែដល់យើងផង ។ តាមរយៈការណែនាំបឋមនេះ ប៉ុលរៀបចំយើងឱ្យអធិស្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ដ្បិតមុននឹងបង្គាប់យើងឱ្យធ្វើការ ដាក់ទូលអង្វររបស់យើងដល់ព្រះ [ភីលីព 4:6] ដូច្នេះគាត់បានចាប់ផ្តើមដោយ ការបង្គាប់ថា ៖ "កុំឱ្យខ្វល់ខ្វាយអ្វីឡើយ" [ភីលីព 4:6] ។ "ព្រះអម្ចាស់ជិតមក ដល់ហើយ" [ភីលីព 4:5] ។ ចេញពីការនេះវាច្បាស់ថា អ្នកដែលមិនប្រាកដថា "ព្រះនេត្ររបស់ព្រះស្ថិតនៅលើមនុស្សសុចរិត" ទេ [ទំនុកដំកើង 34:15; ១ពេ ត្រុស 3:12] នៅក្នុងការសង្ស័យនិងភាពផិតភ័យដែលត្រលប់ការអធិស្ឋានរបស់ ពួកគេទាំងអស់នៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ។

41. ការទូលអង្វរទីមួយ

ការទូលអង្វរទីមួយគឺថាសូមឱ្យព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានបរិសុទ្ធ [ម៉ាថាយ 6:9] ។ តម្រូវការសម្រាប់វាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងការអាម៉ាស់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ យើង ។ តើអ្វីដែលមិនសក្តិសមជាងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះដែលត្រូវបានបិទបាំង ដោយផ្នែកដោយការមិនកតញ្ញូរបស់យើង មួយផ្នែកដោយចេតនាអាក្រក់របស់ យើង ហើយរហូតមកដល់ពេលដែលស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់យើង ដែលត្រូវ បានបំផ្លាញដោយការសន្មត និងភាពឆ្គួតឡប់របស់យើង? ទោះជាមនុស្ស ទុច្ចរិតទាំងអស់គួរតែបំបែកចេញដោយមានអាជ្ញាប័ណ្ណដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះនាមរបស់ព្រះនៅតែភ្លឺ ។ ពួកហោរាប្រកាសដោយសមហេតុ

ផលថា ៖ "ឱព្រះអង្គអើយ ដែលល្បីព្រះនាមទ្រង់បានឮសុសសាយយ៉ាងណានោះ សេចក្តីសរសើរនៃទ្រង់ក៏បានដល់ចុងផែនដីបំផុតយ៉ាងនោះដែរ" [ទំនុកដំកើង 48:10] ។ សម្រាប់កន្លែងណាដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានគេស្គាល់ អំណាចរបស់ទ្រង់មិនអាចបង្ហាញឱ្យឃើញឡើយ ។ ចេស្តា សេចក្តីសប្បុរស ប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តីពិត ទាំងនេះគួរចាប់ចិត្តយើងដោយស្ងប់ស្ងែងចំពោះទ្រង់ ហើយជំរុញយើងឱ្យគោរពសរសើរទ្រង់ ។ ដោយសារហេតុដូច្នេះហើយ ភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគឺមិនសក្តិសមនឹងទាញយកពីទ្រង់នៅលើផែនដីបើវាមិនស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់យើងក្នុងការប្រកាសនោះទេ យ៉ាងហោចណាស់យើងត្រូវបានប្រាប់មកទាក់ទងនឹងវាក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង ។

សង្ខេបមក: យើងគួរតែថ្វាយព្រះពរឱ្យព្រះជាម្ចាស់មានកិត្តិយសដែលទ្រង់សមនឹងទទួលបាន ។ មនុស្សមិនគួរនិយាយ ឬគិតពីទ្រង់ដោយគ្មានការគោរពដ៏ខ្ពស់បំផុតឡើយ ។ នេះជាការប្រឆាំងនឹងជាពាក្យប្រមាថដែលតែងតែមានធម្មតាទូទៅ ហើយសូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះគឺនៅចម្លែកនៅក្នុងពិភពលោកផងដែរ ។ ដូច្នេះហើយ តម្រូវការនៃការទូលអង្វរនេះ ដែលគួរតែជារឿងហួសហេតុ ប្រសិនបើសូម្បីតែសេចក្តីគោរពកោតខ្លាចព្រះបន្តិចបន្តួចមាននៅក្នុងចំណោមពួកយើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើភាពបរិសុទ្ធត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងព្រះនាមរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបំបែកចេញពីឈ្មោះផ្សេងៗទៀតទាំងអស់ ដែលវាបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងដ៏បរិសុទ្ធ នៅទីនេះ យើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសូម មិនត្រឹមតែសុំឱ្យព្រះបង្ហាញព្រះនាមដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់នៃការការដែលគួរមើលងាយ និងដែលខូចកិត្តិយសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ជួយឱ្យមនុស្សជាតិទាំងមូលមានការគោរពដល់នាមទ្រង់ផងដែរ ។

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើងមួយផ្នែកក្នុងការបង្រៀន មួយផ្នែកក្នុងការប្រព្រឹត្ត នោះយើងអាចដម្កើងទ្រង់បានលុះត្រាតែយើងថ្វាយដល់ទ្រង់នូវអ្វីដែលជាទ្រង់នូវការគោរពទាំងពីរ ហើយទទួលយកអោបក្រសោបអ្វីៗទាំងអស់ដែលចេញពីទ្រង់ ។ ហើយភាពរឹងប៉ឹងរបស់ទ្រង់មិនតិចជាងការអត់ឱនរបស់ទ្រង់ទេ ដែលនឹងនាំឱ្យយើងសរសើរទ្រង់ដោយឃើញថាទ្រង់បានឆ្លាក់សញ្ញានៃសិរីល្អរបស់គាត់នៅលើស្នាដៃដ៏សម្បូរបែបជាច្រើន ហើយនេះជាការគួរសរសើរពីគ្រប់ភាសា ។ ដូច្នេះ វានឹងបានមកថាអំពីបទគម្ពីរនឹងទទួលបានសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមយើង ហើយក៏មិនមានអ្វីកើតឡើងដើម្បីរារាំងយើងពីការថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះ ដូចជាក្នុងដំណើរការនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់លើសកលលោកដែលទ្រង់សាកសមនឹងទទួល ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការទូលអង្វរក៏សំដៅដល់ទីបញ្ចប់នេះដែរ ដើម្បីឱ្យអំពើបាបទាំងអស់ដែលបានធ្វើឱ្យព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធនេះត្រូវវិនាសរលុបបាត់បង់ទៅ ។ ថាការបង្អាក់ និងការសើចចំអក ដែលធ្វើឱ្យអាប់អួរ ឬបន្ថយនេះ អាចត្រូវបានបណ្តេញចេញ ។ ហើយថា ក្នុងការបំបិទការលះបង់ទាំងអស់ នោះព្រះអាចនឹងភ្លឺឡើងកាន់តែខ្លាំងឡើងនៅក្នុងភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។

42. ការទូលអង្វរទីពីរ

ការទូលអង្វរទីពីរ ៖ ដែលនគររបស់ព្រះមកដល់ [ម៉ាថាយ 6:10] ។ ទោះបីជាវាមិនមានអ្វីថ្មីក៏ដោយ វាគឺជាមួយហេតុផលដ៏ល្អដែលត្រូវបានរក្សាទុកដាច់ដោយឡែកពីការទូលអង្វរដំបូង ។ ព្រោះប្រសិនបើយើងពិចារណាពីភាពងោកងុយរបស់យើងក្នុងរឿងដ៏អស្ចារ្យបំផុត នោះវាហាក់ដូចជាយើងដើម្បីពង្រីកការពិភាក្សារបស់យើង ដើម្បីជំរុញឱ្យទៅផ្ទះនូវអ្វីមួយដែលគួរតែដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពី

ខ្លួនវា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បន្ទាប់ពីយើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសុំព្រះចុះចូល ហើយ ទីបំផុតបំផ្លាញចោលទាំងស្រុងនូវអ្វីៗដែលប្រឆាំងលើព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ឥឡូវនេះ មានការអង្វរមួយទៀតដែលស្រដៀងគ្នា និងស្ទើរតែដូចគ្នាបេះបិទ ៖ សូមឱ្យព្រះរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ឆាប់យាងមក [ម៉ាថាយ 6:10] ។

ប៉ុន្តែទោះបីជានិយមន័យនៃនគរនេះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងពីមុនក៏ដោយ ឥឡូវនេះខ្ញុំនិយាយឡើងវិញដោយខ្លីថា ៖ ព្រះទ្រង់សោយរាជ្យកន្លែងដែលមនុស្សទាំងដោយការបដិសេធខ្លួនពួកគេ និងដោយការមើលងាយលោកិយ និងជីវិតនៅលើផែនដីនេះ ហើយសន្យាខ្លួនពួកគេចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យបានទៅដល់ជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះ មានពីរផ្នែកនៃនគរនេះ ៖ ទីមួយ ព្រះជាម្ចាស់ដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ទ្រង់កែតំរូវការទាំងអស់នៃសាច់ឈាម ដែលសាច់ឈាមនោះដោយកងទាហានធ្វើសង្គ្រាមទាស់នឹងព្រះអង្គ ។ ទីពីរ ទ្រង់រៀបចំគំនិតរបស់យើងទាំងអស់ដោយគោរពតាមការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។

ដូច្នេះ គ្មានអ្នកឯទៀតរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ស្របច្បាប់ក្នុងសេចក្តីទូលអង្វរនេះទេ លើកលែងតែអ្នកដែលចាប់ផ្តើមពីខ្លួនគេ ពោលគឺត្រូវសម្អាតរាល់អំពើពុករលួយដែលរំខានដល់ភាពសុខសាន្តនៃនគររបស់ព្រះ និងភាពបរិសុទ្ធរបស់វាផង ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចជាដំបងរាជ នោះយើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យនៅទីនេះ ដើម្បីអង្វរទ្រង់ឱ្យនាំយកគំនិត និងដួងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់មកគោរពតាមដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ វាកើតឡើងនៅពេលដែលទ្រង់បង្ហាញកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់តាមរយៈការបើកសម្តែងគំនិតសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យវាអាចឈរចេញក្នុងកម្រិតនៃកិត្តិយសដែលវាសមនឹងទទួលបា

ន ។ បន្ទាប់មក យើងគួរចុះទៅកាន់មនុស្សទុច្ចរិត ដែលជាមនុស្សរឹងរូស និងដោយភាពឆ្កួតដែលគ្មានសង្ឃឹមសោះប្រឆាំងនឹងអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុនេះ ព្រះបានតាំងរាជ្យនគររបស់ទ្រង់ឡើងដោយបន្ទាបពិភពលោកទាំងមូលចុះ ប៉ុន្តែតាមរបៀបផ្សេងគ្នា ។ ព្រោះទ្រង់ទប់ចិត្តអ្នកខ្លះ បំបាក់អំនួតរបស់អ្នកខ្លះទៀត ។ យើងត្រូវតែប្រាថ្នាជារៀងរាល់ថ្ងៃថាព្រះជាម្ចាស់ប្រមូលក្រុមជំនុំមកឯអង្គទ្រង់ពីគ្រប់ទិសទីនៃផែនដី ។ ដែលទ្រង់បានពង្រីកនិងបង្កើនពួកគេនៅក្នុងចំនួន ថាទ្រង់បានតុបតែងពួកគេដោយអំណោយ ថាទ្រង់បង្កើតលំដាប់លំដោយស្របច្បាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ទ្រង់បានទម្លាក់ពួកខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់ដែលទាស់នឹងការបង្រៀន និងសាសនាដ៏បរិសុទ្ធ ។ ដែលទ្រង់នឹងបានកំចាត់កំចាយឱវាទរបស់គេ ហើយបំផ្លាញការខិតខំរបស់គេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ឃើញថា សេចក្តីខ្នះខ្នែងក្នុងដំណើរចម្រើនប្រចាំថ្ងៃ ពុំមានជាប់នឹងយើងដោយឥតប្រយោជន៍ឡើយ ព្រោះថា អំពើអាក្រក់មិនសាបសូន្យដល់មនុស្សទេ សេចក្តីសៅហ្មងនៃអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយត្រូវរលាស់ចេញ ហើយសាបសូន្យទៅ ហើយសេចក្តីសុចរិតពេញបរិបូណ៌នឹងចេញជាផ្កា និងលូតលាស់ឡើង ។ ប៉ុន្តែភាពពេញលេញរបស់វាត្រូវបានពន្យារពេលដល់ការយាងមកចុងក្រោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដូចដែលប៉ុលបានបង្រៀនថា "ព្រះនឹងគង់នៅក្នុងគ្រប់ទាំងអស់" ។ [១ កូរិនថូស 15:28] ។

ដូច្នេះ សេចក្តីអធិដ្ឋាននេះគួរតែទាញយើងឱ្យត្រឡប់ពីអំពើពុករលួយខាងលោកិយ ដែលបំបែកយើងពីព្រះដើម្បីកុំឱ្យអាណាចក្ររបស់ទ្រង់រីកចម្រើនក្នុងខ្លួនយើង ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ វាគួរតែបង្កើតភាពខ្នះខ្នែងសម្រាប់ការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម ។ ជាចុងក្រោយ វាគួរតែណែនាំយើងឱ្យកាន់ឈើឆ្កាង ។

ព្រោះព្រះសព្វព្រះហឫទ័យផ្សាយពីនគររបស់ទ្រង់តាមរបៀបនេះ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរគិតថាវាអាក្រក់ទេដែលថាមនុស្សខាងក្រៅត្រូវខូចនោះ បើមនុស្សខាងក្នុងបានកើតឡើងវិញ ។ [២កូរិនថូស 4:16]! នេះជាលក្ខណៈនៃនគររបស់ព្រះ គឺថាពេលយើងចុះចូលនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងជាអ្នករួមចំណែកក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុការណ៍នេះកើតឡើងនៅពេលដែលភាពត្រចះត្រចង់កាន់តែខ្លាំងឡើង ដែលទ្រង់បង្ហាញពន្លឺ និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដែលភាពងងឹត និងភាពមិនពិតនៃនគររបស់សាតាំងត្រូវរលត់ទៅ ហើយត្រូវរលត់ទៅវិញ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ទ្រង់ការពាររាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ណែនាំពួកគេដោយជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ឱ្យមានភាពទៀងត្រង់ ហើយពង្រឹងពួកគេឱ្យតស៊ូ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានផ្តួលរំលំការឃុបឃិតដ៏អាក្រក់របស់ខ្មាំងសត្រូវ ស្រាយចម្ងល់និងការបោកបញ្ឆោតរបស់ពួកគេ ប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ គាបសង្កត់ការរឹងចចេសរបស់ពួកគេ រហូតដល់ទីបំផុតទ្រង់បានសម្លាប់មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តដោយព្រះវិញ្ញាណនៃមាត់របស់គាត់ ហើយបំផ្លាញអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ដោយពន្លឺនៃការយាងមករបស់ទ្រង់ផង ។ [២ថែស្សាឡូនិច 2:8] ។

43. ការទូលអង្វរទីបី

ការទូលអង្វរទីបីគឺ ៖ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានសម្រេចនៅលើផែនដីដូចនៅស្ថានសួគ៌ដែរ [ម៉ាថាយ 6:10] ។ ទោះបីជាវាអាស្រ័យទៅលើនគររបស់ទ្រង់ និងមិនអាចបំបែកចេញពីវាក៏ដោយ ក៏វានៅតែមានហេតុផលបន្ថែមដោយឡែកពីគ្នាដោយភាពលង់ខ្ជៅរបស់យើង ដែលមិនងាយយល់ឬយល់ភ្លាមៗពីអត្ថន័យដែលថា "ព្រះជាម្ចាស់សោយរាជ្យលើផែនដីនេះ" ។ ដូច្នេះ វានឹងមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផលទេក្នុងការយកវាមកជាការពន្យល់ថា ព្រះនឹងក្លាយជាស្តេច

ក្នុងលោកនេះ នៅពេលដែលមនុស្សទាំងអស់ចុះចូលតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។

នៅទីនេះវាមិនមែនជាសំណួរពីបំណងអាថ៌កំបាំងរបស់ទ្រង់ ដែលដោយសារវាទ្រង់គ្រប់គ្រងការទាំងអស់និងដឹកនាំទាំងអស់ទៅកាន់ទីបញ្ចប់របស់ពួកគេ ។ ដ្បិតបើទោះជាសាតាំងនិងមនុស្សទាស់នឹងទ្រង់ដោយហិង្សាក៏ដោយ ទ្រង់ជ្រាបថាដោយគម្រោងដែលមិនអាចយល់ដល់របស់ទ្រង់ នោះទ្រង់មិនត្រឹមតែបង្វែលចេញនូវការវាយប្រហាររបស់ពួកគេទេ តែក៏បញ្ជាវាផងដើម្បីឱ្យទ្រង់តាមរយៈវាធ្វើសម្រេចនូវអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់រួចមកនោះ ។ តែនៅទីនេះបំណងរបស់ព្រះផ្សេងទៀតដែលត្រូវកត់សម្គាល់គឺ ថាការឆ្លើយតបដោយការស្តាប់បង្គាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយដោយសារហេតុផលនោះ ស្ថានសួគ៌ដោយសារនាមត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងផែនដី ដ្បិតពួកទេវតាដូចដែលបានលើកមកនៅក្នុងទំនុកដំកើង ពួកគេស្តាប់បង្គាប់ព្រះដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយមានចេតនានឹងធ្វើតាមការបង្គាប់របស់ទ្រង់ផង ។ [ទំនុកដំកើង 103:20] ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបានប្រាថ្នាចង់បាន ដូចជានៅស្ថានសួគ៌គ្មានអ្វីធ្វើក្រៅពីការធ្វើគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយពួកទេវតានៅជុំគ្នាក្នុងសេចក្តីសុខនិងទៀងត្រង់ ផែនដីក៏ស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់បែបនេះ ដោយភាពក្រអឺតក្រទម និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់មកដល់ទីបញ្ចប់ផង ។

ហើយនៅក្នុងការសួរនេះ យើងលះបង់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃសាច់ឈាមរបស់យើង អ្នកណាមិនចុះចាញ់ហើយចុះចូលចំពោះព្រះ នោះគេបានប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះតាមតែអាចធ្វើទៅបាន ព្រោះតែអំពើពុករលួយកើតចេញពីយើង ។ ហើយម្តងទៀតដោយការអធិស្ឋាននេះ យើងត្រូវបានធ្វើឱ្យបដិសេធខ្លួនឯង

ដូច្នេះព្រះអាចគ្រប់គ្រងយើងតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ ។ ហើយមិនមែនតែការមួយនោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏អាចបង្កើតគំនិត និងចិត្តថ្មីនៅក្នុងយើងផងដែរ ។ [ទំនុកដំកើង 51:20] អ្វីដែលជារបស់យើងត្រូវបានកាត់បន្ថយទៅជាគ្មានអ្វីទាំងអស់ ដើម្បីកុំឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ក្នុងខ្លួនយើងនូវការជំរុញឱ្យមានបំណងប្រាថ្នានោះទេ តែគឺជាការយល់ព្រមដ៏បរិសុទ្ធជាមួយនឹងបំណងរបស់ទ្រង់ ។ សរុបមក យើងប្រហែលជាមិនចង់បានអ្វីពីខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែឱ្យព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់អាចគ្រប់គ្រងចិត្តរបស់យើងវិញ ។ ហើយកាលដែលព្រះវិញ្ញាណបង្រៀនយើងពីខាងក្នុង យើងអាចរៀនស្រឡាញ់របស់ដែលគាប់ព្រះទ័យដល់ទ្រង់ ហើយស្អប់អ្វីដែលមិនពេញចិត្តទ្រង់ ។ ដូច្នេះ បំណងប្រាថ្នារបស់យើងគឺថាទ្រង់នឹងធ្វើអោយទៅជាឥតប្រយោជន៍ ដោយមិនគិតនូវអារម្មណ៍ណាដែលមិនស្របតាមបំណងរបស់ទ្រង់ ។

សេចក្តីសរុបនៃផ្នែទីមួយ

* នេះជាផ្នែកបីដំបូងនៃការអធិស្ឋាន ។ ក្នុងការធ្វើការទូលអង្វរសុំទាំងនេះ យើងត្រូវរក្សាសិរីល្អរបស់ព្រះតែមួយគត់នៅចំពោះមុខយើង ព្រមទាំងទុកខ្លួនយើងចេញពីការពិចារណា ហើយមិនសម្លឹងរកប្រយោជន៍អ្វីសម្រាប់ខ្លួនយើងឡើយ ។ សម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍បែបនេះ ទោះបីជាវាទទួលបានពីការអធិស្ឋានបែបនេះក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវបានស្វែងរកដោយយើងនៅទីនេះដែរ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជារឿងទាំងអស់នេះត្រូវតែកើតឡើងក្នុងពេលវេលារបស់ពួកគេដោយគ្មានការគិតឬការចង់បានឬការទូលអង្វរពីយើងនៅតែគួរតែចង់បាននិងការស្នើសុំការទាំងនោះ ។ ហើយវាមិនមានតម្លៃតិចទេសម្រាប់ពួកយើងក្នុងការធ្វើរឿងនេះ ។ ដូច្នេះ យើងអាចថ្លែងទីបន្ទាល់ ហើយប្រកាសខ្លួនឯងថាជាអ្នកបម្រើ និងជាកូន

ចៅរបស់ព្រះ ដោយខ្នះខ្នែង ពិតប្រាកដ និងតាំងចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅអស់ពី សមត្ថភាពដើម្បីកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ។ នេះយើងជំពាក់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រះវរ បិតារបស់យើង ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលមិនធ្វើ ដោយមានបំណងប្រាថ្នា និង ចិត្តខ្នះខ្នែងក្នុងការលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ដោយមិនអធិស្ឋានថា ៖ "ព្រះនាមរបស់ព្រះបានបរិសុទ្ធ" ថា "ព្រះរាជ្យរបស់ទ្រង់បានមកដល់" ដែល "ព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេច" មិនត្រូវរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមកូន និងអ្នក បម្រើរបស់ព្រះឡើយ ហើយការទាំងនេះនឹងកើតឡើងតាមតែការយល់ព្រមពី មនុស្សបែបនេះ ជាលទ្ធផលនឹងជាការច្របូកច្របល់ និងការវិនាសរបស់ពួក គេ ។

(ការបកស្រាយពីការទូលអង្វរចុងក្រោយ 44-47)

44. ការទូលអង្វរទីបួន

ផ្នែកទីពីរនៃការអធិស្ឋានបន្តមកដោយ ដែលយើងទោរទន់ទៅរកកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួន របស់យើង ។ ពិតណាស់ យើងមិនលាចេញពីសិរីល្អរបស់ព្រះទេ ដែលប៉ុលធ្វើ បន្ទាល់ថានឹងត្រូវបានមើលឃើញមិនថានៅក្នុងម្ហូបអាហារឬគ្រឿងផឹកនោះទេ [១កូរិនថូស 10:31] ។

ហើយសូមតែអ្វីដែលចាំបាច់សម្រាប់យើង ។ ប៉ុន្តែ យើងបានចង្អុលបង្ហាញថាពី ភាពខុសគ្នានេះថា ៖ ព្រះបានទាមទារជាពិសេសនូវការទូលអង្វរបីដំបូង ហើយ ទាញយើងទាំងស្រុងមកកាន់អង្គទ្រង់ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីការគោរពរបស់យើងតាម វិធីនេះ ។ បន្ទាប់មកទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យយើងមើលថែផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ យើង ប៉ុន្តែស្ថិតនៅក្រោមដែនកំណត់នេះថា ៖ យើងមិនស្វែងរកអ្វីសម្រាប់ខ្លួន

យើងឡើយ ដោយមិនមានបំណងថា ផលប្រយោជន៍អ្វីដែលទ្រង់ផ្តល់មកលើយើងនឹងបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ពីព្រោះតែគ្មានអ្វីដែលសាកសមជាងការដែលយើងទាំងរស់នៅ ហើយទាំងស្លាប់សម្រាប់ទ្រង់នោះទេ ។ [រ៉ូម 14:7-9] ។

ប៉ុន្តែការទូលអង្វរនេះយើងសូមព្រះពីការទាំងអស់ជាទូទៅដែលរូបកាយរបស់យើងត្រូវការប្រើនៅក្រោមធាតុនៃផែនដីនេះ [កាឡាទី 4:31] ។ មិនត្រឹមតែអាហារ និងសម្លៀកបំពាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏សម្រាប់អ្វីៗដែលព្រះយល់ឃើញថាមានប្រយោជន៍ដល់យើងដែរ ដើម្បីឱ្យយើងបានបរិភោគអាហារប្រចាំថ្ងៃដោយសុខសាន្ត ។ យ៉ាងខ្លី យើងប្រគល់ខ្លួនយើងទៅការមើលថែរបស់ទ្រង់ ហើយប្រគល់ខ្លួនយើងទៅនឹងការចិញ្ចឹមរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់ចិញ្ចឹម បីបាច់ និងថែរក្សាយើងទុក ។ សម្រាប់ព្រះវរបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យសប្បុរសបំផុតរបស់យើងទ្រង់មិនព្រងើយកន្តើយក្នុងការយករូបកាយរបស់យើងនៅក្រោមការការពារ និងអាណាព្យាបាលរបស់ទ្រង់ ដើម្បីអនុវត្តសេចក្តីជំនឿរបស់យើងលើរឿងតូចតាចនេះទេ ខណៈពេលដែលយើងរំពឹងអ្វីៗទាំងអស់ពីទ្រង់ សូម្បីតែនំបុ័ងមួយដុំ និងដំណក់ទឹក ។ ដ្បិតកាលដែលអំពើអាក្រក់របស់យើងបានកើតឡើងតាមមធ្យោបាយណាមួយ ឬក៏ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង ដែលធ្វើឱ្យយើងរងទុក្ខ ហើយរងទុក្ខដោយការព្រួយបារម្ភខាងរូបកាយខ្លាំងជាងព្រលឹង មនុស្សជាច្រើនដែលចង់ប្រគល់ព្រលឹងដល់ព្រះ នោះនៅតែព្រួយចិត្តនឹងសាច់ឈាមដដែលពីអ្វីដែលត្រូវបរិភោគ អ្វីដែលគេនឹងស្លៀកពាក់ ហើយបើគ្មានស្រា គ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងប្រេងជាបរិបូរក្នុងដៃ នោះគេក៏ញ័ររន្ធត់ ។ ស្រមោលនៃជីវិតដ៏ខ្លីនេះមានន័យច្រើនចំពោះយើងជាងភាពដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនោះផង ។
អស់អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើព្រះ បានបណ្តេញការថប់បារម្ភម្តងរួចជាស្រេចអំពីការ

ខ្វល់ខ្វាយខាងសាច់ឈាម ភ្លាមៗនោះពួកគេរំពឹងថានឹងមានអ្វីធំជាងនេះពីទ្រង់ ទាំងសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ វាគឺជាការមិនអនុវត្ត សេចក្តីជំនឿស្រាលសម្រាប់យើងដើម្បីសង្ឃឹមចំពោះរឿងទាំងនោះពីព្រះ ដែលធ្វើ ឱ្យយើងមានការចង់បារម្ភបែបនេះ ។ ហើយយើងទទួលបានប្រយោជន៍យ៉ាងខ្លាំង នៅពេលដែលយើងដាក់ចោលភាពមិនស្មោះត្រង់ដែលជាញឹកញាប់ជាប់នឹងឆ្អឹង មនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់ ។

អ្វីដែលអ្នកនិពន្ធមួយចំនួននិយាយនៅក្នុងទស្សនៈវិទ្យាអំពី "នំបុ័ងដែលមានធាតុ ពិសេស" "supersubstantial breads" [ម៉ាថាយ 6:11] ចំពោះខ្ញុំវាហាក់ដូចជា គួរយល់ស្របតិចបំផុតជាមួយនឹងអត្ថន័យរបស់ព្រះ ។ ពិតណាស់ ប្រសិនបើ យើងមិនទាំងក្នុងការនេះសម្របជីវិតតាមព្រះដែលទ្រង់មានមុខងារក្នុងការចិញ្ចឹម បីបាច់ផង ការនេះនឹងជាការអធិស្ឋានដែលមិនល្អឥតខ្ចោះទេ [ម៉ាថាយ 6:11] ។ "ហេតុផលដែលពួកគេផ្តល់ឱ្យគឺបង្អាប់ព្រះពេកហើយថា ៖ វាមិនសមទេដែល កូនរបស់ព្រះដែលគួរតែជាខាងវិញ្ញាណ មិនត្រឹមតែផ្តល់ការយកចិត្តទុកដាក់របស់ ពួកគេចំពោះការយកចិត្តទុកដាក់លើផែនដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងរួមបញ្ចូល ព្រះនៅក្នុងរឿងទាំងនេះជាមួយពួកគេផងដែរ ។ ប្រៀបដូចជាព្រះពររបស់ទ្រង់ និងសេចក្តីមេត្តាជាបិតារបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានបង្ហាញសូម្បីតែនៅក្នុងអាហារ ឬវា ត្រូវបានសរសេរដោយគ្មានគោលបំណងថា "ការថ្វាយបង្គំព្រះសន្យាមិនត្រឹមតែ សម្រាប់ជីវិតខាងមុខប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជីវិតបច្ចុប្បន្នផងដែរ" [១ធីម៉ូថេ 4:8]! ឥឡូវនេះ ទោះបីជាការអត់ទោសបាបសំខាន់ជាងការចិញ្ចឹមបីបាច់រូប កាយក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គបានដាក់របស់តូចទាបជាមុនសិន ដើម្បីនាំយើងបន្តិចម្ត

ងៗទៅរកការទូលអង្វរទីពីរដែលនៅសេសសល់ ដែលជាកម្មសិទ្ធរបស់ជីវិតខាងស្ថានសួគ៌ ។ នៅក្នុងការនេះទ្រង់បានរាប់យកនូវភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើង ។

ប៉ុន្តែ យើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសុំនំបុ័ងប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងស្កប់ចិត្តនឹងវិធានការដែលព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើងបានកំណត់ដើម្បីចែកចាយដល់យើង ហើយមិនទទួលបានផលដោយវិធីខុសច្បាប់ ។ ហើយខណៈពេលដែលយើងត្រូវតែប្រកាន់ថាវាត្រូវបានធ្វើឱ្យរបស់យើងដោយនាមនៃអំណោយ ដូចមានចែងទុកក្នុងលោកម៉ូសេ ទាំងការខិតខំ ឬការនឿយហត់ ឬដៃរបស់យើងរាល់គ្នា មិនអាចទទួលបានអ្វីសម្រាប់យើងដោយផ្ទាល់ឡើយ គឺដោយព្រះពររបស់ព្រះវិញ ។ [លេវីវិន័យ 26: 20; ចោទិយកថា 8: 17-18] ។ ពិតហើយ សូម្បីតែនំបុ័ងដ៏បរិបូរណ៌មិនផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងបន្តិចសោះ លុះត្រាតែវាត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាអាហារបំប៉ន ។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺចាំបាច់តិចណាស់សម្រាប់អ្នកមាន ជាជាងសម្រាប់អ្នកក្រ ។ ផ្ទះដែលមានបន្ទប់ស្តុកទុកមានពេញបន្ទប់ និងឃ្លាំងពេញ ក៏មនុស្សនឹងនៅតែស្រេក និងឃ្លាន លុះត្រាតែពួកគេរីករាយនឹងនំបុ័ងតាមរយៈព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។

ពាក្យថា "ថ្ងៃនេះ" ឬ "ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ" ដូចដែលវាមាននៅក្នុងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អផ្សេងទៀត ក៏ដូចជាគុណនាមថា "ប្រចាំថ្ងៃ" រារាំងនូវសេចក្តីប្រាថ្នាដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបានសម្រាប់វត្ថុដែលនៅតែមួយរំពេច ដែលជាទូទៅយើងបញ្ឆេះដោយគ្មានរង្វាស់ និងអ្វីដែលផ្សេងទៀត ។ អំពើអាក្រក់ត្រូវបានបន្ថែម ។ ត្បិតវាមានបរិបូរណ៌ច្រើនជាងនៅក្នុងដៃ យើងចាក់វាចេញដោយឥតប្រយោជន៍ទៅលើការសប្បាយ សេចក្តីរីករាយ ការអួតអាង និងប្រភេទផ្សេងទៀតដែលលើសចំណុះផ្សេងៗទៀត ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវទូលសុំតែតាមដែលគ្រប់

គ្រាន់តាមតម្រូវការរបស់យើងពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ដោយមានការធានាថា ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ចិញ្ចឹមយើងនៅថ្ងៃនេះ ទ្រង់នឹងមិនឱ្យខ្វះសម្រាប់យើងនៅថ្ងៃស្អែកឡើយ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រព្យច្រើននឹងហូរមកយើង ទោះបីឃ្លាំងរបស់យើងត្រូវបានពេញ ហើយបន្ទប់ផ្ទុករបស់យើងពេញក៏ដោយ យើងនៅតែគួរសុំនំបុ័ងប្រចាំថ្ងៃជានិច្ច ដ្បិតយើងប្រាកដជាមិនរាប់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ឡើយ លើកលែងតែព្រះអម្ចាស់បានបង្ហូរព្រះពររបស់ព្រះអង្គហើយធ្វើឱ្យវាមានការកើនឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលនៅក្នុងដៃរបស់យើងក៏មិនមែនជារបស់យើងដែរ លើកលែងតែពេលដែលទ្រង់ប្រទានចំណែកតូចៗនីមួយៗមកលើយើងពីមួយម៉ោងទៅមួយម៉ោង ហើយអនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រើប្រាស់វាបាន ពីព្រោះសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់មនុស្សអនុញ្ញាតដោយកំណាញ់បំផុតឱ្យបានជឿថា ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសដូច្នេះថា ទ្រង់បានបង្ហាញភស្តុតាងតែមួយគត់គ្រប់សម័យកាល នៅពេលដែលទ្រង់បានផ្តល់អាហារដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់នៅវាលរហោស្ថានជាមួយនំម៉ាណា ដើម្បីអោយយើងចាប់អារម្មណ៍ថា មនុស្សមិនរស់នៅដោយនំបុ័ងតែមួយមុខនោះទេ គឺដោយសារព្រះបន្ទូលដែលចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ទ្រង់ដែរ [ចោទិយកថា 8:3; ម៉ាថាយ 4:4] ។ ដោយសារការនេះទ្រង់បង្ហាញថា វាគឺដោយអំណាចរបស់ទ្រង់តែមួយគត់ដែលជីវិតនិងកម្លាំងត្រូវបានទ្រទ្រង់ទោះបីជាទ្រង់ចាត់ចែងវាដល់យើងដោយមធ្យោបាយខាងរាងកាយក៏ដោយ ។

ដូច្នេះ ទ្រង់តែងតែបង្រៀនយើងដោយឧទាហរណ៍ផ្ទុយគ្នា នៅពេលដែលទ្រង់កាន់ ជាញឹកញាប់តាមការពេញចិត្ត នូវកម្លាំងនៃនំបុ័ង (ហើយដូចដែលទ្រង់ផ្តាល់មានបន្ទូលថា បុគ្គលិកដែលបរិភោគអាចខ្ជះខ្ជាយដោយភាពអត់ឃ្លាន ។

[លេវីនិន័យ 26:26] ហើយអស់អ្នកដែលផឹកនឹងត្រូវបានធ្លាយចេញទៅដោយសេចក្តីស្រែក [អេសេគាល 4:16-17; 14:13] ។

ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ អស់អ្នកដែលមិនស្កប់ស្កល់នឹងនំបុ័ងប្រចាំថ្ងៃ ប៉ុន្តែហត់នឿយនឹងអ្វីៗរាប់មិនអស់ ដោយបំណងប្រាថ្នាដ៏ឥតដែនកំណត់ ឬឆ្អែតនឹងភាពបរិបូរណ៍ ឬមិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិដែលប្រមូលផ្តុំគ្នានោះ ទូលអង្វរព្រះជាម្ចាស់ដោយការអធិស្ឋាននេះ គឺគ្រាន់តែចំអកឱ្យទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់អ្នកដំបូងសូមទ្រង់នូវអ្វីដែលពួកគេមិនប្រាថ្នាចង់ទទួល ការពិតអ្វីដែលពួកគេស្អប់ខ្ពើមបំផុតនោះគឺគ្រាន់តែជានំបុ័ងប្រចាំថ្ងៃ ហើយតាមដែលអាចធ្វើទៅបានបិទបាំងនៅចំពោះព្រះ ពីទំនោរនៃការលោភលន់របស់ពួកគេ ខណៈដែលការអធិស្ឋានពិតគួរតែចាកចេញនៅចំពោះមុខទ្រង់ ចិត្តទាំងមូល និងអ្វីៗដែលលាក់នៅក្នុងខ្លួន ។ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះទៀតសូមពីអ្វីដែលគេរំពឹងតិចបំផុត នោះគឺជាអ្វីដែលគេគិតថាគេមានក្នុងខ្លួនគេ ។

ការដែលហៅនំបុ័ងថាជា "របស់យើង" នោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដូចដែលយើងបាននិយាយ គឺនៅឈរនៅថែមទៀត ដ្បិតវាធ្វើឱ្យទៅជារបស់យើងនូវអ្វីដែលគ្មានសិទ្ធិនឹងជំពាក់ដល់យើង [ចោទិយកថា 8:18] ។ ប៉ុន្តែចំណុចដែលខ្ញុំបានលើកឡើងផងដែរ មិនត្រូវបដិសេធឡើយ៖ របស់ដែលបានទទួលដោយត្រឹមត្រូវ និងគ្មានគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងដូច្នេះ មិនមែនជារបស់ដែលបានទទួលដោយការក្លែងបន្លំ ឬដោយការប្លន់នោះទេ ។ ព្រោះអ្វីទាំងអស់ដែលយើងទទួលបានតាមរយៈការធ្វើបាបអ្នកដទៃ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដទៃ ។

ការពិតដែលថាយើងសុំឱ្យបានផ្តល់មកឱ្យយើង មានន័យថាវាជាអំណោយដ៏សាមញ្ញ និងឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ ទោះជាយ៉ាងណា វាអាចមករកយើង សូម្បីតែនៅពេលដែលវាហាក់ដូចជាទទួលបានពីជំនាញ និងការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យើង ហើយផ្គត់ផ្គង់ដោយយើងផ្ទាល់ដោយដៃរបស់យើងក៏ដោយ ។ ដ្បិតដោយសារព្រះពររបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ដែលការធ្វើការរបស់យើងពិតជាបានចម្រើនឡើង ។

45. ការទូលអង្វរទីប្រាំ

បន្តមកដោយ ៖ "សូមអត់ទោសដល់សេចក្តីកំហុសរបស់យើង" [ម៉ាថាយ 6:12] ។ ជាមួយនឹងការទូលអង្វរនេះនិងការទូលអង្វរបន្តបន្ទាប់ទៀត ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ក្រសោបការទាំងអស់ដែលធ្វើសម្រាប់ជីវិតខាងស្ថានសួគ៌ ដូចជាការតាំងសញ្ញាខាងវិញ្ញាណដែលព្រះបានបង្កើតសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ក្រុមជំនុំទ្រង់ឱ្យបានសម្រាកនៅលើសមាជិតទាំងពីរនេះប៉ុណ្ណោះថា ៖ "យើងនឹងសរសេរក្រិត្យវិន័យរបស់យើងនៅលើចិត្តរបស់ពួកគេ" ហើយ "អញនឹងមានសេចក្តីមេត្តាដល់សេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ" [យេរេមា 31:33; 33:8] ។

នៅទីនេះ ព្រះគ្រីស្ទចាប់ផ្តើមដោយការអត់ទោសបាប បន្ទាប់មកបន្ថែមព្រះគុណទីពីរ ៖ ថាព្រះការពារយើងដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់និងទ្រទ្រង់យើងដោយជំនួយរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះយើងអាចឈរដោយឥតឈប់ឈរប្រឆាំងនឹងការល្បួងទាំងអស់ ។

ទ្រង់ហៅអំពើបាបថា "បំណុល" ពីព្រោះយើងជំពាក់ការពិន័យសម្រាប់ការទាំងនោះ ហើយយើងមិនអាចបំពេញវាបានទេ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានដោះលែង

ដោយការអត់ទោសបាបនេះ ។ ការលើកលែងទោសនេះកើតចេញពីសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយឥតបង់ថ្លៃរបស់ទ្រង់ ដោយទ្រង់ផ្តាល់បានលុបបំណុលទាំងនេះដោយចិត្តទូលាយ ដោយមិនបានយកប្រាក់សងពីយើងទេ គឺបានធ្វើឱ្យអង្គទ្រង់ពេញចិត្តដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានលះបង់អង្គទ្រង់ជាថ្លៃលោះតែម្តងជាសម្រេច ។ [រ៉ូម 3:24] ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលទុកចិត្តថាព្រះជាម្ចាស់ពេញចិត្តនឹងគុណសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ឬអ្នកដ៏ទៃ ហើយថាដោយការស្កប់ស្កល់បែបនេះ ការអភ័យទោសពីអំពើបាបត្រូវបានបង់ និងទិញបានរួមចំណែកជាមួយអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងអំណោយឥតគិតថ្លៃនេះ ។ ហើយខណៈដែលពួកគេអំពាវនាវដល់ព្រះតាមទម្រង់នេះ ពួកគេមិនធ្វើអ្វីក្រៅតែពីចុះចូលនឹងការចោទប្រកាន់របស់ខ្លួន ហើយថែមទាំងបិទត្រាការថ្កោលទោសដោយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ត្បិតពួកគេសារភាពថាខ្លួនជាកូនបំណុល លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានដោះលែងដោយអត្ថប្រយោជន៍នៃការអភ័យទោស ដែលពួកគេមិនព្រមទទួលយក ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញពួកគេបដិសេធទៅវិញ កាលដែលពួកគេបានរុញគុណសម្បត្តិ និងការពេញចិត្តរបស់ពួកគេទៅលើព្រះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគេមិនអង្វរករសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គទេ តែស្រែករកការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអង្គវិញ ។

ទុកអោយអស់អ្នកដែលស្រមៃមើលភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះចំពោះខ្លួនឯង ដែលធ្វើឱ្យវាមិនចាំបាច់ក្នុងការស្វែងរកការលើកលែងទោសដែលមានសិស្សដែលរមាស់នាំពួកគេឱ្យយល់ខុស ប្រសិនបើគេយល់ថាសិស្សទាំងអស់ដែលពួកគេទទួលបានត្រូវបានឆក់យកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ដោយឃើញថាក្នុងការណែនាំទាំងអស់ឱ្យសារភាពកំហុសរបស់ពួកគេ ទ្រង់មិនទទួលស្គាល់អ្វី ក្រៅពីថាគេជាមនុស្សមាន

បាប ។ មិនមែនថាទ្រង់នឹងចិញ្ចឹមអំពើបាបដោយការលើកសរសើរទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់បានដឹងថាអ្នកជឿមិនអាចនឹងបដិសេធចោលនូវអំពើអាក្រក់នៃសាច់ឈាមរបស់ពួកគេដោយមិនស្ថិតនៅជាប់នឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជានិច្ចនោះទេ ។ យើងត្រូវតែប្រាថ្នា និងធ្វើការដោយខ្នះខ្នែងថា ដោយបានលះបង់រាល់ការលម្អិតនៃកាតព្វកិច្ចរបស់យើង យើងពិតជាអាចអបអរសាទរខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះថាបានបរិសុទ្ធពីគ្រប់ស្នាមប្រឡាក់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បន្តិចម្តងៗក្នុងការស្តារកិត្តិយសរបស់ទ្រង់នៅក្នុងខ្លួនយើង ក្នុងលក្ខណៈដែលភាពសៅហ្មងខ្លះនៅតែមាននៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង នោះជាការចាំបាច់បំផុតក្នុងការផ្តល់មធ្យោបាយដោះស្រាយ ។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទ យោងទៅតាមសិទ្ធិអំណាចដែលទ្រង់ត្រូវបានប្រទានដោយព្រះវរបិតា ទ្រង់បញ្ជាឱ្យយើងពេញមួយជីវិត ឱ្យងាកទៅរកការអធិស្ឋានសម្រាប់ការលើកលែងទោសពីកំហុសរបស់យើង ដែលនឹងអត់ឱនដល់បណ្តិតថ្មីទាំងនេះ ដែលព្យាយាមធ្វើឱ្យងឿងឆ្ងល់ចំពោះភ្នែករបស់មនុស្សសាមញ្ញជាមួយនឹងទស្សនីយភាពនៃភាពគ្មានទោសល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីធានាពួកគេថាពួកគេអាចបំបាត់កំហុសទាំងអស់បាន ។ នេះបើតាមយ៉ូហាន នេះគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីធ្វើឱ្យព្រះទៅជាអ្នកកុហកនោះទេ [១យ៉ូហាន 1:10] ។

ម្យ៉ាងទៀត ដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងដូចគ្នានេះ ជនបោកបញ្ឆោតទាំងនេះដោយការលុបចោលផ្នែកមួយនៃវា បំបែកសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងនោះយើងឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមានផ្ទុកនៅ ហើយផ្តួលរំលំវាចេញពីមូលដ្ឋានរបស់វា ។ ពួកគេមិនត្រឹមតែមានទោសចំពោះការលះបង់ក្នុងការបំបែករបស់របររហូតមកដល់ពេលនេះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេថែមទាំងមានចិត្ត

ឃោរឃៅ និងឃោរឃៅនៅក្នុងព្រលឹងដ៏ក្រៀមក្រំដោយភាពអស់សង្ឃឹម ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេជាមនុស្សមិនស្មោះត្រង់ចំពោះខ្លួនគេ និងអ្នកដែលចូលចិត្តពួកគេ ដោយសារពួកគេបង្កឱ្យមានស្ថានភាពនៃភាពព្រងើយកន្តើយ ទាស់នឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែការជំទាស់របស់ពួកគេ ដែលថាយើងចង់បានព្រះរាជ្យរបស់ព្រះមកក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ យើងស្វែងរកការលុបបំបាត់ចោលនូវអំពើបាបនោះ គឺជារឿងក្មេងខ្ចីណាស់ ។ សម្រាប់នៅក្នុងផ្នែកទីមួយនៃការអធិស្ឋាន ភាពល្អឥតខ្ចោះខ្ពស់បំផុតត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយ ជាភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយ ទាំងពីរនាក់នេះមានការចុះសម្រុងគ្នាយ៉ាងគួរស្ងប់ស្ងែង ដូច្នេះហើយ ក្នុងគោលបំណងឆ្ពោះទៅរកគោលដៅ យើងមិនត្រូវធ្វេសប្រហែស នូវមធ្យោបាយដោះស្រាយដែលតម្រូវការរបស់យើងទាមទារនោះទេ ។

"ដូចដែលយើងបានអត់ទោស..."

ចុងក្រោយ យើងទូលអង្វរថាឱ្យបានការអត់ទោសបានមកលើយើង "ដូចជាយើងបានអត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលធ្វើខុសនឹងយើងខ្ញុំដែរ" [ម៉ាថាយ 6:12]៖ និយាយទៅ កាលដែលយើងលើកលែងនិងអត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលធ្វើទុក្ខដល់យើងដោយវិធីណាមួយនោះ មិនថាបានប្រព្រឹត្តដោយអយុត្តិធម៌មកលើយើងនៅក្នុងទង្វើឬញាំញីយើងដោយពាក្យសម្តីនោះទេ ។ មិនមែនថាវាជារបស់យើងនៅក្នុងការអត់ទោសនូវកំហុសនៃការបះបោរឬការធ្វើខុសទេ ដ្បិតវាស្ថិតនៅលើងព្រះតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ [អេសាយ 43:25]! តែនេះជាការអត់ទោសរបស់យើងទៅវិញទេថា៖ ដែលបោះចោលពីគំនិតដោយស្មគ្រគិតគ្នូវកំហឹង ការស្អប់ និងបំណងចង់សងសឹកចេញ ហើយមានបំណងចង់លុបចោលនូវការចងចាំនូវការអ

យុត្តិធម៌ ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងមិនគួរស្វែងរកការអត់ទោសបាបពីព្រះទេ ទាល់តែខ្លួនយើងក៏បានអត់ទោសនូវសេចក្តីកំហុសដែលទាស់នឹងយើងនៃអស់អ្នក' ដែលបានធ្វើអាក្រក់មកលើយើង ។ បើយើងរក្សាអារម្មណ៍ស្អប់ក្នុងចិត្ត បើយើងគិតសងសឹក ហើយពិចារណារកឱកាសណាមួយដើម្បីបង្ករគ្រោះថ្នាក់ ហើយទោះបីយើងមិនព្យាយាមត្រឡប់ទៅរកគុណធម៌របស់ខ្មាំងយើងវិញក៏ដោយ គ្រប់តំណែងល្អសមនឹងទទួលពួកគេ ។ ហើយលើកសរសើរខ្លួនយើងដល់ពួកគេដោយការអធិស្ឋាននេះ យើងអង្វរព្រះកុំឱ្យអត់ទោសបាបរបស់យើង ។ ព្រោះយើងសូមឱ្យទ្រង់ធ្វើចំពោះយើង ដូចយើងធ្វើចំពោះអ្នកដទៃ[ម៉ាថាយ 7:12] ។ តាមពិត នេះជាការទូលអង្វរកុំឱ្យទ្រង់ធ្វើវាមកដល់យើង ទាល់តែយើងបានធ្វើវាសិន ។ តើមនុស្សប្រភេទនេះនឹងទទួលបានអ្វីពីការទូលអង្វរនេះក្រៅពីការវិនិច្ឆ័យទោសដ៏ធ្ងន់ថែមទៀតនោះ?

ជាចុងក្រោយ យើងត្រូវចំណាំថាលក្ខខ័ណ្ឌនេះទ្រង់ "អត់ទោសយើងដូចដែលយើងបានអត់ទោសដល់អ្នកដែលធ្វើខុសនឹងយើង" [ម៉ាថាយ 6:12]- មិនត្រូវបានបន្ថែម ពីព្រោះដោយការអត់ទោសយើងបានផ្តល់ដល់អ្នកផ្សេង នោះយើងក៏សមនឹងការអត់ទោសរបស់ទ្រង់ដែរ ប្រៀបដូចជាការនេះចង្អុលពីហេតុផលរបស់វាដែរ ។ តែ ដោយព្រះបន្ទូលនេះព្រះអម្ចាស់មានចេតនាដោយផ្នែកនឹងកំសាន្តចិត្តដល់សេចក្តីកំសោយនៃជំនឿរបស់យើង ។ ដ្បិតទ្រង់បានបន្ថែមថានេះជាសញ្ញាមួយដើម្បីធានាដល់យើងថា ទ្រង់បានប្រទានការអត់ទោសបាបដល់យើង ដូចយើងដឹងច្បាស់ថាបានអត់ទោសឱ្យអ្នកដទៃ ។ ម្យ៉ាងទៀត វាគឺជាការមួយផ្នែកដោយសញ្ញានេះ ដែលព្រះអម្ចាស់មិនរាប់បញ្ចូលពីចំនួនកូនរបស់ទ្រង់ អ្នកដែលមានបំណងចង់សងសឹក និងយឺតក្នុងការអត់ទោស ពួកគេអនុវត្ត

ការខ្មាំងសត្រូវជាប់លាប់ និងបង្ខូតអ្នកដ៏ទៃ នូវសេចក្តីក្រោធយ៉ាងខ្លាំង ដែលពួកគេបានបន់ស្រន់ថាឱ្យរួចពីខ្លួនពួកគេ ។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សបែបនេះហ៊ានហៅព្រះអង្គថាជាបិតា ។ នេះក៏ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងលូកា តាមពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [លូកា 11:4] ។

46. ការទូលអង្វរទីប្រាំមួយ

ការទូលអង្វរទីប្រាំមួយ [ម៉ាថាយ 6:13] ដូចដែលយើងបាននិយាយ វាឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីសន្យាដែលក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានឆ្លាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង [សុភាសិត 3:3; ២កូរិនថូស 3:3] ប៉ុន្តែដោយសារយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះមិនមែនគ្មានការប្រយុទ្ធជាប់និងលំបាក និងការតស៊ូព្យាយាមខ្លាំងនោះទេ នៅទីនេះយើងស្វែងរកនឹងបានបំពាក់ដោយអាវុធដូច្នេះ ហើយត្រូវបានការពារដោយការការពារដូច្នេះ ដែលយើងនឹងអាចយកជ័យជំនះបាន ។ តាមរយៈការនេះ យើងត្រូវបានណែនាំថា យើងមិនត្រឹមតែត្រូវការព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះទេ ដើម្បីបន្ទន់ចិត្តរបស់យើងនៅក្នុងខ្លួន ហើយពត់ខ្លួន និងដឹកនាំពួកគេឱ្យស្តាប់បង្គាប់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងជំនួយរបស់ទ្រង់ផងដែរ ដើម្បីឱ្យយើងអាចយកឈ្នះការប្រឆាំងនឹងគ្រប់ឧបាយកល និងការវាយប្រហារដ៏ឃោរឃៅទាំងអស់របស់សាតាំង ។ ឥឡូវនេះទម្រង់នៃការល្បួងពិតជាមានច្រើន និងផ្លាស់ប្តូរ ។ ចំពោះគំនិតអាក្រក់នៃចិត្តដែលញុះញង់យើងឱ្យប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងក្រឹត្យវិន័យដែលសេចក្តីប្រាថ្នាមិនប្រក្រតីរបស់យើងផ្តាល់ណែនាំដល់យើង ឬរបស់អារក្សជាការល្បួងក៏ដូចជារបស់ដែលមិនមែនជាអំពើអាក្រក់នៃធម្មជាតិរបស់ខ្លួនដែរ ដែលក្លាយទៅជាការល្បួងតាមរយៈឧបករណ៍របស់អារក្ស ។ ពួកគេមានកម្លាំងចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅចំពោះមុខយើង ដែលយើងត្រូវបានគេទាញចេញ ឬងាកចេញ

ពីព្រះ តាមរយៈការលេចមករបស់ពួកគេ [យ៉ាកុប 1:2, 14; Ct. ម៉ាថាយ 4:1, 3; ១ថែស្សាឡូនិច 3:5] ។ ហើយការល្បួងទាំងនេះគឺមកពីខាងស្តាំឬពីខាងឆ្វេង ។ ពីខាងស្តាំ មានឧទាហរណ៍ដូចជា ទ្រព្យសម្បត្តិ អំណាច កិត្តិយស ដែលច្រើនតែធ្វើឱ្យមនុស្សស្រវាំងភ្នែកដោយពន្លឺនោះ និងហាក់ដូចជាភាពល្អដែលពួកគេបង្ហាញ ហើយត្រូវបានទាក់ទាញដោយភាពត្រេកត្រអាលរបស់ពួកគេ ដូច្នេះហើយ អ្នកដែលចាប់ចិត្តដោយល្បិចបែបនេះ ហើយស្រវឹងជាមួយនឹងភាពផ្អែមល្ហែមបែបនេះ ហើយភ្លេចព្រះរបស់ពួកគេ ។ ពីខាងឆ្វេងជាឧទាហរណ៍ដូចជា ភាពក្រីក្រ ភាពអាម៉ាស់ ការមើលងាយ ការរងទុក្ខ និងផ្សេងៗទៀត ។ ដោយរារាំងដោយភាពវេទនា និងការលំបាកទាំងនេះ ពួកគេក្លាយជាមនុស្សអស់សង្ឃឹមក្នុងចិត្ត បោះចោលការធានាអះអាង និងក្តីសង្ឃឹម ហើយនៅទីបំផុតត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ ។

យើងអធិស្ឋានថា ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង សូមកុំឱ្យយើងត្រូវល្បួងតាមការល្បួងទាំងពីរប្រភេទនេះឡើយ ដែលជំរុញយើងដោយបំណងប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងរបស់យើង ឬនាំឱ្យយើងដោយការល្បួងរបស់អារក្ស ដែលធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងយើងឡើយ ។ យើងអធិស្ឋានសូមឱ្យទ្រង់ទ្រទ្រង់ និងលើកទឹកចិត្តយើងដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងរឹងមាំដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ នោះយើងអាចឈរយ៉ាងរឹងមាំប្រឆាំងនឹងការវាយលុករបស់សត្រូវដ៏អាក្រក់របស់យើង ទោះគំនិតណាក៏ដោយដែលគេអាចបញ្ចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់យើង ។ ខ្ញុំសូមអធិស្ឋានឱ្យអ្វីដែលបង្ហាញដល់យើងតាមរបៀបណានោះទេ ឱ្យយើងអាចប្រែទៅជាសេចក្តីល្អ ដើម្បីកុំឱ្យយើងធ្លាក់ក្នុងភាពអំណួតខាងភាពចម្រុងចម្រើន ឬត្រូវធ្លាក់ចុះដោយសារទុក្ខលំបាកឡើយ ។

យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិននៅទីនេះសុំកុំឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ថាគ្មានការល្បួងអ្វីទាំងអស់ទេ ផ្ទុយទៅវិញយើងត្រូវការការដាស់តឿន វាយប្រហារ និងជំរុញដោយពួកគេ ក្រែងលោយើងមានភាពអសកម្មខ្លាំងពេក នោះយើងនឹងទៅជាខ្ជិលច្រអូស ដ្បិតវាមិនមែននៅខាងក្រៅចំណុចដែលដាវីឌប្រាថ្នាចង់ត្រូវល្បួងនោះទេ។ [ទំនុកដំកើង 26:2] ហើយវាមិនមែនគ្មានហេតុផលទេ ដែលព្រះអម្ចាស់ល្បួងលដល់រាស្ត្រដែលទ្រង់រើសតាំងជារាល់ថ្ងៃនោះទេ [លោកុប្បត្តិ 22:1; ចោទិយកថា 8:2; 13:3] ដេញតាមការទាំងនោះដោយការអាម៉ាស ភាពក្រីក្រ ទុក្ខវេទនា និងបែបផ្សេងទៀតនៃការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ។ តែព្រះទ្រង់ព្យាយាមតាមរបៀបមួយ ហើយសាតាំងធ្វើព្យាយាមធ្វើតាមវិធីមួយទៀត។ សាតាំងល្បួងដើម្បីនឹងបានបំផ្លាញ ដាក់ទោស បន្ទុំ ទម្លាក់ចោល តែព្រះវិញដើម្បីនឹងកែតម្រូវកូនរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានសាកល្បងពីភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ ហើយតាំងឡើងនូវកម្លាំងរបស់ពួកគេដោយការអនុវត្តវា ដើម្បីឱ្យទ្រង់នឹងបំបែក បន្សុទ្ធ និងដុតសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ដែលទាល់តែវាត្រូវបានបង្ខំនៅក្រោមការកំណត់នេះវានឹងនៅតែល្មោភនិងអួតអាងហួសដែនកំណត់។ ក្រៅពីនោះ សាតាំងវាយប្រហារអស់អ្នកដែលមិនបានបំពាក់គ្រឿងសឹកនិងមិនបានរៀបចំខ្លួន ដើម្បីវានឹងបំបែកពួកគេដោយមិនដឹងខ្លួនទៅ។ ព្រះជាមួយនឹងការល្បួង ទ្រង់រៀបផ្លូវសម្រាប់នឹងគេចផុត ដែលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់នឹងអាចទ្រាំទ្រការទាំងអស់ដោយអត់ធ្មត់ដែលទ្រង់ដាក់មកលើគេ [១កូរិនថូស 10:13; ២ពេត្រុស 2:9]។

វាមិនមានអ្វីខុសគ្នាខ្លាំងទេ មិនថាយើងយល់ដោយពាក្យថា "ការអាក្រក់" ជាអារក្ស ឬអំពើបាប។ ពិតណាស់ សាតាំងផ្ទាល់ជាសត្រូវដែលកុហកដែលរងចាំ

ចង់បានជីវិតរបស់យើង [១ពេត្រុស 5:8] ។ លើសពីនោះទៀត វាត្រូវបានបំពាក់ដោយអំពើបាបសម្រាប់នឹងបំផ្លាញយើង ។ ដូច្នេះនេះជាការទូលអង្វររបស់យើងថា ៖ ដើម្បីកុំឱ្យយើងត្រូវបានចាញ់ ឬគ្របសង្កត់ដោយការល្បួងដែលមិនត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែឱ្យយើងអាចឈរយ៉ាងឆាប់រហ័សដោយព្រះចេស្តារបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងអំណាចសត្រូវទាំងអស់ដែលវាយប្រហារយើង ។ នេះមិនមែនដើម្បីចុះចាញ់នឹងការល្បួងទេ ដែលបានទទួលយកទៅក្នុងការថែរក្សា និងការការពារ និងសុវត្ថិភាពក្នុងការការពាររបស់ទ្រង់នោះទេ យើងអាចស៊ូទ្រាំនឹងអំពើបាប សេចក្តីស្លាប់ ច្រកទ្វារនរកបានដោយជោគជ័យ ។ [ម៉ាថាយ 16:28]

និងនគរទាំងមូលរបស់អារក្ស ។ នេះគឺដើម្បីរួចផុតពីអំពើអាក្រក់ ។ នៅទីនេះយើងត្រូវបានដាស់តឿនដោយប្រយ័ត្នប្រយែងថា វាមិនមែនជាអំណាចរបស់យើងក្នុងការចូលរួមជាមួយមេកំណាចនោះក្នុងការប្រយុទ្ធ ឬដើម្បីទប់ទល់នឹងកម្លាំង និងការវាយលុករបស់វានោះទេ ។ បើមិនដូច្នេះទេ វាគ្មានន័យទេ ឬជាការចំអកដើម្បីសុំព្រះពីអ្វីដែលយើងមានរួចហើយនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ ជាក់ស្តែងអ្នកដែលរៀបចំសម្រាប់ការប្រយុទ្ធបែបនេះជាមួយនឹងការធានាអះអាងដោយខ្លួនឯង គេមិនបានយល់គ្រប់គ្រាន់ថាជាមួយនឹងអ្វីដែលជាសត្រូវដ៏កាចសាហាវ និងបំពាក់អាវុធល្អដែលពួកគេត្រូវដោះស្រាយនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ យើងស្វែងរកការរំដោះចេញពីអំណាចរបស់វា ដូចជាចេញពីថ្ពាមរបស់សិង្ហដែលឆ្មើងឆ្មៃដែរ [១ពេត្រុស 5:8] ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនចាប់ទាញយើងពីកណ្តាលសេចក្តីស្លាប់ទេ នោះយើងមិនអាចរួចពីការដែលត្រូវហែកជាបំណែកភ្លាមៗដោយចង្កូមនិងក្រញ៉ាំរបស់វា ហើយលេបត្របាក់ចូលបំពង់កនោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើង ហើយប្រយុទ្ធដើម្បីយើង ខណៈដែល

យើងនៅស្ងៀម "នៅក្នុងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់យើងនឹងធ្វើដោយខ្លាំងក្លា" ។[ទំនុកដំកើង 60:12; 107:14] ។ ចូរឱ្យអ្នកផ្សេងទៀតទុកចិត្តដូចជាពួកកេនឹងទុកចិត្តនៅក្នុងលទ្ធភាពនិងអំណាចរបស់គេផ្ទាល់នៃការជ្រើសរើសដោយសេរី ដែលពួកគេហាក់ដូចជាចំពោះខ្លួនពួកគេគ្រប់គ្រងវា ។ សម្រាប់យើងចូរឱ្យវាបានគ្រប់គ្រាន់ដែលយើងឈរនិងបានខ្លាំងនៅក្នុងព្រះចេស្តារបស់ព្រះតែមួយគត់ ។

ប៉ុន្តែការអធិស្ឋាននេះមានជាប់ពាក់ព័ន្ធច្រើនជាងការឃើញដំបូងដែលវាបង្ហាញ ។ ដ្បិតប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាអំណាចរបស់យើងក្នុងការប្រយុទ្ធជាមួយសាតាំងនោះ យើងនឹងមិនអាចទទួលបានជ័យជំនះឡើយ រហូតទាល់តែយើងពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណ ទើបយើងបោះចោលនូវភាពទន់ខ្សោយទាំងអស់នៃសាច់ឈាមរបស់យើង ។ ខណៈពេលដែលយើងទូលអង្វរ ដើម្បីឱ្យមានការដោះលែងពីសាតាំង និងអំពើបាប យើងរំពឹងថាការកើនឡើងថ្មីនៃព្រះគុណរបស់ព្រះនឹងបន្តមកលើយើង រហូតទាល់តែយើងបានយកឈ្នះលើអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ។

ចំពោះអ្នកខ្លះ វាហាក់បីដូចជាពិបាក និងអាក្រក់ក្នុងការសុំព្រះកុំឱ្យនាំយើងចូលទៅក្នុងការល្បួង ដោយឃើញថាការល្បួងយើងគឺផ្ទុយពីធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ដូចយ៉ាកុបថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ [យ៉ាកុប 1:13] ។ តែសំណួរត្រូវបានដោះស្រាយដោយផ្នែកហើយ ពីព្រោះតណ្ហារបស់យើងជាហេតុផលយ៉ាងសមស្របនៃការល្បួងទាំងអស់ដែលបំបែកយើង [យ៉ាកុប 1:14] ដូច្នេះហើយ ក៏ទទួលការស្តីបន្ទោស ។ ហើយយ៉ាកុបមានន័យត្រឹមតែថា វាគ្មានប្រយោជន៍ និងអយុត្តិធម៌ក្នុងការផ្ទេរទៅព្រះនូវអំពើអាក្រក់ទាំងនោះ ដែលយើងត្រូវបានបង្ខំឱ្យចោទប្រកាន់ចំពោះខ្លួនយើង ដោយសារយើងដឹងថាខ្លួនឯងមានកំហុស ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនបានរារាំងព្រះ

ទេ នៅពេលដែលវាហាក់ដូចជាល្អសម្រាប់ទ្រង់ ពីការបង្វែរយើងឱ្យទៅសាតាំង ពីការទម្លាក់យើងទៅក្នុងគំនិតស្តីបន្ទោស និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់ និងពីការនាំយើងចូលទៅក្នុងការល្បួង ដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែជាការវិនិច្ឆ័យជាញឹកញាប់ដោយសម្ងាត់ ។ សម្រាប់ (មូលហេតុត្រូវបានលាក់បាំងជាញឹកញាប់ពីមនុស្សខណៈពេលដែលវាប្រាកដជាមួយទ្រង់ ។ ពីនេះយើងប្រមូលផ្តុំវាមិនមែនជាការបញ្ចេញមតិមិនសមរម្យទេ ប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថាដោយមានហេតុផលល្អទ្រង់គំរាមកំហែងជាច្រើនដងដើម្បីឱ្យប្រាកដថាភស្តុតាងនៃការសងសឹករបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់វាយអ្នកទោសដោយភាពងងឹតងងុលនិងរឹងនៃចិត្ត ។

47. សរុបសេចក្តី

ការទូលអង្វរទាំងនេះ ដែលយើងជាពិសេសសូមដល់ព្រះពីខ្លួនយើង និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់យើង បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលយើងបាននិយាយពីមុន ៖ ថាការអធិស្ឋានរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែជាសាធារណៈ ហើយដើម្បីរកមើលការកែតម្រូវក្រុមជំនុំជាសាធារណៈ និងសម្រាប់ការរីកចំរើននៃការប្រកបរបស់របស់អ្នកជឿ ។ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗមិនអធិស្ឋានសុំឱ្យអ្វីមួយទៅគាត់ជាឯកជនឡើយ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាដូចគ្នាសុំនំបុ័ង ការអត់ទោសបាបរបស់យើង កុំឱ្យត្រូវនាំទៅក្នុងការល្បួង ហើយរួចពីអំពើអាក្រក់ ។

ជាងនេះទៅទៀត មានការបន្ថែមនូវហេតុផលដែលថាហេតុអ្វីបានជាយើងគួរមានភាពក្លាហានក្នុងការទូលសូម និងមានទំនុកចិត្តក្នុងការទទួល ។ ទោះបីជាវាមិនមាននៅក្នុងពន្លាតនៅក្នុងភាសាឡាតាំងក៏ដោយ ក៏វាសមរម្យណាស់ត្រង់

កន្លែងនេះ ដែលមិនគួរត្រូវបានលុបចោល— "មានន័យថា នោះគឺជាព្រះរាជ្យ និងអំណាច និងសិរីរុងរឿងជារៀងរហូត" [ម៉ាថាយ 6 :13] នេះគឺរឹងមាំ និងសូប៊ស្លាត់សម្រាប់ជំនឿរបស់យើង ។ ប្រសិនបើការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវបានសូមទៅដល់ព្រះដោយតម្លៃរបស់យើង តើអ្នកណានឹងហ៊ានសូម្បីតែនិយាយនៅចំពោះមុខទ្រង់នោះ? ឥលូវនេះមិនថាយើងអាក្រក់ប៉ុណ្ណា មិនថាយើងមិនសាកសមនឹងការទាំងអស់ក៏ដោយ ទោះជាមិនសមនឹងការលើកសរសើរទាំងអស់ក៏ដោយ យើងនឹងមិនដែលខ្វះហេតុផលដើម្បីអធិស្ឋាន មិនដែលត្រូវខ្វះការធានាឡើយ ព្រោះនគរ ឫទ្ធានុភាព និងសិរីល្អរបស់ទ្រង់មិនអាចដកចេញពីព្រះវរបិតាយើងបានឡើយ ។

ហើយនៅចុងបញ្ចប់បន្ថែមថា "អាម៉ែន" [ម៉ាថាយ 6:13] ។ ដោយវាត្រូវបានបញ្ជាក់ច្បាស់ដោយភាពកក់ក្តៅនៃបំណងប្រាថ្នាចង់បានអ្វីដែលយើងសូមពីព្រះ ។ ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងត្រូវបានពង្រឹងឡើងថា ការទាំងអស់បែបនេះត្រូវបានកើតឡើងហើយ នឹងវានឹងបានផ្តល់មកយើង កាលដែលការទាំងនោះត្រូវបានសន្យាពីព្រះរួចហើយ ដែលទ្រង់មិនចេះបោកបញ្ឆោតទេ ។ ហើយការនេះក៏ស្របនឹងទម្រង់នៃការអធិស្ឋានដែលយើងបានលើកមកមុននេះថា ៖ "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ មិនមែនដោយសារសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងទេ" [ដានីយ៉ែល 9:18-19] ។ ដោយការនេះពួកបរិសុទ្ធមិនត្រឹមតែបង្ហាញទីបញ្ចប់នៃការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏សារភាពថាខ្លួនពួកគេមិនសាកសមនឹងទទួលវាទេ ទាល់តែព្រះស្វែងរកហេតុផលពីអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយថាទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានស្តាប់ដោយលាស់ចេញមកពីលក្ខណៈរបស់ព្រះសុទ្ធសាត ។

(ការពិចារណាសរុប៖ ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាមួយនឹងសេរីភាពក្នុងការប្រើពាក្យផ្សេងទៀត 48-49)

48. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ជាច្បាប់ដែលជាចំណងមួយ

យើងមានអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងគួរមាន ឬអាចធ្វើបានទាំងអស់ ដើម្បីស្វែងរកព្រះ ដែលបានចែងក្នុងទម្រង់នេះ ច្បាប់សម្រាប់ការអធិស្ឋានដែលបានប្រគល់ដោយព្រះគ្រីស្ទដ៏ជាម្ចាស់ល្អបំផុតរបស់យើង ដែលព្រះវរបិតាបានតែងតាំងជាគ្រូរបស់យើង និងជាអ្នកដែលទ្រង់ចង់ឱ្យយើងស្តាប់ទ្រង់ ។ [ម៉ាថាយ 17:5] ។ ព្រោះទ្រង់តែងតែជាប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់ [អេសាយ 11:2] ហើយទ្រង់បានមកជាមនុស្ស ហើយត្រូវបានផ្តល់មកយើង ជាទេវតានៃការផ្តល់យោបល់ដ៏អស្ចារ្យ [អេសាយ 9:6, conflated with ជំពូក 28:29 និង យេរេមា 32:19] ។

ហើយការអធិស្ឋាននេះគឺនៅក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់ល្អឥតខ្ចោះដែលគ្មានវត្ថុខាងក្រៅឬមនុស្សក្រៅបន្ថែមទៅវា ដែលមិនអាចទាក់ទងជាមួយវា គឺមិនសមហេតុផល និងមិនសក្តិសមក្នុងការអនុម័តដោយព្រះឡើយ ។ សម្រាប់សេចក្តីសង្ខេបនេះ ទ្រង់បានកំណត់នូវអ្វីដែលសក្តិសមសម្រាប់ទ្រង់ ដែលអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ ចាំបាច់សម្រាប់យើង - ជាធរមាន អ្វីដែលទ្រង់នឹងផ្តល់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។

ហេតុនេះហើយ អស់អ្នកដែលហ៊ានទៅលើសនេះទៀតដោយសុំអ្វីពីព្រះជាម្ចាស់លើសពីនេះ៖ ជាដំបូង ប្រាថ្នាចង់បន្ថែមប្រាជ្ញារបស់ព្រះពីខ្លួនគេ ដែលបានកើតឡើងដោយគ្មានការប្រមាថដោយឆ្កួតៗ ។ ទីពីរ កុំបង្ខាំងខ្លួនពួកគេនៅក្នុង

ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែដោយកាន់វាដោយការមើលងាយ រង្វេងឆ្ងាយទៅឆ្ងាយនៅក្នុងបំណងប្រាថ្នាដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបានរបស់ពួកគេ នោះគេនឹងមិនទទួលបានអ្វីទាំងអស់ កាលដែលពួកគេអធិស្ឋានដោយគ្មានជំនឿ។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីគួរសង្ស័យទេថាការអធិស្ឋានទាំងអស់នោះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយគ្មានពីជំនឿ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺអវត្តមាន ដែលនៅលើនោះជំនឿ ប្រសិនបើត្រូវឈរនៅនោះត្រូវតែពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលជានិច្ច។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមិនអើពើនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងប្រគល់ខ្លួនទៅតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន មិនត្រឹមតែមិនទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ តែប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលដោយអស់ពីកម្លាំងផង។ ដូច្នេះហើយ លោក Tertullian បានហៅវាយ៉ាងពិតប្រាកដ និងឆើតឆាយថា "ការអធិស្ឋានស្របច្បាប់" ដែលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ការអធិស្ឋានផ្សេងទៀតទាំងអស់គឺស្ថិតនៅក្រៅច្បាប់ ហើយត្រូវបានហាមឃាត់។

49. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់មិនចង់យើងទៅនឹងទ្រង់របស់វានៃព្រះបន្ទូលទេ តែទៅនឹងអត្ថន័យរបស់វាវិញ

យើងមិនចង់ឱ្យវាបានយល់ថាយើងត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយទម្រង់នៃការអធិស្ឋាននេះ ដែលថាយើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យផ្លាស់ប្តូរវានៅក្នុងពាក្យ ឬព្យាង្គនោះទេ។ សម្រាប់នៅទីនេះ និងនៅទីនោះនៅក្នុងបទគម្ពីរ មនុស្សម្នាក់អានការអធិស្ឋានជាច្រើន ខុសពីគ្នានៅក្នុងពាក្យ ប៉ុន្តែត្រូវបានតែងឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ការប្រើប្រាស់ដែលមានប្រយោជន៍ច្រើនដល់យើង។ "ការអធិស្ឋានរបស់ម៉ារីត្រូវបានណែនាំម្តងហើយម្តងទៀតចំពោះអ្នកជឿដោយវិញ្ញាណដូចគ្នា ដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នាតិចតួចក្នុងការនិយាយ" ។ នៅក្នុងការ

បង្រៀននេះ យើងមានន័យត្រឹមតែនេះប៉ុណ្ណោះ ដែលគ្មាននរណាម្នាក់គួរសុំរំពឹង ឬទាមទារអ្វីទាល់តែសោះ លើកលែងតែអ្វីដែលត្រូវបានរួមបញ្ចូល ដោយវិធីសង្ខេប នៅក្នុងការអធិស្ឋាននេះ ហើយទោះបីជាពាក្យអាចខុសគ្នាទាំងស្រុងក៏ដោយ ប៉ុន្តែអត្ថន័យមិនគួរខុសគ្នាទេ ដូច្នេះការអធិស្ឋានទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងបទគម្ពីរ និងពាក្យដែលកើតចេញពីដើមទ្រូងរបស់ព្រះ គឺពិតជាត្រូវបានសំដៅទៅលើវា។ ពិតប្រាកដណាស់ គ្មាននរណាអាចរកឃើញដែលស្មើនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះនោះទេ កាន់តែគ្មានអ្វីដែលអាចនឹងលើសជាងនេះផង។ នៅទីនេះគ្មានអ្វីមានអារម្មណ៍ថាខុស អ្វីដែលគួរគិតអំពីការសរសើរតម្កើងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គ្មានអ្វីដែលត្រូវមកក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សដើម្បីសុខុមាលភាពរបស់ខ្លួនគេផ្ទាល់ឡើយ។ ហើយជាការពិតណាស់ វាត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់លាស់ថា ក្តីសង្ឃឹមនៃការព្យាយាមអ្វីដែលប្រសើរជាងនេះ គឺត្រូវដកចេញពីមនុស្សទាំងអស់។ សរុបសេចក្តីមក ចូរយើងចងចាំថា នេះជាការប្រៀនប្រដៅរបស់ប្រាជ្ញារបស់ព្រះទ្រង់បង្រៀននូវអ្វីដែលខ្លួនមានបំណងចង់ធ្វើ និងសេចក្តីប្រាថ្នានូវអ្វីដែលត្រូវការ។

(ពេលពិសេសនៃការអធិស្ឋាន និងការស៊ូទ្រាំដែលលើកទឹកចិត្តនៅក្នុងវា 50-52)

50. ការអធិស្ឋាននៅពេលទូទៅ

ប៉ុន្តែទោះជាមានចែងខាងលើរួចហើយថា ដែលលើកចិត្តយើងឡើងក៏ដោយ ក៏យើងគួរប្រាថ្នាចំពោះព្រះ ហើយអធិស្ឋានដោយឥតឈប់ឈរ ព្រោះថាភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងគឺត្រូវតែគាំទ្រដោយជំនួយជាច្រើន និងភាពយឺតយ៉ាវរបស់

យើងដូច្នេះដែលវាត្រូវតែបំពាក់បង្ហៀរ វាសមនឹងយើងម្នាក់ៗគួរតែកំណត់ពេលជាក់លាក់សម្រាប់ការហ្វឹកហាត់នេះ ។ ពេលទាំងនោះមិនគួរកន្លងផុតទៅដោយគ្មានការអធិស្ឋានទេ ហើយក្នុងអំឡុងពេលនោះ ការលះបង់ទាំងអស់នៃចិត្តគួរតែចូលរួមទាំងស្រុងនៅក្នុងវាដែរ ។ ទាំងនេះគឺថា ៖ នៅពេលដែលយើងក្រោកពីព្រលឹម មុនពេលយើងចាប់ផ្តើមការងារប្រចាំថ្ងៃ យើងអង្គុយញ៉ាំអាហារ នៅពេលដែលយើងបរិភោគដោយព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលយើងត្រៀមខ្លួនចូលនិវត្តន៍ ។

ប៉ុន្តែ នេះមិនត្រូវជាការគោរពតាមអបិយជំនឿនៃការគោរពតាមម៉ោងនោះទេ ដែលដូចជាការសងបំណុលរបស់យើងចំពោះព្រះទេ យើងត្រូវតែជាណែនាំសម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ដែលគួរអនុវត្ត និងជំរុញម្តងហើយម្តងទៀត ។ យើងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសថា នៅពេលណាដែលយើងមានការគាបសង្កត់ ឬឃើញអ្នកដ៏ទៃរងទុក្ខវេទនាណាមួយ នោះយើងប្រញាប់ត្រឡប់ទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញ មិនមែនដោយជើងរហ័សទេ ប៉ុន្តែដោយចិត្តអន្ទះសារវិញ ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងមិនគួរទុកឱ្យភាពចម្រុងចម្រើនរបស់យើង ឬរបស់អ្នកដទៃបាត់បង់ទៅដោយមិនបានធ្វើទីបន្ទាល់ ដោយការសរសើរ និងអរព្រះគុណថា យើងបានទទួលស្គាល់ព្រះហស្តរបស់ព្រះនៅក្នុងការនោះ ។

ជាចុងក្រោយ នៅក្នុងការអធិស្ឋានទាំងអស់ យើងគួរតែសង្កេតដោយប្រុងប្រយ័ត្នថា បំណងរបស់យើងគឺមិនមែនដើម្បីចង្ព្រះទៅនឹងកាលៈទេសៈជាក់លាក់ ឬកំណត់ថានៅពេលណា នៅកន្លែងណា ឬតាមរបៀបណាដែលទ្រង់ត្រូវធ្វើអ្វីនោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងការអធិស្ឋាននេះ យើងត្រូវបានបង្រៀនមិនឱ្យបង្កើតច្បាប់ណាមួយសម្រាប់ទ្រង់ ឬដាក់លក្ខខណ្ឌណាមួយមកលើទ្រង់

នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវទុកឱ្យទ្រង់សម្រេចចិត្តធ្វើអ្វីដែលទ្រង់ត្រូវធ្វើ តើតាមរបៀបណា នៅពេលណា និងទីកន្លែងណាដែលវាហាក់ដូចជាល្អសម្រាប់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ មុននឹងយើងអធិស្ឋានដោយឥតប្រយោជន៍ យើងអធិស្ឋានសូមឱ្យព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេច [ម៉ាថាយ6:10] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ យើងដាក់បញ្ចូលគោលបំណងរបស់យើងតាមលំដាប់លំដោយ ដែលទប់ជាប់ដូចជាបង្ហៀរ ដែលវានឹងព្យាយាមគ្រប់គ្រងព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែអាចធ្វើឱ្យទ្រង់មានអំណាច និងជាអ្នកដឹកនាំការទូលអង្វរទាំងអស់វិញ ។

51. ការស៊ូទ្រាំដោយអត់ធ្មត់នៅក្នុងការអធិស្ឋាន

ប្រសិនបើយើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងលាយឡំនឹងការស្តាប់បង្គាប់នេះ យើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងបានគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់នៃការកំណត់របស់ព្រះហើយ នោះយើងនឹងងាយក្នុងការរៀនអត់ធ្មត់ក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយដោយមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាត្រូវបានផ្គាក ដោយអត់ធ្មត់ដើម្បីរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងប្រាកដថា ទោះបីជាទ្រង់មិនបានលេចមកក៏ដោយ ទ្រង់តែងតែមានវត្តមានដល់យើង ហើយនៅក្នុងពេលរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់នឹងប្រកាសអំពីរបៀបដែលត្រចៀកទ្រង់មិនថ្លង់ចំពោះការអធិស្ឋានដែលនៅក្នុងភ្នែករបស់មនុស្សលោកហាក់ដូចជាមិនបានយកចិត្តទុកដាក់នោះ ។ នេះនឹងក្លាយជាការលួងចិត្តដែលមិនធ្លាប់មានថា ថា ប្រសិនបើព្រះមិនឆ្លើយតបនឹងសំណើដំបូងរបស់យើងទេ នោះយើងមិនដួល ឬធ្លាក់ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមឡើយ ។ នេះជាបំណងប្រាថ្នារបស់អស់អ្នកដែលធ្វើដោយអំនួតរបស់ខ្លួន ដូច្នេះសូមអំពាវនាវដល់ព្រះថា លុះត្រាតែស្តាប់ការអធិស្ឋានលើកដំបូងរបស់ពួកគេ ហើយជួយពួកគេភ្លាម នោះពួកគេនឹងគិតថាទ្រង់ខឹងនឹងគេភ្លាម ហើយគេបោះបង់ចោលអស់ទាំងសង្ឃឹមដោយមានចិត្តស្មើ

រដែលល្អ សូមឱ្យយើងធ្វើតាមដោយខ្ជាប់ខ្ជួននូវការព្យាយាមដែលបទគម្ពីរណែនាំដល់យើងយ៉ាងខ្លាំង ។ ដ្បិតនៅក្នុងទំនុកតម្កើង យើងអាចឃើញជាញឹកញាប់ថា ដាវីឌ និងអ្នកជឿដទៃទៀត នៅពេលដែលពួកគេស្ទើរតែអស់កំលាំងជាមួយនឹងការអធិស្ឋាន ហើយហាក់ដូចជាវាយខ្សល់ដោយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ដូចជាបានចាក់សម្តីទៅកាន់ព្រះគថ្លង់ នៅតែពួកគេមិនឈប់អធិស្ឋាន ។ [ទំនុកដំកើង 22:2] ។ ដ្បិត ទាល់តែសេចក្តីជំនឿទុកនៅក្នុងវាមានអំណាចលើហេតុការណ៍ទាំងអស់ នោះសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនយកឈ្នះនោះទេ ។

ម្យ៉ាងទៀត ចូរយើងកុំល្បួងព្រះ នាំឱ្យទ្រង់លំបាកជាមួយនឹងភាពថោកទាបរបស់យើង ធ្វើឱ្យទ្រង់ប្រឆាំងនឹងខ្លួនយើង ។ នេះគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់មនុស្សជាច្រើនដែលចុះកិច្ចសន្យាជាមួយព្រះតែនៅក្រោមលក្ខខណ្ឌជាក់លាក់ប៉ុណ្ណោះ ហើយហាក់ដូចជាទ្រង់ជាអ្នកបម្រើនៃចំណង់របស់ពួកគេផ្ទាល់ ចងទ្រង់ទៅនឹងច្បាប់នៃការកំណត់របស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើទ្រង់មិនស្តាប់បង្គាប់ពួកគេភ្លាមៗទេ នោះពួកគេនឹងមានកំហឹង រអ៊ូរទាំ តវ៉ា រអ៊ូរទាំ និងចេញកំហឹងដាក់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គតែងតែផ្តល់មកនូវសេចក្តីក្រោធ និងខឹងសម្បារចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលព្រះអង្គបដិសេធចំពោះអ្នកដែលព្រះអង្គសព្វព្រះទ័យ ។ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលផ្តល់ភស្តុតាងអំពីការនេះ ដែលវាប្រសើរជាងដែលពួកកេមិនបានស្តាប់ដឹងពីព្រះអម្ចាស់ ប្រសើរជាងដែលត្រូវលេបនូវព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គជាមួយសាច់របស់គេ ។ [ជនគណនា 11:18, 33] ។

52. ការអធិស្ឋានដែលមិនបានស្តាប់ឮ?

ប៉ុន្តែប្រសិនបើទីបំផុត សូម្បីតែការរង់ចាំយូរ អារម្មណ៍របស់យើងមិនអាចរៀនពីអត្ថប្រយោជន៍ដែលទទួលបានពីការអធិស្ឋាន ឬទទួលផលផ្លែណាមួយក៏ដោយ ក៏នៅតែមានជំនឿរបស់យើងនឹងធ្វើឱ្យយើងប្រាកដក្នុងចិត្តនូវអ្វីដែលមិនអាចយល់បានថាយើងបានទទួលនូវអ្វីដែលសមរម្យ ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ជាញឹកញាប់ និងដូច្នេះប្រាកដទ្រង់សន្យាថានឹងមើលថែយើងនៅក្នុងបញ្ហារបស់យើង នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានដាក់នៅលើទ្រូងរបស់ទ្រង់ម្តងរួចមក ។ ដូច្នេះ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យយើងមានភាពបរិបូរក្នុងភាពក្រីក្រ និងការសម្រាលទុក្ខក្នុងទុក្ខលំបាក ។ ដោយសារការគិតរបស់យើងគ្រប់យ៉ាងនឹងបរាជ័យ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនដែលបោះបង់ចោលយើង ដែលទ្រង់មិនអាចធ្វើឱ្យខកចិត្តនូវការរំពឹងទុក និងការអត់ធ្មត់របស់រាស្ត្រទ្រង់ឡើយ ។ ទ្រង់តែមួយនឹងជំនួសយើងនៅគ្រប់ការទាំងអស់ កាលដែលគ្រប់ការល្អទាំងអស់មាននៅក្នុងទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងបង្ហាញការទាំងនោះដល់យើងនៅគ្រានៃការជំនុំជំរះ នៅពេលនគររបស់ទ្រង់នឹងបង្ហាញមកយ៉ាងច្បាស់ ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ទោះជាព្រះប្រទានការអធិស្ឋានរបស់យើងក៏ដោយ ទ្រង់មិនតែងតែឆ្លើយតបទៅនឹងទម្រង់ជាក់លាក់នៃសំណើរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ហាក់បីដូចជាធ្វើឱ្យយើងមានការងឿងឆ្ងល់ ទ្រង់នៅតែបង្ហាញយើងថា ការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនឥតប្រយោជន៍នោះទេ ។ នេះជាសម្តីរបស់លោកយ៉ូហាន ៖ "បើយើងដឹងថា ទ្រង់ទទួលព្រមតាមយើង ក្នុងការអ្វីដែលយើងសូមដូច្នេះ នោះយើងក៏ដឹងថា យើងបានអ្វីដែលយើងសូមពីទ្រង់ហើយដែរ" [១យ៉ូហាន 5:15] ។ នេះហាក់បីដូចជាការបំភាន់នៃពាក្យ ប៉ុន្តែការប្រកាសនេះមានប្រយោជន៍ជាពិសេសពីព្រោះព្រះ សូម្បីតែនៅពេលដែលទ្រង់មិនធ្វើតាមការចង់បានរបស់យើងក៏

ដោយ ក៏ទ្រង់នៅតែយកចិត្តទុកដាក់ និងមានសេចក្តីសប្បុរសចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើង ដូច្នេះហើយ សេចក្តីសង្ឃឹមដែលពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលទ្រង់នឹងមិនធ្វើឱ្យយើងខកចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿត្រូវតែទ្រទ្រង់ដោយការអត់ធ្មត់នេះ ព្រោះពួកគេមិនអាចឈរបានយូរទេ លុះត្រាតែពួកគេពឹងផ្អែកលើវា ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បង្ហាញប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយការសាកល្បងស្រាលៗ ហើយទ្រង់មិនអនុវត្តពួកគេដោយលំហាត់ដែលខ្សោយៗឡើយ ប៉ុន្តែជារឿយៗជំរុញពួកគេឱ្យយ៉ាងខ្លាំងបំផុតផង ហើយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេដេកក្នុងភក់រយៈពេលយូរ មុនពេលទ្រង់ផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវរសជាតិនៃភាពផ្អែមល្ហែមរបស់ទ្រង់ ។ ហើយដូចនាង ហាណា និយាយថា "ឯសេចក្តីស្លាប់ ហើយនឹងជីវិត នោះស្រេចនៅព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់នាំចុះទៅដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយក៏នាំឡើងមកវិញដែរ" [១ សាំយ៊ូអែល 2:6] ។ តើពួកគេអាចធ្វើអ្វីនៅទីនេះបាន ប៉ុន្តែត្រូវបាក់ទឹកចិត្ត ហើយប្រញាប់ប្រញាល់ទៅរកភាពអស់សង្ឃឹម ប្រសិនបើពួកគេមិនមាន នៅពេលដែលមានទុក្ខលំបាក ឯកា និងពាក់កណ្តាលស្លាប់ទៅហើយនោះ បានរស់ឡើងវិញដោយសារគំនិតដែលព្រះបាននិយាយពីពួកគេ ហើយនឹងបញ្ចប់នូវសំណាងអាក្រក់នាពេលបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ? ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនថាពួកគេឈរលើការធានានៃក្តីសង្ឃឹមនោះទេ ពួកគេមិនព្រមឈប់អធិស្ឋានឡើយ ត្បិតយើងអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ លុះត្រាតែមានការអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ នោះយើងនឹងអធិស្ឋានដោយឥតប្រយោជន៍ហើយ ។

ជំពូកទី XXI

ការរើសតាំងអស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះបានតម្រូវអ្នកខ្លះទុកមុនសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតសម្រាប់សេចក្តីវិនាស

(ភាពសំខាន់នៃគោលលិទ្ធិនៃការដៅទុកមុនរាប់បញ្ចូលទាំងការសន្មត់និងដែនកំណត់នៃការនិយាយពីវា 1-4)

1. ភាពចាំបាច់និងឥទ្ធិពលដែលមានប្រយោជន៍នៃគោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំង គ្រោះថ្នាក់នៃការយឿងឆ្ងល់

តាមការពិត សេចក្តីតាំងញ្ញានៃជីវិតមិនត្រូវបានអធិប្បាយស្មើៗគ្នាក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់នោះទេ ហើយក្នុងចំណោមអ្នកដែលវាត្រូវបានអធិប្បាយ វាមិនទទួលបានការទទួលយកជាបន្តបន្ទាប់ ឬក្នុងកម្រិតស្មើគ្នានោះទេ។ នៅក្នុងភាពចម្រុះនេះ ជម្រៅដ៏ជ្រៅនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះត្រូវបានដឹង។ គ្មានការសង្ស័យទេថា ភាពចម្រុះនេះក៏បម្រើដល់ការសម្រេចចិត្តនៃការរើសតាំងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះដែរ។ ប្រសិនបើវាច្បាស់ដូចអ្វីដែលព្រះបង្គាប់មកថា ការសង្គ្រោះត្រូវបានផ្តល់ជូនដោយឥតគិតថ្លៃដល់អ្នកខ្លះ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានរារាំងមិនឱ្យចូលទៅកាន់វា ភ្លាមៗនោះសំណួរដ៏អស្ចារ្យ និងពិបាកក៏លេចឡើងដែលអាចពន្យល់បានលុះត្រាតែគំនិតដែលគោរពចាត់ទុកថាបានសំរេចនូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើបានសមស្រប ទាក់ទងនឹងការបោះឆ្នោត និងការកំណត់ទុកជាមុន។ សំណួរដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលមួយនេះហាក់ដូចជាមានច្រើន។ ដ្បិតគេគិតថាគ្មានអ្វីដែលមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាជាងការដែលមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនឱ្យបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយខ្លះទៀតសម្រាប់សេចក្តីវិនាសនោះទេ។ ប៉ុន្តែ

តើពួកគេចងជំពាក់ខ្លួនដោយខុសកម្រិតណា នោះវានឹងដឹងច្បាស់ក្នុងការពិភាក្សាខាងក្រោម ។ លើសពីនេះ នៅក្នុងភាពងងឹតដែលធ្វើឱ្យពួកគេភ័យខ្លាច វាមិនត្រឹមតែមានប្រយោជន៍ ដែលគោលលទ្ធិនេះត្រូវបានគេស្គាល់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ជាផលផ្លែដ៏ផ្អែមល្ហែមរបស់វាផងដែរ ។ យើងនឹងមិនដែលត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងច្បាស់ដូចដែលយើងគួរនោះទេថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងហូរចេញពីប្រភពនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ រហូតដល់យើងស្គាល់ការរើសតាំងដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ដែលបំភ្លឺព្រះគុណរបស់ព្រះដោយភាពផ្ទុយគ្នានេះថា ៖ ទ្រង់មិនរើសជាកូនចិញ្ចឹមនូវមនុស្សទាំងអស់ដោយមិនមានការរើសអើសឱ្យមានសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្តល់ដល់មនុស្សមួយចំនួននូវអ្វីដែលទ្រង់មិនព្រមផ្តល់ដល់អ្នកដទៃទៀត ។

តើការលូងខ្លៅនៃគោលការណ៍នេះបានបង្អាក់ដល់សិរីល្អរបស់ព្រះប៉ុណ្ណា តើវាត្រូវបានដកចេញការបន្ទាបខ្លួនពិតប្រាកដប៉ុណ្ណាដែលត្រូវបានដឹងច្បាស់នោះ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបដិសេធថា រឿងនេះត្រូវការដឹងច្រើនណាស់ ដែលអាចដឹងបានលុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់មិនអើពើនឹងការប្រព្រឹត្តទាំងស្រុង ដោយទ្រង់ជ្រើសរើសអស់អ្នកដែលទ្រង់បានកំណត់ទុកនៅក្នុងអង្គទ្រង់រួចមក ។ "ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះក៏មានសំណល់សល់ដែលទ្រង់បានរើសតាំង ដោយព្រះគុណដែរ ៦ ហើយបើសិនជាដោយសារព្រះគុណពិត នោះមិនមែនដោយអាងការប្រព្រឹត្តទៀតទេ ពុំនោះ ព្រះគុណមិនមែនជាព្រះគុណទៀត តែបើអាងដោយការប្រព្រឹត្តមែន នោះមិនមែនដោយព្រះគុណទៀត ពុំនោះ ការប្រព្រឹត្តមិនមែនការប្រព្រឹត្តទៀតទេ" [រ៉ូម 11:5-6] ។ ប្រសិនបើដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងកើតចេញពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ យើងនឹងត្រូវបានហៅឱ្យគិត

ឡើងវិញទីដំណើរនៃការរើសតាំង អ្នកដែលចង់បំបាត់ចោកការនេះកំពុងតែធ្វើឱ្យ
រង្វេងយ៉ាងអាក្រក់តាមដែលគេអាចធ្វើទៅបាននូវអ្វីដែលនឹងត្រូវបានប្រកាស
ដោយរុងរឿងនិងបន្ទឺសម្លេងច្បាស់ៗ ហើយគេហែកចោលភាពរាបទាបរហូតដល់
ឫស ។ ប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់ថា នៅពេលការសង្គ្រោះនៃប្រជាជនដែល
នៅសេសសល់ត្រូវបានគេចាត់ទុកជាការរើសតាំងនៃព្រះគុណ នោះគេទទួល
ស្គាល់តែថា ព្រះដោយការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់រក្សាអ្នកណាដែលទ្រង់ចង់បាន
ហើយលើសពីនេះទៅទៀតទ្រង់មិនបានផ្តល់រង្វាន់ទេ ព្រោះទ្រង់មិនជំពាក់ដល់
អ្នកណាម្នាក់នោះទេ ។

ពួកអ្នកដែលបិទទ្វារដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណាហ៊ានស្វែងរកសជាតិនៃគោលលទ្ធិនេះ
មនុស្សខុសជាជាងទៅរកព្រះ ។ គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតដែលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើឱ្យ
យើងបន្ទាបខ្លួនដូចដែលយើងគួរ ឬបើមិនដូច្នេះទេយើងមានអារម្មណ៍ដោយស្មោះ
ថា តើយើងមានកាតព្វកិច្ចប៉ុណ្ណាទៅចំពោះព្រះ ។ ហើយដូចដែលព្រះគ្រីស្ទប
ង្រៀន នៅទីនេះគឺ ជាមូលដ្ឋានតែមួយគត់របស់យើងសម្រាប់ភាពរឹងប៉ឹង និង
ទំនុកចិត្ត ៖ ដើម្បីរំដោះយើងពីការភ័យខ្លាចទាំងអស់ ហើយធ្វើឱ្យយើងទទួលបាន
ជ័យជំនះនៅកណ្តាលគ្រោះថ្នាក់ អន្ទាក់ និងការតស៊ូក្នុងជីវិត ទ្រង់សន្យាថា អ្វី
ក៏ដោយដែលព្រះវរបិតាបានប្រគល់ឱ្យតាមបំណងរបស់ទ្រង់នឹងមានសុវត្ថិភាព
[យ៉ូហាន 10:28-29] ។ ចេញពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាអស់អ្នកដែលមិនដឹងថាខ្លួន
ជារបស់ព្រះនឹងរងទុក្ខដោយការភ័យខ្លាចឥតឈប់ឈរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ
អស់អ្នកដែលខ្វាក់ភ្នែកចំពោះអត្ថប្រយោជន៍ទាំងបីដែលយើងបានកត់សម្គាល់នោះ
នឹងមានបំណងចង់ឱ្យគ្រឹះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានដកចេញពីកណ្តា
លពួកយើង បម្រើផលប្រយោជន៍ខ្លួនឯង និងអ្នកជឿដទៃទៀតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។

តើវាយ៉ាងណាដែលក្រុមជំនុំបានបង្ហាញឱ្យយើងឃើញពីការនេះ នៅពេលដែលដូចលោក Bernard បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "វាមិនអាចត្រូវបានគេរកឃើញ ឬបានសម្គាល់ឃើញនៅក្នុងចំណោមសត្វឡើយ ចាប់តាំងពីវាលាក់ទុកយ៉ាងអស្ចារ្យ...ទាំងខាងក្នុងដើមទ្រូងនៃការដៅទុកដែលពេញដោយពរ និងនៅក្នុងទំហំនៃការថ្កោលទោសដ៏អាក្រក់?"

ប៉ុន្តែមុននឹងខ្ញុំចូលទៅក្នុងរឿងនេះផ្ទាល់ ខ្ញុំត្រូវលើកឡើងជាការចាប់ផ្តើមនូវមនុស្សពីរប្រភេទ ។

ការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មនុស្សបង្កើតឱ្យមានការពិភាក្សាអំពីការដៅទុកជាមុនដែលវារាងពិបាកបន្តិចទៅហើយ ដែលមានភាពច្របូកច្របល់ និងទាំងគ្រោះថ្នាក់ផង ។ គ្មានការរារាំងណាមួយអាចទប់វាមិនឱ្យវង្វេងក្នុងផ្លូវដែលហាមឃាត់ហើយរុញឡើងទៅទីខ្ពស់បានឡើយ ។ ប្រសិនបើត្រូវបានអនុញ្ញាត វានឹងគ្មានអាថ៌កំបាំងដល់ព្រះ ដែលវានឹងមិនស្វែងរកឃើញ និងស្រាយបំភ្លឺបានឡើយ ។ ដោយសារយើងឃើញមនុស្សជាច្រើននៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុងភាពក្លាហាន និងការដែលហ៊ាននេះ ក្នុងចំណោមពួកគេមនុស្សមួយចំនួនមិនអាក្រក់នោះទេ ដែលដល់ពេលត្រឹមត្រូវពួកគេគួរតែរំលឹកពីរង្វាស់នៃកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេក្នុងរឿងនេះ ។

ជាដំបូង សូមឱ្យពួកគេចងចាំថា នៅពេលពួកគេសួរនាំអំពីការដៅទុកជាមុននោះពួកគេកំពុងជ្រៀតចូលបរិវេណដ៏ពិសិដ្ឋនៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះហើយ ។
ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ដែលមានការធានាដោយមិនខ្វល់ខ្វាយចូលកន្លែងនេះ គាត់នឹងមិនជោគជ័យក្នុងការបំពេញការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់គាត់ទេ ហើយ

គាត់នឹងចូលទៅក្នុងលំហរដែលគាត់មិនអាចរកច្រកចេញបាន ។ ព្រោះវាជាការមិនត្រឹមត្រូវទេដែលមនុស្សមិនចេះទប់ចិត្តខ្លួនឯងស្វែងរកអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យលាក់ទុកក្នុងអង្គទ្រង់នោះ ហើយដែលចង់លាតត្រដាងពីភាពអស់កល្បជានិច្ចនូវប្រាជ្ញាដ៏វិសេសបំផុត ដែលព្រះអង្គចង់ឱ្យយើងគោរព ប៉ុន្តែមិនឱ្យយល់ថាតាមរយៈការនេះទ្រង់ក៏នឹងធ្វើឱ្យយើងពេញទៅដោយភាពងឿងឆ្ងល់នោះដែរ ។ ទ្រង់បានកំណត់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នូវអាថ៌កំបាំងនៃបំណងរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានសម្រេចចិត្តបង្ហាញដល់យើង ។ ទាំងនេះទ្រង់បានសម្រេចចិត្តលាតត្រដាងរហូតដល់ពេលដែលទ្រង់បានគិតទុកជាមុនថាពួកគេទាក់ទងនឹងយើង ហើយនិងផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើង ។

2. គោលបំទ្វីនៃជៅទុកជាមុនដែលនឹងត្រូវបានស្វែករកនៅក្នុងបទគម្ពីរតែមួយគត់

លោក អូហ្គីស្ទីន និយាយថា "យើងបានចូលទៅក្នុងច្រកផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿចូរយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងវាចុះ ។ វានាំយើងទៅបន្ទប់របស់ស្តេច ដែលលាក់ទុកនូវគ្រប់សម្បត្តិនៃចំណេះដឹង និងប្រាជ្ញា ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ទ្រង់មិនមានព្រះហឫទ័យគុំគួនទាស់នឹងសាវ័កដែលអស្ចារ្យ និងដែលបានជ្រើសរើសច្រើនបំផុតរបស់ទ្រង់ទេ នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ 'ខ្ញុំនៅមានសេចក្តីជាច្រើនទៀត នឹងប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា តែឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នាពុំអាចនឹងទទួលបានទេ' [យ៉ូហាន 16:12] ។ យើងត្រូវតែដើរ យើងត្រូវឈានទៅមុខ ហើយយើងត្រូវតែរីកចម្រើន ដើម្បីចិត្តរបស់យើងអាចមានសមត្ថភាពយល់ដល់ចំណុចដែលយើងមិនទាន់អាចចាប់បាន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើថ្ងៃចុងក្រោយរកឃើញថាយើងជឿនលឿន នៅទីនោះយើងនឹងរៀនអ្វីដែលយើងមិនអាចរៀននៅទីនេះ" ។

ប្រសិនបើគំនិតនេះឈ្នះជាមួយយើង ថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាផ្លូវតែមួយគត់ដែលអាចដឹកនាំយើងក្នុងការស្វែងរករបស់យើងពីអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលវាស្រប ច្បាប់ក្នុងរក្សាទុកទាក់ទងនឹងទ្រង់ ហើយជាពន្លឺតែមួយគត់ដើម្បីបំភ្លឺចក្ខុវិស័យរបស់យើងអំពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងគួរឃើញពីគាត់ វានឹងរក្សា និងរារាំងយើងពីការរោលរាលទាំងអស់ ។ ដ្បិតយើងនឹងដឹងថា ពេលដែលយើងទៅហួសព្រំដែននៃព្រះបន្ទូល នោះដំណើររបស់យើងគឺនៅខាងក្រៅផ្លូវ ហើយក្នុងភាពងងឹត ហើយនៅទីនោះ យើងត្រូវតែវង្វេង រអិល និងជំពប់ដួល ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យរឿងនេះនៅចំពោះមុខយើងជាមុនសិន ៖ ដើម្បីស្វែងរកចំណេះដឹងផ្សេងទៀតនៃការដៅទុកជាមុន ជាងអ្វីដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានបើកបង្ហាញ គឺមិនខុសពីឆ្កួតទេប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់មានគោលបំណងដើរក្នុងផ្លូវគ្មានផ្លូវដើរនោះ ។ [យ៉ូប 12:24] ឬមើលឃើញនៅក្នុងភាពងងឹត ។ ហើយកុំឱ្យយើងខ្ចាសអៀននឹងការដែលមិនអ្វីមួយក្នុងរឿងនេះ ដែលក្នុងនោះអ្នកដែលរៀនសូត្រដែលមិនដឹងដូចគ្នា ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរយើងស្ម័គ្រចិត្តឈប់សួររកចំណេះដឹងប្រភេទនេះ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ប៉ិនប្រសប់ដែលទាំងល្ងង់ និងគ្រោះថ្នាក់ ហើយថែមទាំងពិសពុលនាំស្លាប់ក៏ថាបាន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការចង់ដឹងចង់ឃើញធ្វើឱ្យយើងរំជើបរំជួលយើងត្រូវធ្វើល្អដើម្បីប្រឆាំងនឹងគំនិតនេះឡើងវិញគឺថា ៖ ដូចជាទឹកឃ្មុំច្រើនពេកក៏មិនល្អដែរ ដូច្នេះសម្រាប់ការចង់ដឹងចង់ឃើញការស៊ើបអង្កេតនៃសិរីល្អវាមិនប្រែទៅជាសិរីរុងរឿងទេ ។ [សុភាសិត 25:27] ។ ព្រោះមានហេតុផលល្អសម្រាប់យើងដែលត្រូវបានរារាំងពីភាពក្រអឺតក្រទមនេះ ដែលអាចធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ក្នុងភាពវិនាសអន្តរាយ ។

3. គ្រោះថ្នាក់ទីពីរ ៖ ភាពស្មៀមស្មាត់ដែលព្រួយបារម្ភអំពីគោលលិទ្ធិនៃការវិសតាំង

មានអ្នកផ្សេងទៀតដែលមានបំណងចង់ព្យាបាលអំពើអាក្រក់នេះ ប៉ុន្តែតម្រូវឱ្យរាល់ការលើកឡើងអំពីការដៅទុកជាមុនត្រូវកប់ចោល ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេបង្រៀនយើងឱ្យជៀសវាងសំណួរណាមួយអំពីវា ដូចជាពួកយើងនឹងថ្មប៉ប្រះទឹក ។ ថ្វីត្បិតតែការសម្របសម្រួលរបស់ពួកគេក្នុងរឿងនេះត្រឹមត្រូវដែលគួរសរសើរក៏ដោយ ព្រោះពួកគេយល់ថាអាថ៌កំបាំងទាំងនេះគួរតែត្រូវពិភាក្សាដោយយកចិត្តទុកដាក់បំផុត ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេចុះមកទាបពេក ពួកគេបានរីកចម្រើនតិចតួចជាមួយនឹងការយល់ដឹងរបស់មនុស្ស ដែលមិនអនុញ្ញាតខ្លួនវាឱ្យត្រូវជៀសវាងយ៉ាងងាយ ដូច្នេះដើម្បីរក្សាកម្រិតត្រឹមត្រូវក្នុងរឿងនេះ យើងត្រូវតែងាកទៅរកព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលយើងមានច្បាប់ច្បាស់លាស់សម្រាប់ការយល់ដឹង ។ ដ្បិតបទគម្ពីរគឺជាសាលានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលក្នុងនោះគ្មានអ្វីត្រូវបានរំលងដែលចាំបាច់និងមានប្រយោជន៍ក្នុងការយល់ដឹង ដូច្នេះគ្មានអ្វីត្រូវបានបង្រៀនទេប៉ុន្តែអ្វីដែលជាការចាំបាច់ត្រូវដឹង ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែការពារកុំឱ្យអ្នកជឿលើអ្វីដែលបានបង្ហាញអំពីការកំណត់ទុកជាមុននៅក្នុងបទគម្ពីរ ក្រែងលោយើងហាក់បីដូចជាអាក្រក់ក្នុងការបោកប្រាស់ពួកគេពីព្រះពររបស់ព្រះរបស់ពួកគេ ឬចោទប្រកាន់ និងចំអកដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ចំពោះការផ្សាយនូវអ្វីដែលវាមានផលចំណេញក្នុងការបង្ក្រាបវា ។ .

ខ្ញុំសូមនិយាយថាចូរយើងអនុញ្ញាតឱ្យគ្រីស្ទានបើកគំនិតនិងត្រចៀករបស់គេចំពោះគ្រប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានណែនាំដល់គេ ប្រសិនបើវាជាការអត់ធ្មត់ដូច្នេះនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បិទបបូរមាត់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏នឹងបិទ

ផ្លូវដើម្បីសួរភ្លាមៗផងដែរ ។ ដែនកំណត់ល្អបំផុតនៃសុជីវធម៌សម្រាប់យើង គឺមិនត្រឹមតែធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះជានិច្ចក្នុងការរៀនសូត្រប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទ្រង់បញ្ចប់ការបង្រៀន នោះត្រូវឈប់ដែរ ដោយព្យាយាមធ្វើខ្លួនប្រកបដោយប្រាជ្ញា ។ ការដែលពួកគេខ្លាចគ្រោះថ្នាក់ គឺមិនសំខាន់គ្រប់គ្រាន់ដែលយើងគួរបង្វែរគំនិតរបស់យើងចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។ សំដីរបស់សាឡូម៉ូនគឺស្រដៀងនេះថា ៖"ការដែលលាក់បំបាំងន័យសេចក្តី នោះជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ" [សុភាសិត 25:2] ។ ប៉ុន្តែដោយសារការគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ និងសុភវិនិច្ឆ័យបង្ហាញថា ការនេះមិនត្រូវយល់ដោយមិនរើសអើងចំពោះអ្វីៗទាំងអស់នោះទេ យើងត្រូវស្វែងរកភាពខុសគ្នាមួយក្រែងលោក្រោមការធ្វើពុតនៃភាពត្រឹមត្រូវនិងសមស្រប នោះយើងត្រូវបានស្កប់ចិត្តដោយភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏ព្រៃផ្សៃនោះ ។ ម៉ូសេបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវចំណុចនេះក្នុងពាក្យសម្តីមួយចំនួនថា ៖ "ឯអស់ទាំងសេចក្តីលាក់កំបាំង នោះស្រេចនៅព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាទេ តែសេចក្តីដែលបានបើកសំដែងមកទាំងប៉ុន្មាន នោះស្រេចនៅយើងរាល់គ្នា ហើយនឹងកូនចៅយើង ជារៀងរាបដរាបវិញ ដើម្បីឱ្យយើងបានប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងពាក្យក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ" [ចោទិយកថា 29:29] ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលគាត់ជំរុញប្រជាជនឱ្យសិក្សាការបង្រៀននៃក្រិត្យវិន័យតែនៅលើមូលដ្ឋាននៃក្រឹត្យរបស់ស្ថានសួគ៌ទេ ព្រោះវាគាត់ចិត្តដល់ព្រះក្នុងការផ្សាយវា ។ និងរបៀបដែលទ្រង់បានទុកមនុស្សតែមួយនៅក្នុងព្រំដែនទាំងនេះសម្រាប់ហេតុផលនេះតែមួយគត់ ៖ ថាវាមិនស្របច្បាប់សម្រាប់មនុស្សក្នុងការលុកលុយលើអាថ៍កំបាំងនៃព្រះនោះទេ ។

4. គ្រោះថ្នាក់ដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់នៅក្នុងគោលលទ្ធិត្រូវបានច្រានចោល

មនុស្សដែលប្រមាថខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា ក្នុងបញ្ហានៃការកំណត់ទុកជាមុន ចាប់យកអ្វីមួយទៅជាត្រីគល់រាំង ផ្លូវដែក សំបកឈើ ឬចំអកដាក់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើភាពអៀនខ្មាសរបស់ពួកគេរារាំងយើង យើងត្រូវតែរក្សាការសម្ងាត់នូវគោលលទ្ធិសំខាន់ៗនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលស្ទើរតែគ្មានអ្វីដែលពួកគេ ឬពួកគេចូលចិត្តទុកចោលដោយគ្មានការប្រមាថឡើយ។ បុគ្គលដែលរឹងរូសនឹងមានការព្រងើយកន្តើយហើយអួតអាងមិនតិចទេដែលស្តាប់ឮថានៅក្នុងធាតុរបស់ព្រះមានអង្គបុគ្គលបីអង្គ ជាជាងប្រសិនបើគេប្រាប់ថាព្រះទ្រង់ទតឃើញមុននូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះមនុស្សនៅពេលទ្រង់បង្កើតគេមក។ ហើយពួកគេនឹងមិនបដិសេធពីអស់សំណើចទេនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេប្រាប់ថា ប៉ុន្តែច្រើនជាងប្រាំពាន់ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅចាប់តាំងពីការបង្កើតនៃសកលលោកនេះ ដ្បិតពួកគេសួរថាហេតុអ្វីបានជាអំណាចរបស់ព្រះនៅស្ងៀមនិងដេកលក់យូរដូច្នេះ។ សរុបមក គ្មានអ្វីដែលអាចបង្ហាញចេញមកថា ពួកគេមិនវាយប្រហារដោយការចំអកបស់ពួកគេទេ។ តើយើងគួរបំបិទមាត់ពាក្យប្រមាថទាំងនេះ ដោយមិននិយាយអំពីអាទិទេពនៃព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណឬ? តើយើងត្រូវរំលងការបង្កើតសកលលោកដោយស្ងៀមស្ងាត់ឬ? ទេ! សេចក្តីពិតរបស់ព្រះមានអានុភាពខ្លាំង ទាំងក្នុងន័យនេះ និងក្នុងគ្រប់ទិសទី ដែលវាគ្មានអ្វីត្រូវខ្ជាចនូវសម្តីដ៏អាក្រក់របស់មនុស្សទុច្ចរិតនោះទេ។

ដូច្នេះ លោក Augustine នៅតែរក្សាយ៉ាងខ្លាំងនូវចំណុចជើងថា អំណោយទាននៃការស៊ូទ្រាំ ឬThe Gift of Perseverance។ ដ្បិតយើងឃើញថាពួក

សារភ័កក្លែងក្លាយមិនអាចធ្វើឱ្យប៉ុលអាម៉ាស់ដោយការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះគាត់និងចោទប្រកាន់គោលលទ្ធិពិតរបស់គាត់បានទេ ។ ពួកគេនិយាយថា ការពិភាក្សាទាំងមូលនេះមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គំនិតរបស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ព្រោះវារារាំងការដាស់តឿន ព្រោះវាធ្វើឱ្យរង្គោះរង្គើជំនឿ ព្រោះវារំខាន និងបំភ័យចិត្តខ្លួនឯង ប៉ុន្តែនេះជាការសមហេតុសមផល! លោកAugustine សារភាពថា សម្រាប់ហេតុផលទាំងនេះគាត់ជាញឹកញាប់ត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីការអធិប្បាយពីការដៅទុកជាមុនដោយសេរីពេល ប៉ុន្តែដោយសារតែវាងាយស្រួលសម្រាប់គាត់គាត់បានបដិសេធយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការចោទប្រកាន់នេះ ។ លើសពីនេះទៅទៀតដោយសារភាពមិនសមហេតុសមផលជាច្រើន និងខុសៗច្រើនត្រូវបានបិទបាំងនៅចំណុចនេះ ទើបយើងចូលចិត្តបោះចោលវត្ថុនីមួយៗនៅកន្លែងរបស់វា ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ឱ្យពួកគេទទួលស្គាល់ជាទូទៅថា យើងមិនគួរស៊ើបអង្កេតអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានលាក់ទុកជាសម្ងាត់ទេ ដើម្បីកុំឱ្យយើងធ្វេសប្រហែសនូវអ្វីដែលទ្រង់បាននាំមកក្នុងទីចំហ ដើម្បីកុំឱ្យយើងជាប់ទោសពីការចង់ដឹងចង់ឃើញហួសហេតុតែម្ខាង ឬការដឹងគុណហួសហេតុទៅម្ខាងទៀត ។ សម្រាប់ លោក Augustine ក៏បានបញ្ចេញគំនិតនេះយ៉ាងបិនប្រសប់ផងដែរថា ៖ យើងអាចធ្វើតាមបទគម្ពីរដោយសុវត្ថិភាព ដែលដំណើរការតាមល្បឿនរបស់ម្តាយដែលកំពុងឈរមើលកូនរបស់គាត់ និយាយទៅថា ដើម្បីកុំឱ្យយើងចាកចេញពីភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដែលមានការប្រយ័ត្នប្រយែងពេក ឬភ័យខ្លាចថាពួកគេចង់កប់ការដៅទុកជាមុនចោល ដើម្បីកុំឱ្យរំខានដល់ព្រលឹងដែលទន់ខ្សោយ តើពួកគេនឹងបិទបាំងភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេដោយពណ៌អ្វី នៅពេលដែលពួកគេចោទប្រកាន់ព្រះដោយប្រយោលពីភាពល្ងង់ខ្លៅដោយមិនចេះគិតនេះ ហាក់

ដូចជាមិនបានមើលឃើញពីគ្រោះថ្នាក់ដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាពួកគេបានជួប ដោយប្រាជ្ញាទេ? ដូច្នេះ អ្នកណាដែលផ្តុំការស្តប់ដល់គោលលទ្ធិនៃការដៅទុកជាមុនដែលចូលទៅកាន់ព្រះដោយបើកចំហរ ហាក់ដូចជាទ្រង់បានទុកឱ្យមានអ្វីមួយដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ក្រុមជំនុំដោយមិនបានប្រាប់មុនអីចឹង ។

(ការដៅទុកជាមុនត្រូវបានផ្តល់និយមន័យនិងពន្យល់នៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល និងទៅកាន់មនុស្សម្នាក់ៗ 5-7)

5. ការដៅទុកជាមុន និងប្រាជ្ញាដឹងមុនរបស់ព្រះ ការរើសតាំងរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល

គ្មានអ្នកណាដែលគិតបែបសាសនា ហ៊ានបដិសេធការកំណត់ទុកជាមុនទេ ដោយព្រះជាម្ចាស់យកមនុស្សខ្លះសម្រាប់សង្ឃឹមនៃជីវិត ហើយកាត់ទោសអ្នកផ្សេងទៀតឱ្យស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែ គូប្រជែងរបស់យើង ជាពិសេសអ្នកដែលដឹងពីបុព្វហេតុរបស់វា បានដាក់បញ្ចូលវានៅក្នុងការជំទាស់តូចតាចជាច្រើន ។ ជាការពិត យើងដាក់គោលលទ្ធិទាំងពីរនៅក្នុងព្រះ ប៉ុន្តែយើងនិយាយថា ការចុះចូលរឿងមួយទៅមួយទៀត គឺមិនទំនងទាល់តែសោះ ។

នៅពេលដែលយើងសន្មត់ថាការដឹងជាមុនទៅកាន់ព្រះ យើងមានន័យថាអ្វីៗទាំងអស់តែងតែមាន និងស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូតនៅក្រោមក្រសែភ្នែករបស់ទ្រង់ ដូច្នេះថាបើយើងដឹងច្បាស់ថាចំណេះដឹងសម្រាប់ទ្រង់នោះគ្មានអនាគត ឬអតីតកាលទេ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់គឺបច្ចុប្បន្ន ។ ហើយពួកគេមានវត្តមានតាមរបៀបដែលទ្រង់មិនត្រឹមតែយល់ឃើញពួកគេតាមរយៈគំនិតដូចដែលយើងមាននៅចំពោះមុខយើងនូវវត្ថុទាំងនោះដែលគំនិតរបស់យើងចងចាំនោះទេ តែទ្រង់ពិតជា

មើលទៅលើពួកគេហើយសម្គាល់ការទាំងនោះថាជាវត្ថុដែលបានដាក់នៅចំពោះទ្រង់ ។ ហើយការដឹងជាមុននេះត្រូវបានពង្រីកពាសពេញសកលលោកដល់គ្រប់របស់ដែលមានជីវិតទាំងអស់ផង ។ យើងហៅការដៅទុកជាមុនថា ជាក្រឹត្យដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ដោយទ្រង់បានបង្ហួមខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលទ្រង់ចង់ក្លាយជាយ៉ាងណានៃមនុស្សម្នាក់ៗ ។ សម្រាប់ទាំងអស់មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងលក្ខខណ្ឌស្មើគ្នាទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានតែងតាំងជាមុនសម្រាប់អ្នកខ្លះ ការទទួលទោសដ៏អស់កល្បសម្រាប់អ្នកដទៃ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ កាលណាមនុស្សណាម្នាក់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដល់ទីបញ្ចប់មួយ ឬផ្សេងទៀតនៃទីបញ្ចប់មួយទៀត នោះយើងនិយាយអំពីអ្នកនោះថាត្រូវបានដៅទុកជាមុនថាឱ្យមានជីវិត ឬឱ្យមានសេចក្តីស្លាប់ ។

ព្រះបានបញ្ជាក់ពីរឿងនេះមិនត្រឹមតែនៅក្នុងបុគ្គលម្នាក់ៗប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានប្រទានឧទាហរណ៍ដល់យើងនៅក្នុងពូជពង្សទាំងមូលរបស់អ័ប្រាហាំ ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ថានៅក្នុងជម្រើសរបស់ទ្រង់គឺស្ថានភាពអនាគតនៃប្រជាជាតិនីមួយៗត្រូវផ្អែកលើ ។ "កាលព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត បានចែកមរដកដល់សាសន៍ទាំងប៉ុន្មាន គឺកាលទ្រង់បានបំបែកពួកកូនចៅអ័ដាមចេញពីគ្នា នោះទ្រង់បានដាក់ព្រំប្រទល់ ឱ្យអស់ទាំងប្រជាជន តាមចំនួនអស់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ដ្បិតកេរអាកររបស់ព្រះយេហូវ៉ា នោះគឺជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយយ៉ាកុបជាចំណែកមរដកទ្រង់" [ចោទិយកថា 32:8-9] ។ ការបែងចែកគឺវាស្តែងដល់មនុស្សទាំងអស់ថា ៖ នៅក្នុងបុគ្គលរបស់អ័ប្រាហាំ ដូចជានៅក្នុងបំពង់ដើមឈើស្វិត មនុស្សមួយត្រូវបានជ្រើសរើសពិសេស ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានបដិសេធ ។ ប៉ុន្តែ មូលហេតុមិនលេចចេញមកក្រៅថាម៉ូសេ ដែលកាត់ចេញពីជំនាន់ក្រោយ

នូវឱកាសណាមួយសម្រាប់អួតខ្លួន គាត់បង្រៀនថាពួកគេពូកែដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះបានប្រទានដោយសេរីតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដ្បិតទ្រង់ប្រកាសថា នេះជាហេតុនៃការរំដោះពួកគេ៖ ថាទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកឰយកោ "ព្រោះទ្រង់បានស្រឡាញ់ពួកឰយុកោឯង បានជាទ្រង់រើសយកពូជគេតៗមក" [ចោទិយកថា 4:37] ។

ច្បាស់ថែមទៀត នៅក្នុងជំពូកផ្សេងទៀតថា៖ "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មិនបានស្រឡាញ់ឯងរាល់គ្នា ឬរើសឯង ដោយព្រោះឯងមានគ្នាច្រើនជាងសាសន៍ឯទៀតនោះទេ ដ្បិតឯងរាល់គ្នាជាសាសន៍តិចជាងសាសន៍ទាំងអស់ គឺដោយព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ស្រឡាញ់ឯងរាល់គ្នាវិញ ហើយដោយព្រោះទ្រង់ចង់កាន់តាមសេចក្តីសម្បថដែលទ្រង់បានស្បថ និងពួកឰយុកោឯង បានជាទ្រង់នាំឯងចេញមកដោយព្រះហស្តដ៏មានព្រះចេស្តា ហើយបានលោះឯងពីផ្ទះពួកបាវបំរើ គឺពីកណ្តាប់ដៃនៃផារ៉ោន ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីព្ទមក" [ចោទិយកថា 7:7-8] ។ ម៉ូសេនិយាយជាញឹកញាប់ពីការប្រកាសដដែលថា៖ "មើល ផ្ទៃមេឃ ហើយអស់ទាំងជាន់ផ្ទៃមេឃខាងលើ និងផែនដី ព្រមទាំងរបស់សព្វសារពើ ដែលនៅស្ថានទាំងនោះ សុទ្ធតែជារបស់ផងព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ប៉ុន្តែ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានសព្វព្រះហឫទ័យនឹងស្រឡាញ់ដល់ពួកឰយុកោឯង ហើយទ្រង់បានរើសពូជគេតរៀងមក គឺឯងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់រាប់អានលើសជាងអស់ទាំងសាសន៍ ដូចជាមានសព្វថ្ងៃនេះ" [ចោទិយកថា 10:14-15] ។ ដូច្នេះ កន្លែងផ្សេងទៀត ការបន្សុទ្ធត្រូវបានភ្ជាប់ទៅលើពួកគេ ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានរើសជា "មនុស្សពិសេស" របស់ទ្រង់ [ចោទិយកថា 7:6] ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត សេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានប្រកាសម្តងទៀតនូវហេតុផលសម្រាប់ការថែរក្សារបស់

ទ្រង់ [ចោទិយកថា 23:5] ។ អ្នកជឿប្រកាសការនេះដោយសម្លេងតែមួយថា ៖ "គឺទ្រង់ដែលរើសមរដកឱ្យយើងខ្ញុំគឺជាសិរីល្អរបស់យ៉ាកុប ជាអ្នកដែលទ្រង់ស្រឡាញ់" [ទំនុកដំកើង 47:4] ។ អស់អ្នកដែលបានតុបតែងដោយអំណោយទានដោយព្រះ បានលើកពីការទាំងនោះថាជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទ្រង់បានប្រទានដោយសេរី ព្រោះពួកគេដឹងមិនត្រឹមតែថាពួកគេមិនបានផ្តល់បុណ្យដល់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសូម្បីតែបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធផ្ទាល់ក៏មិនបានទទួលនូវគុណធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បែបនេះសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ និងកូនចៅរបស់គាត់ដែរ ។ ហើយដើម្បីកម្ចាត់អំនួតទាំងអស់ឱ្យកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព ទ្រង់តិះដៀលគេថាមិនសមនឹងរបស់នោះទេ ព្រោះពួកគេជាមនុស្សរឹងរូស និងរឹងចចេស ។ [និក្ខមនំ 32:9; ចោទិយកថា 9:6] ។ ហើយពួកហោរាក៏ប្រឈមមុននឹងពួកយូដាជាញឹកញាប់ជាមួយនឹងការរើសតាំងនេះ ទៅកាន់ការមិនពេញចិត្តក្រោយមក និងដោយរបៀបនៃការចូលទៅកាន់វា កាលដែលពួកគេបានធ្លាក់ចេញដោយអាម៉ាសពីវា [អាម៉ុស 3:2] ។

សូមធ្វើបែបនេះចុះ សូមឱ្យអ្នកទាំងនោះចេញមុខមកខាងមុខដែលជាអ្នកនឹងធ្វើឱ្យខ្វាក់នូវការរើសតាំងរបស់ព្រះ មិនថាទៅកាន់ភាពសក្តិសមរបស់មនុស្ស ឬចំពោះការប្រព្រឹត្តនោះទេ ។ ដោយសារគេឃើញប្រជាជាតិមួយគួរចង់បានជាងមួយទៀត ហើយឮថាព្រះជាម្ចាស់មិនមែនដោយសារហេតុផលណាមួយដែលជំរុញឱ្យមានការពេញចិត្តចំពោះមនុស្សមួយចំនួនតូច ។ សូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់ និងរឹងរូសក៏ដោយ តើពួកគេនឹងឈ្លោះជាមួយទ្រង់ទេ ពីព្រោះទ្រង់បានជ្រើសរើសផ្តល់ឱ្យ ភស្តុតាងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់បែបនេះ? ប៉ុន្តែ គេមិនត្រូវបានរារាំងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គដោយសំឡេងដ៏គ្រោតគ្រាត ឬវាយប្រហារ និង

ធ្វើបាបដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គដោយគប់ដុំថ្មនៃការប្រមាថរបស់គេទៅ
កាន់ស្ថានសួគ៌ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទាំងនេះនឹងធ្លាក់មកលើក្បាលរបស់ពួកគេ
វិញ! ម្យ៉ាងទៀត ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានរំឭកដល់គោលការណ៍នៃតាំង
សញ្ញាដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយសេរី នៅពេលដែលការអរព្រះគុណត្រូវផ្តល់ដល់ព្រះ
ឬនៅពេលដែលមានក្តីសង្ឃឹមត្រូវបានដាស់តឿនពីពេលវេលាដែលនឹងត្រូវមកដ
ល់ ។ "ត្រូវឱ្យដឹងថា ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះគឺទ្រង់ដែលបានបង្កើតយើងខ្ញុំ
យើងខ្ញុំជារបស់ផងទ្រង់យើងខ្ញុំជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយជាហ្វូងចៀមនៅទីគង្វាល
របស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 100:3; ទំនុកដំកើង 99:3] ។ ភាពអវិជ្ជមានដែល
ត្រូវបានបន្ថែមដើម្បីមិនរាប់បញ្ចូល "ខ្លួនយើង" គឺមិនមែនជាការជ្រាំដែលទេ
ពីព្រោះដោយសារវា ពួកគេអាចដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែជាអ្នកបង្កើតរបស់
ល្អទាំងអស់ដែលពួកគេមានចំនួនច្រើនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានមកពីមូលហេតុមកពី
អង្គទ្រង់ ពីព្រោះគ្មានអ្វីនៅក្នុងពួកគេដែលសក្តិសមនៃកិត្តិយសដ៏អស្ចារ្យនេះទេ ។

ទ្រង់ក៏បានប្រាប់ពួកគេឱ្យស្តាប់ស្តល់ជាមួយនឹងការពេញចិត្តធម្មតារបស់ព្រះ
ដោយពាក្យទាំងនេះថា ៖ "ឱពូជពង្សនៃអ័ប្រាហាំ ជាអ្នកបំរើទ្រង់ គឺអស់ទាំង
កូនចៅរបស់យ៉ាកុបជាពួកអ្នករើសតាំងរបស់ទ្រង់អើយ" [ទំនុកដំកើង 105:6;
104:6] ។ ហើយបន្ទាប់ពីបានរាប់ម្តងទៀតនូវអត្ថប្រយោជន៍ជាបន្តបន្ទាប់របស់
ព្រះថាជាផលផ្លែនៃការរើសតាំង ចុងក្រោយទ្រង់សរុបថាដែលទ្រង់ប្រព្រឹត្តដោយ
សប្បុរសខ្លាំងគឺដោយសារ "ដ្បិតទ្រង់បាននឹកចាំពីព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់
ហើយពីអ័ប្រាហាំ ជាអ្នកបំរើទ្រង់ដែរ" [ទំនុកដំកើង 105:42] ។ ជាមួយនឹង
គោលលិទ្ធិនេះចម្រៀងនៃក្រុមជំនុំទាំងមូលតាមបែបនេះថា ៖ "គឺជាព្រះហស្តស្តាំ
និងព្រះពាហុទ្រង់ព្រមទាំងពន្លឺនៃព្រះភក្ត្រទ្រង់វិញដ្បិតទ្រង់បានប្រោសដល់គេ ។"

[ទំនុកដំកើង 44:3, 1] ។ ពេលនេះយើងត្រូវកត់សម្គាល់ថាត្រង់ "ទឹកដី" ត្រូវ
បានលើកមក វាជាសញ្ញាដែលមើលឃើញនៃការបំបែកដោយសម្ងាត់ដែលរាប់
បញ្ចូលនូវការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ។ កន្លែងផ្សេងទៀតដាវីឌជំរុញប្រជាជនឱ្យមាន
ការដឹងគុណដូចគ្នាថា ៖ "មានពរហើយ នគរណាដែលយកព្រះយេហូវ៉ាទុកជា
ព្រះរបស់ខ្លួនគឺសាសន៍ដែលទ្រង់បានរើស ទុកជាមរដករបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង
33:12] ។ ហើយសាំយ៊ូអែលដាស់ពួកគេដោយសង្ឃឹមយ៉ាងល្អថា ៖ "ដ្បិតព្រះយេ
ហូវ៉ាទ្រង់មិនបោះបង់ចោលរាស្ត្រទ្រង់ឡើយ ដោយព្រោះទ្រង់យល់ដល់ព្រះនាម
ទ្រង់ដ៏ជាធំ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាបានសព្វព្រះហឫទ័យ និងយកអ្នករាល់គ្នា ធ្វើជា
រាស្ត្ររបស់ទ្រង់" [១សាំយ៊ូអែល 12:22] ។ តាមរបៀបនេះ ដាវីឌក៏បានបំពាក់
ខ្លួនគាត់សម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាម នៅពេលសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានវាយប្រហារ
ថា ៖ "មានពរហើយ អ្នកណាដែលទ្រង់រើសហើយនាំមកនៅចំពោះទ្រង់ដើម្បីឱ្យ
បានអាស្រ័យនៅក្នុងព្រះលានទ្រង់យើងខ្ញុំនឹងបានស្កប់ចិត្តដោយសេចក្តីល្អនៃ
ដំណាក់ទ្រង់គឺជាព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 65:4; 64:5] ។
លើសពីនោះទៀត ពីព្រោះការរើសតាំងត្រូវបានលាក់នៅក្នុងព្រះ វាត្រូវបាន
បញ្ជាក់ដោយសិទ្ធិសេរីភាពទីមួយ ក៏ដូចជាទីពីរនិងផលប្រយោជន៍ដទៃទៀតដែរ
ពាក្យថា "ពួកដែលរើសតាំង" ប្រើបែបនេះនៅក្នុងអេសាយថា ៖ "ពីព្រោះព្រះ
យេហូវ៉ា ទ្រង់នឹងអាណិតអាសូរដល់ពួកយ៉ាកុប ហើយនឹងរើសអ៊ីស្រាអែលទៀត"
[14:1] ។ នៅក្នុងការរៀបរាប់ពីពេលវេលាដែលនឹងមកដល់ ហោរានិយាយថា
ការប្រមូលផ្តុំគ្នានៃពួកដែលនៅសេសសល់របស់រាស្ត្រ ជាពួកដែលហាក់ដូចជាត្រូវ
បានបដិសេធ នឹងក្លាយជាសញ្ញាមួយនៃភាពស្ថិតស្ថេរនៃការរើសតាំងរបស់ទ្រង់
ដែលនៅក្នុងពេលនោះហាក់ដូចជាត្រូវបានបរាជ័យ ។ នៅពេលដែលទ្រង់ដូចជា

បាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា "គឺឯងដែលអញបានចាប់នាំមកពីចុងផែនដី ហើយបានហៅមកពីទីឆ្ងាយបំផុត ដោយនិយាយនឹងឯងថា ឯងជាអ្នកបំរើរបស់អញ អញបានរើសឯង មិនមែនបោះបង់ចោលឯងទេ" [អេសាយ 41:9] ទ្រង់សង្កត់ធ្ងន់លើដំណើរការជាបន្តនៃសេចក្តីសប្បុរសដ៏គួរកត់សម្គាល់នៃផលប្រយោជន៍ជាឪពុករបស់ទ្រង់ ។ ទេវតានៅក្នុងសាការីបង្ហាញការនេះយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតថា ៖ "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងបានស្រុកយូដាទុកជាចំណែកមរដកនៃទ្រង់នៅក្នុងស្រុកបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់នឹងរើសយកក្រុងយេរូសាឡិមទៀត" [2:12] ។ ប្រៀបដូចជាទ្រង់វាប្រដៅយ៉ាងអាក្រក់ថែមទៀត ហើយបានបដិសេធនាង ឬដូចពួកជំលៀសទៅក្លាយទៅជាសេចក្តីពុករលួយនៃការរើសតាំងដែរ ។ តែការរើសតាំងនៅតែបន្តដោយគ្មានការបំពានឡើយ បើទោះជាសញ្ញារបស់វាមិនតែងតែលេចចេញមកក៏ដោយ ។

6. ជំណាក់កាលទីពីរ ៖ ការរើសតាំងនិងការបដិសេធនៃពួកអ៊ីស្រាអែលម្នាក់ៗ

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែបន្ថែមកម្រិតទីពីរនៃការរើសតាំងដែលមានកម្រិតកំណត់បន្ថែមទៀត ឬមួយដែលបង្ហាញឱ្យឃើញនូវព្រះគុណពិសេសរបស់ព្រះ ពោលថែមទៀត គឺនៅពេលដែលមកពីពូជសាសន៍ដូចគ្នារបស់អ័ប្រាហាំ ព្រះបានបដិសេធមួយចំនួន ប៉ុន្តែបានបង្ហាញថាទ្រង់បានរក្សាអ្នកដទៃក្នុងចំណោមកូនប្រុសរបស់គាត់ដោយស្រឡាញ់ពួកគេនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ដំបូង អ៊ីស្មាអែលមានហានៈស្មើៗគ្នាជាមួយប្អូនប្រុសរបស់គាត់ ឈ្មោះអ៊ីសាក ដ្បិតនៅក្នុងគាត់សេចក្តីសញ្ញាខាងវិញ្ញាណត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ស្មើៗគ្នាដោយសញ្ញានៃការកាត់ស្បែក ។ អ៊ីស្មាអែលត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ បន្ទាប់មកអេសាវ បន្ទាប់មកមានហ្វូង

មនុស្សរាប់មិនអស់ ហើយអ៊ីស្រាអែលស្ទើរតែទាំងអស់ ។ នៅក្នុងអ៊ីសាក់ ពូជនេះត្រូវបានហៅដដែលបានបន្តនៅក្នុងយ៉ាកុប ។ ព្រះបានបង្ហាញគំរូស្រដៀងគ្នានេះក្នុងការបដិសេធសូល ។ នេះក៏ត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងអស្ចារ្យក្នុងទំនុកតម្កើង ៖ "មួយទៀត ទ្រង់មិនបានទទួលត្រសាលរបស់ពួកយ៉ូសែបឡើយ ក៏មិនបានរើសពូជអំបូរអេប្រាអិមដែរ គឺទ្រង់បានរើសពូជអំបូរយូដា និងភ្នំស៊ីយ៉ូនដែលទ្រង់ស្រឡាញ់នោះវិញ" [ទំនុកដំកើង 78:67-68; ទំនុកដំកើង 77:67-68] ។ នេះគឺរំលឹកជាច្រើនដងម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងប្រវត្តិដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលល្អជាងក្នុងការលាតត្រដាងនៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ងងថា ដោយឆ្គាំឆ្គង និងកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលអ៊ីសម៉ាអែល អេសាវ និងអ្នកដទៃត្រូវបានកាត់ចេញពីការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ។ ពីព្រោះលក្ខខណ្ឌត្រូវបានដាក់ចុះថាពួកគេត្រូវរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ដែលពួកគេបានបំពានដោយមិនស្មោះត្រង់ ។ ប៉ុន្តែ នេះជាប្រយោជន៍តែមួយរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានកំណត់ឱ្យគេពេញចិត្តនឹងសាសន៍ដទៃ ដូចទំនុកតម្កើងចែងថា ៖ "ទ្រង់មិនដែលប្រព្រឹត្តនឹងសាសន៍ណាទៀតយ៉ាងនោះឡើយ ឯច្បាប់ទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់ គេមិនបានស្គាល់ទេចូរសរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ាចុះ" [ទំនុកដំកើង 147:20] ។

ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមានហេតុផលល្អក្នុងការនិយាយថា នៅទីនេះយើងត្រូវកត់សម្គាល់ពីរកម្រិត ត្បិតនៅក្នុងការរើសតាំងប្រជាជាតិទាំងមូល ព្រះបានបង្ហាញរួចហើយថាដោយគ្រាន់តែសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មិនត្រូវបានចងដោយច្បាប់ណាទេ ប៉ុន្តែទ្រង់មានសេរីភាពវិញ ដូច្នេះការបែងចែកព្រះគុណស្មើគ្នានេះមិនត្រូវបានទាមទារពីទ្រង់ទេ ។ ភាពមិនស្មើភាពគ្នានៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់បង្ហាញថាវាឥតគិត

ថ្លៃ ។ ដោយហេតុផលនេះ ម៉ាឡាគីសង្កត់ធ្ងន់លើការមិនកតញ្ញូរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះ ខណៈពេលដែលមិនត្រឹមតែត្រូវបានជ្រើសរើសពីពូជមនុស្សទាំងមូលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានបំបែកចេញពីផ្ទះដ៏វិសុទ្ធក្នុងនាមជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ពួកគេថែមទាំងមើលងាយព្រះជាបិតាដ៏មានពេញដោយព្រះគុណរបស់ពួកគេផង ។ "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា អញបានស្រឡាញ់ឯងរាល់គ្នា ប៉ុន្តែឯងរាល់គ្នាថា ទ្រង់មានស្រឡាញ់យើងរាល់គ្នាឯណា ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់តបថា ឯអេសាវ តើមិនមែនជាបងរបស់យ៉ាកុបទេឬអី ទោះបើយ៉ាងនោះ គង់តែអញបានស្រឡាញ់យ៉ាកុប តែចំណែកអេសាវនោះ អញបានស្អប់វិញ ហើយបានធ្វើឱ្យស្រុកភ្នំរបស់គេបានស្ងាត់ច្រៀប ក៏ឱ្យមរដករបស់គេដល់ពួកស្វាន នៅទីរហោស្ថាន" [ម៉ាឡាគី 1:2-3; រ៉ូម 9:13] ។ សម្រាប់ព្រះទទួលយកវាសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ការតាំងសញ្ញា ហើយនិយាយឱ្យខ្លីគឺជាមែកនៃឫសដ៏ពិសិដ្ឋ កូនចៅរបស់យ៉ាកុបឥឡូវនេះស្ថិតនៅក្រោមកាតព្វកិច្ចដ៏វិសេសវិសាល ដោយបានទទួលនូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនោះ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីកូនច្បង អេសាវ ត្រូវបានបដិសេធ ហើយឪពុករបស់ពួកគេដែលតូចទាបជាងតាំងពីកំណើត បានក្លាយជាអ្នកទទួលមរតក ព្រះជាម្ចាស់បានចោទប្រកាន់ពួកគេថាមិនចេះដឹងគុណទ្វេដង ហើយបានតួញតែរថា ពួកគេមិនត្រូវបានឃុំឃាំងដោយចំណងទ្វេរនោះទេ ។

ការរើសតាំងមនុស្សម្នាក់ៗជាការរើសតាំងពិតជាក់ស្តែង ទោះបីជាឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះដោយផែនការសម្ងាត់របស់ទ្រង់ដោយសេរី ជ្រើសរើសអ្នកណាដែលទ្រង់ពេញចិត្ត និងបដិសេធអ្នកដ៏ទៃ ការជ្រើសតាំងដោយសេរីរបស់ទ្រង់នៅតែត្រូវបានពន្យល់ត្រឹមតែពាក់កណ្តាលប៉ុណ្ណោះ រហូតដល់យើងមកដល់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលព្រះមិនត្រឹមតែផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ចាត់វា

ថា ភាពប្រាកដប្រជានៃឥទ្ធិពលរបស់វាមិនស្ថិតនៅក្នុងការគួរឆ្ងល់ ឬការសង្ស័យនោះទេ ។ ទាំងនេះត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមពូជពង្សតែមួយគត់ដែលប៉ូលបានលើកឡើង [រ៉ូម 9:7-8; កាឡាទី 3:16] ។ ការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមត្រូវបានដាក់នៅក្នុងដៃរបស់អ័ប្រាហាំ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារកូនចៅរបស់គាត់ជាច្រើននាក់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ចេញពីសមាជិកដែលបានរលួយ នោះយើងត្រូវតែ ដើម្បីអោយការរើសតាំងនោះមានប្រសិទ្ធភាព និងយូរអង្វែង ត្រូវឡើងទៅកាន់ក្បាល ដែលនៅក្នុងទ្រង់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ បានប្រមូលអ្នករើសរបស់ទ្រង់មករួមគ្នា ហើយបានបញ្ចូលជាមួយពួកគេនៅក្នុងអង្គទ្រង់ដោយចំណងដែលមិនអាចរំលាយបាន ។ ដូច្នេះ ជាការពិត ការពេញចិត្តដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានបដិសេធចំពោះអ្នកដ៏ទៃ ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការទទួលយកពូជសាសន៍របស់អ័ប្រាហាំ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសមាជិកនៃព្រះគ្រីស្ទ អំណាចនៃព្រះគុណដ៏ប្រសើរមួយបានលេចចេញឡើង ត្បិតថា ជាប់លើក្បាលរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនត្រូវបានកាត់ចេញពីសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានប្រកែកយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ពីបទគម្ពីរនៃម៉ាឡាគី ដែលខ្ញុំទើបតែបានលើកឡើងថា កន្លែងដែលព្រះបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញានៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយហៅមនុស្សណាមួយមកអង្គទ្រង់ នោះរបៀបពិសេសនៃការរើសតាំងត្រូវបានប្រើសម្រាប់ផ្នែកមួយនៃពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យទ្រង់នៅជាមួយព្រះគុណដែលមិនរើសអើងជ្រើសរើសយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព [រ៉ូម 9:13] ។ ប្រសាសន៍ថា "អញបានស្រឡាញ់យ៉ាកុប" [ម៉ាឡាគី 1:2] សំដៅទៅលើពូជពង្សទាំងមូលនៃពួកឮយ៉ូកោ ជាពួកអ្នកដែលហោរានៅត្រង់នោះប្រៀបធៀបទៅនឹងអេសាវ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នេះក៏មិនបានបញ្ជាក់ពីការពិតដែលថា មានគំរូនៃការរើសតាំងមួយ

ដែលមិនអាចបរាជ័យក្នុងការសម្រេចគោលបំណងរបស់វាបាននៅចំពោះមុខយើង ឡើយ ។ ប៉ុលដោយមានហេតុផលល្អដែលកត់សម្គាល់ថាពួកគេត្រូវបានហៅថា "អ្នកដែលនៅសេសសល់" [រ៉ូម 9:27; 11:5; អេសាយ 10:22-23] ។ ដ្បិត បទពិសោធន៍បង្ហាញថា នៃហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំ មានមនុស្សជាច្រើនបានធ្លាក់ ចេញនិងទៅបាត់ទៅ ដូច្នេះជាញឹកញាប់មានចំណែកដ៏តូចនៅស្ថិតស្ថេរ ។

វាងាយស្រួលពន្យល់ថា ហេតុអ្វីបានជាការរើសតាំងទូទៅរបស់ប្រជាជនមិនតែង តែរឹងមាំ និងមានប្រសិទ្ធភាពនោះទេ ៖ ចំពោះអ្នកដែលព្រះបានធ្វើការតាំង សញ្ញា នោះទ្រង់មិនផ្តល់វិញ្ញាណនៃការកើតជាថ្មីភ្លាមនោះទេ ដែលនឹងធ្វើឱ្យពួក គេស៊ូទ្រាំក្នុងការតាំងសញ្ញាដល់ទីបញ្ចប់នោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការផ្លាស់ប្តូរខាង ក្រៅ ដោយគ្មានដំណើរការនៃព្រះគុណខាងក្នុង ដែលអាចមានប្រយោជន៍ដើម្បី រក្សាវា គឺជាកម្រិតមធ្យមរវាងការបដិសេធរបស់មនុស្សជាតិ និងការរើសតាំង នៃចំនួនដ៏តិចនៃអ្នកកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលត្រូវបាន គេហៅថាជា "មរតករបស់ព្រះ" ។ [ចោទិយកថា 32:9; ១ពង្សាវតារក្សត្រ 8:51; ទំនុកដំកើង 28:9; 33:12] ។ តែភាគច្រើននៃពួកគេជាជនបរទេស ។ តែដោយសារព្រះមិនបានធ្វើការតាំងសញ្ញាដោយគ្មានគោលដៅទេ ដែលទ្រង់នឹង ក្លាយជាបិតានិងជាអ្នករំដោះពួកគេ គឺទ្រង់មើលឃើញសេចក្តីមេត្តាដោយឥតគិត ថ្លៃរបស់ទ្រង់ដែលផ្តល់ឱ្យជាជាងមនុស្សជាច្រើនទៅចោលទ្រង់ដោយបោកបញ្ឆោ ត ។ បើទោះជាសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានទុកមួយឡែកក៏ដោយ ដ្បិត ដែលទ្រង់រក្សាពួកដែលនៅសេសសល់មួយចំនួនសម្រាប់អង្គទ្រង់ វាលេចមកថា ការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់គឺ "ដោយគ្មានលារប្រែចិត្ត" [រ៉ូម 11:29] ។ ដ្បិតសេច ក្តីពិតដែលព្រះនៅតែបន្តប្រមូលក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ពីកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំជាពី

ជាតិសាសន៍ដែលទុច្ចរិត គឺមានហេតុផលរបស់វានៅក្នុងការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់ ដែលនៅពេលណាត្រូវបានបំពានដោយហ្វូងមនុស្ស នោះទ្រង់នឹងកំណត់មកត្រឹមមនុស្សតិចដែលនឹងមិនត្រូវរលាយទៅទាំងស្រុងឡើយ ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមនៃពូជរបស់អ័ប្រាហាំជាទូទៅជារូបភាពដែលមើលឃើញនៃផលប្រយោជន៍ដែលធំជាងដែលព្រះផ្តល់មកដល់អ្នកខ្លះចេញពីមនុស្សជាច្រើន ។ នេះជាហេតុផលដែលប៉ុលបែងចែកយ៉ាងប្រុងប្រយត្នន្លូវកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំតាមសាច់ឈាមពីកូនខាងវិញ្ញាណ ជាអ្នកដែលត្រូវបានហៅតាមគម្រូរបស់អ៊ីសាក់ [កាឡាទី 4:28] ។ មិនមែនថាវាជារឿងអសារ និងគ្មានប្រយោជន៍ទេក្នុងការធ្វើជាកូនរបស់អ័ប្រាហាំ ។ មិនអាចនិយាយបានដោយមិនគោរពដល់ការតាំងសញ្ញានោះទេ! ទេ ផែនការដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានកំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់អង្គទ្រង់ អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ នោះតាមពិតមានប្រសិទ្ធភាពខាងក្នុងចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់កូនចៅខាងវិញ្ញាណទាំងនេះតែមួយគត់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសូមណែនាំអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកុំឱ្យប្រកាន់ជំហររើសអើងពីភាគីណាមួយឡើយ រហូតដល់ពេលបទគម្ពីរត្រូវបានបន្ថែម វានឹងដឹងច្បាស់ថាតើគួរប្រកាន់យកយោបល់ណាខ្លះ ។

(សេចក្តីសង្ខេបនៃគោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំង)

ដូច្នេះ ដូចដែលបទគម្ពីរបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ យើងនិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតឡើងម្តងដោយផែនការដ៏អស់កល្ប និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ទ្រង់អស់អ្នកដែលទ្រង់តាំងរើសពីមុនមកម្តង ឱ្យទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលទ្រង់នឹងប្រគល់ដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ។ យើងអះអាងថាដោយគោរពចំពោះអ្នករើសតាំង ផែនការនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តី

មេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដែលបានផ្តល់ដោយសេរី ដោយមិនគិតដល់តម្លៃមនុស្សទេ ប៉ុន្តែ ដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវ និងមិនអាចយល់បាន ប៉ុន្តែមិនអាចយល់បាន នោះទ្រង់បានរារាំងទ្វារជីវិតដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានប្រគល់ដល់ការដាក់ទោស ។ ឥឡូវនេះ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលបានជ្រើសរើស យើងចាត់ទុកការហៅនេះជាសក្ខីភាពនៃការរើសតាំង ។ បន្ទាប់មក យើងកាន់ការរាប់ជាសុចរិតមួយទៀតនៃសញ្ញានៃការបង្ហាញរបស់វា រហូតដល់ពួកគេចូលមកក្នុងសិរីល្អដែលការសម្រេចបំពេញនៃការរើសតាំងនោះស្ថិតនៅ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បិទត្រាដៅអ្នកដែលត្រូវរើសតាំងរបស់ទ្រង់ដោយការត្រាស់ហៅ និងការរាប់ជាសុចរិត ដូច្នេះ ដោយការបិទអ្នកដែលនឹងជាប់ទោសពីការស្គាល់ព្រះនាមទ្រង់ ឬពីការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បានបង្ហាញដោយសញ្ញាទាំងនេះថា តើការវិនិច្ឆ័យបែបណាកំពុងរង់ចាំពួកគេ ។ នៅទីនេះខ្ញុំនឹងឆ្លងកាត់រឿងប្រឌិតជាច្រើនដែលមនុស្សល្ងង់បានបង្កើតដើម្បីផ្តួលរំលំការដៅទុកជាមុន ។ ពួកគេមិនត្រូវការប្រឆាំងឡើយ ព្រោះពេលដែលពួកគេត្រូវបានយកចេញមក ពួកគេនឹងបង្ហាញភាពមិនពិតរបស់ខ្លួនយ៉ាងច្រើនក្រៃលែង ។ ខ្ញុំនឹងផ្តាកសម្រាប់ការណាដែលកំពុងតែជជែកវែកញែកដោយអ្នករៀន ឬការដែលនឹងអាចលើកឡើងពីបញ្ហាដែលលំបាកសម្រាប់មនុស្សសាមញ្ញ ឬភាពមិនស្អាតស្អំដែលបង្កើតឡើងក្នុងគោលបំណងដើម្បីវាយប្រហារលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។

ជំពូកទី XXII

ការបញ្ជាក់នៃគោលលិទ្ធិនេះពីទីបន្ទាល់របស់ព្រះគម្ពីរ

(ការរើសតាំងមិនមែនមកពីចំណេះដឹងមុននៃសេចក្តីល្អទេ តែជាគោលបំណងផ្ទាល់របស់ព្រះវិញ 1-6)

1. ការរើសតាំង vs. ចំណេះដឹងមុននៃការធ្វើល្អ

មនុស្សជាច្រើនជំទាស់នឹងមុខតំណែងទាំងអស់នេះដែលយើងបានដាក់ចេញមកជាពិសេសការរើសតាំងដោយសេរីនៃអ្នកជឿ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការនេះមិនអាចរង្គោះរង្គើបានទេ ។ ជាទូទៅ មនុស្សទាំងនេះចាត់ទុកថាព្រះជាម្ចាស់បែងចែកមនុស្សតាមអ្វីដែលទ្រង់បានទាយទុកជាមុនថា តើគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្សម្នាក់ៗនឹងទៅជាយ៉ាងណា ។ ដូច្នេះ ទ្រង់រើសយកជាកូនអ្នកដែលទ្រង់ដឹងជាមុនថានឹងមិនសក្តិសមនឹងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះអង្គកំណត់ទុកអស់អ្នកដែលត្រូវទទួលទោសនៃសេចក្តីស្លាប់ដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តគំនិតដែលព្រះអង្គយល់ឃើញថានឹងមានទំនោរទៅរកចេតនាអាក្រក់ និងអំពើទុច្ចរិត ។ តាមរយៈការគ្របដណ្តប់លើការរើសតាំងដោយស្មៀនៃចំណេះដឹងជាមុន មិនត្រឹមតែបិទបាំងវាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមានការក្លែងបន្លំថាវាមានប្រភពដើមនៅកន្លែងផ្សេង ។ ហើយសញ្ញាណដែលទទួលយកជាទូទៅនេះ មិនត្រូវបានបង្ខាំងចំពោះមនុស្សទូទៅទេ ។ អ្នកនិពន្ធសំខាន់ៗនៃសម័យកាលទាំងអស់បានកាន់ខ្ជាប់ការនេះ ។ នេះខ្ញុំសារភាពដោយត្រង់ៗ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណានឹងសន្មត់ថា បើគេយកឈ្មោះរបស់ពួកគេមកទាស់នឹងយើង នោះករណីរបស់យើងនឹងត្រូវខូចខាតយ៉ាងខ្លាំង ។ ដ្បិត

សេចក្តីពិតរបស់ព្រះនៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ថានឹងត្រូវបានរង្គោះរង្គើ ច្បាស់ពេកដែលនឹងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយអំណាចរបស់មនុស្ស ។

ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀត ដែលមិនយល់ក្នុងបទគម្ពីរ ហើយមិនសមនឹងទទួលការយល់ស្រប ដូច្នេះហើយគេបានវាយប្រហារយ៉ាងអាក្រក់នូវគោលលទ្ធិដ៏ត្រឹមត្រូវនេះ ដែលថាភាពព្រងើយកន្តើយរបស់ពួកគេគឺមិនអាចអត់ឱនបាន ។ ដោយសារព្រះជ្រើសរើសអ្នកខ្លះ ហើយរំលងចោលអ្នកដទៃតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេបានចាត់វិធានការប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ បើការពិតផ្ទាល់ត្រូវបានដឹងច្បាស់ទៅហើយ តើនឹងមានប្រយោជន៍អ្វីដល់ពួកគេដែលឈ្លោះទាស់នឹងព្រះ? យើងបង្រៀនអ្វីដែលមិនកើតចេញមកដោយបទពិសោធន៍ ៖ ថាព្រះតែងតែមានសេរីភាពក្នុងការប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ទៅលើអ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ។ ខ្ញុំនឹងមិនសួរអំពីអ្វីដែលទាក់ទងនឹងពូជពង្សរបស់អ័ប្រាហាំដែលលើសលប់ជាមនុស្សដទៃឡើយ លើកលែងតែក្នុងការដែលបុព្វហេតុនោះមិនត្រូវបានរកឃើញនៅខាងក្រៅព្រះ ។ ទុកឱ្យពួកគេឆ្លើយថា ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សប្រសើរជាជាងគោ ឬ លា ។ ទោះបីជាវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតវាជាឆ្កែ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្កើតពួកគេឱ្យដូចជារូបរបស់ទ្រង់ ។ តើពួកគេនឹងអនុញ្ញាតឱ្យសត្វសាហាវឈ្លោះជាមួយព្រះអំពីស្ថានភាពរបស់វា ប្រៀបដូចជាវាជាការញែកចេញដោយអយុត្តិធម៌ឬ? ប្រាកដណាស់ វាមិនយុត្តិធម៌ជាងសម្រាប់ពួកគេដែលមានឯកសិទ្ធិដែលពួកគេទទួលបានដោយគ្មានគុណសម្បត្តិ ជាងសម្រាប់ព្រះដែលចែកចាយផលប្រយោជន៍របស់ទ្រង់តាមទំហំនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់នោះទេ!

ប្រសិនបើពួកគេផ្លាស់ប្តូរការជជែកវែកញែកទៅកាន់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលពួកគេរកឃើញថាមិនស្មើភាពដែលគួរឱ្យជំទាស់នោះ យ៉ាងហោចណាស់ពួកគេគួរតែញាប់

ញ៉ែរចំពោះគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីកុំលើកមកដោយមិនត្រឹមត្រូវចំពោះអាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះ ។ ទ្រង់ត្រូវបានធ្វើឱ្យក្លាយជាមនុស្សដែលរមែងស្លាប់នៃពូជរបស់ដាវីឌ ។ ដោយគុណធម៌អ្វីដែលគេនឹងនិយាយថា ទ្រង់សក្តិសមនឹងនៅក្នុងផ្ទៃនោះ ទ្រង់បានតាំងឱ្យធ្វើជាប្រធាននៃពួកទេវតា ជាព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ជារូបអង្គនិងជាសិរីល្អនៃព្រះវរបិតា ជាពន្លឺ ជាសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះនៃពិភពលោកផង [ហេព្រើរ 1:2]? លោក Augustine កត់សម្គាល់យ៉ាងមានប្រាជ្ញាថា៖ មានន័យថា យើងមាននៅក្នុងសិរសានៃក្រុមជំនុំនូវកញ្ចក់ច្បាស់លាស់បំផុតនៃការរើសតាំងដោយសេរី ដែលយើងដែលជាសមាជិកក្នុងចំណោមសមាជិកនោះ ប្រហែលជាមិនមានបញ្ហាអំពីវាទេ ។ ហើយថាទ្រង់មិនបានក្លាយជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដោយការរស់នៅដ៏សុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានផ្តល់ដោយសេរីនូវកិត្តិយសដូច្នេះរួចមកទ្រង់អាចចែករំលែកអំណោយទានរបស់ទ្រង់ជាមួយអ្នកផ្សេងទៀត ។ អ្នកណាក៏សួរថា ហេតុអ្វីអ្នកដ៏ទៃមិនដូចទ្រង់ ឬយើងទាំងអស់គ្នាឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់ដោយចម្ងាយយ៉ាងនេះ ហេតុអ្វីបានជាយើងទាំងអស់គ្នាពុករលួយ ខណៈដែលទ្រង់មានភាពបរិសុទ្ធ អ្នកសួរបែបនេះមិនត្រឹមតែបង្ហាញភាពឆ្កួតរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការនេះក៏បង្ហាញនូវភាពអៀនខ្មាសរបស់គាត់ដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេព្យាយាមដោយស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីដកព្រះពីអំណាចសេរីរបស់ទ្រង់ក្នុងការជ្រើសរើស ឬបដិសេធនោះ ចូរឱ្យពួកគេក្នុងពេលតែមួយដកយកនូវអ្វីដែលបានប្រទានដល់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ឥឡូវនេះ វាធ្វើឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់លើអ្វីដែលបទគម្ពីរប្រកាសពីមនុស្សគ្រប់រូប ។ ពេលប៉ុលបង្រៀនថាយើងត្រូវបានជ្រើសរើសក្នុងព្រះគ្រីស្ទ "មុនកំណើតលោកីយនេះ" [អេភេសូរ 1:4] គាត់បានដកការពិចារណាទាំងអស់អំពីតម្លៃពិត

ប្រាកដនៅក្នុងផ្នែករបស់យើង ព្រោះវាដូចជាគាត់បាននិយាយថា៖ ចាប់តាំងពីក្នុងចំណោមកូនចៅទាំងអស់របស់អ័ដាម ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌មិនបានរកឃើញអ្វីដែលសក្តិសមសម្រាប់ការរើសតាំងរបស់ទ្រង់ទេ ទ្រង់ក៏បែរព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ទៅមើលព្រះអង្គដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង ដើម្បីជ្រើសរើសពីរូបកាយនោះឱ្យធ្វើជាសមាជិកដែលទ្រង់ត្រូវទទួលចូលក្នុងការប្រកបនៃជីវិត។ អនុញ្ញាតឱ្យការវែកញែកនេះ បន្ទាប់មកមានជ័យជំនះក្នុងចំណោមអ្នកជឿ៖ យើងត្រូវបានរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទចូលទៅក្នុងមរតកដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ពីព្រោះនៅក្នុងខ្លួនយើង យើងមិនអាចមានឧត្តមភាពដ៏អស្ចារ្យបែបនេះបានទេ។

ការនេះប៉ុលក៏បានកត់សម្គាល់ នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត នៅពេលដែលគាត់ជម្រុញឱ្យក្រុមជំនុំកូឡុសអរព្រះគុណ ពីព្រោះព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេសាកសមនឹងរួមចំណែកមរដកនៃពួកបរិសុទ្ធ [កូឡុស 1:12]។ ប្រសិនបើ ការធ្វើឱ្យយើងសមនឹងទទួលសិរីរុងរឿងនៃជីវិតដែលនឹងមកដល់ នោះការរើសតាំងមកព្រះគុណនេះរបស់ព្រះ តើព្រះនឹងរកឃើញអ្វីនៅក្នុងយើងពេលនេះដែលធ្វើឱ្យទ្រង់ជ្រើសរើសយកយើងនោះ? សម្តីមួយទៀតរបស់ប៉ុលនឹងបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតនូវអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយ។ "ទ្រង់បានរើសយើង" គាត់និយាយថា "មុនពេលដែលគ្រឹះនៃផែនដីនេះត្រូវបានតាំងឡើងផង" [អេភេសូរ 1:4] "ពីព្រោះទ្រង់បានតម្រូវយើងរាល់គ្នាទុកជាមុន សំរាប់ឱ្យទ្រង់បានទទួលយើងជាកូនចិញ្ចឹម ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់" [អេភេសូរ 1:5] "តាមដែលទ្រង់បានរើសយើងរាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍មក ប្រយោជន៍ឱ្យយើងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបាននៅចំពោះ

ទ្រង់ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់" [អេភេសូរ 1:4; កូឡុស 1:22]។ នៅត្រង់នោះ ប៉ុលដាក់មកថា "តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់" លើសពីទង្វើល្អៗរបស់យើងទាំងអស់ ។

2. ការរើសតាំងមុនការបង្កបង្កើត និងមិនចូលជាមួយនឹងការដឹងមុនពីការប្រព្រឹត្តល្អទេ

ភស្តុតាងនោះនឹងបានពេញលេញថែមទៀត វាសាកសម កាលដែលផ្នែកនីមួយៗនៃអត្ថបទគម្ពីរនេះ [អេភេសូរ 1:4-5] ដែលផ្គូរជាមួយគ្នានឹងធ្វើឱ្យលែងមានចម្ងល់ ។ កាលដែលគាត់ហៅពួកគេថា "ពួករើសតាំង" វាមិនអាចនឹងគួរឱ្យសង្ស័យទេថា គាត់កំពុងតែនិយាយទៅកាន់អ្នកជឿនោះ ដូចដែលគាត់ក្រោយមកប្រកាសថា អ្នកដែលនឹងបកស្រាយពាក្យ "ពួករើសតាំង" ដូចដែលបានកំណត់នៅត្រឹមតែអ្នកដែលមានវ័យចំណាស់ នៅពេលដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសបំផ្លាញរួបរាងវាជាមួយនឹងសំណង់គ្រឹះ ។ ដោយនិយាយថាពួកគេជា "ជាពួករើសតាំងមុនកំណើតលោកិយនេះ" [អេភេសូរ 1:4] គាត់បានដកចេញគ្រប់ទាំងគុណតម្លៃទាំងអស់ ។ តើមានមូលដ្ឋានអ្វីសម្រាប់ភាពខុសគ្នាក្នុងចំណោមអ្នកដែលមិនទាន់មាន ហើយតើអ្នកណាដែលត្រូវស្មើគ្នាក្នុងអ័ដាមជាបន្ត? ឥឡូវនេះប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើសនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះវាបន្តមកថាមិនត្រឹមតែមនុស្សម្នាក់ៗត្រូវបានជ្រើសរើសដោយមិនគិតពីបុគ្គលរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេខ្លះត្រូវបានបំបែកចេញពីអ្នកផ្សេងទៀត ដោយសារយើងឃើញថាមិនមែនគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាសមាជិករបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ក្រៅពីនោះ ការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបានរើសតាំង "ជាបរិសុទ្ធ" [អេភេសូរ 1:4] ច្បាស់ណាស់ប្រឆាំងទាស់នឹងកំហុសឱ្យនិយមន័យការរើសតាំងពីការដឹងមុន កាលដែលប៉ុល

ប្រកាសថាគ្រប់ទាំងគុណតម្លៃដែលលេចមកនៅក្នុងមនុស្សជាលទ្ធផលនៃការរើសតាំង ។ ពេលនេះប្រសិនបើហេតុផលដែលខ្ពស់ជាងនឹងរកឃើញ ប៉ុលបានឆ្លើយថា ព្រះទ្រង់បានដៅទុកមកដូច្នោះ ហើយនេះគឺ "តាម" "តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់" [អេភេសូរ 1:5] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ គាត់មិនប្រើគ្រប់មធ្យោបាយនៃការរើសតាំងរបស់ពួកគេ ដែលមនុស្សស្រមៃក្នុងខ្លួនគេ ។ សម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់ដែលព្រះប្រទានឱ្យសម្រាប់ជីវិតខាងវិញ្ញាណ ដូចដែលប៉ុលបង្រៀន ហូរចេញពីប្រភពតែមួយនេះ ៖ ពោលគឺព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសអ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ហើយមុនពេលកំណើតរបស់ពួកគេ ទ្រង់បានដាក់ព្រះគុណដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានឱ្យពួកគេរៀងៗខ្លួន ។

3. ត្រូវបានរើសតាំងឱ្យបានបរិសុទ្ធ មិនមែនបានបរិសុទ្ធរួចហើយនោះទេ

ត្រង់ណាដែលព្រះទ្រង់គ្រប់គ្រង នោះគ្មានការពិចារណាលើការប្រព្រឹត្តទេ ។ ពិតណាស់ ប៉ុលមិនអភិវឌ្ឍគំនិតរបស់គាត់នៅទីនេះទេ តែវាត្រូវតែបានយល់កាលដែលគាត់ផ្ទាល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតពន្យល់វា ។ "ទ្រង់បានត្រាស់ហៅយើង" ប៉ុលនិយាយថា "ជាមួយនឹងការត្រាស់ហៅបរិសុទ្ធ មិនមែនតាមការប្រព្រឹត្តរបស់យើងទេ តែតាមគោលបំណងផ្ទាល់របស់ទ្រង់ និងព្រះគុណដែលបានផ្តល់ដល់យើងដោយសារព្រះគ្រីស្ទមុនពេលវេលាបានចាប់ផ្តើមផង" [២ធីម៉ូថេ 1:9] ។ ហើយយើងត្រូវបានបង្ហាញ នៅក្នុងពាក្យបន្តថា "យើងគួរតែបានបរិសុទ្ធនិងគ្មានស្នាមសោះ" [អេភេសូរ 1:4] យើងត្រូវបានរំដោះរួចពីសេចក្តីសង្ស័យហើយ ។ និយាយថា "កាលដែលទ្រង់បានមើលឃើញមុនថា យើងនឹងបានបរិសុទ្ធ នោះទ្រង់បានជ្រើសរើសយើង" ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់នូវលំដាប់លំដោយរបស់ប៉ុល ។ ដូច្នេះអ្នកអាចសរុបដោយសុវត្ថិភាពដូចតទៅនេះថា ៖

ប្រសិនបើទ្រង់បានរើសយើងដើម្បីឱ្យយើងបានបរិសុទ្ធ នោះទ្រង់មិនបានជ្រើសយើងដោយសារទ្រង់បានឃើញមុនថាយើងបានបរិសុទ្ធហើយនោះទេ ។
ដោយសារទស្សនៈទាំងពីរនេះមិនស្របគ្នាទេ ៖ ថាអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះមានភាពបរិសុទ្ធពីការរើសតាំង ហើយមកដល់ការរើសតាំងដោយហេតុនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ការប្រឆាំងដែលគេឧស្សាហ៍លើកឡើងថា ព្រះអម្ចាស់មិនបានផ្តល់រង្វាន់ដល់ការប្រព្រឹត្តដោយព្រះគុណនៃការរើសតាំងទេ តែប្រទានឱ្យដល់ការប្រព្រឹត្តនៅអនាគត ក៏វាគ្មានសុពលភាព ។ ដ្បិតពេលដែលគេនិយាយថាអ្នកជឿត្រូវបានជ្រើសរើសដើម្បីឱ្យពួកគេនឹងបានទៅជាបរិសុទ្ធ ក្នុងពេលជាមួយគ្នា នោះវាត្រូវបានគេណែនាំថា ភាពបរិសុទ្ធដែលត្រូវមាននៅក្នុងពួកគេកើតចេញពីការរើសតាំង ។ តើមានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាអ្វីខ្លះដែលនិយាយថា អ្វីដែលកើតចេញពីការរើសតាំងនាំទៅកាន់ការរើសតាំង?

រួចមកប៉ុលហាក់ដូចជាបញ្ជាក់ថែមទៀតនូវអ្វីដែលគាត់បាននិយាយនៅពេលដែលគាត់ថា ៖ "តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់" [អេភេសូរ 1:5] "តាមគំនិតដែលទ្រង់បានគិតសំរេច ក្នុងព្រះអង្គទ្រង់" [អេភេសូរ 1:9] ។ ដ្បិតដែលនិយាយថា "ព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យនៅក្នុងអង្គទ្រង់" មានន័យដូចគ្នាដែលនិយាយថា ទ្រង់មិនរាប់អ្វីក្រៅពីអង្គទ្រង់សម្រាប់នឹងយកមកតាក់តែងនូវការកំណត់របស់ទ្រង់ទេ ។ ដូច្នេះ គាត់បន្ថែមភ្លាមថា គោលបំណងទាំងមូលនៃការរើសតាំងរបស់យើងគឺ យើងគួរសរសើរដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះ [អេភេសូរ 1:6] ។ ពិតណាស់ព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលសមនឹងប្រកាសនៅក្នុងការរើសតាំងរបស់យង ប្រសិនបើព្រះគុណនោះត្រូវបានផ្តល់មកដោយមិនគិតថ្លៃ ។ ពេលនេះវានឹងត្រូវបានផ្តល់មកដោយឥតគិតថ្លៃ ប្រសិនបើព្រះ កាលដែលទ្រង់ជ្រើសជារបស់ទ្រង់

ទ្រង់ពិចារណាថាតើកិច្ចការរបស់ម្នាក់ៗនឹងទៅជាអ្វី ។ ដូច្នេះយើងរកឃើញសម្តីរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលនិយាយទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ថា "អ្នករាល់គ្នាមិនបានជ្រើសរើសខ្ញុំទេ តែខ្ញុំបានរើសយកអ្នករាល់គ្នាទេតើ" [យ៉ូហាន 15:16] ជាទូទៅវាសមស្របនៅក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ។ ទីនោះគាត់មិននិយាយពីការប្រព្រឹត្តល្អពីអតីតកាលទេ តែចង្អុលទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ថាពួកគេគ្មានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេដែលនាំឱ្យបានជ្រើសរើសទេ ប្រសិនបើទ្រង់ជាដំបូងមិនបានបែរទៅរកពួកគេនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ ។ តើសម្តីរបស់ប៉ុលនឹងត្រូវបានគេយល់បែបណាថា "តើអ្នកណាបានថ្វាយដល់ទ្រង់ជាមុន នោះនឹងបានប្រគល់មកអ្នកនោះវិញ" [រ៉ូម 11:35]? គាត់មានន័យចង់បង្ហាញថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបាននាំមុខមនុស្ស ដែលនៅក្នុងចំណោមពួកគេទ្រង់មិនរកឃើញអ្វីមិនថានៅពីដើមឬនៅអនាគតដែលអាចនឹងទទួលបានសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់នោះទេ ។

4. រ៉ូមជំពូក 9-11 និងអត្ថបទស្រដៀងគ្នានេះ

ដូច្នេះ នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម ត្រង់ដែលប៉ុលនិយាយម្តងទៀតនូវគំនិតយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនិងវែងឆ្ងាយថែមទៀត គាត់និយាយថា "ប៉ុន្តែ មិនមែនថាព្រះបន្ទូលទច់អាក់នោះទេ ដ្បិតមិនមែនអស់អ្នកដែលកើតក្នុងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ជាសាសន៍អ៊ីស្រាអែលពិតនោះឡើយ" [រ៉ូម 9:6] ។ ដ្បិតបើទោះជាគ្រប់គ្នាត្រូវបានទទួលព្រះពរដោយសារសិទ្ធិខាងពង្សាវតារក៏ដោយ ការស្នងមិនបានបន្តមកដល់គ្រប់គ្នាស្មើគ្នាទេ ។ ការពិភាក្សានេះកើតចេញពីអំណួតនិងការអួតអាងខុសឆ្គងនៃពួកយូដា ។ ដ្បិតនៅពេលពួកគេអះអាងសម្រាប់ខ្លួនគេនូវឈ្មោះថា "ក្រុមជំនុំ" ពួកគេចង់បានសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងដំណឹងល្អឱ្យពឹងលើការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ ។ សព្វថ្ងៃនេះ នៅក្នុងបែបបទដូចគ្នា ពួកសម្តេចប៉ាបជាមួយនឹង

ការដោះសារខុសឆ្គងនេះចង់ជំនួសព្រះដោយពួកគេផ្ទាល់ ។ ប៉ុល ទោះបីជាគាត់ទទួលស្គាល់ថា ដោយគុណធម៌នៃការតាំងសញ្ញា កូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំគឺបរិសុទ្ធក៏ដោយ ក៏នៅតែប្រកែកថា មានមនុស្សជាច្រើនក្នុងចំណោមពួកគេស្ថិតនៅខាងក្រៅដែរ ។ ហើយនោះមិនត្រឹមតែដោយសារតែពួកគេធ្លាក់ចុះចេញពីកូនស្របច្បាប់ទៅជាមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយសារតែប៉មនៃការរើសតាំងពិសេសរបស់ព្រះ និងច្បាប់គ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ តែមួយគត់ដែលផ្តល់សិទ្ធិលើការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើជំនឿផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេបានបង្កើតឡើងខ្លះក្នុងក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយការបោះបង់ចោលរបស់ពួកគេបានផ្តាច់អ្នកដ៏ទៃទៀត នោះវាពិតជាមិនទំនងទាល់តែសោះពីប៉ូលក្នុងការលើកអ្នកអានរបស់គាត់ទៅរកការរើសតាំងដោយសម្ងាត់ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មូលហេតុដែលមិនលេចឡើង ឬមិនត្រូវបានស្វែងរកនៅខាងក្រៅអង្គទ្រង់ ដែលបែងចែកអ្នកខ្លះចេញពីអ្នកដទៃ ដូច្នេះមិនមែនកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់សុទ្ធតែជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលពិតទេ វាជាការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការធ្វើពុតថាស្ថានភាពរបស់មនុស្សគ្រប់រូបចាប់ផ្តើមនៅក្នុងខ្លួនរបស់គេផ្ទាល់នោះទេ ។

ចេញពីគំរូរបស់យ៉ាកុបនិងអេសាវ ប៉ូលបានអភិវឌ្ឍបញ្ហានេះបន្ថែមទៀត ។ ត្បិតថាអ្នកទាំងពីរជាកូនរបស់អ័ប្រាហាំ ដែលនៅជាប់គ្នាក្នុងផ្ទៃម្តាយក្តី ក៏កិត្តិយសរបស់កូនច្បងត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យយ៉ាកុប ។ នេះជាការផ្លាស់ប្តូរដូចជាព្រឹត្តិការណ៍មួយ ដែលដូចដែលប៉ុលបានថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះការរើសយករបស់យ៉ាកុប និងការជាប់ទោសរបស់អេសាវ ។ កាលណាគេសួរពីដើមនិងហេតុនោះ គ្រូនៃការដឹងមុននឹងរកឃើញក្នុងគុណតម្លៃរបស់មនុស្ស ។ នេះគឺជាផលបូកនៃ

គោលគំនិតងាយស្រួលរបស់ពួកគេ ៖ នៅក្នុងបុគ្គលរបស់យ៉ាកុប ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញថាទ្រង់បានជ្រើសរើសអ្នកដែលសក្តិសមនឹងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ដោយនៅក្នុងបុគ្គលរបស់លោកអេសាវ ថាទ្រង់ដាក់ទោសអ្នកដែលទ្រង់បានគិតទុកជាមុនថាពួកគេមិនសក្តិសម ។ ដូច្នេះ ពួកគេប្រកែកយ៉ាងក្លាហាន ។ ប៉ុន្តែតើប៉ុលនិយាយយ៉ាងណា? "ក្រាដែលកូនមិនទាន់កើតមកនៅឡើយ ហើយមិនទាន់ធ្វើការល្អឬអាក្រក់អ្វី នោះព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលប្រាប់នាងថា "កូនច្បងនឹងត្រូវបំរើប្អូន"ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា" "អញបានស្រឡាញ់យ៉ាកុប តែស្អប់អេសាវវិញ" គឺដើម្បីឱ្យព្រះដំរិះរបស់ព្រះ ខាងឯសេចក្តីរើសតាំងបានជាប់នៅ មិនមែនដោយអាងការប្រព្រឹត្តទេ គឺដោយអាងព្រះដែលទ្រង់ហៅវិញ" [រ៉ូម 9:11-13; លោកុប្បត្តិ 25:23] ។ ប្រសិនបើការដឹងមុនមានឥទ្ធិពលលើការបែងចែករវាងបទប្អូនទាំងពីរ ការលើកពីពេលវេលាពិតណាស់នឹងមិនត្រូវពេលវេលាទេ ។

ឧបមាថាយើងទទួលស្គាល់ថា យ៉ាកុបត្រូវបានជ្រើសរើស ដោយសារគាត់មានតម្លៃកើតចេញពីគុណតម្លៃដែលនឹងត្រូវមកដល់ ។ ហេតុអ្វីប៉ុលនិយាយថាគាត់មិនទាន់កើត? ឥឡូវនេះវាជាការច្របូកច្របល់ដែលបន្ថែមថាគាត់នៅតែមិនបានធ្វើល្អទេ ដ្បិតចម្លើយនេះនឹងត្រៀមជាស្រេចថា ៖ គ្មានអ្វីត្រូវបានលាក់បាំងពីព្រះឡើយ ហើយដូច្នេះសេចក្តីល្អរបស់យ៉ាកុបក៏មាននៅចំពោះមុខទ្រង់ ។ ប្រសិនបើការប្រព្រឹត្តនាំឱ្យទទួលបានព្រះគុណ នោះរង្វាន់របស់ព្រះសម្រាប់ពួកគេគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងមុនពេលយ៉ាកុបកើត ដូចជាគាត់ធំឡើង ។ ប៉ុន្តែ សាវ័កបន្តដោះស្រាយការលំបាកនេះ ហើយបង្រៀនថា ការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យ៉ាកុបមិនមែនមកពីការប្រព្រឹត្តទេ ប៉ុន្តែមកពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះវិញ ។

ក្នុងការលើកយកពីការប្រព្រឹត្តដែលគាត់មិននាំមកនូវទោះជាអនាគត ឬអតីតកាល គាត់បានសម្រេចចិត្តដាក់ពួកគេប្រឆាំងទៅនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះដោយប្រាថ្នាដោយតាំងមួយយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ដើម្បីបដិសេធទាស់នឹងមួយផ្សេងទៀត ។ នេះគឺដូចជាគាត់បាននិយាយថា: "វាជាអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះទ័យដែលនឹងយកមកពិចារណា មិនមែនជាអ្វីដែលមនុស្សយកមកដោយខ្លួនពួកគេទេ" ចុងក្រោយ ចេញពីពាក្យថា "ការរើសតាំង" និង "គោលបំណង" វាច្បាស់ណាស់ថាគ្រប់ទាំងមូលហេតុទាំងអស់ដែល មនុស្សផ្តល់មកដែលក្រៅពីគម្រោងផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះនោះវាមិននៅក្នុងហេតុផលនេះនោះទេ ។

5. លក្ខខ័ណ្ឌរបស់យ៉ាកុបនិងអេសាវជំទាស់នឹងគំនិតនិយាយពីការប្រព្រឹត្ត

តើអ្នកដែលចាត់តាំងកន្លែងខ្លះក្នុងការរើសតាំងទៅកាន់ការប្រព្រឹត្តិ ទាំងនៅក្នុងអតីតកាល ឬអនាគត គេនឹងប្រើលេសដើម្បីបិទបាំងរឿងទាំងនេះយ៉ាងណា? ដោយសារនេះផ្ទាល់ដើម្បីគេចចេញពីការទាស់ទែងគ្នារបស់សាវ័កដែលថា ភាពខុសគ្នារវាងបងប្អូនមិនអាស្រ័យលើមូលដ្ឋាននៃប្រព្រឹត្តណាមួយទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះវាមាននៅចំណោមពួកគេមុនពេលពួកគេកើតមក ។ ហើយភាពប៉ិនប្រសប់របស់ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានលាក់កំបាំងពីប៉ូលទេ ប្រសិនបើវាមានអ្វីដែលពិតប្រាកដនៅក្នុងនោះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់ដឹងច្បាស់ថាព្រះជាម្ចាស់អាចមើលឃើញមុនថាគ្មានអ្វីល្អនៅក្នុងមនុស្សទេ លើកលែងតែអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់រួចហើយថានឹងផ្តល់ឱ្យដោយផលប្រយោជន៍នៃការរើសតាំងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មិនប្រើភាពមិនសមហេតុផលនៃការដាក់អំពើល្អមុនបុព្វហេតុរបស់ការទាំងនោះនោះទេ ។ ដ្បិតយើងបានទទួលវាពីពាក្យរបស់សាវ័កថា សេចក្តីសង្គ្រោះនៃអ្នកជឿត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើការសម្រេចចិត្តនៃ

ការរើសតាំងរបស់ព្រះតែមួយគត់ ហើយថាការមេត្តានេះមិនត្រូវបានទទួលដោយការប្រព្រឹត្តទេ ប៉ុន្តែបានមកពីការត្រាស់ហៅដោយសេរីវិញ ។ យើង ដូចជាមានឧទាហរណ៍នៃរឿងនេះបានដាក់នៅមុខយើង ។ អេសាវ និងយ៉ាកុបជាបងប្អូន កើតពីឪពុកម្តាយតែមួយដែលនៅក្នុងផ្ទៃតែមួយ មិនទាន់ចេញមកឃើញពន្លឺនៅឡើយទេ ។ ក្នុងនោះអ្វីៗទាំងអស់គឺស្មើគ្នា ប៉ុន្តែការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះចំពោះម្នាក់ៗគឺខុសគ្នា ។ ដ្បិតទ្រង់ទទួលយកម្នាក់ ហើយទ្រង់បដិសេធអ្នកផ្សេងទៀត ។ វាគ្រាន់តែជាសិទ្ធិបឋមប៉ុណ្ណោះ ដែលមនុស្សម្នាក់ពូកែជាងម្នាក់ទៀត ។ ទោះបីជាការនេះមិនត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ក៏ដោយ ហើយអ្វីដែលគេបដិសេធចំពោះអ្នកចាស់ក៏ត្រូវប្រគល់ឱ្យក្មេងជាងដែរ ។

ពិតណាស់ នៅក្នុងករណីផ្សេងទៀត ព្រះហាក់ដូចជាមានចេតនានឹងមើលស្រាលដល់កូនច្បង ទ្រង់ចង់លុបបំបាត់សាច់ឈាមនូវគ្រប់ទាំងហេតុផលដើម្បីនឹងអួតអាង ។ បដិសេធអ៊ីស្មាអែល តែទ្រង់បានដាក់ព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ទៅលើអ៊ីសាក់[លោកុប្បត្តិ 21:12] ។ ទុកម៉ាណាសេមួយឡែក ទ្រង់ក៏ផ្តល់កិត្តិយសដល់អេប្រាអ៊ីមជាង [លោកុប្បត្ត 48:20] ។

6. ការជ្រើសរើសយ៉ាកុបមិនមែនជាព្រះពរនៅផែនដីឡើយ

ប៉ុន្តែឧបមាថាមាននរណាម្នាក់រំខានខ្ញុំ ដែលនិយាយថាយើងមិនគួរសន្និដ្ឋានពីអត្ថប្រយោជន៍តិចតួចនេះទាក់ទងនឹងជីវិតទាំងមូលដែលនឹងមកដល់ទេ អ្នកដែលត្រូវបានលើកតម្កើងដល់កិត្តិយសនៃកូនច្បងគួរតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាកូនចិញ្ចឹមសម្រាប់នឹងមរតកនៃស្ថានសួគ៌ ។ ពីព្រោះមានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនលើកលែងសូម្បីតែប៉ុលពីការចោទប្រកាន់ដែល នៅក្នុងទីបន្ទាល់ដែលបានដកស្រង់

ដែលថាគាត់បានបំប្លែងបទគម្ពីរទៅជាអត្ថន័យរបស់បរទេស ។ ខ្ញុំនិយាយឡើងវិញដូចពីមុនថា សាវ័កមិនបានរំលងដោយការមិនបានគិត ឬដោយចេតនាក្នុងការប្រើប្រាស់ទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរដោយចេតនាខុសទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់បានឃើញអ្វីដែលពួកគេមិនអាចទទួលយកមកពិចារណាបានថា ៖ ថាព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដោយនិមិត្តសញ្ញានៅលើផែនដីដើម្បីប្រកាសការរើសតាំងខាងវិញ្ញាណរបស់យ៉ាកុបដែលបើមិនដូច្នេះទេបានលាក់ខ្លួននៅក្នុងកៅអីជំនុំជំរះដែលមិនអាចចូលរួចរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើយើងមិនសំដៅលើសិទ្ធិនៃបុព្វកាលដែលបានផ្តល់ឱ្យគាត់នាពេលដែលនឹងមកដល់ វានឹងក្លាយជាព្រះពរទទេរ និងមិនសមហេតុសមផល ចាប់តាំងពីគាត់ទទួលបានអ្វីក្រៅពីភាពលំបាក បញ្ហា ការនិរទេសដ៏សោកសៅ ទុក្ខសោកជាច្រើន និងការខ្វល់ខ្វាយដ៏ជូរចត់ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលប៉ូលបានឃើញដោយមិនសង្ស័យថា តាមរយៈការប្រទានពរខាងក្រៅ ព្រះជាម្ចាស់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះព្រះពរខាងវិញ្ញាណ និងមិនចេះសាបសូន្យដែលទ្រង់បានរៀបចំនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ទ្រង់សម្រាប់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ នោះគាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការស្វែងរកព្រះពរពីខាងក្រៅដែលជាភស្តុតាងដើម្បីបញ្ជាក់អំពីព្រះពរខាងវិញ្ញាណនោះទេ ។ [អេភេសូរ 1:3] ។ យើងត្រូវចងចាំនៅក្នុងគំនិតថា សេចក្តីសន្យាពីលំនៅស្ថានសួគ៌ត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងទឹកដីកាណាន ។ ដូច្នេះ វាគ្មានអ្វីត្រូវសង្ស័យទេថា យ៉ាកុបជាមួយនឹងទេវតា បានផ្សាំទៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលគាត់នឹងបានចូលរួមនៅក្នុងជីវិតតែមួយ ។

ដូច្នេះ យ៉ាកុបត្រូវបានជ្រើសរើស និងញែកចេញដាច់ពីអេសាវដែលត្រូវបានគេបដិសេធដោយការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ខណៈដែលគាត់មិនខុសពីគាត់ក្នុងគុណសម្បត្តិនោះទេ ។ បើអ្នកសួរហេតុផល នោះសាវ័កប្រាប់ថា ៖ "ដ្បិតទ្រង់

មានព្រះបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា "អញនឹងផ្សាយសេចក្តីមេត្តាករុណា ដល់អ្នក ណាដែលអញមេត្តាករុណា ក៏នឹងមានសេចក្តីក្តួលអាណិត ដល់អ្នកណាដែលអញ ក្តួលអាណិត" [រ៉ូម 9:15] ។ ហើយខ្ញុំសួរថា តើការនេះមានន័យដូចម្តេចទៅ? ដោយសាមញ្ញ វាជាការប្រកាសយ៉ាងច្បាស់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលថា ទ្រង់រកមិន ឃើញអ្វីដែលនៅក្នុងមនុស្សនូវហេតុផលដែលត្រូវប្រទានពរពួកគេទេ តែបានដក ចេញពីវានូវសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 9:16] ។ ដូច្នេះ ការស ង្គ្រោះរបស់ទ្រង់គឺជាកិច្ចការរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ដរាបណាព្រះបង្កើតសេចក្តី សង្គ្រោះរបស់អ្នកនៅក្នុងអង្គទ្រង់តែម្នាក់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចុះមករកខ្លួនអ្នកទៅ វិញ? ដោយសារតែទ្រង់តែងតាំងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នានូវសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់តែ មួយគត់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករំឭកពីគុណសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក? ដោយមើល ឃើញថាទ្រង់បង្ខាំងគំនិតរបស់អ្នកនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែមួយ គត់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់របស់អ្នកដោយផ្នែកទៅលើកិច្ច ការរបស់អ្នកទៅវិញ?

ដូច្នេះយើងត្រូវមកកាន់មនុស្សដែលតិចជាង ពីអ្នកដែលប៉ុលត្រង់កន្លែងមួយសរ សេរថា ពួកគេត្រូវបានបដិសេធដោយសារព្រះ [រ៉ូម 11:2] ។ ពួកគេត្រូវបាន បដិសេធ មិនមែនដូចជាគូរប្រជែងរបស់យើងស្រមៃថាទ្រង់បានមើលឃើញមុន នោះទេ ចេញពីប៉មយាមរបស់ព្រះក្លែងក្លាយ ដែលអ្វីដែលគេធ្វើមិនមានគេផ្ទាល់ ជាអ្នកធ្វើ តែនៅក្នុងន័យមួយដែលយើងបានឃើញជាញឹកញាប់នូវពាក្យដែលត្រូវ បានប្រើ ។ ដ្បិតប្រាកដណាស់ នៅពេលប៉ុលនិយាយ នៅក្នុងលូកា ថាព្រះគ្រី ស្ទទ្រង់ត្រូវបាន "ប្រគល់ទៅ" កាន់សេចក្តីស្លាប់ "តាមគម្រោងការដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងប្រាជ្ញាដឹងមុនរបស់ព្រះ" [កិច្ចការ 2:23] ព្រះដែលគាត់យកមកមិនមែន

គ្រាន់តែជាអ្នកដែលមើលទេ តែជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ដូច្នេះ ពេត្រុសនិយាយដូចគ្នាពីអ្នកជឿជាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសតាមការដឹងមុនរបស់ព្រះ [១ពេត្រុស 1:2] បង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវការកំណត់ទុកជាមុនជាសម្ងាត់ដែលព្រះបានកំណត់អ្នកដែលទ្រង់នឹងចង់បានជាកូនសម្រាប់អង្គទ្រង់ [១ពេត្រុស 1:2] ។ នៅក្នុងការបន្ថែមពាក្យថា "បំណង" ជាពាក្យន័យដូចមួយកាលដែលពាក្យនេះគ្រប់ទីកន្លែងន័យដូចបង្ហាញពីការកំណត់ទុកជាស្រេច គាត់គ្មានអ្វីសង្ស័យចង់បង្រៀនថាព្រះ កាលដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ទ្រង់មិនចេញក្រៅពីអង្គទ្រង់ទេ ។ នៅក្នុងន័យនេះ នៅក្នុងជំពូកតែមួយ គាត់និយាយពីព្រះគ្រីស្ទថាទ្រង់ជាកូនចៀមដែលត្រូវបានដៅទុកមុនការបង្កបង្កើតនៃលោកិយនេះ [១ពេត្រុស 1:19-20] ។ ដ្បិតតើអ្វីដែលឆ្គងនិងគ្មានន័យជាងនេះដែល ព្រះមើលពីខាងលើនៅពេលដែលសេចក្តីសង្គ្រោះថាទ្រង់នឹងយាងមកជាមនុស្សនោះ! មនុស្សដែលត្រូវបានដៅទុក អោយប៉ុលបានលាយមួយផ្នែកតូចជាមួយនឹងមនុស្សជាច្រើន នូវអ្វីដែលអះអាងនូវព្រះនាមរបស់ព្រះខុសឆ្គង ។ កន្លែងផ្សេងទៀត ដើម្បីនឹងសង្កត់ការអួតអាងរបស់អស់អ្នកដែល ត្រូវបានគ្របដោយម៉ាស់ ដែលអះអាងសម្រាប់ខ្លួនពួកគេនៅចំពោះលោកិយនូវតំណែងនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ប៉ុលក៏និយាយថា "ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់អស់អ្នកដែលជារបស់ទ្រង់" [២ធីម៉ូថេ 2:19] ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ជាមួយនឹងពាក្យដែលប៉ុលចង្អុលបង្ហាញមនុស្សពីរប្រភេទមកដល់យើង ៖ មួយមកពីពូជពង្សរបស់អ័ប្រាហាំទាំងមូល ។ មួយទៀត ដែលត្រូវបានបំបែកចេញពីវា ហើយត្រូវបានដកចេញពីក្រោមព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានលាក់បាំងពីភ្នែកមនុស្ស ។ គ្មានអ្វីត្រូវសង្ស័យទេថា គាត់បានយកចេញពីម៉ូសេ ជាអ្នកដែលប្រកាស

ថា ព្រះនឹងមានមេត្តាដល់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ [និក្ខមនំ 33:19] ទោះបីជាសម្តីនេះទាក់ទងនឹងរាស្ត្រដែលបានជ្រើសរើសក៏ដោយ ដែលលក្ខខណ្ឌខាងក្រៅរបស់ពួកគេមានលក្ខណៈស្មើគ្នា ដូចជាគាត់បាននិយាយថានៅក្នុងទូទៅដូចជាកំណប់ទ្រព្យដ៏បរិសុទ្ធជាង ។ ហើយថាការតាំងសញ្ញារួមមិនរារាំងចំនួនតូចនោះពីការញែកចេញពីលំដាប់ និងឯកសារនោះទេ ។ ហើយទ្រង់ស្ម័គ្រចិត្តតាំងអង្គទ្រង់ជាអ្នកចែកចាយដោយឥតគិតថ្លៃ និងជាអ្នកវិនិច្ឆ័យលើរឿងនេះ ប្រកាសដោយសង្ខេបថា ទាល់តែវាបានគាប់ចិត្តទ្រង់ឱ្យទ្រង់មានចិត្តមេត្តាចំពោះម្នាក់ជាជាងចំពោះអ្នកផ្សេង ។ ដ្បិតកាលណាសេចក្តីមេត្តាករុណាមកដល់អ្នកណាដែលស្វែងរកវា ទោះជាអ្នកនោះមិនទទួលរងការបដិសេធក្តី ក៏អ្នកនោះរំពឹងទុក ឬមួយផ្នែកក៏ទទួលបាននូវសេចក្តីអនុគ្រោះសម្រាប់ខ្លួនឯងដែលព្រះបានលើកសរសើរដល់អង្គទ្រង់ ។

(ចម្លើយទៅកាន់អ្នកប្រឆាំងនៃគ្រឹះនៃការរើសតាំងនេះ ដែលការជំនំជំរះ 7-11)

7. បន្ទាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទទាក់ទងនឹងការរើសតាំង

ឥឡូវនេះសូមឱ្យចៅក្រម និងជាម្ចាស់បញ្ចេញមតិលើសំណួរទាំងមូល ។ ដោយឃើញភាពរឹងរួសយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងអ្នកស្តាប់ដែលទ្រង់ស្ទើរតែខ្ជះខ្ជាយពាក្យសម្តីនៅចំពោះមុខហ្វូងមនុស្ស ដើម្បីជម្នះឧបសគ្គនេះ ទ្រង់បានស្រែកឡើងថា៖ "អស់អ្នកណាដែលព្រះវរបិតាប្រទានមកខ្ញុំ នោះនឹងមកឯខ្ញុំ ហើយអ្នកណាដែលមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំក៏មិនដែលចោលទៅក្រៅឡើយ" [យ៉ូហាន 6:37] ។ "ឯបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក នោះគឺមិនចង់ឱ្យខ្ញុំបាត់អ្នកណា ក្នុងគ្រប់អស់ទាំងមនុស្ស ដែលទ្រង់ប្រទានមកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់ឱ្យខ្ញុំប្រោស

ទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើង នៅថ្ងៃចុងបំផុតវិញ" [យ៉ូហាន 6:39] ។ សូមកត់ចំណាំ ថា អំណោយទានរបស់ព្រះវរបិតា គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃការទទួលយើងចំពោះការ ធានា និងការការពាររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់នៅទីនេះ នឹងបង្វែរអំណះអំណាងទៅមក ហើយជំទាស់ថាមានតែអ្នកដែលមានជំនឿដោយ ស្ម័គ្រចិត្តប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជារបស់ព្រះវរបិតា ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទ បានទទូចលើចំណុចនេះតែមួយថា ៖ ទោះបីជាការបោះចោលនៃហ្វូងមនុស្សដ៏ ច្រើនបានធ្វើឱ្យកក្រើកពិភពលោកទាំងមូលក៏ដោយ ក៏ផែនការដ៏ម៉ឺងម៉ាត់របស់ ព្រះដែលការរើសតាំងមិនអាចត្រូវរង្គោះរង្គើ ហើយនឹងមានស្ថិរភាពជាងស្ថាន សួគ៌ទៅទៀត ។ ពួករើសតាំងត្រូវបានគេនិយាយថានៅចំពោះព្រះវរបិតាមុន ពេលទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយដល់គេ ។ ពួកគេសួរថាតើវាដោយធម្ម ជាតិមែនទេ? ទេ ។ អ្នកដែលជាជនចម្លែកដែលទ្រង់បង្កើតឱ្យក្លាយជារបស់ ទ្រង់ដោយទាញពួកគេមកកាន់ទ្រង់ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺច្បាស់ពេក សម្រាប់គ្របដណ្តប់ដោយពពកនៃការគេចចេញ ។ "គ្មានអ្នកណាអាចនឹងមកឯខ្ញុំ បានទេ លើកតែព្រះវរបិតា ដែលចាត់ខ្ញុំឱ្យមក ទ្រង់ទាញនាំគេប៉ុណ្ណោះ ហើយ ខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុតដែរ នៅក្នុងគម្ពីរពួកហោរាមាន សេចក្តីចែងទុកមកថា "ព្រះទ្រង់នឹងបង្រៀនគេទាំងអស់គ្នា" ដូច្នេះ អស់អ្នក ណាដែលឮព្រះវរបិតា ហើយបានរៀនពីទ្រង់ នោះក៏មកឯខ្ញុំ" [យ៉ូហាន 6:44-45] ។ ប្រសិនបើមនុស្សទូទៅនឹងលត់ជង្គង់នៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ការរើសតាំង នឹងបានជាទូទៅ ។ ពេលនេះដោយចំនួនតិចតួចនៃអ្នកជឿនោះបង្ហាញពីភាព ចម្រុះឡើង ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទប្រកាសថា សិស្សដែលត្រូវបានប្រគល់ មកទ្រង់ជាមរតកពិសេសរបស់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 17:6] បន្តិចក្រោយមកទ្រង់

បន្ថែមថា៖ "ទូលបង្គំអធិស្ឋានឱ្យគេ មិនមែនអធិស្ឋានឱ្យលោកីយ៍ទេ គឺឱ្យអស់អ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំវិញ ពីព្រោះគេជារបស់ផងទ្រង់" [យ៉ូហាន 17:9; យ៉ូហាន 15:19]។ កាលដែលថា ពិភពលោកទាំងមូលមិនមែនជារបស់អ្នកបង្កើតទេ លើកលែងតែដោយព្រះគុណដែលជួយសង្គ្រោះពីបណ្តាសា និងកំហឹងរបស់ព្រះ និងសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច នូវចំនួនកំណត់ដែលនឹងវិនាសបើមិនដូច្នេះទេ។ ប៉ុន្តែ លោកីយផ្ទាល់ត្រូវបានទុកសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់វា ដែលវាត្រូវបានកំណត់មកហើយ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ទោះជាព្រះគ្រិស្តបញ្ជូលអង្គទ្រង់ជាអ្នកផ្សះផ្សាក៏ដោយ ក៏ទ្រង់អះអាងដោយអង្គទ្រង់ ដូចគ្នាជាមួយនឹងព្រះវរបិតា នូវសិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើស។ "ខ្ញុំមិនមែននិយាយពីអ្នករាល់គ្នាទាំងអស់ទេ ខ្ញុំស្គាល់អស់អ្នកដែលខ្ញុំបានរើស" [យ៉ូហាន 13:18]។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់សួរ ថាពេលណាដែលទ្រង់បានរើសពួកគេ ទ្រង់ឆ្លើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា៖ "ពីលោកីយ" [យ៉ូហាន 15:19] ដែលទ្រង់បានរាប់ចេញពីការអធិស្ឋានរបស់គាត់ នៅពេលដែលទ្រង់លើកពីសិស្សរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 17:9]។ នេះជាការដែលយើងត្រូវជឿ៖ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា ទ្រង់ស្គាល់អ្នកដែលទ្រង់បានរើស ទ្រង់បង្ហាញនៅក្នុងប្រភេទមនុស្សនូវប្រភេទពូជដែលពិសេស ដែលខុសពីគេ មិនមែនដោយគុណភាពនៃគុណតម្លៃរបស់វាទេតែដោយការកំណត់របស់ស្ថានសួគ៌វិញ។

ចេញពីនេះយើងអាចសន្និដ្ឋានថា គ្មាននរណាម្នាក់ពូកែដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងឬការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដោយមើលឃើញថាព្រះគ្រីស្ទតាំងអង្គទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃការរើសតាំង។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់រាប់យូដាសក្នុងចំណោមអ្នករើសតាំង ទោះជាគាត់ "ជាអារក្ស" ក៏ដោយ [យ៉ូហាន 6:70]។

ការនេះសំដៅតែទៅលើតំណែងនៃពួកសាវ័ក ដែលបើទោះជាវាជាវាឆ្គុះយ៉ាងច្បាស់នូវសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ដូចជាប៉ូលជាញឹកញាប់ទទួលស្គាល់នៅក្នុងខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ [កាឡាទី 1:16; អេភេសូរ 3:7] នៅតែមិនផ្ទុកក្នុងនោះផ្ទាល់នូវសេចក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចឡើយ ។ រួចមកយូដាសអាចកាន់តែអាក្រក់ជាងអារក្សថែមទៀតផង កាលដែលគាត់ត្រូវបានដកចេញពីតំណែងជាសាវ័កដោយសារគ្មានជំនឿ តែព្រះគ្រីស្ទមិនព្រមអនុញ្ញាតឱ្យអស់អ្នកដែលដែលទ្រង់បានផ្សាំម្តងរួចមកក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវវិនាសនោះទេ [យ៉ូហាន 10:28] ។ ដ្បិតការដែលរក្សាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ នោះទ្រង់នឹងធ្វើនូវអ្វីដែលទ្រង់សន្យា គឺ ទ្រង់នឹងបង្ហាញមកនូវព្រះចេស្តារបស់ព្រះ ដែល "ប្រសើរជាងទាំងអស់" [យ៉ូហាន 10:29] ។ ដ្បិតអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលនៅកន្លែងមួយថា "អ្នកទាំងនេះនៅក្នុងលោកីយ៍...ឯពួកអ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ នោះសូមទ្រង់រក្សាគេដោយព្រះនាមទ្រង់ផង...នោះទូលបង្គំបានរក្សាគេ ដោយព្រះនាមទ្រង់ដែរ ទូលបង្គំបានរក្សាទុកនូវអស់អ្នក ដែលទ្រង់ប្រទានមកទូលបង្គំ គ្មានអ្នកណាមួយត្រូវវិនាសឡើយ បានវិនាសតែ១នាក់នោះ ដែលបានតម្រូវឱ្យត្រូវវិនាសប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឱ្យបានសំរេចតាមបទគម្ពីរ" [យ៉ូហាន 17:11-12] បើទោះជាពាក្យនេះមិនត្រូវបានប្រើដោយត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏វាមិនបានបញ្ចូលភាពស្រពិចស្រពិលឡើយ ។ សរុបមក ៖ ដោយការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមដោយឥតគិតថ្លៃនោះព្រះធ្វើឱ្យអស់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យធ្វើជាបុត្ររបស់ទ្រង់ ។ មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃហេតុការនេះគឺនៅក្នុងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដោយសារទ្រង់ជាផ្ទុកនៅក្នុងការគាប់ព្រះទ័យដែលសម្ងាត់របស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

8. បិតានៃក្រុមជំនុំដើម ជាពិសេសលោក Augustine អំពីការដឹងមុនរបស់ព្រះ

តែ លោក Ambrose លោក Origen និងJerome ប្រកាន់ខ្ជាប់ថា ព្រះចែកចាយព្រះគុណរបស់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សតាមដែលទ្រង់បានឃើញមុន ថាម្នាក់ៗនឹងប្រើវាបានល្អ។ ក្រៅពីនោះ លោក Augustine ធ្លាប់មានគំនិតនេះមួយរយៈដែរ តែបន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលចំណេះដឹងគ្រាន់បើពីបទគម្ពីរមក គាត់មិនត្រឹមតែដកថយពីវាដោយសារវាជាការខុសឆ្គងយ៉ាងច្បាស់នោះទេ តែគាត់ក៏ប្រឆាំងនឹងវាយ៉ាងខ្លាំងផងដែរ។ ពិតណាស់ បន្ទាប់ពីបានដកថយចេញពីវាដោយការរិះគន់ដល់ Pelagians ពីព្រោះពួកគេនៅតែរឹងចចេសក្នុងកំហុសរបស់ពួកគេ គាត់និយាយថា៖ "តើអ្នកណាមិនភ្ញាក់ផ្អើលដែលសារកមិនអាចនឹងចាប់បាននូវការបញ្ឆោតនេះ?" ដ្បិតបន្ទាប់ពីគាត់បានដាក់អ្វីមួយដែលភ្ញាក់ផ្អើលទាល់ទងនឹងមនុស្សដែលមិនទាន់នឹងកើតមក ហើយរួចមកក៏នាំខ្លួនគាត់ទៅប្រឈមនឹងសំណួរដែលថា៖ "រួចមកវាយ៉ាងម៉េច?" "តើព្រះអយុត្តិធម៌មែនទេ?" [រ៉ូម 9:14] នេះជាកន្លែងសម្រាប់គាត់ឆ្លើយថា ព្រះបានឃើញមុននូវការប្រព្រឹត្តល្អរបស់មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា។ តែគាត់នៅតែមិននិយាយការនេះ តែបានជ្រកក្រោមការជំនុំជំរះនិងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះវិញ។ ហើយនៅក្នុងអត្ថបទគម្ពីរមួយទៀត ដោយបានដកចេញនូវគ្រប់ទាំងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់ពីចំពោះការរើសតាំងរួចមក លោកAugustine និយាយថា៖ "នៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ ត្រូវបានគេចាត់ទុកជាមោឃៈនូវហេតុផលនៃអ្នកដែលការពារការដឹងជាមុនរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ ដូច្នេះហើយនិយាយថាយើងត្រូវបានជ្រើសរើសមុនការបង្កបង្កើតពិភពលោកមកម្ល៉េះ ពីព្រោះព្រះបានដៅទុកមុនថាយើងនឹងល្អ

មិនមែនថាទ្រង់ផ្តាល់នឹងធ្វើឱ្យយើងល្អនោះទេ ។ ព្រះអង្គដែលមានព្រះបន្ទូលថា ៖ "អ្នករាល់គ្នាមិនបានរើសខ្ញុំទេ តែខ្ញុំបានរើសអ្នករាល់គ្នាវិញ ។" [យ៉ូហាន 15:16] មិននិយាយពីសេចក្តីល្អដែលបានមើលឃើញមុននោះទេ ។ ដ្បិតប្រសិនបើ ទ្រង់បានជ្រើសរើសយើង ដោយសារទ្រង់បានឃើញមុនថា យើងនឹងល្អ នោះទ្រង់នឹងក៏បានឃើញមុនថាយើងនឹងរើសយកទ្រង់ ហើយជាលទ្ធផលបែបនោះ ។" ចូរអនុញ្ញាតឱ្យទីបន្ទាល់របស់ Augustine មានទម្ងន់នៅក្នុងចំណោមយើង ជាអ្នកដែលចង់ពឹងផ្អែកលើសិទ្ធិអំណាចរបស់បិតានៃក្រុមជំនុំ ។ លោក Augustine មិនអនុញ្ញាតខ្លួនគាត់ឱ្យត្រូវបានកាត់ចេញពីពួកឪពុកដើមណានោះទេ តែដោយប្រើភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់បង្ហាញពីការបែងចែកនេះជាមួយនឹងការស្តប់ដែលពួក Pelagians ដាក់បន្ទុកដល់គាត់ ដែលវាខុសឆ្គង ។ ដោយគាត់បានលើកយកពី Ambrose ថា: "ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ត្រាស់ហៅអ្នកដែលទ្រង់បង្ហាញនូវសេចក្តីមេត្តា ។" ដូច្នេះ ៖ "ប្រសិនបើទ្រង់សព្វព្រះទ័យ នោះទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យអ្នកដែលមិនបរិសុទ្ធឱ្យបានបរិសុទ្ធ ។ តែព្រះត្រាស់ហៅអ្នកដែលទ្រង់ផ្តល់នូវការត្រាស់ហៅ ហើយធ្វើឱ្យបានសុចរិតអ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ" ។ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់ផ្តុំវគ្គទាំងស្រុងពីលោក Augustine នោះខ្ញុំនឹងបង្ហាញដល់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំរួចហើយថា ខ្ញុំត្រូវការភាសាផ្សេងទៀតជាភាសារបស់គាត់ ។ តែខ្ញុំមិនចង់ផ្តល់បន្ទុកដោយប្រើពាក្យសម្តីច្រើននោះទេ ។

ប៉ុន្តែមកឥឡូវនេះ ចូរយើងស្រមៃថាពួកឪពុកទាំងនេះនៅស្ងៀម ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់លើបញ្ហានោះផ្តាល់តែម្តង ។ សំណួរដ៏ពិបាកមួយត្រូវបានចោទឡើងថា ៖ តើព្រះបានប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតក្នុងការផ្តល់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សខ្លះឬទេ ។ ប៉ុលអាចដោះស្រាយរឿងនេះក្នុងពាក្យមួយដោយស្នើឱ្យ

មានការគិតគូរចំពោះការប្រព្រឹត្ត ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីគាត់មិនធ្វើបែបនេះ ប៉ុន្តែ បន្តការបង្រៀនដែលពោរពេញដោយការលំបាកដូចគ្នា? ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនគួរ? សម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈមាត់របស់គាត់ មិនបានរងទុក្ខពីកំហុសនៃការភ្លេចភ្លាំងនោះទេ ។ ដូច្នេះ គាត់ឆ្លើយដោយគ្មានការពង្វាងឡើយ ។ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាចំពោះពួកគេ ព្រោះព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យដូច្នេះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេចក្តីប្រកាសនោះថា៖ "អញនឹងឱ្យអស់ទាំងសេចក្តីសប្បុរសរបស់អញដើរកាត់នៅមុខឯង ព្រមទាំងប្រកាសពីព្រះនាម "យេហូវ៉ា" នៅមុខឯងផង អញនឹងប្រោសដល់អ្នកណាដែលអញចង់ប្រោស ហើយនឹងផ្សាយសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកណាដែលអញចង់ផ្សាយឱ្យ" [និក្ខមនំ 33:19] ដូចជាគាត់បាននិយាយថា៖ "ព្រះទ្រង់បាននាំឱ្យមានសេចក្តីមេត្តាមិនមែនដោយសារហេតុផលណាឡើយ តែទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងមានមេត្តា ។" រួចមក ការនិយាយរបស់លោក Augustine នៅតែត្រូវដដែលថា៖ "ព្រះគុណរបស់ព្រះមិនស្វែងរកទេ តែធ្វើឱ្យពួកគេបានសមនឹងបានជ្រើសរើសវិញ ។"

9. តើការរើសតាំងមិនភ្ជាប់ជាមួយការដឹងមុនរបស់ព្រះពីការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សកាលដែលព្រះគុណដែលឥតគិតថ្លៃធ្វើឱ្យគុណតម្លៃទាំងនោះទៅរួចនោះ?

យើងមិននិយាយច្រើនសូម្បីតែនៅភាពបិនប្រសប់របស់ថូម៉ាសផង ការដឹងជាមុនអំពីកុសលមិនមែនជាហេតុនៃការដៅទុកជាមុននៅផ្នែកនៃការប្រព្រឹត្តនៃការដៅទុកជាមុននោះទេ ប៉ុន្តែខាងយើងអាចហៅបានថា៖ តាមការប៉ាន់ស្មានជាក់លាក់នៃការដៅទុកជាមុន ដូចជាកាលដែលព្រះមានព្រះបន្ទូលទុកជាមុនសម្រាប់សិរីល្អសម្រាប់មនុស្សដោយសារតែបុណ្យស័ក្តិ ព្រោះទ្រង់បានប្រោសប្រទាននូវ

ព្រះគុណដល់មនុស្សនូវសិរីល្អ ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យថា ក្នុងការរើសតាំង យើងមិនបានសញ្ជឹងគិតអ្វីក្រៅតែពីសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ បើអ្នកណាប្រាថ្នាចង់ដឹងអ្វីបន្ថែមទៀតនោះ នេះនឹងជាការមិនសមហេតុផលទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងស្ម័គ្រចិត្តនឹងស្តាប់ចិត្តដោយល្បិចកល នោះយើងមានមធ្យោបាយដើម្បីបដិសេធការនិយាយរបស់ថូម៉ាសនេះ ។ គាត់និយាយថាសិរីរុងរឿងនៅក្នុងរង្វាស់មួយត្រូវបានដៅទុកសម្រាប់អ្នករើសតាំងពីការប្រព្រឹត្ត ដ្បិតព្រះកំណត់ទុកមុននូវព្រះគុណសម្រាប់ពួកគេ ដោយវានោះពួកគេនឹងបានទទួលសិរីរុងរឿង ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើខ្ញុំនឹងលើកយកការប្រឆាំងនោះ ថាការដៅទុកមុនឱ្យព្រះគុណចុះចូលទៅនឹងការរើសតាំងដល់ជីវិត ហើយវាដូចជាអ្នកបម្រើទៅកាន់វាមែនទេ? ព្រះគុណនោះត្រូវបានដៅទុកមុនសម្រាប់អស់អ្នកដែលសម្បត្តិនៃសិរីល្អរបស់ពួកគេត្រូវបានកំណត់ទុកជាយូរមកហើយ ពីព្រោះវាគាប់ព្រះទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការនាំកូនៗរបស់ទ្រង់ពីការរើសតាំងទៅកាន់ការរាប់ជាសុចរិត? រួចមក វានឹងបន្តថា ការដៅទុកមុនទៅកាន់សិរីល្អជាហេតុបង្កនៃការដៅទុកមុនទៅកាន់ព្រះគុណ ជាជាងការផ្ទុយគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ចូរលាទៅកាន់ការទាស់ទែងគ្នាទាំងនេះ ព្រោះពួកវាមិនចាំបាច់នៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលគិតថាមានប្រាជ្ញាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកគេក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ អ្នកនិពន្ធរបស់ក្រុមជំនុំម្នាក់ពិតជាបានសរសេរថា "អ្នកដែលចាត់ការរើសតាំងរបស់ព្រះថាជាគុណសម្បត្តិគឺឆ្ងាតជាងដែលពួកគេគួរតែឆ្ងាតហើយ" ។

10. ភាពជាសកលនៃការអញ្ជើញរបស់ព្រះនិងភាពច្បាស់លាស់នៃការរើសតាំង

អ្នកខ្លះជំទាស់ថាព្រះនឹងប្រឆាំងនឹងអង្គទ្រង់ ប្រសិនបើទ្រង់នឹងអញ្ជើញមនុស្សទាំងអស់ជាសកលមករកទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់ទទួលជ្រើសរើសយកតែពីរបីនាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ តាមទស្សនៈរបស់ពួកគេ ភាពជាសកលនៃការសន្យានឹងដកចេញនូវភាពខុសគ្នានៃព្រះគុណពិសេស ។ ហើយមនុស្សកម្រិតមធ្យមមួយចំនួននិយាយដូច្នេះ មិនមែនច្រើនដើម្បីរារាំងការពិត ដើម្បីរារាំងសំណួរដែលចាក់ដូចបន្លា និងរារាំងការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មនុស្សជាច្រើន ។ បំណងដ៏គួរឱ្យសរសើរ នេះប៉ុន្តែការរចនាមិនត្រូវបានអនុម័តទេ ព្រោះការគេចចេញមិនអាចដោះសាបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលជេរប្រមាថការរើសតាំងដោយជេរប្រមាថផ្តល់នូវការលេងសើចដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមពេក ឬកំហុសគួរឱ្យអាម៉ាស់ខ្លាំង ។

ខ្ញុំបានពន្យល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតពីរបៀបដែលបទគម្ពីរផ្សះផ្សាគោលគំនិតពីរដែលទាំងអស់ត្រូវបានហៅមកកាន់ការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿដោយការអធិប្បាយពីខាងក្រៅ ប៉ុន្តែថាវិញ្ញាណនៃការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ខ្ញុំនឹងត្រូវនិយាយឡើងវិញនូវចំណុចមួយចំនួន ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបដិសេធនូវអ្វីដែលគេអះអាង ព្រោះវាមិនពិតតាមការពីរយ៉ាង ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលគំរាមថា ពេលភ្លៀងធ្លាក់មកលើក្រុងមួយ នោះនឹងមានគ្រោះរាំងស្ងួតនៅក្រុងមួយទៀត ។ [អាម៉ុស 4:7] ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតអ្នកដែលប្រកាសនូវគ្រោះរាំងស្ងួតនៃការបង្រៀន [អាម៉ុស 8:11] មិនចង់អង្គទ្រង់ដោយក្រឹត្យវិន័យដែលបានដាក់ត្រូវហៅមនុស្សទាំង

អស់ស្មើៗគ្នាឡើយ ។ ហើយទ្រង់ដែលហាមប៉ុលមិនឱ្យនិយាយព្រះបន្ទូលនៅអាស៊ី [កិច្ចការ 16:6] ហើយបង្វែរគាត់ទៅម្ខាងចេញពីប៊ីធីនៀ បាននាំគាត់ទៅកាន់ម៉ាសេដូន [កិច្ចការ 16:7] ។ ដូច្នេះបង្ហាញថាទ្រង់មានសិទ្ធិចែកចាយទ្រព្យសម្បត្តិនេះដល់អ្នកដែលទ្រង់ពេញចិត្ត ។ តាមរយៈអេសាយ ទ្រង់នៅតែបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលទ្រង់ដឹកនាំការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាពិសេសចំពោះអ្នករើសតាំង ត្បិតទ្រង់ប្រកាសថាពួកគេតែម្នាក់ឯង មិនមែនមនុស្សជាតិទាំងមូលដោយគ្មានរើសអើងនោះទេ ដែលត្រូវក្លាយជាសិស្សរបស់ទ្រង់ [អេសាយ 8:16] ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ថា គោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវបាននិយាយថាបានទុកទាំងស្រុងនិងដោយឡែកសម្រាប់បុត្រនៃក្រុមជំនុំគឺត្រូវបានបង្ខូចដោយខុសឆ្គងនៅពេលបង្ហាញមកថាមានផលប្រយោជន៍យ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាពដល់មនុស្សទាំងអស់ ។

សូមឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន ៖ ទោះបីជាសំឡេងនៃដំណឹងល្អនិយាយជាទូទៅក៏ដោយ ក៏អំណោយនៃសេចក្តីជំនឿគឺកម្រមានណាស់ ។ អេសាយបានលើកឡើងពីមូលហេតុថា ៖ "ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់" មិនបាន "បើក"ដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ [អេសាយ 53:1] ។ ប្រសិនបើគាត់បាននិយាយថាដំណឹងល្អគឺត្រូវបានមើលងាយអាក្រក់និងដោយទុច្ចរិត ដោយសារមនុស្សជាច្រើនរឹងរូសមិនព្រមស្តាប់ប្រហែលជាទិដ្ឋភាពនៃការហៅជាសកលនេះនឹងមានកម្លាំង ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាចេតនារបស់ព្យាការីដែលត្រូវលុបបំបាត់កំហុសរបស់មនុស្សនោះទេ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថា ប្រភពនៃភាពងងឹតងងុលគឺថា ព្រះអម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតឱ្យបង្ហាញព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេនោះទេ ។ [អេសាយ 53:1] ។ ទ្រង់គ្រាន់តែព្រមានថា ដោយសារសេចក្តីជំនឿជា

អំណោយទានពិសេស ត្រចៀកដែលស្តាប់ដោយអសាឥតការច្រំដែលនូវពាក្យបង្រៀនខាងក្រៅ ។ ពេលនេះ ខ្ញុំចង់នឹងពីគ្រូទាំងនេះថាតើជាការអធិប្បាយតែមួយ ឬជំនឿ ដែលបង្កើតឱ្យមានព្រះកូនរបស់ព្រះនោះ ។

ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងជំពូក១នៃយ៉ូហានថា ៖ "ប៉ុន្តែអស់អ្នកណាដែលទទួលទ្រង់ គឺអស់អ្នកដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់ នោះទ្រង់បានប្រទានអំណាច ឱ្យបានត្រឡប់ជាកូនព្រះ" [យ៉ូហាន 1:12] គ្មានការច្រលំអ្វីនៅទីនោះទេ តែជាលំដាប់ពិសេសដែលបានផ្តល់ដល់អ្នកជឿ "គឺជាកូនដែលមិនមែនកើតមកពីឈាម ឬតាមប្រាថ្នាខាងរូបសាច់ ឬតាមចំណង់នៃមនុស្សឡើយ គឺកើតមកអំពីព្រះវិញ" [យ៉ូហាន 1:13] ។

ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា មានការយល់ស្របរួមរវាងសេចក្តីជំនឿ និងព្រះបន្ទូល ។ នេះគឺថាត្រង់ណាដែលមានជំនឿ តែដើម្បីឱ្យគ្រាប់ពូជធ្លាក់នៅកណ្តាលបន្លា [ម៉ាថាយ 13:7] ឬនៅលើថ្ម [ម៉ាថាយ 13:5] គ្មានអ្វីថ្មីទេ ពីព្រោះផ្នែកដែលធំជាងពិតណាស់បង្ហាញខ្លួនយ៉ាងមុាំថារឹងមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ តែដោយសារមិនមែនគ្រប់គ្នាត្រូវបានផ្តត់ផ្តង់ដោយភ្នែកនិងត្រចៀកទេ ។ ដូច្នេះ តើវានឹងសមស្របយ៉ាងណាដែលព្រះហៅអង្គទ្រង់ថាជាអង្គបុគ្គលដែលទ្រង់ស្គាល់នឹងមិនមក? អនុញ្ញាតឱ្យ Augustine ឆ្លើយជំនួសខ្ញុំថា "តើអ្នកចង់ប្រកែកជាមួយខ្ញុំមែនទេ? ភ្ជាក់ផ្អើលជាមួយខ្ញុំ ហើយលាន់មាត់ថា 'ឱ ជម្រៅ! ចូរយើងទាំងពីរយល់ស្របនៅក្នុងសេចក្តីកោតខ្លាច មិនដូច្នោះទេ យើងនឹងវិនាសទៅនៅក្នុងកំហុស ។" លើសពីនេះ ប្រសិនបើការរើសតាំង ដូចដែលប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់ គឺជាមាតានៃសេចក្តីជំនឿ នោះខ្ញុំបានត្រលប់មកវិញនៅពេលដែលពួកគេបានឮនូវអំណះអំណាងថា សេចក្តីជំនឿមិនមានលក្ខណៈទូទៅទេ ពីព្រោះការរើសតាំង គឺពិសេ

ស ។ ដ្បិតពីប្រព័ន្ធនៃហេតុ និងផលនេះ យើងអាចទាញការសន្និដ្ឋាននេះបាន យ៉ាងងាយស្រួលថា ៖ នៅពេលដែលប៉ូលបានថ្លែងថា "សូមសរសើរដល់ព្រះដ៏ជា ព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់បាន ប្រទានពរមកយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយគ្រប់ទាំងព្រះពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ នៅ ស្ថានដ៏ខ្ពស់ តាមដែលទ្រង់បានរើសយើងរាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាំងពីមុនកំណើត លោកីយ៍មកប្រយោជន៍ឱ្យយើងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបាន នៅចំពោះទ្រង់ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់" [អេភេសូរ 1:3-4] ភាពមានបាននេះ មិនមានទូទៅសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ទេ ដ្បិតព្រះទ្រង់បានជ្រើសអ្នកណាដែល ទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ។ ហេតុនេះបានជាប៉ុលត្រង់កន្លែងផ្សេងទៀតលើកពីសេចក្តី ជំនឿទៅកាន់អ្នកដែលរើសតាំង [ទីតុស 1:1] ៖ ថាគ្មាននរណាម្នាក់នឹងគិតថា គេនឹងបានជំនឿដោយការការខំប្រឹងរបស់គេផ្ទាល់ទេ តែថាសិរីល្អនេះនឹងស្ថិតនៅ ជាមួយនឹងព្រះ ដែលទ្រង់នឹងបើកសម្តែងដោយសេរីទៅដល់អ្នកដែលទ្រង់បាន ជ្រើសពីមុនមក ។ ដ្បិតលោក Bernard និយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ៖ "សម្លាញ់អើយចូរស្តាប់ដោយផ្ទាល់នៅពេលដែលទ្រង់និយាយទៅកាន់ពួកគេថា កុំ ភ័យខ្លាចឡើយ ចៀមតូចអើយ" [លូកា12:32] ដ្បិតសម្រាប់អ្នកត្រូវបានបើកឱ្យ បានដឹងអាថ៌កំបាំងនៃនគរស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ 13:11] ។ តើពួកគេជា នរណា? 'ដ្បិតអ្នកណាដែលទ្រង់បានស្គាល់ជាមុន នោះទ្រង់ក៏តម្រូវទុកជាមុន ឱ្យបានត្រឡប់ដូចជារូបអង្គនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដើម្បីឱ្យព្រះរាជបុត្រាបានធ្វើជា បងច្បងគេក្នុងពួកបងប្អូនជាច្រើន' [រ៉ូម 8:29] ហើយទៅអ្នកអ្នកដែលគម្រោង ដ៏អស្ចារ្យនិងអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យបានស្គាល់ថា ៖ 'ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ស្គាល់អស់អ្នកដែលជារបស់ផងទ្រង់' [២ធីម៉ូថេ 2:19] តែអ្វីដែលព្រះទ្រង់

ជ្រាបត្រូវបានបង្ហាញដល់មនុស្ស ។ ហើយពិតណាស់ ទ្រង់មិនផ្តល់ទៅអ្នកផ្សេង ឱ្យបានចូលរួមនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនេះនោះទេ ទុកសម្រាប់អ្នកដែលទ្រង់ស្គាល់មុន និងបានដៅទុកជារបស់ទ្រង់វិញ ។" បន្តិចក្រោយមកទ្រង់សរុបមកថា ៖ "'តែសេចក្តីសប្បុរសនៃព្រះយេហូវ៉ាស្ថិតស្ថេរនៅតាំងពីអស់កល្បដរាបដល់អស់កល្បជានិច្ចចំពោះអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ទ្រង់សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ក៏នៅរហូតដល់កូនចៅគេតទៅ' [ទំនុកដំកើង 103:17; 102:17] ។ ពីអស់កល្បជានិច្ចដោយសារតែការដៅទុកជាមុន ទៅកាន់អស់កល្បជានិច្ចពីព្រោះការញែកជាបរិសុទ្ធអ្នកដែលមិនបានដឹងពីដើមដំបូង អ្នកផ្សេងទៀតដែលគ្មានពីបញ្ចប់ ។" តែហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវលើកពី លោក Bernard ទុកជាបន្ទាល់ នៅពេលយើងស្តាប់ពីបបូរមាត់របស់លោកម្ចាស់រួចហើយថា ៖ "នេះមិនមែនថា មានអ្នកណាដែលឃើញព្រះវរបិតានោះឡើយ មានតែព្រះអង្គ ដែលយាងមកពីព្រះប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គនោះទើបទ្រង់បានឃើញព្រះវរបិតាមែន" [យ៉ូហាន 6:46]? ដោយសារពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់មានន័យថាមិនមែនគ្រប់គ្នាកើតជាថ្មីពីព្រះត្រូវបានភ្ជាក់ផ្តើយដោយភាពចែងចាំងនៃព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ហើយពិតណាស់ សេចក្តីជំនឿត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការរើសតាំងយ៉ាងសមស្រប ដែលធ្វើឱ្យវាស្ថិតនៅទីពីរ ។ លំដាប់លំដោយនេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀតបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ "ឯបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក នោះគឺមិនចង់ឱ្យខ្ញុំបាត់អ្នកណា ក្នុងគ្រប់អស់ទាំងមនុស្សដែលទ្រង់ប្រទានមកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់ឱ្យខ្ញុំប្រោសទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើង នៅថ្ងៃចុងបំផុតវិញ នេះហើយជាបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ គឺឱ្យអស់អ្នកណាដែលឃើញព្រះរាជបុត្រា ហើយក៏ជឿដល់ទ្រង់ បានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជា

និច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត" [យ៉ូហាន 6:39-40] ។ ប្រសិនបើទ្រង់សព្វព្រះទ័យចង់ឱ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ នោះទ្រង់នឹងដាក់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់លើពួកគេ ហើយនឹងផ្សាំពួកគេទាំងអស់នៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ដោយចំណងយ៉ាងបរិសុទ្ធនៃជំនឿហើយ ។ ពេលនេះ វាច្បាស់ថាជំនឿជាគ្រឿងបញ្ចាំចិត្តតែមួយគត់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា ដែលរក្សាទុកសម្រាប់បុត្រដែលទ្រង់បានរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលនៅអត្ថបទគម្ពីរមួយទៀតថា៖ "កាលបានបញ្ចេញចៀមខ្លួន ទៅក្រៅអស់ហើយ នោះគាត់ដើរមុនវា ហើយចៀមក៏ដើរតាមក្រោយទៅ ដ្បិតវាស្គាល់សំឡេងគាត់ វាមិនព្រមតាមមនុស្សដទៃទេ វានឹងរត់ចេញពីគេវិញ ពីព្រោះវាមិនស្គាល់សំឡេងរបស់មនុស្សដទៃណាសោះ" [យ៉ូហាន 10:4-5] ។ តើនៅពេលដែលការប្រឆាំងគ្នានេះងើបចេញ តែចេញពីសេចក្តីពិតដែលថាគ្រូចៀករបស់គេត្រូវបានចោះដោយព្រះអម្ចាស់? ដ្បិតគ្មាននរណាអាចធ្វើខ្លួនគេទៅជាចៀមទេ តែត្រូវបានក្លាយទៅជាចៀមដោយព្រះគុណនៃស្ថានសួគ៌វិញ ។ កាលដែលព្រះអម្ចាស់បង្រៀនថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងនឹងប្រាកដនិងមានសុវត្ថិភាពអស់កល្បជានិច្ច ដោយសារវាត្រូវការការពារដោយព្រះចេស្តាដែលមិនចេះរលត់របស់ព្រះ [យ៉ូហាន 10:29] ។ ដូច្នេះ ទ្រង់សរុបមកថា អ្នកមិនជឿមិនមែនជាចៀមរបស់ទ្រង់ទេ [យ៉ូហាន 10:26] ។ គឺថា ពួកគេមិនមែនជាចំនួនរបស់អ្នកដែលព្រះបានសន្យាតាមរយៈអេសាយ ដែលនឹងត្រូវក្លាយជាសិស្សនោះទេ [អេសាយ 8:16; 54:13] ។ ពេលនេះ ដោយសារទីបន្ទាល់ដែលខ្ញុំបានលើកបញ្ជាក់ពីការស៊ូទ្រាំ នោះពួកវាក្នុងពេលតែមួយធ្វើបន្ទាល់ពីភាពស្ថិតស្ថេរដែលមិនចេះរលត់នៃការរើសតាំង ។

11. ការបដិសេធមិនស្ថិតនៅក្នុងមូលដ្ឋាននៃការប្រព្រឹត្តតែ តែតាមបំណងរបស់ព្រះវិញ

ឥឡូវនេះ ពាក្យមួយស្តីអំពីពាក្យតិះដៀលដែលសាវ័កនៅក្នុងពេលនោះក៏ខ្ញល់ខ្ញាយដែរ។ ដ្បិតយ៉ាកុបមិនសាកសមនឹងអ្វីដោយការប្រព្រឹត្តអំពើនោះទេ នោះអេសាវក៏មិនត្រូវបានខូចដែលត្រូវស្អប់ដែរ [រ៉ូម 9:13]។ បើយើងបើកភ្នែកមើលទៅការប្រព្រឹត្ត យើងធ្វើបង្កាច់ពួកសាវ័ក ហាក់ដូចជាមិនបានឃើញអ្វីដែលហាក់ដូចជាច្បាស់លាស់ដល់យើង! ឥឡូវនេះវាបង្ហាញថាគាត់មិនបានឃើញទេ ព្រោះគាត់បញ្ជាក់យ៉ាងជាក់លាក់ថា កាលណាគេមិនទាន់នឹងបានធ្វើអ្វីល្អ ឬអាក្រក់នៅឡើយ នោះម្នាក់ត្រូវបានគេជ្រើសរើស ហើយម្នាក់ទៀតត្រូវបានបដិសេធ។ នេះគឺដើម្បីបញ្ជាក់ថាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការដៅទុកជាមុនរបស់ព្រះគឺមិនស្ថិតនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តទេ។ ពេលដែលគាត់លើកឡើងនូវការជំទាស់ ទោះបីជាព្រះអយុត្តិធម៌ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់មិនប្រើនូវអ្វីដែលអាចការពារសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់បានច្បាស់លាស់បំផុតដែរ៖ ព្រះជាម្ចាស់បានតបស្នងដល់អេសាវ តាមបំណងអាក្រក់របស់គេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ពេញចិត្តនឹងដំណោះស្រាយផ្សេងពីនេះដែលអ្នកដែលត្រូវជាប់ទោសត្រូវបានលើកឡើងរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ដែលតាមរយៈពួកគេ សិរីល្អរបស់ព្រះអាចនឹងត្រូវបានបើកសម្តែង។ ជាចុងក្រោយ គាត់បន្ថែមការសន្និដ្ឋាននោះថា៖ "ដូច្នេះ ទ្រង់តែងផ្សាយមេត្តាករុណា ដល់អ្នកណាតាមព្រះហឫទ័យ ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកណារឹងទទឹងក៏តាមតែព្រះហឫទ័យដែរ" [រ៉ូម 9:18]។ តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលប៉ុលចាត់ទុកការទាំងពីរជារបស់ព្រះតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះដែរទេ? ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមិនអាចកំណត់ហេតុផលថាហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់រាស្ត្រទ្រង់ លើកលែងតែវាគាប់ព្រះហឫទ័យ

គាត់ប៉ុណ្ណោះ ហើយយើងក៏មិនមានហេតុផលសម្រាប់ការបដិសេធអ្នកដទៃក្រៅពីបំណងរបស់ទ្រង់ដែរនោះទេ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលគេនិយាយថាព្រះធ្វើឱ្យរឹងរួស ឬបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ នោះមនុស្សត្រូវបានព្រមានដោយការនេះកុំឱ្យស្វែងរកមូលហេតុក្រៅពីព្រះហឫទ័យទ្រង់ឡើយ ។

ជំពូក XXIII

ការនិយាយប្រឆាំងនឹងការចោទប្រកាន់ខុសឆ្គងជាមួយនឹងអ្វីដែលគោលលទ្ធិបានត្រូវគេជាក់បន្ទុកយ៉ាងអយុត្តិធម៌

(ការត្រូវជាប់ទោសស្របគ្នានឹងការរើសតាំងនិងកិច្ចការនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ 1-3)

1. ការរើសតាំងតែគ្មានការត្រូវជាប់ទោស?

ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលការយល់ដឹងរបស់មនុស្សបានឮរឿងទាំងនេះ ភាពព្រងើយកន្តើយរបស់វាមិនអាចទប់ទល់បាន ដែលវាបានផ្ទុះទៅជាភាពច្របូកច្របល់ជាច្រើននិងលើសលប់ផង ប្រៀបដូចជាស្នូរត្រែនៃសង្គ្រាមដែរ ។

ពិតណាស់ មនុស្សជាច្រើន ហាក់បីដូចជាពួកគេចង់បញ្ឈៀសពីការស្តីបន្ទោសពីព្រះ ទទួលយករើសតាំងក្នុងលក្ខខណ្ឌបែបនេះ រហូតដល់បដិសេធថា គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានថ្កោលទោសទេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើបែបនេះដោយល្ងង់ខ្លៅ និងបែបជាកូនក្មេង ព្រោះការរើសតាំងផ្ទាល់មិនអាចឈរជាប់បានឡើយ លើកលែងតែត្រូវដាក់ទាស់នឹងការត្រូវជាប់ទោសប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា នឹងញែកអស់អ្នកដែលទ្រង់ទទួលមកក្នុងការសង្គ្រោះ ។ វានឹងជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការនិយាយថា អ្នកដទៃទទួលបានដោយចៃដន្យ ឬទទួលបានដោយការខិតខំរបស់ខ្លួននូវអ្វីដែលការរើសតាំងផ្តល់ដល់មនុស្សបន្តិតបន្តួច ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលព្រះបានរំលងនោះ ទ្រង់ថ្កោលទោស ។ ហើយការនេះទ្រង់ធ្វើដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ចង់ដកពួកគេចេញពីមរតកដែលទ្រង់

កំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់បុត្ររបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ហើយភាពព្រងើយកន្តើយ
របស់មនុស្សគឺមិនអាចទ្រាំទ្របានទេ ប្រសិនបើវាបដិសេធមិនព្រមទទួលការបង្វឹក
ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលប្រព្រឹត្តចំពោះផែនការដែលមិនអាចយល់បាន
របស់ទ្រង់ដែលពួកទេវតាផ្ទាល់ក៏គោរពផងដែរនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
ឥឡូវនេះ យើងត្រូវបានគេបង្រៀនថា ការរឹងមាំគឺនៅក្នុងព្រះហស្ត និងបំណង
របស់ព្រះ ដូចជាសេចក្តីមេត្តាករុណាដែរ ។ [រ៉ូម 9:14] ។ ហើយប៉ុល
ដូចដែលអស់អ្នកដែលខ្ញុំបាននិយាយ គាត់ខំប្រឹងដោយព្រួយបារម្ភដើម្បីនឹង
បង្កើតការចោទប្រកាន់ខុសនៅក្នុងការការពាររបស់ព្រះនោះទេ ។ គាត់គ្រាន់តែ
ព្រមានថា វាមិនសមស្របទេសម្រាប់ឱ្យដីឥដ្ឋប្រកែកទាស់នឹងជាងស្មូនរបស់វា
នោះ [រ៉ូម 9:20] ។ នៅពេលនេះ តើអ្នកដែលមិនទទួលស្គាល់ថា ថាមិន
ត្រូវបានថ្កោលទោសដោយព្រះចាត់ទុកបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលថា ៖ "គ្រប់ដើម
ឈើណាដែលបិតារបស់ខ្ញុំមិនបានដាំនឹងត្រូវបានដកចេញ" [ម៉ាថាយ 15:13]?
ការនេះមានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា អស់អ្នកដែលព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌មិនបាន
សម្រេចថានឹងដាំទុកជាដើម្បីដែលបរិសុទ្ធនៅក្នុងដីរបស់ទ្រង់ទេ នោះត្រូវបាន
សម្គាល់និងមានបំណងសម្រាប់សេចក្តីវិនាសអន្តរាយវិញ ។ ប្រសិនបើពួកគេ
និយាយថាគ្មានសញ្ញានៃការត្រូវជាប់ទោសទេ នោះមិនមានអ្វីដែលច្បាស់ថាវា
អាចបញ្ជាក់ដល់ពួកគេនោះទេ ។ នេះមានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា អស់អ្នកដែលព្រះ
វរបិតាសួគ៌មិនបានកំណត់ឱ្យដាំជាដើមឈើពិសិដ្ឋក្នុងចំការរបស់ទ្រង់ត្រូវបាន
សម្គាល់ និងមានបំណងសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ។ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយ
ថានេះមិនមែនជាសញ្ញានៃការស្តីបន្ទោសទេនោះ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ដែលអាច
បញ្ជាក់បានចំពោះពួកគេ ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនឈប់ខាំពីខាងក្រោយទេ នោះចូរឱ្យជំនឿដែលជ្រះស្រឡះបានស្តប់ស្តល់នឹងការស្តីបន្ទោសរបស់ប៉ុលថា ៖ គ្មានហេតុផលដែលត្រូវប្រកែកជាមួយនឹងព្រះទេ "បើសិនបើចង់" ម្យ៉ាងទៀត "ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់និងធ្វើឱ្យអំណាចរបស់ទ្រង់បានគេស្គាល់ នោះទ្រង់បានស៊ូទ្រាំដោយសេចក្តីអត់ធន់យ៉ាងខ្លាំង" ហើយការបន្ទាបខ្លួន "ជាភាជន៍នៃសេចក្តីក្រោធដែលបង្កើតឡើងសម្រាប់សេចក្តីបំផ្លាញ" តែម្ខាងទៀត "ធ្វើឱ្យបានស្គាល់នូវសេចក្តីបរិបូរណ៌នៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់សម្រាប់ភាជន៍នៃសេចក្តីមេត្តាដែលទ្រង់បានរៀបចំសម្រាប់សិរីរុងរឿង" [រ៉ូម 9:22-23] ។ ចូរឱ្យអ្នកអានដឹងថា ប៉ុល ការដែលកាត់ចោលនូវឱកាសនៃការខ្សឹបខ្សៀវនិងចំអក គាត់ផ្តល់នូវអំណាចព្រះចេស្តារបស់ព្រះទាំងអស់នៃសេចក្តីក្រោធនិងអំណាចរបស់ព្រះមក ដ្បិតវាជាសេចក្តីទុច្ចរិតដែលចុះចូលនូវការតាំងចិត្តរបស់យើងទៅក្នុងការជំនុំជំរះយ៉ាងជ្រៅដែលបានត្របាក់លេបនូវអំណាចនៃគំនិតរបស់យើងទាំងអស់ ។ សត្រូវរបស់យើងបានផ្តល់នូវចម្លើយដែលគ្មានតម្លៃថា ៖ ថាព្រះមិនបដិសេធទាំងស្រុងនូវអស់អ្នកដែលទ្រង់លើកលែងដោយភាពអត់ធ្មត់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្អាកការវិនិច្ឆ័យលើពួកគេវិញបើសិនជាពួកគេប្រែចិត្ត ។ ដូចជាប៉ុលបានលើកនូវការអត់ធ្មត់ជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងការរង់ចាំនូវការប្រែចិត្តជឿនៃអ្នកដែលទ្រង់និយាយថានឹងត្រូវ "វិនាស"! [រ៉ូម 9:22] ។ លោក Augustine បានពន្យល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវអត្ថបទគម្ពីរនេះថា ៖ ត្រង់កន្លែងណាដែលមានមហិទ្ធិឫទ្ធិចេស្តានៅជាប់នឹងការអត់ធន់ នោះព្រះជាម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតទេ ប៉ុន្តែទ្រង់គ្រប់គ្រងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់វិញ ។ ពួកគេបន្ថែមទៀតថាភាជន៍នៃសេចក្តីក្រោធគឺសម្រាប់ហេតុផលដ៏ល្អដែលត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបាន "បង្កើតឡើងដើម្បីបំផ្លាញ" ប៉ុន្តែថា "ព្រះ

បានរៀបចំភាជន៍នៃសេចក្តីមេត្តាករុណា" ។ [រ៉ូម 9:22] ។ ដ្បិតដោយវិធីនេះ ប៉ុលបានរៀបរាប់ និងអះអាងថា ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់តម្លៃដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ កាលដែលទ្រង់ទម្លាក់កំហុសចំពោះការវិនាសរបស់ពួកគេមកលើអស់អ្នកដែលនឹងនាំវាមកលើខ្លួនពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំនឹងសារភាពចំពោះពួកគេថា ប៉ុលដោយប្រើការបង្ហាញខុសៗគ្នា ធ្វើឱ្យខ្សោយនៃភាពឃោរឃៅនៃឃ្លាពីមុនក៏ដោយ ក៏វាមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាទាំងស្រុងក្នុងការផ្ទេរការបង្កើតមកសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ទៅជាអ្វីក្រៅពីផែនការដ៏សម្ងាត់របស់ព្រះនោះទេ ។ នេះក៏ត្រូវបានប្រកាសក្នុងបរិបទមុននេះបន្តិចដែរថា ៖ ព្រះបានជំរុញព្រះចៅផារ៉ោន [រ៉ូម 9:17] ។ រួចមក "ទ្រង់ធ្វើឱ្យគេរឹងទទឹង នូវអស់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ" [រ៉ូម 9:18] ។ បន្ទាប់ពីការនេះមាននូវគម្រោងផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះ ដែលជាហេតុនៃការរឹងទទឹង ។ យ៉ាងហោចណាស់ខ្ញុំរក្សានូវការបង្រៀនរបស់លោក Augustine ថា ៖ ការដែលទ្រង់បង្កើតចៀមចេញពីចចក នោះទ្រង់ផ្លាស់ប្រែពួកគេដោយព្រះគុណយ៉ាងមានចេស្តាថែមទៀតដើម្បីបន្ទាបនូវភាពរឹងរូសរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះដែរ ព្រះមិនធ្វើឱ្យអ្នកដែលរឹងរូសជឿទេ ពីព្រោះទ្រង់មិនបង្ហាញនូវព្រះដែលមានចេស្តាថែមទៀត ដែលវានឹងមិនខ្វះឡើយប្រសិនបើទ្រង់ចង់ផ្តល់វាទៅ ។

(ការបដិសេធទីមួយ ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងធ្វើឱ្យព្រះទ្រង់ជាជនដែលផ្តាច់ការ 2-3)

2. បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីសុចរិត

ចំពោះអ្នកគោរពបូជា និងសមស្រប និងអ្នកដែលមានគំនិតថាពួកគេជាមនុស្ស នោះពាក្យទាំងនេះគួរតែគ្រប់គ្រាន់ណាស់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារសត្វឆ្កែដែលមាន

ពិសទាំងនេះបានបញ្ចេញពិសច្រើនជាងមួយប្រភេទប្រឆាំងនឹងព្រះ នោះយើងនឹងឆ្លើយរៀងៗខ្លួន តាមបញ្ហាតម្រូវ ។

មនុស្សល្ងីល្ងើទាស់ទែងជាមួយព្រះតាមរបៀបជាច្រើន ហាក់បីដូចជាពួកគេឱ្យទ្រង់ទទួលខុសត្រូវចំពោះការចោទប្រកាន់របស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ មុនដំបូង គេសួរថា ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ព្រះពិរោធនឹងមនុស្សលោកដោយសារសិទ្ធិអ្វី ដែលពួកគេមិនបានធ្វើអ្វីដល់ទ្រង់ ដោយអំពើបាបពីមុនមកនោះ ។ ព្រោះការកំណត់ឱ្យត្រូវសេចក្តីវិនាសតាមដែលទ្រង់ពេញចិត្ត នោះប្រៀបដូចជាការកាត់ទោសរបស់អ្នកផ្តាច់ការ ជាជាងការកាត់ទោសតាមច្បាប់របស់ចៅក្រម ។ ដូច្នេះ វាហាក់ដូចជាពួកគេថា មនុស្សមានហេតុផលនៃការមិនពេញចិត្តជាមួយព្រះ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់ការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ចដោយការសម្រេចរបស់ទ្រង់ ក្រៅពីគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើគំនិតប្រភេទនេះកើតឡើងដល់មនុស្សដែលគោរពដល់ព្រះ នោះពួកគេនឹងត្រូវបានបំពាក់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីនូវកម្លាំងរបស់ពួកគេទោះបីដោយការពិចារណាមួយដែលវាទុច្ចរិតដែលស្វែងរកហេតុផលនៃបំណងរបស់ព្រះ ។ ដ្បិតបំណងរបស់ទ្រង់គឺ និងត្រូវតែគួរតែ ជាហេតុនៃការទាំងអស់ទាំងនោះ ។ ដ្បិតប្រសិនបើវាមិនមានហេតុផលទេ ត្រូវតែមានអ្វីមួយដែលបណ្តាលវា ដែលដូចជាវាត្រូវបានចង ។ វាមិនត្រូវដែលត្រូវស្រមើស្រមៃ ។ ដ្បិតបំណងរបស់ព្រះជាច្បាស់ក៏ខ្ពស់បំផុតនៃសេចក្តីសុចរិត ដែលអ្វីដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ដោយការពិតដែលទ្រង់មានបំណងដល់វា នោះត្រូវតែរាប់ថាសុចរិត ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលអ្នកណាសួរថាហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះ នោះយើងត្រូវឆ្លើយថា ៖ ពីព្រោះទ្រង់មានបំណងដូច្នោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើចង់សួរថែមទៀតថា ហេតុអ្វីទ្រង់មាន

បំណងដូច្នោះ នោះអ្នកកំពុងតែស្វែងរកអ្វីដែលប្រសើរជាងនិងខ្ពស់ជាងបំណងរបស់ព្រះ ដែលមិនអាចរកបានហើយ ។ ចូរឱ្យភាពប្រញាប់ប្រញាល់របស់មនុស្សឃាំងខ្លួនវា ហើយមិនស្វែងរកអ្វីដែលមិនមាន មិនដូច្នោះទេ វានឹងមិនអាចរកឃើញអ្វីដែលមិនមាននោះទេ ។ ការបង្ហឹកនេះ ខ្ញុំនិយាយថា នឹងត្រូវបានរារាំងយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាពនូវអ្នកណាម្នាក់ដែលចង់សញ្ជឹងគិតនៅក្នុងការគោរពដល់សេចក្តីសម្ងាត់របស់ព្រះរបស់គេ ។ ប្រឆាំងនឹងភាពក្លាហានរបស់មនុស្សអាក្រក់ដែលមិនខ្លាចនឹងដាក់បណ្តាសាព្រះជាម្ចាស់ដោយចំហ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់នឹងការពារអង្គទ្រង់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដោយភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដោយគ្មានជំនួយពីយើងទេ នៅពេលដែលយើងដកហូតសតិសម្បជញ្ញៈពីការគេចវេសទាំងអស់នោះ ទ្រង់នឹងផ្តន្ទាទោសពួកគេ ហើយថ្កោលទោសពួកគេ ។

ហើយយើងមិនតស៊ូមតិនឹងការប្រឌិតនៃ "អំណាចដាច់ខាត" ដោយសារតែនេះជាការប្រមាថ វាគួរតែគួរឱ្យស្អប់ចំពោះយើង ។ យើងមិនចង់មានព្រះដែលគ្មានច្បាប់ណាដែលជាច្បាប់សម្រាប់ខ្លួនទ្រង់ឡើយ ។ ដូចផ្លាតូបាននិយាយថា មនុស្សដែលមានបញ្ហាតណ្ហាគឺត្រូវការច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែគ្មានកំហុសទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាច្បាប់ខ្ពស់បំផុតនៃភាពឥតខ្ចោះ និងសូម្បីតែច្បាប់នៃច្បាប់ទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែយើងបដិសេធថាទ្រង់មិនទទួលខុសត្រូវក្នុងការផ្តល់ហេតុផលអ្វីនោះឡើយ ។ យើងក៏បដិសេធថា យើងជាចៅក្រមដែលមានសមត្ថភាពនឹងប្រកាសការកាត់ទោសនៅក្នុងបញ្ហានេះតាមការចេះដឹងរបស់យើងដែរ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមានបំណងច្រើនជាអ្វីដែលអនុញ្ញាត នោះចូរឱ្យការគម្រាមរបស់ទំនុកដំកើងដែលវាយប្រហារយើងដោយ

សេចក្តីភ័យខ្លាចថា ៖ ព្រះទ្រង់នឹងជាអ្នកមានជ័យជំនះជានិច្ចគ្រប់ពេលដែលត្រូវជំនុំជំរះដោយមនុស្ស [ទំនុកដំកើង 51:4; 50:6] ។

3. ព្រះទ្រង់សុចរិតទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវជាប់ទោស

ដូច្នេះការនៅស្ងៀម ព្រះអាចទប់ស្កាត់សត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងអនុញ្ញាតឱ្យគេចំអកដល់ព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ដោយភាពសេរី ដោយចេញពីព្រះបន្ទូលទ្រង់ ទ្រង់ប្រទានអាវុធដល់យើងទាស់នឹងពួកគេ ។ ដូច្នោះហើយ បើអ្នកណាម្នាក់ចូលមកជិតយើងដោយនិយាយថា ៖ "ហេតុអ្វីបានជាតាំងពីដើមដំបូងមក មិនបានកំណត់ទុកជាមុនថាអ្នកខ្លះសម្រាប់ការស្លាប់ ដែលតាំងពីពួកគេមិនទាន់កើតមក មិនទាន់នឹងសមទទួលការកាត់ទោសនៃការស្លាប់ផងនៅឡើយនោះ? អនុញ្ញាតឱ្យយើងជំនួសឱ្យការឆ្លើយតប សូមសួរពួកគេថា តើពួកគេគិតថាព្រះជាម្ចាស់ជំពាក់មនុស្សបែបណា ប្រសិនបើទ្រង់នឹងវិនិច្ឆ័យគេតាមលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ ។ ដោយសារយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានរងទុក្ខដោយអំពើបាបនោះយើងអាចតែគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ ហើយនោះមិនមែនមកពីអំពើឃោរឃៅបែបផ្តាច់ការនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារការគិតពិចារណាដោយយុត្តិធម៌បំផុត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់កំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់សេចក្តីស្លាប់ត្រូវតាមលក្ខខណ្ឌនៃធម្មជាតិដែលត្រូវកាត់ទោសជាសេចក្តីស្លាប់ តើពួកគេអាចនឹងតួញ្ចែរអំពីភាពអយុត្តិធម៌អ្វីចំពោះខ្លួនគេទៅ?

ឱ្យកូនរបស់អ័ដាមទាំងអស់ចេញមក ឱ្យពួកគេឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយជជែកតវ៉ាជាមួយនឹងអ្នកបង្កើតរបស់ពួកគេថា ពួកគេគឺដោយសារការកំណត់ដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ មុនពេលពួកគេកើតសម្រាប់គ្រោះមហន្តរាយដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ តើ

គេអាចលើកឡើងអ្វីខ្លះប្រឆាំងនឹងការការពារនេះ នៅពេលដែលព្រះនឹងហៅពួកគេមករៀបរាប់កិច្ចការរបស់ពួកគេនៅចំពោះមុខទ្រង់នោះ? បើគ្រប់គ្នាទាញចេញពីទំហំដែលពុករលួយ មិនមានអ្វីឆ្ងល់ថាគេត្រូវថ្កោលទោស! កុំឱ្យពួកគេចោទប្រកាន់ព្រះពីភាពអយុត្តិធម៌ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានកំណត់ដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏អស់កល្បនៃសេចក្តីស្លាប់ ដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាតើពួកគេនឹងទទួលឬមិននោះទេ—ថាពួកគេត្រូវបានដឹកនាំដោយធម្មជាតិរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។
អាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេក្នុងការតវ៉ាគឺមានភាពរឹងរូសយ៉ាងណានោះ គឺបានមកពីការពិតដែលថាពួកគេចេតនាបង្ក្រាបមូលហេតុនៃការថ្កោលទោស ដែលពួកគេត្រូវបានបង្ខំឱ្យទទួលស្គាល់ក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេ ដើម្បីរំដោះខ្លួនពួកគេដោយបន្ទោសព្រះជាម្ចាស់វិញ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំនឹងសារភាពមួយរយដងថាព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើតវាក៏ដោយ - ហើយដែលនេះជាការពិតណាស់ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានលាងជម្រះកំហុសដែលឆ្លាក់លើមនសិការរបស់ពួកគេ ម្តងហើយម្តងទៀតបានឃើញនឹងភ្នែករបស់ពួកគេនោះទេ ។

(សេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះមិនចុះចូលការចោទសួររបស់ពួកយើងទេ 4-7)

4. សេចក្តីក្រឹត្យរបស់ព្រះត្រូវបានលាក់ក្នុងសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់

ពួកគេជំទាស់ម្តងទៀតថា ៖ តើពួកគេមិនត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនដោយពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ដែលអំពើពុករលួយដែលឥឡូវនេះត្រូវបានអះអាងថាជាមូលហេតុនៃការថ្កោលទោសឬ? ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលពួកគេវិនាសនៅក្នុងអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេ ពួកគេបានបង់ពិន័យនៃទុក្ខវេទនាដែលអ័ដាមបានធ្លាក់ចុះដោយការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ហើយបានអូសកូនចៅរបស់

គាត់តាមក្រោយគាត់ទៅ ។ ដូច្នេះ តើទ្រង់មិនមែនអយុត្តិធម៌ទេឬដែលធ្វើទោសដល់ភារៈរបស់ទ្រង់យ៉ាងសាហាវបែបនេះ? ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា នៅក្នុងស្ថានភាពដ៏វេទនានេះដែលមនុស្សត្រូវបានចងភ្ជាប់នៅពេលនេះ កូនៗរបស់អ័ដាមទាំងអស់បានធ្លាក់ចុះតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ហើយនេះជាអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយដើម្បីនឹងចាប់ផ្តើម ថា យើងត្រូវតែត្រលប់ទៅរកការសម្រេចចិត្តតែមួយគត់នៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាដរាប ដែលជាមូលហេតុដែលលាក់នៅក្នុងទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ វាមិនបានធ្វើតាមផ្លាល់ដែលថាព្រះជាប្រធានត្រូវនឹងការតិះដៀលនេះ ។ ដ្បិតយើងនឹងឆ្លើយដោយប៉ូលតាមរបៀបនេះ ៖ "ប៉ុន្តែ ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកជាអ្វី ដែលហ៊ានឆ្លើយទាស់នឹងព្រះដូច្នេះ តើរបស់ដែលជាងស្មូនបានសូនធ្វើហើយ និងនិយាយទៅជាងនោះថា ហេតុអ្វីបានជាសូនធ្វើអញដូច្នេះឬអី? តើជាងស្មូនគ្មានអំណាចលើដីឥដ្ឋ និងយកដុំដីដដែលធ្វើជាវត្ថុ១សំរាប់ការដ៏ប្រសើរ ហើយ១ទៀតសំរាប់ការមិនប្រសើរទេឬអី" [រ៉ូម 9:20-21] ។

ពួកគេនឹងនិយាយថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមិនត្រូវបានការពារយ៉ាងពិតប្រាកដនោះទេ ប៉ុន្តែថាយើងកំពុងតែព្យាយាមជំនួសអ្នកដែលខ្វះការដោះសារត្រឹមត្រូវនឹងអ្នកដែលមិនមាន ។ តើមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលហាក់ដូចជាត្រូវបាននិយាយនៅទីនេះជាងដែលថា ព្រះមានអំណាចដែលមិនអាចរារាំងមិនឱ្យធ្វើអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់នឹងធ្វើវានោះ? ប៉ុន្តែវាពិតឆ្ងាយណាស់ ។ តើមានហេតុផលអ្វីខ្លាំងជាងដែលយើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសញ្ជឹងគិតថាព្រះជានរណា? តើអ្នកដែលជាចៅក្រមនៃផែនដីអាចអនុញ្ញាតឱ្យមានភាពអយុត្តិធម៌យ៉ាងដូចម្តេច? [លោកុប្បត្តិ ១៨:២៥]? បើការកាត់ទោសឱ្យបានត្រឹមត្រូវជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ នោះដោយធម្មជាតិ ទ្រង់ស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិត ហើយស្អប់ភាពទុច្ចរិ

ត ។ ដូច្នេះ សាវ័កមិនបានស្វែងរកចន្លោះប្រហោងនៃការគេចខ្លួនដូចជាគាត់ខ្មាសអៀនក្នុងការប្រកែករបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែបានបង្ហាញថាហេតុផលនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគឺខ្ពស់ជាងខ្នាតតម្រារបស់មនុស្សអាចវាស់វែងបាន ឬលើសពីប្រាជ្ញារបស់មនុស្សដែលអាចយល់បានផង ។ សាវ័កថែមទាំងទទួលស្គាល់ថាជម្រៅចិត្តបែបនេះមានមូលដ្ឋានលើការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ [រ៉ូម. 11:33] ថាចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវលេបចូលប្រសិនបើពួកគេព្យាយាមជ្រៀតចូលទៅក្នុងវា ។ ប៉ុន្តែគាត់ក៏បង្រៀនផងដែរថា តើវាមិនសក្តិសមយ៉ាងណាក្នុងការកាត់បន្ថយកិច្ចការរបស់ព្រះចំពោះច្បាប់បែបនេះទេ ដែលពេលយើងមិនយល់ពីហេតុផលរបស់ពួកគេ យើងហ៊ានថ្កោលទោសពួកគេ ។ ពាក្យរបស់សាឡូម៉ូនត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ ទោះបីជាមនុស្សតិចណាស់យល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ៖ "ព្រះអទិករដ៏អស្ចារ្យនៃការទាំងអស់ទ្រង់នឹងសងដល់មនុស្សល្ងីល្ងើនូវឈ្នួលរបស់ពួកគេ និងពួកដែលបះបោរនូវថ្លៃឈ្នួលរបស់ពួកគេផងដែរ [សុភាសិត 26:10] ។ ដ្បិតគាត់កំពុងតែឧទានអំពីភាពអស្ចារ្យនៃព្រះ ដែលការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់គឺជាការដាក់ទោសមនុស្សល្ងីល្ងើ និងអ្នកបំពាន ទោះបីជាទ្រង់មិនបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណរបស់គាត់មកលើពួកគេក៏ដោយ ។ ពិតជាឆ្គួតមែនទែនរបស់មនុស្សដែលប្រាថ្នាចង់ធ្វើបែបនេះដោយចង់ដាក់អ្វីដែលមិនអាចវាស់វែងបានតាមការដែលអាចវាស់វែងបាននៃហេតុផលរបស់ខ្លួន! ប៉ុលហៅពួកទេវតាដែលឈរក្នុងភាពទៀងត្រង់ថាជាអ្នករើសតាំង [១ធីម៉ូថេ 5:21] ។ ប្រសិនបើការខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ពួកគេមានមូលដ្ឋាននៅក្នុងការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ការបះបោររបស់អ្នកដទៃបង្ហាញថាអ្នកក្រោយមកត្រូវបានបដិសេធចោល ។ គ្មានមូលហេតុផ្សេងទៀតនៃ

ការពិតនេះអាចត្រូវបានបន្ថែមទេ ប៉ុន្តែការជាប់មានទោស ដែលត្រូវបានលាក់ក្នុងផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះ ។

5. ការក្រិត្យដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះមិនសម្រាប់នឹងស្វែងរកទេ តែត្រូវបានកោតសរសើរដោយការស្ងាប់បង្គាប់វិញ

ចូរមកឥលូវនេះ ឧបមាថាសិស្សរបស់លោក Mani ឬ Coelestius, ជាអ្នកចោទប្រកាន់ពីការកំណត់របស់ព្រះ ដែលមានវត្តមាននេះ ។ ខ្ញុំនិយាយជាមួយប៉ុលថា យើងមិនគួរស្វែងរកហេតុផលណាសម្រាប់ការនេះទេ ពីព្រោះនៅក្នុងភាពអស្ចារ្យរបស់វានោះវាហួសលើសពីការយល់ដឹងរបស់យើងឆ្ងាយណាស់ [រ៉ូម 9:19-23] ។ អ្វីដែលអស្ចារ្យនេះ ឬអ្វីដែលមិនសមហេតុផលនេះ? តើគាត់ចង់ឱ្យកម្លាំងរបស់ព្រះមានកម្រិត ដែលមិនអាចសម្រេចបានលើសពីការគិតរបស់គេមែនទេ? ខ្ញុំនិយាយជាមួយ Augustine ថា៖ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតអស់អ្នកដែលទ្រង់បានដឹងទុកជាមុនថា ពួកគេនឹងវិនាស ។ រឿងនេះបានកើតឡើងដោយសារតែទ្រង់មានបំណងដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ពេញចិត្តយ៉ាងនេះ នោះវាមិនមែនជាហេតុផលរបស់យើងក្នុងការសាកសួរបែបនេះទេ ព្រោះយើងមិនអាចយល់បាន ។ ហើយវាមិនសមទេដែលព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគួរត្រូវបានអូសទាញចូលទៅក្នុងភាពចម្រូងចម្រាសក្នុងចំណោមពួកយើង ត្បិតនៅពេលណាដែលការលើកឡើងពីវា ក្រោមឈ្មោះរបស់វា វាត្រូវបានចាត់តាំងជាច្បាប់កំពូលនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ហេតុអ្វីបានជាលើកជាសំណួរអំពីភាពទុច្ចរិតនៅកន្លែងដែលភាពសុចរិតលេចចេញមកយ៉ាងច្បាស់បែបនេះ? ហើយកុំឱ្យយើងខ្មាសឡើយ ដោយធ្វើតាមគំរូរបស់ប៉ុល ដើម្បីបញ្ឈប់មាត់មនុស្សទុច្ចរិត ហើយរាល់ពេលណាដែលពួកគេហ៊ានប្រមាថ នោះចូរនិយាយដូចគ្នានេះឡើងវិញថា៖

"ប៉ុន្តែ ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកជាអ្វី ដែលហ៊ានឆ្លើយទាស់នឹងព្រះដូច្នេះ?" [រ៉ូម 9:20] ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចោទប្រកាន់ទ្រង់ដោយសារទ្រង់មិនបង្ហាញភាពអស្ចារ្យនៃស្នាដៃរបស់ទ្រង់ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកនោះ? ដូចជារបស់ទាំងនេះអាក្រក់ដោយសារត្រូវបានលាក់ពីសាច់ឈាមអ៊ីចឹង! វាត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះអ្នកដោយភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ថាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះគឺហួសពីការវាស់វែងបាន ។ អ្នកដឹងថាពួកគេត្រូវបានហៅថាជា "ជម្រៅដ៏ធំ" [ទំនុកដំកើង 36:6] ។ ឥឡូវនេះ សូមពិចារណាពីភាពចង្អៀតនៃចិត្តរបស់អ្នកថា តើវាអាចចាប់យកអ្វីដែលព្រះបានសម្រេចជាមួយខ្លួនគេឬទេ? តើវានឹងធ្វើអ្វីល្អដល់អ្នកក្នុងការស្វែងរកដ៏ឆ្ងៃតរបស់អ្នកដើម្បីធ្លាក់ចូលទៅក្នុង "ជ្រៅ" ដែលហេតុផលផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកប្រាប់អ្នកថានឹងក្លាយជាការវិនាសរបស់អ្នកនោះ? ហេតុអ្វីបានជាការភ័យខ្លាចមួយចំនួនយ៉ាងហោចណាស់រារាំងអ្នកដោយសារប្រវត្តិរបស់យ៉ូប ក៏ដូចជាស្បៃវែកៅទំនាយប្រកាសពីប្រាជ្ញានិងកម្លាំងដ៏គួរឱ្យស្ញែងខ្លាចរបស់ព្រះ?

ប្រសិនបើចិត្តរបស់អ្នកមានបញ្ហា កុំខ្ជាស់អៀនក្នុងការទទួលយកដំបូន្មានរបស់ Augustine ដែលថា៖ "អ្នកជាមនុស្សម្នាក់ដែលចង់បានចម្លើយពីខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ជាមនុស្សដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ ចូរយើងទាំងពីរនាក់ស្តាប់ព្រះមួយអង្គដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា "ឱមនុស្សអើយ តើឯងជានរណា?" [រ៉ូម 11:33] ពេត្រុសបដិសេធតែចោរបានជឿ ។ ពេត្រុសបដិសេធ; ចោរជឿ ។ 'ឱទីជម្រៅ!' អ្នកមានហេតុផលស្អាតជាងគេមែនទេ? ខ្ញុំញ័រនៅនឹងជម្រៅ ។ ចូរអ្នកវែកញែកហេតុផលចុះ ។ ខ្ញុំនឹងស្ងើចសរសើរ ។ ចូរអ្នកប្រកែកវែកញែកចុះ ។ ខ្ញុំនឹងជឿ ។ ខ្ញុំឃើញជម្រៅ ។ ខ្ញុំមិនឈានដល់បាតទេ ។ ប៉ូលបានសម្រាក ដ្បិតគាត់បានឃើញការអស្ចារ្យ ។ គាត់ហៅការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះថា 'ការមិនអាចស្វែងរកបាន'

ហើយតើអ្នកតាំងចិត្តស្វែងរកវាមែនទេ? គាត់និយាយអំពីផ្លូវរបស់ទ្រង់ថា 'មិនអាចកាត់ថ្លៃបាន' [រ៉ូម 11:33] ហើយឯងតាមដានការទាំងនេះឬ?" វានឹងមិនធ្វើការល្អអ្វីដល់យើងទេ ក្នុងការបន្តដំណើរទៅឆ្ងាយទៀតនោះ ដ្បិតវានឹងមិនពេញចិត្តនឹងការគ្រោធគ្រាតរបស់ពួកគេ ឬព្រះអម្ចាស់មិនត្រូវការការពារផ្សេងទៀតជាងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រើតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដែលបានមានបន្ទូលតាមមាត់របស់ប៉ុល ហើយយើងភ្លេចនិយាយល្អនៅពេលដែលយើងឈប់និយាយជាមួយព្រះ ។

6. ការប្រឆាំងទីពីរ ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងជាកំហុសនិងទំនួលខុសត្រូវចេញពីមនុស្ស

ភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេក៏បង្កើតឱ្យមានការជំទាស់មួយទៀត ដែលទំនងជាមិនមែនជាការចោទប្រកាន់ព្រះដោយផ្ទាល់ដើម្បីដោះសារមនុស្សមានបាបនោះទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់ថ្កោលទោសថាជាមនុស្សមានបាប មិនអាចរាប់ជាសុចរិតដោយមិនបង្ហាប់ដល់ចៅក្រមឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកដែលប្រមាថព្រះនិយាយយ៉ាងនេះថា ៖ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគួរដាក់ទោសមនុស្សថាការទាំងនោះជាអំពើបាប ដែលជាភាពចាំបាច់ដែលទ្រង់បានកំណត់ដោយការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ទ្រង់? តើពួកគេគួរធ្វើអ្វី? តើពួកគេគួរតទល់នឹងក្រឹត្យរបស់ទ្រង់ឬ? ប៉ុន្តែពួកគេនឹងធ្វើបែបនេះដោយឥតប្រយោជន៍ ព្រោះពួកគេមិនអាចធ្វើវាបានទាល់តែសោះ ។ ដូច្នេះ គេមិនត្រូវបានគេដាក់ទោសដោយត្រឹមត្រូវដោយសារតែរឿងទាំងនោះដែលបុព្វហេតុចម្បងគឺនៅក្នុងការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំនឹងជៀសវាងការការពារដែលអ្នកនិពន្ធនៃក្រុមជំនុំតែងតែមានវិធី ៖ ពោលគឺ ការដឹងជាមុនរបស់ព្រះមិនរារាំងមនុស្ស

ពីការរាប់ជាអ្នកមានបាបឡើយ ។ កាលណាអំពើអាក្រក់ដែលព្រះទតឃើញជារបស់មនុស្ស នោះគឺមិនមែនជារបស់ទ្រង់ទេ ។ ដ្បិតការរអ៊ូរទាំនឹងមិនបញ្ឈប់នៅទីនេះទេ ប៉ុន្តែជាជាង នឹងជំរុញឱ្យព្រះប្រហែលជាបានរាប់អំពើអាក្រក់ដែលទ្រង់បានឃើញទុកជាមុនប្រសិនបើទ្រង់មានបំណងដូច្នេះ ។ ដោយសារទ្រង់មិនបានធ្វើដូច្នេះទេ ទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សមកដល់ទីបំផុតនេះ ដោយផែនការដែលទ្រង់បានកំណត់ទុកជាមុន ដើម្បីឱ្យគេមានឥរិយាបថនៅលើផែនដីនេះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការកំណត់របស់ព្រះចំពោះលក្ខខណ្ឌនេះ បន្ទាប់មកគេនឹងធ្វើអ្វីទាំងអស់ដែលគេធ្វើ នោះគាត់មិនត្រូវបន្ទោសចំពោះអ្វីដែលគាត់មិនអាចចៀសវាង និងធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះឡើយ ។ ដូច្នេះសូមឱ្យយើងមើលថា តើការលំបាកនេះគួរតែត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងណា? ជាដំបូងអ្វីដែលសាឡូម៉ូនមានប្រសាសន៍គួរតែត្រូវបានយល់ស្របក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាថា ៖ "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានធ្វើគ្រប់របស់ទាំងអស់ ឱ្យសមនឹងប្រយោជន៍នៃរបស់នោះឯង អើ ទោះទាំងមនុស្សអាក្រក់ក៏បានកើតមកសំរាប់ថ្ងៃនៃសេចក្ដីអាក្រក់ដែរ ។" [សុភាសិត 16:4] ។ មើលចុះ! ដោយសារការចាត់ចែងនៃអ្វីៗទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ ចាប់តាំងពីការសម្រេចចិត្តនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ឬសេចក្តីស្លាប់ស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានតែងតាំងដោយផែនការ និងបំណងរបស់ទ្រង់ ដែលក្នុងចំនោមមនុស្សមួយចំនួនបានកើតមកមានវាសនាត្រូវស្លាប់ជាក់លាក់តាំងពីក្នុងផ្ទៃម្តាយ ដែលគេលើកតម្កើងព្រះនាមទ្រង់ដោយសេចក្តីវិនាសរបស់ពួកគេ ។ បើអ្នកណាម្នាក់ឆ្លើយថា ដោយការកំណត់របស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះទ្រង់មិនបានដាក់ពួកគេទេនូវការចាំបាច់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានបង្កើតពួកគេក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ដោយសារទ្រង់បានមើលឃើញទុកជាមុននូវអំពើអាក្រក់

របស់ពួកគេដែលនឹងមក នោះអ្នកនោះនិយាយអ្វីមួយ ប៉ុន្តែមិនមែនអ្វីៗទាំងអស់ ។ អ្នកនិពន្ធចាស់ៗមានទម្លាប់ប្រើដំណោះស្រាយនេះនៅពេលខ្លះ ប៉ុន្តែមានការស្ទាក់ស្ទើរ ។ ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សាផ្អែកនៅលើវាហាក់ដូចជាគ្មានការជំទាស់នឹងវាទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំនឹងទទួលស្គាល់ដោយសេរីថា ការដឹងជាមុនតែម្នាក់ឯងមិនចាំបាច់សម្រាប់ភាវៈដែលត្រូវបានបង្កើតមកនោះទេ ប៉ុន្តែមិនមែនទាំងអស់សុទ្ធតែយល់ព្រមចំពោះរឿងនេះទេ ។ ព្រោះមានអ្នកខ្លះប្រាថ្នាចង់បានហេតុនោះផង ប៉ុន្តែចំពោះខ្ញុំថា Valla ជាបុរសម្នាក់ដែលមិនសូវមានបទពិសោធន៍ច្រើនក្នុងរឿងសក្ការៈនោះទេ គាតបានឃើញកាន់តែច្បាស់ និងប្រកបដោយប្រាជ្ញា ព្រោះវាបង្ហាញថាការឈ្លោះប្រកែកគ្នានេះមានលក្ខណៈគ្មានប្រយោជន៍ទេ ព្រោះថាទាំងជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់ គឺជាទង្វើនៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ច្រើនជាងការដឹងមុនរបស់គាត់ ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រាន់តែទតឃើញព្រឹត្តិការណ៍របស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ ហើយទ្រង់មិនបានចាត់ចែង និងកំណត់វាដោយការសម្រេចរបស់ទ្រង់ទេ នោះនឹងមានចំណុចមួយចំនួនក្នុងការលើកឡើងនូវសំណួរនេះ ៖ ថាតើការទន្ទឹងរង់ចាំរបស់ទ្រង់មានអ្វីដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយភាពចាំបាច់របស់ពួកគេឬអត់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ទតឃើញពីព្រឹត្តិការណ៍អនាគតដោយហេតុផលដែលទ្រង់បានសម្រេចថានឹងកើតឡើង ទើបពួកគេជជែកគ្នាអំពីការយល់ដឹងមុនកាលដែលវាចង់សព្វគ្រប់ហើយ ដោយដឹងច្បាស់ថាអ្វីៗកើតឡើងដោយការតាំងចិត្តនិងការបង្គាប់របស់ទ្រង់ ។

7. ព្រះក៏បានកំណត់ការធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើបាប

ពួកគេនិយាយថា វាមិនត្រូវបានសរសេរច្រើនទេថា ព្រះបានតាក់តែងមកថាអាដាមនឹងត្រូវវិនាសដោយសារការបះបោរ ។ ពិតណាស់ ហាក់ដូចជា ព្រះ

ដែលទ្រង់ តាមបទគម្ពីរប្រកាសថា "ទ្រង់ធ្វើអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 115:3] នឹងបានបង្កើតភាវៈដ៏ថ្លៃថ្នូបំផុតរបស់ទ្រង់ដល់ទីបញ្ចប់ ដែលមិនច្បាស់លាស់ ។ ពួកគេនិយាយថា ទ្រង់មានជម្រើសដោយសេរី ដើម្បីឱ្យទ្រង់អាចបង្កើតអនាគតរបស់ទ្រង់ ហើយថាព្រះជាម្ចាស់មិនបានតែងតាំងអ្វីក្រៅពីការប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ប្រសិនបើការប្រឌិតដែលមិនមានផលផ្លែបែបនេះត្រូវបានទទួលយក តើភាពពេញលេញនៃព្រះនឹងនៅឯណា ដែលទ្រង់គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់តាមផែនការសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ដែលអាស្រ័យតែលើខ្លួនវាផ្ទាល់នោះ? ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ការកំណត់ទុកជាមុន ទោះជាពួកគេចង់ ឬអត់ក៏ដោយ បានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងកូនចៅរបស់អ័ដាម ។ ពីព្រោះវាមិនបានកើតឡើងដោយហេតុផលនៃធម្មជាតិដែលដោយកំហុសរបស់ឪពុកម្តាយតែមួយនោះទាំងអស់ត្រូវបានកាត់ចេញពីការសង្គ្រោះ ។ តើអ្វីរារាំងពួកគេពីការទទួលស្គាល់ទាក់ទងនឹង ការដែលមនុស្សតែម្នាក់នូវអ្វីដែលពួកគេស្ម័គ្រចិត្តព្រមទទួលខុសត្រូវអំពីពូជមនុស្សទាំងមូល? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេគួរលះបង់ការខិតខំរបស់ខ្លួនក្នុងការគេចវេសបែបនេះ? បទគម្ពីរប្រកាសថា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានចងជាប់នៅលើសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ចនៅនឹងបុគ្គលម្នាក់ [រ៉ូម 5:12] ។ ដោយសារវាមិនអាចបញ្ជាក់ពីធម្មជាតិបាននោះវាច្បាស់ណាស់ថាវាបានចេញមកពីផែនការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ។ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះដែលអ្នកការពារដ៏ល្អនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះត្រូវព្យួរនឹងចំបើងតែលោតលើដំបូលខ្ពស់!

ខ្ញុំសួរម្តងទៀតថា ៖ "តើវាកើតឡើងនៅពេលណា ដែលការធ្លាក់ចុះរបស់អ័ដាមបានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងមនុស្សជាច្រើន រួមជាមួយនឹងកូនចៅរបស់ពួកគេ ក្នុង

សេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច លុះត្រាតែព្រះពេញចិត្ត នៅទីនេះ អណ្តាតរបស់ពួកគេ បើមិនដូច្នេះទេ និយាយច្រើន គួរត្រូវតែក្លាយទៅជាស្ងាត់។ ក្រឹត្យតាក់តែង។ បើអ្នកណារអ៊ូរទាស់នឹងការដឹងមុនរបស់ព្រះនៅត្រង់ចំណុចនេះ នោះគាត់ជំពប់ដួលដោយមិនដឹងខ្លួនហើយ។ តើមានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវចោទប្រកាន់ចៅក្រមនៃស្ថានសួគ៌នោះ ដោយសារទ្រង់មិនមែនមិនដឹងថានឹងមានអ្វីកើតឡើងទេ? ប្រសិនបើមានការតវ៉ាត្រឹមត្រូវ ឬបង្ហាញឱ្យឃើញ នោះវាអនុវត្តចំពោះការកំណត់ទុកជាមុន។ ហើយវាមិនគួរមើលទៅមិនទំនងទាល់តែសោះសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការនិយាយថា ព្រះមិនត្រឹមតែបានប្រមើលមើលការធ្លាក់ចុះរបស់មនុស្សដំបូងទេ និងនៅក្នុងគេនោះការបំផ្ទិចបំផ្លាញនៃកូនចៅរបស់គេផងថប៉ុន្តែទ្រង់ថែមទាំងបានបំពេញវាដោយអនុលោមតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ផង។ ដ្បិតប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ក្នុងការដឹងពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលនឹងកើតឡើង ដូច្នេះវាទាក់ទងនឹងអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការគ្រប់គ្រងនិងគ្រប់គ្រងទាំងអស់ដោយដៃរបស់ទ្រង់។ ហើយ Augustine ក៏បង្ហាញសំណួរនេះយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ ដូចជាអ្នកផ្សេងទៀតថា ៖"យើងសូមសារភាពទាំងស្រុងនូវអ្វីដែលយើងបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវបំផុតថា ព្រះនិងជាព្រះអម្ចាស់លើការទាំងអស់ ដែលទ្រង់បានបង្កើតគ្រប់ការទាំងអស់ល្អបំផុត [លោកុប្បត្តិ 1:31] ហើយទ្រង់បានដឹងមុនថា ការអាក្រក់នឹងចេញមកពីការល្អ ហើយក៏បានដឹងថា វាទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីសប្បុរសនៃអំណាចចេស្តាក្នុងការធ្វើគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់របស់ទ្រង់ ដែលនាំចេញនូវការល្អពីការអាក្រក់នោះ ជាជាងការមិនអនុញ្ញាតឱ្យការអាក្រក់មាន...ដូច្នេះហើយបានតែងតាំងជីវិតរបស់ទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយដែលនៅក្នុងនោះ ដែលជាដំបូង

ទ្រង់នឹងអាចបង្ហាញពីបំណងសេរីដែលអាចធ្វើបាន ហើយបន្ទាប់មកអ្វីដែលព្រះពរនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ និងសាលក្រមនៃយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់អាចធ្វើបាន ។"

(ព្រះទ្រង់មានបំណងដូច្នោះ មិនត្រឹមតែទ្រង់អនុញ្ញាតទេ ពីការធ្លាក់ចុះរបស់អ័ដាម និងការបដិសេធនៃការត្រូវជាប់ទោស តែដោយមានយុត្តិធម៌ 8-11)

8. គ្មានការបែងចែករវាងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងការអនុញ្ញាតរបស់ព្រះទេ!

នៅទីនេះពួកគេមានការទាមទារចំពោះភាពខុសគ្នារវាងបំណង និងការអនុញ្ញាត ។ ដោយហេតុនេះ ពួកគេនឹងរក្សាថាមនុស្សអាក្រក់ត្រូវវិនាសដោយសារព្រះអនុញ្ញាត មិនមែនដោយសារទ្រង់សព្វព្រះទ័យនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវនិយាយថា "អនុញ្ញាត" លុះត្រាតែវាគឺដោយសារព្រះទ្រង់មានបំណងដូច្នោះ? ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វាមិនមែនដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ទេ ដែលមនុស្សបាននាំសេចក្តីវិនាសមកលើខ្លួនគាត់ តាមរយៈខ្លួនគេផ្ទាល់ ដោយគ្រាន់តែមានការអនុញ្ញាតពីព្រះ និងដោយគ្មានការតែងតាំងទុកណាមួយឡើយ ។ ដូចជាព្រះមិនបានកំណត់លក្ខខណ្ឌដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យពីរបស់ដែលទ្រង់បង្កើតមកទៅជាយ៉ាងណា! ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងមិនស្ងាក់ស្ងើរឡើយ ដោយសារភាពជាមួយ Augustine ថា "បំណងរបស់ព្រះគឺជាភាពចាំបាច់នៃអ្វីៗទាំងអស់" ហើយថាអ្វីដែលទ្រង់ចង់បាននឹងបានជាការចាំបាច់ត្រូវតែកើតឡើង ដូចអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់ទុកជាមុននឹងកើតឡើង ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួក Pelagians ឬ Manichees ឬ Anabaptists ឬ Epicureans (សម្រាប់បញ្ហានេះ យើងត្រូវដោះស្រាយជាមួយនឹងនិកាយទាំងបួននេះ) ជាលេសសម្រាប់ខ្លួនគេ និងសម្រាប់

មនុស្សទុច្ចរិត លើកឡើងដោយវិធីជំទាស់នឹងភាពចាំបាច់ដែលពួកគេត្រូវបានរឹតបន្តឹង ។ ដោយសារការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ពួកគេមិនអាចប្រកែកបានចំពោះបុព្វហេតុនោះទេ ។ ប្រសិនបើការកំណត់ទុកជាមុនគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីអាថ៌កំបាំងនៃយុត្តិធម៌របស់ព្រះទេ ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុន្តែគ្មានកំហុសទេ ពីព្រោះវាប្រាកដណាស់ថាពួកគេមិនសក្តិសមក្នុងការកំណត់ទុកជាមុនចំពោះលក្ខខណ្ឌនេះ វាប្រាកដដូចគ្នាថាការវិនាសដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់ដោយការកំណត់ទុកជាមុនក៏មានច្រើនបំផុតដែរ ។ គ្រាន់តែ ម្យ៉ាងទៀត ការវិនាសរបស់ពួកគេអាស្រ័យទៅលើការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ តាមរបៀបដែលបុព្វហេតុ និងឱកាសរបស់វាមាននៅក្នុងខ្លួនវា ។ មនុស្សទីមួយបានដួល ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានវិនិច្ឆ័យថាវាសមស្រប ។ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់កាត់ទោសយ៉ាងនេះត្រូវលាក់បាំងពីយើង ។ ប៉ុន្តែ ប្រាកដណាស់ថាទ្រង់បានវិនិច្ឆ័យយ៉ាងដូច្នេះ ពីព្រោះទ្រង់បានឃើញថាដោយហេតុនេះសិរីល្អនៃព្រះនាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបើកសម្តែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។

នៅកន្លែងដែលអ្នកឮសិរីល្អរបស់ព្រះ សូមគិតអំពីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ ។ សម្រាប់អ្វីដែលសមនឹងទទួលបានការសរសើរត្រូវតែយុត្តិធម៌ ។ ដូច្នេះ មនុស្សធ្លាក់ចុះគឺតាមការបង្គាប់របស់ព្រះ ប៉ុន្តែគាត់ធ្លាក់ដោយកំហុសខ្លួនឯងដែរ ។ មុននេះបន្តិច ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា "អ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់បានធ្វើ... គឺល្អខ្លាំងណាស់" ។ [លោកុប្បត្តិ 1:31] ។ ដូច្នេះ តើអំពើទុច្ចរិតមកដល់មនុស្សពីណាមក ដែលធ្វើឱ្យគាត់ងាកចេញពីព្រះរបស់ខ្លួន? ក្រែងយើងគិតថាវាមកពីការបង្កបង្កើត នោះព្រះបានដាក់ត្រានៃការពេញចិត្តចំពោះអ្វីដែលកើតចេញពីខ្លួនឯង ដូច្នេះ ដោយចេតនាអាក្រក់របស់គេ មនុស្សបានបង្ខូចលក្ខណៈបរិសុទ្ធដែលគេបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយដោយការធ្លាក់ចុះរបស់គាត់ គាត់បាន

ទាញពូជពង្សទាំងអស់របស់គាត់ទៅជាមួយនឹងគាត់ទៅក្នុងការវិនាសផង ។ ដូច្នោះហើយ យើងគួរតែសញ្ជឹងគិតអំពីមូលហេតុជាក់ស្តែងនៃការថ្កោលទោសនៅក្នុងធម្មជាតិដ៏អាក្រក់នៃមនុស្ស—ដែលនៅជិតយើងជាង—ជាជាងស្វែងរកមូលហេតុដែលលាក់កំបាំង និងមិនអាចយល់បានទាំងស្រុងនៅក្នុងការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ។ ហើយកុំឱ្យយើងខ្ចាសក្នុងការដាក់ចុះចូលនូវការយល់ដឹងរបស់យើងចំពោះប្រាជ្ញារបស់ព្រះដែលគ្មានព្រំដែនរហូតបង្ហាញពីអាថ៌កំបាំងជាច្រើនរបស់វា ។ ពីអ្វីដែលគេមិនបានផ្តល់ឱ្យ ឬមិនគួរនឹងដឹង ភាពល្ងង់ខ្លៅត្រូវបានរៀន ។ សេចក្តីប្រាថ្នាចង់ដឹង ជាប្រភេទនៃភាពឆ្កួតម្យ៉ាង ។

9. សេចក្តីសង្ខេបការជំទាស់នៃការបដិសេធទីពីរ

ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា ខ្ញុំមិនទាន់បានបង្ហាញភស្តុតាងដើម្បីបំបិទមាត់នូវលេសដ៏អាក្រក់នេះទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា នេះមិនអាចធ្វើទៅបានទេ ដូច្នេះថាអំពើបាបមិនចេះចប់មិនចេះហើយមិនចេះតែស្រែកថ្ងូរ ។ ប៉ុន្តែចំពោះខ្ញុំថា ខ្ញុំបាននិយាយគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីហាមប្រាម មិនត្រឹមតែហេតុផលសម្រាប់ការលើកឡើងនោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាបរិបទទាំងអស់ដែកធ្វើដូច្នេះផងដែរ ។ អ្នកដែលត្រូវជាប់ទោសប្រាថ្នាចង់ឱ្យគេពិចារណាថាមានលេសក្នុងការធ្វើអំពើបាបដោយឈរលើមូលដ្ឋានដែលពួកគេមិនអាចជៀសវាងពីភាពចាំបាច់នៃអំពើបាបជាពិសេសដោយសារតែការចាំបាច់ប្រភេទនេះត្រូវបានដាក់មកលើពួកគេដោយការកំណត់របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងបដិសេធថា ពួកគេមិនត្រូវបានដោះសារត្រឹមត្រូវទេ ពីព្រោះពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះ ដែលពួកគេបានតួញក្អែរថាពួកគេត្រូវកំណត់ថាត្រូវវិនាសដោយមានសមធម៌រៀងៗខ្លួន ដែលមិនបានដឹង តែសម្រាប់យើងប្រាកដណាស់ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាជំងឺដែលពួកគេទទួលគឺត្រូវបានធ្វើឱ្យប៉ះ

ពាល់ដល់ពួកគេដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតបំផុតរបស់ព្រះ ។ ដូច្នោះហើយ យើងបង្រៀនថា ពួកគេប្រព្រឹត្តដោយបះបោរ ដែលស្វែងរកប្រភពនៃការកាត់ទោសរបស់ពួកគេ ដែលបង្វែរការសម្លឹងមើលទីជម្រកលាក់កំបាំងនៃផែនការរបស់ព្រះ ហើយក្រឡេកមើលការពុករលួយនៃធម្មជាតិ ដែលវាកើតឡើងពិតប្រាកដ ។ ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីការពារពួកគេពីការចោទប្រកាន់វាប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ទ្រង់ផ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះការបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។ ទោះបីជាដោយសារការផ្តល់ជំនួយដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីឆ្លងកាត់គ្រោះមហន្តរាយដែលញៀត្រូវរងទុក្ខក៏ដោយ វានៅតែត្រូវការឱកាសរបស់វាពីមនុស្សផ្ទាល់ មិនមែនមកពីព្រះទេ ពីព្រោះហេតុផលតែមួយគត់សម្រាប់ការវិនាសរបស់គាត់គឺថាគាត់បានវង្វេងចេញពីការបង្កើតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ ចូលទៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់និងមិនបរិសុទ្ធ ។

10. ការជំទាស់ទីបី៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងនាំទៅរកទស្សនៈថា ព្រះបង្ហាញភាពលំអៀងទៅកាន់បុគ្គល

ឥឡូវនេះ ពួកខ្មាំងសត្រូវនៃការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះវាដោយភាពមិនសមហេតុផលទីបី ។ ដោយសារយើងសំដៅទៅលើការសម្រេចរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះនឹងរួចផុតពីការបំផ្លិចបំផ្លាញជាសកលនៃអស់អ្នកដែលទ្រង់ទទួលជាអ្នកស្នងនៃអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ ពីនេះពួកគេបានសន្និដ្ឋានថាមាន "ភាពលំអៀងចំពោះមនុស្ស" ជាមួយព្រះ ដែលបទគម្ពីរនៅគ្រប់ទីកន្លែងបដិសេធ ។ ពួកគេសន្និដ្ឋានបន្ថែមទៀតថា បទគម្ពីរមិនស្របនឹងខ្លួនឯង ឬថានៅក្នុងការរើសតាំងរបស់ព្រះមានការពិចារណាអំពីគុណសម្បត្តិ ។ ទីមួយ បទគម្ពីរបដិសេធថាព្រះបង្ហាញភាពលំអៀងចំពោះបុគ្គលក្នុងន័យផ្សេងជាងអ្វីដែលពួកគេ

វិនិច្ឆ័យ ។ ព្រោះពាក្យថា "បុគ្គល" មិនមែនជាមនុស្សទេ តែជារបស់ដែលមើលឃើញដោយភ្នែក ជាធម្មតា បង្កើតការពេញចិត្ត ព្រះគុណ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ឬធ្វើឱ្យមានការស្អប់ ការមើលងាយ និងភាពអាម៉ាស់ ។ ការទាំងនោះមានទ្រព្យសម្បត្តិ អំណាច ភាពថ្លៃថ្នូរ ការិយាល័យ ប្រទេស រូបរាងកាយ និងវត្ថុផ្សេងៗទៀត [ចោទិយកថា 10:17] ។ ក៏មានភាពក្រីក្រ សេចក្តីត្រូវការ ភាពជាមូលដ្ឋាន ការអាក្រក់ កំហឹង និងការបែបនោះ ។ ដូច្នេះពេត្រុសបង្រៀនថា "ព្រះមិនរើសមុខអ្នកណាទេ" [កិច្ចការ 10:34; រ៉ូម 2:11; កាឡាទី 2:6] ដោយសារទ្រង់មិនបែងចែករវាងសាសន៍យូដានិងសាសន៍ក្រិកទេ [កាឡាទី 3:28] ដូច្នេះដែលបដិសេធម្នាក់ តែក្រសោបម្នាក់ទៀតដោយផ្អែកលើជាតិសាសន៍តែមួយ ។ ដូច្នេះយ៉ាងកុបប្រើពាក្យដូចគ្នា នៅពេលគាត់ចង់ប្រកាសថា ព្រះនៅក្នុងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់មិនរាប់ពីភាពមានបាននោះទេ [យ៉ាកុប 2:5] ។ តែប៉ុល នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត និយាយទាក់ទងនឹងព្រះថា នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យទោស សភាពនៃសេរីភាព ឬនៅក្នុងចំណងមិនត្រូវបានយកមកពិចារណាទេ [កូឡុស 3:25; អេភេសូរ 6:9] ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្នកណានឹងជំទាស់នឹងយើងទេ ប្រសិនបើយើងនិយាយថា ព្រះជ្រើសរើសជាកូនទ្រង់នូវអ្នកណាដែលទ្រង់ពេញព្រះទ័យ តាមបំណងរបស់ទ្រង់ពេញចិត្ត មិនគិតពីការប្រព្រឹត្តទេ កាលដែលទ្រង់បោះចោលនិងធ្វើទោសដល់អ្នកផ្សេងនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី បញ្ហាអាចត្រូវបានពន្យល់ឱ្យកាន់តែពេញចិត្តថែមទៀត ។ គេសួរថា តើមនុស្សពីរនាក់មិនអាចបែងចែកពីគ្នាដាច់បានទេក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អនោះ ព្រះក្នុងការរើសតាំងរបស់ទ្រង់បានរំលងកាត់ម្នាក់តែយកម្នាក់ទៀតនោះ? ខ្ញុំសួរថា៖ "តើពួកគេគិតថា នៅទីនេះមានអ្វីមួយនៅក្នុងអ្នកដែលអាចយកទៅដាក់នៅចំពោះព្រះ

ដែរឬទេ? ប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់ថាគ្មានអ្វីដូចដែលពួកគេត្រូវមានទេ នោះនឹងកើតឡើងថាព្រះមិនពិចារណាលើមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែស្វែងរកសេចក្តីសប្បុរសពីអង្គទ្រង់ផ្ទាល់វិញ នូវហេតុផលដើម្បីធ្វើល្អដល់គេ។ ដូច្នេះ ការដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើសមនុស្សម្នាក់ តែបដិសេធម្នាក់ទៀត មិនមែនកើតឡើងពីមនុស្សនោះទេ គឺកើតចេញពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គតែប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសេរីភាពក្នុងការបង្ហាញ និងបង្ហាញខ្លួនឯងថា តើទ្រង់ពេញចិត្តនៅទីណា និងនៅពេលណា។ យើងក៏ឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតដែលថា "ក្នុងពួកអ្នកដែលទ្រង់បានហៅ មិនសូវមានអ្នកប្រាជ្ញច្រើនខាងឯសាច់ឈាម ឬច្រើននាក់មានអំណាច និងច្រើននាក់ដែលមានត្រកូលខ្ពស់នោះទេ" [១កូរិនថូស 1:26] ដើម្បីឱ្យព្រះអាចបន្ទាបចុះនូវអំណួតនៃសាច់ឈាម រហូតមកដល់ពេលនេះ គឺជាការពេញចិត្តរបស់ព្រះមិនជាប់នឹងមនុស្ស!

11. សេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងការជៀសទុកមុន

ដូច្នេះ អ្នកខ្លះចោទប្រកាន់ព្រះដោយខុសឆ្គង និងដោយទុច្ចរិតពីយុត្តិធម៌ដែលលំអៀង ពីព្រោះក្នុងការកំណត់ទុកជាមុន ទ្រង់មិនរក្សាអាកប្បកិរិយាដូចគ្នាចំពោះមនុស្សទាំងអស់ទេ។ បើគេថា ទ្រង់រកឃើញថាមនុស្សទាំងអស់មានទោស ចូរឱ្យទ្រង់ដាក់ទោសទាំងអស់ឱ្យស្មើៗគ្នាចុះ។ ប្រសិនបើគ្មានទោសត្រូវឱ្យគាត់ទប់ស្កាត់ការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ពីគ្រប់យ៉ាង។ ប៉ុន្តែពួកគេប្រព្រឹត្តចំពោះទ្រង់ដូចជាសេចក្តីមេត្តាត្រូវហាមឃាត់មកគាត់អ៊ីចឹង ឬដូចជាពេលដែលទ្រង់ចង់បង្ហាញក្តីមេត្តា ទ្រង់ត្រូវបង្ខំឱ្យបោះបង់ការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុង។ តើពួកគេត្រូវការអ្វី? បើអ្នកទាំងអស់គ្នាមានទោស នោះអ្នកទាំងអស់គ្នាត្រូវទទួលទោសដូចគ្នា។ យើងទទួលស្គាល់កំហុសធម្មតា ប៉ុន្តែយើងនិយាយថា សេចក្តី

មេត្តាករុណារបស់ព្រះជួយដល់មនុស្សខ្លះ ។ សូមអោយវាជួយទាំងអស់គ្នា ពួកគេនិយាយ ។ ប៉ុន្តែយើងឆ្លើយតបថា វាត្រឹមត្រូវសម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាចៅក្រមយុត្តិធម៌ផងដែរក្នុងការដាក់ទោស ។ នៅពេលដែលពួកគេមិនអនុញ្ញាត តើពួកគេធ្វើដូចម្តេច ប៉ុន្តែព្យាយាមដកចេញពីព្រះនូវសមត្ថភាពដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា ឬយ៉ាងហោចណាស់អនុញ្ញាតឱ្យវាទៅទ្រង់ក្នុងលក្ខខណ្ឌថាគាត់បោះបង់ចោលគឺជាការវិនិច្ឆ័យទាំងស្រុង?

សមស្របបំផុតជាមួយនឹងរឿងនេះ ៖ "តាំងពីមនុស្សដំបូងមក មហាជនទាំងមូលនៃពូជសាសន៍ទាំងអស់បានធ្លាក់នៅក្រោមការថ្កោលទោស... ភាជន៍ទាំងនោះដែលធ្វើឡើងដើម្បីកិត្តិយសនោះ មិនមែនជាគ្រឿងនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកគេទេ... ប៉ុន្តែមកពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ការដែលគ្មានកិត្តិយសវិញ [រ៉ូម 9:21] ត្រូវដាក់មិនឱ្យសួរដេញដោលទេ តែត្រូវកាត់ទោសវិញ" ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មិនសមនឹងទទួលទោសដល់អ្នកដែលទ្រង់ថ្កោលទោសទេ ប៉ុន្តែបានចែកចាយព្រះគុណដែលមិនសាកសមដល់អ្នកដែលទ្រង់ត្រាស់ហៅនោះ ទ្រង់ត្រូវបានរួចផុតពីការចោទប្រកាន់ទាំងអស់ ដូចជាអ្នកឱ្យខ្ចីដែលមានអំណាចក្នុងការលើកបំណុលទៅឱ្យអ្នក តែទាមទារការសងវាពីអ្នកផ្សេង ។ "ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ក៏អាចប្រទានព្រះគុណ... ដល់អ្នកដែលទ្រង់ចង់... ពីព្រោះទ្រង់មានចិត្តមេត្តា ហើយមិនប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់ទេ ដោយសារទ្រង់ជាចៅក្រមដ៏សុចរិត ។ ដោយសារការផ្តល់ឱ្យនូវអ្វីដែលពួកគេមិនសមនឹងទទួលបាន...ទ្រង់អាចបង្ហាញព្រះគុណដោយសេរីរបស់ទ្រង់... ដោយការមិនផ្តល់ដល់មនុស្សទាំងអស់ នោះទ្រង់អាចបង្ហាញពីអ្វីដែលមនុស្សទាំងអស់សមនឹងទទួលបាន" ។ សម្រាប់ពេល

ដែលប៉ូលសរសេរថា "ព្រះជាម្ចាស់បានបិទអ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមអំពើបាប ដើម្បីឱ្យទ្រង់មានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សទាំងអស់" ។ [រ៉ូម 11:32; កាឡាទី 3:22] ក្នុងពេលតែមួយ ត្រូវបានបន្ថែមថា ទ្រង់មិនជំពាក់ដល់អ្នកណាម្នាក់នោះទេ ដ្បិត "គ្មាននរណាម្នាក់បានផ្តល់ដល់ទ្រង់ជាដំបូងទេ ដែលគេត្រូវទាមទារអ្វីទៅវិញនោះទេ" [រ៉ូម 11:35] ។

(ការអធិប្បាយពីការដៅទុកជាមុនមិនមែនត្រូវផ្តល់ទុក្ខទោសទេ តែមានប្រយោជន៍វិញ 12-14)

12. ការជំទាស់ទីបួន ៖ គោលលទ្ធិនៃការរើសតាំងបំផ្លាញគ្រប់ទាំងការខ្វះខ្វែង សម្រាប់ជីវិតដែលសុចរិតទាំងអស់

ដើម្បីបោះចោកការកំណត់ទុកជាមុន គូបដិបក្ខរបស់យើងក៏លើកឡើងផងដែរ ថាប្រសិនបើវាឈរនៅ ការប្រុងប្រយ័ត្ន និងឧស្សាហ៍ព្យាយាមទាំងអស់នឹងត្រូវបំផ្លាញ ។ សម្រាប់អ្នកណាអាចស្តាប់ ពួកគេនិយាយថា ជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់ ត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់គាត់ដោយការកំណត់តែងដ៏អស់កល្ប និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ព្រះ ដោយមិនបានគិតភ្លាមៗថា វាមិនមានអ្វីប្លែកពីរបៀបដែលគាត់ប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនឯងនោះទេ កាលដែលការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះមិនអាចរារាំង ឬ ឈានទៅមុខដោយការខិតខំរបស់គាត់? យ៉ាងនេះ មនុស្សទាំងឡាយនឹងលះបង់ខ្លួនចេញទៅ ដោយសេចក្តីអស់សង្ឃឹម ប្រញាប់ប្រញាល់ទៅណាមកណាតាមតណ្ហានាំខ្លួនទៅ ។ ជាក់ស្តែង ពួកគេមិនមែនកុហកទាំងស្រុងនោះទេ ត្បិតមានជ្រូកជាច្រើន ដែលបំពុលដល់គោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន ជាមួយនឹងការប្រមាថដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយដោយសារ

លេសនេះគេចវេសពីការដាស់តឿន និងការស្តីបន្ទោសទាំងអស់ ។ ព្រះទ្រង់ជ្រាបនូវអ្វីដែលទ្រង់បានតាំងចិត្តធ្វើជាមួយយើងម្តងឬទាំងអស់ ៖ ប្រសិនបើទ្រង់បានតាក់តែងសេចក្តីសង្គ្រោះ ទ្រង់នឹងនាំយើងទៅរកវានៅក្នុងពេលវេលារបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើទ្រង់បានកំណត់យើងឱ្យស្លាប់ យើងនឹងតទល់នឹងវាដោយឥតប្រយោជន៍ ។

ប៉ុន្តែ ខគម្ពីរ ខណៈពេលដែលវាតម្រូវឱ្យយើងពិចារណាអំពីអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនេះដោយការគោរព និងការកោតខ្លាចកាន់តែច្រើន ទាំងពីរនេះណែនាំដល់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះចំពោះអាកប្បកិរិយាខុសគ្នាឆ្ងាយ ហើយបដិសេធយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពចំពោះភាពឆ្កួតនៃទោសរបស់មនុស្សទាំងនេះ ។ ដ្បិតបទគម្ពីរមិនបាននិយាយអំពីការកំណត់ទុកជាមុនក្នុងចេតនាដាស់តឿនយើងឱ្យមានចិត្តក្លាហានដែលយើងអាចនឹងព្យាយាមដោយភាពអាក្រក់ក្នុងការស្វែងរកអាថ៌កំបាំងដែលមិនអាចទៅដល់បានរបស់ព្រះនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គោលបំណងរបស់វាគឺថា ដោយត្រូវបន្ទាបខ្លួន ហើយទម្លាក់ចុះ យើងអាចរៀនញាប់ញ័រចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ ហើយគោរពសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ វាគឺនៅសញ្ញានេះដែលអ្នកជឿមានគោលបំណងទៅដល់ ។ ប៉ុន្តែការស្រែកថ្ងូររបស់ជ្រូកទាំងនេះត្រូវបានប៉ូលបិទមាត់យ៉ាងជិត ។ ពួកគេនិយាយថា ពួកគេបន្តដោយមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ។ បើពួកគេមាននៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលត្រូវបានរើសតាំង អំពើអាក្រក់នឹងមិនរារាំងពួកគេមិនឱ្យទៅដល់ជីវិតនៅទីបំផុតឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបង្រៀនថា យើងត្រូវបានជ្រើសរើសដល់ទីបញ្ចប់នេះ ដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹកនាំជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ និងគ្មានកំហុស [អេភេសូរ 1:4] ។ ប្រសិនបើការរើសតាំងមានគោលបំណងនៃភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត វាគួរតែ

ជាស់ស្មើន និងជំរុញយើងដោយខ្នះខ្នែងក្នុងការតាំងគំនិតរបស់យើងលើវា ជាជាងធ្វើជាលេសថាមិនធ្វើអ្វីសោះ ។ អ្វីដែលខុសគ្នាខ្លាំងរវាងរឿងទាំងពីរនេះ គឺឈប់ធ្វើអំពើល្អ ព្រោះការរើសតាំងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការសង្គ្រោះហើយ ហើយប្តេជ្ញាខ្លួនឯងស្វែងរកអំពើល្អតាមគោលដៅនៃការរើសតាំង! ដូច្នេះ ដោយការលះបង់បែបនេះទៅឆ្ងាយ ពីព្រោះពួកគេធ្វើខុសនឹងរបៀបនៃការរើសតាំងទាំងមូល ។

ប៉ុន្តែពួកគេពន្លាតការប្រមាថរបស់ពួកគេថែមទៀត នៅពេលដែលពួកគេនិយាយថា អ្នកដែលត្រូវបានដាក់ទោសដោយព្រះ ជាអ្នកដែលខំប្រឹងតាមរយៈជីវិតដែលគ្មានទោសនិងត្រឹមត្រូវដែលធ្វើឱ្យខ្លួនបានជាទីពេញចិត្តដល់ព្រះ [២ធីម៉ូថេ 2:15] នឹងបាត់បង់ការខំប្រឹងរបស់គាត់ ។ នៅក្នុងការវែកញែកនេះ ពួកគេត្រូវជាប់ទោសពីសេចក្តីខុសឆ្គងដ៏អាម៉ាសបំផុត ។ តើការខំប្រឹងបែបនេះនឹងកើតចេញពីណា តែចេញមកពីការរើសតាំងវិញ? ដ្បិតអ្នកណាដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នកជាប់ទោស កាលដែលពួកគេជាភាជន៍នៃសេចក្តីអាម៉ាស [រ៉ូម 9:21] ដូច្នេះពួកគេមិនឈប់ដោយទោសជាបន្តរបស់ពួកគេទាស់នឹងខ្លួនពួកគេទេ និងផ្លាស់ប្រែដោយសញ្ញាយ៉ាងច្បាស់ថា ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាសរួចហើយមកលើពួកគេ មិនថាពួកគេខំគេចប៉ុណ្ណានោះទេ ។

13. ការជំទាស់ទីប្រាំ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងធ្វើឱ្យការព្រមានទាំងអស់ទៅជាគ្មានន័យ

ប៉ុន្តែ អ្នកដទៃទៀតដោយព្យាបាទ និងមិនអៀនខ្មាសបំភាន់គោលលទ្ធិនេះហាក់ដូចជាវាបានទម្លាក់ការជាស់ស្មើនដល់ការរស់នៅតាមព្រះ ។ រឿងនេះម្តង

ម្ដាលបានបង្កទុក្ខធំចំពោះ Augustine ដែលគាត់បានលុបចោលដោយសៀវភៅ Rebuke and Grace ទៅ Valentinus ។ ការអានសៀវភៅនេះនឹងពេញចិត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដែលគោរពព្រះ និងអាចបង្រៀនបាន ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងនិយាយអំពីរឿងមួយចំនួននៅទីនេះ ដែលខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងបំពេញចិត្តអ្នកដែលទៀងត្រង់ និងមិនស្កប់ចិត្ត ។ អ្វីដែលជាអ្នកអធិប្បាយដែលនិយាយមិនច្បាស់អំពីការរើសតាំងដោយសេរី ប៉ុលត្រូវបានគេឃើញពីមុនមក ។ ដូច្នេះ តើគាត់ត្រជាក់ក្នុងការស្តីបន្ទោស និងដាស់តឿនឬ? ចូរឱ្យអ្នកមានចិត្តល្អទាំងនេះប្រៀបធៀបនឹងចិត្តស្មោះត្រង់របស់គេចុះ របស់គេនឹងត្រូវបានគេរកឃើញទឹកកក បើធៀបនឹងចិត្តក្លៀវក្លារបស់គេ ។ ហើយប្រាកដណាស់ការច្របូកច្របល់ទាំងអស់ត្រូវបានដកចេញដោយគោលការណ៍ដែលថាយើងមិនត្រូវបានហៅទៅជាភាពស្មោកគ្រោកឡើយ ។ [១ថែស្សាឡូនិច 4:7] តែ "ចេះរក្សាអត្តភាពខ្លួន ដោយសេចក្ដីបរិសុទ្ធ និងសេចក្ដីប្រសើរ" [១ថែស្សាឡូនិច 4:4] ។ "បិតយើងរាល់គ្នាជាស្នាដៃ ដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសំរាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំជាមុន ឱ្យយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាម ។" [អេភេសូរ 2:10] ។

សរុបមក អស់អ្នកដែលមានការយល់ស្របនឹងប៉ុល ដោយគ្មានភស្តុតាងវែងឆ្ងាយ នឹងយល់ពីរបៀបដែលគាត់ធ្វើសមមូលនឹងរឿងទាំងនោះ ដែលពួកគេធ្វើពុតជាមិនយល់ស្រប ។ ព្រះគ្រីស្ទបង្គាប់ឱ្យយើងជឿលើទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា "គ្មានអ្នកណាអាចមកឯខ្ញុំបានទេ លុះត្រាតែព្រះបិតារបស់ខ្ញុំបានប្រទានដល់គេ" [យ៉ូហាន 6:65] នោះការថ្លែងរបស់គាត់មិនពិត ឬផ្ទុយនឹងបញ្ជារបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យការអធិប្បាយដើរតាមផ្លូវដែលវាអាច

នាំមនុស្សឱ្យមានសេចក្តីជំនឿ ហើយសង្កត់ពួកគេឱ្យខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការព្យាយាម ដោយមានផលចំណេញជាបន្ត។ ក៏ប៉ុន្តែ កុំឱ្យចំណេះដឹងអំពីការកំណត់ទុកជាមុនត្រូវបានរារាំងឡើយ ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលស្តាប់តាមនឹងមិនមានអំនួតដូចអ្វីដែលខ្លួនគេផ្ទាល់ឡើយ ប៉ុន្តែអាចលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់។ ដោយហេតុផលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា: "ចូរឱ្យអ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់ចុះ" [ម៉ាថាយ 13:9]។ ដូច្នេះនៅពេលយើងជម្រុញ និងអធិប្បាយដល់ពួកទាំងនោះដែលត្រូវបានផ្តល់ជាត្រចៀក នោះពួកគេស្តាប់តាមដោយស្ម័គ្រចិត្ត តែនៅក្នុងអស់អ្នកដែលខ្វះការទាំងនោះវិញគឺពេញដោយអ្វីដែលសរសេរថា៖ "ស្តាប់មែន តែពួកគេស្តាប់មិនឮទេ" [អេសាយ 6:9]។ "ប៉ុន្តែហេតុអ្វីទៅ" លោក Augustine និយាយថា "តើអ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់ និងអ្នកដែលមិនមែនត្រចៀកមែនទេ? តើអ្នកអាចស្គាល់ពីគំនិតរបស់ព្រះទៅ [រ៉ូម 11:34]។ តើអ្វីដែលបង្ហាញមកត្រូវតែបានបដិសេធ ពីព្រោះអ្វីដែលលាក់កំបាំងនោះវាមិនអាចយល់បានមែនទេតើការដែលបង្ហាញឱ្យឃើញត្រូវបដិសេធទេ ព្រោះរបស់ដែលលាក់មិនអាចយល់បាន?»។ ខ្ញុំបានរាយការណ៍ដោយស្មោះត្រង់ពី Augustine។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពាក្យរបស់គាត់ប្រហែលជាមានសិទ្ធិអំណាចខ្លាំងជាងខ្ញុំ សូមមកឥឡូវនេះ ចូរយើងដកស្រង់នូវអ្វីដែលគាត់បានសរសេរ៖ "ដ្បិតកាលណាបានឮសេចក្តីនេះហើយ បុគ្គលនោះត្រូវគ្រប់ដណ្តប់ទៅដោយសេចក្តីក្រោធ និងសេចក្តីខ្ជិលច្រអូសហើយតាំងពីការព្យាយាម ឈានទៅរកសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន តើនេះមានន័យថាសេចក្តីដែលបាននិយាយអំពីការដឹងមុនរបស់ព្រះដូច្នេះត្រូវរាប់ថាមិនពិតឬ? បើព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជ្រាបថា ពួកគេនឹងល្អ តើគេនឹងមិនល្អទេ ទោះជាមានជម្រៅនៃអំពើអាក្រក់ ដែលពួកគេកំពុងទាក់ទងគ្នាឥឡូវនេះឬ? ហើយ

ប្រសិនបើទ្រង់បានដឹងទុកជាមុនថាពួកគេនឹងអាក្រក់ តើពួកគេនឹងមិនអាក្រក់មែនទេ អ្វីដែលជាការល្អឥឡូវនេះអាចនឹងត្រូវបានយល់ឃើញនៅក្នុងពួកគេ?" ដោយសារហេតុផលទាំងនេះ ដូច្នេះ តើការពិតដែលត្រូវបាននិយាយអំពីការដឹងមុនរបស់ព្រះត្រូវបដិសេធ ឬត្រូវរក្សាទុកនៅពេលមួយ ឧទាហរណ៍ដូចជា នៅពេលដែលវាមិនត្រូវបាននិយាយ កំហុសផ្សេងទៀតនឹងកើតឡើង? គាត់និយាយថា "ហេតុផលសម្រាប់ការរក្សាការពិតគឺជារឿងមួយ ភាពចាំបាច់នៃការនិយាយការពិតគឺជារឿងមួយទៀត ។ វានឹងជាការធុញទ្រាន់ក្នុងការសាកសួរ... ហេតុផលទាំងអស់សម្រាប់ការរក្សាការពិត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនេះគឺជាមួយក្នុងចំណោមការទាំងនោះ" ក្រែងយើងគួរធ្វើឱ្យអ្នកដែលមិនយល់កាន់តែយ៉ាប់ទៅវិញទៀត ដោយប្រាថ្នាចង់ឱ្យអ្នកដែលយល់កាន់តែយល់ ។ ទាំងនេះមិនត្រូវបានធ្វើឱ្យរៀនបន្ថែមទៀតទេ" ដោយការនិយាយរបស់យើងណាមួយបែបនោះ "ក៏មិនត្រូវបានធ្វើឱ្យកាន់តែអាក្រក់ដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលការពិតមួយមានលក្ខណៈបែបនេះ ដែលអ្នកដែលមិនអាចទទួលវាបានកាន់តែអាក្រក់ដោយការនិយាយរបស់យើង ហើយអ្នកណាដែលអាចទទួលវាបានកាន់តែអាក្រក់ដោយការដែលយើងនៅស្ងៀមអំពីវា តើយើងគិតថាត្រូវធ្វើដូចម្តេច? តើយើងមិនត្រូវនិយាយការពិត ដើម្បីឱ្យអ្នកដែលអាចទទួលបាន នោះនឹងទទួល ជាជាងនៅស្ងៀម ដើម្បីកុំឱ្យមិនត្រឹមតែទទួលវាប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីតែអ្នកដែលឆ្លាតជាងក៏ត្រូវអាក្រក់ជាងមុនដែរ? ប្រសិនបើគាត់ស្តាប់ ហើយទទួលវា នោះមនុស្សជាច្រើនអាចរៀនតាមរយៈគាត់... ហើយយើងមិនចង់និយាយអ្វីដែលយើងអាចនិយាយដោយទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរនោះទេ ។ ព្រោះយើងខ្លាចហើយ! ធ្វើឱ្យយើងអាក់អន់ចិត្តដល់អ្នកណាដែលមិនអាចទទួលសេចក្តីពិត ប៉ុន្តែ

យើងមិនខ្លាចទេ ក្រែងយើងនៅស្ងៀម នោះអ្នកណាដែលទទួលបានការពិត អាចនឹងជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការមិនពិត" ។ ជាចុងក្រោយ បង្រួមគំនិតនេះឱ្យ កាន់តែខ្លី គាត់បញ្ជាក់វាកាន់តែច្បាស់ទៀត ។ "ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើ ទាំងសាវ័ក និងគ្រូនៃក្រុមជំនុំដែលបានទទួលជោគជ័យ ដែលពួកគេបានធ្វើកិច្ច ការទាំងពីរនេះ—ពោលគឺ និយាយពីការរើសតាំងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះដោយការ គោរព ហើយកាន់អ្នកជឿនៅក្រោមការប្រៀនប្រដៅនៃជីវិតដែលគោរពព្រះ— ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សទាំងនេះនៅសម័យរបស់យើង ទោះជាត្រូវចងដោយកម្លាំង នៃការមិនអាចទទួលយកបាននៃការពិតគិតថា វាត្រឹមត្រូវសម្រាប់ពួកគេនិយាយ ថា៖ "បើទោះជាអ្វីដែលបាននិយាយពីការរើសតាំង...ពិតមែន តែវាគួរតែត្រូវ បានអធិប្បាយទៅកាន់មនុស្សមែនទេ?" ច្បាស់ណាស់ថាវាត្រូវតែបានប្រកាស ដូច្នេះទើប "អ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់នឹងបានស្តាប់ឮ" [ម៉ាកុស 4:9; ម៉ាថាយ 11:15; លូកា 8:8] ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាមានការទាំងនោះ បើគាត់មិនបាន ទទួលពីអ្នកដែលសន្យាថានឹងឱ្យទាំងនោះផង? "ប្រាកដណាស់ អ្នកណាដែល មិនទទួលអាចនឹងបដិសេធ រីឯអ្នកណាដែលទទួលក៏នឹងទទួលយកទៅធឹក ធឹក ហើយក៏រស់ ។ ព្រោះជាការគោរពបូជាត្រូវតែត្រូវបានអធិប្បាយ... ដើម្បីឱ្យព្រះ ត្រូវបានគោរពប្រណិប័តន៍យ៉ាងត្រឹមត្រូវ... ដូច្នេះក៏ត្រូវតែត្រូវបានអធិប្បាយអំពី សិរីល្អបែបនេះ មិនមែនដោយខ្លួនគេទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះ ។"

14. លោក Augustine ជាគម្រូនៃឥរិយាបថត្រឹមត្រូវនៃការអធិប្បាយពីការដៅទុកជាមុន

ប៉ុន្តែ មនុស្សវិសុទ្ធនោះ ដោយមានចិត្តខ្នះខ្នែងយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការពង្រឹង ទ្រង់ បានរំខានដល់វិធីបង្រៀនសេចក្តីពិត ដើម្បីកុំឱ្យមានការប្រមាថមើលងាយតាម

ដែលអាចធ្វើបាន ។ ដ្បិតទ្រង់រំឭកយើងថា ការដែលនិយាយពិតមែន នឹងអាច
និយាយបានត្រឹមត្រូវ ។ បើអ្នកណានិយាយបែបនេះថា ៖ "បើអ្នករាល់គ្នាមិនជឿ
ទេ ហេតុផលគឺថា អ្នកបានត្រូវវិនាសអន្តរាយពីព្រះរួចហើយ នោះមិនត្រឹមតែ
ធ្វើឱ្យមានសេចក្តីខ្វិលច្រអូសប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ផ្តល់ឱ្យនូវចេតនាអាក្រក់ដែរ ។ បើ
អ្នកណាពង្រីកទៅអនាគត ក៏ឱ្យដល់នូវចេតនាអាក្រក់ដែរ ។ បើអ្នកណានិយាយ
ទៅថ្ងៃអនាគតនោះអ្នកណាឮនឹងមិនជឿទេ ព្រោះគេត្រូវគេថ្កោលទោស នោះវា
នឹងក្លាយជាការដាក់បណ្តាសាជាជាងការបង្រៀន ។ ដូច្នេះហើយ Augustine
ស្នើឱ្យមនុស្សបែបនេះត្រូវចាកចេញពីក្រុមជំនុំ ក្នុងនាមជាគ្រូលួង ឬហោរាដែល
ខុសឆ្គង ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បានជំទាស់នឹងគំនិតដែលថាមនុស្សម្នាក់
ទទួលបានផលប្រយោជន៍ដោយការស្តីបន្ទោស នៅពេលដែលអ្នកដែលបង្កជាអ្នក
ដែលគាត់ចង់បានប្រាក់ចំណេញ ទោះបីជាគ្មានការស្តីបន្ទោសបានបង្ហាញក្តី
មេត្តា និងផ្តល់ជំនួយ ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាបែបនេះជាមួយនឹងមនុស្សម្នាក់ តែ
បែបនោះជាមួយនឹងមនុស្សម្នាក់ទៀត? កុំឱ្យយើងនិយាយថា ការវិនិច្ឆ័យជាកម្ម
សិទ្ធិរបស់ដីឥដ្ឋ មិនមែនរបស់ជាងស្មូននោះ! ក្រោយមក គាត់សរសេរថា ៖
"ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមនុស្សមក ឬត្រឡប់ចូលទៅក្នុងផ្លូវនៃសេចក្តីសុចរិតវិញ
ដោយការស្តីបន្ទោស ទ្រង់ដែលធ្វើការសង្គ្រោះក្នុងចិត្តគេ តែជាអ្នកដែលផ្តល់នូវ
ការកើនឡើងដោយមិនគិតថាអ្នកណាដាំឬអ្នកណាស្រោចទឹកឡើយ ។ [១កូរិនថូ
ស 3:6-8]-ជាអ្នកដែលគ្មានជម្រើសដោយសេរីរបស់មនុស្សណានឹងជ្រៀសផុត
ឡើយ នៅពេលដែលទ្រង់មានបំណងនឹងសង្គ្រោះគេនោះ? ហើយគ្មានអ្វីត្រូវ
សង្ស័យទេថា បំណងរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានធ្វើការទាំងអស់ដែលទ្រង់សព្វព្រះ
ទ័យទាំងនៅស្ថានសួគ៌និងផែនដី [ទំនុកដំកើង 135:6] ហើយជាអ្នកដែលបាន

បង្កើតគ្រប់ការដែលនឹងមកដល់ផង [អេសាយ 45:11]-ទ្រង់មិនអាចត្រូវគេជៀសផុតដោយបំណងរបស់មនុស្ស ដែលអាចនឹងទប់ស្កាត់អ្វីដែលទ្រង់មានបំណងនោះទេ" ។ ម្តងទៀត ៖ នៅពេលដែលទ្រង់នឹងនាំមនុស្សមករកអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ។ "តើទ្រង់ចង់ពួកគេដោយច្រវាក់ខាងរូបកាយមែនទេ? គឺទ្រង់ធ្វើការនៅខាងក្នុងវិញ ។ ទ្រង់ចាប់ចិត្តខាងក្នុងរបស់ពួកគេជាប់ ។ ទ្រង់បំផ្លាស់ចិត្តរបស់ពួកគេខាងក្នុង ។ ហើយទ្រង់នាំពួកគេដោយបំណងរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលទ្រង់បានខាត់ជ្រុងនៅខាងក្នុងពួកគេរួចហើយ ។" ប៉ុន្តែ យើងមិនគួរលុបចោលអ្វីដែលទ្រង់បានបន្ថែមភ្លាមៗនោះទេថា ៖ "ដ្បិតយើងមិនដឹងថាអ្នកណាជាសមាជិតនៃចំនួនអ្នកដែលបានកំណត់ទុកជាមុន ឬមិនមែននោះទេ យើងគួរតែគិតចង់ឱ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះវិញ" ។ ដូច្នេះវានឹងកើតឡើងដែលយើងព្យាយាមធ្វើឱ្យអ្នករាល់គ្នាដែលយើងបានជួបបានរួមចែករំលែកក្នុងសន្តិភាពរបស់យើងដែរ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើងនឹងស្ថិតនៅលើកូននៃសេចក្តីសុខសាន្ត [លូកា 10:6; ម៉ាថាយ 10:13] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ តាមដែលយើងខ្វល់ខ្វាយ... ការស្តីបន្ទោសដែលមានសុខភាពល្អ និងធ្ងន់ធ្ងរ គួរតែត្រូវបានអនុវត្តជាថ្នាំសម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេវិនាស ឬបំផ្លាញអ្នកដទៃ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ដើម្បីធ្វើឱ្យការស្តីបន្ទោសនោះមានប្រយោជន៍ចំពោះអ្នកដែលទ្រង់ ... បានស្គាល់ និងកំណត់ទុកជាមុន ។

ជំពូកទី XXIV

ការរើសតាំងត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ។ លើសពីនោះទៀត មនុស្សអាក្រក់យកសេចក្តីវិនាសមកជាក់លើខ្លួនពួកគេ ដែលនោះពួកគេត្រូវបានកំណត់មកបែបនោះ

(អ្នករើសតាំងត្រូវបានហៅមកយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាព ហើយត្រូវបានរួបរួមនៅក្នុងការប្រកបនៃព្រះគ្រីស្ទ 1-5)

1. ការត្រាស់ហៅផ្អែកលើការរើសតាំងនិងតាមទាំងស្រុងលើកិច្ចការនៃព្រះគុណ

ប៉ុន្តែដើម្បីធ្វើឲ្យរឿងនេះកាន់តែច្បាស់ យើងត្រូវដោះស្រាយទាំងការត្រាស់ហៅអ្នករើសតាំង និងការធ្វើឱ្យខ្វាក់ភ្នែក និងធ្វើឱ្យមានការរឹងរូសរបស់មនុស្សអាក្រក់ ។

ពីអតីតកាល ខ្ញុំបាននិយាយអ្វីមួយរួចហើយ នៅពេលដែលប្រឆាំងនឹងកំហុសរបស់អ្នកដែលគិតថា ភាពជាសកលនៃការសន្យាធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិទាំងអស់បានស្មើភាពគ្នា ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនដោយគ្មានការរើសអើងទេដែលព្រះដោយការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់បង្ហាញការរើសតាំង ដែលទ្រង់បានលាក់ទុកនៅក្នុងអង្គទ្រង់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាអាចត្រូវបានគេហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "ការបញ្ជាក់អះអាង" របស់ទ្រង់ ។ "ដ្បិតអ្នកណាដែលទ្រង់បានស្គាល់ជាមុន នោះទ្រង់ក៏តម្រូវទុកជាមុន ឲ្យបានត្រឡប់ដូចជារូបអង្គនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដើម្បីឲ្យព្រះរាជបុត្រាបានធ្វើជាបងច្បងគេក្នុងពួកបងប្អូនជាច្រើន" [រ៉ូម 8:29] ។ "ឯពួក

អ្នកដែលទ្រង់បានតម្រូវទុកជាមុន នោះទ្រង់ក៏ហៅ ហើយពួកអ្នកដែលទ្រង់បានហៅ នោះទ្រង់ក៏រាប់ទុកជាសុចរិត ហើយពួកអ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិត នោះទ្រង់ក៏បានដំកើងឡើងដែរ" [រ៉ូម 8:30] ដើម្បីឱ្យទ្រង់លើកតម្កើងពួកគេ។ ទោះជានៅក្នុងការជ្រើសរើសរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានយកពួកគេធ្វើជាកូនរបស់ទ្រង់រួចហើយក៏ដោយ យើងឃើញថាពួកគេមិនបានចូលមកកាន់កាប់របស់ល្អអស្ចារ្យនោះទេ លើកលែងតែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានហៅ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេហៅ ពួកគេទទួលបានចំណែកខ្លះនៃការរើសតាំងរបស់ពួកគេរួចទៅហើយ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលហៅព្រះវិញ្ញាណដែលពួកគេទទួលថាជា "វិញ្ញាណនៃការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម"។ [រ៉ូម 8:15] ហើយជា "ត្រា" និងជា "ការធានានៃមរដកដែលនឹងត្រូវមកដល់" [អេភេសូរ 1:13-14; ២កូរិនថូស 1:22; 5:5]។ ដ្បិតទ្រង់បានបង្កើតយ៉ាងប្រាកដនិងបោះត្រានៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេដោយទីបន្ទាល់ជាការធានាអះអាងនៃការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមដែលនឹងមកដល់។

ទោះបីជាការផ្សាយដំណឹងល្អហូរចេញពីប្រភពនៃការរើសតាំងក៏ដោយ ដោយសារការផ្សព្វផ្សាយបែបនេះត្រូវបានចែកចាយជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់ដែរ នោះវាមិនអាចជាភស្តុតាងពេញលេញនៃការបោះឆ្នោតនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបង្រៀនយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពដល់អ្នករើសតាំងរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចនាំពួកគេឲ្យមានជំនឿ។ ចំពោះឥទ្ធិពលនេះ យើងបានដកស្រង់ពីមុនមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា៖ "មានតែព្រះអង្គ ដែលយាងមកពីព្រះប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គនោះទើបទ្រង់បានឃើញព្រះវរបិតាមែន" [យ៉ូហាន 6:46]។ ម្តងទៀត៖ "ឯពួកអ្នក ដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ អំពីមនុស្សលោក នោះទូលបង្គំ

បានបើកសំដែងឲ្យគេស្គាល់ព្រះនាមទ្រង់ អ្នកទាំងនោះជារបស់ផងទ្រង់ ហើយ ទ្រង់បានប្រទានគេមកទូលបង្គំ គេក៏កាន់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់" [យ៉ូហាន 17:6] ។ នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "គ្មានអ្នកណាអាចនឹងមកឯ ខ្ញុំបានទេ លើកតែព្រះវរបិតា ដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ទ្រង់ទាញនាំគេប៉ុណ្ណោះ ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុតដែរ" [យ៉ូហាន 6:44] ។ លោក Augustine បាននិយាយដោយប្រាជ្ញានូវបទគម្ពីរនេះនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា៖ "ប្រសិនដូចអ្វីដែលសេចក្តីពិតនិយាយ មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលបានរៀន នឹងមក" [យ៉ូហាន 6:45] អ្នកណាមិនមក ប្រាកដជាមិនបានរៀន ។ ... ដូច្នេះហើយ វាមិនធ្វើតាមថាអ្នកដែលអាចមកពិតនឹងមកនោះទេ លុះត្រាតែគាត់ មានបំណងនិងធ្វើតាមវា ។ រីឯអស់អ្នកដែលរៀនពីព្រះបិតា មិនត្រឹមតែអាចម កប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងអាចមកបានទៀតផង ។ ហើយក្នុងលទ្ធផលនេះមាន ស្រាប់ហើយនូវអត្ថប្រយោជន៍នៃលទ្ធភាព ឥទ្ធិពលនៃបំណងនិងឥទ្ធិពលនៃ សកម្មភាព" ។ នៅកន្លែងមួយទៀត ទ្រង់បង្ហាញវាកាន់តែច្បាស់ថា៖ "តើអ្វីជា អត្ថន័យនៃពាក្យថា គ្រប់គ្នាដែលបានស្តាប់ឮនឹងបានរៀនពីព្រះវរបិតានឹងមក ឯខ្ញុំ" [យ៉ូហាន 6:45] លើកលែងតែគ្មានអ្នកណាដែលឮពីព្រះវរបិតា ហើយ រៀនទេ ជាអ្នកមិនមកឯខ្ញុំ? ប្រសិនបើអស់អ្នកដែលបានឮពីព្រះបិតា ហើយ បានរៀនមក ។ ពិតប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលមិនបានមក មិនបានឮពីព្រះ បិតា ឬបានរៀនទេ ។ ប្រសិនបើគាត់បានឮ និងបានរៀន គាត់នឹងមក ។ ... គឺឆ្ងាយពីអារម្មណ៍ខាងសាច់ឈាម គឺជាការបង្រៀនដែលព្រះវរបិតាត្រូវបានបាន ឮ ហើយបង្រៀនយើងឲ្យមករកព្រះរាជបុត្រា" ។ មិនយូរប៉ុន្មាន៖ "ដូច្នេះ ព្រះគុណនេះ ដែលត្រូវបានផ្តល់ដោយសម្ងាត់ដល់ចិត្តមនុស្ស មិនត្រូវបានទទួល

ដោយចិត្តរឹងចចេសនោះទេ ។ វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់គោលបំណងនេះ ៖ ភាពរឹងនៃចិត្តអាចត្រូវបានដកចេញជាមុនសិន ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលព្រះវរបិតាត្រូវបានឮនៅក្នុង... ទ្រង់បានយកបេះដូងនៃថ្មចេញ ហើយផ្តល់បេះដូងនៃសាច់ឈាមវិញ [អេសេគាល 11:19; 36:26]. ... [ជំពូក 13] ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនព្រមបង្រៀនទាំងអស់ដើម្បីឱ្យពួកគេបានមកកាន់ព្រះគ្រីស្ទ? លើកលែងតែទ្រង់បង្រៀនដោយសេចក្តីមេត្តាអស់អ្នកដែលទ្រង់បង្រៀន ប៉ុន្តែទ្រង់បង្រៀនមិនដោយការវិនិច្ឆ័យទោសដល់អ្នកដែលទ្រង់មិនបង្រៀននោះទេឬ? ដ្បិត 'ដូច្នេះ ទ្រង់តែងផ្សាយមេត្តាករុណា ដល់អ្នកណាតាមព្រះហឫទ័យ ហើយទ្រង់ធ្វើឲ្យអ្នកណារឹងទទឹងក៏តាមតែព្រះហឫទ័យដែរ' [រ៉ូម 9:18; ជំពូក 14] ។"

ដូច្នេះ ព្រះតាំងជាកូនរបស់ទ្រង់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ហើយតាំងអង្គទ្រង់ជាបិតារបស់ពួកគេផង ។ លើសពីនេះ តាមរយៈការត្រាស់ហៅ ទ្រង់ទទួលពួកគេចូលទៅក្នុងគ្រួសាររបស់ទ្រង់ ហើយបង្រួបបង្រួមពួកគេទៅនឹងទ្រង់ ដើម្បីអោយពួកគេក្លាយជាតែមួយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលការហៅត្រូវបានផ្សំជាមួយនឹងការរើសតាំង តាមរបៀបនេះ បទគម្ពីរបានណែនាំគ្រប់គ្រាន់ថា គ្មានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះទេដែលត្រូវបានរកឃើញ ។ បើយើងសួរថាទ្រង់ហៅអ្នកណា ហើយមូលហេតុអ្វី នោះទ្រង់ឆ្លើយថាអ្នកណាដែលទ្រង់បានរើស ។ ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលការរើសតាំង មានមេត្តាតែឯងលេចចេញគ្រប់ផ្នែក ។ នេះជាការថ្លែងរបស់ប៉ុលពិតជាមានន័យថា ៖ "ដូច្នេះ មិនសំរេចនឹងអ្នកណាដែលចង់បាន ឬនឹងអ្នកណាដែលខំរត់តាមនោះទេ គឺស្រេចនឹងព្រះ ដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ" [រ៉ូម ៩:១៦] ។ ហើយវាមិនមែនដូចអ្នកដែលយល់ជា

ទូទៅទេដែលបែងចែកវារវាងព្រះគុណរបស់ព្រះ និងបំណង និងការរត់របស់មនុស្ស ។ ដ្បិតពួកគេពន្យល់ថា បំណងប្រាថ្នា និងការខិតខំរបស់មនុស្សខ្លួនឯងគ្មានទម្ងន់ឡើយ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានពេញចិត្តដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានជួយដោយព្រះពររបស់ទ្រង់ ពួកគេក៏មានចំណែករបស់ពួកគេផងដែរ មនុស្សទាំងនេះជំទាស់ក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

ខ្ញុំនឹងប្រឆាំងនូវការរអ៊ូរបស់ពួកគេដោយពាក្យសម្តីរបស់ Augustine ជាជាងនិយាយជាមួយនឹងពាក្យខ្ញុំ ។ "ប្រសិនបើសាវ័កគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីថា វាមិនមែនជារឿងពីបំណង ឬដំណើរការរបស់មនុស្សទេ លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាទ្រង់មានវត្តមាន នោះវានឹងអាចអនុញ្ញាតក្នុងការបង្ហែរសេចក្តីថ្លែងការណ៍មកវិញថា វាមិនមែនជាបញ្ហានៃសេចក្តីមេត្តាករុណាតែឯងទេ លុះត្រាតែមានបំណង និងដំណើរការមានវត្តមាន ។ ប៉ុន្តែ បើនេះជាការមិនសមហេតុផល សូមកុំឲ្យយើងសង្ស័យថា សាវ័កលើកពីគ្រប់យ៉ាងចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយមិនទុកអ្វីតាមបំណង ឬការខិតខំរបស់យើងឡើយ" ។ មនុស្សដ៏វិសុទ្ធនោះបានសរសេរអំពីឥទ្ធិពលនេះ ។ ខ្ញុំចាត់ទុកថាមិនសមជាចំបើងនូវចំណុចដ៏ស្រទន់ដែលពួកគេនាំយកមកទីនេះ ៖ ប៉ុលនឹងមិនបាននិយាយរឿងនេះទេ លុះត្រាតែមានការខិតខំប្រឹងប្រែង និងបំណងខ្លះនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ ព្រោះគាត់មិនបានគិតពីអ្វីដែលមាននៅក្នុងមនុស្សទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានឃើញថាមនុស្សមួយចំនួនបានសន្មត់ថាជាផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាការខិតខំរបស់មនុស្ស គាត់គ្រាន់តែថ្កោលទោសកំហុសរបស់ពួកគេនៅក្នុងពាក់កណ្តាលទីមួយនៃការកាត់ទោស ហើយនៅពាក់កណ្តាលចុងក្រោយបានអះអាង

ថាសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងមូលគឺដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ ហើយតើពួកហោរាធ្វើអ្វីទៀតប៉ុន្តែបន្តផ្សាយការត្រាស់ហៅដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ?

2. បញ្ហានៃការត្រាស់ហៅផ្ទាល់ចង្អុលយ៉ាងច្បាស់ថាវាពឹងផ្អែកលើព្រះគុណតែមួយគត់

លើសពីនេះ សូម្បីតែធម្មជាតិ និងអភ័យឯកសិទ្ធនៃការហៅបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីការពិតនេះ ព្រោះវាមិនត្រឹមតែនៅក្នុងការអធិប្បាយនៃព្រះបន្ទូលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មាននៅក្នុងការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណផងដែរ ។ យើងរៀននៅក្នុងព្យាការីអំពីគោលបំណងអ្វីដែលព្រះប្រទានព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មកថា ៖ "អញបានតបឆ្លើយនឹងពួកអ្នក ដែលមិនបានសួររកអញ ហើយពួកអ្នកដែលមិនបានស្វែងរកអញ នោះអញបានឲ្យគេប្រទះឃើញអញវិញ អញបាននិយាយដល់សាសន៍១ដែលមិនបានហៅតាមឈ្មោះអញថា មើល នេះអញហើយ" [អេសាយ 65:1] ។ ហើយដើម្បីកុំឲ្យសាសន៍យូដាចាត់ទុកសេចក្តីសប្បុរសនេះថាអនុវត្តចំពោះតែសាសន៍ដទៃនោះទេ ទ្រង់ក៏រំឭកពួកគេពីទីកន្លែងដែលទ្រង់បានយកលោកអ័ប្រាហាំជាឪពុករបស់ពួកគេ ពេលដែលលោកថ្វាយបង្គំដើម្បីបង្ហាញការពេញចិត្តដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ត្រូវបានលិច [យ៉ូស្វេ 24:2-3] ។ នៅពេលដែលទ្រង់បំភ្លឺជាលើកដំបូងជាមួយនឹងពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់លើអ្នកដែលមិនបានទទួល នោះទ្រង់បង្ហាញភស្តុតាងច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់នៃសេចក្តីសប្បុរសដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់ ។ នៅទីនេះ ភាពសប្បុរសគ្មានដែនកំណត់របស់ព្រះកំពុងបង្ហាញខ្លួនវារួចហើយ ប៉ុន្តែមិនមែនចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះនៃមនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ ដ្បិតការកាត់ទោសធ្ងន់ជាងនេះនៅតែមានលើមនុស្សអាក្រក់ ដោយសារពួកគេបដិសេធទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។ ហើយព្រះក៏ដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អរបស់ទ្រង់

ដកការធ្វើការដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ចេញពីពួកគេ ។ ដូច្នេះ ការត្រាស់ហៅខាងក្នុងនេះគឺជាការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមិនអាចបញ្ឆោតយើងបានទេ ។ វាដូចទៅនឹងសម្តីរបស់យ៉ូហានថា ៖ "អ្នកណាដែលកាន់តាមបញ្ញត្តទ្រង់ នោះឈ្មោះថានៅជាប់ក្នុងទ្រង់ ហើយទ្រង់ក៏គង់នៅក្នុងអ្នកនោះដែរ យើងដឹងថា ទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង ដោយសារព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់ប្រទានមក" [១យ៉ូហាន 3:24; 4:13] ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងលោសាច់ឈាមនោះអួតថា យ៉ាងហោចណាស់បានឆ្លើយតបមក ពេលដែលទ្រង់ត្រាស់ហៅនិងផ្តល់មកដោយឥតគិតថ្លៃ ទ្រង់ប្រកាសថាគ្មានត្រចៀកស្តាប់ គ្មានភ្នែកមើលទេ លុះត្រាតែទ្រង់បង្កើតវា ។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់ធ្វើមិនមែនតាមការដឹងគុណរបស់មនុស្សម្នាក់ៗទេ ប៉ុន្តែតាមការរើសតាំងរបស់ទ្រង់វិញ ។ អ្នកមានឧទាហរណ៍ដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់អំពីរឿងនេះនៅក្នុងលូកា ជាកន្លែងដែលសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃបានឮការអធិប្បាយរបស់ប៉ុល និងបាណាបាស ។ នៅពេលទាំងអស់គ្នាត្រូវបានណែនាំដោយព្រះបន្ទូលតែមួយ វាត្រូវបានចែងថា "អ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចបានជឿ" [កិច្ចការ 13:38] ។ ជាមួយនឹងភាពអៀនខ្មាសអ្វីដែលយើងអាចបដិសេធថាការត្រាស់ហៅ គឺឥតគិតថ្លៃនៅពេលដែលនៅក្នុងវាសូម្បីតែដល់ផ្នែកចុងក្រោយការរើសតាំងតែឯងសោយរាជ្យក៏ដោយ?

3. សេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការនៃការរើសតាំង តែការរើសតាំងមិនពឹងផ្អែកលើជំនឿទេ

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នចំពោះកំហុសពីរ ៖ សម្រាប់អ្នកខ្លះធ្វើឱ្យមនុស្សក្លាយជាអ្នករួមការងារជាមួយព្រះ ដើម្បីផ្តល់សិទ្ធិអំណាចលើការរើសតាំង

ដោយការយល់ព្រមរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ យោងតាមពួកគេ បំណងរបស់មនុស្ស គឺប្រសើរជាងផែនការរបស់ព្រះ ។ ដូចជាបទគម្ពីរបានបង្រៀនថា យើងគ្រាន់តែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវសមត្ថភាពដើម្បីជឿប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនជាជំនឿនោះទេ! អ្នកផ្សេងទៀត ទោះបីជាពួកគេមិនបានធ្វើឱ្យព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចុះខ្សោយនៅឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានដឹកនាំដោយហេតុផលខ្លះ ឬផ្សេងទៀតក៏ដោយ ធ្វើឱ្យការរើសតាំងអាស្រ័យលើជំនឿ ប្រៀបដូចជាវាគួរឱ្យសង្ស័យ និងគ្មានប្រសិទ្ធភាពរហូតដល់មានការបញ្ជាក់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ថាវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទាក់ទងនឹងយើង គឺច្បាស់ទាំងស្រុង ។ យើងក៏បានឃើញរួចមកហើយថា ផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះ ដែលលាក់កំបាំងត្រូវបាននាំមកបំភ្លឺ ដែលផ្តល់ឱ្យអ្នកយល់ដោយភាសានេះ ដោយគ្រាន់តែថា អ្វីដែលមិនស្គាល់ឥឡូវនេះ ត្រូវបានផ្ទៀងផ្ទាត់ - បិទត្រា ដូចដែលវាបានបិទត្រា ។ ប៉ុន្តែ វាជាការមិនពិតដែលនិយាយថា ការរើសតាំងមានឥទ្ធិពលតែបន្ទាប់ពីយើងបានទទួលយកដំណឹងល្អ ហើយយកសុពលភាពរបស់វាចេញពីនេះ ។ យើងគួរតែស្វែងរកការធានាពីរឿងនេះ ។ ប្រសិនបើយើងព្យាយាមជ្រៀតចូលទៅក្នុងការតែងតាំងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ នោះទីជ្រៅបំផុតនឹងលេបត្របាក់យើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានតែងតាំងយ៉ាងសាមញ្ញដល់យើង នោះយើងត្រូវតែឡើងខ្ពស់ ក្រែងលោឥទ្ធិពលនោះគ្របសង្កត់លើបុព្វហេតុ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា យើងត្រូវបានបំភ្លឺស្របតាមព្រះបានជ្រើសរើសយើង តើអ្វីដែលមិនសមហេតុផល និងមិនសក្តិសមជាងការដែលភ្នែករបស់យើងងឿងឆ្ងល់ដោយឆ្ងាតវៃនៃពន្លឺនេះ ដូចជាការបដិសេធមិនគិតពីការរើសតាំងដែរទេ? ក្នុងពេលនេះ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេថា ដើម្បីធានាបាននូវសេ

ចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង យើងត្រូវចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ហើយថា ទំនុកចិត្តរបស់យើងគួរតែមានចេតនាចង់អំពាវនាវដល់ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ។ សម្រាប់មនុស្សមួយចំនួន ដើម្បីឱ្យប្រាកដអំពីផែនការរបស់ព្រះ ដែលនៅជិតយើង នៅក្នុងមាត់ និងចិត្តរបស់យើង ។ [ចោទិយកថា 30:14] ។ ប៉ងប្រាថ្នាចង់ហោះពីលើពពក ។ ដូច្នេះហើយ ភាពប្រញាប់ប្រញាលនេះ ត្រូវតែរារាំងដោយភាពស្ងប់ស្ងាត់នៃសេចក្តីជំនឿថា នៅក្នុងព្រះបន្ទូលខាងក្រៅរបស់ទ្រង់ ព្រះជាម្ចាស់អាចធ្វើបន្ទាល់បានគ្រប់គ្រាន់នូវព្រះគុណដ៏សម្បាត់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ដោយបានផ្តល់តែបំពង់ទឹក ដែលទឹកហូរចេញយ៉ាងបរិបូរណ៍សម្រាប់យើងផឹក មិនរារាំងយើងពីនេះបើយោងតាមកិត្តិយសរបស់វាចំពោះប្រភពទឹក ។

4. ផ្លូវដែលត្រូវនិងផ្លូវដែលខុសដើម្បីនឹងទទួលបានភាពប្រាកដប្រជានៃការរើសតាំង

ដូច្នេះ ដោយសារវាជារឿងខុសក្នុងការធ្វើឱ្យកម្លាំងនៃការរើសតាំងផ្អែកលើជំនឿលើដំណឹងល្អ ដោយយើងមានអារម្មណ៍ថាវាសមស្របនឹងយើង ដូច្នេះយើងនឹងធ្វើតាមលំដាប់ល្អបំផុត ប្រសិនបើក្នុងការស្វែងរកភាពប្រាកដប្រជានៃការរើសតាំងរបស់យើង យើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ សញ្ញាក្រោយៗទៀត ដែលបញ្ជាក់ច្បាស់អំពីវា ។ សាតាំងមិនមានការល្បួងដ៏សោកសៅ ឬគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកអ្នកជឿដែលបាក់ទឹកចិត្តជាងពេលដែលវាធ្វើឱ្យពួកគេមានការសង្ស័យអំពីការរើសតាំងរបស់ពួកគេនោះទេ ស្របពេលជាមួយគ្នានោះ វាធ្វើឱ្យពួកគេមានអារម្មណ៍អាក្រក់នឹងស្វែងរកវានៅក្រៅផ្លូវ ។ ខ្ញុំហៅវាថា "ការស្វែងរកនៅក្រៅផ្លូវ" នៅពេលដែលមនុស្សគ្រាន់តែជាមនុស្សព្យាយាមទម្លាយចូលទៅក្នុងទីធ្លាខាងក្នុងនៃប្រាជ្ញាដ៏ទេវភាព ហើយព្យាយាមជ្រៀតចូលរហូតដល់ភាពអស់កល្បដ៏ខ្ពស់បំផុត

ដើម្បីរកមើលថាតើការសម្រេចចិត្តអ្វីខ្លះត្រូវបានធ្វើឡើងទាក់ទងនឹងខ្លួនគាត់នៅឯបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។ ពេលនោះ គាត់បានទម្លាក់ខ្លួនទៅក្នុងជម្រៅនៃទឹកហូរដ៏ជ្រៅមួយ ដែលត្រូវលេបចូល។ បន្ទាប់មកគាត់ចង់ខ្លួនឯងនៅក្នុងអន្ទាក់រាប់មិនអស់ និងមិនអាចកាត់ផ្តែបាន; បន្ទាប់មក គាត់បានកប់ខ្លួនគាត់ក្នុងទីងងឹតដែលមើលមិនឃើញ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីល្ងង់ខ្លៅនៃការយល់ដឹងរបស់មនុស្សត្រូវទទួលទោសដោយសេចក្តីវិនាសដ៏គួរឲ្យខ្លាច កាលដែលមនុស្សព្យាយាមដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួន ដើម្បីឡើងដល់កម្ពស់នៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។ ហើយការល្បួងនេះគឺកាន់តែសាហាវទៅទៀត ព្រោះយើងស្ទើរតែទាំងអស់មានទំនោរទៅរកវាជាងអ្វីទាំងអស់។

កម្រណាស់ដែលគំនិតមិនត្រូវវាយដំដែលៗជាមួយនឹងគំនិតនេះ៖ តើសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកមកពីណា ប៉ុន្តែមកពីការរើសតាំងរបស់ព្រះ? ឥឡូវនេះ តើការបើកសម្តែងអ្វីខ្លះដែលអ្នកមានពីការរើសតាំងរបស់អ្នក? គំនិតនេះបានធ្វើឲ្យគាត់មានការស្ងើចសរសើរ មិនថាគាត់បន្តវាយគាត់ក្នុងទុក្ខវេទនាដោយទារុណកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ឬគ្របសង្កត់គាត់ទាំងស្រុង។ ពិតមែនហើយ ខ្ញុំមិនគួរមានអំណះអំណាងច្បាស់លាស់ណាមួយដើម្បីបញ្ជាក់អំពីរបៀបដែលមនុស្សប្រភេទនេះស្រមៃទុកជាមុនអំពីការកំណត់ទុកជាមុនជាងបទពិសោធន៍នោះទេ។ ពីព្រោះចិត្តមិនអាចឆ្លងមេរោគដោយកំហុសដ៏កាចសាហាវជាងអ្វីដែលគ្របដណ្តប់ និងធ្វើឱ្យមនសិការមិនស្ងប់ពីសន្តិភាពនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់របស់វាចំពោះព្រះទេ។
ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើយើងខ្លាចកប៉ាល់លិច យើងត្រូវជ្រៀសវាងថ្មនេះដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ដែលគ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវបាក់ដោយគ្មានការបំផ្លិចបំផ្លាញឡើយ។ ទោះបីជាការពិភាក្សាអំពីការកំណត់ទុកជាមុនត្រូវបានប្រដូចទៅនឹងស

មុទ្រដ៏គ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ ក៏នៅតែក្នុងការឆ្លងកាត់វា មនុស្សម្នាក់បានរកឃើញ ភាពវៃឆ្លាត និងស្ងប់ស្ងាត់—ខ្ញុំក៏បន្ថែមការជិះទូកកម្សាន្តដ៏រីករាយ លុះត្រាតែ គាត់មានបំណងចង់បង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនឯង ។ ដូចគ្នានឹងអ្នកដែលលុកលុយ ខ្លួនឯងនៅក្នុងទីជ្រៅបំផុត ដែលដើម្បីធ្វើឱ្យការរើសតាំងរបស់ពួកគេកាន់តែ ប្រាកដ ស៊ើបអង្កេតផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះអស់អ្នកដែលពិនិត្យមើលវាដោយត្រឹមត្រូវ និងសមរម្យ ដូចដែលវាមាន នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទទួលផលនៃការលួងលោមដែលមិនអាចប៉ាន់ស្មាន បាន ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យនេះជាផ្លូវនៃការស៊ើបអង្កេតរបស់យើង ៖ ដើម្បីចាប់ផ្តើម ជាមួយនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ហើយបញ្ចប់ដោយវា ។

នៅតែ ការនេះមិនបានរារាំងអ្នកជឿពីការមានអារម្មណ៍ថា ផលប្រយោជន៍ដែល ពួកគេទទួលពីព្រះហស្តរបស់ព្រះត្រូវបានយកចេញពីការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមដោយ សម្ងាត់ ដូចជាមាននិយាយនៅក្នុងអេសាយ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាព្រះនៃ ទូលបង្គំ ទូលបង្គំនឹងលើកដំកើងទ្រង់ឡើង ទូលបង្គំនឹងសរសើរដល់ព្រះនាមទ្រង់ ពីព្រោះទ្រង់បានធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យ គឺជាការដែលបានគិតសំរេចនឹងធ្វើតាំងពី បុរាណមក ដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ពិតប្រាកដ" [អេសាយ 25:1] ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបញ្ជាក់ដល់យើងតាមរយៈនេះ តាមរ យៈសញ្ញាសម្គាល់មួយ តាមដែលយើងអាចដឹងដោយស្របច្បាប់អំពីផែនការរបស់ ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងថាទីបន្ទាល់នេះហាក់ដូចជាទន់ខ្សោយចំពោះអ្នកណាម្នាក់ សូមឲ្យយើងពិចារណាថាតើវាផ្តល់ឱ្យយើងនូវភាពច្បាស់លាស់ និងការធានា កម្រិតណា ។ Bernard និយាយអំពីបញ្ហានេះ ។ ក្រោយពីបានប្រព្រឹត្តតាម ពាក្យស្តីបន្ទោស នោះក៏ពោលថា ៖ "ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានតាំងមាំមួ

ន ។ គោលបំណងនៃសន្តិភាពរបស់ទ្រង់ឈរយ៉ាងរឹងមាំចំពោះអ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ មើលរំលងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយផ្តល់រង្វាន់ដល់អំពើល្អរបស់ពួកគេ ដូច្នេះដោយវិធីដ៏អស្ចារ្យនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ មិនត្រឹមតែអំពើល្អប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកអាក្រក់ក៏ធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីសេចក្តីល្អផងដែរ ។ ... ‘តើអ្នកណានឹងចោទប្តឹងពីពួករើសតាំងរបស់ព្រះបាន ដ្បិតគឺជាព្រះហើយ ដែលទ្រង់រាប់គេជាសុចរិត?’ [រ៉ូម 8:33] ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតទាំងអស់សម្រាប់ខ្ញុំ ដែលមានទ្រង់តែមួយអង្គនៅខាងខ្ញុំ ប្រឆាំងនឹងអ្នកណាដែលខ្ញុំបានអាក់អន់ចិត្ត ។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់បានសម្រេចចិត្តមិនចោទប្រកាន់ខ្ញុំគឺដូចជាមិនទាន់មាន" ។ ហើយបន្តិចក្រោយមក៖ "អូ កន្លែងដ៏ពិតដែលខ្ញុំអាចហៅដោយមិនសមនឹងឈ្មោះថា 'បន្ទប់'! ឱកន្លែងដែលព្រះត្រូវបានមើលឃើញ មិនមែនដូចជាបានដាស់តឿននិងសេចក្តីក្រោធនោះទេ មិនដូចជារំខានដោយការយកចិត្តទុកដាក់ទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងនោះមានបទពិសោធន៍នូវឥទ្ធិពលនៃបំណងដ៏ល្អ និងអំណោយផល និងភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ទ្រង់! រូបភាពនោះមិនគួរឱ្យភ័យខ្លាចទេ តែធ្វើឱ្យធូរស្បើយ ។ វាមិនបង្កឱ្យមានការចង់ដឹងមិនស្កប់ទេប៉ុន្តែបន្ថយវាវិញ ហើយវាមិនឿយហត់ទេ តែធ្វើអោយអារម្មណ៍ស្កប់វិញ ។ នៅទីនេះការសម្រាកពិតប្រាកដត្រូវបានមានអារម្មណ៍ដឹង ។ ព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តទ្រង់ធ្វើឲ្យគ្រប់ទាំងសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយការឃើញទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីសុខគឺត្រូវបានសម្រាក" ។

5. ការរើសតាំងគួរតែត្រូវបានយល់និងសម្គាល់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់

ដំបូង ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសេចក្តីមេត្តាជាឪពុករបស់ព្រះ និងចិត្តល្អ នោះយើងគួរតែបែរភ្នែករបស់យើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនៅលើអង្គទ្រង់តែមួយគត់ដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះស្ថិតនៅ [ម៉ាថាយ 3:17] ។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះ ជីវិត និងភាពអមតៈនៃនគរស្ថានសួគ៌ នោះគ្មានអ្នកណាផ្សេងទៀតដែលយើងអាចរត់ទៅរកបានឡើយ ដោយមើលឃើញថាទ្រង់តែមួយគត់គឺជាប្រភពនៃជីវិត ជាយុថ្កានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាអ្នកទទួលមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌ ។ ឥឡូវនេះ តើអ្វីទៅជាគោលបំណងនៃការរើសតាំង ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យយើង ដែលបានរើសជាកូនចិញ្ចឹមដោយព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់យើង នោះយើងអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ និងភាពអមតៈ ដោយសារការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ ? មិនថាអ្នកបោះវាច្រើនប៉ុណ្ណា ហើយរហូតដល់វាចប់ អ្នកនឹងដឹងថា ព្រំដែនចុងក្រោយរបស់វានៅតែមិនវែងឆ្ងាយ ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលព្រះបានយកមកជាកូនរបស់ទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថា មិនមែនត្រូវបានជ្រើសរើសដោយខ្លួនគេទេ គឺដោយព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់វិញ ។ [អេភេសូរ 1:4] ។ ដ្បិតបើទ្រង់មិនអាចស្រឡាញ់ពួកគេក្នុងលោកទេ ទ្រង់ក៏មិនអាចលើកតម្កើងពួកគេជាមួយនឹងភាពមរតកនៃនគររបស់ទ្រង់បានទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានចូលរួមជាមួយទ្រង់ពីមុន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងត្រូវបានជ្រើសរើសនៅក្នុងទ្រង់នោះ យើងនឹងមិនស្វែងរកការធានានៃការរើសតាំងរបស់យើងនៅក្នុងខ្លួនយើងទេ ។ សូម្បីតែនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតាក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកព្រះអង្គដូចជាបានផ្តាច់ចេញពីព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាកញ្ចក់ដែលយើង ហើយដោយមិនមានការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង អាចសញ្ជឹងគិតអំពីការរើសតាំងរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ដ្បិតដោយសារវានៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ ព្រះ

បិតាបានកំណត់អ្នកដែលត្រូវផ្សាំ ដែលទ្រង់មានបំណងតាំងពីអស់កល្បជារៀងរហូត ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចរាប់ជាកូនទាំងអស់អ្នកដែលទ្រង់ទទួលស្គាល់ថាជាសមាជិករបស់ទ្រង់ នោះយើងមានទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់ និងរឹងមាំគ្រប់គ្រាន់ដែលយើងត្រូវបានចារឹកនៅក្នុងស្បៀវភៅនៃកុហក [វិវរណៈ 21:27] ប្រសិនបើយើងនៅក្នុងការប្រកបជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។

ពេលនេះទ្រង់បានផ្តល់ដល់យើងថា ការប្រកបដែលប្រាកដជាមួយអង្គទ្រង់ នៅពេលទ្រង់ធ្វើបន្ទាល់តាមការអធិប្បាយដំណឹងល្អដែលបានទ្រង់បានផ្តល់ដល់យើងដោយព្រះវរបិតាមកជារបស់យើងជាមួយនឹងផលប្រយោជន៍ទាំងអស់ [រ៉ូម 8:32] ។ យើងត្រូវបាននិយាយឱ្យដាក់ទ្រង់ [រ៉ូម 13:14] ឱ្យធំធាត់ទាំងអស់គ្នានៅក្នុងទ្រង់ [អេភេសូរ 4:15] ដែលយើងនឹងរស់ ដោយសារទ្រង់រស់នៅដែរ ។ ជាញឹកញាប់ គោលលិទ្ធិនេះត្រូវបាននិយាយម្តងហើយម្តងទៀតថា ៖ ព្រះវរបិតាមិនបានរក្សាជីវិតរបស់បុត្រទ្រង់តែមួយទេ [រ៉ូម 8:32; យ៉ូហាន 3:15] "អស់អ្នកណាដែលជឿនឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ" [យ៉ូហាន 3:16] ។ តែ "អ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់" ត្រូវបាននិយាយថា "បានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅកាន់ជីវិត" [យ៉ូហាន 5:24] ។ នៅក្នុងន័យនេះ ទ្រង់ហៅអង្គទ្រង់ថា "នំបុ័ងជីវិត" [យ៉ូហាន 6:35] ។ អ្នកដែលបរិភោគនំបុ័ងនេះនឹងមិនស្លាប់ឡើយ [យ៉ូហាន 6:51, 58] ។ ខ្ញុំនិយាយថា ទ្រង់គឺជាសាក្សីរបស់យើងថា ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌នឹងរាប់ជាកូនរបស់ទ្រង់អស់អ្នកដែលបានទទួលទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ប្រសិនបើយើងចង់បានអ្វីលើសពីការរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមបុត្រ និងអ្នកស្នងមរដករបស់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែឡើងខ្ពស់លើសព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើនេះជាគោលដៅចុងក្រោយរបស់យើង តើយើងឆ្ងល់យ៉ាងណាទៅ ក្នុងការស្វែងរកពី

ខាងក្រៅទ្រង់ នូវអ្វីដែលយើងទទួលបាននៅក្នុងទ្រង់ ហើយអាចរកឃើញនៅក្នុងទ្រង់តែម្នាក់គត់នោះ? ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារទ្រង់ជាប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះវរបិតា ជាសេចក្តីពិតដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ដំបូន្មានដ៏ម៉ឺងម៉ាត់របស់ទ្រង់ នោះយើងមិនគួរភ័យខ្លាចនូវអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលប្រាប់យើងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ខុសបន្តិចពីបំណងរបស់ព្រះវរបិតាដែលយើងស្វែងរកនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់បើកសម្តែងដោយស្មោះត្រង់ដល់យើងថា បំណងប្រាថ្នាដូចជាតាំងពីដើមមក ហើយនឹងមានជារៀងរហូត ។ ការអនុវត្តគោលលទ្ធិនេះក៏គួរតែរីកចម្រើននៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើងដែរ ។ ទោះបីជាជំនឿលើការរើសតាំងជំរុញយើងឲ្យអំពាវនាវដល់ព្រះក៏ដោយ ក៏នៅពេលដែលយើងធ្វើការអធិដ្ឋានរបស់យើង វានឹងមានភាពយឺតយ៉ាវក្នុងការដាក់ពាក្យនេះទៅលើព្រះ ឬចរចាតាមលក្ខខណ្ឌនេះថា ៖ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើខ្ញុំត្រូវបានជ្រើសរើស សូមស្តាប់ខ្ញុំចុះ” ។ ព្រោះយើងស្តាប់ចិត្តនឹងពាក្យសន្យារបស់ទ្រង់ ហើយមិនសួររកកន្លែងផ្សេងទៀតថាតើទ្រង់ចង់ស្តាប់យើងឬអត់ ។ ការប្រុងប្រយ័ត្ននេះនឹងរំដោះយើងពីអន្ទាក់ជាច្រើន ប្រសិនបើយើងដឹងពីរបៀបអនុវត្តចំពោះការប្រើប្រាស់ត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែ ចូរយើងកុំទាញចេញដោយមិនគិតពិចារណានៅទីនេះ ហើយអំពីអ្វីដែលគួររក្សាទុកក្នុងដែនកំណត់នោះ ។”

(នៅក្រោមការថែរក្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃអ្នកដែលរើសតាំងត្រូវមានសុវត្ថិភាព ៖ អត្ថបទព្រះគម្ពីរលើកពីការជំទាស់ដែលត្រូវបានបកស្រាយ, 6-11)

6. ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ជូនរាស្ត្រទ្រង់នូវភាពច្បាស់លាស់ថា ការរើសតាំងរបស់ពួកគេនៅជាប់ជានិច្ចនិងជារៀងរហូត

ការពិតដែលថា ដូចដែលយើងបាននិយាយ ភាពរឹងមាំនៃការរើសតាំងរបស់យើងត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងការត្រាស់ហៅរបស់យើង គឺជាមធ្យោបាយមួយផ្សេងទៀតនៃការបង្កើតការធានារបស់យើង ។ សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលព្រះគ្រីស្ទបានបំភ្លឺដោយចំនេះដឹងនៃព្រះនាមទ្រង់ ហើយបានណែនាំទៅក្នុងទ្រូងនៃពួកជំនុំទ្រង់ នោះទ្រង់គឺជាជំនួយក្នុងការទទួលយកមកក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ និងការរក្សារបស់ទ្រង់ ។ អស់អ្នកណាដែលទ្រង់ទទួល នោះព្រះវរបិតាត្រូវបានគេនិយាយថាបានប្រគល់ និងប្រគល់ដល់ទ្រង់ឱ្យរក្សាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ តើយើងនឹងមានអ្វី? ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសឮៗថា ទ្រង់បានយកមកក្រោមការការពាររបស់ទ្រង់អស់អ្នកដែលព្រះវរបិតាសព្វព្រះទ័យឲ្យបានសង្គ្រោះ [យ៉ូហាន 6:37, 39; 17:6, 12] ។ ដូច្នេះ ចូរយើងសួរថា តើទ្រង់បានប្រគល់យើងដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានតាំងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះតែមួយគត់នៃរាស្ត្រទ្រង់ឬទេ? ប្រសិនបើយើងនៅតែសង្ស័យថា តើយើងត្រូវបានទទួលដោយព្រះគ្រីស្ទក្នុងការមើលថែ និងការការពាររបស់ទ្រង់ ឬយ៉ាងណានោះ ទ្រង់បានបញ្ឈប់ការសង្ស័យនោះ នៅពេលដែលទ្រង់ស្មគ្រថ្វាយខ្លួនមកជាអ្នកគង្វាលហើយប្រកាសថា យើងនឹងរាប់គេបញ្ចូលក្នុងហ្វូងចៀមរបស់ទ្រង់ ប្រសិនបើយើងឮសំឡេងទ្រង់ [យ៉ូហាន 10:3] ។ ដូច្នេះ ចូរយើងឱបក្រសោបព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានថ្វាយដោយចិត្តសប្បុរស ហើយទ្រង់មករកយើង ។ ទ្រង់នឹងរាប់យើងក្នុងហ្វូងចៀមរបស់ទ្រង់ ហើយគ្របបាំងយើងក្នុងហ្វូងរបស់ទ្រង់ផង ។ ប៉ុន្តែការខ្វល់ខ្វាយអំពីសភាពនៅពេលអនាគតនៅតែជ្រៀតចូលមក ។ ដ្បិតប៉ុលបង្រៀនថា ពួកគេត្រូវបានត្រាស់ហៅគឺជាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសពីមុនមក [រ៉ូម 8:30] ដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញថា "មានមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានហៅ តែមានតិច

ទេដែលត្រូវរើស" [ម៉ាថាយ 22:14] ។ ពិតណាស់ ប៉ុលផ្ទាល់ក៏បំបាក់ទឹកចិត្ត យើងឱ្យចេញពីការដែលមានទំនុកចិត្តជ្រុលផងដែរថា ៖ "ចូរឱ្យអ្នក" គាត់ និយាយថា "ដែលឈរឹងមាំស្តាប់ ដើម្បីកុំឱ្យគេត្រូវដួលចុះឡើយ" [១កូរិនថូស 10:12] ។ ម្តងទៀតថា ៖ អ្នកត្រូវបានផ្សាំនៅក្នុងរាស្ត្ររបស់ព្រះមែនទេ? "កុំ មានអំណួតឡើយ តែត្រូវកោតខ្លាចវិញ" [រ៉ូម 11:21-23] ។ ចុងក្រោយ យើងត្រូវបានបង្រៀនដោយបទពិសោធន៍នេះថា ការគ្រាស់ហៅនិងជំនឿមិន ណាស់ណាទេ ទាល់តែមានការស៊ូទ្រាំត្រូវបានបន្ថែមមក ។ ហើយការនេះមិន កើតឡើងដល់គ្រប់គ្នាទេ ។ តែព្រះគ្រីស្ទបានរំដោះយើងពីការខ្ទល់ខ្វាយនេះ ដោយសារការសន្យាទាំងនេះនឹងប្រើនៅពេលអនាគត ៖ "

អ្វីៗដែលព្រះបិតាប្រទានអោយខ្ញុំ នឹងមករកខ្ញុំ ។ ហើយអ្នកណាដែលមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំ ក៏មិនដេញចេញដែរ» [យ៉ូហាន ៦:៣៧] ។ ដូច្នេះ ៖ «នេះជាព្រះហឫទ័យរបស់ ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំមក គឺជាព្រះវរបិតាដែលខ្ញុំមិនបាត់បង់អ្វីទាំងអស់ដែលព្រះ អង្គបានប្រទានមកខ្ញុំឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ» ។ [យ៉ូហាន ៦:៣៩] ។ កូរិនថូស «ចៀមរបស់ខ្ញុំឮសំឡេងខ្ញុំ... ហើយពួកវាមក តាមខ្ញុំ ។ ខ្ញុំស្គាល់ពួកគេ ហើយខ្ញុំផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយ ពួកគេនឹងមិនវិនាសឡើយ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចឆក់យកពួកគេចេញពីដៃ របស់ខ្ញុំឡើយ ។ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលបានប្រទានពួកគេមកខ្ញុំ គឺធំជាងមនុស្ស ទាំងអស់ ហើយគ្មាននរណាអាចឆក់យកពួកគេចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំ បានឡើយ» ។

[យ៉ូហាន 10:27-29] ។ ពេលនេះនៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា «គ្រប់ដើមឈើ ដែលបិតាខ្ញុំមិនបានដាំ នោះនឹងត្រូវកាត់ចេញ» ។ [ម៉ាថាយ 15:13] គាត់

ផ្តល់ការណែនាំយ៉ាងស្មើថា អស់អ្នកដែលចាក់ឫសនៅក្នុងព្រះនឹងមិនត្រូវបានដកចេញពីសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ ដោយសម្តីរបស់យ៉ូហាននេះយល់ស្របថា៖ "បើគេជាយើង គេមិនចេញពីយើងទេ" [១យ៉ូហាន 2:19]។ ហើយនៅទីនេះជាហេតុផលដែលប៉ុលលើកខ្ពស់ជាម្ចាស់លើជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់ នូវការទាំងឡាយដែលនៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននិងការដែលត្រូវមក [រ៉ូម 8:38]។ ការអួតនេះនឹងត្រូវបានស្ថិតនៅលើគ្រឹះនៃអំណោយទាននៃការស៊ូទ្រាំ។ គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេថាគាត់ប្រើគំនិតនេះដើម្បីនឹងត្រាស់ហៅពួកដែលរើសតាំង។ ត្រង់កន្លែងផ្សេងទៀត ប៉ុលនិយាយការដូចគ្នាថា៖ «អ្នកណាដែលបានចាប់ផ្តើមការល្អក្នុងអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើឲ្យសម្រេចនៅថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ»។ [ភីលីព 1:6]។ ដាវីឌក៏ដូចគ្នានៅពេលដែលជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានខ្សោយ បានសម្រាកនៅលើការគាំទ្រនេះថា៖ "សូមកុំបោះបង់កិច្ចការនៃស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើយ" [ទំនុកដំកើង 138:8]។ ពេលនេះគ្មានអ្វីឆ្ងល់ទេ នៅពេលព្រះគ្រីស្ទអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នករើសតាំងរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ ដែលទ្រង់បានទូលអង្វរសម្រាប់ពួកគេនូវការដូចគ្នាដែលទ្រង់បានអង្វរសម្រាប់ពេត្រុស ឱ្យជំនឿរបស់ពួកគេមិនត្រូវធ្លាក់ចុះនោះឡើយ [លូកា 22:32]។ ចេញពីការនេះ យើងសន្មត់ថា ពួកគេបានចេញពីគ្រោះថ្នាក់នៃការធ្លាក់ចេញដោយសារតែព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ ដែលសូមឱ្យសេចក្តីសប្បុរសរបស់ពួកគេត្រូវបានរក្សាឱ្យបានជាប់លាប់ ដោយមិនត្រូវរងការបដិសេធឡើយ។ តើព្រះគ្រីស្ទចង់ឱ្យយើងរៀនអ្វីចេញពីការនេះ តែឱ្យទុកចិត្តថាយើងនឹងនៅតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ ពីព្រោះយើងត្រូវបានធ្វើឱ្យក្លាយជារបស់ទ្រង់ម្តងរួចជាស្រេចហើយមែនទេ?

7. អ្នកដែលជឿពិតប្រាកដមិនអាចនឹងធ្លាក់ចេញឡើយ

ប៉ុន្តែ វាកើតឡើងជារឿងរាល់ថ្ងៃថា អស់អ្នកដែលហាក់ដូចជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ធ្លាក់ចេញពីទ្រង់ម្តងទៀត ហើយទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញជាប្រញាប់ ។ ប្រាកដណាស់ ក្នុងវគ្គដដែលនោះ ដែលជាកន្លែងដែលទ្រង់ប្រកាសថា គ្មានអស់អ្នកណាដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានដល់ទ្រង់ត្រូវវិនាសឡើយ ក៏ទ្រង់ទទួលបុត្រនៃសេចក្តីវិនាសដែរ [យ៉ូហាន 17:12] ។

ហើយខ្ញុំមិនបដិសេធថាពួកគេមានសញ្ញានៃការហៅដែលស្រដៀងនឹងអ្នកដែលបានជ្រើសរើសនោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនព្រមទទួលស្គាល់ពួកគេនូវការបង្កើតការបោះឆ្នោតដែលខ្ញុំស្នើឱ្យអ្នកជឿស្វែងរកពីព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អនោះទេ ។ ដូច្នេះ កុំឲ្យករណីបែបនេះជំរុញយើងឲ្យបោះបង់ចោលការពឹងផ្អែកស្ងាត់ទៅលើការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ នៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថាអ្នកទាំងអស់ដែលគាត់ទទួលដោយសេចក្តីជំនឿពិតត្រូវបានប្រទានមកគាត់ដោយព្រះវរបិតាគ្មាននរណាម្នាក់ឡើយ ចាប់តាំងពីគាត់ អាណាព្យាបាល និងអ្នកគង្វាលរបស់ពួកគេនឹងត្រូវវិនាស [យ៉ូហាន 3:16; 6:39].

យើងនឹងនិយាយអំពីយូដាក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។ ប៉ូល [I Cor. 10:12] មិនបំបាក់ទឹកចិត្តគ្រីស្ទបរិស័ទពីភាពជឿជាក់សាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែជាជាងពីភាពឃោរឃៅ និងទំនុកចិត្តចំពោះសាច់ឈាម ដែលផ្តុំកនូវភាពក្រអឺតក្រទម ភាពក្រអឺតក្រទម និងការមើលងាយអ្នកដទៃ បំបាត់ភាពរាបទាប និងការគោរពចំពោះព្រះ ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សម្នាក់ភ្លេចព្រះគុណដែលបានទទួល ។ ដ្បិតប៉ុលប្រាប់សាសន៍ដទៃ ដែលគាត់កំពុងតែបង្រៀន កុំឲ្យនិយាយអួតអាង និងអមនុស្សធម៌លើសាសន៍យូដា ពីព្រោះគេបានណែនាំជំនួសអ្នកក្រោយដែលបានរត់ចោល11:18].

ទ្រង់ក៏ទាមទារការភ័យខ្លាចផងដែរ មិនមែនថាយើងអាចនឹងស្រងាកចិត្ត ហើយ រវើរវាយនោះទេ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេង ក្នុងការរៀបចំ យើងដោយរាបទាប ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះការទុកចិត្តរបស់ យើងលើទ្រង់ប្រហែលជាមិនថយចុះឡើយ។ ជាងនេះទៅទៀត គាត់មិននិយាយ ទៅកាន់បុរសម្នាក់ៗទេ ប៉ុន្តែជាទូទៅចំពោះនិកាយ។ សម្រាប់បន្ទាប់ពីក្រុមជំនុំ ចំពោះបុរសម្នាក់ៗ ប៉ុន្តែជាទូទៅចំពោះនិកាយ។ ត្បិតបន្ទាប់ពីសាសនាចក្រ បានបែងចែកជាពីរផ្នែក ហើយការប្រជែងគ្នានាំឱ្យមានការបែកបាក់គ្នា ប៉ុល បានព្រមានពួកសាសន៍ដទៃ ដែលត្រូវបានដាក់ជំនួសមនុស្សដ៏វិសុទ្ធថា នេះគួរ តែជាហេតុផលសម្រាប់ការភ័យខ្លាច និងសុភាពរាបសា។ ប៉ុន្តែក្នុងចំនោមពួក គេ មនុស្សជាច្រើនមានការងឿងឆ្ងល់ ដែលអួតខ្លួនទទេ មានប្រយោជន៍ក្នុង ការត្រួតពិនិត្យ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញនៅកន្លែងផ្សេងទៀតដែលក្តីសង្ឃឹមរបស់ យើងលាតសន្ធឹងទៅអនាគត សូម្បីតែហួសពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយគ្មានអ្វីដែលផ្ទុយ ពីធម្មជាតិរបស់វាជាងការសង្ស័យថានឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះយើងនោះទេ។

8. ការហៅទូទៅ និងពិសេស [ម៉ាថាយ ២២:២]

សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ «មានមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានហៅ ប៉ុន្តែមាន មនុស្សតិចណាស់ដែលត្រូវបានជ្រើសរើស [ម៉ាថាយ. ២២:១៤] គឺតាមរបៀប នេះ យល់យ៉ាងអាក្រក់។ គ្មានអ្វីនឹងមានភាពមិនច្បាស់លាស់ទេ ប្រសិនបើ យើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលគួរតែច្បាស់លាស់ពីអ្វីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ៖ ការហៅមានពីរប្រភេទ។ មានការត្រាស់ហៅជាទូទៅ ដែលព្រះជាម្ចាស់អញ្ជើញ មនុស្សទាំងអស់ឱ្យស្មើៗគ្នា តាមរយៈការអធិប្បាយខាងក្រៅនៃព្រះបន្ទូល—សូម្បី តែអ្នកដែលទ្រង់កាន់វាចេញជាក្លិននៃសេចក្តីស្លាប់[II កូរិនថូស។ ២:១៦]

ហើយជាឱកាសសម្រាប់ការថ្កោលទោសកាន់តែខ្លាំង ។ ការហៅប្រភេទផ្សេងទៀតគឺពិសេស ដែលគាត់បានកំណត់សម្រាប់ផ្នែកភាគច្រើន ដើម្បីផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿតែម្នាក់ឯង ខណៈពេលដែលដោយការបំភ្លឺខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ គាត់បណ្តាលឱ្យព្រះបន្ទូលអធិប្បាយនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះទ្រង់ក៏បណ្តាលឱ្យអ្នកដែលទ្រង់បំភ្លឺសម្រាប់តែពេលមួយដើម្បីទទួលវា; បន្ទាប់មក ព្រះអង្គក៏បោះបង់ពួកគេចោលដោយសុចរិត ដោយសារតែភាពមិនកតញ្ញូរបស់ពួកគេ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេងងឹតភ្នែកកាន់តែខ្លាំងថែមទៀត ។

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានទតឃើញដំណឹងល្អដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយយ៉ាងទូលំទូលាយ ដែលត្រូវបានមើលងាយដោយមនុស្សជាច្រើន មានតម្លៃត្រឹមតែតិចតួចប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានពិពណ៌នាអំពីព្រះដល់យើងនៅក្នុងបុគ្គលនៃស្តេចដែលនៅក្នុងពិធីបុណ្យដ៏ឧឡារិកមួយ បញ្ជូនសារាចររបស់ទ្រង់មកដើម្បីអញ្ជើញ ។ ហ្វូងមនុស្សដ៏ច្រើន ប៉ុន្តែអាចទទួលយកបានពីមនុស្សតិចតួចបំផុតសម្រាប់ម្នាក់ៗអះអាងថាមានអ្វីមួយរារាំងគាត់ពីការមក ។ ដោយសារពួកគេមិនព្រម គាត់ត្រូវបង្ខំឱ្យហៅចេញពីផ្លូវបំបែកទាំងអស់ដែលជួបនៅទីនោះ [ម៉ាថាយ 22:2-9] ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ អ្នករាល់គ្នាឃើញថាពាក្យប្រៀបប្រដូចត្រូវយល់អំពីការហៅទៅខាងក្រៅ ។ ក្រោយមក គាត់បន្ថែមថា ព្រះធ្វើដូចជាម្ចាស់ផ្ទះដ៏ល្អ ដែលធ្វើដំណើរពីតុមួយទៅតុ ហើយស្វាគមន៍ភ្ញៀវដោយស្និទ្ធស្នាល ។ តែបើរកឃើញអ្នកណាមិនស្លៀកពាក់សម្លៀកបំពាក់មិនស្អាត គាត់មិនអនុញ្ញាតឲ្យគាត់ស្លៀកពាក់មិនស្អាត នាំឲ្យខូចកិត្តិយសក្នុងពិធីជប់លៀងដោយសម្លៀកបំពាក់មិនស្អាត ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាឃ្លានេះគួរតែយល់ថាជាការអនុវត្តន៍ចំពោះអ្នកដែលចូលព្រះវិហារដោយវិជ្ជាជីវៈនៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមិនបានស្លៀកពាក់ជា

បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ព្រះនឹងមិនទទួលនូវភាពអាម៉ាស់បែបនេះជារៀងរហូត សូម្បីតែមហារីកនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែតាមតែភាពសមស្របរបស់ពួកគេនឹងដេញពួកគេចេញ ។ ដូច្នេះ មានមនុស្សតិចណាស់ដែលត្រូវបានជ្រើសរើសពីចំនួនដ៏ច្រើននៃអ្នកដែលត្រូវបានហៅ[ម៉ាថាយ 20:16]; ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិននិយាយថា នេះគឺជាការអំពាវនាវដែលអ្នកជឿគួរតែគិតគូរអំពីការបោះឆ្នោតរបស់ពួកគេនោះទេ ។ សម្រាប់ការហៅនេះក៏ជារឿងធម្មតាចំពោះមនុស្សអាក្រក់ដែរ ប៉ុន្តែអ្នកឯទៀតមានព្រះវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញ [ទីតុស ៣:៥] ជាការធានា និងត្រានៃមរតកដែលនឹងមក [អេភ. ១:១៣-១៤] ដែលចិត្តរបស់យើងត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ [II Cor. ១:២២] ដល់ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ ។ សរុបមក នៅពេលដែលមនុស្សលាក់ពុត ដែលមិនខុសពីអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ដែលអួតអំពីការគោរព នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រកាសថាពួកគេនឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីកន្លែងដែលពួកគេកាន់កាប់ដោយខុស [ម៉ាថាយ ២២:១៣] ដូចក្នុងទំនុកតម្កើងមានចែងថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើអ្នកណានឹងស្នាក់នៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ទ្រង់? [ទំនុក. ១៥:១; ១៥:១] ។ «ដៃឥតទោសនិងចិត្តបរិសុទ្ធ» [ទំនុក. ២៤:៤; ទំ. ១៥:២] ។ ហើយកន្លែងផ្សេងទៀត៖ «នេះជាជំនាន់នៃអស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះ គឺជាអ្នកដែលស្វែងរកមុខព្រះនៃយ៉ាកុប» ។ [ទំនុក. ២៤:៦; ២៣:៦] ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះវិញ្ញាណដាស់តឿនអ្នកជឿឲ្យមានការអត់ធ្មត់ ដើម្បីកុំឲ្យមានការរអាក់រអួលក្នុងការរួមគ្នានៃពួកអ៊ីសម៉ាអែលជាមួយនឹងសាសនាចក្រ ព្រោះនៅទីបំផុតនឹងត្រូវបានបិទបាំង ហើយដេញចេញដោយអាម៉ាស់ ។

9. គំរូរបស់យូដាសមិនមែនជាការប្រឆាំងទេ

ហេតុផលដូចគ្នានេះអនុវត្តចំពោះករណីលើកលែងដែលបានលើកឡើងខាងលើ ដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា «គ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវវិនាសឡើយ ក្រៅពីជាកូននៃសេចក្តីវិនាស» [យ៉ូហាន ១៧:១២]; នេះជាការពិតជាការបញ្ចេញមតិមិនច្បាស់លាស់ ប៉ុន្តែមិនច្បាស់ទាល់តែសោះ ។ ដ្បិតគាត់ត្រូវបានគេរាប់ក្នុងចំណោមចៀមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដោយសារគាត់ពិតជាមួយទេ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់បានកាន់កាប់កន្លែងតែមួយ ។ ការអះអាងរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងវគ្គមួយទៀតដែលថាទ្រង់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយទ្រង់ជាមួយនឹងពួកសាវក គឺធ្វើឡើងដោយយោងទៅលើកិច្ចបម្រើផ្សាយប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានជ្រើសរើសដប់ពីរនាក់" ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេគឺជាអារក្ស ។ [យ៉ូហាន ៦:៧០] ។ នោះគឺគាត់បានជ្រើសរើសគាត់សម្រាប់ការិយាល័យសាវ័ក ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់និយាយអំពីការបោះឆ្នោតដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់បានបណ្តេញគាត់ឱ្យឆ្ងាយពីលេខ នៃអ្នកដែលបានជ្រើសរើស ។ ខ្ញុំស្គាល់អ្នកដែលខ្ញុំបានជ្រើសរើស» [យ៉ូហាន ១៣:១៨] ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ច្រឡំពាក្យ "ការបោះឆ្នោត" នៅក្នុងផ្លូវរទេះនោះគាត់នឹងជាប់ពាក់ព័ន្ធខ្លួនឯងយ៉ាងវេទនា ។ ប្រសិនបើគាត់កត់សម្គាល់ភាពខុសគ្នារបស់ពួកគេ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ជាងនេះទេ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលព្រ្រហ្មោរីបង្រៀនថា យើងដឹងតែពីការហៅរបស់យើង ប៉ុន្តែមិនប្រាកដក្នុងការបោះឆ្នោតរបស់យើង គាត់មានកំហុសខុសឆ្គង និងគ្រោះថ្នាក់ ។ តាមការយល់ឃើញនេះ ទ្រង់ដាស់តឿនមនុស្សទាំងអស់ឲ្យភ័យញាប់ញ័រ ដោយប្រើហេតុនេះថា ទោះជាយើងដឹងថាយើងជាអ្វីសព្វថ្ងៃនេះ ក៏យើងមិនដឹងថាយើងនឹងទៅជាយ៉ាងណាដែរ ។ ប៉ុន្តែក្នុងវគ្គនេះ គាត់បានប្រកាសយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ពីរបៀបដែលគាត់បានជាន់លើថ្មនេះ ។ ព្រោះថា

ដរាបណាគាត់ធ្វើការបោះឆ្នោតអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិនៃការងារ គាត់បានប្រើហេតុផលដ៏ច្រើនដើម្បីឱ្យចិត្តរបស់មនុស្សធ្លាក់ទឹកចិត្ត ។ គាត់មិនអាចពង្រឹងពួកគេបានទេ ត្បិតគាត់មិនបានផ្ទេរពួកគេពីខ្លួនពួកគេទៅជាការទុកចិត្តលើសេចក្តីល្អរបស់ព្រះទេ ។

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ច្រឡំពាក្យ "ការបោះឆ្នោត" នៅក្នុងផ្លូវរទេះនោះគាត់នឹងជាប់ពាក់ព័ន្ធខ្លួនឯងយ៉ាងវេទនា ។ ប្រសិនបើគាត់កត់សម្គាល់ភាពខុសគ្នារបស់ពួកគេ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ជាងនេះទេ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលព្រ្តេហ្គោរីបង្រៀនថា យើងដឹងតែពីការហៅរបស់យើង ប៉ុន្តែមិនប្រាកដក្នុងការបោះឆ្នោតរបស់យើង គាត់មានកំហុសខុសឆ្គង និងគ្រោះថ្នាក់ ។ តាមការយល់ឃើញនេះទ្រង់ដាស់តឿនមនុស្សទាំងអស់ឲ្យភ័យញាប់ញ័រ ដោយប្រើហេតុនេះថា ទោះជាយើងដឹងថាយើងជាអ្វីសព្វថ្ងៃនេះក៏ដោយ ក៏យើងមិនដឹងថាយើងនឹងទៅជាយ៉ាងណាដែរ ។ ប៉ុន្តែក្នុងវគ្គនេះ គាត់បានប្រកាសយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ពីរបៀបដែលគាត់បានជាន់លើថ្មនេះ ។ ព្រោះថា ដរាបណាគាត់ធ្វើការបោះឆ្នោតអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិនៃការងារ គាត់បានប្រើហេតុផលដ៏ច្រើនដើម្បីឱ្យចិត្តរបស់មនុស្សធ្លាក់ទឹកចិត្ត ។ គាត់មិនអាចពង្រឹងពួកគេបានទេ ត្បិតគាត់មិនបានផ្ទេរពួកគេពីខ្លួនពួកគេទៅជាការទុកចិត្តលើសេចក្តីល្អរបស់ព្រះទេ ។

ពីអ្នកជឿនេះមានរសជាតិខ្លះនៃអ្វីដែលយើងបានកំណត់នៅដើមដំបូង: ការកំណត់ទុកជាមុន ការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវ នាំមកនូវការមិនរង្គោះរង្គើនៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែជាការបញ្ជាក់ដ៏ល្អបំផុតរបស់វា ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេថា ពេលខ្លះព្រះវិញ្ញាណសម្របតាមពាក្យសម្តីដល់កម្រិតនៃការយល់ដឹងរបស់យើង—ឧទាហរណ៍ ពេលគាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖

ពួកគេនឹងមិននៅក្នុងទីកំបាំងនៃរាស្ត្ររបស់យើង ឬចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីអ្នកបម្រើរបស់យើងឡើយ» ។ ១៣:៩] ។ វាដូចជាប្រសិនបើព្រះកំពុងចាប់ផ្តើមសរសេរនៅក្នុងស្បៀវភៅជីវិត អ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ក្នុងចំណោមចំនួនរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទោះបីជាយើងដឹង ដូចដែលគ្រីសធ្វើបន្ទាល់ [លូកា 10:20] ថាឈ្មោះនៃកូនចៅរបស់ព្រះត្រូវបាន បានសរសេរនៅក្នុងស្បៀវភៅជីវិតតាំងពីដើមដំបូង [ភី. ៤:៣] ។ ប៉ុន្តែ ពាក្យទាំងនេះគ្រាន់តែបង្ហាញពីការបណ្តេញអស់អ្នកដែលមើលទៅដូចជាមេក្នុងចំណោមអ្នករើសតាំង ដូចទំនុកតម្កើងមានវាថា ៖ «សូមឲ្យពួកគេត្រូវលុបចេញពីស្បៀវភៅជីវិត ។ កុំឲ្យគេចុះឈ្មោះក្នុងចំណោមមនុស្សសុចរិតឡើយ» [ទំនុក. ៦៩:២៨; វិវរណៈ ៣:៥] ។

10. អ្នកជ្រើសរើសមុនការហៅរបស់ពួកគេ ។ មិនមាន "គ្រាប់ពូជនៃការរើស"

ពួកអ្នករើសតាំងត្រូវបានប្រមូលផ្តុំទៅក្នុងហ្វូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយការហៅមិនមែនភ្លាមៗនៅពេលកើត ហើយមិនមែនទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយនោះទេ ប៉ុន្តែតាមដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងចែកចាយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែមុនពេលដែលពួកគេត្រូវបានប្រមូលផ្តុំទៅកាន់អ្នកគង្វាលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នោះ ពួកគេបានដើរខ្ចាត់ខ្ចាយនៅក្នុងទីរហោស្ថានជាទូទៅសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ។ ហើយពួកវាមិនខុសគ្នាអ្វីទាំងអស់ពីអ្នកដទៃឡើយ លើកលែងតែពួកគេត្រូវបានការពារដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាពិសេសរបស់ព្រះពីការប្រញាប់ប្រញាល់ឈានទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញចុងក្រោយនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកមើលពួកគេអ្នកនឹងឃើញកូនចៅរបស់អ័ដាម ដែលចូលចិត្តភាពពុករលួយទូទៅនៃមហាជន ។ ការដែលគេមិនត្រូវគេនិយាយ ហើយសូម្បីតែអំពើទុច្ចរិតដ៏អស់សង្ឃឹម គឺ

មិនមែនមកពីសេចក្តីល្អពីកំណើតរបស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះនេត្រនៃព្រះទតមើលសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេ ហើយព្រះហស្តទ្រង់ក៏លាតទៅគេ!

សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលស្រមៃថាគ្រាប់ពូជនៃការបោះឆ្នោតត្រូវបានសាបព្រោះពីកំណើតដោយខ្លួនឯង ហើយថាដោយអំណាចរបស់វា ពួកគេតែងតែមានទំនោរទៅរកការគោរពបូជា និងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ មិនត្រូវបានគាំទ្រដោយសិទ្ធិអំណាចព្រះគម្ពីរ ហើយត្រូវបានបដិសេធដោយបទពិសោធន៍ខ្លួនឯង ។ ពួកគេបានលើកឧទាហរណ៍មួយចំនួនដែលបង្ហាញថាអ្នករើសតាំងមុនពេលបំភ្លឺមិនមែនជាអ្នកចម្លែកចំពោះសាសនាទេ៖ ប៉ុលបានរស់នៅដោយគ្មានកំហុសក្នុងនាមជាអ្នកផារិស៊ី [Phil. 3:5-6]; កូនេលាស ដោយទទួលទានអាហារ និងការអធិដ្ឋានគឺអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ [កិច្ចការ ១០:២] ហើយដូចគ្នានេះដែរបើមាន ។ និងផ្សេងទៀតប្រសិនបើមាន ។ ចំពោះលោកប៉ូល យើងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវចំណុចរបស់ពួកគេ ។ នៅក្នុង Cornelius យើងនិយាយថាពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោត ។ ត្បិតវាហាក់ដូចជាពេលនោះទ្រង់បានត្រាស់ដឹង ហើយបានបង្កើតឡើងវិញហើយ ដូច្នេះទ្រង់មិនខ្វះអ្វីក្រៅពីការបើកសម្តែងដ៏ច្បាស់លាស់នៃដំណឹងល្អនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ តើពួកគេនឹងលើកយកអ្វីចេញពីឧទាហរណ៍មួយចំនួននេះ? តើអ្នករើសតាំងទាំងអស់តែងតែមានចិត្តស្មោះត្រង់ឬ? ឥឡូវនេះច្រើនជាងប្រសិនបើនរណាម្នាក់ - ដោយបង្ហាញពីភាពទៀងត្រង់របស់ Aristides, Socrates, Xenocrates, Scipio, Curius, Camillus និងអ្នកដទៃ - សន្និដ្ឋានពីវាថាអ្នកទាំងអស់ដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនៅក្នុងភាពងងឹតនៃការគោរពបូជារូបព្រះគឺជាអ្នកស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធនិងភាពបរិសុទ្ធ ។ ពិតប្រាកដណាស់ បទគម្ពីរបដិសេធពួកគេដោយបើកចំហនៅកន្លែងច្រើនជាងមួយ ។

ស្ថានភាពនេះមុនពេលបង្កើតឡើងវិញដែលបានពិពណ៌នាដោយប៉ុលនៅក្នុង
សំបុត្ររបស់គាត់ទៅកាន់ជនជាតិអេភេសូរមិនបង្ហាញថាគ្រាប់ពូជនេះទេ ។ គាត់
និយាយថា "អ្នកបានស្លាប់ហើយ" តាមរយៈអំពើរំលងនិងអំពើបាបដែលអ្នក ...
បានដើរតាមដំណើរនៃពិភពលោកនេះបើយោងតាមព្រះអង្គម្ចាស់នៃអាកាសដែល
ឥឡូវនេះកំពុងធ្វើការនៅក្នុងកូនប្រុសដែលមិនស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ ។ ក្នុង
ចំណោមនោះ យើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់រស់នៅក្នុងតណ្ហានៃសាច់ឈាមរបស់យើង
ធ្វើតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃសាច់ឈាម និងនៃចិត្ត ។ ដូច្នេះ យើងនៅជាកូននៃ
សេចក្តីក្រោធ ដូចអ្នកឯទៀត» ។ [អេភ. ២:១២] ។ ដូចគ្នានេះដែរ៖ « ពី
មុនអ្នកធ្លាប់ជាភាពងងឹត ប៉ុន្តែឥឡូវនេះជាពន្លឺនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ។ ដើរដូចជា
កុមារនៃពន្លឺ» ។ [អេភ. ៥:៨-៩] ។

ប៉ុន្តែពួកគេប្រហែលជាចង់សំដៅទៅលើភាពល្ងង់ខ្លៅនៃព្រះពិត ដែលពួកគេមិន
បដិសេធទេ អ្នកដែលជ្រើសរើសត្រូវបានប្រារព្ធឡើងមុនពេលពួកគេត្រូវបានគេ
ហៅថា ។ ប៉ុន្តែ នេះនឹងជាភាពអៀនខ្មាសឥតខ្មាស ។ ដោយសារគាត់ទាញការ
សន្និដ្ឋានថា ពួកគេមិនគួរនិយាយកុហកទៀតទេ

[អេភ. ៤:២៥] ឬលួច [អេភ. ៤:២៨] ។ ប៉ុន្តែ តើពួកគេនឹងឆ្លើយយ៉ាងណា
ចំពោះវគ្គផ្សេងទៀត? ដូចជានៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកកូរិនថូស ដែលបន្ទាប់
ពីបានប្រកាសថា « ទាំងអ្នកប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ឬអ្នកថ្វាយបង្គំរូប
ព្រះ ឬអ្នកផិតក្បត់ ឬស្រីកំណាញ់ ឬពួកសេដ ឬចោរ ឬលោភលន់ នឹង
ទទួលបានព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាមរតក» [កូ. ៦:៩-១០] គាត់បន្ថែម
ភ្លាមថា ពួកគេមានទោសចំពោះការរំលងទាំងនោះ មុននឹងពួកគេស្គាល់ព្រះគ្រី
ស្ទ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះត្រូវបានលាងដោយលោហិតរបស់ទ្រង់ ហើយបានរំដោះដោយ

ព្រះវិញ្ញាណ [I Cor. ៩:១១]។ ដូចគ្នាដែរ វគ្គមួយទៀតនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួករ៉ូម៖ «ដូចដែលអ្នក...បានប្រគល់សមាជិករបស់អ្នកធ្វើជាទាសកររនៃភាពមិនស្អាតស្អំ និងចំពោះអំពើទុច្ចរិតកាន់តែខ្លាំងឡើង ដូច្នេះឥឡូវនេះ ចូរប្រគល់សមាជិករបស់អ្នកនៅក្នុងទាសភាពចំពោះសេចក្តីសុចរិត» [ch. ៦:១៩] ។ "តើអ្នកបានផ្លែអ្វីពីវត្ថុទាំងនោះដែលអ្នកមានដោយទឹកមុខយ៉ាងត្រឹមត្រូវ?" [ច. ៦:២១]។

11. ឥឡូវនេះ ការរីកលូតលាស់ពីគ្រាប់ពូជ ប៉ុន្តែការរំដោះពីព្រះ

តើពូជនៃការបោះឆ្នោតបែបណា នោះបានដុះពន្លកមកក្នុងពួកអ្នកដែលសៅហ្មងដោយច្រើនយ៉ាងពេញមួយជីវិត ដូចជាដោយអំពើទុច្ចរិតដ៏គួរឲ្យអស់សង្ឃឹមជាប់ក្នុងអំពើបាបដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមបំផុត? ប្រសិនបើប៉ូលចង់និយាយ [កូរិនថូសទី១ 6:9-11] ដូចដែលពួកគេបានធ្វើនោះ គាត់គួរតែបង្ហាញថាតើពួកគេជំពាក់គុណប្រយោជន៍របស់ព្រះប៉ុន្មាន ដែលពួកគេបានសង្គ្រោះពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពកខ្វក់បែបនេះ។ ដូច្នេះ ពេត្រុសក៏គួរដាស់តឿនអ្នកកាន់តាមលោកឲ្យដឹងគុណដោយព្រោះពូជនៃការបោះឆ្នោតជារឿងរហូត។ ប៉ុន្តែ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទ្រង់ព្រមានពួកគេថា អតីតកាលបានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញចំណង់របស់សាសន៍ដទៃ។

[ពេត្រុសទី១ ៤:៣]។ ចុះបើយើងមកឧទាហរណ៍? ពូជនៃសេចក្តីសុចរិតគឺនៅក្នុងរ៉ាហាប ជាស្រីពេស្យា [យ៉ូស. 2:1] មុនពេលនាងមានជំនឿ? នៅម៉ាណាសេ ពេលក្រុងយេរូសាឡិមត្រូវបានប្រឡាក់ ហើយស្ទើរតែប្រឡាក់ដោយឈាមរបស់ព្យាការី [II Kings 21:16]? នៅក្នុងចោរ តើអ្នកណានៅដង្ហើមចុង

ក្រោយរបស់គាត់ដែលគិតអំពីការប្រែចិត្ត [លូកា ២៣:៤២]? ឆ្ងាយពីនេះទៅ នឹងទម្លឹករណ៍ទាំងនេះ ដែលបុរសដែលមានចិត្តចង់បានយល់សប្តិឃើញថាខ្លួនឯងខុសពីបទគម្ពីរ! ប៉ុន្តែ សូមឲ្យអ្វីដែលបទគម្ពីរមាននៅជាមួយយើង៖ «ទាំងអស់ដូចជាចៀមដែលវង្វេងបានវង្វេង។ មនុស្សគ្រប់គ្នាបានងាកទៅរកផ្លូវរបស់ខ្លួនវិញ» ។ ៥៣:៦] នោះគឺជាការវិនាស។ អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានតាំងចិត្តចាប់ពីឈួងសមុទ្រនៃការបំផ្ទិចបំផ្លាញនេះ ព្រះអង្គពន្យារពេលរហូតដល់ពេលរបស់ព្រះអង្គ។ គាត់គ្រាន់តែការពារពួកគេពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការប្រមាថដែលមិនអាចលើកលែងទោសបាន។

(របៀបដែលព្រះចាត់ចែងនឹងការបន្ទោស, ១២-១៧)

12. ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌របស់ព្រះឆ្ពោះទៅរកការស្តីបន្ទោស

ដោយសារការធ្វើការប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពនៃការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ពួកអ្នករើសតាំង ធ្វើឱ្យសេចក្តីសង្គ្រោះបានល្អឥតខ្ចោះ ដែលតាមផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានកំណត់វាសនាពួកគេ ដូច្នេះទ្រង់មានសេចក្តីវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងការតិះដៀល ដែលទ្រង់អនុវត្តផែនការរបស់ទ្រង់សម្រាប់ពួកគេ។ ចុះអ្នកទាំងនោះដែលគាត់បានបង្កើតសម្រាប់ភាពអាប់ឱនក្នុងជីវិតនិងការបំផ្ទិចបំផ្លាញនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីក្លាយជាឧបករណ៍នៃកំហឹងរបស់គាត់ និងឧទាហរណ៍នៃភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់គាត់? ដើម្បីឱ្យពួកគេឈានដល់ទីបញ្ចប់ ជួនកាលទ្រង់បង្អត់ពួកគេពីសមត្ថភាពស្តាប់ព្រះបន្ទូលទ្រង់។ ជួនកាលគាត់បានបិទភ្នែក ហើយធ្វើឱ្យពួកគេស្រឡាំងកាំងដោយការអធិប្បាយអំពីវា។ ដោយសារមានឧទាហរណ៍រាប់មិនអស់នៃឥទ្ធិពលដំបូង អនុញ្ញាតឱ្យយើងជ្រើស

រើសតែមួយគត់ ដែលច្បាស់ជាង និងគួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាងអ្វីផ្សេងទៀត ។ មុនពេលការមកដល់របស់ព្រះគ្រីស្ទប្រហែលបួនពាន់ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ ក្នុងអំឡុងពេលនោះគាត់បានលាក់ពន្លឺនៃគោលលទ្ធិសង្គ្រោះរបស់គាត់ពីគ្រប់សាសន៍ទាំងអស់ ។

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ឆ្លើយថា ខ្លួនមិនបានធ្វើឱ្យពួកគេចូលរួមក្នុងអត្ថប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យនេះទេ ពីព្រោះគាត់បានវិនិច្ឆ័យថាពួកគេមិនសក្តិសម នោះកូនចៅរបស់ពួកគេនឹងមិនមានភាពសក្តិសមជាងនេះឡើយ ។ បន្ថែមពីលើបទពិសោធន៍ម៉ាឡាគីគឺជាសាក្សីដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃបញ្ហានេះ ៖ ខណៈពេលដែលបង្ហាញភាពមិនជឿរបស់ពួកគេ លាយឡំនឹងការប្រមាថយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ គាត់ប្រកាសថាអ្នកប្រោសលោះនឹងមក ។

[ម៉ា ៤:១] ចុះហេតុអ្វីបានជាគេឲ្យទៅអ្នកក្រោយជាជាងអតីត? អ្នកដែលនៅទីនេះស្វែងរកបុព្វហេតុដ៏ជ្រៅជាងផែនការសម្ងាត់ និងមិនអាចគណនាបានរបស់ព្រះ នឹងធ្វើទារុណកម្មខ្លួនឯងដោយគ្មានគោលបំណង ។ យើងក៏មិនគួរខ្លាចដែរក្រែងសិស្សខ្លះនៃ Porphyry អាចនឹងទទួលទោសទណ្ឌនឹងយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ខណៈដែលយើងមិនឆ្លើយអ្វីជំនួសវានោះទេ ។ សម្រាប់ពេលដែលយើងអះអាងថាគ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវវិនាសដោយឥតសក្តិសមនោះទេ ហើយថាវាគឺដោយសារព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលអ្នកខ្លះត្រូវបានដោះលែង យើងបាននិយាយគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដោយមិនចាំបាច់មានការគេចវេសឡើយ ។

ដូច្នេះ ចៅក្រមកំពូល បើកផ្លូវសម្រាប់ការកំណត់ទុកជាមុនរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់ចាកចេញដោយភាពងងឹតងងុល អ្នកដែលគាត់បានថ្កោលទោស និងដកខ្លួនចេញពីការចូលរួមក្នុងពន្លឺរបស់គាត់ ។ នៃឥទ្ធិពលពីមុនមានភស្តុតាងប្រចាំថ្ងៃ ក៏ដូចជាភស្តុតាងជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ប្រសិនបើធម្មទេសនាដដែលនោះ ត្រូវនិយាយទៅកាន់មនុស្សមួយរយនាក់ ម្តៃទទួលវាដោយការស្តាប់បង្គាប់ដែលត្រៀមរួចជាស្រេចនៃសេចក្តីជំនឿ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតកាន់វាដោយគ្មានតម្លៃ ឬសើច ឬសើចចំអក ឬស្អប់វា ។ បើអ្នកណាគួរឆ្ងើយថា ភាពច្របូកច្របល់នេះ កើតចេញពីសេចក្តីព្យាបាទ និងទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ខ្ញុំនៅតែមិនឆ្អែត ព្រោះធម្មជាតិនៃអតីតកាល នឹងត្រូវកាន់កាប់ដោយព្យាបាទដដែល បើព្រះមិនកែតម្រូវដោយគុណធម៌ ។ ដូច្នេះ យើងនឹងច្របូកច្របល់ជានិច្ច លុះត្រាតែមានសំណួររបស់ប៉ុលមកក្នុងចិត្ត ៖ តើអ្នកណាអាចញែកអ្នកចេញ? [កូរិនថូសទី១ 4:7].

ដោយសារនេះ គាត់មានន័យថា អ្នកខ្លះពូកែមិនមែនដោយគុណធម៌របស់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយមុខ ។

13. ការអធិប្បាយពីព្រះបន្ទូលផ្ទាល់អាចនាំឱ្យចិត្តរឹងប៉ឹង

ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់អ្នកទាំងនេះ ប៉ុន្តែឆ្ងងផុតអ្នកដទៃ? ពីអតីតកាល លូកាផ្តល់ហេតុផលថា ៖ ដោយសារពួកគេ « ត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមានជីវិត » [កិច្ចការ ១៣:៤៨] ។ ពីក្រោយមក តើយើងនឹងគិតយ៉ាងណា លើកលែងតែ«ពួកវាជាគ្រឿងនៃសេចក្តីក្រោធសម្រាប់បង្ហាប់»

[រ៉ូម. ៩:២១-២២]? ដូច្នេះ ចូរយើងកុំខ្មាសក្នុងការនិយាយជាមួយ Augustine ថា ៖ «ព្រះអាច» គាត់និយាយថា «បង្វែរឆន្ទៈរបស់មនុស្សអាក្រក់ទៅជាល្អវិញ ពីព្រោះគាត់មានឫទ្ធានុភាព ។ ជាក់ស្តែងគាត់អាចធ្វើបាន ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាគាត់អត់? ព្រោះគាត់នឹងធ្វើផ្សេងទៀត ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់នឹងឈប់សម្រាកជាមួយគាត់» ។ ដ្បិតយើងមិនគួរមានប្រាជ្ញាលើសពីការក្លាយជាយើងឡើយ ។ នេះគឺគ្រប់គ្រាន់ជាងការនិយាយបញ្ឆោតជាមួយ Chrysostom ថាអ្នកណាដែលស្ម័គ្រចិត្តហើយលាតដៃព្រះទាញមកកាន់ខ្លួន ។ បើមិនដូច្នេះទេ ភាពខុសគ្នានឹងហាក់ដូចជាមិនកុហកនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែស្ថិតនៅក្នុងការសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ ។ ពិតហើយ វាមិនស្ថិតនៅក្នុងការជំរុញផ្ទាល់ខ្លួនរបស់មនុស្សទេ ហើយជាលទ្ធផល សូម្បីតែអ្នកមានជំនឿ និងអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះក៏នៅតែត្រូវការការបំផុសគំនិតដ៏ពិសេសពីព្រះវិញ្ញាណ ។ លីឌាដែលជាអ្នកលក់ពណ៌ស្វាយ បានកោតខ្លាចព្រះ ប៉ុន្តែចិត្តនាងត្រូវបើកចិត្តដើម្បីទទួលការបង្រៀនរបស់ប៉ុល [កិច្ចការ ១៦:១៤] ហើយដើម្បីទទួលបានផលចំណេញពីវា ។ នេះមិនមែននិយាយពីស្ត្រីតែម្នាក់នោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្រៀនយើងថា ការរីកចម្រើនរបស់បុរសគ្រប់រូបក្នុងភាពជាព្រះ គឺជាកិច្ចការសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។ "ថាព្រះអម្ចាស់បញ្ជូនព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទៅកាន់មនុស្សជាច្រើនដែលមានភាពងងឹតងងុលដែលគាត់មានបំណងចង់បង្កើននោះពិតជាមិនអាចត្រូវបានគេហៅថាជាសំណួរនោះទេ ។ តើគាត់ធ្វើឲ្យផាប៉ោនទាមទារច្រើនយ៉ាងនេះក្នុងគោលបំណងអ្វី? តើវាដោយសារតែគាត់សង្ឃឹមថានឹងបន្ទន់ចិត្តដោយស្ថានទូតដដែលៗ? ទេ មុនពេលគាត់ចាប់ផ្តើម គាត់ទាំងពីរបានដឹង និងបានទាយអំពីលទ្ធផល ។ "ទៅ"

[និក្ខ ៤:១៩ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា ៖ «សូមប្រកាសអំពីបំណងប្រាថ្នារបស់យើងចំពោះផារ៉ោន ។ ‹តែខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យចិត្តគាត់រឹង› ដើម្បីកុំឲ្យគាត់ស្តាប់បង្គាប់» [និក្ខ. ៤:២១] ។ ដូច្នេះ ពេលគាត់លើកអេសេគាលឡើង គាត់ព្រមានគាត់ថា គាត់នឹងបញ្ជូនគាត់ទៅឯប្រជាជនដែលរឹងរូស ហើយបះបោរ [អេសេក. ២:៣] ដើម្បីកុំឲ្យគាត់ភ័យខ្លាច បើគាត់ឃើញខ្លួនគាត់ច្រៀងដល់មនុស្សថ្លង់ [អេសេក. ១២:២] ។ ដូច្នេះ គាត់បានទូន្មានយេរេមាថា ការបង្រៀនរបស់គាត់នឹងប្រៀបដូចជាភ្លើង ដើម្បីបំផ្លាញនិងធ្វើឲ្យប្រជាជនខ្ចាត់ខ្ចាយដូចជាចំបើង [យេ. ១:១០; ឆ. ៥:១៤] ។ ប៉ុន្តែទំនាយរបស់អេសាយជំរុញវាឲ្យទៅផ្ទះឆ្ងាយជាងមុន ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ចាត់គាត់ឲ្យទៅក្រៅដូច្នេះ ៖ «ចូរទៅប្រាប់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ចូរស្តាប់ចុះ តែមិនយល់ ឃើញហើយឃើញ តែមិនយល់ ។ ក្រែងគេមើលឃើញនឹងភ្នែក ហើយឮដោយត្រចៀក ហើយយល់ដោយចិត្ត ហើយបែរទៅជាជាសះស្បើយ» [អេ. ៦:៩-១០; ម៉ាត់ ១៣:១៤-១៥; ម៉ាកុស ៤:១២; លូកា ៨:១០; យ៉ូហាន ១២:៤០; កិច្ចការ ២៨:២៦-២៧; រ៉ូម ១១:៨] ។ សង្កេតមើលថាគាត់ដឹកនាំសំឡេងរបស់គាត់ទៅពួកគេប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យពួកគេកាន់តែថ្លង់ ។ ព្រះអង្គដុតភ្លើង តែដើម្បីអោយគេខ្វាក់ថែមទៀត ។ គាត់បានបង្កើតគោលលទ្ធិ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យពួកគេកាន់តែល្ងង់ ។ គាត់ប្រើថ្នាំព្យាបាល ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យគេជាសះស្បើយ ។ ហើយ ចន គាត់ប្រើថ្នាំព្យាបាល ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យពួកគេជាសះស្បើយ ។ ហើយយ៉ូហានដែលអនុវត្តទំនាយនេះ ចែងថាគាត់ជាសាសន៍យូដាមិនអាចជឿការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានទេ [យ៉ូហាន ១២:៣៩] ត្បិតបណ្តាសារបស់ព្រះបានព្យួរលើពួកគេ ។

យើងមិនអាចនិយាយបានថា អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យមិនបំភ្លឺទេ ព្រះទ្រង់បញ្ជូនគោលលទ្ធិរបស់ទ្រង់ដែលរុំដោយគ្រឿងបរិក្ខារ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេទទួលបានផលចំណេញពីវា លើកលែងតែត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅជាង ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា មូលហេតុដែលទ្រង់ពន្យល់ដល់សាវ័កតែម្នាក់ឯងនូវពាក្យប្រស្នាដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់ហ្វូងមនុស្សនោះ គឺចំពោះពួកគេ «វាត្រូវបានប្រទានឲ្យដឹងពីអាថ៌កំបាំងនៃនគរស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែមិនមែនដល់មនុស្សទូទៅទេ» [ម៉ាថ. ១៣:១១] ។ តើព្រះអង្គចង់មានន័យយ៉ាងណា អ្នកនឹងសួរដោយបង្រៀនអ្នកដែលព្រះអង្គមើលថែមិនឲ្យយល់? ពិចារណាពីកំហុសរបស់អ្នកណាហើយឈប់សួរនាំ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពមិនច្បាស់លាស់ជាច្រើនអាចមាននៅក្នុងព្រះបន្ទូល វានៅតែមានពន្លឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកាត់ទោសមនសិការរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ។

14. មូលហេតុនៃបេះដូងរឹង

ឥឡូវនេះ វានៅតែមានសម្រាប់យើងដើម្បីមើលថាហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វីដែលទ្រង់បានសម្តែង ។ បើគេឆ្លើយថា កើតមកព្រោះមនុស្សសមគួរ ព្រោះតែអវិជ្ជា អំពើទុច្ចរិត សេចក្តីមិនគាប់ព្រះហឫទ័យ នេះពិតជាល្អ ហើយនិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែដោយសារមូលហេតុនៃការប្រែប្រួលនេះមិនទាន់ច្បាស់នៅឡើយ ថាហេតុអ្វីបានជានៅពេលដែលអ្នកខ្លះងាកទៅរកការស្តាប់បង្គាប់ប្រជាជនទាំងនេះនៅតែរឹងប៉ឹង - ដើម្បីស៊ើបអង្កេតបញ្ហាដែលយើងត្រូវឆ្លងកាត់ចំណុចនោះ ដែលប៉ុលបានកត់សម្គាល់ពីម៉ូសេ [និក្ខ 9:16], នោះគឺ « ប្រាកដណាស់ថា ព្រះអម្ចាស់តាំងពីដើមដំបូងបានលើកពួកគេឡើងដើម្បីបង្ហាញ ...ព្រះនាមទ្រង់... នៅទូទាំងផែនដី» [រ៉ូម. ៩:១៧] ។ ការពិតដែលថាអ្នក

បន្ទោសមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅពេលដែលគេដឹង នោះនឹងត្រូវចោទប្រកាន់ដោយយុត្តិធម៌ប្រឆាំងនឹងការព្យាបាទ និងភាពថោកទាបនៃដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបន្ថែមក្នុងពេលដំណាលគ្នាដែលពួកគេត្រូវបានគេប្រគល់ឱ្យនូវភាពថោកទាបនេះ ដោយសារតែពួកគេមាន ត្រូវបានលើកឡើងដោយការជំនុំជម្រះដ៏ត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការថ្កោលទោសពួកគេ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ពេលនិយាយអំពីកូនប្រុសរបស់អេលីថាពួកគេមិនបានស្តាប់តាមការដាស់តឿនដ៏ល្អរបស់លោកទេ «ព្រោះវាជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីសម្លាប់ពួកគេ»។ គេមិនអាចបដិសេធបានទេថា ភាពរឹងចចេសរបស់ពួកគេកើតចេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានេះ គេកត់សម្គាល់ឃើញថា ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវទុកក្នុងភាពរឹងចចេស បើទោះបីជាព្រះអម្ចាស់អាចបន្ទន់ចិត្តពួកគេក៏ដោយ—ពីព្រោះក្រឹត្យវិន័យដែលមិនអាចកែប្រែបានរបស់ទ្រង់មានម្តងសម្រាប់ពួកគេទាំងអស់ត្រូវបំផ្លាញចោល។ ត្រង់ចំណុចដដែលនោះគឺការលើកឡើងរបស់លោក យូហាន៖

«ទោះបីគាត់បានច្រៀងជាច្រើនមុនគេក៏ដោយ ក៏គេមិនជឿលើគាត់ដែរ។ វាគឺថាពាក្យរបស់អេសាយអាចនឹងត្រូវបានសម្រេចថា ៖ ‹ ព្រះអម្ចាស់ តើអ្នកណាបានជឿសេចក្តីរាយការណ៍របស់យើង? ។ អ៊ីសា។ ៥៣:១]។ ទោះបីជាគាត់មិនដោះសារពីការស្តីបន្ទោសក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែស្តប់ចិត្តជាមួយនឹងហេតុផលនេះ ដែលថាព្រះគុណរបស់ព្រះគឺគ្មានរសជាតិសម្រាប់មនុស្សរហូតដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនាំមកនូវរសជាតិរបស់វា។

ហើយព្រះគ្រីស្ទបានដកស្រង់ការព្យាករណ៍របស់អេសាយថា « ពួកគេទាំងអស់នឹងត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះ » [យ៉ូហាន 6:45; អ៊ីសា ។ 54:13] មានន័យថាមានតែពួកយូដាដែលត្រូវគេស្តីបន្ទោស និងជាជនបរទេសចំពោះក្រុមជំនុំដោយសារពួកគេមិនអាចបង្រៀនបាន ។ ហើយគាត់គ្មានហេតុផលអ្វីក្រៅពីការសន្យារបស់ព្រះមិនទាក់ទងនឹងពួកគេឡើយ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលបញ្ជាក់រឿងនេះ ៖ «ព្រះគ្រីស្ទ...ជាឧបសគ្គដល់សាសន៍យូដា និងភាពល្ងីល្ងើដល់សាសន៍ដទៃ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថា...ជាព្រះចេស្តា... និងប្រាជ្ញារបស់ព្រះ" [I Cor. ១:២៣-២៤] ។ សម្រាប់ពេលដែលគាត់បានប្រាប់ពីអ្វីដែលជាធម្មតាកើតឡើងនៅពេលដែលដំណឹងល្អត្រូវបានអធិប្បាយ - មានន័យថាវាធ្វើឱ្យអ្នកខឹងខ្លះត្រូវបានបដិសេធដោយអ្នកដទៃ - គាត់និយាយថាវាមានតម្លៃតែក្នុងចំណោម "អ្នកដែលត្រូវបានហៅ" [I Cor. ១:២២, ២៤] ។ បន្តិចមុនគាត់បានហៅពួកគេថាជា «អ្នកជឿ» [I Cor. ១:២១],ប៉ុន្តែ គាត់មិនចង់បដិសេធចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលមានមុនសេចក្តីជំនឿ ដែលជាកន្លែងត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានបន្ថែមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទីពីរនេះតាមវិធីនៃការកែតម្រូវថា អ្នកដែលបានទទួលយកដំណឹងល្អអាចនឹងផ្តល់កិត្តិយសសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេចំពោះការហៅរបស់ព្រះ ។ ដូចគ្នាដែរ គាត់បង្រៀនបន្តិចក្រោយមកថា ពួកគេត្រូវបាន«ជ្រើសរើសដោយព្រះ» ។ ពេលមនុស្សអាក្រក់ឮរឿងទាំងនេះ ពួកគេតូញតែរថា ព្រះដែលមានឫទ្ធានុភាពមិនចេះបត់បែនបានបំពានលើសតូដ៏វេទនារបស់លោកសម្រាប់ការកម្សាន្តដ៏ឃោរឃៅរបស់លោក ។ ប៉ុន្តែយើងដែលដឹងថាមនុស្សទាំងអស់ត្រូវរាប់បញ្ចូលច្រើនយ៉ាងដែលទទួលខុសត្រូវនៅចំពោះមុខការជំនុំជំរះរបស់ព្រះដែលប្រឈមនឹងពិន្ទុមួយ

ពាន់ ដែលពួកគេមិនអាចផ្តល់ការពេញចិត្តសូម្បីតែមួយនោះ សារភាពថាមនុស្ស អាក្រក់មិនបានទទួលអ្វីក្រៅពីការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតបំផុតរបស់ព្រះ ។ ទោះជា យើងមិនយល់ច្បាស់ពីហេតុផលសម្រាប់រឿងនេះក៏ដោយ ក៏យើងមិនត្រូវស្ម័គ្រ ចិត្តទទួលយកភាពល្ងង់ខ្លៅខ្លះដែរ ដែលប្រាជ្ញារបស់ព្រះកើនឡើងដល់កម្ពស់របស់ វា ។

15. វគ្គបទគម្ពីរដែលហាក់ដូចជាបង្ហាញថាផ្ទុយពីគោលលទ្ធិដែលបានចែងថា ៖ (ក) អេសាយ ៣៣:១១

ប៉ុន្តែ គូប្រជែងរបស់យើងមានទម្លាប់ក្នុងការដកស្រង់ការប្រឆាំងបទគម្ពីរមួយ ចំនួនដែលព្រះហាក់ដូចជាបដិសេធថាមនុស្សអាក្រក់ត្រូវវិនាសដោយការ តែងតាំងរបស់ទ្រង់ លើកលែងតែដោយការតវ៉ាដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ពួកគេ ពួកគេ បាននាំឱ្យពួកគេស្លាប់ ។ ដូច្នេះ សូមយើងពន្យល់ដោយខ្លីនូវវគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះ ហើយបង្ហាញថាពួកគេមិនមានទំនាស់នឹងមតិខាងលើនោះទេ ។

អត្ថបទរបស់អេសេគាលត្រូវបានលើកឡើងថា « ព្រះមិនសព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្ស ទុច្ចរិតស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់សព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្សអាក្រក់ត្រឡប់មកវិញ ហើយរស់ ឡើងវិញ» [អេសេក. ៣៣:១១] ។ ប្រសិនបើវាផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះក្នុងការ ពង្រីករឿងនេះដល់មនុស្សជាតិទាំងមូល ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនលើកទឹកចិត្តឱ្យ ប្រែចិត្តមនុស្សជាច្រើនដែលមានចិត្តល្អជាងចំពោះការស្តាប់បង្គាប់ដែលគំនិត របស់អ្នកដែលកាន់តែពិបាកនិងរឹងប៉ឹងតាមការអញ្ជើញប្រចាំថ្ងៃរបស់ទ្រង់? ក្នុង ចំណោមប្រជាជនក្រុងនីនីវេ

[ម៉ាថាយ 12:41] និងទីក្រុងសូដុំម ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទថ្លែងទីបន្ទាល់ ការផ្សាយដំណឹងល្អ និងអព្ភូតហេតុនឹងបានសម្រេចច្រើនជាងនៅស្រុកយូដា [ម៉ាថាយ ។ ១១:២៣] ។ ប្រសិនបើព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលទ្រង់មិនបើកទ្វារនៃការប្រែចិត្តដល់បុរសដែលមានទុក្ខព្រួយ ដែលនឹងត្រូវរៀបចំខ្លួនប្រសើរជាងមុន ដើម្បីទទួលព្រះគុណ? ហេតុដូច្នេះហើយ យើងអាចឃើញថា វគ្គបទគម្ពីរនេះត្រូវបានបំភាន់យ៉ាងឃោរឃៅ ប្រសិនបើព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលព្យាការីបានលើកឡើងនោះ ប្រឆាំងទៅនឹងផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានញែកអ្នករើសតាំងចេញពីការស្តីបន្ទោស ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងកំពុងស្វែងរកអត្ថន័យពិតរបស់ព្យាការី វាគឺថាគាត់នឹងនាំមកនូវក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសដល់មនុស្សដែលមានទោសតែប៉ុណ្ណោះ ។ ចំណុចសំខាន់របស់វាគឺថា ព្រះទ្រង់ប្រុងប្រៀបនឹងការអត់ទោស ដោយមិនមានការសង្ស័យ នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបត្រូវបានរួមគ្នា ។ ដូច្នេះ រហូតដល់ពេលដែលព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងការប្រែចិត្តរបស់មនុស្សមានបាប នោះគាត់មិនព្រមស្លាប់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែបទពិសោធន៍បង្រៀនថា ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការប្រែចិត្តរបស់អ្នកដែលទ្រង់អញ្ជើញមកខ្លួនគាត់ តាមរបៀបដែលទ្រង់មិនប៉ះពាល់ចិត្តមនុស្សទាំងអស់ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនមែនជារឿងដែលនិយាយថាគាត់ប្រព្រឹត្តដោយបោកបញ្ឆោតនោះទេ ត្បិតតែការហៅពីខាងក្រៅរបស់គាត់មិនអាចលើកលែងទោសដល់អ្នកដែលបានឮហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ក៏ដោយ ក៏វានៅតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាភស្តុតាងនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលគាត់បានផ្សះផ្សាមនុស្សជាមួយនឹងខ្លួនគាត់ ។ . ដូច្នេះ ចូរយើងពិចារណាលើការណែនាំរបស់ព្យាការីដែលថា ការ

ស្លាប់របស់មនុស្សមានបាបមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលបានបង្កើតឡើងដើម្បីធានាដល់អ្នកជឿថា ព្រះត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីលើកលែងទោសដល់ពួកគេភ្លាមៗនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សអាក្រក់មានអារម្មណ៍ថាអំពើរំលងរបស់ពួកគេត្រូវបានកើនឡើងទ្វេដង ដោយសារ ពួកគេមិនឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីល្អដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះឡើយ ។ ដូច្នោះ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះនឹងតែងតែទៅជួបនឹងការប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែព្យាការី និងសាវ័កទាំងអស់ ក៏ដូចជាអេសេគាលផ្ទាល់បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ដល់អ្នកណាដែលការប្រែចិត្តត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។

16. (ខ) ធីម៉ូថេទី១ ២:៣-៤ និងវគ្គបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នា ។

ទីពីរ ពួកគេបានដកស្រង់ឃ្លាពីប៉ុល ដែលគាត់បានចែងថា ព្រះ «សព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ» [I Tim. ២:៣-៤] ។ ទោះបីជានេះខុសពីហេតុផលខាងលើក៏ដោយ វាមានអ្វីមួយដូចគ្នាជាមួយវា ។ ខ្ញុំឆ្លើយតប៖ ដំបូងវាច្បាស់ពីបរិបទអំពីរបៀបដែលគាត់ចង់ ។ សម្រាប់ ប៉ុល ផ្តួផ្តង ចំណុច ពីរ គឺ ថា ទ្រង់ ចង់ ឲ្យ ពួកគេ បាន សង្គ្រោះ និង ដើម្បី មក ទទួល ស្គាល់ ការពិត ។ ប្រសិនបើពួកគេមានន័យថា នេះត្រូវបានជួសជុលដោយផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ តើការនិយាយរបស់ម៉ូសេមានន័យយ៉ាងណា៖

តើប្រជាជាតិណាដែលរុងរឿងខ្លាំងដែលព្រះជាម្ចាស់ចាប់យកពេលយប់ ដូចព្រះអង្គធ្វើចំពោះអ្នក? [ដេត ។ ៤:៧] ។ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលព្រះបានដកប្រជាជនជាច្រើនចេញពីពន្លឺនៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ខណៈអ្នកដទៃទៀត

រីករាយនឹងវា? តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលការទទួលស្គាល់ដ៏បរិសុទ្ធនៃគោលលទ្ធិនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះមិនដែលកើតមានដល់អ្នកខ្លះ ខណៈអ្នកផ្សេងទៀតស្ទើរតែបានភ្លក់រសជាតិមិនច្បាស់លាស់មួយចំនួនពីវា? ពីនេះវានឹងងាយស្រួលក្នុងការកំណត់ការរសាត់នៃហេតុផលរបស់ប៉ុល គាត់បានបង្គាប់ដល់ធីម៉ូថេឲ្យធ្វើការអធិស្ឋានយ៉ាងឱឡារិកក្នុងព្រះវិហារសម្រាប់ស្តេច និងអ្នកគ្រប់គ្រង

ប៉ុន្តែ ដោយសារវាហាក់ដូចជាមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការអធិដ្ឋានទៅព្រះសម្រាប់មនុស្សមួយក្រុមដែលស្ទើរតែអស់សង្ឃឹម (មិនត្រឹមតែជាមនុស្សចម្លែកទាំងអស់ចំពោះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមានចេតនាវាយកម្ទេចព្រះរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ដោយអស់ពីកម្លាំង)។

«នេះគឺជាការពេញចិត្តចំពោះព្រះ ដែលសព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ» [I Tim. ២:៣-៤]។ តាមរយៈនេះ ប៉ុលច្បាស់ជាមានន័យតែមួយគត់ថា ព្រះមិនបានបិទផ្លូវទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សមានសណ្តាប់ធ្នាប់។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានបង្ហូរសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង ដែលគាត់នឹងគ្មានវាដោយគ្មានវា។

សេចក្តីថ្លែងការណ៍ផ្សេងទៀតមិនប្រកាសពីអ្វីដែលព្រះបានកំណត់នៅក្នុងការជំនុំជំរះសម្ងាត់របស់ទ្រង់ទាក់ទងនឹងមនុស្សទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេប្រកាសថាមានការលើកលែងទោសរួចរាល់សម្រាប់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ ប្រសិនបើពួកគេត្រឡប់ទៅស្វែងរកវាវិញ។ ត្បិតបើពួកគេទទួចដោយអំណត់ក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ថា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់គ្រប់គ្នា [រ៉ូម. ១១:៣២] ខ្ញុំលើកលែងតែអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ «ព្រះនៃយើង

រាល់គ្នាគង់នៅស្ថានសួគ៌ ជាកន្លែងដែលទ្រង់ធ្វើតាមតែចិត្ត» [ទំនុក. ១១៥:៣] ។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះត្រូវពន្យល់ដូចជាយល់ស្របនឹងអ្នកផ្សេងទៀតថា "ខ្ញុំនឹងអាណិតអ្នកដែលខ្ញុំអាណិត" [ឧ. ៣៣:១៩] ។ អ្នកណាដែលជ្រើសរើសអ្នកដែលខ្លួនចង់ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា នោះមិនផ្តល់ដល់មនុស្សទាំងអស់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាបង្ហាញច្បាស់ថាគាត់មានការព្រួយបារម្ភជាមួយក្រុមបុរសមិនមែនជាបុរសជាបុគ្គលនោះទេ ហើយនៅឆ្ងាយពីការពិភាក្សាបន្ថែមទៀត! ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានេះ យើងគួរកត់សំគាល់ថា ប៉ុលមិនបានប្រាប់ពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង និងចំពោះមនុស្សទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែទុកឱ្យគាត់មានសេរីភាពក្នុងការបង្កើតសូម្បីតែស្តេច និងចៅក្រមជាអ្នកចែករំលែកនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ ទោះបីជាដោយសារតែពួកគេក៏ដោយ ។ ពិការភ្នែក ពួកគេគួរតែខឹងនឹងវា ។

ពួកគេហាក់ដូចជាលើកឡើងនូវការជំទាស់ខ្លាំងជាងមុនលើមូលដ្ឋាននៃវគ្គបទគម្ពីរមួយនៅក្នុងពេត្រុស ៖ « ព្រះទ្រង់មិនសព្វព្រះទ័យឲ្យអ្នកណាម្នាក់ត្រូវវិនាសឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងទទួលទាំងអស់ដើម្បីប្រែចិត្ត » [ពេត្រុសទី ២ ៣:៩]

ប៉ុន្តែដំណោះស្រាយនៃការលំបាកកើតឡើងភ្លាមៗនៅក្នុងឃ្លាទីពីរ ពីព្រោះឆន្ទៈក្នុងការទទួលការប្រែចិត្តអាចយល់បានតែក្នុងន័យដែលត្រូវបានបង្រៀនជាទូទៅប៉ុណ្ណោះ ។ ការប្រែចិត្តជឿគឺច្បាស់នៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ: នៅពេលដែលគាត់សន្យាថាគាត់នឹងផ្តល់ឱ្យបេះដូងសាច់ឈាមមួយចំនួនប៉ុន្តែទុកឱ្យនៅសល់ដោយបេះដូងថ្ម [អេសេក ។ ៣៦:២៦] សូមឲ្យគាត់ត្រូវបានសួរថា តើគាត់ចង់ប្រែចិត្តទាំងអស់ឬទេ? វាពិតជាការពិតដែលថា លុះត្រាតែគាត់បានត្រៀមខ្លួនជា

ស្រេចដើម្បីទទួលអ្នកដែលអំពាវនាវដល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់នោះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះនឹងហួសពីកន្លែង ៖

« ចូរប្រែចិត្តមកខ្ញុំ... ហើយខ្ញុំនឹងប្រែចិត្តជាអ្នក» [Zech. ១:៣] ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំអះអាងថា គ្មានមនុស្សស្លាប់ទៅជិតព្រះឡើយ លុះត្រាតែព្រះទន្ទឹងរង់ចាំគាត់ ។ ហើយប្រសិនបើការប្រែចិត្តជាមនុស្សជ្រើសរើស នោះប៉ុលនឹងមិនបាននិយាយថា ៖ «ក្នុងករណីដែលព្រះអាចនឹងប្រទានឲ្យពួកគេប្រែចិត្ត» [II Tim. ២:២៥] ។ ប្រាកដណាស់ លុះត្រាតែព្រះតែមួយអង្គដែលដាស់តឿនមនុស្សទាំងអស់ឱ្យប្រែចិត្តដោយសំឡេងផ្ទាល់របស់គាត់ក៏បានទាក់ទាញអ្នកដែលបានជ្រើសរើសមកខ្លួនគាត់ដោយចលនាសម្ងាត់នៃវិញ្ញាណរបស់គាត់ នោះយេរេមានឹងមិនបាននិយាយថា ៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រែចិត្តទូលបង្គំចុះ នោះទូលបង្គំនឹងប្រែចិត្ត ។ ...ដ្បិតពេលដែលអ្នកបានប្រែចិត្តខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានប្រែចិត្ត» [យេ. ៣១:១៨ -១៩] ។

17. ចម្លើយចំពោះការជំទាស់បន្ថែមទៀត

ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងនិយាយថា ប្រសិនបើនេះជាដូច្នេះ នោះនឹងមានជំនឿតិចតួចលើការសន្យានៃដំណឹងល្អ ដែលក្នុងការថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះព្រះហឫទ័យនៃព្រះអះអាងថាទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលផ្ទុយនឹងក្រឹត្យដែលមិនអាចរំលោភបំពានរបស់ទ្រង់ ។ មិនមែនទាល់តែសោះ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាសកល ប្រហែលជាវានៅតែមិនមានការគោរព ដែលមិនស្របនឹងការកំណត់ទុកជាមុននៃ reprobate ដែលបានផ្តល់ឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់លើឥទ្ធិពលរបស់វា ។ នៅពេលយើងទទួលបានការសន្យាដោយសេចក្តីជំនឿ យើងដឹង

ថាពេលនោះ ហើយមានតែពេលនោះទេ ដែលវាមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងយើង ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលជំនឿត្រូវបានដកចេញ នោះការសន្យាក៏ត្រូវបានលុបចោលក្នុងពេលតែមួយដែរ ។ ប្រសិនបើនេះជាធម្មជាតិរបស់ពួកគេ សូមឲ្យយើងមើលថាតើពួកគេមិនយល់ស្របជាមួយគ្នាឬអត់ ។ ព្រះត្រូវបានគេនិយាយថាបានតែងតាំងពីអស់កល្បជានិច្ចអ្នកដែលទ្រង់ចង់ឱបក្រសោបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងអ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបញ្ចេញកំហឹងរបស់ទ្រង់ ។

ប៉ុន្តែ ទ្រង់ប្រកាសសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយមិនរើសអើង ។ ខ្ញុំរក្សាថាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះយល់ស្របគ្នាយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ។ ដោយសារការសន្យាដូច្នេះគាត់គ្រាន់តែមានន័យថាសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ត្រូវបានពង្រីកដល់គ្រប់គ្នាប្រសិនបើពួកគេស្វែងរកតាមនិងអង្វរវា ។ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលគាត់បានបំភ្លឺប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើការនេះ ។ ហើយទ្រង់បំភ្លឺអស់អ្នកដែលទ្រង់បានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ក្រោយមកទៀតទាំងនេះមានសេចក្តីពិតដ៏ប្រាកដ និងមិនអាចបំបែកបាននៃការសន្យា ដូច្នេះមនុស្សម្នាក់មិនអាចនិយាយអំពីការខ្វែងគំនិតគ្នារវាងការបោះឆ្នោតដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ និងទីបន្ទាល់អំពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ផ្តល់ជូនដល់អ្នកជឿ ។

ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាគាត់និយាយថា "ទាំងអស់"? វាគឺថាសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់អាចសម្រាកបានកាន់តែមានសុវត្ថិភាព នៅពេលដែលពួកគេយល់ថាមិនមានភាពខុសគ្នាក្នុងចំណោមមនុស្សមានបាបដែលផ្តល់សេចក្តីជំនឿមានវត្តមាន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សអាក្រក់មិនអាចទាមទារថាពួកគេខ្វះទីសក្ការៈ ដែលអាចលាក់ខ្លួនពីចំណងនៃអំពើបាបបានទេ ដរាបណាពួកគេបដិសេធពីភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេ បដិសេធវានៅពេលផ្តល់ជូន ។ ហេតុដូច្នេះហើយ

ដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មនុស្សប្រភេទទាំងពីរ តាមរយៈដំណឹងល្អ វាគឺជាសេចក្តីជំនឿ - ការបំភ្លឺរបស់ព្រះ - ដែលបែងចែករវាងអ្នកប្រាជ្ញ និង ទុច្ចរិត ដូច្នេះថាអតីតមានអារម្មណ៍ថាដំណើរការនៃដំណឹងល្អ ខណៈពេលដែលក្រោយមកទៀតមិនទទួលបានប្រាក់ចំណេញពី វា។ ការបំភ្លឺខ្លួនឯងក៏មានការបោះឆ្នោតដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះជាការគ្រប់គ្រងរបស់វា។

ការទួញសោករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលពួកគេបានលើកឡើងថា៖ «ឱក្រុងយេរូសាឡិម ក្រុងយេរូសាឡិមអើយ... តើខ្ញុំនឹងប្រមូលកូនមាន់របស់អ្នកញីកញាប់ប៉ុណ្ណា ហើយអ្នកមិនព្រមទេ! [ម៉ាថាយ ២៣:៣៧]។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែមានបន្ទូលក្នុងលក្ខណៈរបស់គាត់ជាបុរសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបន្ទោសពួកគេដោយបានបដិសេធព្រះគុណរបស់ទ្រង់នៅគ្រប់សម័យកាល។

ប៉ុន្តែ យើងត្រូវកំណត់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលឥឡូវកំពុងពិភាក្សា។ វាច្បាស់ណាស់ថាតើព្រះបានយកការឈឺចាប់យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងណាដើម្បីកាន់មនុស្សនោះ ហើយរឹងចចេសប៉ុណ្ណា ពីខ្ពស់បំផុតទៅទាបបំផុត ដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យនូវសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏រំភើង ពួកគេបានបដិសេធមិនព្រមជួបជុំគ្នា។ ប៉ុន្តែ វាមិនកើតឡើងពីការនេះទេ ដែលផែនការរបស់ព្រះត្រូវបានធ្វើជាមោឃៈដោយចេតនាអាក្រក់របស់មនុស្ស។ ពួកគេជំទាស់ថាគ្មានអ្វីស្របតាមធម្មជាតិរបស់ព្រះ ជាងការដែលទ្រង់គួរមានឆន្ទៈទេដង។ នេះខ្ញុំផ្តល់ឱ្យពួកគេ ដោយផ្តល់ឱ្យពួកគេពន្យល់បានត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាគេមិនពិចារណាវគ្គជាច្រើនដែលព្រះទទួលយកនូវអារម្មណ៍របស់មនុស្សចុះមកឯអ្វីដែលស្ថិតនៅក្រោមភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់? គាត់និយាយថាគាត់បានលាតដៃរបស់គាត់ ... ដើម្បីហៅមនុស្សបះបោរ [Isa. 65:2];

ពីព្រលឹម និងយឺត គាត់បានយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីនាំពួកគេត្រឡប់ទៅគាត់វិញ ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់អនុវត្តអ្វីៗទាំងអស់នេះចំពោះព្រះ ដោយមិនយកចិត្តទុកដាក់លើតួរលេខនៃការនិយាយ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាច្រើនលើសលប់នឹងកើតឡើង ដែលដំណោះស្រាយមួយនេះអាចចោលបាន ៖ អ្វីដែលមនុស្សត្រូវបានផ្ទេរទៅព្រះ ។ ទោះបីជាដំណោះស្រាយដែលយើងមាននៅកន្លែងផ្សេងទៀត 3 ជឿនលឿនគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ៖ ទោះបីជាតាមការយល់ឃើញរបស់យើង ឆន្ទៈរបស់ព្រះមានច្រើនក៏ដោយ ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងរឿងនេះនៅក្នុងខ្លួនគាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមប្រាជ្ញាដ៏សម្បូរបែបរបស់គាត់ ដូចដែលប៉ុលហៅថា [អេភ. 3:10] គាត់បានធ្វើឱ្យយើងស្រងូតស្រងាត់នូវអារម្មណ៍របស់យើងរហូតដល់វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងដើម្បីទទួលស្គាល់ថាគាត់ពិតជាអស្ចារ្យយ៉ាងណាចំពោះអ្វីដែលហាក់ដូចជាផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ ។

ពួកគេលេងជាមួយនឹងអំណះអំណាងដែលមិនសមហេតុផលថា ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះវរបិតានៃមនុស្សទាំងអស់ វាជារឿងអយុត្តិធម៌សម្រាប់គាត់ក្នុងការលះចោលនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលធ្លាប់មានកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ទើបសមនឹងទទួលការផ្តន្ទាទោសនេះ ។ ដូចជាចិត្តសប្បុរសរបស់ព្រះមិនមានសូម្បីតែជ្រួកនិងឆ្កែ! ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាជាសំណួររបស់មនុស្សជាតិ ចូរឱ្យពួកគេឆ្លើយថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់ចង់អង្គទ្រង់ជាមួយមនុស្សតែម្នាក់ ដើម្បីធ្វើជាព្រះបិតារបស់ពួកគេ ។ មូលហេតុដែលគាត់រើសបានចំនួនតិចតួចក្នុងចំណោមនេះ ដូចជាផ្កា ។ ប៉ុន្តែ ចំណង់ចង់និយាយអាក្រក់របស់គេរារាំងអ្នកជេរប្រមាថទាំងនេះមិនឲ្យពិចារណាថា ៖ «ព្រះធ្វើឲ្យព្រះអាទិត្យរះលើសេចក្តីល្អនិងសេចក្តីអាក្រក់» [ម៉ាថ. ៥:៤៥] ដូច្នេះ មរតកត្រូវបានប្រគល់ដល់អស់អ្នកតិចតួចដែលពេលខ្លះ

គាត់នឹងនិយាយថា « ចូរមកពរពីព្រះវរបិតាខ្ញុំ ទទួលរាជាណាចក្រជាមរតក » [ម៉ាថ. ២៥:៣៤] ជាដើម ពួកគេក៏ជំទាស់ដែរថា ព្រះស្អប់អ្វីទាំងអស់ដែលទ្រង់បានបង្កើត ។ នេះខ្ញុំបានទទួលស្គាល់ពួកគេ; ប៉ុន្តែ អ្វីដែលខ្ញុំបង្រៀនគឺប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា ការបន្ទោសនោះជាការស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះ ហើយដោយមានហេតុផលល្អណាស់ ។ ត្បិតដោយមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ នោះគេមិនអាចបញ្ចេញអ្វីក្រៅពីហេតុផលសម្រាប់ការដាក់បណ្តាសាបានឡើយ ។

«មិនមានភាពខុសគ្នារវាងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃឡើយ» [រ៉ូម. ១០:១២] ហើយជាលទ្ធផលព្រះគុណរបស់ព្រះត្រូវបានពង្រីកដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយមិនរើសមុខ ។ បានផ្តល់ឲ្យប្រាកដថាពួកគេទទួលស្គាល់ដូចដែលប៉ុលបានចែងថា « ព្រះទ្រង់ត្រាស់ហៅមនុស្សទាំងពីសាសន៍យូដា និងពីសាសន៍ដទៃ តាមការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់» [រ៉ូម. 9:24] ដូច្នេះថាគាត់ត្រូវបានចងទៅនឹងនរណាម្នាក់ ។ ដោយវិធីនេះ យើងក៏បោះចោលការជំទាស់របស់ពួកគេដែលបានធ្វើឡើងនៅកន្លែងមួយទៀតថា «ព្រះជាម្ចាស់បានបិទអ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមអំពើបាប ដើម្បីឲ្យទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់មនុស្សទាំងអស់» [រ៉ូម. ១១:៣២; ហ្កា ។ ៣:២២]; នោះគឺដើម្បីនិយាយថាដោយសារគាត់មានបំណងថាការសង្គ្រោះនៃអស់អ្នកដែលត្រូវបានសង្គ្រោះត្រូវបានកំណត់ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់ទោះបីជាប្រយោជន៍នេះមិនមែនជាទូទៅសម្រាប់ទាំងអស់ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលគំនិតជាច្រើនត្រូវបានបន្ថែមលើភាគីទាំងសងខាង ទុកអោយនេះជាសេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់យើង ៖ ដើម្បីញាប់ញ័រជាមួយប៉ូលនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងដ៏ជ្រៅមួយ ។ ប៉ុន្តែ បើនិយាយតៗគ្នាទៅមុខ មិនត្រូវខ្មាសនឹងពាក្យឧទានរបស់គាត់ឡើយ ៖ «ឱមនុស្សអើយ អ្នកជាអ្នកណាដែលប្រកែកនឹងព្រះ?

[រ៉ូម ។ ៩:២០] ។ ដូចដែល Augustine ពិតជាបានប្រកែក អស់អ្នកដែលវាស់ស្ទង់យុត្តិធម៌ដ៏ទេវភាពតាមស្តង់ដារនៃយុត្តិធម៌របស់មនុស្សកំពុងប្រព្រឹត្តដោយខុសឆ្គង» ។

ជំពូកទី XXV

ការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយបង្អស់

(ការប្រកាសពីគោលលទ្ធិសេចក្តីជំនឿនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញចុងក្រោយបង្អស់ 1-4)

1. សារៈសំខាន់នៃសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញ និងការរារាំងដល់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ

ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត [ម៉ាឡាគី 4:2] ដែលចែងចាំងតាមរយៈដំណឹងល្អ ហើយដែលបានយកឈ្នះសេចក្តីស្លាប់ ដែលដូចប៉ុលធ្វើបន្ទាល់ថា បាននាំពន្លឺនៃជីវិតមកដល់យើង [២ធីម៉ូថេ 1:10]។ ដូច្នេះ យើងក៏ដូចគ្នាដែរ ដោយបានជឿថា "បានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់មកកាន់ជីវិត" [យ៉ូហាន 5:24] ដែល "មិនមែនជាអ្នកដទៃ ឬជាអ្នកគ្រាន់តែសំណាក់នៅទៀតទេ គឺជាជាតិតែ១ នឹងពួកបរិសុទ្ធ ជាពួកដំណាក់ព្រះវិញ" [អេភេសូរ 2:19] ដែលជាអ្នក "ធ្វើឱ្យយើងអង្គុយ" ជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ "នៅស្ថានសួគ៌" [អេភេសូរ 2:6] ដើម្បីឱ្យយើងមានសុភមង្គលដោយមិនខ្វះអ្វីសោះ។ តែមិនពុំនោះទេយើងនឹងនៅតែអនុវត្តដោយឈឺចាប់នៅក្រោមការបម្រើកងទ័ពយ៉ាងលំបាក គឺប្រៀបដូចជាយើងមិនបានទទួលផលប្រយោជន៍ពីជ័យជំនះដែលព្រះគ្រីស្ទបានយកឈ្នះនោះទេ យើងត្រូវតែនៅជាប់ទៅនឹងអ្វីផ្សេងទៀតដែលបង្រៀនពីធម្មជាតិនៃសង្ឃឹមវិញ។ កាលដែលយើងសង្ឃឹមដល់ការដែលយើងមើលមិនឃើញ [រ៉ូម 8:25] ហើយ ដូចជានិយាយនៅកន្លែងមួយថា "ជំនឿជាសំគាល់ពីការដែលមើលមិនឃើ" [ហេព្រើរ 11:1] កាលណាដែលយើងត្រូវបានឃុំឃាំងនៅក្នុងគុក

នៃសាច់ឈាមនេះ នោះ "យើងខ្ញុំមានចិត្តជឿជាក់ជាដរាប ហើយដឹងថា ដែលយើងខ្ញុំនៅក្នុងរូបកាយនេះ នោះយើងខ្ញុំនៅឃ្លាតពីព្រះអម្ចាស់" [២កូរិនថូស 5:6] ។ ដោយហេតុផលនេះ ប៉ុលដដែលនិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតថា "ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានស្លាប់ហើយ ជីវិតអ្នករាល់គ្នាក៏លាក់ទុកក្នុងព្រះ ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ កាលណាព្រះគ្រីស្ទដ៏ជាជីវិតនៃយើង បានលេចមក នោះអ្នករាល់គ្នានឹងលេចមកក្នុងសិរីល្អ ជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ" [កូឡូស 3:3-4] ។ ដូច្នេះនេះជាស្ថានភាពរបស់យើងគឺ៖ "ទាំងបង្ហាត់បង្រៀនយើងរាល់គ្នា ឱ្យលះចោលសេចក្តីទមិលល្មើស និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងលោកនេះ ហើយឱ្យរស់នៅក្នុងសម័យនេះដោយសេចក្តីធ្ងន់ធ្ងរ សេចក្តីសុចរិត ហើយដោយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះវិញ ទាំងរង់ចាំសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏មានពរ គឺឱ្យបានឃើញដំណើរលេចមកនៃសិរីល្អរបស់ព្រះដ៏ជាធំ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើង" [ទីតុស 2:12-13] ។ នៅទីនេះ យើងត្រូវការការអត់ធ្មត់ដែលលើសពីធម្មតាថែមទៀត នោះទើបយើងនឹងមិនដោយសារភាពនឿយណាយរបស់យើងត្រូវបង្វែរត្រឡប់ដំណើររបស់យើង ឬត្រូវបោះបង់ចោលនូវទីតាំងរបស់យើងនោះឡើយ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ អ្វីក៏ដោយដែលបានពន្យល់មកទល់ពេលនេះ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង តម្រូវឱ្យលើកគំនិតឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ដើម្បីឱ្យ "បានស្រឡាញ់ទ្រង់ ហើយទោះបើនៅជាន់ឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នានៅតែមិនឃើញទ្រង់ទៀត គង់តែមានចិត្តជឿដែរ ហើយក៏ត្រេកអរសាទរក្នុងទ្រង់ ដោយសេចក្តីអំណរដ៏ប្រសើរ ដែលរកថ្លែងមិនបាន ដោយបានទទួលចុងបំផុតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះដល់ព្រលឹង" [១ពេត្រុស 1:8-9] ។ ដោយហេតុនេះ បានជាប៉ុលនិយាយថា សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់

ពួកសុចរិតមានទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្ឃឹមដែលស្ថិតនៅលើស្ថានសួគ៌ [កូឡូស 1:4-5] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងសម្លឹងមើលព្រះគ្រីស្ទ យើងទន្ទឹងរង់ចាំស្ថានសួគ៌ ហើយគ្មានអ្វីនៅលើផែនដីរារាំងពួកគេពីការនាំយើងទៅកាន់ព្រះពរដែលបានសន្យានោះទេ ជាសេចក្តីពិតដែលត្រូវបានសម្រេចបំពេញ ។ "ពីព្រោះសម្បត្តិទ្រព្យរបស់អ្នកស្ថិតនៅកន្លែងណា នោះចិត្តអ្នកក៏នឹងនៅកន្លែងនោះដែរ" [ម៉ាថាយ 6:21] ។ ដូច្នេះ សេចក្តីពិតក៏លេចឡើងថា សេចក្តីជំនឿនោះគឺកម្រណាស់នៅក្នុងលោកិយនេះ ៖ គ្មានការអ្វីដែលលំបាកសម្រាប់ភាពយឺតយ៉ាងរបស់យើង ជាងការដែលត្រូវស្រវាឡើងឆ្លងកាត់ឧបសគ្គរាប់មិនអស់ "ទាំងរត់ដំរង់ទៅឯទី ដើម្បីឱ្យបានរង្វាន់នៃការងារដ៏ខ្ពស់" [ភីលីព 3:14] ។ ចំពោះទុក្ខវេទនាដ៏ធំដែលស្ទើរតែគ្របដណ្តប់លើយើង ត្រូវបានបន្ថែមដោយការសើចចំអករបស់មនុស្សចំអក ដែលវាយប្រហារលើភាពគ្មានទោសកំហុសរបស់យើង នៅពេលដែលយើងស្ម័គ្រចិត្តលះបង់ប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ននេះ គឺហាក់បីដូចជាយើងព្យាយាមដេញតាមព្រះពរដែលលាក់បាំងពីយើង ប្រៀបដូចជាស្រមោលមួយរំពេចវិញ ។ ទីបំផុត ទាំងខាងលើ និងខាងក្រោមយើង ទាំងនៅចំពោះមុខយើង និងពីក្រោយយើង មានការល្បួងដ៏ឃោរឃៅឡោមព័ទ្ធយើង ដែលចិត្តរបស់យើងមិនអាចទ្រាំទ្របាន តើវាមិនបានរួចផុតពីរបស់ដែលនៅលើផែនដី ហើយចងភ្ជាប់ទៅនឹងជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ដែលហាក់ដូចជានៅឆ្ងាយនោះទេ? ច្នោះហើយ អ្នកដែលបានទទួលផលយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងដំណឹងល្អ មានតែអ្នកដែលបានទម្លាប់ខ្លួនគាត់ក្នុងការធ្វើសញ្ជឹងគិតជាបន្តលើការរស់ឡើងវិញដ៏មានពរប៉ុណ្ណោះ ។

2. ការទន្ទឹងចង់នៅជាមួយនឹងព្រះ ជាកត្តាជំរុញសម្រាប់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ

ទស្សនវិទូបុរាណបានពិភាក្សាយ៉ាងអន្ទះសារអំពីសេចក្តីល្អឯករាជបុគ្គល ហើយ ថែមទាំងប្រកែកគ្នាអំពីរឿងនោះផង ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់សោះ លើកលែង តែលោកផ្លាតូបានទទួលស្គាល់ភាពល្អប្រសើរបំផុតរបស់មនុស្សថា ជាការរួបរួម ជាមួយនឹងព្រះ ហើយគាត់ក៏មិនអាចយល់ពីធម្មជាតិរបស់វាបានដែរ ។ ហើយវា គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ឡើយ ដ្បិតគាត់មិនបានរៀនអ្វីសោះអំពីចំណងដ៏ពិសិដ្ឋនៃការរួបរួ ម ។ សូម្បីតែធម្មយាត្រារបស់យើងនៅលើផែនដីនេះ យើងដឹងថាមានតែសុភ មង្គលតែមួយ ហើយដែលល្អឥតខ្ចោះ ។ ប៉ុន្តែសុភមង្គលនេះធ្វើឱ្យចិត្តយើង កាន់តែប្រាថ្នាចង់បានវាខ្លាំងឡើងៗជារៀងរាល់ថ្ងៃដើម្បី រហូតទាល់តផលផ្លែ ពេញលេញនៃប្រយោជន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលលើកឡើងក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេដល់ ដំណើរនៃការរស់ឡើងវិញ ។ ដូច្នេះហើយបានជាប៉ុលបានកំណត់គោលដៅនេះ ដល់អ្នកជឿ [ភីលីព 3:8] ដែលគាត់និយាយថា គាត់បានខំប្រឹង ដោយបំភ្លេច គ្រប់ការទាំងអស់ [Phil. 3:13] ។ យើងសម្រេចបាន ។ យើងក៏គួរតែខិតខំ ឆ្ពោះទៅរកវាឱ្យកាន់តែខ្នះខ្នែង ក្រែងលោលោកិយនេះចាប់យើងជាប់ នោះយើង ត្រូវទទួលទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់យើង ។ ដូច្នោះហើយ នៅកន្លែងមួយទៀត ទ្រង់សម្គាល់អ្នកជឿដោយសញ្ញាសម្គាល់នេះថា "ការសន្ទនា របស់ពួកគេគឺនៅស្ថានសួគ៌" ជាកន្លែងដែលពួកគេក៏ "រង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះ របស់ពួកគេ" [ភីលីព 3:20] ។

ហើយដើម្បីឱ្យភាពក្លាហានរបស់ពួកគេមិនបរាជ័យក្នុងការប្រណាំងនេះ ប៉ូលបាន ភ្ជាប់ជាមួយភាវៈមានជីវិតទាំងអស់ជាដៃគូនឹងគ្នា ។ ដោយសារតែការបាក់បែក ដែលគ្មានទម្រង់ត្រូវបានគេឃើញនៅគ្រប់ទីកន្លែង គាត់មានប្រសាសន៍ថា អ្វីៗ ទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដីព្យាយាមដេញតាមការកើតជាថ្មី [រ៉ូម

8:19] ។ ដ្បិតកាលដែល ដោយការធ្លាក់របស់គាត់នាំឱ្យមានការភាន់ច្រលំនូវសណ្តាប់ធ្នាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃធម្មជាតិ ការជាប់ឃុំឃាំងដែលភាវៈទាំងនោះបានរងទុក្ខដោយសារអំពើបាបរបស់មនុស្សគឺធ្ងន់ និងសោកសៅចំពោះពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ពួកគេត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការយល់ឃើញណាមួយ ប៉ុន្តែដោយធម្មជាតិ ពួកគេចង់បានស្ថានភាពដែលមិនខូចខាតនៅពេលដែលពួកគេបានធ្លាក់ចុះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប៉ូលបានចាត់ទុកថាជា "ការថ្ងូរ" និង "ការឈឺចាប់ពេលសម្រាល" ។ [រ៉ូម 8:22] ទៅដល់ពួកគេ ថាយើង "មានផលជាដំបូងរបស់ព្រះវិញ្ញាណ" [រ៉ូម 8:23] គួរតែអាម៉ាស់ដែលត្រូវរងទុក្ខនៅក្នុងសេចក្តីពុករលួយរបស់យើង ហើយយ៉ាងហោចណាស់មិនយកត្រាប់តាមការដែលស្លាប់ហើយដែលត្រូវរងការដាក់ទោសដោយសារអំពើបាបរបស់អ្នកផ្សេងឡើយ ។ ដើម្បីនឹងពញាក់យើងឱ្យមុតជាងនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានហៅការយាងមកចុងក្រោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា "សេចក្តីប្រោសលោះរបស់យើង" [រ៉ូម 8:23] ។ វាពិតជាពិតប្រាកដមែនដែលថា គ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់យើងនោះបានពេញលេញហើយ ។ តែដោយសារព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានថ្វាយម្តងរួចជាស្រេចសម្រាប់អំពើបាប ។ [ហេព្រើរ 10:12] "ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទក៏បែបយ៉ាងនោះដែរ...ទ្រង់នឹងលេចមកម្តងទៀត ក្រៅពីរឿងអំពើបាប គឺសំរាប់នឹងជួយសង្គ្រោះដល់អស់អ្នកដែលរង់ចាំទ្រង់" [ហេព្រើរ 9:28] ។ មិនថាមានការលំបាកអ្វីដែលធ្វើទុក្ខដល់យើងទេ ចូរឱ្យ "សេចក្តីប្រោសលោះ" នេះទ្រទ្រង់យើងរហូតដល់ការសម្រេចបំពេញរបស់វា ។

3. សេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលសង្ឃឹមសម្រាប់រូបកាយនោះគឺ៖ សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាគំរូដើម

សារៈសំខាន់ខ្លាំងនៃបញ្ហានេះគួរតែសម្រួចនូវការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើង ។ ដ្បិតប៉ុលបាននិយាយវែកញែកយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "បើសិនជាពួកស្លាប់មិនរស់ឡើងវិញមែន...នោះដំណឹងដែលយើងខ្ញុំផ្សាយនេះ ជាការឥតប្រយោជន៍ទទេ" [១កូរិនថូស 15:13-14] ដ្បិតស្ថានភាពរបស់ពួកយើងនឹងកាន់តែគួរឱ្យសង្វែគជាងមនុស្សទាំងអស់ផង [១កូរិនថូស 15:19] ដោយឃើញថា ដោយត្រូវរងការដែលគេស្អប់ និងការមើលងាយពីមនុស្សជាច្រើន ដែលយើងនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់គ្រប់វេលា [១កូរិនថូស 15:30] "គេរាប់យើងទុកដូចជាចៀមដែលសំរាប់សំឡាប់" [រ៉ូម 8:36; ទំនុកដំកើង 44:22; ខ 23] ។ ដូច្នោះហើយ សិទ្ធិអំណាចនៃដំណឹងល្អនឹងធ្លាក់ចុះមិនមែនត្រឹមតែមួយផ្នែកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែផ្នែកទាំងស្រុងដែលត្រូវបានទទួលយកក្នុងការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យើង និងឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ដូច្នេះ ចូរយើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហាដ៏សំខាន់បំផុតនេះ ដើម្បីកុំឱ្យយើងនឿយណាយយូរអង្វែងឡើយ ។ ខ្ញុំបានពន្យាពេលទៅកន្លែងនេះ ដែលការពិភាក្សាខ្លីៗរបស់ខ្ញុំអំពីវាសម្រាប់គោលបំណងនេះ៖ ដើម្បីឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំបានរៀន នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីឱ្យគេបានក្រោកឡើងខ្ពស់ ហើយអាចដឹងថាគេត្រូវបានបំពាក់ដោយភាពអស់កល្បជានិច្ច និងសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ ដើម្បីឱ្យរាងកាយទាំងមូលត្រូវបានផ្លាស់ប្រែតាមក្បាលវិញ ។ សូម្បីតែនៅក្នុងបុគ្គលរបស់គេយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានកំណត់គំរូនៃការរស់ឡើងវិញនៅចំពោះមុខយើងម្តងហើយម្តងទៀត ។

វាជាការលំបាកក្នុងការជឿថា សាកសពនៅពេលដែលលេបដោយភាពពុករលួយ នឹងត្រូវប្រោសឡើងវិញដល់រដូវរបស់វា ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាទស្សនវិទូជាច្រើន បានប្រកាសថាព្រលឹងអមតៈក៏ដោយ ក៏មានមនុស្សតិចណាស់ដែលយល់ស្របលើ ការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម ។ ទោះបីជាមិនមានលេសសម្រាប់ទស្សនៈនេះក៏ ដោយ ក៏យើងត្រូវបានរំលឹកដោយវាថា វាជារឿងពិបាកពេកសម្រាប់ចិត្តមនុស្ស ក្នុងការចាប់យល់បាន ។ ព្រះគម្ពីរផ្តល់ជំនួយដោយសេចក្តីជំនឿដែលអាចយក ឈ្នះលើឧបសគ្គដ៏ធំនេះ ៖ ការមួយដែលស្របគ្នានឹងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មួយទៀតនៅក្នុងភាពគ្រប់អំណាចចេស្តាទាំងអស់របស់ព្រះ ។

ឥឡូវនេះ នៅពេលណាដែលយើងពិចារណាអំពីការរស់ឡើងវិញ សូមឱ្យរូបភាព របស់ព្រះគ្រីស្ទបានមកនៅចំពោះមុខយើងវិញ ។ នៅក្នុងធម្មជាតិដែលទ្រង់បាន យកពីយើង ត្រូវបានបញ្ចប់នូវដំណើរជីវិតរមែងស្លាប់ ដែលឥឡូវនេះ ដោយ បានទទួលអមតៈ ទ្រង់គឺជាការសន្យានៃការរស់ឡើងវិញដែលនឹងមកដល់របស់ យើង ។ សម្រាប់នៅក្នុងទុក្ខវេទនាដែលបានឡោមព័ទ្ធយើង [២កូរិនថូស 4:8-9] "យើងខ្ញុំផ្ទុកសេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ នៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច ដើម្បីឱ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំដែរ" [២កូរិនថូស 4:10] ។ ហើយការដែលបំបែកទ្រង់ចេញពីយើងនោះមិនអនុញ្ញាតឡើយ ហើយ ដែលមិនអាចទៅរួចផង ដោយមិនបានហែកទ្រង់ជាបំណែកនោះ ។ ដោយការ នេះ ប៉ុលនិយាយថា ៖ "ដ្បិតបើសិនជាពួកស្លាប់មិនរស់ឡើងទេ នោះព្រះគ្រីស្ទក៏ មិនបានរស់ឡើងដែរ" [១កូរិនថូស 15:16] ។ ព្រោះគាត់ចាត់ទុកវាជាគោល ការណ៍ដែលបានព្រមព្រៀងគ្នាថា មិនមែនសម្រាប់អង្គទ្រង់តែម្នាក់ទេដែលព្រះ គ្រីស្ទត្រូវបានសុគត ឬថាទ្រង់បានទទួលជ័យជំនះលើសេចក្តីស្លាប់ដោយការរស់

ឡើងវិញនោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ មានការចាប់ផ្តើមនៅក្នុង ក្បាលនូវអ្វីដែលត្រូវ បំពេញនៅក្នុងសមាជិកទាំងអស់ យោងទៅតាមឋានៈ និងផ្នែកនីមួយៗ ។ ពិត ហើយ វាមិនត្រឹមត្រូវទេសម្រាប់ពួកគេដែលត្រូវបង្កើតឱ្យស្មើនឹងទ្រង់គ្រប់បែប យ៉ាងនោះ ។ វាត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើងថា ៖ "ដ្បិតទ្រង់ក៏មិនព្រម ឱ្យអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឃើញសេចក្តីពុករលួយដែរ" [ទំនុកដំកើង 16:10; កិច្ច ការ 2:27] ។ ទោះបីជាផ្នែកនៃការជឿទុកចិត្តនេះជារបស់យើងយោងទៅតាម រង្វាស់នៃអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក៏ដោយ ក៏ឥទ្ធិពលពេញលេញរបស់វាបានលេច ឡើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ដែលភាពស៊ាំទាស់នឹងអំពើពុករលួយទាំងអស់ នោះបានទទួលរូបកាយដ៏ល្អឥតខ្ចោះមកវិញ ។ ឥឡូវនេះ ថាការប្រកបរបស់ យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញដ៏មានព្រះពរ ឥឡូវនេះមិនមានការ សង្ស័យ ឱ្យយើងអាចស្តប់ចិត្តនឹងការសន្យានេះ ប៉ុលបានប្រកាសយ៉ាង ច្បាស់លាស់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានគង់នៅស្ថានសួគ៌ [អេភេសូរ 1:20] ហើយនឹង យាងមកម្តងទៀតនៅគ្រាចុងក្រោយជាចៅក្រមដែលនឹងផ្លាស់ប្តូររូបកាយទន់ទាប របស់យើង រូបកាយដែលគ្មានសិរីល្អ ឱ្យទៅជារូបកាយដ៏ពេញដោយសិរីល្អរបស់ ទ្រង់ [ភីលីព 3:20-21] ។ ប៉ុលក៏បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតផងដែរ [កូឡូ ស 3:4] ថាព្រះទ្រង់បានប្រោសបុត្រាទ្រង់ពីស្លាប់ មិនបានធ្វើឱ្យគំរូតែមួយនៃ ព្រះចេស្តាទ្រង់ឱ្យបានស្គាល់នោះទេ តែដើម្បីនឹងបង្ហាញដល់យើងអ្នកជឿនូវកិច្ច ការនៃព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដែលទ្រង់បានហៅថា "ជីវិត" កាលដែលទ្រង់ គង់នៅក្នុងយើង ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានប្រទានមក រហូតដល់ទីបញ្ចប់ទ្រង់នឹង ផ្លាស់ប្តូរអ្វីដែលតែងតែវិនាសនៅក្នុងយើងផង [រ៉ូម 8:11] ។

ខ្ញុំគ្រាន់តែប៉ះលើអ្វីដែលអាចត្រូវបង្ហាញបានពិភាក្សាលម្អិតជាងនេះ ហើយសមនឹងត្រូវបានកំណត់ឱ្យកាន់តែអស្ចារ្យ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿជាក់ថា អ្នកអានដែលមានជំនឿនឹងរកឃើញនៅក្នុងពាក្យបន្តិចនេះ ជាសម្ភារៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីពង្រឹងជំនឿរបស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ ដើម្បីទ្រង់មានយើងជាដៃគូក្នុងជីវិតខាងមុខ ។ ទ្រង់ត្រូវបានប្រោសឡើងវិញដោយព្រះបិតា ដរាបណាទ្រង់ជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ ដែលព្រះបិតាគង់នៅឆ្ងាយអនុញ្ញាតឱ្យទ្រង់ត្រូវបានរងទុក្ខវេទនា ។ ទ្រង់ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាអង្គសង្គ្រោះដល់យើងដូចគ្នានឹងទ្រង់ដែរ ។ ទីបំផុត ទ្រង់បានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានក្លាយជា "សេចក្តីរស់ឡើងវិញនិងជាជីវិត" ផង ។ [យ៉ូហាន 11:25] ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយនៅក្នុងកញ្ចក់នេះពីរូបភាពនៃការរស់ឡើងវិញគឺដែលយើងអាចឃើញច្បាស់ ដូច្នេះរាជាគ្រឹះដ៏រឹងមាំដើម្បីទ្រទ្រង់ចិត្តរបស់យើង ប្រសិនបើយើងមិននឿយណាយ ឬធុញទ្រាន់នឹងការពន្យារពេលយូរជាងនេះទេ ។ កិច្ចការរបស់យើងមិនមែនវាស់ពេលវេលាប៉ុន្មាននាទីតាមចិត្តយើងទេ តែយើងត្រូវអត់ធ្មត់រង់ចាំរហូតដល់ ពេលដែលព្រះទ្រង់ស្តារឡើងវិញនូវអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ ការជាស់តឿនរបស់ប៉ុលអំពីរឿងនេះ ៖ "តែគ្រប់គ្នាតាមលំដាប់ល្បែងខ្លួន គឺព្រះគ្រីស្ទជាផលដំបូង រួចពួកអ្នកដែលជារបស់ផងព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងកាលដែលទ្រង់យាងមក" [១កូរិនថូស 15:23] ។

ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឱ្យសំណួរចោទឡើងទាក់ទងនឹងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលផ្អែកលើការរស់ឡើងវិញនៃយើងទាំងអស់គ្នា នោះយើងឃើញថាតើវាញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា និងតាមរបៀបផ្សេងៗដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យមានការបញ្ជាក់ដល់យើ

ង ។ អ្នកមើលងាយនឹងចាត់ទុកវាជារឿងនិទាន នូវអ្វីដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និយាយទាក់ទងនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ តើដំណឹងល្អនឹងមានតម្លៃអ្វីដែលនាំមកដោយស្ត្រីក្រីក្រដែលមានការភ័យខ្លាចម្នាក់ ហើយបញ្ជាក់ដោយពួកសិស្សស្ទើរតែគ្មានជីវិតដោយការភ័យខ្លាចនោះ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទមិនតាំងជ័យជម្នះរបស់ទ្រង់នៅកណ្តាលព្រះវិហារ និងនៅទីសាធារណៈ? ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនបង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់នៅចំពោះមុខលោកពីឡាត់? ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនបញ្ជាក់ប្រាប់ពួកសង្ឃ និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡិមទាំងមូលថា ទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ? មនុស្សខាងលោកិយពិបាកនឹងទទួលស្គាល់ថាសាក្សីដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសគឺគ្រប់គ្រាន់ណាស់ ។

ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ ទោះបីជានៅដើមដំបូងទាំងនេះ ភាពទន់ខ្សោយរបស់ទ្រង់អាចត្រូវបានមើលងាយក៏ដោយ គឺដោយការរៀបចំដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ នោះអ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងពិត ដែលធ្វើឱ្យអ្នកដែលទើបតែរងទុក្ខដោយភាពភ័យខ្លាចត្រូវបាននាំយកទៅផ្នូរមួយផ្នែកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការស្រវាចង់បានសេចក្តីគោរពដល់ព្រះ មួយផ្នែកដោយពួកគេ ដោយមិនជឿដើម្បីឱ្យពួកគេមិនត្រឹមតែជាសាក្សីផ្ទាល់ភ្នែកអំពីរឿងនេះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាចនឹងបានឮពីទេវតានូវរឿងដដែលដែលពួកគេបានឃើញដោយភ្នែករបស់ពួកគេផង ។ តើយើងអាចសង្ស័យភាពគួរឱ្យទុកចិត្តរបស់អ្នកដែលគិតថាអ្វីដែលពួកគេបានឮពីស្ត្រីគ្រាន់តែជារឿងនិទាន គឺរហូតដល់ពួកគេប្រឈមមុខនឹងការពិតដោយផ្ទាល់នោះដូចម្តេច? ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ និងអ្នកគ្រប់គ្រងផ្ទាល់បន្ទាប់ពីវាត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងបរិបូរណ៌ដល់ពួកគេ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលពួកគេត្រូវបានដកហូតពីការមើលឃើញព្រះគ្រីស្ទក៏ដូចជាទីសំគាល់ផ្សេងៗទៀត ។

ផ្នូរត្រូវបានបិទជិត ដោយមានអ្នកយាមនៅការពារផង [ម៉ាថាយ 27:66] តែនៅថ្ងៃទីបី នោះព្រះកាយទ្រង់មិនត្រូវបានរកឃើញឡើយ [លូកា 24:3] [ម៉ាថាយ 28:6, 11; 27:24] ។ ទាហានដែលត្រូវបានគេសូកប៉ាន់បានចែកចាយពាក្យចចាមអារ៉ាមថា ទ្រង់ត្រូវបានសិស្សរបស់ទ្រង់លួចទៅបាត់ហើយ [ម៉ាថាយ 28:12-13, 15] ។ ហាក់បីដូចជាពួកសិស្សអាចយកឈ្នះក្រុមទាហាន ឬពួកគេមានអាវុធ ឬមានបទពិសោធន៍គ្រប់គ្រាន់ដែលហ៊ានធ្វើទង្វើដូចនោះអីចឹង! ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកទាហានមិនមានសេចក្តីក្លាហាននឹងដេញពួកគេចេញទៅទេ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនដេញតាមពួកសិស្ស ដោយជំនួយពីប្រជាជន នោះពួកគេនឹងចាប់ពួកសិស្សបានហើយ? លោកពីឡាតពិតជាបានបោះត្រាការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងចិញ្ចៀនផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយអ្នកដែលឈរជើងជាឆ្មាំយាមនៅផ្នូរ ដោយភាពស្ងៀមស្ងាត់ ឬការកុហករបស់ពួកគេ បានក្លាយជាអ្នកប្រកាសនៃការរស់ឡើងវិញដូចគ្នា ។ ខណៈនោះ សំឡេងទេវតាបានបន្លឺឡើងថា ៖ "ទ្រង់បានរស់ឡើងវិញហើយ ទ្រង់មិននៅទីនេះទេ" [ម៉ាថាយ 28:6; លូកា 24:6] ។ ភាពអស្ចារ្យនៃស្ថានសួគ៌បានបង្ហាញមកពួកគេយ៉ាងច្បាស់មកបែបជាមនុស្ស ប៉ុន្តែតាមពិតជាទេវតា ។

ក្រោយមកព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានដកការសង្ស័យទាំងអស់ដែលអាចនឹងនៅសេសសល់ចេញ [លូកា 24:38] ។ ពួកសិស្សបានឃើញទ្រង់ច្រើនជាងមួយដង ហើយថែមទាំងបានប៉ះជើងនិងព្រះហស្តទ្រង់ផង [លូកា 24:40; យ៉ូហាន 20:27] ហើយការគ្មានសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេបានចូលរួមយ៉ាងច្រើនដល់ការពង្រឹងនូវសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅពួកគេអំពីអាថ៌កំបាំងនៃនគរព្រះ [កិច្ចការ 1:3] ហើយជាចុងក្រោយ ពេលពួកគេកំពុងមើល

ទៅ នោះទ្រង់បានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ [កិច្ចការ 1:9] ។ ទស្សនិយភាពនេះបានបង្ហាញទៅមិនត្រឹមតែពួកសិស្សទាំង១១នាក់នោះទេ តែ "ក្រោយទៀតទ្រង់លេចមកឱ្យពួកបងប្អូនជាង៥00នាក់ឃើញតែម្តង" [១កូរិនថូស 15:6] ។ ឥលូវនេះពេលទ្រង់បញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមក ទ្រង់បានប្រទានភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់មិនត្រឹមតែជីវិតទេ តែជាការដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ផងដែរ កាលដែលទ្រង់ប្រាប់មុនថា៖ "ខ្ញុំប្រាប់តាមត្រង់ថា ដែលខ្ញុំទៅ នោះមានប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ ដ្បិតបើខ្ញុំមិនទៅទេ នោះព្រះដ៏ជាជំនួយក៏មិនមកឯអ្នករាល់គ្នាដែរ តែបើខ្ញុំទៅ នោះខ្ញុំនឹងចាត់ទ្រង់ឱ្យមក" [យ៉ូហាន 16:7] ។ ពេលនេះពិតណាស់ វាមិនមែនដោយអំណាចរបស់មនុស្សស្លាប់ទេ ដែលប៉ុលត្រូវបានដួលនៅលើផ្លូវ តែគាត់បានដួល ដើម្បីឱ្យអ្នកដែលត្រូវបានវាយប្រហារ ឱ្យគាត់ទទួលបានអំណាចដ៏ដំកើងខ្ពស់បំផុត [កិច្ចការ 9:4] ។ ទ្រង់បានលេចទៅកាន់ស្តេផានដោយហេតុផលមួយទៀត ដើម្បីឱ្យគាត់អាចយកឈ្នះសេចក្តីភ័យខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ជាមួយនឹងការធានានៃជីវិតផង [កិច្ចការ 7:55] ។ ការមើលងាយដល់ភស្តុតាងដែលច្បាស់លាស់ជាច្រើន មិនមែនជាការមិនជឿទេប៉ុណ្ណោះទេ តែជាភាពរឹងរូសដែលអាក្រក់និងឆ្កួតបំផុតវិញ ។

4. អំណាចចេស្តាលើគ្រប់ទាំងអស់របស់ព្រះជាគ្រឹះនៃការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ

យើងបាននិយាយថា ក្នុងការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីរស់ឡើងវិញ គំនិតរបស់យើងគួរតែត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់អំណាចគ្មានព្រំដែនរបស់ព្រះវិញ ។ ប៉ុលបង្រៀនយ៉ាងខ្លីថា៖ "ដែលទ្រង់នឹងបំផ្លាស់បំប្រែរូបកាយទាបថោករបស់យើង ឱ្យត្រឡប់ដូចជារូបឧត្តមរបស់ទ្រង់ តាមដែលព្រះចេស្តាទ្រង់ពូកែនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលគ្រប់ទាំងអស់

នៅក្រោមអំណាចទ្រង់ផង" [ភីលីព 3:21] ។ ដូច្នោះហើយ គ្មានអ្វីដែលអាច មិនសមជាងការគិតអំពីអ្វីមួយដែលអាចកើតឡើងនៅក្នុងធម្មជាតិ នៅពេលដែល មានអព្ភូតហេតុដែលមិនអាចគណនាបាននៅចំពោះមុខយើង ដែលភាពអស្ចារ្យ របស់វាគ្របដណ្តប់លើអារម្មណ៍របស់យើង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ប៉ុល តាមរយៈ ការបង្ហាញភ័ស្តុតាងពីធម្មជាតិ បង្ហាញភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកដែលបដិសេធការ រស់ឡើងវិញថា "ឱមនុស្សកំឡៅអើយ គ្រាប់ពូជដដែលអ្នកព្រោះទៅ បើមិន ងាប់ នោះមិនដុះពន្លកឡើងទេ" [១កូរិនថូស 15:36] ។ នៅក្នុងការសាបព្រោះ គាត់ប្រាប់យើងថា យើងបែងចែកឱ្យដាច់ពីរូបភាពនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ដ្បិត ជាគ្រាប់ដែលលូតចេញពីសេចក្តីពុករលួយ ។

ហើយការពិតនេះនឹងមិនពិបាកជឿនោះទេ ប្រសិនបើយើងយកចិត្តទុកដាក់ត្រឹម ត្រូវចំពោះអព្ភូតហេតុដែលជំរុញឱ្យឃើញនៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើងទូទាំងគ្រប់ តំបន់នៃពិភពលោក ។ ប៉ុន្តែ ចូរយើងចាំថា គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានជឿយ៉ាង ពិតប្រាកដចំពោះការរស់ឡើងវិញដែលនឹងមកដល់ទេ លុះត្រាតែគាត់ត្រូវគ្រប ដណ្តប់ដោយភាពងឿងឆ្ងល់ ហើយបញ្ចាក់ពីអំណាចនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ដែលអេសាយលើកឡើងដោយការអះអាងនេះ និយាយថា៖ "ឯពួកស្លាប់របស់ ឯង គេនឹងរស់ទៀត គេនឹងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងសពរបស់អញ ឯងរាល់គ្នា ដែលអាស្រ័យនៅក្នុងធូលីដីអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយច្រៀងចុះ ដ្បិតទឹក សន្សើមរបស់ឯង ប្រៀបដូចជាទឹកសន្សើមពេលព្រលឹម ឯដីនឹងបញ្ចេញមនុស្ស ស្លាប់មក" [អេសាយ 26:19] ។ នៅក្នុងកាលៈទេសៈដ៏អស់សង្ឃឹម ដេវីឌបាន ទៅកាន់ព្រះ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃជីវិត ដែល "ហើយសេចក្តីរួចពីស្លាប់ក៏ស្រេច នៅព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះអម្ចាស់ដែរ" ដូចជាបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើង

[ទំនុកដំកើង 68:20] ។ យ៉ូបវិញប្រៀបដូចជាសាកសពជាងមនុស្សរស់ គាត់បានពឹងផ្អែកលើព្រះចេស្តារបស់ព្រះ គាត់មិនបានសង្ស័យថា គាត់នឹងរស់ឡើងវិញជាមនុស្សពេញលេញនៅថ្ងៃនោះទេ៖ "ប៉ុន្តែ ឯខ្ញុំៗដឹងថា អ្នកដែលលោះខ្ញុំទ្រង់មានព្រះជន្មរស់នៅ ហើយដល់ជាន់ក្រោយ ទ្រង់នឹងមកឈរនៅលើផែនដី" (គឺដើម្បីបង្ហាញពីអំណាចរបស់ទ្រង់នៅត្រង់នោះ) "ហើយក្រោយដែលសំបកកាយខ្ញុំនេះត្រូវរលាយទៅ គឺក្រៅពីរាងកាយនោះខ្ញុំនឹងបានឃើញព្រះ ដែលខ្ញុំ គឺខ្លួនខ្ញុំនេះ នឹងឃើញដោយខ្លួនខ្ញុំ មិនមែនអ្នកណាទៀត គឺភ្នែកខ្លួនខ្ញុំនឹងបានឃើញទ្រង់ ចិត្តខ្ញុំក៏ហៀរទៅនៅក្នុងខ្លួន ដោយរង់ចាំពេលនោះ" [យ៉ូប 19:25-27] ។ ទោះបីសត្រូវរបស់យើងបានបង្វែរបទគម្ពីរទាំងនេះក៏ដោយ គឺវាហាក់បីដូចជាពួកគេមិនបានពន្យល់ដោយលើកពីការរស់ឡើងវិញក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលពួកគេចង់ផ្តួលរំលំ ។ សម្រាប់មនុស្សបរិសុទ្ធក្នុងគ្រាលំបាករបស់ពួកគេស្វែងរកការសម្រាលទុក្ខពីប្រភពផ្សេងទៀតដែលស្រដៀងនឹងការរស់ឡើងវិញនោះទេ ។

នេះត្រូវបានគេទទួលស្គាល់កាន់តែច្បាស់ពីបទគម្ពីរមួយនៅក្នុងអេសេគាល៖ នៅពេលជនជាតិយូដាបដិសេធការសន្យាថានឹងវិលត្រឡប់មកវិញ ហើយជំទាស់ថាទំនងជាគ្មានផ្លូវត្រូវបើកឱ្យពួកគេជាងមនុស្សស្លាប់ត្រូវចេញពីផ្នូរនោះទេ ហោរាទទួល និមិត្តឃើញវាលមួយដែលពោរពេញទៅដោយឆ្អឹងស្ងួត ដែលតាមបង្គាប់របស់ព្រះគឺឱ្យបានទទួលសាច់ និងមានកំលាំងឡើងវិញ [អេសេគាល 37:1-10] ។ បើទោះជានៅក្រោមរូបភាពនោះ គាត់បានដាស់មនុស្សឱ្យមានសង្ឃឹមក្នុងការត្រឡប់មកវិញ តែគាត់បានកាន់នូវមូលដ្ឋានសម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមពីសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ។ ប្រៀបដូចជាវាជាការចម្បងសម្រាប់យើងជាគំរូចម្បងនៃការ

ប្រោសលោះទាំងអស់ដែលអ្នកជឿអាចជួបប្រទះនៅក្នុងពិភពលោកនេះដែរ ។
ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានបង្រៀនថា សំឡេងនៃដំណឹងល្អនោះបាន
ផ្តល់ជីវិត ដោយសារជនជាតិយូដាមិនបានទទួលវាទេ ភ្លាមនោះគាត់បន្ថែមថា ៖
"កុំឱ្យឆ្ងល់ពីសេចក្តីនេះឡើយ ដ្បិតមានពេលវេលាមក ដែលអស់ទាំងខ្មោចនៅ
ក្នុងផ្នូរនឹងឮសំឡេងទ្រង់ ហើយនឹងចេញមក គឺពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តល្អ គេ
នឹងរស់ឡើងវិញឱ្យបានជីវិត ឯពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ គេនឹងរស់
ឡើង ឱ្យជាប់មានទោស ។" [យ៉ូហាន 5:28-29] ។

ដូច្នេះ ក្រោយពីគំរូរបស់ប៉ុល សូមឱ្យយើងឥឡូវនេះមានជំយជម្នះយ៉ាងខ្ជិះខ្ជែង
នៅក្នុងការប្រយុទ្ធរបស់យើង ពីព្រោះទ្រង់ដែលបានសន្យានឹងយើងនូវជីវិតនៅ
ថ្ងៃអនាគត គឺទ្រង់អាចរក្សានូវអ្វីដែលបានប្រគល់មក [២ធីម៉ូថេ 1:12] ។
ហើយចូរយើងអរសប្បាយដែល មកុដនៃសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានលាតត្រដាងមក
សម្រាប់យើង ដែលចៅក្រមសុចរិតនឹងផ្តល់មកយើង [២ធីម៉ូថេ 4:8] ។ ដូច្នេះ
វានឹងកន្លងផុត គឺគ្រប់ការរំខានដែលយើងរងទុក្ខនឹងបង្ហាញដល់យើងមុននូវជីវិត
ដែលនឹងមកដល់ ។ ដ្បិតវាល្អនៅចំពោះធម្មជាតិរបស់ព្រះក្នុងការសងជាមួយនឹង
ការធ្វើទុក្ខដល់មនុស្សទុច្ចរិតជាអ្នកដែលធ្វើបាបយើង តែទ្រង់នឹងសងយើងដោយ
ការសម្រាកវិញ ជាអ្នកដែលត្រូវគេធ្វើបាបដោយអយុត្តិធម៌ នៅក្នុងលេចមក
របស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងពួកទេវតានៃចេស្តារបស់ទ្រង់ នៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង [២
ធីម៉ូថេ 1:6-8] ។ តែយើងត្រូវចាប់នូវអ្វីដែលគាត់បន្ថែមមកក្រោយបន្តិចថា ៖
ទ្រង់នឹងយាងមក "ក្នុងកាលដែលទ្រង់យាងមក ដើម្បីឱ្យបានដំកើងឡើងក្នុង
ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយនៅថ្ងៃនោះ ឱ្យបានគេមើលទ្រង់ដោយអស្ចារ្យ ក្នុង

ពួកអ្នកដែលជឿ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានជឿពាក្យបន្ទាល់របស់យើងខ្ញុំហើយ" ពីព្រោះ ពួកគេមានជំនឿលើដំណឹងល្អ [២ធីម៉ូថេ 1:10] ។

(ការប្រឆាំងពីហានៈជាច្រើននៃក្រុមប្រឆាំងទៅនឹងគោលលទ្ធិដែលគេបាន បដិសេធ 5-9)

5. ការបដិសេធរបស់អ្នកមិនជឿសេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលនៅកណ្តាលដោយពីធីបញ្ចុះសព ។ កំហុសរបស់ពួកអ្នកជឿលើរាជ១000ឆ្នាំ

ប៉ុន្តែទោះបីជាវាសមនឹងគំនិតរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានកាន់កាប់ឥតឈប់ឈរក្នុងការស្វែងរកការនេះក៏ដោយ ប្រៀបដូចជាចេតនាលុបបំបាត់ការចងចាំទាំងអស់នៃការរស់ឡើងវិញ សេចក្តីស្លាប់ត្រូវបានគេហៅថាជាចំណងនៃអ្វីៗទាំងអស់ និងការផុតពូជរបស់មនុស្ស ។ ប្រាកដណាស់ សាឡូម៉ូនបានបញ្ចេញមតិធម្មតាពីគំនិតដែលទទួលបានដោយនិយាយថា ៖ "ឆ្កែដែលមានជីវិតរស់ ប្រសើរជាងសត្វសិង្ហដែលងាប់វិញ" [សាស្តា 9:4] ។ ហើយបទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា ៖ "តើមានអ្នកណាដឹងបានថា វិញ្ញាណនៃមនុស្សឡើងទៅលើ ហើយវិញ្ញាណរបស់សត្វចុះទៅក្នុងដីវិញឬទេ?" [សាស្តា 3:21] ។ ដ្បិតនៅគ្រប់ជំនាន់ទាំងអស់ សេចក្តីចំកួតដ៏អាក្រក់នេះនៅតែធំដដែល ហើយក៏បានចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំផងដែរ ដ្បិតពួកសាឌូស៊ីហានអះអាងជាសាធារណៈថា គ្មានសេចក្តីរស់ឡើងវិញទេ [ម៉ាកុស 12:18; លូកា 20:27; កិច្ចការ 23:8] តាមពិតទៅ ដែលថាព្រលឹងមនុស្សគឺជារបស់លោកិយ ។

ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏អាក្រក់នេះមិនអាចដោះសារនរណាម្នាក់ដោយការបំផុសគំនិតមិនគួរឱ្យជឿនៃធម្មជាតិមនុស្ស ដែលតែងតែមានរូបភាពនៃការរស់

ឡើងវិញនៅចំពោះមុខភ្នែករបស់ពួកគេ ។ ហេតុអ្វីបានជាទំនៀមទម្លាប់ដ៏ពិសិដ្ឋ និងមិនអាចរំលោភបាននៃការបញ្ចុះសព ប៉ុន្តែជាការច្បាស់លាស់នៃជីវិតថ្មីនោះ? ហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចអះអាងថាការនេះកើតឡើងដោយកំហុសទេ ពីព្រោះពិធីបញ្ចុះសពតែងតែត្រូវបានរក្សាក្នុងចំណោមបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធ ។ ហើយព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយទំនៀមទម្លាប់ដដែលនេះនៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដើម្បីអោយរូបភាពនៃការរស់ឡើងវិញដែលដាក់នៅចំពោះមុខពួកគេ អាចបំបាត់ភាពងោកងុយរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ទោះបីជាពិធីនោះមិនមានផលចំណេញក៏ដោយ វាពិតជាមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើង ប្រសិនបើយើងពិនិត្យមើលគោលបំណងរបស់វាដោយប្រាជ្ញា ។ ព្រោះវាជាការបដិសេធដ៏ធ្ងន់នៃភាពមិនជឿ ដែលទាំងអស់គ្នាបានប្រកាសពីអ្វីដែលគ្មាននរណាម្នាក់ជឿ!

ប៉ុន្តែសាតាំងមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យមនុស្សវង្វេងស្មារតី ធ្វើឱ្យពួកគេកប់ជាមួយនឹងការចងចាំអំពីការរស់ឡើងវិញប៉ុណ្ណោះទេ ។ វាក៏បានព្យាយាមបង្ខូចផ្នែកនៃគោលលទ្ធិនេះជាមួយនឹងការក្លែងបន្លំផ្សេងៗ ដែលវាអាចបំផ្លាញវាបានផងដែរ ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការពិតដែលនៅជំនាន់របស់ប៉ុល គាត់បានចាប់ផ្តើមផ្តួលរំលំវាចេញ ។ [១កូរិនថូស 15:12] ។ ប៉ុន្តែបន្តិចក្រោយមកមានពួកជឿលើរាជ១000ឆ្នាំ ដែលកំណត់ការគ្រងរាជ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទដល់មួយពាន់ឆ្នាំ ។ ឥឡូវនេះ ការប្រឌិតរបស់ពួកគេគឺក្មេងពេក ទាំងត្រូវការ ឬមានតម្លៃក្នុងការបដិសេធ ។ ហើយគ្រាចុងក្រោយដែលពួកគេប្រាកដជាបានទាញលេសសម្រាប់កំហុសរបស់ពួកគេ មិនគាំទ្រពួកគេទេ ។ សម្រាប់លេខ "មួយពាន់" [វិវរណៈ 20:4] មិននិយាយពីភាពមានព្រះពរអស់កល្បនៃក្រុមជំនុំទេ តែពីការរំខានជាច្រើនដែលរងចាំក្រុមជំនុំកាលដែលកំពុងនឿយហត់នៅលើផែនដី ។ ផ្ទុយទៅវិញ គ្រប់បទគម្ពីរទាំងអស់

ប្រកាសថា នឹងគ្មានទីបញ្ចប់សម្រាប់ភាពមានព្រះពរនៃពួកវើសតាំង ឬដល់ការដាក់ទោសដល់មនុស្សទុច្ចរិតឡើយ ។ [ម៉ាថាយ 25:41, 46] ។ ឥឡូវនេះ បញ្ហាទាំងអស់ដែលគេចពីការក្រឡេកមើលរបស់យើង ហើយហួសពីសមត្ថភាពនៃគំនិតរបស់យើង ត្រូវតែត្រូវបានជឿថាមកពីការអស្ចារ្យរបស់ព្រះ ឬបោះចោលទាំងស្រុង ។ អស់អ្នកដែលបានរៀបមួយពាន់ឆ្នាំដល់កូនរបស់ព្រះ ដើម្បីទទួលមរតកនៃជីវិតខាងមុខ មិនដឹងថាពួកគេកំពុងធ្វើអាក្រក់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ និងនគររបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណានោះទេ ។ ដ្បិតបើសិនជាគេមិនបំពាក់ដោយជីវិតអស់កល្បទេ នោះព្រះគ្រីស្ទអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដែលគេនឹងត្រូវប្រែក្លាយទៅជាសិរីល្អរបស់ទ្រង់ គឺមិនត្រូវបានទទួលទៅសិរីល្អដែលមិនចេះរីងស្ងួតឡើយ [១កូរិនថូស 15:13] ។ ប្រសិនបើព្រះពររបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ចប់ នោះនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលមានភាពរឹងមាំដែលវាពឹងផ្អែក គឺវានឹងស្ថិតនៅបណ្តោះអាសន្នវិញ ។ សរុបមក មិនថាមនុស្សទាំងនោះសុទ្ធតែលង់ខ្លៅចំពោះអ្វីៗជារបស់ព្រះ ឬពួកគេកំពុងព្យាយាមដោយទុច្ចរិតដោយនាំឱ្យក្លាយជាការឥតប្រយោជន៍នូវព្រះគុណទាំងអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះចេស្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាការសម្រេចបានរហូតដល់អំពើបាបត្រូវបានលុបបំបាត់ផង ហើយសេចក្តីស្លាប់បានលេបត្របាក់ ហើយជីវិតដែលគ្មានទីបញ្ចប់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញយ៉ាងពេញលេញផង!

សូម្បីតែមនុស្សខ្វាក់ក៏អាចឃើញនូវអ្វីដែលមនុស្សទាំងនេះនិយាយមិនសមហេតុសមផល ជាអ្នកដែលខ្លាចការបង្ហាញពីភាពឃោរឃៅហួសហេតុចំពោះព្រះ ប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅដាក់ទណ្ឌកម្មអស់កល្បជានិច្ច! ប្រសិនបើព្រះយេហូវ៉ាដកហូតនគររបស់ទ្រង់ អស់អ្នកណាដែលមិនសក្តិសមដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន នោះវានឹងអយុត្តិធម៌ណាស់! ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយ

ថា អំពើបាបរបស់ពួកគេគឺបណ្តោះអាសន្នទេ ។ ដែលបានផ្តល់មក ។ ប៉ុន្តែសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ និងភាពយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ផងដែរ ដែលពួកគេបានបំពានដោយអំពើបាប គឺស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ហេតុនេះ វាត្រូវមែនដែលការចងចាំពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេមិនត្រូវវិនាសឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនឹងលើសពីការបំពាន ។ ការប្រមាថនេះមិនត្រូវកើតឡើងទេ នៅពេលដែលព្រះចេស្តារបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានគេគោរពយ៉ាងតិចតួច នៅពេលដែលការមើលងាយវាមានតម្លៃតិចជាងការបាត់បង់ព្រលឹងតែមួយនោះ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងរំលងរឿងតូចតាចទាំងនេះ ក្រែងលោផ្ទុយពីអ្វីដែលយើងបាននិយាយពីមុនមក នោះយើងហាក់ដូចជាវិនិច្ឆ័យការច្រណែនរបស់ពួកគេថាសាកសមនឹងវែកញែកវិញ ។

6. សេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម តែភាពអស់កល្បនៃព្រលឹង!

ក្រៅពីនេះ ពួកអ្នកដែលចង់ដឹងខុសឆ្គងបាននាំមកនូវការវង្វេងពីរផ្សេងទៀត ។ អ្នកខ្លះគិតថា មនុស្សទាំងមូលត្រូវស្លាប់ ព្រលឹងនឹងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងរូបកាយ ។ អ្នកខ្លះទៀតទទួលស្គាល់ថាវិញ្ញាណនៅអស់កល្ប បានចាត់ទុកថានឹងត្រូវពាក់ដោយរូបកាយថ្មីវិញ ។ ដូច្នេះ ពួកគេបដិសេធការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម ។

ដោយសារខ្ញុំបានប៉ះពាល់ខ្លះៗពីការមុននៃគំនិតទាំងនេះក្នុងវែកញែកពីការបង្កើតមនុស្ស វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជាសំណើនអ្នកអានរបស់ខ្ញុំម្តងទៀតនូវកំហុសដ៏ឃោរឃៅមួយនេះគឺ៖ ការបង្កើតវិញ្ញាណ បង្កើតឡើងក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ វាជាដង្ហើមមួយភ្លែត ដែលធ្វើអោយរូបកាយរស់រវើកតែនៅក្នុងជីវិតបណ្តោះអាសន្ន

នេះ និងដើម្បីបំផ្លាញព្រះវិហារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ជាចុងក្រោយ ដើម្បីបង្ខូចអំណោយនេះ ដែលជាផ្នែកនៃយើង ដែលព្រះទ្រង់បានចែងចាំងពន្លឺនោះ ហើយក្នុងនោះ មានសញ្ញាសម្គាល់ច្បាស់លាស់នៃភាពអស់កល្ប ដែលស្ថានភាពនៃរូបកាយប្រសើរជាង និងប្រសើរជាងព្រលឹងផង។

ម្យ៉ាងទៀត គម្ពីរដែលប្រៀបធៀបរាងកាយនឹងខ្នមដែលមានចែងថា យើងចាកចេញទៅពេលយើងស្លាប់ ព្រោះក្នុងន័យនេះចាត់ទុកថាយើងខុសពីសត្វតិរច្ឆាន។ ដូច្នេះ ពេត្រុសដែលជិតស្លាប់បាននិយាយថាដល់ពេលដើម្បីនឹង "ដោះចេញ" នូវ "ត្រសាល" របស់គាត់ [២ពេត្រុស 1:14]។ ប៉ុន្តែប៉ុល និយាយពីអ្នកជឿក្រោយមកគាត់និយាយថា៖ "បើត្រសាលដែលជាទីលំនៅរបស់យើងខ្ញុំ នៅផែនដីនេះ ត្រូវបំផ្លាញវេលាណា នោះយើងខ្ញុំមានវិមាន១...លើស្ថានសួគ៌វិញ" [២កូរិនថូស 5:1] បន្ថែមថា "ដែលយើងខ្ញុំនៅក្នុងរូបកាយនេះ នោះយើងខ្ញុំនៅឃ្លាតពីព្រះអម្ចាស់" [ខ 6] តែយើងរង់ចាំព្រះវត្តមានរបស់ព្រះនៅក្នុងការអវត្តមាននៃរូបកាយទ្រង់ផង [ខ 8]។ ប្រសិនបើព្រលឹងមិនរួចចេញពីរូបកាយទេ តើអ្វីទៅដែលព្រះបង្ហាញ នៅពេលវាត្រូវបានបំបែកចេញពីរូបកាយនោះ? សាវ័កវិសាយការសង្ស័យ ពេលគាត់បង្រៀនថាយើងត្រូវបានប្រមូល "ទៅកាន់វិញ្ញាណនៃមនុស្សសុចរិត"។ [ហេព្រើរ 12:23]។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ គាត់មានន័យថា យើងរួមរស់ជាមួយនឹងបុព្វបុរសបរិសុទ្ធ ដែលទោះបីជាស្លាប់ទៅហើយក៏បានបណ្តុះសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះដូចគ្នាដែរ ដូច្នេះយើងមិនអាចក្លាយជាសមាជិករបស់ព្រះគ្រីស្ទបានទេ លុះត្រាតែយើងរួបរួមគ្នាជាមួយនឹងពួកគេ។ ហើយប្រសិនបើព្រលឹងនៅពេលដែលបានទៅចោលរូបកាយរបស់ពួកគេមិននៅតែរក្សាខ្លឹមសាររបស់ពួកគេ ហើយមានសមត្ថភាពនៃសិរីល្អនោះ នោះព្រះគ្រីស្ទនឹង

មិនមានបន្ទូលទៅកាន់ចោរថា ៖ "ថ្ងៃនេះ អ្នកនឹងនៅស្ថានបរមសុខជាមួយនឹងខ្ញុំ" [លូកា 23:43] ។ ដោយផ្អែកលើទីបន្ទាល់ច្បាស់ៗ នៅក្នុងការស្លាប់ ចូរយើងកុំស្មាក់ស្មើរឡើយ បន្ទាប់ពីគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឱ្យយើងបានថ្វាយព្រលឹងយើងដល់ព្រះ [លូកា 23:46] ឬក្រោយគំរូរបស់ស្ទេផាន ឱ្យយើងថ្វាយការទាំងនោះឱ្យព្រះគ្រីស្ទទ្រង់រក្សា [កិច្ចការ 7:58] ជាអ្នកដែលត្រូវបានហៅមកសម្រាប់ហេតុផលល្អ "អ្នកគង្វាលនិងគ្រូបូជាចារ្យ" ដែលស្មោះត្រង់ [១ពេត្រុស 2:25] ។

ឥឡូវនេះ វាមិនមានច្បាប់ ឬជាការចាំបាច់ក្នុងការសាកសួរដើម្បីដោយចង់ដឹងចង់ឃើញអំពីស្ថានភាពកណ្តាលនៃព្រលឹងយើងទេ ។ មនុស្សជាច្រើនបានធ្វើទុក្ខទោសខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងការឈ្លោះប្រកែកអំពីកន្លែងដែលព្រលឹងកាន់កាប់ ហើយថាតើពួកគេទទួលបានសិរីរុងរឿងនៅស្ថានសួគ៌រួចហើយឬអត់ ។ ប៉ុន្តែ វាជារឿងល្ងង់ខ្លៅនិងរញ៉េរញ៉ៃក្នុងការសាកសួរអំពីបញ្ហាដែលមិនស្គាល់ជ្រៅជាងការព្រះអនុញ្ញាតឱ្យយើងដឹង ។ បទគម្ពីរមិននិយាយឆ្ងាយជាងការដែលថាព្រះគ្រីស្ទមានវត្តមានជាមួយពួកគេ ហើយទ្រង់ទទួលពួកគេចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌នោះ [យ៉ូហាន 12:32] ដែលពួកគេនឹងទទួលការលួងលោម ខណៈដែលព្រលឹងនៃអ្នកដែលជាមានបានរងនូវទារុណកម្មតាមដែលពួកគេសមនឹងទទួល ។ តើគ្រូឬចៅហ្វាយណានឹងបើកបង្ហាញដល់យើងនូវអ្វីដែលព្រះបានលាក់ទុកនោះ?
ទាក់ទិននឹងកន្លែងនេះ វាក៏មិនល្ងីល្ងើតិចដែរ ហើយឥតប្រយោជន៍ក្នុងការសួរផង ព្រោះយើងដឹងថាព្រលឹងមិនមានទំហំដូចរូបកាយទេ ។ ការពិតដែលការប្រមូលផ្តុំវិញ្ញាណដែលបរិសុទ្ធត្រូវបានគេហៅថា "នៅទ្រូងរបស់អ័ប្រាហាំ" [លូកា 16:22] គឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធានាដល់យើងពីការទទួលបន្ទាប់ពីការធ្វើធម្មយាត្រា

នេះដោយព្រះវរបិតារួមនៃអ្នកស្មោះត្រង់ ដើម្បីឱ្យគាត់អាចចែករំលែកផលផ្លែនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ជាមួយយើង ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ដោយសារបទគម្ពីរនៅគ្រប់ទីកន្លែងជំរុញឱ្យយើងរង់ចាំដោយរំពឹងសម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយពន្យាពេលរហូតដល់ពេលនោះដែលមកុដនៃសិរីល្អ អនុញ្ញាតឱ្យយើងស្តប់ស្តល់ជាមួយនឹងដែនកំណត់ដែលព្រះបានកំណត់សម្រាប់យើង ៖ ពោលគឺថា ព្រលឹងនៃអ្នកគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ ដោយបានបញ្ចប់ការនឿយហត់របស់ពួកគេ សង្គ្រាម ឱ្យបានចូលទៅក្នុងការសម្រាកដ៏មានពរ ជាកន្លែងដែលពួកគេរំពឹងដោយរីករាយ រង់ចាំការរីករាយនៃសិរីល្អដែលបានសន្យា ហើយដូច្នេះអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានរក្សាដោយភាពមិនច្បាស់ រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះដ៏ប្រោសលោះបានលេចមក ។ អ្នកជាប់មានទោសច្រើនគឺមិនខុសគ្នានឹងអ្វីដែលយូដាសនិយាយទៅឱ្យអារក្សឡើយ គឺត្រូវឃុំខ្លួនជាប់ច្រវាក់រហូតដល់គេអូសយកទៅដាក់ទោស [យូដាស 6] ។

7. សេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយនោះ ដែលនៅទីនោះយើងត្រូវបានបំពាក់នៅក្នុងជីវិតនេះ

កំហុសដែលអាក្រក់ដូចគ្នានេះនៃអ្នកដែលស្រមៃថា ព្រលឹងនឹងមិនទទួលបានរូបកាយដូចគ្នាដែលពួកគេស្លៀកពាក់ឥឡូវនេះទេ ប៉ុន្តែនឹងត្រូវបានបំពាក់ដោយអ្វីថ្មីនិងប្លែកៗ ។ ពួកម៉ានីឃានផ្តល់ហេតុផលដ៏ឥតប្រយោជន៍សម្រាប់គំនិតនេះដោយប្រកាន់ថាជារឿងមិនសមគួរ ដែលការមិនស្អាត គួរតែរស់ឡើងវិញម្តងទៀតនោះ ។ ហាក់ដូចជាគ្មានភាពស្មោកគ្រោកនៅក្នុងព្រលឹង ដែលទោះជាយ៉ាងណា ពួកគេមិនបានប្រកែកពីក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតស្ថានសួគ៌ទេ! វាដូចជាពួកគេនិយាយថា ៖ "អ្វីដែលឆ្លងដោយភាពកខ្វក់នៃអំពើបាបមិនអាចត្រូវបានសម្អាត

ដោយព្រះឡើយ" ។ ខ្ញុំនិយាយអ្វីមិនចេញពីការបំភាន់នោះទេថា សាច់នោះគឺដោយធម្មជាតិមិនបរិសុទ្ធ ចាប់តាំងពីវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអារក្ស ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែបង្ហាញថា អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងយើងឥឡូវនេះ ដែលមិនសក្តិសមនឹងស្ថានសួគ៌ មិនរារាំងដល់ការរស់ឡើងវិញនោះទេ ។ ដំបូងឡើយ ដោយសារប៉ុលបានដាស់តឿនអ្នកជឿឱ្យសម្អាតខ្លួនពីភាពសៅហ្មងទាំងអស់នៃសាច់ឈាមនិងវិញ្ញាណ [២កូរិនថូស 7:11] ការនិច្ឆ័យទោសដែលគាត់ប្រកាសនៅកន្លែងមួយទៀតថា វាជាលទ្ធផលនៃការនេះគឺ៖ "ដើម្បីឱ្យគ្រប់គ្នាទទួលតាមការដែលបានធ្វើពីការរស់នៅក្នុងរូបកាយរៀងខ្លួនទោះល្អឬអាក្រក់ក្តី" [២កូរិនថូស 5:10] ។ ជាមួយនឹងការនេះវាស្របនឹងអ្វីដែលគាត់សរសេរទៅកាន់ក្រុមជំនុំកូរិនថូសថា៖ "ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលរស់នៅ នោះយើងត្រូវប្រគល់ដល់សេចក្តីស្លាប់ជាដរាប ដោយព្រោះព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឱ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសម្តែងមក ក្នុងរូបសាច់យើងដែលតែងតែស្លាប់នេះ" [២កូរិនថូស 4:11] ។ ដោយហេតុផលនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់អធិស្ឋានថា ឱ្យព្រះរក្សារូបកាយពួកគេក៏ដូចជាព្រលឹងនិងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេបន្ទឹសម្លេងថា "រហូតដល់ថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទ" [១ថែស្សាឡូនិច 5:23] ។ ហើយគ្មានអ្វីឆ្ងល់ទេ! វាពិតជាឆ្នាំឆ្គងណាស់ដែល រូបកាយដែលព្រះបានញែកជាបរិសុទ្ធសម្រាប់អង្គទ្រង់ជាព្រះវិហារ [១កូរិនថូស 3:16] គួរតែដាច់ចេញទៅឆ្ងាយទៅក្នុងភាពកខ្វក់ដោយគ្មានក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ! តើអ្វីជាសេចក្តីពិតដែលថា ពួកគេជាសមាជិករបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះ? [១កូរិនថូស 6:15] ។ ឬដែលថាព្រះទ្រង់បង្គាប់ដល់គ្រប់ផ្នែករបស់ពួកគេឱ្យបានញែកជាបរិសុទ្ធដល់ទ្រង់? ឬ នោះជាគោលបំណងរបស់ទ្រង់ដែលព្រះនាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសរសើរដោយអណ្តាតរបស់មនុស្ស ដែលដៃបរិសុទ្ធ

បានលើកឡើងទៅកាន់ទ្រង់ [១ធីម៉ូថេ 2:8] ដែលយញ្ញបូជាត្រូវបានថ្វាយ [រ៉ូម 12:1]? តើវាជាសេចក្តីឆ្កួតសម្រាប់អ្វីដែលជាផ្នែករបស់មនុស្ស ដែលត្រូវបានពិចារណាដោយចៅក្រមខាងស្ថានសួគ៌ដែលសាកសមនឹងកិត្តិយសដែលចែងចាំងដូច្នេះ ដែលត្រូវបានកាត់បន្ថយដោយមនុស្សដែលតែងតែស្លាប់ទៅជាធុលីដែលលើសពីសង្ឃឹមនៃការស្តារឡើងវិញ? ស្រដៀងគ្នាដែរ ប៉ុល នៅពេលគាត់ជំរុញយើងឱ្យស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ទាំងនៅក្នុងរូបកាយ និងនៅក្នុងព្រលឹង ដ្បិតទាំងពីរផ្នែកសុទ្ធតែជារបស់ព្រះ [១កូរិនថូស 6:20] ពិតណាស់មិនអនុញ្ញាតអ្វីដែលគាត់មាន និយាយដូច្នោះ អះអាងថាបរិសុទ្ធដល់ព្រះ ដែលគួរតែត្រូវបានដាក់ទោសឱ្យចូលទៅក្នុងសេចក្តីពុករលួយអស់កល្ប!

ព្រះគម្ពីរក៏មិនផ្តល់និយមន័យអ្វីដែលច្បាស់ជាងសេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាមដែលយើងទ្រទ្រង់ពេលនេះ។ "សម្រាប់ធម្មជាតិដែលតែងវិនាសនេះ" ប៉ុលនិយាយថា "ដ្បិតត្រូវតែរូបកាយដ៏ពុករលួយនេះ បានប្រដាប់ដោយសេចក្តីមិនពុករលួយវិញ ហើយរូបកាយដែលរមែងស្លាប់នេះ ត្រូវតែបានប្រដាប់ដោយសេចក្តីមិនចេះស្លាប់វិញដែរ" [១កូរិនថូស 15:53]។ ប្រសិនបើព្រះបង្កើតរូបកាយថ្មី តើការផ្លាស់ប្រែនៃគុណភាពនេះនឹងលេចមកនៅឯណា? ប្រសិនបើបទគម្ពីរបាននិយាយថា យើងត្រូវតែត្រូវបានកើតជាថ្មី ជាការបង្ហាញដែលមិនច្បាស់លាស់ ប្រហែលនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ការរអ៊ូមិនសមហេតុផលរបស់ពួកគេ។ ពេលនេះនៅពេល ចង្អុលទៅកាន់រូបកាយដែលឡោមព័ទ្ធយើង ទ្រង់សន្យាពួកគេនូវការមិនចេះពុករលួយ ទ្រង់បានបដិសេធដោយបើកចំហរថាមានថ្មីកើតឡើង។ លោក Tertullian និយាយថា៖ "ពិតហើយ គាត់មិនអាចនិយាយបានច្បាស់ជាងនេះទេ លុះត្រាតែគាត់បានកាន់ស្បែកខ្លួនគាត់នៅក្នុងដៃ"

។ ឥឡូវនេះ ពួកគេនឹងគេចផុតពីការពិតដែលប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេង ដោយ បញ្ជាក់ថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងធ្វើជាចៅក្រមនៃលោកិយ សំដៅទៅលើទីបន្ទាល់របស់អេ សាយ [រ៉ូម 14:11] "ដូចជាព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល" [អេសាយ 49:18] "ដែលគ្រប់ជង្គង់ត្រូវលត់ចុះ" [អេសាយ 45:45; រ៉ូម 14:11] កាលដែលគាត់ ប្រកាសច្បាស់ថា អ្នកដែលគាត់និយាយទៅកាន់នឹងត្រូវបានទាមទារឱ្យផ្តល់ការ រៀបរាប់ពីជីវិតរបស់ពួកគេ។ ការនេះនឹងមិនសមហេតុផលទេ ប្រសិនបើរូប កាយថ្មីនឹងត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការកាត់ទោស។ លើសពីនេះទៅ ទៀត គ្មានអ្វីដែលមិនច្បាស់លាស់ក្នុងពាក្យរបស់ដានីយ៉ែល "ហើយពួកអ្នកដែល ដេកលក់នៅក្នុងធូលីដី នឹងភ្ញាក់ឡើងវិញជាច្រើន គឺខ្លះឱ្យបានជីវិតអស់កល្បជា និច្ច និងខ្លះឱ្យបានសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាស ហើយឱ្យបានជាទីខ្ពើម ឆ្អើម នៅ អស់កល្បជានិច្ចវិញ" [ដានីយ៉ែល 12:2]។ ក្នុងកាលដែលទ្រង់មិនហៅនូវការថ្មី ឱ្យមកពីធាតុទាំងបួនដើម្បីនឹងបង្កើតមនុស្ស តែជាមនុស្សស្លាប់ពីផ្នូររបស់ពួកគេវិ ញ។

ហើយនេះជាអ្វីដែលហេតុផលកំណត់។ ប្រសិនបើការស្លាប់ដែលកើតចេញពីការ ធ្លាក់របស់មនុស្សគឺជាការចៃដន្យ នោះការស្តារឡើងវិញដែលព្រះគ្រីស្ទបាននាំ យកមកជាកម្មសិទ្ធិរបស់រូបកាយតែមួយនោះ ដែលបានចាប់ផ្តើមជាជីវិតរមែងស្លា ប់។ ហើយពីការពិតដែលប្រជាជនក្រុងអាថែនសើចពេលប៉ុលអះអាងអំពីការរស់ ឡើងវិញនោះ។ [កិច្ចការ 17:32]។ យើងអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាងងាយថាការ អធិប្បាយរបស់គាត់មានលក្ខណៈដូចម្តេច។ ហើយការសើចរបស់ពួកគេមិនមាន កម្រិតណាមួយជួយពង្រឹងជំនឿរបស់យើងទេ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសក្តិ សមគួរយកចិត្តទុកដាក់៖ "កុំឱ្យខ្លាចចំពោះពួកអ្នកដែលសំឡាប់បានតែរូបកាយ

តែពុំអាចនឹងសំឡាប់ដល់ព្រលឹងបាននោះឡើយ ស៊ូឱ្យខ្លាចព្រះអង្គវិញជាជាង ដែលទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យទាំងព្រលឹង និងរូបកាយវិនាសទៅក្នុងនរកផង" [ម៉ាថាយ 10:28] ។ ត្បិតគ្មានហេតុអ្វីគួរឱ្យខ្លាចឡើយ លុះត្រាតែរូបកាយដែលយើងមានឥឡូវនេះត្រូវទទួលទោស ។ ហើយមានការនិយាយមួយទៀតអំពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានលក្ខណៈសាមញ្ញដូចគ្នាច្បាស់ថា ៖ "កុំឱ្យឆ្ងល់ពីសេចក្តីនេះឡើយ ដ្បិតមានពេលវេលាមក ដែលអស់ទាំងខ្មោចនៅក្នុងផ្នូរនឹងឮសំឡេងទ្រង់ ហើយនឹងចេញមក ២៩ គឺពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តល្អ គេនឹងរស់ឡើងវិញឱ្យបានជីវិត ឯពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ គេនឹងរស់ឡើង ឱ្យជាប់មានទោស" [យ៉ូហាន 5:28-29] ។ តើយើងនឹងនិយាយថាព្រលឹងបានសម្រាកនៅក្នុងផ្នូរ ហើយពួកគេស្តាប់ទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទពីទីនោះឬ? តើយើងមិនគួរនិយាយជាជាងថា តាមបញ្ជារបស់ទ្រង់ នោះរូបកាយនឹងត្រូវបានស្តារឡើងវិញនូវកម្លាំងដែលពួកគេបានបាត់បង់ទេឬ?

ក្រៅពីនេះ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានផ្តល់នូវរូបកាយថ្មី តើក្បាល និងសមាជិកត្រូវនឹងគ្នាណា? ព្រះគ្រីស្ទបានក្រោកឡើងថា ៖ តើវាបានធ្វើឡើងរូបកាយថ្មីសម្រាប់ខ្លួនគេឬ? ទេ ដូចដែលទ្រង់បានប្រាប់ទុកមុនថា "ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ឆ្លើយទៅគេថា ចូរបំផ្លាញព្រះវិហារនេះចុះ រួចក្នុងរវាង៣ថ្ងៃ ខ្ញុំនឹងសង់ឡើងវិញ" [យ៉ូហាន 2:19] ។ ទ្រង់បានទទួលរូបកាយដែលចេះស្លាប់ម្តងទៀតគឺជារូបកាយដែលទ្រង់បានទទួលនោះ ។ ហើយវានឹងមិនចំណេញដល់យើងច្រើនទេ ប្រសិនបើរូបកាយដែលបានថ្វាយជាយញ្ញបូជាដង្វាយធួនត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយត្រូវបានជំនួសដោយរូបកាយថ្មីហើយនោះ ។ យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការប្រកបដែលសាវ័កប្រកាសថា យើងរស់ឡើងវិញ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បាន

រស់ឡើងវិញ [១កូរិនថូស 15:12] ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីក្រៅពីសាច់ឈាមរបស់យើង ដែលយើងទ្រាំទ្រនឹងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់នោះទេ ដែលគួរត្រូវបានដក ចេញពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះជាឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែង ៖ នៅ ពេលព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ "រូបកាយរបស់ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន...ចេញមកពី ផ្នូរ" [ម៉ាថាយ 27:52] ។ ហើយមិនអាចបដិសេធបានទេ ថានេះជាការលើក ឡើងពីការរស់ឡើងវិញដែលយើងសង្ឃឹមនោះ ឬជាការសន្យាអំពីវា ។ ហើយវា មិនអាចបដិសេធបានទេថានេះជាការលើកឡើងអំពីដំណើររស់ឡើងវិញដែលយើង សង្ឃឹម ឬជាការសន្យាចំពោះវា ។ វាស្រដៀងទៅនឹងអ្វីដែលមានពីមុនរួចមក ហើយនៅក្នុង អេណុក និងអេលីយ៉ា ដែល Tertullian ហៅថា "បេក្ខជន សម្រាប់ការរស់ឡើងវិញ" ដោយសារតែពួកគេត្រូវបានដោះលែងពីអំពើពុករលួយ ទាំងខាងរូបកាយ និងព្រលឹង ពួកគេត្រូវបានទទួលចូលទៅក្នុងការរក្សារបស់ ព្រះ ។

8. សារៈសំខាន់នៃការធ្វើពិធីគោរពដល់រូបកាយ

ខ្ញុំខ្ចាស់អ្វៀនក្នុងការប្រើពាក្យច្រើនបែបនេះក្នុងរឿងធម្មតាមួយ ប៉ុន្តែអ្នកអាន របស់ខ្ញុំនឹងទ្រាំនឹងការរំខាននេះដោយមិនមានការរអ៊ូរទាំ ដើម្បីកុំឱ្យការដែលបែក បាក់ណាត្រូវបានទុកចោលសម្រាប់គំនិតដែលល្ងង់និងអាក្រក់ឱ្យបានបញ្ឆោតអ្នក មិនមានប្រាជ្ញាធ្វើអ្វី ។ វិញ្ញាណដែលតែងតែផ្លាស់ប្តូរដែលខ្ញុំកំពុងជជែកគ្នាឥឡូវ នេះ វាបានបង្កើតផលិតផលមួយផ្ទាល់នៃខួរក្បាលរបស់ពួកគេ ថានៅក្នុងគ្រានៃ ការរស់ឡើងវិញនឹងមានការបង្កើតរូបកាយថ្មី ។ តើដោយសារមូលហេតុអ្វី បាន ជាពួកគេមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនឯងមានការជម្រុញខ្លាំង ដែលវាហាក់ដូចជាមិនគួរ ឱ្យជឿសម្រាប់ពួកគេ ដែលសាកសពជាយូរជាមួយនឹងសេចក្តីពុករលួយអាចត្រ

ឡប់ទៅសភាពដើមវិញនោះ? ដូច្នេះហើយ ការមិនជឿជាក់ស្តែងគឺជាមាតានៃការយល់ឃើញនេះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងបទគម្ពីរ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះកំពុងតែជាស់ស្មៀនយើងឱ្យសង្ឃឹមលើការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាមរបស់យើង។ ដូច្នេះ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យោងទៅតាមប៉ុល គឺជាត្រានៃការរស់ឡើងវិញនាពេលអនាគតរបស់យើង។ [កូឡូស 2:12]។ ពិធីជប់លៀងដ៏ពិសិដ្ឋដែលអញ្ជើញយើងឱ្យមានទំនុកចិត្តលើវាមិនតិចទេ នៅពេលយើងទទួលតាមមាត់នូវនិមិត្តសញ្ញានៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។ ហើយប្រាកដណាស់ការជាស់ស្មៀនរបស់ប៉ុលទាំងមូលថា យើងត្រូវប្រគល់សមាជិករបស់យើងទុកជាឧបករណ៍ដែលស្តាប់បង្គាប់តាមសេចក្តីសុចរិត[រ៉ូម 6:13, 19] នឹងគ្មានន័យទេ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានទៅជាមួយដោយសម្តីដូចតទៅនេះរបស់គាត់ថា៖ "នោះព្រះអង្គនោះឯងដែលបានប្រោសព្រះគ្រីស្ទរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ទ្រង់សណ្ឋិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នាដែលទៀងនឹងស្លាប់ ឱ្យមានជីវិតឡើងវិញដែរ" [រ៉ូម 8:11]។ ដ្បិតទ្រង់នឹងជួយឱ្យថ្ងាយជើង ដៃ និងដណ្តាតទៅកាន់ការបម្រើព្រះ ប្រសិនបើពួកគេមិនត្រូវចែករំលែកនៅក្នុងផលផ្លែនិងរង្វាន់របស់វា? ការនេះប៉ុលបានអះអាងដោយបើកចំហរនៅក្នុងសម្តីរបស់គាត់ថា៖ "ឯរូបកាយមិនមែនសម្រាប់ការកំផិតទេ គឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏សម្រាប់រូបកាយដែរ។ ព្រះទ្រង់បានទាំងប្រោសឱ្យព្រះអម្ចាស់រស់ឡើងវិញ ហើយនឹងប្រោសឱ្យយើងរាល់គ្នារស់ឡើងវិញដែរ ដោយសារព្រះចេស្តារនៃទ្រង់" [១កូរិនថូស 6:13-14]។ ពាក្យដែលមកតាមក្រោយនោះកាន់តែច្បាស់ ថារូបកាយរបស់យើងជាព្រះវិហារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងជាអាវុធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [១កូរិនថូស 6:15, 19]។ ពេលនេះ យើងឃើញថាគាត់ភ្ជាប់សេចក្តីរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងភាពស្អាតបាតពី

សេចក្តីកំផិតនិងភាពបរិសុទ្ធ ប្រៀបដូចជាបន្តិចក្រោយមក គាត់បានពង្រីកនូវតម្លៃនៃការប្រោសលោះទៅកាន់រូបកាយផ្សេងៗ [១កូរិនថូស 6:20] ។ ពេលនេះវាមិនស្របនឹងហេតុផលទេ ដែលរូបកាយរបស់ប៉ុល ដែលបានទទួលសញ្ញានៃព្រះគ្រីស្ទ [កាឡាទី 6:17] ហើយដែលគាត់បានប្រើដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងខ្លាំង ដែលវាត្រូវដកចេញពីរង្វាន់នៃមកុដនោះ ។ ពេលដែលការថ្វាយសិរីល្អនោះត្រូវបានលើកឡើងថា ៖ "យើងក៏នៅចាំព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ទ្រង់យាងមកពីស្ថានសួគ៌នោះឯង ដែលទ្រង់នឹងបំផ្លាស់បំប្រែរូបកាយទាបថោករបស់យើងឱ្យត្រឡប់ដូចជារូបអង្គឧត្តមរបស់ទ្រង់ តាមដែលព្រះចេស្តាទ្រង់ពូកែនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលគ្រប់ទាំងអស់ នៅក្រោមអំណាចទ្រង់ផង ។" [ភីលីព 3:20-21] ។ ហើយប្រសិនបើវាពិតថា "ត្រូវទ្រាំរងទុក្ខវេទនាជាច្រើន ទើបនឹងចូលទៅក្នុងនគរព្រះបាន" [កិច្ចការ 14:22] គ្មានហេតុផលដែលគាំទ្រការបដិសេធនូវច្រកចូលទៅកាន់រូបកាយ ដែលព្រះបានបង្វឹកនៅក្រោមស្តង់ដានៃឈើឆ្កាង និងតុបតែងដោយការសរសើរនៃជ័យជំនះនោះទេ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធគ្មានការងឿងឆ្ងល់អំពីការពិតនេះទេដែលថាពួកគេគួរតែសង្ឃឹមថានឹងក្លាយទៅជាមិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលផ្ទេរទៅឱ្យបុគ្គលរបស់ទ្រង់នូវទុក្ខវេទនាទាំងអស់ដែលយើងត្រូវបានសាកល្បង ដើម្បីបង្រៀនថាពួកគេជាអ្នកផ្តល់ជីវិត ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះបានបង្ហាត់បង្រៀនសូម្បីតែបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យក្នុងជំនឿនេះ តាមរយៈពិធីខាងក្រៅ ។ ហេតុអ្វីបានជាពិធីបញ្ចុះសពគួរតែកើតឡើងដូចបានកត់សម្គាល់ខាងលើ លុះត្រាតែប្រាប់ឱ្យមនុស្សដឹងថា ជីវិតថ្មីត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់រូបកាយឱ្យត្រូវបានដកចេញ ។

គ្រឿងទេស និងនិមិត្តសញ្ញាផ្សេងទៀតនៃភាពអស់កល្ប ក៏មើលទៅចុងបញ្ចប់ដូចគ្នាទៅនឹងការលះបង់ដើម្បីកាត់បន្ថយភាពមិនច្បាស់លាស់នៃការបង្រៀនក្រោមច្បាប់ ។ វាមិនមែនជាអបិយជំនឿដែលនាំឱ្យមានការអនុវត្តនេះទេ ចាប់តាំងពីពេលដែលយើងឃើញព្រះវិញ្ញាណមិនយកចិត្តទុកដាក់តិចជាងចំពោះពិធីបញ្ចុះសពដែលនឹងត្រូវរៀបរាប់ជាជាងអាថ៌កំបាំងសំខាន់ៗនៃជំនឿ ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទសរសើរថានេះមិនមែនជាដំណែងដ៏អាក្រក់នោះទេ ។ [ម៉ាថាយ 26:10] ពិតណាស់ គ្មានហេតុផលអ្វីផ្សេងក្រៅពីការដែលវាលើកភ្នែករបស់យើងពីការក្រឡេកមើលផ្នូរដែលខូច និងបំផ្លិចបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់ រហូតដល់ចក្ខុវិស័យនៃការបន្តឡើងវិញ ។ លើសពីនេះ ការប្រតិបត្តិយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ននៃពិធីនេះ ដែលត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងបុព្វបុរស គឺជាភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ថាវាជាជំនួយដ៏កម្រនិងមានតម្លៃចំពោះជំនឿសម្រាប់ពួកគេ ។ ហើយអ័ប្រាហាំនឹងមិនបានយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងល្អិតល្អន់អំពីផ្នូររបស់ប្រពន្ធគាត់ទេ ។ [លោកុប្បត្តិ 23:4, 19] ។ ប្រសិនបើសាសនា និងតម្លៃខ្ពស់ជាងលោកីយ៍នេះ មិនត្រូវបានតាំងនៅចំពោះមុខគាត់ ។ នោះគឺជាការនិយាយថា ដោយការតុបតែងសពរបស់ភរិយាគាត់ជាមួយនឹងទីសំគាល់នៃការរស់ឡើងវិញ គាត់អាចនឹងពង្រឹងជំនឿរបស់គាត់ផ្ទាល់និងគ្រួសាររបស់គាត់ ។ ភស្តុតាងកាន់តែច្បាស់អំពីការពិតនេះ ដែលលេចឡើងនៅក្នុងគំរូរបស់យ៉ាកុប ដែលដើម្បីធ្វើបន្ទាល់ដល់កូនចៅរបស់គាត់ថា ក្តីសង្ឃឹមនៃទឹកដីសន្យាមិនចេញពីគំនិតរបស់គាត់សូម្បីតែនៅពេលស្លាប់ក៏ដោយ ក៏បញ្ជាឱ្យយកឆ្អឹងរបស់គាត់ទៅទីនោះវិញ ។ [លោកុប្បត្តិ 47:30] ។ ខ្ញុំសួរអ្នកថា ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបំពាក់ដោយរូបកាយថ្មី ។ តើវាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផលទេឬអីដែលគាត់ចេញបញ្ជាពីធូលីដីថានឹងបន្ថយទៅជាអ្វី? ដូច្នេះ

ប្រសិនបើបទគម្ពីរមានកម្លាំងអ្វីជាមួយយើង នោះគ្មានគោលលទ្ធិណាដែលភស្តុតាងច្បាស់ជាងនេះអាចត្រូវបានគេចង់បានឡើយ ។

សូម្បីតែកុមារក៏យល់តាមរបៀបនេះនូវពាក្យ "ការរស់ឡើងវិញ" និង "រស់ឡើងវិញម្តងទៀត" ។ ដ្បិតយើងមិនបាននិយាយអំពីអ្វីដែលទើបតែបង្កើតឡើងថាវា "ងើបឡើងវិញ" ហើយការនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទនឹងមិននៅស្ថិតស្ថេរឡើយ ៖ "ឯបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក នេះគឺមិនចង់ឱ្យខ្ញុំបាត់អ្នកណា ក្នុងគ្រប់អស់ទាំងមនុស្សដែលទ្រង់ប្រទានមកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់ឱ្យខ្ញុំប្រោសទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើងនៅថ្ងៃចុងបំផុតវិញ" [យ៉ូហាន 6:39] ។ ពាក្យថា "ដេកលក់" មានការប្រើដូចគ្នា ក្នុងកាលដែលវានិយាយអំពីរូបកាយ ។ ដូច្នេះឈ្មោះដែលផ្តល់ឱ្យគឺ "ទីកប់ខ្មោច" ។

(បែបបទនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ)

វានៅសល់សម្រាប់ខ្ញុំ ដែលមានការផ្តល់យោបលខ្លះនៃឥរិយាបថនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ។ ខ្ញុំប្រើភាសានេះ ពីព្រោះប៉ុលហៅវាថា "អាថ៌កំបាំង" [១កូរិនថូស 15:51] ជំរុញយើងឱ្យបានគេចចេញពីការធ្វើបែបអ្នកប្រាជ្ញដោយសេរីនិងដោយមិនដឹងនោះឡើយ ។ ទីមួយ យើងត្រូវចាំថា ដូចដែលខ្ញុំបានចង្អុលប្រាប់រួចនិយាយពីធាតុវិញ យើងនឹងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញម្តងទៀតនៅក្នុងសាច់ឈាមតែមួយដែលយើងមានពេលនេះ តែគុណភាពវិញគឺខុសគ្នា ។ ដូច្នេះគឺថានៅពេលសាច់ឈាមតែមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានថ្វាយជាយញ្ញបូជា នោះវាមិនទាន់បានលើសពីអំណោយទានផ្សេងទៀតប្រៀបដូចជាវាខុសគ្នាទាំងស្រុងនោះទេ ។ នេះជាការដែលប៉ុលនិយាយតាមរយៈឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នា ។ [១

កូរិនថូស 15:39] ។ ដ្បិតប្រៀបដូចជាធាតុរបស់មនុស្ស ដូចទៅនិងសាច់ឈាម
របស់សត្វ នោះគ្មានគុណភាពទេ [ខ 39] ហើយគ្រប់ទាំងផ្កាយគឺមានសំភារៈ
ដូចគ្នា តែខុសគ្នានៅក្នុងភាពវិយឆ្កាតរបស់ពួកគេ [ខ 41] ។ ដូច្នេះ គាត់
បង្រៀនថា បើទោះជាយើងនឹងរក្សាធាតុនៃរូបការរបស់យើង នោះនឹងមានការ
ផ្លាស់ប្តូរ [ខ 51-52] ដែលលក្ខខណ្ឌរបស់វាអាចនឹងជាស្ថានភាព ដែលល្អឥត
ខ្ចោះជាង ។ ដូច្នេះ ដែលយើងនឹងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់រានឡើងវិញ ជារូប
កាយដែលអាចខូចបាន វានឹងមិនត្រូវរលាយទៅ ឬត្រូវបំផ្លាញឡើយ តែត្រូវ
បានទុលមួយឡែកចេញពីសេចក្តីពុករលួយ [ខ 53-54] ។ ក្នុងកាលដែលព្រះ
មានគ្រប់ទាំងធាតុរួចរាល់នៅពេលនៃការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ គ្មានការលំបាក
នឹងប្រទាក់នូវផែនដី ទឹក និងភ្លើយដែលទ្រង់បង្គាប់ដើម្បីនឹងស្តារអ្វីដែលហាត់
ដូចជាត្រូវបានឆេះខូច ។ អេសាយប្រកាសការនេះ បើទោះជានៅក្នុងការប្រៀប
ធ្យៀបក៏ដោយថា ៖ "ដ្បិតមើល ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់យាងចេញពីស្ថានរបស់ទ្រង់មក
ដើម្បីនឹងសម្រេចទោសដល់មនុស្សនៅផែនដី ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេឯដី
នឹងបើកបង្ហាញឈាមគេឱ្យឃើញ ឥតគ្របបាំងមនុស្សដែលត្រូវគេសម្លាប់ទៀត
ឡើយ" [អេសាយ 26:21] ។

ប៉ុន្តែការបែងចែកមួយគឺត្រូវកត់សម្គាល់រវាងអ្នកដែលបានស្លាប់យូរមកហើយនិង
អ្នកដែលនៅថ្ងៃនោះនឹងរកឃើញថានៅមានជីវិត ។ ប៉ុលបាននិយាយថា ៖
"យើងទាំងអស់គ្នានឹងមិនដេកលក់ទៅទេ តែទាំងអស់គ្នានឹងបានផ្លាស់ប្រែទៅក្នុង
មួយរំពេចវិញ" ។ [១កូរិនថូស 15:51] ។ នោះគឺថា វានឹងមិនចាំបាច់ក្នុងការ
ណែនាំពេលវេលានៅចន្លោះ រវាងការស្លាប់និងការចាប់ផ្តើមជីវិតទីពីរឡើយ ត្បិត
"មួយប៉ប្រិចភ្នែក" សំឡេងត្រែនឹងជ្រាបទៅកាន់មនុស្សស្លាប់ តើនរណានឹង

ត្រូវបានប្រោសឡើងមិនឱ្យត្រូវវិនាស ហើយចំពោះអ្នកដែលមានជីវិត ដែលនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗទៅជាសិរីរុងរឿងដូចគ្នា [១កូរិនថូស 15:52-53] ។ ដូច្នេះ នៅកន្លែងមួយទៀត ទ្រង់បានកំសាន្តចិត្តដល់អ្នកជឿដែលត្រូវទទួលសេចក្តីស្លាប់ ដ្បិតអស់អ្នកដែលនៅរស់នៅពេលនោះ នឹងមិនបានទៅមុនអ្នកដែលបានស្លាប់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អស់អ្នកដែលដេកលក់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងក្រោកឡើងមុនគេ [១ថែស្សាឡូនិច 4:15-16] ។

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បដិសេធ ដោយលើកនូវសម្តីរបស់សាវកដែលថា "បានតម្រូវឱ្យមនុស្សទាំងអស់ស្លាប់១ដង" [ហេព្រើរ 9:27] ។ ការពន្យល់គឺងាយថា៖ ត្រង់ដែលសភាពនៃធម្មជាតិត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ នៅទីនោះគឺមានការលេចមកនូវសេចក្តីស្លាប់ ហើយវាត្រូវបានហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវដូច្នោះ ។ ដូច្នេះហើយ ការទាំងនេះស្របនឹងការដែលថា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានផ្លាស់ប្រែជាថ្មីដោយសេចក្តីស្លាប់ នៅពេលពួកគេដោះរូបកាយដែលចេះស្លាប់ចេញ តែការបំបែករូបកាយនោះមិនចាំបាច់ទេ ត្រង់ដែលការផ្លាស់ប្រែនោះតែមួយរំពេចទេ ។

9. សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់មនុស្សទុច្ចរិត

ប៉ុន្តែនៅទីនេះសំណួរដែលពិបាកជាងនេះក៏ឡើងមកថា៖ តើសិទ្ធិអ្វីដែលមនុស្សទុច្ចរិត និងពួកត្រូវបណ្តាសារបស់ព្រះមានការរស់ឡើងវិញធម្មតា ដែលជាអត្ថប្រយោជន៍តែមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះ? យើងដឹងថានៅក្នុងអ័ដាមមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានកាត់ទោសឱ្យត្រូវស្លាប់ [រ៉ូម 5:12; ១កូរិនថូស 15:22] ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជា "សេចក្តីរស់ឡើងវិញ និងជាជីវិត" [យ៉ូហាន 11:25] ។ តើទ្រង់បានមកដើម្បីផ្តល់ជីវិតដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់ដោយគ្មានបែងចែកខុស

គ្នាឬទេ? ប៉ុន្តែ តើអ្វីនឹងមិនសូវសមជាង គឺថាការដែលពួកគេនៅក្នុងភាពងងឹតភ្នែករឹងរូស ដែលគួរទទួលបាននូវអ្វីដែលអ្នកគោរពថ្វាយបង្គំព្រះទទួលដោយសេចក្តីជំនឿតែមួយមុខនោះ? ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការពិតនេះនៅតែរឹងមាំដដែលថា៖ ម្នាក់នឹងរស់ឡើងវិញសម្រាប់ការជំនុំជំរះ ហើយមួយទៀតរស់ឡើងវិញសម្រាប់ជីវិតវិញ [យ៉ូហាន 5:29] ហើយព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមក "បំបែកចៀមពីចំណោមសត្វពពែ" [ម៉ាថាយ 25:32]។ ខ្ញុំឆ្ងើយថា វាមិនគួរចម្លែកពេកទេ ព្រោះតាមបទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃ យើងសង្កេតមើលអ្វីដែលត្រូវនឹងវា។ យើងដឹងថានៅក្នុងអ័ដាម យើងត្រូវបានគេដកហូតមរតករបស់ពិភពលោកទាំងមូល ហើយថាយើងត្រូវបានគេដកសិទ្ធិពីការបរិភោគអាហារធម្មតាសម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានឹងការបរិភោគដើមឈើជីវិតដែរ។ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាចំពោះព្រះនោះមិនត្រឹមតែ "ឱ្យព្រះអាទិត្យរះមកលើទាំងមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់" [ម៉ាថាយ 5:45] តែដោយគិតពី ការប្រើប្រាស់ជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ សេរីភាពដែលមិនអាចស្មានដល់របស់គេហូរចូលជាបន្តបន្ទាប់យ៉ាងច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់? អាស្រ័យហេតុនេះ យើងពិតជាទទួលស្គាល់ថា របស់ដែលត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និងសមាជិករបស់ទ្រង់ ក៏បានចាក់ផ្សាយយ៉ាងបរិបូរណ៌មកលើមនុស្សទុច្ចរិត មិនមែនដើម្បីក្លាយជាកម្មសិទ្ធិស្របច្បាប់របស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែជាការផ្តល់ឱ្យពួកគេដែលមិនអាចលើកលែងទោសបាន។ មនុស្សអាក្រក់តែងតែបានប្រទះនូវសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ តាមរយៈភស្តុតាងដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់ ដូច្នេះជួនកាលដើម្បីដាក់ចូលមួយនៃព្រះពរទាំងអស់នៃអ្នកគោរពដល់ព្រះ ប៉ុន្តែទាំងនេះនាំទៅរកការថ្កោលទោសកាន់តែខ្លាំង។

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងជំទាស់ថាការរស់ឡើងវិញមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយផលប្រយោជន៍នៃផែនដីមួយភ្លែត ចម្លើយរបស់ខ្ញុំគឺថា នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានកាត់ចេញពីព្រះដែលជាប្រភពនៃជីវិតដំបូង នោះពួកគេសមនឹងទទួលសេចក្តីស្លាប់របស់អារក្ស ដែលពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុងវិញ ។ ប៉ុន្តែដោយផែនការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ស្ថានភាពកម្រិតមធ្យមមួយត្រូវបានរកឃើញ ដូច្នេះក្រៅពីជីវិតពួកគេត្រូវរស់នៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ។ វាមិនគួរមើលទៅមិនសមហេតុផលជាងនេះទេ ប្រសិនបើមានការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដោយចៃដន្យនៃមនុស្សទុច្ចរិត ដែលពួកគេនឹងត្រូវបញ្ឈប់ដោយស្មុគ្រចិត្តនៅចំពោះមុខសាលជំនុំជំរះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលឥឡូវនេះពួកគេបដិសេធមិនព្រមស្គាប់ក្នុងនាមជាចៅហ្វាយ និងជាគ្រូរបស់ពួកគេ ។ ការដែលត្រូវស្លាប់នឹងបានជាការផ្តន្ទាទោសស្រាល បើសិនជាគេមិនត្រូវបានគេនាំខ្លួនមកចំពោះមុខចៅក្រមដើម្បីទទួលទោសដោយសារភាពរឹងទទឹងរបស់ពួកគេ ដែលការសងសឹកគ្មានទីបញ្ចប់ និងកម្រិតដែលពួកគេបានបង្កហេតុប្រឆាំងនឹងខ្លួនពួកគេ ។

ប៉ុន្តែ ទោះបីជាយើងត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលយើងបាននិយាយ និងចំពោះអ្វីដែលការសារភាពដ៏ល្បីរបស់ប៉ុលនៅចំពោះមុខលោក ហ្វីលីក—ថាគាត់រង់ចាំការរស់ឡើងវិញដែលនឹងមកដល់របស់ពួកសុចរិត និងពួកទុច្ចរិត ។ [កិច្ចការ 24:15]- នៅតែជាបទគម្ពីរជាញឹកញាប់បានចែងអំពីការរស់ឡើងវិញ រួមជាមួយនឹងសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ ដល់កូនរបស់ព្រះតែមួយគត់ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកយ៉ាងត្រឹមត្រូវគឺមិនមែនសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃពិភពលោកទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់វាវិញ ។ ដូច្នេះ ក្នុងគោលសេចក្តីជំនឿក៏មានការលើកឡើងតែពីជីវិតដែលមានពរផងដែរ ។

(ជីវិតរបស់មនុស្សពីពេលនេះតទៅ ៖ ការរីករាយអស់កល្បនៃវត្តមានរបស់ព្រះ ឬការវេទនាអស់កល្បនៅក្នុងការដាច់ចេញពីព្រះ 10-12)

10. ភាពមានពរអស់កល្បជានិច្ច

ប៉ុន្តែ កាលដែលទំនាយដែលថា សេចក្តីស្លាប់នឹងត្រូវបានលេបដោយជ័យជំនះ [អេសាយ 25:8; ហូសេ 13:14; ១កូរិនថូស 15:54-55] រហូតដល់ពេលនោះ ទើបបានសម្រេចបំពេញ នោះចូរយើងទុកនៅក្នុងគំនិតជានិច្ចនូវសុភមង្គលអស់កល្បជានិច្ច ជាគោលដៅនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ជាសុភមង្គលនៃឧត្តមភាព ដែលផ្នែកតូចបំផុតដែលនឹងខ្វះខាត បើគេនិយាយថា ភាសាទាំងអស់ដែលមនុស្សអាចនិយាយបាន ។ ទោះបីជាយើងពិតជាបានឮថាអាណាចក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងពោរពេញដោយភាពត្រចះត្រចង់ សុភមង្គល និងសិរីរុងរឿងក៏ដោយ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេនិយាយរឿងទាំងនេះ វានៅឆ្ងាយពីការយល់ឃើញរបស់យើងទាំងស្រុង ហើយដូចដែលវាត្រូវបានរុំដោយភាពមិនច្បាស់លាស់ដែរ ។ រហូតដល់ថ្ងៃនោះមកដល់ ជាពេលដែលទ្រង់នឹងបើកសម្តែងដល់យើងរាល់គ្នានូវសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងបានឃើញមុខទល់នឹងមុខ [១កូរិនថូស 13:12] ។ យើងដឹងថា "យើងជាកូនរបស់ព្រះ" យ៉ូហាននិយាយថា តែ "ដែលយើងរាល់គ្នានឹងបានទៅជាយ៉ាងណាទៀត នោះមិនទាន់សម្តែងមកនូវឡើយ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាកាលណាទ្រង់លេចមក នោះយើងនឹងបានដូចជាទ្រង់ ដ្បិតដែលទ្រង់យ៉ាងណា នោះយើងនឹងឃើញទ្រង់យ៉ាងនោះឯង" [១យ៉ូហាន 3:2] ។ ដូច្នោះហើយ ពួកហោរាដោយសារពួកគេមិនអាចរកពាក្យដើម្បីបង្ហាញពីព្រះពរខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់វា នោះបានត្រឹមតែគូសវាសក្នុងន័យខាងរូបកាយប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសាររសជាតិនៃភាពផ្អែមល្ហែមណាមួយនោះ ត្រូវបាន

បង្កើតនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ក្លៀវក្លានៅក្នុងខ្លួនយើង ដូច្នេះ ចូរយើងផ្អាកដើម្បីសញ្ជឹងគិតជាពិសេសអំពីរឿងនេះថា ៖ ប្រសិនបើព្រះទ្រង់ផ្ទុកនូវសេចក្តីល្អទាំងអស់នៅក្នុងអង្គទ្រង់ ដូចជាប្រភពទឹកដែលមិនអាចកាត់ផ្តែបាននោះ នោះគ្មានអ្វីក្រៅពីទ្រង់ត្រូវស្វែងរកដោយអ្នកដែលព្យាយាមតាមអំពើល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងគ្រប់ធាតុនៃសុភមង្គល ដូចយើងត្រូវបានបង្រៀនក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើននោះទេ ។ ដូចនេះ ៖"អ័ប្រាហាំ...អញជាខែងនិងជារង្វាន់ដ៏ធំក្រៃលែងរបស់ឯង" [លោកុប្បត្តិ 15:1] ។ សម្តីរបស់ស្តេចដាវីឌយល់ស្របនឹងការនេះថា ៖ "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាចំណែកនៃមរដកហើយជាចំណែកក្នុងពែងរបស់ទូលបង្គំ...ខ្សែរង្វាស់បានធ្លាក់ទៅទីកន្លែងគាប់ចិត្តឱ្យទូលបង្គំ" [ទំនុកដំកើង 16:5-6] ។ បទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា ៖ "ទូលបង្គំនឹងបានស្កប់ស្កល់ដោយព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 17:5; សូមមើល II. x. 17] ។ ប្រាកដណាស់ ពេត្រុសប្រកាសថា អ្នកជឿត្រូវបានហៅនៅក្នុងការនេះ ឱ្យបានជាអ្នករួមចំណែកនៃភាពជាព្រះ [២ពេត្រុស 1:4] ។ ការនេះយ៉ាងម៉េចដែរ? ពីព្រោះ " ទ្រង់នឹងត្រូវបានដំកើងឡើងក្នុងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយនៅថ្ងៃនោះ ឱ្យបានគេមើលទ្រង់ដោយអស្ចារ្យក្នុងពួកអ្នកដែលជឿ" [២ថែស្សាឡូនិច 1:10] ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់នឹងចែករំលែកសិរីល្អអំណាច និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមួយពួកអ្នករើសតាំង នោះទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យខ្លួនគេដើម្បីពួកគេរីករាយ ហើយអ្វីដែលអស្ចារ្យជាងនេះ នឹងធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាតែមួយជាមួយអង្គទ្រង់ ចូរយើងចងចាំថា សុភមង្គលគ្រប់បែបយ៉ាងត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្រោមអត្ថប្រយោជន៍នេះ ។ ហើយទោះបីជាយើងបានរីកចម្រើនគួរឱ្យកត់សម្គាល់នៅក្នុងការសញ្ជឹងគិតនេះក៏ដោយ ចូរយើងទទួលស្គាល់ថា ប្រសិនបើសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់យើងត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងកម្ពស់

នៃអាថ៍កំបាំងនេះ នោះយើងនៅតែស្ថិតនៅកម្រិតទាបបំផុត ។ ក្នុងរឿងនេះ យើងត្រូវរក្សាភាពបរិសុទ្ធ ក្រែងភ្លេចអំពីដែនកំណត់របស់យើង យើងនឹងឡើងខ្ពស់ដោយភាពធូររលុង ហើយត្រូវយកឈ្នះដោយពន្លឺនៃសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌វិញ ។ យើងក៏មានអារម្មណ៍ថា របៀបដែលយើងត្រូវបានតក់ស្តុតដោយបំណងប្រាថ្នាមិនច្បាស់លាស់ដើម្បីដឹងច្រើនជាជាការស្របច្បាប់ ។ ពីនេះ សំណួរដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ និងកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀត ខ្ញុំនិយាយថា ដូ្បតចេញពីពួកគេគ្មានការចំណេញអ្វីដែលអាចទទួលបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រភេទទីពីរនេះកាន់តែអាក្រក់ទៅៗ ពីព្រោះអ្នកដែលបណ្តោយខ្លួនពួកគេ ជាប់គាំងនៅក្នុងការរំពឹងទុកដ៏គ្រោះថ្នាក់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំហៅសំណួរទាំងនេះថា "គ្រោះថ្នាក់" ។

យើងគួរតែចាត់ទុកការបង្រៀននៃបទគម្ពីរដែលផ្ទុយគ្នាខាងលើថា ដូចជាព្រះដែលចែកចាយអំណោយទានរបស់ទ្រង់ដល់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងលោកនេះផ្សេងៗគ្នាមកលើពួកគេដោយមិនស្មើភាពគ្នាដែរ ដូច្នេះវានឹងមិនមានកម្រិតស្មើគ្នានៃសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ ជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់នឹងគ្រងមកុដដោយសិរីល្អរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ហើយអ្វីដែលប៉ុលនិយាយមិនអនុវត្តដោយមិនរើសអើងចំពោះមនុស្សទាំងអស់នោះទេថា ៖ "អ្នកទាំងអស់គ្នាជាមកុដនិងជាសិរីល្អរបស់ខ្ញុំ" [១ថែស្សាឡូនិច 2:20] នៅក្នុងថ្ងៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [១ថែស្សាឡូនិច 2:19] ។ ហើយការដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសាវកថា ៖ "អ្នករាល់គ្នានឹងបានអង្គុយលើបល្ល័ង្ក ១២ដែរ ហើយនឹងជំនុំជំរះពូជអំបូរពូជអ៊ីស្រាអែលទាំង១២" [ម៉ាថាយ 19:28] ។ តែប៉ុល ជាអ្នកដែលដឹងការនោះ កាលដែលព្រះទ្រង់បង្ហូរអំណោយទានខាងវិញ្ញាណមកលើពួកបរិសុទ្ធនៅលើផែនដី ទ្រង់តែងលម្អពួកគេដោយសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ ដោយមិនសង្ស័យថាមកុដណាមួយត្រូវបានគេដាក់សម្រាប់គេឱ្យស្របតាម

កិច្ចការដែលគេប្រព្រឹត្តនោះឡើយ ។ [២ធីម៉ូថេ 4:8] ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីនឹងបង្ហាប់ដល់សិស្សទ្រង់ពីភាពថ្លៃថ្នូនៃតំណែងដែលត្រូវបានផ្តល់ដល់ពួកគេ ដោយប្រាប់ពួកគេថា ផលផ្លែរបស់វាត្រូវបានរក្សាទុកនៅស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ 19:21] ។ ដានីយ៉ែលផងដែរថា ៖ "ឯពួកអ្នកដែលមានប្រាជ្ញា គេនឹងភ្លឺដូចជារស្មីនៃផ្ទៃមេឃ ហើយពួកអ្នកដែលទាញនាំមនុស្សជាច្រើនឱ្យវិលមកឯសេចក្តីសុចរិត នោះនឹងភ្លឺដូចជាអស់ទាំងផ្កាយនៅជាដរាបតទៅ" [ដានីយ៉ែល 12:3] ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលសិក្សាយ៉ាងលម្អិតពីបទគម្ពីរ គឺបទគម្ពីរមិនត្រឹមតែសន្យាដល់អ្នកជឿនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទេ តែសន្យានូវរង្វាន់ពិសេសសម្រាប់គ្រប់គ្នាផង ។ ដូច្នេះ សម្តីរបស់ប៉ុលក៏ចូលមកដល់ថា ៖ "សូមឱ្យព្រះទ្រង់សងដល់គេនៅក្នុងថ្ងៃនោះ" [២ធីម៉ូថេ 1:18] ។ ការនេះត្រូវបានអះអាងសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ "អ្នកនឹងទទួលបានមួយទ្វេរជាមួយរង...នៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច" [ម៉ាថាយ 19:29] ។ និយាយដោយខ្លីទៅ កាលដែលព្រះគ្រីស្ទចាប់ផ្តើមសិរីល្អនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់នៅក្នុងផែនដីនេះជាមួយនឹងការទ្វេរដងនៃអំណោយទានខុសៗគ្នា ហើយទ្រង់ចម្រើនវាដោយកម្រិតផ្សេងផង ដូច្នេះទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យឱ្យបានឥតខ្ចោះនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ។

11. កំណត់ទីតាំងនៃសំណួរដែលមិនចាំបាច់

ប៉ុន្តែកាលដែលអ្នកគោរពដល់ព្រះទាំងអស់នឹងទទួលយកការនេះដោយកិច្ចព្រមព្រៀងមួយ ដោយសារតែវាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូច្នេះម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រាប់ពីការលាគ្នាទៅនឹងសំណួរដែលដូចជាបន្លាដែលពួកគេដឹងថាជាឧបសគ្គ នោះពួកគេនឹងមិនរំលងដែនកំណត់ដែលបានកំណត់នោះទេ ។ តាមខ្ញុំខ្វល់ខ្វាយ នោះខ្ញុំមិនត្រឹមតែបដិសេធដោយផ្ទាល់ពីការស៊ើប

អង្កេតលើបញ្ហាដែលគ្មានប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំក៏គិតថាខ្ញុំគួរតែការពារពីការរួមចំណែកធ្វើឱ្យអ្នកដ៏ទៃទៀតសោកសៅដោយឆ្លើយតបនឹងពួកគេ។ មនុស្សដែលស្រេកឃ្លានការរៀនដែលឥតប្រយោជន៍សួរថា តើភាពខុសគ្នារវាងពួកហោរា និងពួកសាវ័កគឺបែបណា? ហើយម្តងទៀតគឺភាពខុសគ្នារវាងពួកសាវ័កនិងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ផង? by how many degrees virgins will differ from married women. In តើក្នុងកម្រិតប៉ុន្មានដែលក្រមុំព្រហ្មចារី ខុសពីស្ត្រីដែលរៀបការហើយ។ និយាយឱ្យខ្លី ពួកគេមិនទុកជ្រុងនៃស្ថានសួគ៌ណាលើកលែងពីការស្វែងរករបស់ពួកគេឡើយ។ រួចមក វាកើតឡើងចំពោះពួកគេដែលសួរថា តើគោលបំណងអ្វីដែលត្រូវបានបម្រើដោយការស្តារឡើងវិញនៃពិភពលោក កាលដែលពីកូនរបស់ព្រះនឹងមិនត្រូវការរបស់ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ និងមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាននេះទេ ប៉ុន្តែនឹងបានដូចជាពួកទេវតាវិញ [ម៉ាថាយ 22:30] ការមិនទទួលទានអាហារជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រះពរដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លើយថា ភាពរីករាយនឹងមានភាពផ្អែមល្ហែមបែបនេះ ដោយការចេះដឹងពីការនោះតែមួយ ដោយមិនប្រើវា ដែលថាសុភមង្គលនេះនឹងលើសពីភាពរីករាយដែលយើងសប្បាយឥឡូវនេះ។ ចូរយើងស្រមៃថាខ្លួនយើងស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ដែលមានបំផុតនៅលើផែនដី ជាកន្លែងដែលយើងមិនខ្វះការសប្បាយ។ តើអ្នកណាដែលមិនត្រូវបានរារាំង ឬហាមឃាត់ពីពេលមួយទៅពេលមួយពីការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះដោយសារជំងឺរបស់គេផ្ទាល់នោះ? តើអ្នកណាដែលមិនតែងតែមានការបង្ហាញមកនៃជីវិតរបស់គេដោយភាពល្មោភរបស់គាត់នោះ? ពីនេះទៅទៀតមានបន្តមកដោយ សេចក្តីរីករាយ ដែលច្បាស់លាស់

និងបរិសុទ្ធចេញពីអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយ ទោះបីវាមិនប្រើជីវិតដែលទាញប្រយោជន៍ពីសេចក្តីពុករលួយក៏ដោយ គឺជាចំណុចកំពូលនៃសុភមង្គលវិញ ។

អ្នកខ្លះទៅឆ្ងាយថែមទៀតហើយសួរថា តើសេចក្តីពុករលួយនិងអំពើពុករលួយផ្សេងទៀតនៅក្នុងលោហធាតុមិនឆ្ងាយពីការស្តារឡើងវិញ ហើយមានភាពខុសប្លែកគ្នាពីវាទេ ។ ទោះបីជាក្នុងកម្រិតណាមួយដែលខ្ញុំអនុញ្ញាតពួកគេក្តី នោះជាមួយប៉ូលខ្ញុំរង់ចាំការជួសជុលកំហុសទាំងនោះ ដែលបានចាប់ផ្តើមពីអំពើបាបដែលភាវៈទាំងនោះ "ថ្ងូរនិងមានទុក្ខ" ។ [រ៉ូម 8:22] ។ ពួកគេនៅតែទៅឆ្ងាយហើយសួរថា តើទ្រព្យសម្បត្តិណាដែលនៅសេសសល់សម្រាប់មនុស្ស ពីព្រោះពរជ័យនៃកូនចៅនឹងមកដល់ទីបញ្ចប់ ។ ការលំបាកនេះក៏ងាយស្រួលក្នុងការដោះស្រាយផងដែរ ។ ការពិតដែលថាបទគម្ពីរសរសើរយ៉ាងអស្ចារ្យចំពោះព្រះពរនៃកូនចៅ គឺវាអនុវត្តចំពោះការកើនឡើងដែលព្រះបន្តជំរុញលំដាប់នៃធម្មជាតិឆ្ពោះទៅរកគោលដៅរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាពឥតខ្ចោះផ្ទាល់ យើងដឹងហើយថាមានការរាប់មួយទៀត ។ ប៉ុន្តែភាពទាក់ទាញបានចាប់បានយ៉ាងងាយនូវភាពមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយបន្ទាប់មកពួកគេត្រូវបានទាញកាន់តែជ្រៅទៅក្នុងការច្របូកច្របល់ ។ លទ្ធផលគឺថា ពេលម្នាក់ៗពេញចិត្តនឹងការយល់ឃើញរៀងខ្លួន នោះមិនមានការប្រកែកគ្នាចប់ឡើយ ។ ដូច្នេះ សូមទុកការនេះជាផ្លូវចេញដ៏ខ្លីរបស់យើងគឺថា៖ ឱស្តាប់ចិត្តនឹង "កញ្ចក់" និង "ភាពស្រអាប់" រហូតដល់យើងឃើញទ្រង់មុនទល់នឹងមុខវិញ ។ [១កូរិនថូស 13:12] ។ សម្រាប់មនុស្សមួយចំនួនតូចក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្សដ៏ច្រើនដែលខ្វល់ខ្វាយពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវទៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែគ្រប់គ្នាចង់ដឹងមុនពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនៅទីនោះ ។ ស្មើរ

តែទាំងអស់សុទ្ធតែខ្ជិល និងខ្ជើមរអើមក្នុងការធ្វើការតយុទ្ធ ខណៈកំពុងគិតគូរអំពីជ័យជំនះក្នុងក្តីស្រមៃរបស់ខ្លួនរួចទៅហើយ ។

12. ចំណែករបស់ពួកអ្នកដែលជាប់មានទោស

ឥឡូវនេះ ដោយសារគ្មានការពិពណ៌នាណាមួយអាចដោះស្រាយបានគ្រប់គ្រាន់ជាមួយនឹងទំនាញនៃការសងសឹករបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងមនុស្សអាក្រក់ នោះទារុណកម្ម និងការធ្វើទារុណកម្មរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញជាន័យធៀបចំពោះយើងដោយរូបរាងកាយវិញ ពោលគឺដោយភាពងងឹត ការយំសោក និងការសង្កៀតធ្មេញ ។ [ម៉ាថាយ 8:12; 22:13] ភ្លើងឆេះដែលមិនរលត់ [ម៉ាថាយ 3:12; ម៉ាកុស 9:43; អេសាយ 66:24] ដង្កូវដែលមិនចេះស្លាប់ដែលសង្កៀតចិត្ត [អេសាយ 66:24] ។ ដោយការបង្ហាញបែបនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានចេតនាច្បាស់ណាស់ធ្វើឱ្យគំនិតរបស់យើងច្រឡំដោយការផិតភ័យថា ៖ កាលដែលទ្រង់មានបន្ទូលពី "ដ្បិតមានទីដុតខ្មោចត្រៀមទុកតាំងពីបុរាណមក អើ ទីនោះបានរៀបចំសម្រាប់ស្តេចនោះឯង ជាទីយ៉ាងជ្រៅហើយធំទូលាយ មានឧសគរឡើងជាច្រើនពេញ ហើយដោយភ្លើង គឺជាអស្សាសៈនៃព្រះយេហូវ៉ា ដែលដូចជាជ្រោះស្ពាន់ធ័រហូរមកបង្កាត់ភ្លើងនោះ" [អេសាយ 30:33] ។ ដោយសេចក្តីលម្អិតបែបនេះ យើងគួរត្រូវបានអនុញ្ញាតក្នុងកម្រិតណាមួយ ដើម្បីដឹងពីមនុស្សទុច្ចរិតជាច្រើន ដូច្នេះជាពិសេស យើងគួរតែជួសជុលការគិតរបស់យើងលើរឿងនេះ ៖ តើវាអាក្រក់ប៉ុណ្ណា ដែលត្រូវកាត់ចេញពីការប្រកបជាមួយព្រះនោះ ។ ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដើម្បីឱ្យមានអារម្មណ៍ថា អំណាចដ៏មានគ្រប់ចេស្តារបស់ទ្រង់បានប្រឆាំងទាស់នឹងអ្នកផង អ្នកមិនអាចគេចផុតពីការរងសម្ពាធដោយការសង្កត់របស់វាឡើយ ។ ទីមួយ ការមិនពេញព្រះទ័យរបស់ទ្រង់គឺដូចជា

ភ្លើងឆេះយ៉ាងសន្ធោសន្ធៅ ដែលលេប និងត្របាក់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលវាប៉ះផង ។ ទីពីរ ភាវៈទាំងអស់ត្រូវបម្រើព្រះក្នុងការប្រតិបត្តិតាមសាលក្រមរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីអោយពួកវាដែលព្រះអម្ចាស់នឹងសំដែងព្រះពិរោធដោយចំហនឹងទទួលនូវអារម្មណ៍ពីស្ថានសួគ៌ ផែនដី សមុទ្រ សត្វមានជីវិតទាំងអស់ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលមានភ្លើងឆេះដូចដែលវាបានកើតឡើងដោយកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងទាស់នឹងពួកគេ និងដោយប្រដាប់អាវុធដើម្បីបំផ្លាញពួកគេផង ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានការអ្វីដែលសំខាន់ដែ សាវកបានប្រកាសដែលគេនិយាយថាពួកដែលគ្មានជំនឿ "នឹង "គេនឹងរងទុក្ខទោស ជាសេចក្តីហិនវិនាសអស់កល្បជានិច្ច ឃ្លាតពីព្រះភក្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយពីសិរីល្អនៃព្រះចេស្តាទ្រង់" [២ថែស្សាឡូនិច 1:9] ។ ហើយគ្រប់ពេលដែលប្រៀបធៀបនឹងការខាងរូបកាយ ហោរាបានធ្វើឱ្យយើងមានការភ័យខ្លាច បើទោះជាពួកគេមិនបានបញ្ចូលនូវការបន្ថែសដើម្បីនឹងស៊ីនឹងភាពខ្ជិលច្រអូលរបស់យើងក៏ដោយ ពួកគេនៅតែបញ្ចូលជាមួយនឹងសាររបស់ពួកគេជាមួយនឹងស្រមោលនៃការកាត់ទោសដែលនឹងមកដល់ នៅក្នុងព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាំងទាំងមូលនៃសកលលោក ។ [ម៉ាថាយ 24:29] ។ ដូច្នេះហើយ សតិសម្បជញ្ញៈដែលមិនសប្បាយចិត្តរកមិនឃើញការសម្រាកពីការកើតទុក្ខទេ ហើយត្រូវបានបក់បោកដោយខ្យល់កួចដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ពីអារម្មណ៍ថាខ្លួនកំពុងត្រូវព្រះ ទម្លុះ និងទម្លុះដោយព្រួញមរណៈ រញ្ជួយដល់ផ្នែកបន្ទោររបស់ព្រះ ហើយត្រូវកំទេចដោយទម្ងន់នៃ ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ដែលគេអាចទ្រាំទ្របានក្នុងការចុះទៅក្នុងជម្រៅ និងច្រាំងទន្លេណាមួយជាជាង ការឈរមួយភ្លែតនៅក្នុងភាពភ័យខ្លាចទាំងនេះផង ។ តើនេះជាអ្វី និងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា ដែលត្រូវបានឡោមព័ទ្ធដោយទ្រង់ជារឿងរហូត និងមិនឈប់ឈរបែបនេះ? ត្រង់ចំណុចនេះ

ទំនុកតម្កើងទី៩០មានសេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយដែលគួរឱ្យចងចាំថា ៖ ទោះបីជាដោយគ្រាន់តែក្រឡេកមើលរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បានធ្វើឱ្យខ្ជាត់ខ្ជាយហើយនាំឱ្យមនុស្សដែលតែងស្លាប់ទាំងអស់ទៅជាអាសារឥតការ ក៏ដោយទ្រង់ជំរុញឱ្យអ្នកថ្វាយបង្គំទ្រង់ថែមទៀត ដោយសារតែពួកគេបានភ័យខ្លាចនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដើម្បីឱ្យទ្រង់នឹងជំរុញពួកគេ ដែលពួកគេមានបន្ទុកជាមួយនឹងឈើឆ្កាងឱ្យបានដើរទៅមុខជានិច្ចផង [ទំនុកដំកើង 90:7] រហូតដល់ទ្រង់ផ្ទាល់បានជា "គ្រប់យ៉ាងដល់ពួកគេផង" [១កូរិនថូស 15:28] ។

The End of Book III - Calvin's Institutes of the Christian Religions

Soli Deo Gloria